НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

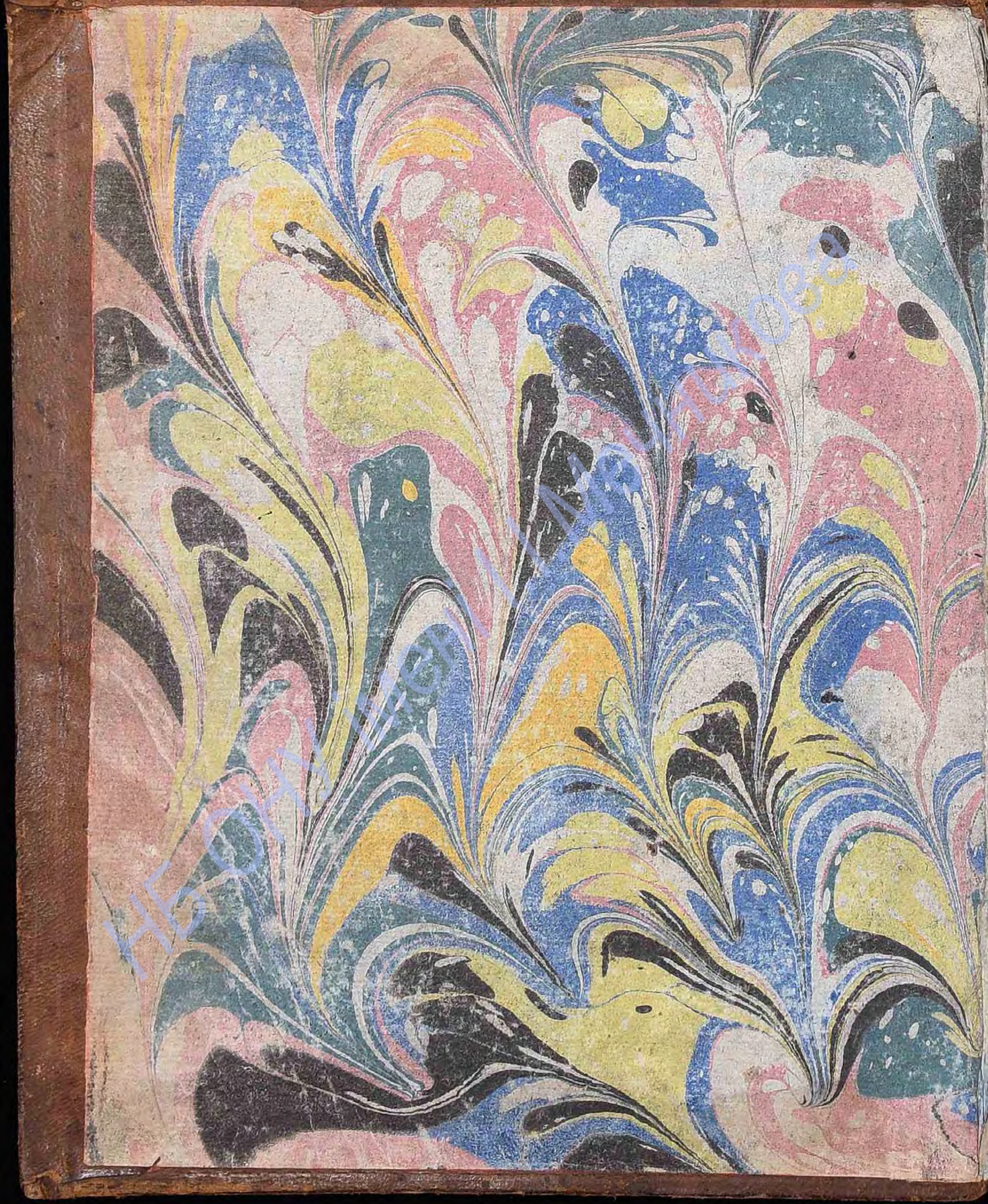

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

НБ ОНУ імені І.І. Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

LVCIANI
SAMOSATENSIS
Opera Omnia
Græc.&Lat.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. Brodaei, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii,
Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes,
aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem summo studio curavit & illustravit

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

СТУРДЗОВСКАЯ
БИБЛІОТЕКА

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,
CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,
ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,
MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,
MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,
LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,
PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI
ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS,
KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE,
COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE,
PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c.
NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI,
MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON *indignabere*, *AUGUSTISSIMA PRINCEPS*, *ſi maximas Tuas expeditiones & illuſtriſſima facta, quibus univerſae Europae oculos men-*

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

mentesque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam insigni tutela ac praesidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro saeculis communi harum elegantiarum peritorum suffragio est comprobatum.

Cui enim id meliore jure consecrare fas esset, quam Principi, cujus ingenii ac scientiae magnitudo praecelso respondet Potentissimae gentis stemmati, quo ut nemini es secunda, ita animi magnitudine, virtute & constantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratissimis praeteritorum saeculorum Heroinis memorabilia gesta sunt, quod TECUM, Reginarum Praestantissima, Tuisque rebus gestis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata solis suis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per se administrat, cujus fortitudo invictaque constantia Heroibus, quotquot sera posteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

no-

notabilem hujus aevi aeram conſtituet, Auguſtaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant ſubditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac proſpera vota undique in TE derivas; hanc igitur da ſupplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim ſua ſtudia ſignificantium turba non poſtremus numerer, qui devotionem meam teſtantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre auſus ſum, fructus eſt laboris viginti annorum, magnaeque curae & ſumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque eſt neglectum, quo caſtigatiſſima exiret & ſplendidiſſima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praeſidium, quo munita lucem felicius adſpiceret omni jam ſplendore cumulata; eo quidem Auctor iſte non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priſcorum philoſophorum tectam ſub ſordido palliolo ſuperbiam, malosque mores & pugnantes inter ſe ſententias, abſurdasque vulgi de Diis opiniones ſalſe riden-

dendo acrius traducat ac refutet, quam ventoſi illi, quos odit, Sophiſtae, & clamoſi Rhetores, ſubtilibus & anxie quaeſitis argumentis valerent.

Sed mitto operis praeſtantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perſpicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipſum dijudicabit ſolidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad ſcientias & literarum ſtudia amorem inſpiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, induſtriam, quae ad regni ipſius proſperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero ſubditis pariter ac vicinis ſibi licet praeſagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortiſſimae armis ſolio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipſius poteſtas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conſervan-

 dam,

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad salutem denique omnium & singulorum, quotquot sub tutelae suae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati summa ardentissimorum ac maxime sincerorum meorum est votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, *incolumitate, quam in perlongam annorum seriem producat summum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotissimae meae reverentiae ac submissionis pignus clementissime recipias, supplico,*

REGIAE MAIESTATIS TUAE

cliens devotissimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat infirmior; quare & ego tergiverſabar initio, utramque iſtam excuſationis cauſſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti ani-

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem; quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (ſive SOLANUS, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, GESNERI ac SOLANI acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecel-

cellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat; ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκεκώφωται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκεκώφηλαι. In *Philopſ.* c. 36. ſ. p. 378. Edit. noſtrae ἐπαντλᾶν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπαντπλᾶν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc* c. 44. λαμβάνσιν recte altera, λαμβάνσι prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιστάμενον, quum prior male ἐπιστάμενϕ. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe; veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκούοντι recte *B*1. haberet, altera ἀκούων τι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, ſed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus)

Baſil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſunt, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit , ut ejus adnotata plerumque perbrevia , & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omiſi , quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέπονθα monet, id eſſe a πάσχω, vel ἀλαπαρεὶς , a ἀλαπείρω, & ſimilis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus* , quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant , aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae , ſed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi , ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim , ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit , ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia , tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes , ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris , in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit ; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit , quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus , ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare , quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant , exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis , quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera , primum *Theodori Woertmanni* , qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum , procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

 lium

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forsan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet ϖρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον᾽ pro μόν᾽, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero emen-

mendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφευκλον in ἄφυκλον mutavi paullo post, sine Codd. & Edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτῦ bis dedi pro αὐτῦ, in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιπολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα· ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἰτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omissum inserui jubente *Solano*, sine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἡ τῦ τῦ Βρισέως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ -- ut Latina versio congrueret, quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίω δὲ χ' ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέψασα necessario reposui *ibid.* c. 22. pro καλλίων χ' ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέψασα.

Αὖθις inserui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Παραῤῥώδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρῴνηται, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅπὶ τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ἠδὲ φιλόπονος ὤν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καλαδόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, ϗ κραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ϗ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philops.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philops.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τ̃ δρομέων γίγνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅπ̀ τ̃ — idque tamen necessario, quia ὅπ̀ jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος ἀσκευὴ restitui pro πράγματος ἀσκευὴ, in *Mort. Per.* c. 3.

Τ̃το quod vulgabatur, diremi in τ̃ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξαντο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαθυμῶσθαι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμῶσθαι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὅπίσης ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γ̀ κρησφύγελον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάναλον absurde; nam ὅθ intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐοχήμως etiam restitui pro εὐοχημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ὠδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro ὠδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἔκλαυσε δακρυῤῥοῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν. quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τοῦ ὀδοῦ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἔκπνους relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγος τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes παρὰ σοῦ scribere, non παρά σου. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὥστέ μοι, ibid. §. 6. παρά τινος. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τινος, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, „ vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, & quae sunt hujusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu „ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praesertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne nimis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiaſten Luciani accentum in ϑῂ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere ſatius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ ſeparatim ſcribi ſolent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοὺ, τοὶ γὰρ ἦν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα ὄντινα, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, „ διὰ τὸ διότι, γ' ἂν γοῦν, & multis aliis.

Addo ἄμεναν, quod *Fl.* in Luciano ἀμενᾶν, & ſimilia, quae in variantibus ſemper notaſſe inane fuiſſet. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio obſervare differentiam; ſed comperi deinde id eſſe ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiſcue utantur; quare Pariſinae ſcripturam in eo plerumque retineri ſum paſſus, quae fere ſemper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id perſaepe ſejungat. Addere poſſem ἐπιμήκιστον, quod jungunt Edd. ſed *Fl.* ſeparat, vid. quae *Hemſterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἄματος quod *J.* amat, ac ταχὺν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forſan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere ſemper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἵός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu inſignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & ſimilibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem ſuam ſervavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemſterh.* feciſſe video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve poſt deſcripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu ὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen ſcribit ὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiaſten vero totum manu deſcribere ſumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra ſcholia perſaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, ſingula numeris diſtinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Voſſianum* codicem conferendo, quem & ipſe oculis ſubjicere volui; ſed bis fruſtra aditu ad Mſſ. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem ſuſciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum ſcatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, ſuſtuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; ſed reſtant & alia nondum ſana, quae feſtinatio non ſivit attingere, neque tanti eſt iſte Scholiaſtes, ut cura adeo exquiſita dignus ſit. Mirere tamen qui *Clericus* in epiſtola ad *Graevium*, quam huic praefationi ſubjungam, de ſua cura majora praedicet quam praeſtitit.

Sed nec noſtra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis eſt libera; etſi enim ab Viro perito ſedulo eſt correcta, ante quam ad me ſpecimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri poteſt, quin aliqua reſideant, vel quae noſtram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt, ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur, quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco Indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit, promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo ſit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive ca-

capita ſimul addita reperies, ut numquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adjuta gratus adgnoſcet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etſi mox ſubjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſſa P. ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed *P.* obliquius exaratum, editionem Pariſinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; ſed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B*1. edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, *Par. Baſ.* &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera *F.* deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxiſſe pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera *A.* ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per *A. Amſtelodamam* denotat Hemſt. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A*1. *A*2. ſatis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amſt.* non bis eſt excuſa. Ita varietates *Aldinae primae Weſſelinganae* ſemper ſic notantur, marg. *A*1*W*.

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendose.
2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
i. *initio paginae.*
f. *finem*, *sub finem.*
— Deest (At cum litterae subjicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
Bs. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mss. a Jensio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mss.* (qui olim Wittianus) *a me in his consultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mss. penes eumdem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opusculorum Luciani.
r. Recte.
V. Ms. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Masson collatus. In Scholiis Codex Vossianus.
O. Ms. *Oxoniensis* vel Ox.
marg. *A1W.* margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. designatur	*J. Br.*	Jacobus Gronovius. . . .	*J. G.*
Gilbertus Cognatus. . . .	*G. C.*	Joannes Clericus. . . .	*J. Cler.*
Joannes Bourdelotius. . . .	*J. B.*	Joannes Jensius.	*J. J.*
Theodorus Marcilius. . .	*Th. M.*	Ludovicus Kusterus. . . .	*L. K.*
Lambertus Barlaeus. . . .	*L. B.*	Lambertus Bosius.	*L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil.		Horatius Vitringa.	*H. V.*
. . . . .	*J. P. a G.*	Jo. de la Faye. . . .	*J. de la F.*
Tanaquillus Faber.	*T. F.*	Eduardus Leedes.	*E. L.*
Franciscus Gujetus. . . .	*F. G.*	Moses du Soul, (sive Solanus)	*M. du S.*
Aegidius Menagius. . . .	*AE. M.*	Maturin. Veysii. la Croze.	*M. V. la Cr.*
Adolphus Vorstius. . . .	*A. V.*	Tiberius Hemsterhusius. . .	*T. H.*
Jacobus Tollius.	*J. T.*	Joannes Matthias Gesnerus.	*J. M. G.*
Joannes Georgius Graevius.	*J. G. G.*	Joannes Fredericus Reitzius.	*J. F. R.*

***

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus.

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Mſ.
I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hosce Luciani libros,

Διαϐ.	fol. 132.
Καλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omissus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de industria omissa hic plurima)	162.
Z. τρ. (deest folium unum)	164.
Z. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναϐ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*
III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

I. IENSIUS.

I. [Nobiliss. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, & reperi eum esse satis antiquum. 1°. numquam litera ι subscribitur, sed pone apponitur. Tum vocabula γῦν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique distinctim erant scripta, ut γ' ὖν ὅτ' ἂν ἐπεὶ δ' ἂν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρῴην non πρώην. Littera B. scripta est υ. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mss. erant haec

Πρ. λ.	Ἁρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.
Μισθ.	Σκυ.	Ἀστρ.	Ὑ. εἰκ.	Συρ.
Ἀ. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.	
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.	
Ἑρμ.	Λεξ.		Διψ.	

De hoc ipso Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata

Omnia quae ex illo Ms. Cod. in Jensiano codice erant annotata, in hunc meum a me sub nota W, transsumpta sunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Is. Nirei & Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mss. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse, scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus est a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti possidet. Codicem hunc Ms. nunc vir egregius, Lucianique studiossimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut altera voce, compendiis; ut θ--ς, π. & αν--ς, pro θεὸς, πνεύμα, ἄνθρωπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur *u.* in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde patet recentioris esse aevi.

Continet autem opuſcula Luciani ſequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον	eſt	8. Μιαθ.	ξς'.	15. Ἐρωτ.		ογ'.
2. ἀ. μιαθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξξζ'.	16. Ὑ. εἰπ.		οδ'.
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξξη'.	17. Ἀποφρ.		οε'.
4. Ἡσ.	ξξ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἑρμ.		ος'.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.		οζ'.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.			
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οβ'.			

Quibus opuſculis adſcripti ſunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periiſſe; ſummamque, ſi a fine integer cenſeatur, fuiſſe libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis ſpuriis, cum noſtris Codicibus ſatis conſtat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, niſi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inſcriptus numerus Graecus, indicat amiſſos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapſu* &c. ſed ab his in eo verbis, τὸ ϖροδιδάξον τ ϖροσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Deſinit, ſerie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones ſuperſtites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc conſtat.

Conſtiterat autem, cum integer eſſet a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc conſtat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer conſtabat, efficiebant 1173. qui numerus vera ſumma (1274.) 101. paginis diſtat; quibus aut a fine mutatum codicem cenſeas oportet, aut in eo non exſtitiſſe ſpuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri diſtant, ut ſupra monitum eſt.

Contuli ego poſt Cl. Jenſium { Συγγρ. / μιαθ. / γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctiſſimo omiſſa obſervavi, in reliquis, quia feſtinabam, ea tantum loca conſului, quae mihi negotium faceſſebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS
VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 702.
Ἀλεξ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀναχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀναβ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἄρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. ὠρ. I. 540.
Γυμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διαβ. III. 125.
Θ. ἁλ. I. 204.
Ἐν. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Διον. III. 74.
Διψ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπισκ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἐρωτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἑλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰστ. { a. II. 70. / b. II. 104.
Καλαπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κρονοσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισθ. I. 651.
ἀ. Μισθ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὀν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παρασ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πται. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγγρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. { a. II. 187. / b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριδ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.
Ἑταιρ. Διαλ.
A. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
I. 310.
K. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
M. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
T. 308.
X. 303.

НБ ОНУ імені І.І. Мечникова

ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ФУНДАМЕНТАЛЬНА БІБЛІОТЕКА

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl. JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. ϖατρ.
ια. Μακροβ.
ἱϛ. α. β. paucis Schol.
Ἀλφαβ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καλαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκλρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. ϖρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
ϑυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
ϖϖδιο.

Φιλοψ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
{ εν. δ. 19.
{ ετ. δ. 7.
{ γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
ϑ. κρ.
μιαϑ.
γυμν.
νεκ.
ὀτ.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀϛρ.
ἐρ.
Ἀποφρ.
ϑ. ἐκκ.
τυρ.
Ἀποκ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγκρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
ϖτ.
ἀ. μιαϑ.
Αρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
ϖρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὠκ.
* ϖρος Αριϛείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.
Deſunt igitur:
{ ἑτ. δ.
{ δραπ.
{ ὑ. εἰκ.
{ Νερ.
{ ϖαλρ.
{ ϖενθ.
{ ῥητ.
{ Φιλοπ.
{ & χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui ϖρος Αριϛειδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγω Ἀλεξανδ. Ἐπισκοπος Νικαιας ϛ κα-

τα

τα Βιθυνιαν μετα Ιακωβυ τῦ Φιλλατυ ἀδελφυ ϗ μέλροπολιτῦ Λαριυσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, ſed cum alio conjunctum, ſc. μετα Θεοδωρυ Δμακόνυ τῦ ἡμιν ὑπηρετυντ@. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας ὁ ἐν Βιθυνια μετα Ιακωβυ τῦ ὁμοψυχυ ἀδελφυ ϗ μὴ ἀριεριης τῦ πρωτ' μ. τ' κατα δρομ. τ Βυλγαριων, ἰδιωσαντ' ἀναλωμασιν ἀναγησαντ' κ'κο'ς μεν αὐτῆ κ' κ τοις κτημασι δόντ@ πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη Ασκανίᾳ μετα Ιωαννυ τῦ 'ϭπ τη ἀδελφη Κηδεϛυ. Alibi f. ut ſupra, μετα τυ ον μεμνηλε... συνιερεὼς ϗ συνεπισ'κ' ἀδελφυ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum ſcholiis paſſim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. ſeculo nitide ſatis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuſcula quae continet alio ordine quam in ſuperioribus. Pauca ſunt ſcholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. ſine Schol. ſolus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epiſtolas Cl. *I. Clerici* & *I. Voſſii* ex Remonſtrantium Bibliotheca Amſtelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Weiſtenius.*

Illuſtri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

Quod te ignotus compellare audeam, Vir Illuſtris, non miraberis, poſtquam cauſſam expoſuero. Scis te miſiſſe Scholiaſtas Graecos Mſſ. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem ſocietatis Typographos. Fortaſſe etiam noſti eos invitos in eis edendis cunctatos fuiſſe, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem ſuſcipere; neque enim exiguo opus erat ſudore ad dialogos ad uſitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque ſpecimina typographica ex Codice mendis ſcatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem diſtrictus ſuſcepi ſtudio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiaſtis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi deſudandum fore, at non exſpectaveram Augiae ſtabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapſe contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, deſcribere aggrediar, vereor ut tibi haud abſimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exſcriptoribus qui tuum Mſ. deſcripſerunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuiſſe, alii cum imperite deſcripſerunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφυ in ſua tranſtulerunt ἀπόγραφα. Verum quidquid id eſt, conatus ſum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione verſatus, ut maluerim menda exempla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati εὐστοχίαν *suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c.* (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

AD

IO. FREDERICUM REITZIUM

VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE

IO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iisdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδίᾳ ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

****

tio-

tiones quaedam, quae, dum percurro miſſas ad me chartas feſtinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, ſi videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: ſi qua ad priora de interpretatione praeſertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perſcripſi.

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae jam quarto decimo hujus ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Jam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta objicerentur, quo factum eſt, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad *triceſimum* penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demoſthenis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatiſſimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; ſed etiam menſe Julio anni XXXI. in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu cauſſis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo ornare poteſt, neſcio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum ſexta circiter pars illius praeclare ab ipſo curata eſſet, ſuas ſibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem ſodalem ſuum confugit, &, ſi non aliud, certe Latine paullo commodius diſertiusque loqui ſe docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Theſauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis ſibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu eſt cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt verſionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënſi transferrem omnia, non inſpecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere ſolebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam ſecutus eſſet ſuperior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id eſt ea, quam Benedictus emendatam a ſe & interpolatam dedit, a diverſis auctoribus ſcriptam) vel ab ea diſcrepet, melior illa ſit,

an

an deterior. Hoc tantum ſcio, cum juvenis tractarem Lucianum, ſexcentis locis me offenſum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum ſperaſſe melius aliquid a me poſſe dari: quae ſpes ne me falleret, ſtudioſe equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non diſcederem a ſingulorum verborum ſignificatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; ſed ipſum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum ſermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, ſi quis talibus locis offendatur, aut vitia accuſet, quae ultro affectavimus, uti ſimilis eſſet Lucianeae noſtra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus ſingulorum rationem verborum habuimus, ſi eo genere charactera, quem dixi, aſſequi facilius nos poſſe ſperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut verſus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, niſi putidus fieri velis, & pro jucunda ſalſaque oratione languidum & fatuum ſermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* ſimile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad ſublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praeſertim quorundam licentiam bonis literis fraudi eſſe dicimus, qua non quid ſibi voluerit Lucianus, ſpectavit, ut hoc potiſſimum hic utar, Ablancurtius, ſed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo poſſet. Voluimus ergo interpretationem noſtram Lucianeae orationi, quantum ejus conſequi potuimus, eſſe ſimillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere oſtentaremus; ſed quibus vel rationem redderemus interpretationis, ſi ea a vulgata legendi ratione diſcederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis ſicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obſcuros videri etiam his poſſe putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progreſſi ſunt. Suſpenſo hic plerumque animo fuimus, cum ſemper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupaſſent: quod quidem ſatis ſaepe accidiſſe video, tum in aliis, Elſnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctiſſimi obſervationes neſcio qua mea incuria, vel quo caſu alio oculis, cum iſta ſcriberem, a me uſurpatas non memineram; tum frequentiſſime in his, quae Vir Doctiſſimus Moses Solanus commentatus eſt. Hujus viri obſervata adeo ſaepe cum noſtris congruere deprehendi, poſtquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me miſſa eſt, ut interdum optaverim pudoris mei cauſſa, ne factum eſſet, quod optimo conſilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Supereſt, ut mihi conſulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipſienſi A. xxxvii. exemplum verſionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio proceſſiſſet ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod ſcis, Vir Doctiſſime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegan-
ti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum &
interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: conti-
netque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cu-
jus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo
meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde
Herodoti ſ. Aëtione. T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p.
889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur
libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Sola-
ni ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus pro-
feſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam
ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam
collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid
enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomo-
do alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe,
non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam,
libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae
noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere
velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem ha-
bere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent fa-
cile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpreta-
tionem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: conve-
nire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi
ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demo-
ſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appa-
reat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non no-
vicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus
habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non
opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quo-
que in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde in-
tellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod
inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pul-
chre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pe-
ne inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re
diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi
hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe de-
jectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me ad-
miniſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in inge-
nio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris qui-
dem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei
animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero
mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes
commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus ſumebam exſpectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito ſuo clariſſimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praeſcripſit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epiſtolis* LXVIII. *comprenſae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epiſtolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipſienſi ruſticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus eſt Cicero, cum redux a Quaeſtura Sicula & laudibus ſuorum civium inhians, quas meruiſſe ſibi videbatur, obſervaret, eſſe homines Romae, qui ipſum de vultu ac nomine noſſent, qui iidem, fuiſſe ipſum in Sicilia, neſcirent; quam ego miratus ſum, non potuiſſe me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, ſed eorum poſtulari, quae ego non niſi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti poſſe, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in perſonam amici ſui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expoſtulatio cum Appio, *Tu cum iſtiusmodi ſermones ad te delati de me ſunt, non debuiſti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus ſermonis inducis in amicitiam minime liberale.* — *Quare potes* — *genus hoc totum orationis tollere*, Diſputabant, Ego contra diſſerebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil eſſe dictum*, (nihil dici poſſe de epiſtolis tuis) *putas?* cetera. Verum ſit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo noſſe potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentiſſima mater ſuos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae ſapientia hoc exſpectari jure poterat, ut bilem amici, quam injuſtam ipſe agnoſcit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipſe fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens eſt herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de cauſſa exiſtiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum eſt, objecta talia eſſe ruſticarum rerum editori, ſive vera ſint illa crimina, ſive ficta.

Plane & ſimpliciter ficta eſſe ad unum omnia, non auſim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operoſiorem fecit ratio illa, quod non uſus eſt vir doctiſſimus conſuetudine ea, qua ſolemus loca ſcriptorum quae deſignamus accurate indicare, qua ego per totum opus ruſticum non librum modo & caput, ſed minorem etiam particulam laudavi: ſed plerumque ne librum quidem nominavit, verum ſimpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, poſuit. Unde fit, ut ſi cujus

* P. 464. med. Hoc ſi dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Geſnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si seperatim sua edi jussisset Vir Clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein- „ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri supra ex- positam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *sicto-* „ *res* & reliqua a *sico* pro *seco*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *sico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederae abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione caussa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio,

tio, fieri poteſt : neque meum eſt praeſtare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI ſtudio deſcripta Florentiae & ad Thomam Fritſchium miſſa ſunt , ea diligenter & cum fide repraeſentata eſſe. Adhuc nihil dictum eſt contra Geſnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora ſuperſunt. „ Nemini perſuadere „ poterit Geſnerus ", de Marani ſententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea ſe inveniſſe primumque excogitaſſe, quae a Pontedera Lipſiam miſſa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Creſcentio in illa re ſomnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia eſſent an contra, a „ quo eſt ante Pontederam oſtenſum ? Quis de Columellae volumine *de ar*„ *boribus* inſcripto ea, quae tu collegiſti, meditatus eſt"? Quaſi vero mirum eſſet duo homines ab ingenio & literis non deſtitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem ſubſidia habeant, videre idem. Quin ille ipſe veri character eſt, ſi idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque noſtrum ſuam iviſſe , apparebit , ſi quis tanti putet noſtras utriusque commentationes inſpicere & inter ſe comparare. Pauca moneamus de ſingulis. De Creſcentio, ut bona fide & quaſi teſtis circumſpectus agam, non auſim poſt XV. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc ſcio, me in Bibliotheca quam curabam Vinarienſi reperiſſe exemplar illud ipſum , cujus in Catalogo ruſticis praemiſſo mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipſe ſatis otii non haberem, dedi librum IO. RODOLPHO ENGAVIO, diſcipulo tum meo, jam Anteceſſori apud Ienenſes praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipſum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , ſcriberet in margine libri , verba autem ex illis ſumta ſubductis lineis ſignaret : quod alacriter , ut erat ardens , ſi gratificare mihi poſſet , ab illo perfectum ſummam mihi commoditatem conferendi illos locos praeſtitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii ſervat adhuc Bibliotheca Vinarienſis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipſe ENGAVIUS, quem mendacii mei conſcium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, niſi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis verſarer, qui in Lexicon illud ruſticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc ſcriptores inter ſe, hinc ſecum ipſo unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis uſum, docet ipſa illa allegandi ratio , qua nemo ante me uſus eſt, ipſa illa adſcripta loca parallela demonſtrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: ſed ſtupidum me putarem, & obtuſum , ſi non vidiſſem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuiſſe puto , ſed hoc, quod in praefatione ruſticorum memoravi, quod deſultoriam nimis operam navare ſolent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu REITZI praeſtantiſſime, vere a me dici eo facilius ſenties, quo plura tibi vel hic ipſe noſter Lucianus ſuppeditavit ejus rei ſpecimina. Si tamen ſubdolus hic fui, ſi invadere gloriam alienorum inventorum volui; ſi porro conſilio omittere Pontederae alias obſervationes auſus ſum: quis me ſtupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera propoſuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum abſente per multa millia paſſuum domino ubi irrepſit, & ſatis temporis habuit ſuo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde ſcruta quaedam ſecum auferat, pretioſa monilia, & auri fiſcos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam aſtutus Autolyci de gente fur ſum, ſi ea ſubducere volui, de quibus ſupra dictum eſt; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea inſuper lectorem remiſi, quibus ſuppreſſis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in ſolidum poteram. Ad ſummum crimen accedo, in quo commotiorem fuiſſe moderatum alioquin virum, res ipſa loquitur, id eſt verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evaſit, noſtraque, ejus fidei tradita & commiſſa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiſcuit*, dictis perſtrinxit & carpſit, eorum vim infirmare „ & diſſolvere conatus, quod nemo ſuſpicatus eſſet, quia *ſacra* & intemerata „ eſſe oportebat"? In his omnibus nihil agnoſco niſi illud *immiſcuit*. Nempe, ſi id crimen eſt, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua ſupra dictum eſt, ratione cogitata Pontederae *immiſcuiſſe*. Male id factum, ſi invito Pontedera factum eſt. Tu quidem, mi REITZI, vel non juranti mihi facile credis, me maluiſſe ſimpliciter tradere typographis Pontederae obſervationes, quam curare ſingulatim deſcriptae ut ſuis quaeque locis inſererentur. Reliqua vana ſunt: & poſſem ego, ſi *dicaculo* eſſe mihi luberet, hic pluſcula reponere. Cogita hoc unum REITZI, ſi mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omiſſa eſſe, quae tu ſuo loco poſita eſſe e veſtigio poſſes demonſtrare; ſi quererer mihi ſubrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem veniſſe oſtendis, ſi indignarer a te reprehenſas eſſe annotationes quasdem meas, ſi ea in re ita eſſem diſertus, qualem modo virum clariſſimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, ſcriberes? Sed nimirum ſatis, ac plus forte quam ſatis erat, datum eſt famae meae, cui obeſſe poterat Epiſtola Cl. *Pontederae*, ſi plane eam ſilentio praetermiſiſſem. Obeſſe autem, ſcio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter ſe & meam & viri doctiſſimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, ſedere Caſſiana quosdam ſeveritate, & ſatis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epiſtolis deprehendero, & ſpero me inventurum pluſcula, quae prodeſſe ruſticis noſtris cenſeam, (majorem quidem partem, praeter laborioſas de anno veteri diſputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia eſſe queant pluribus, hoc eſt, ut repetendae ruſtici operis editioni inſerantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, ſi in me fuit iniquior, non ideo ſubtrahendae ſunt gratiae, & laus, quae ob rem

*****

be-

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem*. Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe*. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τᾶτο ἐλέγξαντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ ἄτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae xv. a. Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

*****

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπισκοπούντων· qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum impulſus, quod Io. Matth. Gesnerus, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, Mosis Solani Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος.

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate*. Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejusdemque fratris deſiderio contabeſcentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Jamblicho ſibi voluerit expediri: τῶν ἐξισαμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἵ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid reſponderit, vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi, teſte *Arriano* apud Euſtath. ad *Dionyſ. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philoſtrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici poteſt, quam bene ſit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* reſtituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pauſan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua ſolent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν βύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod ſi legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere, ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Iſta ut clarius intelligantur, ſic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox: poſt occupatas a Cyro Sardes; *aut, ſi mavis, ſub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διασιαίνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* ſubjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi quis, duce *Suida*, refingi malit: ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· ſunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἧ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε, & additam huic voculae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γάρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius:* ſed monere ſimul debuerat, id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore ſublatum eſſe* ſcribit: etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret, quum reſpondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores deſignat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo memineri-mus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis : *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii.*

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim* ἀγόμενος. Adde : vel propius ἠγμένος.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda :

b. Ἄρη] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄρην, quod prave mutatum a *Bourdelotio.* Quam varie flectatur Ἄρης monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit.* Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima : *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot.* Μετεωρολ. I. f. 4. b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναπτάσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctiſſimus *Geſnerus* ita ſcribens : *verba κατὰ τὰς πλευτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare ; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάτεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus : Totum hoc in parentheſi videtur eſſe*, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in* ζωρότερον, *qui intendit aliquantum ſignificationem ; deinde* ἐπιεικῶς *iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere :* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum ; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor : ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me : *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe ; modo levi transpoſitione ſic legamus :* Ἓν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην. Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἄννωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inſcribitur : eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem.*

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe : ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam :* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit* similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usum vtrborum *voluntari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Milesi. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus: Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam*, *& dicam adeo*, *quis fuerit Aristoteles*, *ut nostri*, Das muss ich am besten wissen. Μόνον *non excludit alios a cognitione futura*, *quam omnibus jam impertit*, *sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμῳ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura . . . non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eummet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit* ἀπετάκησαν, *quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannosae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit*, *verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium*, *qui usquam sunt*, *librorum*, ἀπετάθησαν, extensae sunt *non in longitudinem dependentem*, *sed crati pectoris intentae*, *ut nihil ibi laxum*, *nihil pendens relinqueretur. Ita collis* ἀποτείνεται, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva*, *sive arcus circumscribens collem illum extenditur*, *& fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εὐχῇ v. 45. ibique legitur, ἐραννήν. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Evagrius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων ῳῶν κλειθρίδια καθεσᾶσι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi *Langi* & *Christophorsoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθριὰ, *rima*: alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλείθρου· & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnoseo) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc supereset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque ~~stylo~~ penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS
LECTORI
S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam accesſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falsa relig. c. 9. §. 8. Non enim ista Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blasphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Dissert. seq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Censura celebriorum auctorum, p. 121. 122. sequentia etiam congessit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenstedt. Lucian. Samosat. homo *Atheus*, quippe qui promiscue risit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exsibilavit & laceravit, ipsique Christo mundi Servatori maledixit & conviciatus est, nominans eum *Sophistam* de palo suspensum (sit venia blasphemiam repetenti!) unde & *blasphemi* sive *dysphemi*, i. e. maledici & inauspicati, vel potius impii cognomen sibi diabolicis suis calumniis acquisivit. Simplicitatem doctrinae coelestis risit hac voce, quam saepe contra pios usurpavit, *omnis doctrina, omnis sapientia vestra est, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Christian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum subsannator. — Pessime *Lucianus Samosatenus* sophista, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non saltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac insanias, recte id quidem: sed alia debebat substituere potiora. Sublatis enim prorsus religionibus, quid aliud quam hominem sine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Discip. *Luciani* verba sunt tersa, & *phrasis* dilucida.

Bourdelot. vero in praesat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae completae sectator, cui *Nec viget quidquam simile aut secundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingeniosus & dicacitati adeo devotus scriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem suis strophis se stare posse existimet.

Ger. Vossius de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis justa de caussa ἄθεος apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam, in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut scripsit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perstingit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias:

Stoicis item propter intolerandum ſupercilium, hos punctim ac caeſim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odioſius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine perſonata? Hinc illi *Blaſphemi*, hoc eſt, maledici vocabulum addidere; ſed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, ſic titillat alluſionibus, ſic ſeria nugis, nugas ſeriis miſcet: ſic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; ſic hominum mores, affectus, ſtudia, quaſi penicillo depingit: neque legenda, ſed plane ſpectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla ſatyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, ſeu voluptatem ſpectes, ſeu ſpectes utilitatem.

Boecler. de ſcriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei ineſt.

Turneb. adverſ. p. 542. *Lucianus* feſtiviſſimus & politiſſimus ſcriptor.

Phot. cod. 128. Ad ſtylum quod attinet, longe optimus: dictione uſus ſignificante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Diſtinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perſpicuitatis, & aptae magnitudinis, ſi quis alius, perſtudioſus eſt. Compoſitionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non ſe orationes legere, ſed jucundum aliquod carmen, ſine manifeſto cantu, audientium auribus inſtillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foediſſimus, loquentiae multae, at ſapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. conceſſerat eſſe doctiſſimum atque ingenioſiſſimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venuſtius dici aut fingi poteſt? ſed ſolens more ſuo facit *Lucianus*. Neque enim temere quemquam reperias terſiorem, elegantioremque.

Iſ. Caſaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca eſſe mutuatum, & in multis aemulatum fuiſſe, non dubito: ſed facies orationis tota diverſa. Quin ipſe gloriatur novum ſcribendi genus ſe inveniſſe: ac ſub comica jocoſitate gravitatem philoſophicam occuluiſſe.

M. V. La Croze in Miſcel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus*. Cetera vide in Diſſert. ſeq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemſterhuſius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad noſtram certe aetatem nullum ingenioſi hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis poſſit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Diſſert. ſeq. de ejus vita.

Luciani Samoſatenſis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impreſſo anno 1664. juſſu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REIT-

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis *βιογράφοις* ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Σύρῳ — τῷ Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen jam Λυκῖνος efferri, jam Λυκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ ἡ ἐπέκεινα. Sed conferendum Voſſium II. 29. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ὠδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίσασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα ἐς τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγει τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία ἐς τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τῶν Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius colegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδής, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quaecumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tillemont.* jam egit.

& ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vita, ſcriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco ſub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Anthol. tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σκωπτικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem in Dial. omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2. in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae*; ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἷα λῃρεῖς, ὦ καταράλε, κατὰ τὸν Σωτῆρα Χριστοῦ &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Treunerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachroniſmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λυκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia caussas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιςὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium incesseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienssium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

ad-

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes ſunt aliquot illuſtres omnium generum. Demonſtrativi, Encomium balnei in HIPPIA : DEMOSTHENIS : PATRIAE : DOMUS : Macedonum quorumdam in SCYTHA : podagrae, in TRAGOPODAGRA : Pulcritudinis in CHARIDEMO : ſtudii ſui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi ſunt : dum ſuadet taurum, ſupplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum eſſe, in PHALARIDE SECUNDO : commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne ſit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA : an receptus in familiam poſſit abdicari, in ABDICATO : an Phalaris taurum aeneum miſſurus Delphos jure ac neceſſitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philoſophiam in genere pertinent ea, quae tum contra ſectas philoſophorum ſui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO : tum de auditore philoſophiae, qualis is ſit, eſſeve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM : & an eunuchus poſſit eſſe philoſophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & ſpiritibus metaphyſica eſt hic apud noſtrum Auctorem, & poſitiva (verba ſunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei poteſtate, quod illi omnia ſunt poſſibilia, diſſerit, licet ſecundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus ſit Leonis philoſophi Academici. [hujus, non Luciani eſſe, Commentatores etiam noſtri perſuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum feſtive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Chriſtianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [ſed Philopatrin ab ipſo non ſcriptum, jam diximus] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS : in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & ſpectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Phyſica inſeruit ſubinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica ſunt, quae de fine, ſummo bono agunt contra philoſophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra aſſentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte aſſentandi, in PARASITO. De humanitate in ſalutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT : de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO ſ. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica ſunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adoleſcentes boni cives evadant. De aulicae vitae moleſtiis quas ingenuus ſubire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS : de *Saltatione*, in Dialogo ejusdem inſcriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigiſſe videtur in IMAGINIBUS, deſcribens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi : quae inprimis in domeſtica adminiſtratione ſeſe proferre ſolent.

BOURDELOTIUS eadem ſingulis de Luciani ſcriptis praedicat in praefatione, ſed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem ſummis ubique laudibus cumulat. Miſſis autem illis ambagibus, ac reſciſſis quae perlonga & ad pompam compoſita oratione de fatis priſcae philoſophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua ſimplicitate ac virtute deſciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Muſonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, fruſtra tentabant, ac potius exemplo virtutis auſterae invidiam

diam ſui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti ſervitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philoſophiae perfectae ſectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam ſimile aut ſecundum*, aliam viam ingreſſus, ubi rectum iter vitae coepit inſpicere, cum ipſis ingeniis, ipſo fato, & ipſis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de ſcriptis ejus adcuratius quam *Zvingerus*, expoſuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, deſiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet abſolutam. Sed non ſolum virtutem efformandam decreverat, verum omnia inſuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi ſolet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque ſeculi, addidit comites & adſeſſores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philoſophos a fictis & ſimulatis diſcernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectiſſimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione perſequutus eſt, tantum peſſimas illas & execrandas aves in his dialogis inſectatus eſt, vanos & fucatos eos clamitans, qui falſo ſe nomine jactarent, cum veram philoſophiam ignorarent, ac plane diverſa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem veniſſe; nec ſolum circa res humanas incerta ac ſtulta docere, ſed & de mundo, de Deo, de ſideribus, de providentia divina, falſa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipſi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exſequitur ſublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philoſophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam ſcientia tumuiſſe, Socratis exemplo ſe nihil ſcire profeſſos, cum imperitiae profeſſio ſumma prudentia ſit. Simias vero & mimos ſuos ob quaedam ventoſa & obſcura argumenta, & falſas rerum definitiones ita ferre ſupercilium & elatos incedere, ut vix ſalutatione quemquam dignarentur.

Veros philoſophos amicitiae ſymbolum ſumma conſervaſſe diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS ſive *Amicitia*.

Nullum eſſe pretium operae, ſi verbis virtutem laudemus, diſciplinas omnes perdiſcamus, omnes artes fuerimus adepti, niſi ſimul vitae ſocietatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti ſunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus eſt. Virtutis adſeſſores modeſtia & frugalitate cenſeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in ſummam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec ſibi nec alteri parcere, ut vel poſt mortem ſuperſtitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri ſenſuum damnatoris, ſed ſimulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non ſolum homines in denſiſſimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem eſſe de fato perſuaſionem, quale ſcilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit ſibi, Deos etiam huic fato ſubjici; ut teſtatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi deſiderio teneatur, videat miſeros tyrannorum caſus, domeſticos luctus, inſidias omnium, ſervilem metum, cum antitheſi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA, privatorum vitam praeſtantiſſimam ac tutiſſimam eſſe.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino*.

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, crevit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus progenies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſummo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum & alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt philoſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur, longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis laeſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtianorum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi docuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaferrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδερασία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas*; nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb. Cognatus* & *Jac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μακρομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios*. Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐρασὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐρασὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens: „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperatore „ re jam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, —— ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit: de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. De„ monax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tra„ dit": cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat: & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος Φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Trouveri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare ἀδύνατον ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam: Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus: P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalaſſenſem, Piſidium aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commiſſi ſcriptores perſtringit, tum docet hiſtoricum alienum eſſe debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati conſulere alii lectorum, niſi quae ex veritate conſequatur — res narrare libere, perſpicue, graviter, non paucis illis ad quos ſcribentis amor, odium, metus & ſpes forte ſpectet, ſed omnibus, & poſteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. ſe in alio opere oſtenſurum prooemia quaedam Hiſtoriarum eſſe, vulgus lectorum latentia. Niſi reſpicit alterum locum §. 52. ſeq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hiſt.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, abſentiam, exempla prodit; niſi dicas promiſſum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehenſum, ſpectare prooemia ſua aliis dialogis praefixa.

De Macrobiis Luciani ad Quintillum ſcriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promiſit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidiſſe, vel a Luciano non eſſe ſcriptum. Sed unde hi ſuppleri queant, vide ad T. III. in nott. *Maji* ad p. 229.

De Mercede Conductis diſſertationem ad philoſophum *Timoclem* eſſe conſcriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, obſervat Idem, nihil vero de tempore quo ſcripta ſit, hinc eliciendo, [forſan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero pro Merced. Cond. ad *Sabinum* philoſophum & ipſum, atque amicum ſuum eſſe conſcriptam, qua probet ad ſe non ſpectare quae ſuperiore libro diſſeruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑσάτῳ, §. 4.) ſub Imperatore Remp. ſuſceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto conſtitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum de Morte Peregrini diſſerit: eum philoſophum Cynicum Parianum exChriſtianum fuiſſe, qui ſenex ſe ipſum poſt Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti ſtadiis Olympia diſtabat, conſcenſo rogo, ſpectantibus omnibus combuſſit, Epiſtola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos perveniſſe hunc libellum contendit idem *Fabr.* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [ſed refutatur a *Solano* & *Geſnero*] Peregrinum a Chriſtianis rejectum fuiſſe innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comediſſet — ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων. Varias hinc inde in Christum & Chriſtianos effutit blaſphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Chriſtianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangeliſtam, qui in Euangelio & Epiſtolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctiſſimo *Lemonio* vix crediderim perſtringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epiſtolas miſiſſe, διαθήκας ſive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec ſententia magni *Pearſonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de Rhet. Praec. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perſtringi, cujus Onomaſticon habemus, auctor eſt Graecus Luciani Scholiaſt. Sed vide quae adverſus hanc ſententiam diſſerit Cl. Pollucis editor *Hemſterh.* in prolegomenis p. 31. ſeq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari exiſtimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noſter l. d.

De Dea Syria, T. III. p. 451-490. haec obſervat: ſcriptus eſt hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hiſt. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice ſcripſiſſet, nonnulla (ut Indica) ſcripſit Ionice. De Dea Syria conſulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus ſyntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lucia-

ciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus assignari non posse) „ Timon Athenien-
„ sis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod
„ gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob
„ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7.
„ Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea
„ deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab.* L. 17. p.
„ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. seq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi
„ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misan-
„ thropiam reprehensum refert. At Pseudo Plato philosophus Ep. 24. inter eas quas Al-
„ latius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα-*
„ *το θηρία φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποῤῥῶγας.* Hunc inferorum ja-
„ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hist.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra-
„ phus poëta, patria Phliasius *ἰδιοπράγμων* & ipse, teste Laërtio IX. 112. discipulus Pyr-
„ rhonis Sceptici, de quo supra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo-
„ ratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4. & Timonem quem in Symposiacis suis colloquen-
„ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas seorsum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur sequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemsth.* in Ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epist. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad Diss. *Gesneri* de illo, provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano seperatim non agit; in transitu tamen suum de eo judicium profert in notis ad Tit. PERRIERS, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemtum cultus Ethnici inspirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditat perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aeque indifferentem, vel aeque aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I. Tit. APELLIS, not. p. 258. b. Anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. BRACHMANES, observat Lucianum horum sese cremandi intrepi-

dum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas ſubito inſilientis, ac velle methodum Brachmanum qui ſeſe tenebant immobiles, dum igne aſſarentur, multo eſſe glorioſiorem, ſuperque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo deriſor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus iſtos philoſophos Indos eſſet imitatus, Lucianus eum accuſaſſet „ inertiae, ac dixiſſet: *paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet:* „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At juſtius, ingenioſe Bayli, forſan objiceres, quod eumdem ſubito in ignem inſiliendi actum laudet, ac generoſi animi eſſe praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes eſſe fortiores; ſi tamen ea mens eſt Baylii, oportuiſſe Lucianum in Peregrini facto improbando ſubſiſtere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hiſt. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba ſic verto: „ Celſus philoſophus Epicureus, (qui Eccleſiam ſcriptis oppugnare adgreſſus eſt) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac LUCIANUS, qui ad eum poſt Aurelii exceſſum miſit hiſtoriam Alexandri impoſtoris, quam ejus rogatu conſcripſerat. (vid. T. 2. Alex. ſ. Pſeudomant. §. 1. & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber eſt ſcriptis ſuis, quae ob Linguae Graecae puritatem ſtilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque ſubſannans veram religionem, de qua diverſis in locis loquitur, ac ſuperſtitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas eſſe demonſtrat. Inde cognomen blaſphemi & Athei traxit, teſte Suida. Namque & philoſophiam Epicuri ſectabatur, ut vid. in ipſius *Lucian.* Pſeud. c. 61. ſive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheiſmo parum diſtat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & conſtans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica conſiderans, & omnia ridere volens. Quod ipſum adparet ex quatuor verſibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum eſt] Sed quod praeterea ſcripta ejus reddit lectu periculoſa, illud eſt, quod ſaepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samoſatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hiſt.* c, 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus cauſſas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema ſenectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occaſionem nactus qua paupertatem effugeret (ipſe nos & alia plura ſingularia de ſua vita docet, quae non neceſſaria duximus referre. Vidimus eum ſcripſiſſe canones ſuos hiſtoricos haud ſerius anno Chriſti 166. vitamque Alexandri poſt mortem Marci Aurelii) Itaque non poſſumus ſequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus diſcerptum interiiſſe, in poenam, quod auſus eſſet cavillari JESUM CHRISTUM (quod forſan ne ipſi quidem daemones umquam ſunt auſi. Nos vero optaremus id teſtimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Chriſtianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Chriſtianiſmi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus hiſtoriam quam conſcripſerat de Soſtrato Boeotio philoſopho illis temporibus celebratiſſimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque auſtera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanenſis, quam Philoſtratus reliquit. (*Voſſ.* Hiſt. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

Eu-

Eunapius pr. p. 12. 13. adſeverat hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cujus per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philoſophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. noſtrae, ſed locum inſpicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae oſtendam] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac ſcientia inſtructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi adſciſcere volens qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri juſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoſcens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare poſſe complura jucunda quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & in primis hiſtorias quae ipſius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Boſpori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat Rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipſi ſolvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi : idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt iſtam regionem paruiſſe imperio Regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam hujus impoſtoris duceret, credens Lunam ejus eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

Biographi ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſolutam vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

Hoogstratanus vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum dictionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexissel, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavissel, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Λιακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑσάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Addit-que denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχήν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐτοῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non patere-tur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειτομένας. ib. c. 12. Iraque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum* πωμῳδίας memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim lasciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero, collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas*, & Regiam *Susa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in Libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coacvorum scil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Christianorum* mundi *finem* in dies exspectantium de Republ. Romana *augurria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *Persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore Christianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελείᾳ habuerit, ap. *Euseb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non est certe cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque* studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & seqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα Φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipsa sunt quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ὡμογέροντος, illius nimirum qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capessendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius anum philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*, Vit. *Avid. Cass.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honesto & justo*, *nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur *Musçae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* objectum *scholas philosophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

 dis-

diſceſſit, ne illum videretur *dedita opera* deſignare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *ſenectutem* videretur accedere. Sed quod converſus tandem *Hermotimus pallium philoſophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo ſpectabat, ut ſimiliter *philoſophi* perſonam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat perſonam *Principis*. Sic enim perſonatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεσιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philoſophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abuſum* tantummodo *Philoſophiae* perſtringat, non veram *Philoſophiam*. Nempe quia *cauſa* ipſa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis caſtigatiſſimae *Philoſophiae*. Eodem denique ſpectare cenſeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut ſe muniret in illos qui, *Caſſii* cauſſa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, ſententiam ex illius *Hermotimo* collegiſſent. Animum certe ſibi *conſcium* ipſa illa arguit *Apologia*, quae verſatur in *univerſalibus*, nec ad *cauſae* meritum penitus examinandum deſcendit. Sic ergo illo ipſo *anno*, quo defecit *Caſſius*, Hermotimum ſcripſerit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipſo teſte, *quadrageſimum*. Itaque poſt *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae noſtrae *Chriſtianae*, cum *Tribunitiam Poteſtatem* IX^m. haberet ipſe *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. ſi *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *ſequentem* annum Cos. deſignabat *Marcus*, cum de Caſſii cauſa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Caſſius, cum, metu *Caſſii*, *Roma* accerſeretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Poteſtatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Poteſtates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Deſiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπως p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accuſ.* p. 231. Eſt autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus eſſet XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopſeud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπως propterea ſeu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egreſſus* eſſet, quae Romanorum erat *adoleſcentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{14}{17}$ aerae *noſtrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* verſus *occidentem* ſuſceperit, *rhetorices* ſtudiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Aſſyriaca*, *Candyn indutus*, *neſcius quo ſe verteret*, *Bis Accuſ.* p. 231. Conveniunt ſatis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata eſt. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum ſcriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus ſe combuſſit *Peregrinus*. de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipſum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Poſtquam evagatus fuiſſet per *Ioniam*. Bis Accuſat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{18}{19}$. Sic *tria*, quibus poſtea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient $\frac{23}{24}$ $\frac{26}{27}$ $\frac{30}{31}$ *Chriſti* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam ſcriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philoſophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempſit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* ſuae anno $\frac{31}{32}$. *Chriſti* 160. Anno autem *aetatis* ſuae $\frac{32}{33}$ *Chriſti* 163. in *Ionia* audit *Hiſtoricos* de rebus primis *Veri* auſpicio geſtis in *Armenia* adverſus *Vologeſum* recitantes: *Quom. ſcrib. ſit Hiſt.* de *peſte Niſibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progreſſa. Locum autem Ioniae quo praecipue verſatus eſt, Epheſum fuiſſe, colligimus e *Pſeudologiſta*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{33}{34}$ Chriſti 166. ſcripſit librum *Quomodo ſcribenda eſſet Hiſtoria*. Poſt συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus eſt, & *Imp.* II. III. IV. ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphaſſet p. 624. Quae *hujus anni* notae ſunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Achaja*

ga ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδείων τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτάλαντον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^m attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa προτλαλιᾷ quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. *&* 501.) Νῦν δὲ καὶ ἕωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΥΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν ὅστις καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. *Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἤ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea ῥοθεύεσθαι veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προσλαλιᾷς periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum ; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem , nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam , uxoris Abradatae Xenophontei cognominem , Pantheam videlicet nomine , quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio , antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam , qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio , hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est , & eam mulierem innuit , quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βατιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat , eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βατιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι , καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆται , ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην , καὶ συνοῦταν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus est & mansuetus , hujus etiam boni possessione una cum aliis quae jam habet , bearetur , ut nasceretur ejus aetate mulier hujusce modi , quae cum eo matrimonio conjuncta , ejus amore flagraret.* Unde manifestum est , in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari , quae & Panthea dicta sit , & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores , neque inscriptiones ullae , neque numismata commemorent , Avidii Cassii , cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt , uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca esset , Romani Imperatoris conjux , & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii , (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit , procuratoris uxoris suae filiam , ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani , in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat ; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt , ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt , abhorrere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari , a quibus communi hominum sensu alienissimi judicantur ? At alia sunt quae impediant quo minus Pantheae nomine , Marci concubinam intelligi putem. Haud puto , vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris , neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites , quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat ; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem ; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur , quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius , qui aut Imperator foret , aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est , antequam rem , ni fallor , aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt , in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon , ad eam plane formam exactus est , quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae , Luciano narrante , Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti , in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumta , a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo ; [*quam & nos hic excudi , & addi curavimus*] ut inde manifestum sit , tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit ,

* * * * * * * * *

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praestat ipsum oraculum referre.

Istri gurgitibus celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam perveniisse testetur in T. I. Differt. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt: *Ale-*

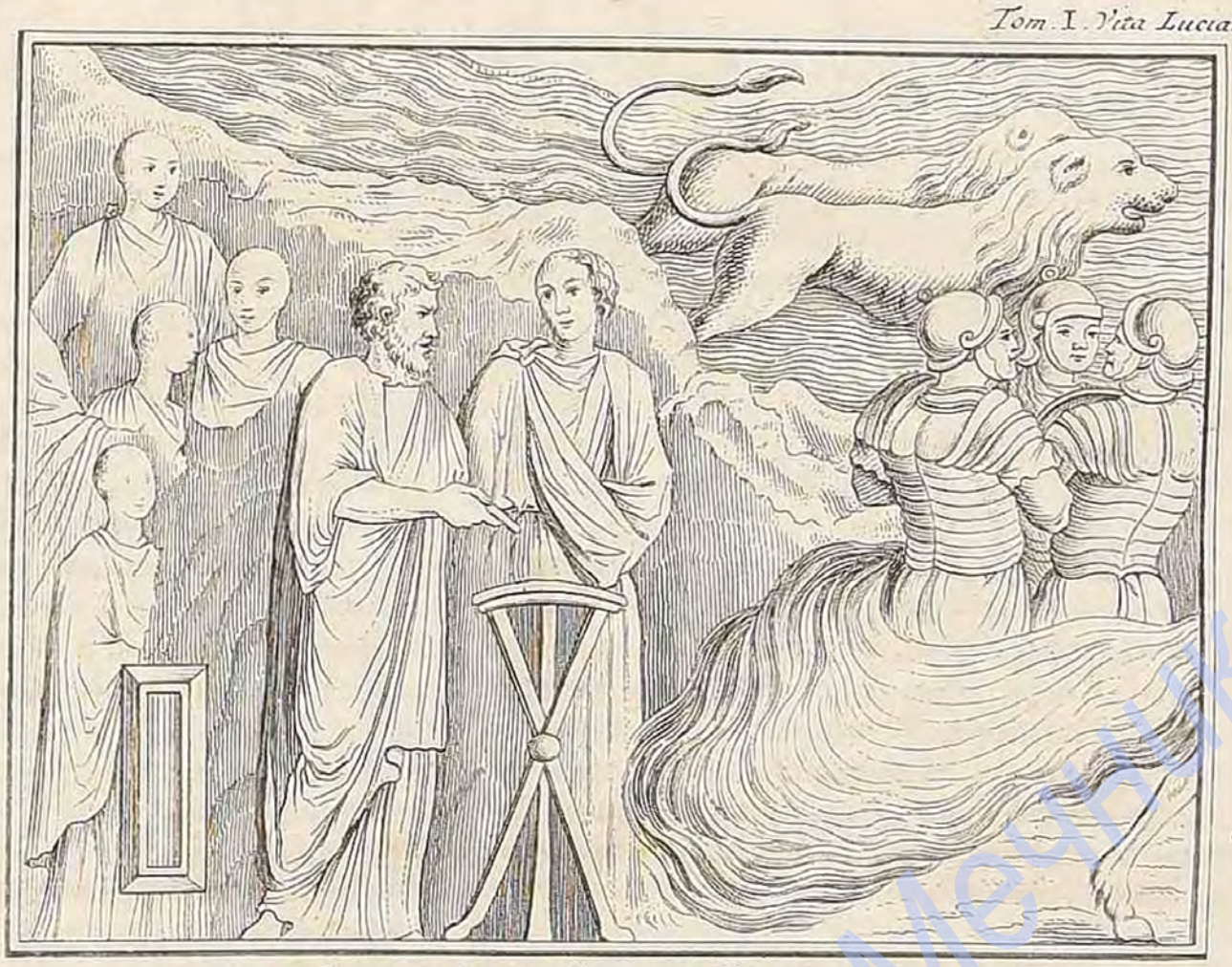

Ex Columna Antonina Bellorii. Tab. XIII.

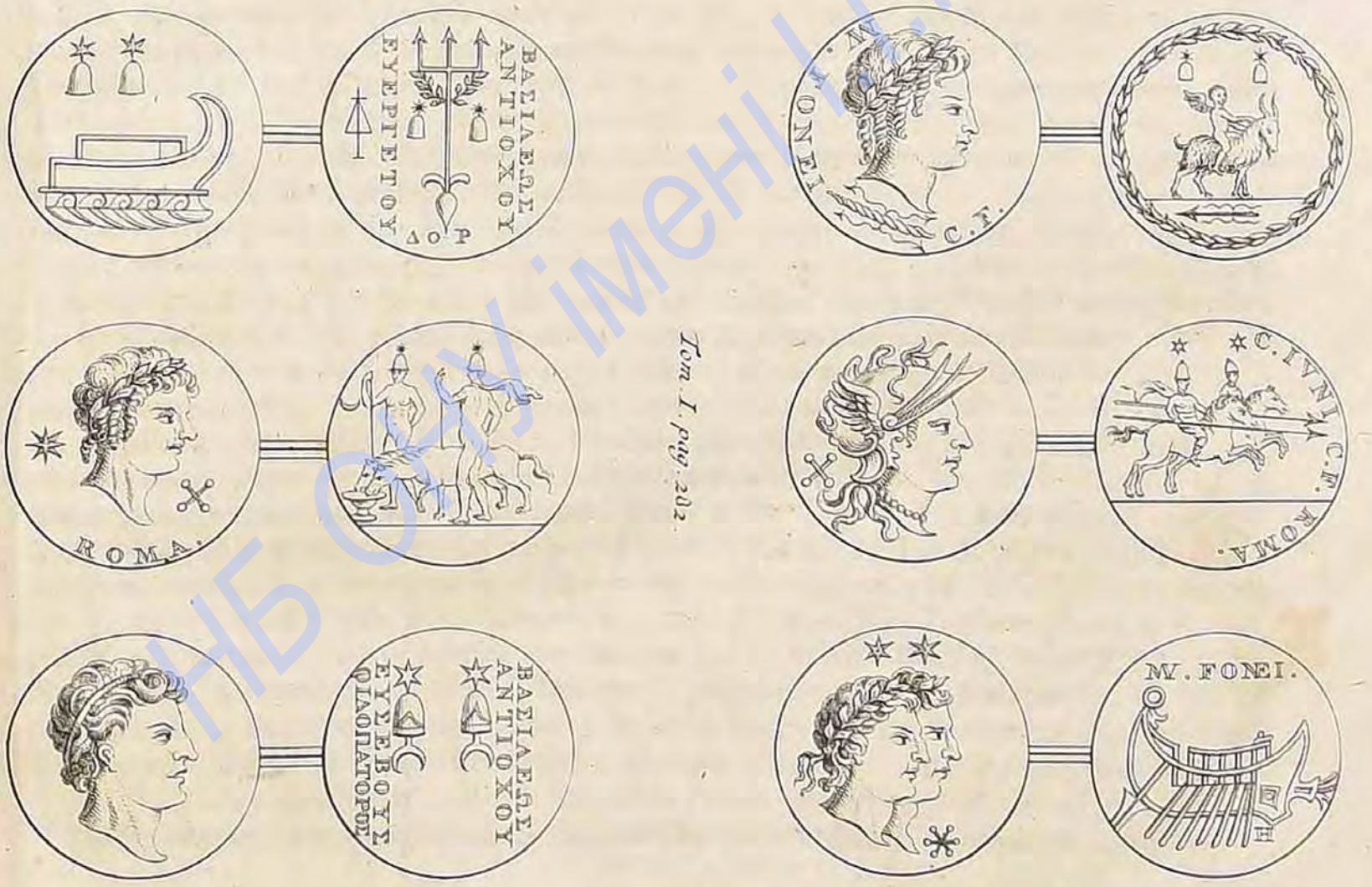

Tom. I. pag. 202.

НБ ОНУ імені І.І. Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

Alexander impoſtor, *Apollonius Thyanenſ.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celſus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. ſeqq.) *Quintillius*, (ad quem Macrobios ſcripſit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*, ut ceteros mittam ab *Jonſio* ſupra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari poteſt, veriſimum eſſe, quod Cl. *Hemſth.* in praef. Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis jam adlegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius jam ſtatuere poſſum, vixiſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themiſtio* adſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *adverſ. indoct.* ſcriptum eſſe paullo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exiſtimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante eſſe defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. ſ. p. 260. ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX. probabiliter adſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miſerrime periiſſe, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe vixiſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X. annos Rutiliani, ſed & plures vixiſſe. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuiſſe quadragenarium conjicit, anno Chriſti CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut Cl. *La Croze* adſerit, & quod *Jonſius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonſ.* anno Chriſti 165. contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* T. 2. init. Lucianus perſtringat ejus belli ſcriptores, patet, eumdem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum vixiſſe, adeoque, quod & pag. una ſuperius indicavi, aliquanto ſerius vixiſſe,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe; ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent, ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando Atticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo, anne, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris ſui conſcientiam prodit, nimius tamen fuit ipſe jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odioſam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiſſet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui licet nulli ſectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti poſſunt)

Amor autem ejus in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſeque impoſtores tantum traducere, diſerte ait T. I. *Piſc.* c. 15. p. 586. & ſeqq. ac virtutis amatorem ſe profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas ejus patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſſidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo; melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. ſcribens: *Χριστιανῶν —— τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος*, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. obſervavit. Nec adeo infenſus fuit Chriſtianis atque alii exiſtimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque ſimplicitatem eorumdem ita deſcribit, ut quae ſe falli potius ſinat, quam ut fallat; ſed eosdem praeſtigiis ac ſuperſtitionibus tamen non falli ſe ſiviſſe, ſive ſtudio, ſive caſu, ſincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impoſtor Chriſtianos etiam arcebat ſuis ſacris, veritus ne hi facilius ipſius fraudes detegerent ac riderent; ſed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Chriſtianos ibi laudarit Lucianus; ſed ejus integritas tamen adparet; at Chriſtum Sophiſtam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excuſationem Voſſii, quaſi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam ſe nihili facere religionem Chriſtianam, ſatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum ſeculorum, qui multo pejora in hanc ſcripſere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin ſic verum videmus quod Apoſtolus dixit, ſe adnuntiare Chriſtum, qui Judaeis offenſio, Graecis ſtultitia eſſet; quumque Judaeos feramus, Chriſto, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Chriſto, neque Chriſtianis male dicentem? Riſit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque ſempiternae exſpectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac ſpe freti ſponte ſe occidendos praebeant. Ut autem priorem illius ſententiam merito improbamus, ita & Chriſtianorum iſtorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non poſſumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro ſenſerit, otioſum Deum faciens, non ſatis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis oſtendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* reſpondet: *Non meum hoc eſt.* Niſi credas, eo ipſo id tacite exprobrari Jovi, quaſi velit Lucianus: non opus eſt, ut hoc a me probetur; te enim ipſum hoc melius deceret probare tuis actionibus, ſi id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuiſſe Noſtrum, ſatis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod ſpectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. ſed quam graphiarii munus fuiſſe *Tillemont.* ſtatuit; videmus ejusmodi fuiſſe, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam *προσατίαις* munus ſuum generaliter adnumerans diſtinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praeſumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non ſervilem ſe conditio-*

nem accepisse, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, ibid. indicat, dicens: *se eorum quae aguntur in judiciis commentarios scribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae caussa instituere licuit; sed quum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum Bourdelotio; licet id non absimile vero sit; si ipse auctor est tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse nullis testimoniis probandam; sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum perveniisse, satis est certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βίυ Λυκιανῦ. Πρὸς τ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις. — De ſomnio, ſeu, vita Luciani. Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. p. 1.

Νιγρῖνος, ἢ περὶ φιλοσόφυ ἤθυς. — Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum. 23

Δίκη φωνηέντων. — Judicium Vocalium. 37

Τίμων ἢ μισάνθρωπος. — Timon, ſive Miſanthropos. 82

Ἀλκυὼν, ἢ περὶ μεταμορφώσεως. — Halcyon, ſive de Transformatione. 98

Προμηθεὺς ἢ Καύκασος. — Prometheus, ſive Caucaſus. 176

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. — DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως καὶ Διὸς. — Promethei & Jovis. 185

Ἔρωτος καὶ Διὸς. — Cupidinis & Jovis. 204

Διὸς καὶ Ἑρμῦ. — Jovis & Mercurii. 205

Διὸς καὶ Γανυμήδυς. — Jovis & Ganymedis. 207

Ἥρας καὶ Διὸς. — Junonis & Jovis. 208

Ἥρας καὶ Διὸς. — Junonis & Jovis. 213

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίςυ. — Apollinis & Vulcani. 216

Ἡφαίςυ καὶ Διὸς. — Vulcani & Jovis. 220

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμῦ. — Neptuni & Mercurii. 224

Ἑρμῦ καὶ Ἡλίυ. — Mercurii & Solis. 227

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης. — Veneris & Lunae. 229

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος. — Veneris & Cupidinis. 231

Διὸς, Ἀσκληπιῦ καὶ Ἡρακλέυς. — Jovis, Aeſculapii & Herculis. 233

Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος. — Mercurii & Apollinis. 235

Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος. — Mercurii & Apollinis. 238

Ἥρας καὶ Λητῦς. — Junonis & Latonae. 241

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῦ. — Apollinis & Mercurii. 243

Ἥρας καὶ Διὸς. — Junonis & Jovis. 245

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος. — Veneris & Cupidinis. 247

Θεῶν κρίσις. — Dearum Judicium. 249

Ἄρεως 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MARINI DIALOGI.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνου.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἰριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δωρίδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Αλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένους καὶ Ἡρακλέους.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππου καὶ Ταντάλου.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκου, Πρωτεσιλάου, Μενελάου καὶ Πάριδος	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππου καὶ Αἰάκου.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππου καὶ Κερβέρου.	Menippi & Cerberi.	420
Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάου.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένους καὶ Μαυσώλου.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππου καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένους, Ἀντισθένους καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππου καὶ Τειρεσίου.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωστράτου.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππου, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεύς, ἢ Ἀναβιοῦντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ὑπὸ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ὑπὸ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ τοῦ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſive Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστής, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſive de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Pa-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῶν διψάδων.	De Dipſadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Diſſertatio cum Heſiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, ſeu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρὶς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μέλιττα καὶ Βακχίς.	Meliſſa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κρωβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μυσάριον.	Mater & Muſarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chryſis.	299
Δορκὰς, Πανννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philoſtratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Droſe.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioeſſa, Pythias & Lyſias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronoſolon, id eſt, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno ſalutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi chariſſimo ſalutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus ſalutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno ſalutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Sympoſium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Geſn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demoſthenis Encomium.	491

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικὸς.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pſeudoſophiſta, ſeu Soloeciſta (qui tamen per incuriam Pſeudologiſtes inſcriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, ſeu, qui docetur (non eſt Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, ſive de foſſione Iſthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑ-

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι, Βίου Λουκιανοῦ.

1. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη δὲ ἡλικίαν προσηκόων·

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λύκιος, ἢ Ὄνος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ἠθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεῖ ἢ Ἀναβιοῦντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν· ὕτω καὶ τὸ † γλύφων, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

* Λούκιος] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φαιτοίμην γλύφων. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis*. *M. du S.*

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανῆλθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edidit, ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: ὥσπερ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίτηται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem paræmias, & citationes uſurpare: quî enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλους ſolent illi Scriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλους· & ſic *Noſt. Ερμ.* §. 82. & Ἐρ. §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. προσηκόων.] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίπαις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II, 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi; habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴ παιδίσκη προσηκόων. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. προσηκόων χερῶν, & παῖδες προσηκόοι τε καὶ τοῦ πομπεύειν ἔχοντες ἡλικίαν, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὲν τοῖς φίλων, ὅ, τι χὴ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις δὴν ἔδοξε παιδεία μὴν χὴ πόνε πολλῦ, χὴ χρόνε μακρῦ, χὴ δαπάνης ὐ σμικρᾶς, χὴ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δ' ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, χὴ ταχεῖάν [a] τινα τ' ὀφελείαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τ' βαναύσων τύτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὴν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκῦντα πρὸς τ' τέχνης· χὴ μηκέτι οἰκό-

mus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo, & fortuna indigere splendida; reculas autem nostras tum tenues esse, tum promtum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

a Τινα] Deest in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκομαί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. M. du S.
Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, *Julian.* Misop. p. 351. A. *Diogen.* L. VI. 69. *Basil.* Hom. πρὸς τὸς Νέους· (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλε in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in Φοιτᾶν· quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. *Bergler.* ad Alciphr. p. 20. 21. *Hoeschel.* ad Chrysost. περὶ Ινμ. p. 500. nec tamen *H. Valesium* culpo, qui, cum apud *Euagr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, restituit c MS. εἰς χαμαιδιδασκάλε. T.H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis solennibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III, 32. παῖς ὢν ἔτι πρόσηβος. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηβος ἦν· *Glossae*: Πρόσηβος, *proximus pubertati*: formula loquendi ex Romano Jure sumta, quales ibi multae: L. 111. *D. de Reg. Jur.* & §. 18. *Instit. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo Latinas voces *Theophilus:* hinc integrandae, quod & Eruditiss. *Schultingium* fecisse video, Glossae verb. Jur. Πρώξιμος πυβερτάτι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τῦ ἐφήβε ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati*, *Servius* etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Jurisconsulto videntur descripta. Πρὸς ἓν ἥβῃσι προτάσσειν apud *Hippocratem* est Aph. S. III. Sequentibus ista *Libanii* simillima sunt T. I. p. 804. A. ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τ' ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον. T.H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Jac. Micyllus*, vir Doctissimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem saepissime frustratur: & *egere quodam fortunae splendore.* Sic de Merc. Cond. J.B.

Τύχης δ. λ.] *Aristot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἡ φύσεως δεῖται χὴ χορηγίας τυχηρᾶς· neque inelegantter *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν ὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes splendidas & lautas.* Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστιν ἄπορα, χὴ βίος κομιδῆ πενός. ubi *Bergler.* Lucianeum illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. T.H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem nostras.* J. Br.

8. Ταχεῖάν τινα τὴν ἐπ.] Secundam vocalem omisit *Ed. Fl.* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὶς pleonasmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. *Nost.* in Nigr. §. 33. T.H.

9. Τέχνην τ' βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Hesych. Suid.* vox est Peloponnesiaca: in Peloponneso βαῦρον κάμινον ἢ ἐσίαν δηλοῖ *Interpr.* Aristoph. Poll. J.B.

Βαναύσων] Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος εἰρῆσθαι δὲ παρὰ τὸ τὰς βαύνας αὔειν, τυτέστι τὰς καμίνους κάειν· καθαρεύεσθαι δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειρωνακτέχνην. A.V.

Ex Etymologo sumta in V. Βάναυσος. T.H.

11. Μηκέτι οἰκόσι] In *Mss.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. J.B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum post tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] τ' γιγνόμενον μισθόν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *justam mercedem.* J.B.

i. e. μισθόν. A. V. Vid. Μισθ. c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata nascitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione *J. Fr. Gronovius* illustrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *justam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, χὴ τὸ γιγνόμενον ἐκ τέτε ἑκατοντάρων ἕτερος τ' Δεινίαν. T.H.

18. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.] *Quae paratam opem ferret, quae promtas praeberet suppetias.* Ea repetit passim. J.B.

22. Ἑρμογ. &c. χὴ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφίνη, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. *Th. Magister* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεύς, ὐ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magister*, posset quis improba-

mi coenaturum (paternae mensae gravem) id aetatis : dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo secundae deliberationis initium est proposítum, quae optima sit artium, & ad ediscendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu parabilis, & quaestu commodo : alio aliam commendante, ut cujusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avunculum conversus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σιλος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν· ὁπόταν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ πρῶτόν ἐστι, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλα τοίνυν ἄλλῳ ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδών, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἐρμογλύφος εἶναι δοκῶν, [b] καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα

[b] Καὶ] Abest ab *F.* habuit P. ceteraeque *Edd.*

probare ἑρμογλύφου & ἑρμογλυφεὺς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόου. Quid enim? an non continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta verba sequitur λιθοξόου; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόου in hoc brevi dialogo habet *Noster*: iterum §. 7. ὅ, τε γὰρ πάππος σου λιθοξόος ἦν, & §. 9. ἀγαθὰ πορίσῃ λιθοξόος γενόμενος. *J. J.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum sit εὐδοκίμου. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cumprimis*, *maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. AElian. V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος· *Lex quae maxime servatur.* Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι. *Alexander Pheraeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit.* Lucian. noster in *Gallo*: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἄππιος μὲν ὢν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in *Iside & Osir.* p. 364. Ἔτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε & ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices scriptos & Edd. omnes verissimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariorum insciția, qui post ἐν τοῖς illud εὐδοκίμου alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκίμου, ἄριστος, ἀρχαῖος· ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδοκίμου, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα & ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo jam tempore infestus plebi* : quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant.* Egregius *Platonis* locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἐράσμιος ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τότε in Crit. p. 38. E. καὶ οὐκ ἦκεν Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχόμενος· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκὼς τυγχάνω· similia, si quis desideret, reperiuntur apud *Dionys. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muson.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Cassium*, imitatorem veterum diligentissimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed & verbis apponitur : *Dionys. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμαθηκέναι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. καὶ διατελεῖ τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα & χρώμενος. *Noster* in Pseudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦτόμοι διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chrys.* p. 194. sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλογεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκθραχύνεσθαι· a quorum mente *Hadr. Junius* prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur : *Plato* Crit. p. 32. C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι· *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime* ; credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι· *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δήγον· in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὁμοῖα τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obs. Misc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* lege-

σα [a] εὐδόκιμος,) ὁ Θέμις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ ὑπικρατεῖν, σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμοὶ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, Φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [b] ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸ κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ παιδί· ἐφ' οἷς καὶ μᾶλλον ὑπὸ τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς οὐ βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem primas tenere, Te praesente: quin Tu illum ducito, me demonstrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac statuarium: potest enim, idque ingenio praeditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a magistris, derasa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, scitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & ista quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me spe fore, ut brevi artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Si-

a Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμοις. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. I.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipsi *Herodoto* III. c. 8. στέουσι δὲ Ἀράβιοι πάντες ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57. θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum est, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; *Herodot.* III, 68. Ὀτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένεϊ δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων· qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter *Pausanias*, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίῳ τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος· X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτῃ ταῖς μάλιστα ὁμοίως ὅσαι ἀρχαίαν εὕρισκον· atque ita scribendum judico, deleto ex VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον similiter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα καὶ βαρβαρικῷ &c. φονικώτατόν ἐστι· at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. *Dion. Cass.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πολλοὺς ἐν ὀλίγοισι μέγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγαις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem secutus est jure merito *Hudsonus* in *Dionys. Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionysio* restituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulsa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη ὑπὸ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adjunctum reddidit, *paucos post dies*, cum debuisset, *invidendis opibus inter paucas beata:* sic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas:* apud quem saepius occurrit. *T.H.*

26. Δίδασκε] Διδάσκου *Thom. Mag.* in Διδάσκομαι· atque ita margo Ed. A. 1. Wesselingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* sic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T.H.*

28. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam Luciano opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὃν πόλλων &c. Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὸς ἦσαι. in Del. v. 226. Latinis haud minus usitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— *versam proles tua pandet Idumen,*
(Namque potest) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinsius*, & *Adr. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T.H.*

29. Δεξιῶς] *Anglic.* & *Mss.* δεξιᾶς, minus Attice. *J.B.*

Δεξιῶς] In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς· at Vat. I. δεξιῶς. Vide supra hoc ipso capite, & Toξ. c. 44. Et. Δ. VII. ὁ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες· adde & Eix. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὖ ἠκέσας ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, ἔχουσας malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. *M. du S.*

Δεξιῶς] Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac φύσεως εὖ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zosim.* I. p. 12. verum conspirantes in δεξιᾶς plerique *Codd.* vitii suspicionem movent: quid si a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὼν δεξιᾶς· quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

Ἅμα τε ἦν ἐπιτήδειον ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενον· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς [c] τοὺς ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλματίά [d] τινα μικρὰ καλασκευάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς προῃρούμην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καλενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατέαγη μὲν ἡ πλάξ. ὁ δὲ

[c] Τοὺς] Deeſt in B 2. P. [d] Τινα] Deeſt in F.

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσίοδος τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν α Προβλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. φύσεως εὐτόχου τε καὶ μναμονικᾶς καὶ φιλοπόνου τυχών· neſcio quis apud *Suidam* in Πάριον· φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκὼς· vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας· neutrum ſane tam longe ab ἔχων diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιά· *Malchus* apud *Suidam* in Παμπρέπιος· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος· & δεξιὸς τὴν φύσιν in V. Γενέθλιος. *T. H.*

31. Ὑπὸ τῶν δ.] Lege ἀπό. *J. Br.*

Ὑπὸ τῶν δ.] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

33. Ἀνέπλατον] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. βέλτιον δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδέξαι εὐφυᾶ, καὶ γλύφειν ἀσείως δυνάμενον. Vid. *Gataker.* ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν εἰκόνα. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐπιτήδειον — ἡμ.] *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παρεδεδόμην] Praefero παραδεδόμην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Moſis tabulae legis πλακὶς λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur.* *J. Br.*

51. Α. δέ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vitae Procli*. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντὸς, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. ἀρχὴ γάρ, λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργα &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος· deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem. I.* fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Ἠθ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, δοκεῖ δὲ πλεῖον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή. De *Heſiodo* ne γρὺ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit *Horat.* Ep. I. 2. ℣. 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 590. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* Πολ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; ἀκήκοα οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. *M. du S.*

δὲ ἀγαναχτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμέ-
νην πλησίον λαβὼν, ὑ πρᾴως, ὐδὲ προ-
τρεπτικῶς μὲ κατήρξαλο, ὥς γε δάκρυά μοι τὰ
προοίμια τ τέχνης.

Ἀποδρὰς ὧν ἐνεῖθεν ὅπι τ οἰκίαν ἀφιx-
νέμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, χ δακρύων
τὸς ὀφθαλμὸς ὑπόπλεως· χ διηγέμαι τ60

quae sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis more me initiavit, sic ut lacrimae mihi procœmium essent artis.

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque ostentat

59. Ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσιόδῳ μὲ ἥμισυ τῦ παντὸς φησιν εἶναι την ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσιόδυ· vel scribendum ἐκ τῶν Ησ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγεσθαι vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ φ παντὸς εἶναι φάσκοντες· ita nimirum solent laudare τὰς ἀρχαίας, cum proverbia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quicquam κατὰ τὰς ἀρχαίας, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium. Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἐοικυῖαν τύτῳ τῷ σμικρῷ καλῷ· (nondum constitui, utrum malim, ἐποίσομεν an ἐποικειώσομεν· ἐποιήσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionys. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μέρ γε φ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν. *Aristot.* Probl. S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἔργῳ μέγιστον· ἥμισυ γὰρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Hoc tantum incipias, sponte disertus eris,

observavit *N. Heinsius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. descripsit *Suid.* in Ἀρχὴ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auson.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac voce ejusque varia acceptione copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male σκυτώλην. *J. B.*

56. Κατήρξαλο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad ϒ. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μίλει. κατάρχομαι, inquit *Scholiastes*, ἀλοχύτας, τῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθ- ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ἀλῶν, ἤγουν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἱονεί τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέαι τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat *Noster* Τοξ.

c. 6. Hic idem valet quod τὰ προτέλεια &c. *Mισθ.* c. 14. *M. dus.*

56. Τὰ πρ. τ τ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. φιλεισήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπ- τὸ προοίμιον δὲ τύτε τὸ φιλόμυθον· quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις τ τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miserae cognosce prooemia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγυσι δ ὅτι καὶ τ προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις τ Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώραν ἐν προοιμίῳ κειμένη· *Constantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τ μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξαλο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τ ἐκ τοιύτων προοιμίων χ προνομίων ἀρξάμενον. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Συνεχ. ἀναλύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀνολολύζων] *Mss.* & *Angl.* ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀνολολύζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Ετ. διαλ. XI. ὀλολύζων ὡσπερ βρέφ-. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Πες. c. 6. *M. dus. S.*

Ἀνολολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀναλύζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολύζων, pene credo) dijudicare promtum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie posuerunt: *Poll.* I, 28. ja

oſtenſis, & incuſata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (metuentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

5. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

σκυτάλην, ὴ τὰς μώλωπας ἐδείκνυον. ὴ καληγόρων πολλήν τινα ὠμότητα, προαθεὶς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι τῇ τέχνῃ. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, ὴ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, ὴ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, ὴ μειρακιώδη τὰ

65

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, ἀνωλόλυξεν, quippe

— δόξασά πω
Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τιν' Θεῶν μολεῖν·

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κώκυτον, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit*: quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, ὀλολύζειν apud veteres vix reperias uſurpatum: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit *Ez. Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad λύζειν acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in Λυγμὸς, *Suid.* in Ἀναλύζασα, Λυγκαίνασα, Λυγμὸς. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. Λύζει] ἐὰν ἀλῷ (vel μῦ, ut *Suid.* habet) τῷ ζ ὀλολύζει· ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἀλύει, τυτθίζει, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποίαν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχει. ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem conſignantis Εἶτα λύζει & Εἶτ' ἀλύει (nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit poſitum pro ἀδημονεῖ, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in Λύζω, & *Fooſio* Oecon. Hipp. in Λύζει. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praeferendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχὲς, *crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora*. Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. πρὸς Γ. p. 1019. B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κεκομμένῳ τῷ πνεύματι φησίν· antea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορᾶς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμοῦ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem *Mſſ.*?) ἐνεκόπη. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis maduere genae. —
— *vocisque repens ſingultus apertum*
Intercepit iter:

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil adtinet: *Lucianus* etiam in Peregr. ἰδάκρυε μάλα γελοίως, & mox, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μελαξύ. *Heſych.* Ἀναλύζων, ἀναύττων· niſi potius ſcripſit ἀναλύττων, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμὸς itidem pro ἀναυγμὸς reſtituendum erit ἀναλυγμός: at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in Ἀναλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν & Ἀναλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique ſcribe, ἀναλύζειν, λύζειν· neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, *ſingulto*: ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα· haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati, quod clarius patebit, ſi reſcribas πεπαιμένα vel πεπαισμένα· tantillum vitium cum Foeſius in Ἀναφέρειν non animadvertiſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in Κροτητά. Egregie *Propertius* illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expreſſit: *Stunger & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. Λυγδὴν κλαίειν eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. Δακρύων τὰς ὀφθαλμὰς ὑπόπλεως] Τὰς ὀφθαλμὰς aberant ab uno *Mſſ.* *J. B.*

62. Πολλήν τινα ὠμ.] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θείου τὴν ὠμ. hoc, niſi fallor, poſtulant ἔδρασε & αὐτὸν. Mox illud ἐννοῶν ſuccedens poſt κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς mihi non probatur: ἔννοια potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. ἀγρυπνίαν ἔχουσα καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψιν (adſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* ſic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιάζων vel ὀνειροπολῶν, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον ἔπειτα ὀνειροπολήσας τὴν ὡρείαν, ἀνηγέρθην· ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. Ἀγανακ]τησαμένης] Reſtitue ἀνακ]τησαμένης. *J. Br.*

64. Ἀγαν. δὲ τ. μ.] *Thomas Mag.* in Ἠγανακτησάμην. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

71. Φιλη-

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἐκέτι εὐκαλαφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλητικόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, [b] Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, σιαργὴς δ' ἔτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μὴ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐμπεδάμενε, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ σφοδρῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ σχεδὸν μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἱλκόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀνθιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ

sunt & puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta.

6. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se trahebant vehementer sane & valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior pene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar: interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me suum possidere velle: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, squallida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὲ] Τὰ δὲ μ. τ. F. b Θεῖος &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γᾶν] Γ' οὖν F. quae pari modo saepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιλητικόων] Φιλήκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *literatus* vel *studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit adsuetus audire docentem, & libenter eruditis sermonibus aurem praebeat. Hinc φιλητικοΐα, *discendi studium*. *J.C.*

72. Θεῖος μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.*

Θεῖος μοι &c.] Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorsus est *Aristid.* T. I. p. 73. εὐφήμως dicebant θεῖον ὄνειρον. *Aristoph. Ran.* v. 1379. Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἐναργὴς] Indicium hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione passim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adscriptum: *insonans*: quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus insonare desierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vorstius*: sumta sunt ex *Eustath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus descripsit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani somnium, seu visio convenit cum Prodici Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut utram vellet sibi comitem vitae adsumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II, citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec dissimilis est Christi Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Hesiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis sive τῷ ἐνυπνίῳ exordium sumptum è *Prodici* Philosophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* sed *Xenophonti* quidam adscripserunt, ut *Cic.* epist. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiast.* Homeri ad 14. Odyss. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipsum *Xenophontem*, post primum autorem alii illud ipsum tetigere, ut *Max. Tyr.* serm. 4. *Themist. Euphrad.* Orat. 3. *D. Basil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici*, de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Basil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M. du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter se Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, passimque Eruditi Viri notarunt, *Dausqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

callo plenis, ſuccincta veſtem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formoſa, habitu decora, atque eleganti veſtitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adeſſe. Prior autem inculta illa & virilis ſic eſt locuta:

7. Ego, care puer, ars ſum Statuaria, quam heri coepiſti diſcere, & domeſtica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipſo nomine patrem appellabat,) lapidum erat ſculptor, & avunculi utrique magnam ſunt adepti laudem ex nobis: ſiquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abſtinere (monſtrabat alteram) & me ſectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robuſtos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σε, εἰπεῖσα τὄνομα τῆς μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θείῳ ἀμφοτέρῳ καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲ καὶ φλυάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασά τε ἑτέραν, ἔπειθε δὲ καὶ σωοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲ θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ ὑπολε ἄπει ὅπι τὴν ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barneſ.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid ſibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, ſed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Βιαίως καὶ καρτερῶς] Sic jungi ſolita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλον εἶχέ με] Sic in Epiſt. amator. *Philoſt.* *J. B.*

86. Τῶν ἀλλοτρίων] ἀγαθῶν. *J. Br.*

88. Τὼ χεῖρε] Sic in omnibus & *Mſſ.* & *Edit.* ſic paſſim, ut infra, τὼ χεῖρε, τὼ τέχνα, & ſimilia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλων ἀναπ.] Ut ſolent, quibus a ruſtico aliove gravi opere, fabriliumque inſtrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Muſis operantur, adſcribunt; divites ac potentes in Hieronis perſona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles ſint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὥστέ τις μακέλᾳ τελχῶμεν ἔνδοθι χεῖρας. *Dion. Chryſ.* p. 410. B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλας ἔχοντα. *T. H.*

92. Κόσμιον τὴν ἀναβολὴν] Ut poſt paſſim, κοσμιώτερον τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὼ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.] Tollo diſtinctionem omnium Edd. καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui ſtatuarius quidem, ſed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quaſi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἐποίουν ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γεννικῶς] Male verterunt: *generoſe edu-caberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciſcaris: nam delicatae dapes, quibus iſti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεννικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentiſſimum, pari ſunt propemodum poteſtate: primum ſaepe videas degeneraſſe in γενικὸς, quae tamen diſtingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Theſ. Heſych.* Γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως· prave *Suidas* Γενικῶς. *Lucian.* Pſeudom. §. 55. *Dionyſ. Halic.* Vet. Scr. Cenſ. p. 124. v. 13. γενικὰ καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἤθη ἐπάθη· lege, γεννικὰ· fruſtra eſt *Sylburg.* *fortaſſe γενναῖα malet aliquis pro γενικὰ*· reponendum enim & p. 175. v. 4. γεννικώτερον· idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόκωπος, ubi *Porto* ſuſpicanti γενναῖα *Kuſterus* adſtipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* ſi quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adverſabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμοὺς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* ſcribendum eſt in *Theaet.* p. 107. E. Γενικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γεννικώταλον μάρτυρα, ubi *Nunneſius*, *nobiliſſimum teſtem*, quaſi unquam ea virtus eſſet in γενικός. Porro Atticorum eſt θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophiſtarum peregrinationibus vide *Creſoll.* A. G. X, 87. ſed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philoſophis erraticis loquitur. *M. du S.*

τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· [a] οὐδὲ ὑπὸ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis? nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐ-τελὲς, μηδὲ τὸ ἑωθινὸν· ἀπὸ γὰρ τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

[a] Οὐδὲ] Οἵδε P. οἱ δὲ margo. A. 1 W. [b] Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς F.

Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύσῃ quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄπεισιν & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. σὸν εὐθὺς ἀφήσω αὐτὸν, ἀδὲ ἄπειμι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T.H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ ϗ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) σὸν ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, hæc durior. πάντες abest a Mss. *J.B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata hæc locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Græca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quæ in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ ϗ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Græca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem præ se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι passim in Luciano obvium. *J.G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse hæc aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba hæc, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repetetetque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus voculis, quasi eas jam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ ϗ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος ἦνεγκε, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ΕΞΕΡΓΑΣΑΤΟ, τὴν μὲ τέχνην ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J.C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οἰδὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν. & Φιλοψ. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. *M. du S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις: vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λῆροι sunt & φλήναφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T.H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. *J.B.*

Ibid. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero χρήματος, *vestis ornatus:* nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* *J.C.*

Τῷ

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habeare?

ἔδειξε τ Δία, καὶ Πολύκλειτος τ Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνεῖται γοῦν ἔτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς οὐκ εὐκλεὴς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

Τῷ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo *J. Clerico*: quemadmodum jungitur hic τ ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν, eodem modo paulo ante χῆμα & ἀναβολὴ· tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτώνιον πιναρὸν καὶ χῆμα δουλοπρεπὲς· quod quid aliud est quam τῷ χήματι τὸ εὐτελές; contra χῆμα εὐπρεπὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. *Diogen. L.* V, 86. ὅτῳ ἐσθῆτι τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκῳ ἦν τὸ σῶμα. *Interpr. tumentique fuit corpore:* ut apud *AElian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπέρογκον τῷ σώματι commemoratur: at tu lege potius, τὸ χῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita*: quocirca non Πολικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud *Diogenem*, opinionem nostram firmat: πρᾶός τε ἦν τὸ βάδισμα & σεμνός. junguntur saepe χῆμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Aristoph.* Vesp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T.H.*

Ibid. Τὸ εὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cætera hujus concionatricis habes in Piscat. *J.B.*

12. Φειδίας ἔδειξε τ Δία] Olympicum, ut patet postea, & apud Jul. Imper. in epist. *J.B.*

13. Ἔδειξε τ Δία] Vidi, qui daret: *fecit Jovem:* adlato pari verborum ἀποδεικνῦναι & ἀποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantam simulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipsum mortalibus ostendisse videretur.* Δεικνῦναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. *Noster* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δείξατω κατὰ τὴν Παγκοίην. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπί τινων γραφῆς τὰ πάντα προσεοικότας· vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειλα (l. ἔπλασεν) ὁ Φειδίας τ Δία παρὸς ἔδεν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῷ) οἷον ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὀμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰάκωβος ἰατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Jovem velut praesentem intuens motus animo est:* in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo majestas operis Deum aequavit.* Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τ Κρόνου & Ῥέας εἰς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεμιγμένον. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τ θεῶν εἰκόνας ἢ μόνῳ ἰδὼν, ἢ μόνῳ δείξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. Λ. 612. Phidiam καλακλεῖσαι εἰς τ Δία τὸ πᾶν τ ἑαυτῷ τέχνης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λεύκωλενον &c. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T.H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici statuam, quae inter VII. orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* Συγγ. c. 27. Υπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. τ ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καλασκευάσαι Φειδίαν, παντί που σαφές. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuscul. 1. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J.B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mss. ἐθαυμασώθη. *J.B.*

Ibid. Μετὰ τ θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tusc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἐρ. c. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ϗ τ̃ πατέρα ἀποδείξεις, εὐ-
βλεπίον δὲ ἀποφανεῖς ϗ τ̃ πατρίδα. ταῦτα
καὶ ἔτι τούτων πλείονα ψελλαπταίουσα, καὶ
βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη,
μάλα δὴ σπουδῇ σωφρονοῦσα, καὶ πείθειν με
πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ
πλεῖστα γὰρ ἤδη με τ̃ μνήμιον διέφυγεν. ἐπεὶ
δ' ἐν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη
συνήθης σοὶ, ϗ γνωρίμη, εἰ ϗ μηδέπω εἰς
τέλος με πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit statuaria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit, infit altera hunc fere in modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona

[a] Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μνήμιον διέφυγεν] * Ὁ τὰ χήματα τ̃ φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, ϗ τὴν φωνὴν ἔναυλον, ἆρα τὴν ἔννοιαν τ̃ εἰρημένων ὕτω ταχέως ἐξήμβλωκεν; καινὸν τοῦτο. *V.*

* Ὁ τὰ] Ita *V.* prave fuerat editum ὅτι. *M. du S.*
† Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis & multo deterioris notae ab

Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis inse-

20. Πλείονα ψελλαπταίουσα] Hunc locum imitatus est *Julian.* Imp. ἐ προσπταίων, ἐ διστολογῶν, ἐκ ἐφιςάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. *J. B.*

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur *Bourdelotio*: mutetur modo distinctio sic, ϗ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, *in quacunque sermonis parte barbarizans.* Nihil est *pleraque dicere.* *J. G.*

21. Πάμπολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. *J. B.*

Πάντοθεν] Sic praeter Ms. *Bourdelotii* & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. *M. du S.*

Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, *plurima barbare locuta*, exemplisque pluribus adfirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum consentit: πάντοθεν in *Nigr.* §. 19. 31. &c. *T. H.*

27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, *ad plenum.* Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. *J. B.*

Εἰς τέλος] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. sic ἐφ' τέλους. *Euripid.* Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες ἐφ' τέλους ϗκ εὐτυχεῖς. *M. du S.*

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim αὕτη. id namque δεικλικώτερον. *Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφικὴ)

ante me exposuit. Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνάμοτός ἐστι· vulgo αὐτὴ legitur, quod quum *ipsa* notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τώμυρις σκείνη ἐστὶ ϗ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τῷ Κύρου αὐτῇ, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τίνες δέ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲ ἡ ἀνδρώδης αὐτὴ, σωφροσύνη ϑ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ ϑ αὐτὴ. At male iterum in Prometh. Δὸς ϵ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) καλειλήφθω εὖ μάλα ϵ αὐτή· sed scribendum αὐτῇ· quod perspicuum est. Pro αὐτῇ apud AEschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἥδε· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε [ὠλένην] νῦν πάγασον ἀσφαλῶς. *J. J.*

Αὐτὴ] *Jensius* pro vulgato αὐτή. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. *M. du S.*

31. Τῷ σώματι πονῶν] Sallustiana phrasi, inquit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 7. p. 260. *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc *Luciani* locum descripsit totum & interpretatus est *Herald.* An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi τυπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. *T. H.*

34. Τὴν πρόοδον] Alii Codices, τὴν πρόσοδον. *J. Br.*

Τὴν πρόοδον] Ἐντημὶς τὴν πρόσοδον legit *Micyllus*, non πρόοδον. *G. C.*

Ἐντημὶς] Ita scriptum typorum errore pro εὐτελὴς· repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdelotii* festinatio. *T. H.*

Τὴν πρόοδον] Sic recte in omnibus & Mss. & impressis.

bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ ποιῇ λιθοξόῳ γενόμενος, αὐτὴ προείρηκεν· εἰδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένῳ, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν [c] πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τὴν ὄψιν τοῦ πολλοῦ δήμου εἶς, ἀεὶ τὴν πρόχυσιν ὑποπτήσσων, καὶ τὴν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν,

b Ἀγεννῆ] Ἀγενῆ *F.* c Πρόοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγόρων, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. *V.*

39. Λαγὼ βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ δειλίας αἰνίττε). Φιλόστρ. δ. βίου Ἀπολλων. *C. G.*

Παροιμία εἰς τοὺς δειλούς· δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγώς. *Vorst.*

rere, in Adnotationibus contextui Lucianeo subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* locum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *T. H.*

pressis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἐντιμὸς τὴν πρόσοδον. *J. B.*

Τὴν πρόσοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόσοδον] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγεννῆ λαμβάνων, & εὐτελὴς τὴν πρόσοδον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret*: utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *J. Fr. Gronovius*, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adversatur Thes. T. I. p. 1013. scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis*. Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus*. *J. G.*

37. Ἐκ τῶ π. δ. εἷς] *Unus e vulgi faece.* *J. Br.*

39. Λαγὼ β. ζ.] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *J. Br.*

Λαγὼ βίον ζῶν] Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔζης, δειλῶς καὶ τρέμων ὁ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ζῆν λέγουσι οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκηδιάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωῶν δειλότερος. de quo *Lucianus* Pisc. & saepe alibi. *D. Anast.* in Epist. de hujus animalis metu. *Arist.* c. 1. lib. 1. hist. anim. & in Physiogn. *Varr. Horat. Oppian. Ælian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter Q. *Cornificius* poëta apud Eusеb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores*. Horum proverbiorum origo est, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Auson.*

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,
Forsitan & coeli, si canis astra tenet. *J. B.*

Λαγὼ βίον ζῶν] *Demosth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼ βίον ἔζης, δειλῶς καὶ τρέμων ὁ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼ β. ζῶν] *Demosthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δ' ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καί τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καλαφρονοῦντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαραδριοῦ τίνα βίον ζῇς. *Plat.* in *Gorg.* λάρου βίον ζῆν *AElian.* Ep. 18. sic σκώληκος βίος. Adde *Pallad.* de V. *Joh. Chrysost.* p. 216. *T. H.*

ζῶν, καὶ ᾧ κρεῖττον ᾖ ἑρμαιον ὦν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τί μὲν τέχνιον ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γ' ἂν ἦς, βάναυσος, καὶ χειρώναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν [a] ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλοκοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τε καλῶν ἔρωτι, τῇ

tam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri

a Ἀπαγγέλλουσα] Ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ P. Margo *A.* 1 *W.*

40. Ἑρμαιον] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν οὐ ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι. *V.* Ἢ ἀπὸ τοῦ οὐ ἕθει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῷ εὑρισκόντων τι οἷον, κοινὸν τὸ εὕρημα. *Vorst.*

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. *T. H.*

40. Ἑρμαιον] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A. V. Phaedr.* F. 87. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι ὃς] Eleganter hæc *Plutarch.* in Pericle statim ab initio. *J. B.*

Οὐκ ἔστι ὃς, τις εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὁμοίος σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσαι, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Noster* in Herodoto c. 2. ἤδη ἂν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10. καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων ὁ τὸ κεραυνὸν, ἀπεφλέγη ὁ ἔρως καὶ ἡ Σεμέλη διεφθείρε] ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμβμον πτολίεθρον debuit ἔξω. *J. J.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅσις] Consentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. ὁδοῖς εὐφυὴς νεὼς ἡ τοῦ Πίσῃ θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: ὁδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἤθεσις αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. *T. H.*

45. Οἷος γ' ἂν ἦς] *Summus quantum voles statuarius.* *J. Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Plauto* in Aul. III, 5. v. 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειρώναξ] Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπόζων. Aliter Hesych. *J. B.*

50. Απαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ. *J. Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mss. & Angl. ἀπαγγελῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. *J. B.*

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexisse, quando verterunt: *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare *partem praecipuam*, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud heic loci ab Auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *H. V.*

Ὅπερ σοι κυριώτατον] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

acri denique praestantissimarum rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quicquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura prospicies mecum; & in universum quicquid est rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & istius, cujus nomen vix constat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo

πρὸς τὰ σεμνόταλα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε ὅτε παλαιὸν ἐδέν, ὅτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τότε θεῖα, τότε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακράν σε διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς ἔτι τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων ἐπιβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ πρωεδρίας ἀξιούμενος. κἄν σε ἀποδημῇς,

coraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σῦ κυριώταλον Platonica loquendi formula: hujus enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώταλον ⊜ ἡγεμονικώταλον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχήν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noster* in περὶ τ ἐπὶ M. Σ. §. 19. τὸ κυριώταλον τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ. Mox σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T.H.*

57. Ἀκήρατος κόσμος] Sic passim alibi: sic *Julian.* in Epist. dixit ἀκήραλον χρυσὸν *defaecatum*, ἀκηράσιον, ἀκέραιον, ἄφθορον, ἄφθαρλον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνὸν. *J.B.*

58. Γενέσθαι δέον] Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28. τῷ N. τὸ δέον ἀθανασίας ἄν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν· *Demosthenis* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δέονλα πρᾶξαι *Thucyd.* I, 70. C. *M. dis S.*

59. Τὰ δέονλα πρ.] Nihil est in sensu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum prospicies*: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura solerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιδεῖν ᾗ τὸ δέον ἔτι οὐ φανεῖ ὂν δεινότατος apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖον ἀφεςώτων τῦ τὰ δέονλα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ δέονλα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν ἐδέν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ

τε ὄντα ⊜ τὰ ἐσόμενα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὀπίσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen.* L. I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eritque fuitque Estque patet: Ovid.* Met. I. & Musis ab *Hesiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themistocle *Thucyd.* I. c. 138. τῶ μελλόντων ἐπιπλεῖςον τῦ γεινησομένου ἄριςος εἰκαςής· mox: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον οὐ ταχὺ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλισα· quod *Arrianus*, quum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eodem propius ad *Lucianum Aristides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν ταχὺ μὲ εὑρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψεύδῆναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* scripturae patrocinium petat. *T.H.*

63. Ὁ τῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis sortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλευσ. τι] Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμενος ἔτι, quod sententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevisti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus*. Ὁ τῦ δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι· ὑπὲρ τῦ Πτ. §. 16. quod si scriptum foret οὐ τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo post: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T.H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. *Off. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. *T.H.*

73. Τὰ

μῆς, ὐδ' ὅπῃ τ ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς ὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τ ὁρώντων ἕκαστον τ πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris; ne in exterâ quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τ πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν πού τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τ λόγων τ δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiae.

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J. B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J. Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil.* [*Def. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J. B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J. Br.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. 1. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G. C.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J. B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repenti-

80 impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31. εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικοῦτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν· *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ· *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· *Galen.* περὶ τῆς Προγ. αὕτη μὲν κοινὴ τ τεχνῶν ἁπασῶν δυστυχία κατείληφε τ νῦν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T. H.*

80. Κεχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. *J. B.*

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. Θαυμάζονταί σε τ δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. *J. B.*

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari τῷ πρὸς τ δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τ ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T. H.*

85. Τοῖς παιδόμυθοις] Πεπαιδευμένοις, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th. M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὁρᾶ μοι βίον, παντὸς μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος γεγονότα ἢ παντὸς εὐκλεέστερον. *G. C.*

Ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J. Br.*

Τινὸς υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιὸς, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ἃ δ' Αἰσχίνης ὁ Ῥήτωρ εἴρηκε περὶ τ μητρὸς,

tentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

τὴν τ πατέρα τ εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι ξυποιήσω. καὶ γὰρ ἢν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, ὅπου παύσῃ σιωπῶν τοῖς συμπαιδευομένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τ Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τ Αἰσχίνην, [a] ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' [b] ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης

[a] Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. 1. W. P. ὃς J. V. 2. [b] Ὅμως] Ὅπως P. J.

τρὸς, ὡς ἐκ Γύλωνός τινος ἐπ' αἰτίᾳ προδοσίας φυγόντος ἐξ Ἄσσου ἐγεγόνει, καὶ βαρβάρου γυναικὸς, ὧν ἔχομεν εἰπεῖν εἴτ' ἀληθῶς εἰρηκεν, εἴτε βλασφημῶν ὁ καταψευδόμενος. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τίνος υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, I. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχίνου] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitae *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θιάσους μὴ τυμπάνου τελούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. AEschini improperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p. 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidicinae servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demosthenis parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρίᾳ is τελέστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τ δ' ἐκ Φιλίππου ὁρώντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τ A. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως· frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τ τυμπανιστρίας Αἰσχίνης· quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τελέστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμέ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν ἐκ παιδείαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam serviisse & sculpsisse lapides dicitur. Adserunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. *F. Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάθευε λιθοξόου τὴν τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι

 diffe-

καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε ᾧ κρείττονος, καὶ δραπέλευσας παρ' αὐτῆς ἠὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς ᾠδὴ πάντων ᾄδεται;

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικοῦτος καὶ τοιούτους 95 ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχὰς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε σιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν φρονῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀνανήφων A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. b Ἐλευθέριον] Ἐλεύθερον C. F. & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienses, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδημίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, οὐκ ἀπὸ ξύλου Ἑρμῆν ἀγίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτῃ ϑ ξυναρμοστήν. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχισὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνῃσι πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπείκαζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθουργὸς, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λαοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθολογικὴν, &, πατρώᾳ τέχνῃ χρῆσθαι τῇ λαξευτικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδεος IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot. Hb. N.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄρις ϑ ἦν τὴν λιθουργικήν. *Moeris* adnotat Λιθουργὸς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους· recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ ϑ Σωκράτους ἀδοξία μᾶλλον ϑ ἑρμογλύφου πατρὸς ὄντι ἦν εὐγενεστέρα τοῦ Σαρδιναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλύφεὺς, λιθοξόον rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laërtius* in Socrate: Δοῦρις δέ φησι δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophroniscum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀνανήφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *Fl.* & *J.* ἀνανήφων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complosis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo,

εὔρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα σεφροσυνικὸς, ἀλλ' ἀτιμότερον σοιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ὁ σεμνείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὸν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαλικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον σρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι σληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψαλο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν σρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τὼς ὀδόντας [d] ἐνέσρισε· τέλος δὲ, ὥσσερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐσεσήγει, καὶ εἰς λίθον μελεβέβλητο. εἰ δὲ σεσοίδοξα ἔσαθε, μὴ ἀσισήσῃς· θαυμαλοσοιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ σρός με ἀσιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τὴν δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅσι-

A. 1. W. c Ἀπολειφθεῖσα] Ἀπολῃφθεῖσα in quibusdam *Edd.* d Ἐνέσρισε] Συνέσρισε margo *A. 1. W.*

Ἀνακύπτων] Ἀναγήφειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas quum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑσεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀνανεύειν *Dioni Chrys.* Or. IV. p. 71. *Isidor. Pelus.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενδυκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noster*, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse.* Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν ωδατρέπουσι κάτω νενδυκυίας, ὅσως μελαρσιοῦσι ἐξαδωσατῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noster* in σερὶ τῶν ἐσὶ Μ. Σ. θητεύσεις κάτω νενδυκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T. H.*

8. Τὰ μὲν ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν τοὺς τὰς λιθίνους εἰκόνας καλασκδυαζομένους, τοῦ μὲν λίθου σρονοεῖν, ὡς ὁμοιόταλος ἔσαι· αὐτῶν δὲ ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅσως σοτὲ ὁ ἀνδριὰς ὅτι μάλισα ὠραιόταλος τεκταίνῃ, σροσκαρτερεῖτε, ὅσως ὃ αὐτοὶ μὲν ὁμοιοι δὲ ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀσοτελεσθῆτε, ἃ φροντίζετε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίψαλο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι σληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ὀλίγας &c. *T. H.*

19. Ἀπολειφθεῖσα] *Fl.* & *J.* Ἀποληφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέσρισε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. σωέσρισε· priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμσρίειν & ἐμσρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Εμσρίσαιλες & Καλασεινας ἐρῶ· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμβρύξαι. Διασρίειν alibi *Noster* habet & σρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T. H.*

23. Θαυμαλοσοιοὶ γὰρ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ τ'] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abest, ut damnem: *Noster* de Sacrif. §. 8. φέρε ὃ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δή, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δή, ἴθι δή, δεῦρο δή fere perpetuum ab *Aristophane*, *Luciano*, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae scientissimum, ut in *Dionysio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἄσιτε ἤδη rectius putaret ἄσιτε δή. Vid.

ἐπίβηθι τούτου γ' ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἀκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶμὲ τοῖς ἐπαίνοις ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἀκέτι

inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, & faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, neque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑπόπτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. J. c Ὑφηνιόχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν]

Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνίεχεζ, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ ἐ.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praestantia & Usu Numismatum* opere p. 272. Ed. postremae; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mss. & Angl. εἰδῆς· toleranda lectio, aliter tamen ceterae editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἀ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τ' ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρι πόλεις. Mss. προς ἑσπεριους. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quae apponit *Bourdelotius* non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Hesych.* Ἑσπέρια, δυϊκὰ μέρη· quod *Berkelius* observavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς· V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen alia nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, sationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epist. Hipp. II. Hippocrates Δημοσπείρων παιδαχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆ Δήμητρος σπέρματα, τὰ τῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis confitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor. Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργὸς, πᾶσαν χώραν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐνέσπειρε τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III. 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. *Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie sanavit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obs. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notissimi: nec *Philostratus* sprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆ φήμης πορευόμενος δήμει τὰς ἄκρας. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum est, quum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram feminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρων τινές] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram spargens:* nota est omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδεδυκότα] οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυκώς. *T. H.*

45. Κατα-

terum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam submonefecit, quam fere de me consilii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tantum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum somnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse: quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad

τ αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιππάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καλαλαβοῦσα δὲ ἡ τ πατέρα ἑστῶτα καὶ προσμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τ ἐσθῆτα, καμὲ, οἵαν ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρᾷ δεῖν περὶ ἐμᾶ ἐβουλεύσαλο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τ τῆς πληγῶν φόβον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐσκόπουν *J.* margo *A. 1. W.* e Ἐσπέραν] Τὰς ἑσπέρι A.P. τὰς ἑσπερίας B. *J. f* Ἐβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαλο.

45. Καλαλαβοῦσα ἐς τ πατέρα] Alia lectio in Mss. καλαβαλοῦσα κ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. *J.B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fusius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι κ] Lege: καί τοι κ. atque ita video posuisse *Fac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαλο defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. *T.H.*

48. Ἐβουλεύσαλο] In Mss. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J.B.*

53. Δικανικὸν] Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum somnium vocavit, quod hyeme noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. *G.C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Erasm. in Chil. *A.W.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἢ Κ. ὅτε scribi jubet; quod recepissem utique, si vel unus addixisset Codex: nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hybernum somnium: nam longissimae sunt noctes. Polyd. Vergilius Cognatum* secutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proplicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur *somnium absurdum & anύπνιον δικανικὸν* vocaverit, *somnium absurdum & anύπνιον δικανικὸν* vocaverit, *somnium absurdum & anύπνιον δικανικὸν* vocaverit,

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἑωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ 'γαθέ. εὖδε γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν πολὲ διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, εὖδε ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. J. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, ἢ τοῦ πλήθει τοῦ χρόνου τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τοῦ γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἕωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Εὔωλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus præsertim somnii narratione, quod, desperatis Græcorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λῆρῆσαι respicit aut ἕωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nugæ sunt puriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λῆρῆσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. εὖδε γὰρ ὁ Ξ. ϖ. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, εὖδε γὰρ ὁ Ξ. ϖοτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἐδόξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Græcorum. Erroris occasionem præbuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: εὖδε γὰρ ὁ Ξ. ϖ. δ. τὸ ϲν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς ϖεσεῖν ϲὺν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, ἢ τῷ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὄ. ὁ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interfertam, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἐθε-

rus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio.

18. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, meque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

διεξήει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, περιεστώτων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἐπιῤῥωσθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκολακεῖ F. adſcriptum ἐθελοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθελοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. male. *J. B.*
Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. *T. H.*
76. Ἑαυτοῦ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτην *Simplic.* in *Epictet.* p. 283. παράδειγμα προστήσασθαι *Noſter* habet in Πρ. ἢ Κ. *T. H.*

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

Πρὸς τὴν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, cœnum prope-

1 Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷος ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις παρὰ

a Βόρβορός] Ita recte *J. V.* 2. *P. S. A.* βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini *A. W.*

ΠΡΟ'Σ] Poſt annum *Luciani* quadrageſimum ſcripta eſt hæc oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti ætatisque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. *M. du S.*
1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euſeb.* *J. B.*
6. Βαρβαρός τις παραμικρόν] Legendum βόρβορός τις. *Eraſm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* *J. Br.*
Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος,

ϖδὸς μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὸς λόγους ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνους ὄντας, τ̃ σοφώταλον τ̃ Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, κ̀ μυκτῆρα, οἷον τ̃ Ατλικὸν, ϖροσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ ϖόθεν γ̀ εὐμήχανον τὸμόν; τίς [c] δ' ἡ ϖειττὴ σοφία κ̀ ϖρομήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοί γε ἱκανὸν, εἰ μὴ ϖάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια ℨ Καυκάσου. καίτοι ϖόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Ϸρομηθεῖ, ὁϖόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ϖοιούμενοι τὸς ἀγῶνας; ζῶντα ℨ̃ν ὡς ἀληθῶς, κ̀ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

ra

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπευφημίζεις P. c Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ατλικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ κ̀ Ἀτλικόν με ἐπαινῶν εἶπας τ̃ Σύρον κ̀ ὐκ Σαμοσάτων. μυκληρισμὸν γ̀ ἂν ἴσγη τοῦτο, ὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium εἰρώνειαν. M. du S.

ρῶν, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. J. B.

Βόρβορον] Sic *Plato* de Rep. VII. Ed. Lugd. p. 488. B. κ̀ ταῖ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiæ immersa. In Mſſ. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρον legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota hæc [÷—] sit adscripta. M. du S.

Βόρβορον] Eo differt a ϖηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra ϖηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur ϖηλὸς ὁ τ̃ χυτρέων, κ̀ ϖηλὸς ὁ τ̃ κοροπλάθων, κ̀ ϖηλὸς ὁ τ̃ ϖλινθουργῶν. hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορον & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. T. H.

9. Ἐπευφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. J. B.

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρῆ . . . . ϖάνυ ὅσα τις ϖράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθ, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώϖου ϖραχθέντα ϖονηρὰ φανείη. ubi Schol. ὁ ϖράττων ἐπὶ ὀνόματι τ̃ Ϸεῶν τί. optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπευφημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν. probandum fuerat ἐπευφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπευφήμησαν· tu lege: ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τ̃ κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & sæpius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κέλεός τε & Μιτύνειρα & Τριπτόλεμος ἐπιφημίζον)· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. οἷς τε ϖράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, quae *ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. T. H.

10. Εἰρωνείαν & μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀτλικὴν ὀμιλύτητα τ̃ σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse sæpiss. sic χλεύασμὸς, ἁλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* J. B.

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] *nasum*: *ironias*. *Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere.* J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

ra atque animata vobis opera sunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, simulachra tantum quædam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque animæ significatio ulla, sed delectatio quæ-

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νὴ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ πυρῶδες. καὶ τοῦτο ἂν τῶν Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ἂν πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγελλόμενοι, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ περὶ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, ἔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, ἔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἀλ-

[d] Εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Εἰ μὲ διαλλάττετε O. εἰ μὲ διαλλάττοιτε. M.

bon. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀττικὸν] Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. *J. Br.*

15. Τῷ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J. Br.*

18. Τὰς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J. Br.*

Ibid. Ζῶντα ἂν] Haud dubie ἑλληνικώτερον MS. Wittiana Ζῶά γ' ἂν &c. *J. J.*

Ibid. Ἐμψυχα] Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a *Nostro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde desumtum hoc credo. *M. du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ Διαλλ.] In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse.* Tu potius sic redde: *Nisi in eo tantum differretis* (a Prometheo sc.) *quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ κἀκείνῳ γε σμικρῷ διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt:* & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲν ἡ ἄλλα ὁπ τῶ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἐνὶ δ τούτῳ διήλλαττον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ Διαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat secutus: sed jamdudum sententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ὁπ πηλοῦ· nihil enim juvat otiosum illud οἱ. Merito *Noster* probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. *Damascius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸ ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλουστίου· ἡ πολυπράτου δικανική, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt *forensia lucra*, quae ic contemsisse, deserto patrocinia tractandi studio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νείκεα τ' ἰθύνειν, καὶ τειρομβρόισιν ἀρήγειν. Ἔντε δίκας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πᾶσιν ἄπειρέσιον ἔ χρήματ' ἄγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἐπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est *J. Gronovius*; & sane illud ἐν πολίεσι satis frequens v. 238. 233. & 224. Θητοὺς ἄλλοισι ἔ ἐν πολίεσιν ἀγητοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed quum scribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid sibi velit, non adsequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Possis itaque non absurde, Ἔντε δίκαις πολίεσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔντε δικασπολίῃσιν ἐρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens θυμέλεσι, πενίεσι, σοφίεσι pro θυμέλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat, quasi per fraudes summamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Synesium* Ep. 100. p. 240. C. Ἑτέρως δὲ οὐκ ἔξι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα ἔ θεῖα ἔ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον· & Ep. 147. p. 286. B. Hic si testis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt causarum conflictationes, & caninae contentionis jurgiosa certamina:* is se *forensium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus crassa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* distare) *potestate permissa.* *T. H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide *Ez. Spanhemium* ad *Juliani* Caes. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T. H.*

30. Δεῖγμα.] Suspicabar legendum esse δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M. du S.*

32. Ὥσε

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥς τέ [a] μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα ὕτω με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τ' Κλέωνά φησιν· οἶσθα περὶ αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ [b] ἰπνοποιούς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοί, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ὑποσκώπτοντες ἐς τ' πηλόν, καὶ τ' ὀπὴν πυρὶ οἶμαι τ' σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τ' Ἀττικὴν δριμύτητα τ' σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα [d] ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλρίδια. καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις ἂν παραμυθούμενος, ὡς ταῦτα non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσθα περὶ αὐτοῦ praeferrem, οἶσθα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶσθά που ὁ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, sed acerbo simul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quasi post rem gestam verus Epimetheus consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapiens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Athenienſibus objicit *Demosthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τ' πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῇ βουλεύσει· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiastae* credo, *Eupolin* esse patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Aristophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεύς] *Aristophan.* vers. Ἱππ. De eo idem *Aristoph.* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Aristophanis* esse videtur; sed in fabula a *Bourdelotio* indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique sero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἰπνοπ.] Scribe ἰπνοποιούς, pro ἰπνοποιοὺς, qui furnos facit, quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. *J. G. G.*

37. Προμηθέας] *Juvenal.* IV, 133. *Debetur magnus patinae subitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol.* *figulus*: imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipsum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſost.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδω Προμηθεῖ, ἄδω πηλοῦ. Hunc

[a] Μοι] με Edd. μοι O. M. [b] Ἰπνοπ.] Edd. ἰπν. in O. ἰπν. [c] Καὶ] καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ J. εἶναι O. M.

31. Ὥς τε μοι] Ex O. & M. illud μοι restituimus, pro quo in impressis με, mendose. *M. du S.*

Ὥς τε με] Praeter Codd. illud μοὶ revocari postulat non minus Graeci sermonis indoles, quam ipse *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπήει δ' ἔν μοι λέγειν· *Diogenian* apud *Euseb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥστε μοι θαυμάζειν ἔπεισε. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὥς· δὲ ἐπήει αὐτῷ ἐκεῖνο. *Plutarch.* Ages. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & structuram ἐπέρχεταί μοι. in Amor. §. 23. *Demosth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεταί μοι παρρησιάζεσθαι. in Macart. p. 1028. B. Ἀφαιρεῖταί μ', τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τὰς μὲν τιμῶν, τὰς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chrys.* p. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, *subiit animum impetus.* Haec simul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum esse: δέος δ' ἐμικρόν μοι &c. ἐπέρχει, non με. Utroque casu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priscian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εἰσήει. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. εἰσῆλθέ δέ με, οἷον εἰκὸς, φοβηθῆναι. Lys. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα? nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immitti posset supra post προμηθεία σὺ τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte positam pene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὡς π. ἐκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἔ. μηδὲ κ. ἄξια τῦ Κ. superioribus, βάρβαρός τις ἂν παραμικρόν, adjungantur. Haec uti pro cer-

nos; nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum essent homines, sua sollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aspectu gratiosa forent; & in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inspirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis hæc sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane satis est, si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῷα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτεκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τε πολλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὕτως ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδέ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῖν] Ὑμῖν *F.* *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Nostri* locum usurpavit *Brodaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. positis *Luciani* verbis addit: *ubi infinitivus* εἶναι *mendose scribi videtur, &* καὶ *in ejus locum substitui debere.* *T. H.*

38. Καὶ] Ita *P. S. Coll.* & L. recte. *F.* ἢ καὶ. Reliquæ εἶναι & ipse *Ox.* vitiose. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luisinus* Par. III. c. 4. *& si tibi hoc indicare debet Prometheus:* obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲν ὅδε ἧττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὕρεσις· in Min. p. 565. B. *Aristid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. *T. H.*

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venustatem non adsecuti sunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud *Luciani*, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *Is. Casaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demosth.* pro Cor. p. 477. E. scripsisset κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' ὀ κατόρθωμα· *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum θεραπεύειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phrasin duriorem commodo epitheto mitigare.* *T. H.*

47. Ἐπαινεῖν] Ante Salmuriensem omnes ἐπαινῶν· pro quo non absurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu est: ὃ ταῦτα εἰκασός σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: ὃ ταῦτα εἰκασαι τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo compara-

tus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθέα εὖ λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. *T. H.*

49. Τέως ἐννοήσας] Benedictus *suo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* *F. G.*

Τέως ἐνν.] Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. *T. H.*

53. Συνειργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ καὶ τὸ θειότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae solent adscribi. *F. B.*

Συνειργ. δέ τοι] Melius Mss. συνειργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. *F. F.*

55. Πρός τε τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortasse hic est sensus:* τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως οὕτως ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καὶ. *F. C.*

Πρός τε] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε· tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque jussu Jovis: *Stephan.* in Ἰκόνιον· ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. *T. H.*

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse *Lucianum* aliter scribere, quam

ματ῾ον, ὃ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ κ᾽ [a] χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ᾽ αὐτῷ, κ᾽ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ᾽ ἂν ὠφελήσειεν αὐτό, ὥστε γ᾽ ἐμοί, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντρίφθαι ἄμορφον ὄν. κ᾽ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξι῾ον ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ [b] πεποιθότα.

Πτολεμαῖ῾ος ὁν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν πᾶσαν μέλαιναν, κ᾽ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ᾽ ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ὅπως δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον [c] συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλατε

afferri poſſit, cujus progenies cenſeatur. Sed niſi elegans videatur, pudeat me ſane (ſat ſcias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, ſi non & formoſum videatur. Ac niſi ita ſentiam, dignus mihi videor, qui a ſedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea eſſe, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxiſſet, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem ſupra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa ſpecta-

a Χάριεν] κ᾽ χάριεν P. *F. S. A.* χάριέν τι C. L. κ᾽ *χαριέντα F. A. H. P.* κ᾽ abeſt in O. M. b Πεποιθότα.] Πε

ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo ſic uſurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic ſimillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δικαίμιλλον τῆ γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id eſt, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec ſunt omnia nata*· ſic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων καλέσκαυσμένα. *Dionyſ. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Oneſicritus*, teſte *Diogen. L.* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, ſtyli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπογραφὴν ἐξ ἀρχετύπου διατηρεῖ. Ceterum hanc de ſcriptis ſuis hominum opinionem ſaepius indignatur, & qua virtute maxime cenſeri velit, docet *Lucianus*: vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* ſtilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ᾧ χαρίεν τι. *Th. M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *F.* recte. Præter *Salm.* & quæ eam ſecuta eſt *A*, omnes χαρίεντα cum ipſis Mſſ. Ox. & M. præferunt. Coll. χαριέν τι. *M. du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Fenſii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mſ. habeant αὐτό. De reliqua phraſi vide Κρον. Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Fenſium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit caſum, ſed accuſativum frequentiſſime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖ σε. Particula γ᾽ incommode poſita: melius transferri poteſt: οὐδὲ γ᾽ ἂν ὠφ. αὐτο παρά γ᾽ ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* veniſſe in mentem video: γ᾽ ἐμοὶ certe ſine controverſia rectum eſt: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem poſtularet: παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ᾽ ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. οὐδ᾽ ἂν (ſeu οὐδὲν) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *T. H.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ] Lege παρὰ γοῦν ἐμοὶ. *F. Br.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Παρὰ γοῦν ἐμοὶ *apud me quidem.* *Th. M.*

Παρὰ γ᾽ ἐμοὶ] Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γ᾽ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ᾽ ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei prodeſſet apud me novitas.* *F. C.*

Παρὰ γ᾽ ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miſcellan. cap. 5. Aliquid ſane eo ipſo adfertur: ſed ita hic locus, ſublata prava diſtinctione, legendus videtur. Οὐδ᾽ ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ ὥστέ γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετρίφθαι ἄμορφον ὄν. *Neque ſane prodeſſet illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, ſi eſſet deforme.* Vides ſenſum planiſſimum, immo ipſam, ſi eam conſideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata verſio eſt adſequuta, quare ea ſumus contenti. *F. F.*

Παρὰ γ᾽ ἐμοὶ] Ed. *F.* γοῦν rectius; ſuſpicor tamen ſcriptum fuiſſe tantum παρὰ γ᾽ ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea eſſe, quibus accidit, ut cum novitate diſpliceant. *F. B.*

Ibid Μετὰ τοῦ ξένου] Μετὰ τῆ καινότητ῾ος. *F. Br.*

Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Αὐτὸ πεπονθότα. Ex ſequentibus pateſcit. *Th M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεπονθότα. *F. Br.*

Αὐτὰ πεπονθότα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. neceſſario admiſimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipſis Mſſ. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιθότα] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo deſignaſſet. Ferri quidem poteſt, ταὐτὸ πεπονθότα, nimirum τὸ ἄμορ-

ctacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abſuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, plerique ridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὸν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ᾤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὸν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέζωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ὀπὶ τέρατι [e] ἐμυσάττοντο. [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρό γε· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη·

πονθότα C. c Συναγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. d Κειμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μέν τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιηθέντα, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent*: hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον· veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ἃ μὴν ἄλλα τὸ σπέρμα μὴ ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. *Syneſ.* Ep. 116. δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιηθέντα. *T. H.*

69. Πτολεμαίου] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλιστορούντα ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μὲν τῶν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συστήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ ὧν τῶν ὁμοιοτρόπων· id *Photius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Z. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. *T. H.*

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἑρμ. c. 71. ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. *M. du S.*

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid. Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor* I. p. 5. ἡ μὲν τὸ πίτρας ἀνέθορεν· & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπὸ ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδριάντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν· *Apollod.* I. p. 11. rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ὑπὸ τοῦ λέχους ἀνεθόρευσε. & XVII, 46. ὑποθορνύμενοι· quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθόρνυσθαι in Amor. §. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ὑπὸ τῆς εὐνῆς ἄζωστος εἰς αὐτοὺς ἐξέθορε· de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ὑπὸ μητρῶν δὲ λύθρων τοιούτων ἐξέθορεν· *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33. 100. *Proſilire* Latinis: *Arnob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* *T. H.*

87. Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. *J. B.*

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. *J. Br.*

τ' ἄνθρωπον δὲ τ' διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσαλο καλῶς αὐλήσαντι ᾠδὴν τ' πότον.

hominem autem illum duplicem Theſpidi cuidam tibicini, cum in convivio belle ceciniſſet, dono dedit.

Δέδοικα δὲ μὴ κ τὸν, κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις, ἡ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τ χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, κ τ' ἀλυσγῖδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου κ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ κ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, κ κτ' τὸ σύμμετρον γίγνοιλο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκολον τ ξυνθῆκαι εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρόταλον, ὁ ἱπποκένταυρος. ὃ γοῦν ἂν φαίης ἐπέρασόν τι ζῷον τυτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ κ ὑβριστόταλον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοις

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, ſint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam ſufficit, quod ex duobus optimis conſtat, Dialogo & Comœdia, niſi & ipſa compoſitio inter ſe conſentiens, juſtaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compoſitio abſurda fieri poteſt, quale illud vulgatiſſimum eſt Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal eſſe dixeris, ſed potius contumelioſiſſimum, ſi modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ὃ μὴ] Cum viderem hæc omnia eſſe confuſa, non auſus ſum ex ingenio ſolo meliorem lectionem aſſerere, quam nec agnoſcebant ullæ editiones, nec Mſſ. Hæc omnia ſic puto poſſe legi: ᾠδὴν τ' πότον. οἱ ὃ ἄνθρωποι τ χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, κ τὴν ἀλουργῖδα. δέδοικα δὲ, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur AEgyptii fraenum & ſtragulam veſtem, quam ipſam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipſo ſpreto: hoc eſt: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque ſimilia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui ſpernimus, ad rem ipſam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἐπεὶ ὃ δὲ] Ἐπειδὴ δὲ O. ſuſpenſum ex antecedente. *Th. M.*

Ἐπεὶ δὲ] Non me fugit, quos uſus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum ſi quid objiciatur: ſed iſta nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, ſi quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venuſtatem ſufficit. Ab argumento priore diſcedens *Noſter* aliud ingreditur ac diverſum; quo in genere commodum eſt & uſitatum ἔτι de Conſcr. Hiſt. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem ſententiam obſcuriore verſione incruſtare fruſtra ſunt conati. In proximis *Bourdelotio* res peſſime ſucceſſit, ut ſatis manifeſtum eſt, ſi *Lucianum* ipſum conferas in Zeux. §. 12. ὥρα τοίνυν μοι σκοπεῖν, μὴ κ τέμνον ὅμοιον ᾖ τᾷ Ἀντιόχῳ. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου & κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipſo limatiſſimi carminis initio, tredecimque illos verſus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. des S.*

1. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκολον, τὴν ξυνθήκην εἶναι] Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλοκότον. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.] Hoc eſt, rerum natura diverſarum compoſitione abſurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere ſi velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Deſinat in piſcem mulier formoſa ſuperne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκολον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων σωτεσῶς· ἀλλότοκον, κ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκολον· *diſſimile, vel ex diſſimilibus conſtans: dictum eſt primum* ἀλλότοκον (quaſi ex alio genere natum) *deinde transpoſitione literarum* ἀλλόκολον. Poſtea: σημαίνει δὲ ἐξηλλαγμένον, κ ἰδιότροπον· *ſignificat ergo in aliam formam mutatum & moroſum.* *J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo ſunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Iſocrate* appellantur. Compoſitio diverſa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere ſenſu veteres uſurpant: primum ad ſignificandam rem ſive inſolitam & portenti ſimilem, ſive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Euſtath.* ἀνυποστάτους ἐννοίας, κ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuiſſe, aut chimaeram putat?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noſter* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους καὶ πολλῆς τε & ἀτοπίας περιλόγους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid intereſt, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam ſomniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia ſomniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti diſpiciant, an major habenda ſit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam ſe vidiſſe adſeverat. Deinde poni ſolet haec vox de iis, quae diſſimili genere in unum congregantur ac coaleſcunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ψευδολογίαν ἐξ ἁπάντων τ μέτρων. teſte *Ariſtot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, cumque ſecu-

tus

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum ? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum ? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse ; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat : Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ὑποδεικνυμένους τὰς ποιότητας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυνελθὸν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον ; Φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν θαῤῥεῖ γε τὰ ἐμαυτοῦ ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου καλὸν ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἐν τοῖς θεατρώδεσι μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδοῦσα τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus *D. Heinsius* Κένταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δρᾶμα πολύμελές ἐστι. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus : quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔτι ὃ ἀτοπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἄτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit : ἱπποκενταύρου δίκαιον σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐκ μέσου ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας παλαζόμενον· de quibus quae notat *Lud. Cresollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres. *T. H.*

4. Ἐπέρασεν] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro :

Si modo naturæ formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑβριστόπολιν] Placet ὑβριστικώτατον. *J. Br.*

Ὑβριστόπολιν] *Brodaeus* loco citato pro ὑβριστόπολιν legit ὑβριστικότατον debuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕβρις, unde deberet oriri ὑβριστότατος neutiquam tamen ὑβριστότατος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in Vespis locus ubi v. 1294. legitur :

Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατον μακρῷ.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὕβρις *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Ποσις. *J. J.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συνέφθειρε] De industria τὸ συμφθείρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura : hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur ; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Casaub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ὃ λέγουσιν αὐτὰ ἤτοι ἀφ' τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲ ζ ἀφ' τῶ σ καὶ δ. &c. συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro :* ubi *fucant N. Heinsii* pro *fuscant* nequaquam mihi probatur : noti sunt *Homeri*, versus quorum suavissima venustate capti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi saepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt

J.

τρῳ ὡμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωποίει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τῶν συνδιαλόγων

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine A. 2 W. b Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη B. 2. P.

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & G. J. Vossius in Art. Poët. J. C.

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Mss. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. J. J.

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ, *Dionysio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem scripturam retinet Miscell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in versione *Dionysius*, *Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. J. J.

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jensius*. Emendationem, per se liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. M. du S.

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. J. B.

21. Ἐνίοτε δὲ τὸ ὅλον &c.] Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: Ε. καὶ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τῶ δ. ἐ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noster* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in *Lysistr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem*. L. Bos Obs. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη] Secutus sum *L. Bos* recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in sublime evecta*, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τῇ ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, *illa spe vecti & confisi*: nitide *Alexand. Aphrodis.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, *dubiis inniti non aliter ac si certissima forent*. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum pene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τῷ ὀγκῳ δὲ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγωσι ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro *Davisius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentissimi regis anapaestum*; ubi *Lambino* placebat *anapaesticum*; sine causa. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τῶ Χοροῦ λεγόμενον. *Noster* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Bergler*us opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaesti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valesium*. T. H.

22. Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη. Th. M.

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philosophos. J. Br.

Φροντιστὰς δὲ μετεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab *Aristophane* in Nebulis subsannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφένακα vocatum. J. P.

Φροντ. δὲ μετεωρ.] Apud *Aristoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταί, & alio in loco μετεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a *Nostro* narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympos.* p. Ed. St. 520, 35. ubi discres eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se jacta diluentem. M. du S.

25. Μίαν τ. προέλθουσιν] Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Aristophanis* Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προέλθουσις, τὸ προελθεῖν, inquit *Hesychius*, hoc est, *in scenam prodire, procedere*. J. C.

Προέλθουσιν] Angl. προσαίρεσιν. J. B.

Προαίρεσιν] Verissima lectio quam praefert Ed. J. & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mss. Eadem voce alibi utitur. προελευσιν, quod alias Edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox., nihili est. *Vorstius* margini adscripsit i. e. ὁδόν. M. du S.

Προέλθουσιν] Recte J. *Clericus* exponit, cui prorsus adsentior. Quid sibi voluerit *H. Stephanus* in Thes. T. I. p. 1273. sane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant C. A. & Ed. J. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula,

mum, ſubſannabat, *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos

ἑταίρους ἐχλεύαζε, Φρονλιστὰς, καὶ μελεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύοντα. καὶ μίαν ταύτην ᶜ προέλθυσιν ἐπεποίητο ἐκείνους ὅπ-

ᶜ Προέλθυσιν] προαίρεσιν C. P. L. *J.* margo *A.* 1 *W.* προσαιρ. A.

23. Μελεωρολέχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* * ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit M.

* Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula μετεωρολίσχης produxit *Suid.* in Μετεωροκοπεῖς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολίσχαι, ſed μετεωροφίναξις v. 332. μετεωροσοφιστὴς v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

la, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται· ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ὅτ' ἂν ἴσως προέλθοι, *& ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προσέλθοι. προϊέναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. εὐτελὴς τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones πρόοδους *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προσελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Freſne* Gloſſ. in Προέλασις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν ἡ παρὰ τοῖς ὑστερον ἡ πομπὴ ἡ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως· & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλθυσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα ὃ προελθὼν· ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος· nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοσαύτην νεότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους Δημοφόρου σοφιστὴν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν· quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti.* Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τοῦ βασιλεῖ, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόσοδον vel παρόδου ποιοῦνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. σχολὴ ὃ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους· &c. 55. σωφρόνως τὰς προόδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόσοδον ἀπογράψασθαι· *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. πρόσοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν· *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων ὀδόν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου ἐργεσθαι, ἐκκλεισθῆναι, ἀτυχεῖν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόσοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr* in initio Areop. & ad finem p. 157. τήν τε πρόσοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἰρηκα τούτους· *AEſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσοδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον· idemque περὶ τῆς Παραπρ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ἃ γὰρ ἐπ' ἀδήλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ὅτ' ἂν ἐδεήθην προσόδων. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ὅτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat.* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τῶ ὑποκρίτου προσερχομένου, *actore in ſcenam prodeunte. Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δή ποτε τῶν χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης &c. *Andronic.* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμῳδοῖς χορηγῶν παριοῦσι· quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Deſ. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. οὐ τοῖς θεάτροις· ἢ δεῖ τινα προεξελθόντα ἀλαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μὴ μικρὸν ὄψεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; ὠδεμίνειν δεῖ καλαπεμπόμενον τὴν προόδου τὸ

ὑπισκώπλειν, καὶ ἡ Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καλαχεῖν αὐτῆς· ἄρτι μὲ ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα ἀναμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογωμένους. ὁ Διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶ μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι ἡ ἁρμονίαν, ἀπὸ βαρυτάτου ἐς τὸ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύταλον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι,

fugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & coapta-

30. Ὁ Διάλογος] Ὥσπερ * Ἀρίστωνος Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστωνος] Adde ὁ Αρ. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προείλουσις, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προείλουσις; non quin recte dici poſſit comoedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum ſcenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio*, & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καλαχεῖν, *perfundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſciſſo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius.* *J. C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſe *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut hæc tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* νεφ. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ γ' ὦ πρεσβύτα τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J. B.*

Ibid. Ψυλλῶν πηδήματα] Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιλο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J. B.*

Ψυλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιλο. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 12. p. 64. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδήματα καλαμωκώμους: ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio: δὶς διὰ πασῶν. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum diſcrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G. C.*

Δὶς διὰ πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J. B.*

Δὶς διὰ πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut ἀ. μισθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπαιδ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ ῥῆλυ τῷ ἄρρενι] Hac de re *Phædrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ ῥῆλυ τῷ ἀρ. ἐγκ.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Sympoſio*, deinde in duas partes ſectos. *J. C.*

Τὸ ῥῆλυ] Hac de re *Phædrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλαμίξας] Recte, ne quis conjectet συγκαλαμ. *Noſter* de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκερασαμένη φύσεις, pro συγκερ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φανοίην] Neſcio quid ita cunctas Edd. inſederit vitioſum illud φανοίην pro φανείην aut φανοίμην, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτος, id eſt, ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιηκώς· *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* *T. H.*

44. Ὅσα π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *Heſiod.* 1. Oper. *J. B.*

45. Γέλωτα] τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet ἱρ. c. 45. P. & *B* 2. Φιλοσόφου. *M. du S.*

Φιλοσόφῳ] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique va-

coaptare, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo feciſſe videar, ut qui fœminam cum mari commiscuerim, & ob id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit; hoc certe nostris inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi

ἐ πάνυ πειθόμενα, ἐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τ᾽ κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ ξῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαλαμίξας, κ᾽ δι᾽ αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ κ᾽ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τὺς ἀκούοντας, κ᾽ ὃ σὺ πεφυκὼς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ σιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γ᾽ τ κλεπτικῆς (κ᾽ γ᾽ κλεπτικὸς ὁ θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ πόθεν γ᾽ ἂν ἐγὼ κλέ-

a Φανείην] φανοίην Edd. priores. Quod restituimus est in O. M. b Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων *J.* φιλοσόφου P. *B.* 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere jussi: quomodo γέλως κωμικὸς, sic & σεμνότης φιλοσόφου τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut solent Grammatici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτὴρ λόγου *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3. φιλόσοφον ἦθος, χῆμα *Origen.* in *Cels.* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γ᾽ τ κλεπτικῆς, κ᾽ γ᾽ κλεπτικῆς ὁ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius: Sic enim vertunt: *Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris ineſſe nostris scriptis.* Non poterat insulsius. Quis enim intelligat: *Quod est enim furti?* dein quid hoc ad rem, esse furtorum deum, sive is sit Mercurius, sive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani.* Primo post ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem, ἄπαγε· τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solam nostris ineſſe non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & cœlo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γ᾽ κλεπτικῆς &c.] Facilem & verissimam *Graevii* distinctionem sum secutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: *Noster* Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. Pseudol. §. 31. *Chrysostomo* frequens: ἐχὶ τὸ σῶμά ἐςι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἄνθρωπε, ἀλλ᾽ ἡ τρυφή. Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γενικῶς παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat *Lucianum* tam insignitam Mercurio factum iviſſe injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheum ipsi socium adjungeret? sed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. *T. H.*

47. Ὁ θεὸς] Προμηθεὺς· *Hesiod.* οὐ E. κ᾽ H. *J. Br.*

Ὦ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, ἀποτρέπεσθε ὦ θεοὶ, τὸ δεῖνον. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. *J. B.*

Ὁ θεὸς] P. mendose, ὦ θεός, quod *Bourdelotio* & *Vorstio* fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. *M. du S.*

48. Ἐκεῖναι] Scribo ἐνεῖναι. *J. Br.*

Ibid. Ἢ πόθεν γ᾽ τοῦ γ᾽ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ δέλαθε τοιούτους πιτυκάμπλας κ᾽ τραγελάφους ὁ αὐτὸς συντεθεικὼς;] *Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπλας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus usus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *nisi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipse composuerit.* suos vero dialogos ex comicis salibus, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat usus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam scribitur, ἢ πόθεν τοῦ γ᾽ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ πόθεν του γ᾽ ἂν οὐκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, est, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀρκοῦ ἕν ἑκάστῳ τῷ εἶναι φιλόσοφον· εἰ ὃ & δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, κ᾽ ἱκανὸς ἔσῃ. *Wolfius* interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia *Politianus* omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas judicat. *Mericus Casaubonus* nescio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ ὃ & δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου,

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συγγεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit; qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse compoſuerit. Verum quid faciam? Perſeverandum

a Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πυτιοκ. O. F. A. 1. 2. & pleraeque Edd. ἱπποκάμπτας L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic poſitum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphraſtes illud τῷ εἶναι agnoſcunt, in eo haud dubie imperfectiores ſunt magiſtro ſuo *Epicteto*, cujus ea mens eſt: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio ſufficiat, eſſe te philoſophum: quod ſi vero quis ſit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu ſis: tu vero ipſemet tibi ſatis idoneus & quaſi perfectus eris, cui philoſophus eſſe videaris.* Hinc etiam manifeſtum, puto, eſt, *Epicteti* καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius eſſe prae *Simplicii* & *Paraphraſtae* καὶ ἱκανὸν ἔσεσθαι τοῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jenſii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίνοκ.] Caſtigo: πιτυοκάμπας & τραγελάφους, hoc eſt, *monſtra quaedam.* *J. Br.*

Πίνοκ.] *Pinuum incurvatores:* quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theſeus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in ſublime emiſſos dilaniantem. Eundem πιτυοκάμπτῃ vocat lib. II. Ver. Hiſt. *G. C.*

Ἱπποκάμπας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπας ut ἀ. ἱ. β. c. 23. (vel mendoſe Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam ſcripturam exhibet, niſi quod illic ἱ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπας. De his conſule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus deſcribit *Philoſtratus* εἰκ. p. 774. (locum ipſum vide ad ε. δ. VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctiſſimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros praecivit *Fr. Luiſin.* Par. III. c. 25. quod ſi ad liquidum deduci poſſet, rem haberemus confectam. Negari quidem non poteſt, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὅθεν & Πιτυκάμπτης (vel potius, ut *Kuſter.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnoſco, qua ſola nos contentos eſſe oporteat. Πιτυοκάμπτης eſt Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem ſcribi puto) quem ſuo ipſius, quod in alios ſtatuerat, exemplo Theſeus interemit: lege *J. Meurſ.* in Theſ. c. V. Hunc de gente fuiſſe Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abeſt, ut Theſeum ipſum materno genere contingeret: *Pauſan.* I. p. 90. ἀποκτείνας καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενῆ· quippe natum, ut nonnulli ſcripſerunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Theſ. p. 11. F. Jam ſi forte Centauros omnes hoc epitheto exiſtimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a ſingulari unius Sinidis crudelitate profectum eſſe ſatis conſtat, origo repetatur? nam quod *Luiſinus* eſt commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis ſtratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere ſolitos eſſe*, ut alia mittam, Graeci ſermonis normae prorſus repugnat: quis, quaeſo, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores valto corpore & impetu currendi proſternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, ſed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Ariſtophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπῃ, de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲ & προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, ὄντα ἀληθῶς ὄντοιούτους· ἰχθῦς ὄντας ἐπιμελουμένους· paulo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, ὡς ἁρπάζοντες μὲ & προσπ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες· necdum enim perſuadere mihi poſſum, quod tamen in mentem veniſſe non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetuſtis Codd. extitiſſe lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπῃ· De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum iſta commentaretur, dubitare non licet: neque abſurdum eſt, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, ſed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur oſtentantes dicti fuerint πιτυοκάμπται· eoque pertinere non incommode videatur *Heſychii* gloſſa; Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, ſive vocabulum utrumque demta diſtinctione jungas, ſive ἀεροκελάδους per ſe ſolos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem ſtrepitum excitantes:* vel etiam, *aërem implentes clamoribus:* nam in *Heſychio* multae ſunt voces, & ſententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπται legenti; quod ſi quis conjecturae noſtrae anteferendum ſtatuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipſum in *Ariſtophane Friſchlinus* ſpectavit vertens *Erucoſanniones*, tanquam ſi legendum cenſuiſſet, σαρκασμοπιτυοκάμπται. Sunt ſane πιτυοκάμπαι genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioſcorid.* Alexiph. c. 2. ſed illae, quantum video, nihil ad *Ariſtophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias beſtiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui ſane priſcam lectionem, ἱπποκάμπας, vel, ut ſcribi debebat, ἱπποκάμπους, etſi ad ſenſum melius congruere videantur, non auſus admittere; praeſertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non ſit inſpectus, adſentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo ſi quid in re forte, quod ſollicite perquirere non vacat, fuerit commiſſum, egregiis emendationibus certe penſatur, & *Rob. Conſtantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Ariſtoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱππαλεκτρύονας· haec cauſa eſt, cur, ſi ſcripti cujusdam libri ductus adſpicerent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱππαλεκτρύονας καὶ τραγελάφους· etenim vix eſt, ut ad illum Comici locum non reſpexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B ἀλλὰ δεῖ σε πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους & τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque ſolent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim est in iis, quæ semel elegi; mutare enim consilium, Epimethei, non Promethei est.

ἐμμένετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προείλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: *Eustath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Aristot.* initio lib. IV. Φυσ. Ακρ. πῶς γάρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ. Vid. *Stephan.* in Γάλης & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφων nomen, recenset *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Postquam haec scripseram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditissimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus *J. Jac. Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet Vir egregius τοιοῦτος πολυκάμπτης· quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris est artificii καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τὰς διπλοῦς τὴν φύσιν* (ut Aristides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum* ETIAM *res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset.* Jam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΞΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πολυκάμπτου, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, si lubet, consule *Plin.* VIII. 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. post. De iisdem consule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illustrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. Μεταβουλεύεσθαι] *Post rem consulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ὀψίνοον, quasi *sero sapientem*. *Hesiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀιολομήτιν· ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. *G. C.*

Nigrinus, sive de Moribus Philosophorum.

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἤθους.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ Ἐπιστολή.

Lucianus Nigrino salutem.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo no-

1 Ἡ μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει

ΠΡΟΣ....] Philosophicam hanc disputationem *Lucianus* paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cujus famae invidit illa aetas. *M. du S.*

NIΓΡΙΝΟΝ.] Romanus esset, an Graecus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Αθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiares sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare: *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προϋπάρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγυπτον σῖτον ἐπαγάγοι ἢ εἰς Κιλικίαν κρόκον. *Aristoph.* Ὄρν. & ibi Scholiast. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Aristophan.* *M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Erasm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δέοι σοι τὰ κατ' εἶδος διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienses objecerunt Comici: praeter *Aristoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις· in Tim. §. 9. οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· οὐ μάλιστα ἐξ ὧν φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπιπόλασαν αὐτοῖς· libello superiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diversa in *Aristoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· χρήματα continentur in πλουτοῦσιν· eo pertinet αὐτὰ, v. 566. εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν· scilicet κλέπτειν. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμην, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τὴν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θράσεις, ὀκνηρὸν δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ctuas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; οὐ τοίνυν προσβλέ-

AMICUS, LUCIANUS

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

a Αὐτοῖς] αὐταῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμην] Ἀντὶ τοῦ ἔνοχος ἦν. *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Noster* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, *quoque sim erga Te animo*: nota loquendi formula: *Lucian.* Απ. περὶ τῆς Ε. Μ. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως ὁ σπουδὴς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. φήθην χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenoph.* K. Π. VII. p. 116. ἐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω γὰρ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, *& quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T. H.*

10. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J. G.*

11. Ἀμαθία μὲν] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μὲν &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμός· designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expressérunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἐμπειρία μὲν λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἥκιστα εἴωθεν· ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγουμένης τὸ θράσους· idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ μὲν ἀλόγιστον ἀνδρείων μὲν εὐδαιμονεῖ, ὥσθ' ὑπὸ τοὺς καιροὺς δειλόν τε καὶ θρασὺ γίνεσθαι. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr.* Her. p. 723. τὸ μὲν ἔννουν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17. Φ. καὶ Λ.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Luciani* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Bergler*us observavit. *T. H.*

22. Ὁμοίων

spicere nos amplius dignaris, neque conversaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris evasisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiæ perveneris, & quæ ejus rei causa sit? LUC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LUC. Insperato felicem & beatum vides factum, & quod in scena solet usurpari, ter beatum. AM. Papæ! tam subito! LUC. Ita res habet. AM. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo lætemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus? LUC. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem?

ῶσειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, ἀθ' ὁμιλίας μελαδίδως, ἅτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μελαβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπλικῷ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν ἅτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον; Λ. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὁδοῦ πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡράκλεις, ἅτως ὦ βραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες; Λ. ὦ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου μὲ ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον;

[a] Μέγα] Edd. priores μετά. [b] Ἀκριβῶς] ἀκριβὶς P. F.

22. Ὁμοίων λόγων] Ὅμοιοι λόγοι Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὅμοιος πόλεμος, ὅμοιος θάνατος, ὅμοιον γῆρας. *F. B.*

23. Ὅλως] Defendi potest, etiam ex iis, quae notat *F. Jensius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μελαβέβλησαι aptius conveniat: *Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris.* *T. H.*

27. Ὁδοῦ π.] *Erasm.* in eo Adagio. *F. Br.*

Ὁδοῦ πάρεργον] *Ut te non morer.* *F. B.*

Ὁδοῦ πάρεργον] Non est, *ne te morer*, ut habet *Bourdelotius*: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, *obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux.* *F. C.*

29. Σκηνῆς ὄνομα] Sic idem alibi. *F. B.*

30. Τρισόλβιος] *Ter beatus atque felix.* *F. Br.*

Τρισόλβιος] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

——— ὡς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα δ' ἐρχθέντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖς γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. *M. du S.*

31. Μέγα] Hanc vocem pro μετά reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed *se beatum esse* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quæ ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit; ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τὸ μέγα in μετά. *M. du S.*

Μέγα] Emendatio certissima, quam praestant mox, ὦ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ, paulloque post, μίγιστον μὲν ἴσως quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus: quare causa non erat, cur in reclara Mss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*: *Plato* Apol. p. 16. E. ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν. Phaedr. p. 1231. B. τόδ' ἔν μέγα λέγω. *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι. *Leo Allatius*: *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo*: inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem atque honestam fuisse*: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο ὅτου ὁ ἄνθρωπος *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* *Aristocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — ἓν δέ τι τοῦτο μέγα Κρίνιτ' ἐν Ἑρμιονεῦσι. *AElianus* ipse I, 60. εἴ τις γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν. *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. *Chrysostom.* T. VII. p. 422. B. ὦ θαυμαστὸν ὡς μέγα. quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλὰ οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα. Eodem pertinet, ὅδιν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum.* *Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. *T. H.*

32. Κομᾷς] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum esse. *Aristoph.* Equit. ubi *Scholiast.* κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ ὡς ἐπὶ τῇ τρυφῇ λέγεται ὡς γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμαν ἔχειν. κομεῖν, ἐπιμελεῖσθαι. *Poll. Hesych. Suid.* *F. B.*

Ibid. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem lætantur. *F. B.*

37. Τοσ-

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τελυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλλου μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ὀν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠυξάμην σὲ τινὶ σπουδαίῳ ἐντυχεῖν. Λ. δόξαν οὖν μοι ἀφ' ὅλης πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, ὑπὸ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, καλαμάριον μὲν οὖν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα,

tem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. L U C. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. A M. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L U C. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κεῖμενον * ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσει. V.

* Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat M. du S. T. H.

37. Τελυφωμένου] In quibusdam τελυφλωμένου sed recepta lectio ſana eſt. τελυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος ἢ ἀλάζων, ἠμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τελυφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. *Moschop. Heſych.* qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. *J. B.*

41. Εὐθὺ τ. π.] *Recta ad urbem profectus ſum. J. Br.*

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. *M. du S.*

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πέμψας ἐπὶ Ἄμασιν αἴτει ἰητρὸν ὀφθαλμῶν. *Herodot.* III, 1. *Medici ab oculis, ocularii:* meminit *Scribon. Larg.* §. 37. 38. ubi vide *Joh. Rhodium.* Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. *Galen.* de Uſ. Part. X. *Gloſſ. Medicus ocularius*, ὀφθαλμικός: habet etiam *Etymol.* p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularem medicinam primum feciſſe* p. 328. *T. H.*

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat *Caſp. Sagittar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat.* Protag. p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἴτε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. *T. H.*

51. Ἐν χερσί] *Alciphr.* I. p. 104. χάρτου ἀφῆ. χειρὸς ἔχουσα· ibi locus hic a *Berglero* productus: ἔχων βιβλίδιον ἐν χεῖρας, Idem p. 140. *T. H.*

53. Προύκειτο ὑ ἐν μέσῳ τῷ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων καλαγεγρ.] Vertit Interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant*, quaſi legiſſet τοῖς χήμασι καλαγεγραμμένον. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καλαγεγραμμένον τῶν χημάτων. At videtur *Lucianus* ſcripſiſſe καλαγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae* Ἀπὸ autem conjungo cum χημάτων. Et certe καλαγεγραμμένον ἀπὸ χημάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ χήματος. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τοῦ χήματος.

Haec jam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προύκειτο ὑ ἐν μέσῳ τῷ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ χημάτων. καλαγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. *J. J.*

Ibid. Πινάκιον . . . . καλαγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* extat γεωμετρίας, quod a *Jenſio* in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. *A. Gell.* I, 20. Jamblich. §. 22. *M. du S.*

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta*, quorſum illud καταγεγραμμένον jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. χημ. καταγεγραμμένον, *tabula mathematicis quibusdam figuris conſcripta. T. H.*

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae hujusmodi κρικωτοὶ vocantur. *J. Br.*

Καὶ σφαῖρα Καλάμου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. *Theod. Marcil.* vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *J. B.*

K. σ. K.] *Robertus Titius* locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάμου &c. *& ſphera Calami &c.*

nentem, circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant, ac ſphæra arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita.

3. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quæſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam cœpiſſet de hisce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias & Loton illam Homeri obſcu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρόκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλαγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα [a] καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμενος αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίουν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη φέλλεσε τὸν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτῃ τινὰ μοι λόγων ἀμβροσίαν καλλεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὴν Ὁμήρου

[a] Καλάμου] Καλάνου P.

&c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus *Vivo Villiomarus*, ſive is *Scaliger* eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil præcipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ σῶμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐμφυσουμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῆς τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calano* ſomniat neſcio quis. Quin ipſe id in Græcum contextum admiſit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* 1. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Theſ. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῆς παντός] *Univerſi*, hoc eſt, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτῃ τινὰ μοι λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt: *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſciniae, lotusque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiqua, ſtulta & deliramenta viderentur iſta alia prae dulcibus hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖον & πρόϊον pro ſtulto & deliro ſumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ δ' ἦ γ' ἀρχαῖος; *Sed tu ſtolidus*: v. 1360. Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδειν τε πίνοντ'. *At hic continuo ſubjecit, ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus iſta*, inquit Phil. I. *Cicero*, *& nimis antiquas & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀποδείξαι, ita Ariſtophanes Κρόνους ἀποδεῖξαι in Veſp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξειν Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi *Noſter* παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. εὖ βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, *brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit *Auctor* in *Imag.* §. 13. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita:*) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittat. L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 20.

65. Τὰς Σ. καὶ τὴν Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyſſea. *J. Br.*

Ὥστε τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ'. *Ariſtaenetus* Ep. 1. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luſcinias.* *J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe cetera non obſcure innuunt. Conſule *Spanhem.* 255. ubi *de Luſciniis* multa. *M. du S.*

ϱε λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· ὅτω θεσπέσια ἐφθέγξαλο.

Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καλαγελάσαι, πλόυτε, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τὰ πάνυ θεαβλέπλων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καμοὶ δοκούντων. ἃ δὴ ἐγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπλαμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲ οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅ δὴ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲ ἐλυπεῖμην, ἐληλεγμένων μοι τὰ φιλτάτων, πλόυτε τε, καὶ ἀργυρίε, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καλαγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφερῦ τινος ἀέρος ἐς βίον τὸν πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινόταλον) [b] καὶ ὀ-

raſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo *A.2.W.* b Τὲ ὀφθαλμοῦ] τὰ ὀφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in *P.* ut reſtituimus, eſt in *C.P.L.*

67. Ἀρχαῖον] Ἀνόητον *V.*

67. Λωτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Eunap.* AEdeſ. p. 50. *J.B.*

Λωτὸν] De Loto AEgyptio conſulo *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι] Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budaeo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae.* *Plato* Ep. IV. ὡς ἂν ὑπὸ πάντων ὁρῶμεν παρασκευάζου, τὰ τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὰ Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἦθει καὶ πολιτείᾳ διενεγκεῖν. Peſſime *Ficinus*: *conare Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus*. Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati*: minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commorentur.* T.H.

69. Φιλοσοφ. ἐπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. *G.C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique exceſſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca* πλοῦτος *&* Latina divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin.* quum dixiſſet πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τὰ πάνυ θεαβλέπτων τοῖς πολλοῖς. T.H.

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J.Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt*: quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δῶρος· ἀνεπίτασιν αὐτῷ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus*: qualia ſunt venia magis, quam lau-

ſane exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſerim, quem ad id tempus cæcutientem inſciens circumtuleram.

5. Tandemque in eum ſtatum adductus ſum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione ejus quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit, ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt;

φθαλμῶ μὲν, ϗ τ ΘΕ αὐτὸν ἀθενείας ἐπελανθανόμην· τ δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερ ϗ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γ τέως αὐτὴν τυφλώτ ιϐσαν ΘΕιφέρων.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε ΘΕιήχθην, ὅθ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γ ὑπὸ τ λόγ ϗ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἀκέτι ἐδὲν ὀπινῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς Φιλοσοφίαν, οἷόν θ ϗ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τ οἶνον λέγον ϑαθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτ. Θερμότεροι γ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν ὅτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τ ἀκράτ ιϐ ἐξεμάνησαν. ὅτω σοι ϗ αὐτὸς ἔνθε , καὶ μεθύων ὑπὸ τ λόγων ΘΕιέρχομαι.

E. Καὶ μὴν τ τό γε, ὦ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε ϗ σωφρονεῖν ὄ ιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτ ἀκ σαι τ λόγων. ἐδὲ γ ἐδὲ καλαφρονεῖν αὐτ οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Eſt apud *Heſiod.* in Theog. v. 661. ἀτειεῖ νόῳ. *T. H.*

78. Ἐληλεγμένων] Legendum ἐληλεγχμένων ἐλέγχω. *J. Br.*

Ἐληλεγ.] *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 6. corrigit ἐληλεγγμένων. Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Noſtrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελήλεγξαι. ibidem ἐλήλεγμαι. iterum ἐληλεγμένων in Phalaride c. 9. & Pſeudomanti c. 33. & in Aſino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωθέντης αἰδεσθεὶς ὡς ἐληλεγμένο) forte dicendum, id facilioris enunciationis cauſa Graecos factitaſſe. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφεροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* ſpelunca ſub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* ſumſiſſe docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὥϛε δὴ τὸ καιν.] *Ut, quod abſurdum maxime eſt.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Αὐτὸν] Ed. *J.* uti *Vorſtius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, niſi quod P. etiam τ ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτὸν] Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πάθο τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τ ὀφθαλμῶν repoſuerit in *E. P.* pro τὸ ὀφθαλμοῦ. *T. H.*

90. Αρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρ] Hæc clauſula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nom.* Dionyſiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero Θερμότεροι τῇ φύσει· nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Ariſtot.* Probl. III. §. 8. cur Θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τ λόγων] Sic apud *Philoſtr.* & alios ἔρωτι μεθυσκόμ ϑ . *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. νῦν νήφω ϗ σωφρονῶ· τότε ὃ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἠγνόουν. *T. H.*

5. Οὐδὲ γ ἐδὲ κατ. &c.] Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones, ὥσπερ ϗ ἐ θέμις ἐ ί σοι τ δ ήσεως αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυμοῦντ καταφρονεῖν, ut nec fas eſt tibi ſpernere preces optantis eos audire, praeſertim cum ille, qui*

λως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπευδακὼς ὁ βελόμενος ἀκούειν εἴη. Λ. Θάρρει ὦ ἀγαθέ. τοῦτο [a] γάρ τοι τὸ ἔργον Ὁμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν προκαλεῖς. καὶ εἰ μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε προσποιήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ ἅπαξ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præsertim si qui audire cupit, & amicus est, & eodem tenetur studio. LUC. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi prævortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo.

7. Et

[a] Γάρ] del. *J.*

audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio *Luciani*. *J.C.*

Οὐδὲ γὰρ δὴ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac si legissent αὐτῷ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse* existimat, *ac si dixisset*, οὐδὲ γὰρ καλαφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θέμις: *neque omnino insolens esse* arbitratur, *ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat*. Haec quanquam ingeniose sunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium judicium laedat, scrupulus ingratus; cujus amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ δὴ καλαφρονεῖν ἄν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἄν του, οἶμαι, θέμις· sensu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, est contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris sermonibus, *multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire*: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἄν, *neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ δὴ, οὐδὲ μὰ δὴ οὐδὲ virtutem orationi addunt: *Demosth.* in Timocr. p. 790. B. οὐδὲ γὰρ δὴ ἄκων οὐδεὶς ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον. *Dion. Chrys.* p. 401. A. οὐδὲ γὰρ δὴ οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελγεῖς. *Artemid.* IV. p. 198. οὐδὲ γὰρ δὴ οὐδὲ ἐνεδέχετο τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄλλως τε ἐὰν εἰ φίλος &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἐάν. *T.H.*

9. Σπευδ. καὶ ἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. *J.Br.*

Σπευδ. καὶ ἀ.] Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί μοι σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — *Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas?* Eodem alludit Od. Ω. 486. Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε παρ' ἵππους μεμαυῖας Ἀθήνην. *Jam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. *G.C.*

Σπεύδοντα παρακαλεῖς] De hac paroemia copiose paroemiogr. & *Erasm.* *J.B.*

Ibid. Καὶ εἰ μὴ ἔφθης] *Calasir.* apud Heliod. lib. 2. ᾠδίνω ὦ Θ οὕτω πρός τινας ἐξειπεῖν· εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλλίοις κατὰ τὸ μῦθον, εἰ μή σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. *J.B.*

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expressit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinsium*. Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν (nam in *Aeliano Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ σωφροσύνῃ ratio longe dispar. *T.H.*

19. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν] Emenda αὐτοῖς· *secum, apud animum suum recordantur*. Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus voculae spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *Aeliani*, quam injuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. Π. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρᾷον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, εἴσεται ἐτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὖ τά· alius αὐτά. At vero αὐτῷ

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amasiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quæ tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi sese præsentibus otium non habent; sic sane & ipse, philosophia non præsente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio solatium.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν ἀ παρόντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ἀναμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὸν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονται, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρελθυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν [b] ὑπὲρ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας ἀ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, σιωπηγείρων, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίττων, ἀ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν.

b Ἐπὶ] Priores Edd. ἐν, quod ipsum deest in *F*.

20. Διαμνημονεύουσι] Ὅρα τὸ Διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ σωῴψεν. *V*.

29. Ἀνατυλίττων] Σημειῶ τὸ * ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον. *V*.

* Ἀνατυλίττων] ἀνατυλίττω *V*. *T. H*.

αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, est, *singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noster in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. & 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito *Luciani* loco; sic alibi, ut in Scytha c. 6. Λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Nostrum* in Hermotimo c. 51. ὥσπέρ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενον. *F. F.*

Αὐτοῖς] Cl. *Fens.* αὐτοῖς & Tim. c. 32. πρὸς αὐτόν. *AEl.* V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξετάζειν ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτόν, Hp. c. 1. *M. du S.*

24. Τότε] Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, si lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. *T. H.*

Ibid. Προσάψαντες τὴν ψ. &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι *molestia affici*? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνεῖσθαι, hoc est, *relaxari animo*, praesentibus objectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus possit. *F. C.*

26. Ἐν τοῖς σὺν π.] Prius σὺν vacat. *F. Br.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius σὺν, & interpretare ἐν ποσὶ *praesentia*. Proverb. *Pind.* Pythiis Od. ἡ. τὸ ᾧ σὺν ποσί μοι. *Anacr.* ξυλίνους ἀσφαγάλους σὺν ποσὶ *ante pedes*. *Terent.* Adelph. Sic passim apud *Lucianum*, ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra σὺν ποδῶν, ut in Piscat. §. 32. & passim alibi. *F. B.*

Ἐν τοῖς σὺν ποσὶν ἀνιᾶσθαι] *Bourdelotius* delet primum σὺν· ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ παιδίσκῃ. in de Conscrib. Historia c. 38. Μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis Accusato c. 11. Καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ παιγνίου ὁμοιότητι. in De Gymnasiis c. 38. E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20. Ἥδιον ἂν ἐν οἴκῳ ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet *Auctori* nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. *F. F.*

Τοῖς ἐν ποσὶν] Sic Ed. *F.* uti *Vorstius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Fensii* emendatione opus non sit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret γελᾷν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Fensii* conjecturae idoneis exemplis munitae subscribo: *Arat.* Phaen. v. 196. Φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. *T. H.*

27. Φιλοσ. ἀ παρ.] Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. *F. C.*

καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δέ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς πλημμελεῖ. καὶ γάρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

In summa, perinde ac si in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adesse existimans, semperque velut audiens ipsum eadem illa sua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, & vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑμερίως με ἀποκναίεις θελάγων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ὕτω

8. A M. Subsiste, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus est:

[a] Αὐτὰ] Αὐτοῦ pleraeque Edd. *αὐτοῦ B.* 2. *αὐτὰ* L. *J.* Margo *A.* 1. *W.* Non dubito, quin haec vera sit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, * φρυκτωρίαι. *V.*

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκταρίαι non φυκτορίαι, ut in Ms. vitiose habebatur. *J.C.*

38. Τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τοῦ †Εὐπολίδου. *G.C.*

In ipso *Cod. V.* scriptum est φρυκτορίαι, & πυρσοὶ non πυρσόν, quod in *E. A.* legebatur. *T.H.*

† Εὐπολίδου] *L.* Εὐπολίδου. *T.H.*

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impositum. *J.Br.*

34. Τὰ αὐτὰ] Sic verissime L. & Ed. *J.* Reliquæ τὰ αὐτοῦ. *M.duS.*

37. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. *J.B.*

38. Κατὰ τὸν Κ.] Eupolidem. *J.Br.*

Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλέης Ὀλύμπιος
Ἥραπτ', ἐροίντα, σωσεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
Πειθὼ τὶς ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret.* *J.B.*

Κωμικὸν] De Pericle hic versus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *A.V.*

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. *M.duS.*

39. Ἐγκατ. τι κ.] Consule *Plinium Secundum* libr. Epist. primo circa finem. *J.Br.*

Ἐγκατ. τι κ.] De Pericle hic versus ex *Eupoli* citatur: — ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *G.C.*

Ibid. Τι κέντρον] Imo τὸ κέντρον· nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique Eupolidis versus: — καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in *Demosth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. *T.H.*

40. Π. ὦ θ. μ. ἀνακρουόμενος] Insulse admodum Interpres: *Cessa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρουόμενος quam μικρὸν ἐπανιὼν apud *Xenoph.* Κυρ. Π. I. Metaphora desumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, *qui remis inhibent cursum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni *J. F. Gronov.* lib. IV. Observ. & *J.G. Graevius* ad Lucian. Ver. Hist. I. in de μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι sumuntur pro *retrogredi*: ita apud *AElian.* Hist. An. III, 13. κρούεσθαι

est: sed illud quæso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Jovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatris ejiciuntur, tametsi ipsæ fabulæ sæpenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint? AM. Multos novi tales. sed quorsum hoc? LUC. Vereor ne & ipse minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam præ imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum ægre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικὸς Φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς, τὸ συριττομένων λέγω τούτων, καὶ ἀλφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; Λ. δέδοικα μή σοι μελαξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως σωρεύων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀδυνείας τὸν νοῦν ἀλφθείρων· καὶτα [b] προσχθῆς ἠρέμα καὶ αὐτῷ καλαγνῶναι τὸ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσει, ἔοικε

b Προυχθῆς] προυχθεὶς L. F. P.

τὸ πτερὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦε similiter alluſit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta jubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ παῦε, παῦε, Θράβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀνακρουόμενος] Rectissime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Aristaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνέφλυε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐνέκλινε) γέρων, τόν τε θυμὸν ἀνεκρούετο· contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Nescit vestra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux est inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν οἰχήσεται· πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus*. Vereor etiam, ut latis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in observatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίπτειν quam ἀνακρούεσθαι a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τάχ' ἀνιόντες εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγεσθαι apud *AEschin.* Eryx. c. II. ibi satis commode *Serranus*, *Serranumque* secutus *Clericus:* reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, *at illud:* formulam elegantem bene *Livinejus* illustravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omisso quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philostr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τῷ δράματος εὖ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui sibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, *rusticatim, plausu incomposito.* De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem saepissime usurpat: ut & illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίως, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῷ δράματος] Persistit in metaphora: supra est: καί τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

58. Συνεκ-

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ ὁ σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ [b] μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξήει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum moleste feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A.* 1. *W. F.* & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλων *H.* 1. & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A.* 1. *W.*

60. Μέμνησο] Ὅρα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, measque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus.* Non secus ac ἀχημονεῖν idem plane sit notetque quod καλαισχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora.* Ἀχημονεῖν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μέν τοι ἐμὸν, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ὂ ἐμὸν, τέμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τόγε κατ' ἐμὲ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲ ὅσον εἰς τὸ μέρος τέμὸν τῆς καθηγορίας ἥκει, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὐτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι ἀπεργάζω. *J.G.*

59. Ἀχημονοῦσα] Actor scenicus ἀχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: &c posuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠχημόνησας *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι ἔν ποτε αὐτὸν ἀχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν ταῖς τῶν γραῶν (προσωπείαις) εὐδοκιμῶν στεφανοῦται τε ὁ κηρύττων, καὶ ἐν ταῖς τοῦ βασιλέως ἀχημοναῖς κλάζεται ὁ συρίττων), ἔστι δὲ ὅποι ὁ λίθοις βάλλων· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον· quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι· unde ductum illud *Aeschinis* Dial. III. c. 12. δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἔστι δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M. du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J.Br.*

67. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet.* Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τἄλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ παράπτωμα, ut patet ex Ἀναβ. §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit

10. A M. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, &, quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Ε. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ χὠ τῶν ῥητόρων νόμον πεπροοιμίασταί σοι. ἔοικας γὰρ καὶ ἐκεῖνα προθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ σιωπὴ ἐγένετο, καὶ ὡς αὐτὸς ἥκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. αὐταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ἦν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τοῦτό γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἀμελλήσῃς, μυησικακήσω γε καὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύταλα συρίξομαι.

Λ. Καὶ

rit *Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat proclivisſima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* *J. J.*

Ὡς ἄμ. ἦν] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόην Πανδιονὶς ὦρτο Χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος οἰνας ἐπεταμνέμεν· ὡς γὰρ ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἔσῳ προχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διεύθυνον in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διεύθυνατε. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διεξῄει] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γὰρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον ἡγοῦ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομίσθαι. *T. H.*

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν· *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, οὐδὲν ὅτι αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμέλῃς] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege Ἀμελλήσῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμέλλῃς] Ante Ἀμελλήσῃς, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προετρέψατό με μὴ Ἀμελλεῖν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατουρίσας, καὶ μὴ Ἀμελλήσας. *A. Schottum* fefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμέλει ſcriptum pro ἔμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὸν ἀγῶνα] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agenothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Α. Καὶ ταῦτα μέν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ πειθοὺς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τὴν Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν καλαισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαλασπάσω σου πρὸς τῶν τὴν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ ὁ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμε-

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personæ attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

[a] Πρόσωπον] προσωπεῖον *J.* Margo *A. 1. W.*

88. Ῥῆσίν τινα] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως ὁ μὲν ξυνεχεῖ ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐνὶ λόγῳ· nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τῷδε χορῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἀποτεινοῦσιν ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus*. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Billius* Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ξύσιδας· ξύσις enim exponitur, ἔνδυμά τι τραγικὸν. *Harpocr. Hesych.* in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ὁ αὐτῷ ὁ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μεῖζον τ' ἐμ. κ. προσ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* *J. C.*

3. Συγκαλασπάσω] *Ne lapsus mecum traham heroem*: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exsibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκαλασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας αὐτὸς μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσομαι· ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πεσὼν vel ἐπεσών γε κείσομαι· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heins.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκαλασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους παίσμασι. *Xenoph.* K. Π. V. p. 85. v. 40. φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκαλασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id AEschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολυττῷ ποτε Οἰνομάου κακῶς ὑποκρινόμενον ἐπέτριψας. *T. H.*

50. Φι-

uti. LUC. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenienssibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis moleν; Λ. κ) μὴν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲ ἀρχὴ τ῀ λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδ῀, κ) τ῀ Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἳ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ὅτε τ῀ ἀστῶν, ὅτε τ῀ ξένων ὑδένα τέρπον῀ ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτὸς ᵇ βιάζη῀· ἀλλ' εἰ καί τις ἀφίκη῀ παρ' αὐτὸς ὕτω πεφυσιωμέν῀, ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι, κ) πρὸς παιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τ῀ διαίτης μεθιστᾶσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τιν῀ τ῀ πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημ῀, κ) φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, κ) ποικίλῃ ἐσθῆτι, κ) χρυσῷ, αὐτὸς μὲ ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ὑπ' ὀλέπετο. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· κ) παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, ὑ ποικρῶς, οὐδ' ἀνιαρῶς ἀπαγορεύοντες ὀν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὅν τινα τρόπον βούλοιτο, βιῶν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶν τοῖς γυμνασίοις κ) λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν,

ᵇ Βιάζηται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφίᾳ κ) πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium pauperatem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. Hanc sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ σωτρ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲ ἀεὶ σύντροφός ἐστι. *T. H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse adfirmat Egeriam δαίμονα σοφὴν amore captam operam dedisse Numae, & παιδαγωγεῖν κ) συχηματίζειν τὴν πολιτείαν· aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς ὃ κ) τὸ ἡῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν ἀλλὰ τὸ εὐξύνετον. Ceterum Athenienssibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τ῀ Ἑλλάδ῀ παίδευσιν· & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τε ἡδονὴν κ) ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τ῀ ἀγρῶν ἀναφέρουσι, τοσοῦτον τ῀ λοιπῶν πόλεων ἡ τ῀ Ἀθηναίων περιλλάττει· eo spectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τ῀ διαίτης] Tangit fœditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theophrast.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀκολ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic v. 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλαι ἐνδύς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* νόμ῀ Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen glisscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Achil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὤετο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienssibus in admiratione erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienssibus esse admirationi. H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξαιτο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ [a] παραπόληται μελαχρὸς λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν ὧν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μελαχρὸς ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὑποσκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα σοὶ μήτηρ ἐστὶν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τὴν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τὴν κόμης τὸ περίεργον, ἢ τὴν ἀγοραίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

stus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

a Παραπόληται] παραπόλυται F. pleraeque παραπόλλυται, exceptis *J. V.* 2. *S. A.* Emendatum παραπόληται in margine *A.* 1. *W.*

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ, θλίβων τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. *V.*

27. Θλίβων] *Athenienses servis suis obterens.* *J. Br.* *Ibid.* Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* θλίψεις καὶ στενοχωρίαι· & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disjungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὃς ὑ δυνάμῳ τότε παρελθεῖν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν· Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. *T. H.*

32. Δεῖ στρατ.] *Tanto comitatu nihil opus est.* *J. Br.*

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebat.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδλως· nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ᾗ ἄδην εἶχον κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην διείλεκται. De Zenone *Diogen. L.* VII, 16. εἰ δέ τινα ἐπικόπτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκώπτοι) πλημμελῶς, καὶ σὺν ἄδην ἀλλὰ πόρρωθεν· *si quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praecipitato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens.* Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὸν δὲ ἰδιώτην τὸν ποικίλον &c. *Oct. Ferrarius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. *T. H.*

37. Ἔαρ ἤδη] *Jam ver adventat.* *J. Br.*

Ἔαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοσκώμμονες, &, *Dicaearcho* teste p. 9. παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: appositе *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμιλλαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα σοὶ μητρός ἐστιν αὐτοῦ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *ubi narrat* Lucianus, *quendam introiisse theatrum indutum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προειπόντων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μέν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ συγγνώμην ἔχειν, καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπόντα, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἐπινέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἑτέρα. ταῦτά τε δὴ ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὴν ἀφθονίαν τοῦ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ἐστί. ἀπεφαίνετό τε [c] φιλοσοφίᾳ σωφρονοῦντα τοῖς τοιούτοις διατρι-

45

50

55

60

βήν,

b Ἐστί] Deest in *F.* c Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν C.

veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *T. H.*

38. Τάχα τοῦ μητρὸς] *Vestis haec matris ejus est. Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* *J. Br.*

Τάχα τοῦ μ. ἐστιν αὐτῦ] Subintellige ἱμάτια· *forte hae vestes sunt matris ejus*: nam vestes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ παιδευόμενοι] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenæ δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. *AEschin.* κατὰ Κτησιφ. ἐν λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐθυσίασε. *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . . νόμον] Νόμος ἦν Ἀθήνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. *A. V.*

Legis hujus Athenienfium ne *Meursius* quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημων. c. 16. Consule *Suidam.* v. βαπτά. & *Aristoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper vestem non haberet nisi βαπτόν? Forsan & hic *pulla* intelligenda est, quo sensu apud *Athen.* in Comico sumitur, 290. C. *M. du S.*

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis testem producunt *Lucianum J. Meursius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chrys.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuster.* ad *Suid.* in Ζάλευκος. Floridas autem ejusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caes. *Preuves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπόντα] Legem ex *Suida* supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. *J. B.*

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte sane, si sequeretur χρώμενον· nunc scribendum puto: ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

ξὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ σωφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προῃρημένῳ τ' ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον.

Ὅστις δὲ σωφρονεῖ ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεχήνηκε, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μέλλει τὸ εὐδαίμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τ' ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν θεραπόντων τραπεζῶν, φίλος δὲ ποτῶν, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκόων τέρπεται κρεμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat auſteritatem dictionis τῷ ζῆν, *lætari, genio indulgere*: de qua dixere viri doctiſſimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μετροῖ] Hoc vitium omnes Edd. inſedit: μιτρεῖ, quod repoſui, ſtructurae ratio poſtulabat. *Demoſth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετρῶντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν· qui locus, quum in Rhetorum eſſet ſcholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & ſaepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαίμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι· adde *Damaſc.* apud *Suid.* in τύχη accuſabat Timocratem, fratrem ſuum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertinent, ventre metiri*, teſte *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri ſuis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phraſin *Noſter* variavit Πατρ. Ἐγκ. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τ' γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Muſon.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Ejus generis in patribus Eccleſiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iſtis autem, quae hic tractantur, multa habet adſimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύειν] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατεαγότα μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μεσαὶ] Ex *Homero*. quales perpetuae parodiae in *Lucianо*. *J. B.*

Μεσαὶ] Ex *Arato* hæc in prooem. de Jove, quae in rem ſuam, qui mos ei ſolemnis, vertit noſter. Verſus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μεσαὶ] *Ariſtid.* T. I. p. 98. C. μεσαὶ ὁ ἀγοραὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τ' πόλεων τ' καθάπαξ ἁπάντων· τὰ εὐρύχωρα τ' πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς quomodo oraculum apud *Demoſth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἴσταται ὡραῖον Βρομίῳ χόρον ἁμμιγα πάντας· editur εὐρυχόρους, ὡραίων, χάριν. Εὐρύχορος idem eſt, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui ſyllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam ſplendido carere, in brevem verſa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Ariſtidem* conſuetum illud in adagiis uſurpandis φασὶν· ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus ſumſit, vel primus paroemiae ſuis e verſibus ductae dedit originem. Cum ſequentibus congruit *Dion Chryſ.* Tarſ. I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀστέιγεια δι' ὤτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν τὴν παιλαχόθεν εἰσδύεται· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τ' ἀσήμων διαφωράτων κακία, ἡ διὰ τ' αἰσθητηρίων τ' ὀφθαλμῶν καὶ τ' ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινων θυρίδων τὴν λῆξιν ἐπεισάγουσα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι μὲ ἀγ.] Ex *Arato*: πᾶσαι μὲ ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. *J. Br.*

80. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καλοδέχεσθαι] *Suet. Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Ὑ. ἧς δὴ . . .] Sic recte P. & *J.* In reliquis δὲ legebatur. *M. du S.*

Ὑφ' ἧς δὲ ῥ.] Scilicet ἡδονῆς· quae lectio ſi placet, probandum ſane δὴ ex Ed. *J.* At ſtructura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficiſci potuerit: ne dicam, parum accurate ſic ſequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τ' ἡδονῶν· quanto venuſtius exibit & rotundius, τρυφῆς δὲ ῥεούσης, quod ego quin Lucianeum ſit, vix dubitare poſſum. Modo ἀφροδισίοις pro verendis partibus videtur poſuiſſe; contra αἰδοῖα, quae pudenda ſunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis uſurpavit *Homer.* Od. ο, 372. nam plane ſic intelligendum eſſe poëtam *J. Scaligero* ad *Feſt.* in *Adſatim* adſentior: *Barneſius* ab iſta veterum opinione imprudenter diſceſſit. Tum elegantiam verbi ὑφαίρεται non

ſonam eſſe; moresque puros conſervare poſſe; viroque gravi, & qui divitias contemnere didiciſſet, & qui ſecundum ea, quæ natura honeſta ſunt, vivere ſtatuiſſet, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam eſſe. 65

15. At qui divitias amat, aurumque ſtupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam guſtavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum aſſentatione & ſervitute enutritus eſt, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inſervire ſtatuit, amans opiparæ menſæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præſtigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulſationes, inſtrumentorumque laſcivos crepitus, cantilenasque perditas audire volu-

pe

pe est : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse : ac licere ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & nasum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, & virtus, & justitia abripiuntur : quibus carens jam solum semper siticulosum multis ac feris cupiditatibus suppullulat. Ta-

διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τ' ἐνταῦθα διαιρίβήν.

Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τ' φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τ' ἡδονὴν καλαδέχεσθαι· τοῦτο μὲ δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεύσης ἀεννάου τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲ ἀνθυρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ὀπορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τ' ἡδονῶν· ὑφαιρεῖται δὲ, ἀφ' ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τ' δὲ ἔρημον ὁ χῶρον γενόμενον, [b] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενον, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτῃ

a Δὲ] δὴ P. *J.* Margo *A.* 1. *W.* b Δίψης] ἰλύος A. P. *J.* Margo *A.* 1. *W.*

non ceperunt Interpretes, nec sane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum est & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: *Aristoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro ἐκσυρῶσι. *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρεσύρησαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. *T. H.*

85. Ἀνθυρύνονται ὁδοί] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Post ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἴλυ] *Limo semper impletus:* forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ἰλύος quod ferri potest ut & adscripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Ἰλύος] Ex *J.* Ed. P. & Angl. Codd. hæc scriptura. δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom.* c. 12. ἄγριόν τι χρῆμα & ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα & ταύταις ἀνημέροις λάσιος. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε & ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem simul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam simpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noster* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho appellatam fuisse Florentiam testatur *Politianus* Lib. I. Epist. 2. Sic apud eumdem *Nostrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρί. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθεύσας Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud *Eustathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* positum. *Cato* apud Sosip. Charisium : *Postquam Massiliam praeterimus, inde omnem classem ventus auster lenis fert,* mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti sumus. Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis solum, sed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Persea) *praeterea juventute, quam stirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & secundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in *Luciano*; cui quî potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud *AEschylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθοῦν φόνῳ νεκροῖς, exponendum est, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, si mavis, *spumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ τ' παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελουτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de LL. IV. p. 827. F. ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις &c. ξύμφυτον ἐπανθεῖ & similia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* absolvatur, refingendum puto αὐχμεῖ. cujus verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin *Noster* meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Δίψης, inquam: nam quod ex Ed. *J.* profertur ἰλύος, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus & longo aestu squalidis δίψῃ tribuitur & δίψαν. Δυψία πόνις, ξηρα-

αὐτῶ ἀπέφαινε τ̃ πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἐγωγ' ἂν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν ἀπὸ τ̃ Ἑλλάδ@, πλησίον πω γενόμν@, ὑπῆσάς [a] ἐμαυτὸν λόγον ἀπῄτουν τ̃ δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τ̃ Ὁμήρ λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν φάο@ ἠελίοιο,

τ̃ Ἑλλάδα, καὶ τ̃ εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τ̃ ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς τ̃ ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάνλας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνς, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ὑποπλάστς; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάτλε@, μήτε χρῆ@ τοῖς καθεστῶσι δυνάμν@;

Οὕτω δὴ βλευσάμν@, καὶ, καθάπ ὁ Ζεὺς τ̃ Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἱ-

lem esse urbem, taliumque magistram bonorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem popposci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *equo ho-*

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῦ Margo *A. 1. W.*

ξηρὰ· *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος ἁ ἄψιος γᾶ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης ἄψαδα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius*, *Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt*: notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva*: praetereo πολυάψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii siticulosam Apuliam*, *Columellae*, *aridum ac siticulosum solum*. Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἡ γὰ ἄψηρή τε ἁ αὐχμήσασα τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies ἄψῆν & αὐχμεῖν· *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. ζ. ἢν ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ ἄψήσωσιν αἱ ἄρουραι &c. τῷ ἄψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τ ὁ ψυχῆς ἠμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῷ ἀφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπισήσας ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισήσας ἐμαυτὸν positum sit pro ἐπισὰς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπισὰς παρεμεινα· & ἐπισάντες σιωπῇ ἁ πρὸς ἀλλήλους ἀφεβλέψαντες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπισήσας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισῆσαι τ στόλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνιότε μὲ ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε ὃ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμνον αὐτὸς αὐτὸν ἐπισήσας quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus, constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισήσας, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισῆσαι per se: *Eusеb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισήσαντας· mox: ἴδοις ἂν ἐπισήσας· *Dion Chrys.* p. 404. B. κἂν ἐπισήσαντες ἀστραπῶσιν· ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus*. *Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲ γὰ ἄφνω μὴ ἐπισήσας in Edd. quas vidi: ἐπισής. *Apollon.* περὶ K. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισῆσαι πρᾶγμα, *digna res, quae animadvertatur*: dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶν ἐπισάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπισήσας τὴν ἀφόνοιαν, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. εἰ γὰ ἐπισήσαις τοῖς πράγμασι τ νῶ, *si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G. Raphelius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth.* IV, 2. ἐπίσηθι· quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum cade, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me-ipſum quaſi in frequentiſſimo theatro col-15 locans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

μαλος, ἔκλε κυδοιμῷ, τολοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικώδη, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πως μετέωρος ὑποσκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque au-25 rium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

20 Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τὴν ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῇδε τῇ πόλεως, καὶ τῇ ἐνταῦθα διαιρίβῃς. ὑ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκουσι, καὶ ἀνιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς [b] δεῖ τὸν Ὀδυσσέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δεινὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούον-

b Δεῖ] δὴ F.

13. Προστιθέμενος] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ * προστιθέμενος συνέταξε. V.

* Προστιθέμενος] Abſurdum ſcholium: recte in textu legitur προτιθέμ. M. du S.

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. T.H.

97. Τὼ τε Ὁμ.] *Homerus* Od. Λ. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ὦ δύσηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἥλυθες. F. Br.

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. Λ. verba Tireſiæ ad Ulyſſem. F. B.

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. M. du S.

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. Th. M.

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ' Ἐκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βιλῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. Ξ, 130.

Ἐκ βελέων, μή που τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται.

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. G.C.

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τ' Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Λ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. F. B.

10. Ἐκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. F. Br.

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ἀρετῆς ἔμπαλιν ἀπράγμονος ζηλωτὴς βίου ὑποχαρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμενος οἴκοι τὰ πολλὰ καλαμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ ἀφ' τοὺς ἐπιφοιτῶντας σιωχέστερον ἔξω πόλεως προελθὼν εἰς μοναγρίαν ποιεῖται τὰς ἀφετηρίας, ἥδιον συμβιωτὰς χρώμενος τοῖς ἅπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰς μὲν σώματος διέλυσεν ὁ χρόνος &c. T.H.

16. Μετέωρος ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, F. B.

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. M. du S.

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τὴν ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματά τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. T.H.

28. Μὴ δὲ τὼ χ.] *Homerus* Od. M. F. Br.

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. M. F. B.

ἀκύλα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερή-
φανον.

Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, θεασαμένῳ τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τὰ τῆς τύχης ἀγαθὰ καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδε ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρομένης τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ ἐλπίδων πάντες ὑπογινομένων ἐλπίδων.

audientem & ſolutum, & vere animum ſupra hæc elatum habentem.

20. Licet autem & philoſophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunæ contemnere, ubi aſpexeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem: rurſus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quæ non contingunt.

21. Quod

[a] Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι F.

30. Ὑπερήφανον] * Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. C. G.

* Ὑπερήφανον] Ex G. C. ad §. 26. poſtquam enotavit Clariſſ. M. du Soul: ὡς μάλιστα ἠρμοσμένον] Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται, hanc inſuper adnotationem adjecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpiciat c. 29. ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti: ſed praeterea junctim lego: ὡς μάλιστα ἠρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ἰ. κ. ut hoc totum ſit Scholiaſtae dicentis, *quam accommodatiſſima vox ὑπερήφανον egregie hic poſita eſt.* Extat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἠρμοσμένον, & §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἠρμοσμένον· ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem adſequatur. T. H.

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem, vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in ſcena.* F. B.

41. Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* F. B.

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογιστέα, ἡ τύχη παίγνιον. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Aurel. Victor.* in Æl. Pert. F. B.

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, niſi quid majoris vitii ſubſit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc ſenſu: illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαρτυρούσης) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen, quum iſta quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare: Heliod.* V. p. 209. ἐπαίζε δ' ἄρα τι τὴν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὁ δὲ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν ποιοῖτο· *Suidas* in Ζήνων ὁ βασιλεύς. T. H.

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ, Dixi ad §. 7. T. H.

49. Οἱ] Ex Ed. F. eſt; reliquæ non agnoſcunt. M. du S.

51. Καὶ τὰς δακτύλους προτείνοντες] Καὶ τὰς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. Th. M.

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους: quod neque Interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit: *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam *Seneca* ſevere reprehendit, *Martialis* ſaepius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, & *Chryſoſtomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat. Vid.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuram ſuam ſpectandam exhibent, & digitorum annulos oſtentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc quaſi magno aliquo contentos eſſe volunt, ſi ſolum ipſos aſpexerint. Quidam vero faſtuoſiores adorari etiam ſe patiuntur, non e longinquo, neque ut Perſis mos eſt, ſed neceſſe eſt propius accedentem, & ſeſe incurvantem, animo diu jam ante demiſſo, illiusque affectu etiam per corporis ſimilitudinem declarato, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum atque ſpectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem aſſequuntur. Ille vero diu ſtat ſe ipſum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖας, τοῦτο ἤδη σοὶ φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοί, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν καταγορεύοντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινόταλον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖας θέλοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ θέλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃν ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολὺν χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

b Οἱ πλουτοῦντες] οἱ πλουτ. etiam in margine *A. a. W.* Priores Edd. excepta *F.* omittunt οἱ.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valeſium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. eſt ſcriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλίους βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis faſtuoſi nota *Ariſtophan. Plaut.* Ipſe *Lucianus* alibi. *F. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *F. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem ſequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *F. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe proſtrati regem venerantur. *F. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *F. B.*

Ὡς Πέρσαις ν.] *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῆς παρειᾶς τὸ μεῖζον μόνον τυγχάνουσι· ſcio quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῆς παρειᾶς, *admitti ad genas oſculandas*; praeferendum tamen videtur θιγγάνουσι· quod viſum an *Schottus* inſuper habuerit monere, non dixero: vertit ſane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Briſſon.* de R. P. I. p. 11. Poteſtatem iſtius locutionis προσκυνεῖας θέλοντες ſatis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehenſa *Benedicti* verſione, *adorari ſe patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιάν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud *Martial.* *F. B.*

Τὸ στῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. καὶ στέρνα καὶ κεφαλὴν καταφίλουν. *pectus & caput deoſculabantur.* & apud *Noſtrum* iterum Mer. c. 12. *M. du S.*

Τὸ στῆθος] Appoſitiſſimus eſt *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum ſalutari pectoribus oppoſitis coeperunt, oſculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* Manum ſoli olim ſervi oſculabantur: ut arrogantes ac ſuperbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum eſt crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι καὶ θωπεῦσαι δ' ἐπιεικοῦς ut ſapiente & forti viro indignum adſpernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc faſtum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleſte tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum oſculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus ſimiles promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam oſculo manum imputabant, deſcribit. Vid. *Ramireſ. de Prado* & *Deſ. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. ſed inprimis *Lipſii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Περιβλ.] Τὸν προσελθόντα δηλονότι· εἶναι videtur deeſſe. *F. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum oſculari non licet. *F. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτὼς τ ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς τόμασιν ἡμᾶς προσίενθ.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ κ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ὀν κύκλῳ τ πόλιν, κ πρὸς τ οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, κ κόλακες, κ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τ πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, κ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ὀν ᾧ πόσα μὲ ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν ὅλως ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορῆντες ἀπίασιν, ἢ ἀμβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ὀμέτων οἱ γενωποὶ, κ πρὸς τοῖς χαμαιπετείοις μαχομένων. κ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

22. Cæterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus alia audire sustinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, cœna est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque præter animi sententiam, quam multa non dicenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut ægre ferentes discedunt: & vel ipsam criminantur cœnam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vomentibus istis, & circa vilissima quæque prostibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς τόμασιν ἡμᾶς προσίενθ] Quum *Micyllus* vertisset *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεσθ. Verte, *quod ad ora* salutanda vel osculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obscœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς τόμ.] *Ore*, id est, osculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim osculo excipiebant, eosque summæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. *Ἀποφρ.* c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμ.] Sic in *μελίτῃ* de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μὲ ἐξαν.] Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Is. Casaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noster* habet de Merc. Cond. prorsus his similia. *T.H.*

69. Πρὸς τ οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratis adjacere, miserrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰαστοὶ, janitores sunt, ostiarii, θυρωροὶ, ut ipse vocat περὶ τ ἐπὶ Μ. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν· *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες κ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demosth.* οὐ περὶ σεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων ὁ ξένων, ἐν τότε ἀνομάζοντο ἡνίκα ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακες κ θεοῖς ἐχθροὶ κ τ' ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demosthenis* proxime citato. Sic ἀκούσῃς apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æschyl.* in Prometh. sic apud Latinos *audire*. *Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis*. hunc *Luciani* locum profert *Casaub.* ubi de officiis salutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & sæpe alibi. De his incommodis sportulæ causa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent.* *Manilium* expressit V, 64. *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus*: luculentissime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Des. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάσαντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς μὲν σοφοὺς ὁρᾷν ἐπὶ ταῖς τ πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teste *Ari-*

bentes, circumeundi causam medicis præbent. Quibusdam enim, novo sane exemplo, ægrotandi otium non est.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores existimo, & propemodum auctores illis existere superbiæ ac fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & adeuntes ipsos quasi dominos appellant, quid quæso illos cogitare consentaneum est? Quod si vero communi decreto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitute, an non putas vice versa ipsos divites ad fores pauperum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritu-

αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι κἂν πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἴει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος,

a Αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοὺς ἐκείνοις *J.* b Ἀνόνητον] ἀνόητον C. *J.*

Aristot. Rhetor. II. p. 89. eo respexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alia *Galeno* mens, qui saepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἥσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ πρᾶξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύεσθαι, θωπευτικῶς προσαγορεύειν ἑκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἴκαδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paululum deflectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἕωθεν, εἰς ἑσπέραν τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas institisse viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἕωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἐφοίτα θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἑσπέραν δειπνησόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola specie ac nomine mentiti cibis & vino se distendebant, quod *Lucianus* salse ridet, *Galenus* in fine libri serio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστιν ἀλήθειαν ζητεῖν ἕωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμοὺς, εἰς ἑσπέραν δὲ ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum eos, quod *Noster* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς περιόδων· *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salubrem vitae modum sese praescribere illis duntaxat testatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισι παρεστᾶναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παραπέμπειν, εἶτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae saxum volverent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπειδὰν τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκην κἂν συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλωνται· idem constat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valesium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo sequentes lineæ crebro repetuntur in *Luciano*. *J. B.*

75. Ἀπολαλύσαντες] Ἀπολαλήσαντες. *Th. M.*

81. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων] Hinc ἰατροὶ dicti περιοδευταὶ, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud *Hesychium* interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλιας φοιτοῦντας μὴ λόγῳ μοῦνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζεσθαι. *J. B.*

83. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione se refert ad *Thesmopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *J. B.*

85. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Censeo.* *J. Br.*

86. Ἐκείνους] Placet ἐκείνης. *J. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac consensu.* *J. Br.*

95. Ἀθέατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἴη δ' ἔμοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. *M. du S.*

λος, καὶ τὸ οἴκων τὸ μέγεθος· εἰ γὰρ οὕτω γε πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς δι' αὐτὸ [a] τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι θεἰκαλλεῖς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν τὴν δυναστείαν, ὑβριτειχίσαντα

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a Τὸ] Edd. priores τῷ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. διὰ τῷ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: καὶ οὕτω δὴ, non δὲ. *T.H.*

2. Εἶναι θεἰκαλλεῖς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι θεἰκαλλεῖς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th.M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. cod. sensu ipse Gallo. *J.B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J.Br.*

5. Ἀπευωνίζειν] *Vile reddere*: vox satis infrequens. *J.B.*

Ἀπευωνίζειν] Εὐωνος parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ πότε τίμιον ἢ εὔωνον ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ἕτως εὐωνα παλαιχῆ τὰ καλὰ γέγονε. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὐωνόν τινα καὶ εὐπόριστον ῥίπτεις τὸν λόγον· explicat Christi dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὐωνον ὄντως καὶ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων καὶορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat οἱ θείουσίας πονηρούς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερον τὸν ἀποκεκηρυγμένον, & mox ἐπευωνισμένον. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται· *Dion Cass.* ἐπὶ ᾧ τῷ πλήθει τὸ διδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευώνιστο. in *Pollice* I, 51. ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν, cui junctum est, τὸ τιμῆς τοῦ σίτου καλαβεβηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀναλισκεῖν, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τἀναντίον προσεπευωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt: *Dion Cass.* p. 335. C. τὸν δὲ δὴ λογιμωτέρους τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαριζόμενοι· recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί δὲν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, καὶ σὺ ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ ὄψεσθαι· similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείσῃ, κἂν πωλῇς, ἐπευωνίζοντα. *Xylandrum* non probo: *si quid vendis, pretium diminuit.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἳ τοσαύτην ὑπερβολὴν ποιοῦνται τῶν αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, ὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἡημάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες ὧν ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ἀνείδη τῶν λεγόντων μὴ εἶναι σοφῶν, πωλούντων ἢ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὤνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικρῷ ῥήματος &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T.H.*

Ibid. Ἐπιτειχίσαντα] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete interjecto.* *J.B.*

Ἐπιτειχίσαντα] Lege ἐ——ς, quo facto limpidior sen-

hoc quasi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo , ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes , talia factitare, tolerabilius merito existimetur : verum eos quoque, qui se philosophari simulant, mul-

τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ καλλύνοντες, εἰς [b] ἀπόνοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολ-

[b] Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

sententia evadet. *M. duS.*

Ἐπιτειχίσασθαι] Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur , nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philosophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων , teste *Aristotele* Rhet. III. p. 124. poëticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres , hoc recentioribus est ulitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt ; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Petavio* versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* An. Al. IV. c. 27. & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum , ut eam inclusam obsideas , vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris : quam virtutem satis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπισειχισμὸς τῇ χώρᾳ. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσμαλα τῇ αὐτῇ χώρᾳ , & Accessi. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus , quem proferunt e *Demosthenis* Orat. pro Ctesiphonte , extat p. 486. F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει· (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς ἕτος ἐστι·) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. καλασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 16. Φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τῶν Ὁμβρίκων· quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus *Kustero* fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud *Suid.* in Καλακωχή· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας , non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: *Demosth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπετείχισεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτετειχικὼς τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. & variata structura , ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam , in quorum versione saepenumero est peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλῳ δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν· sensum evertit Interpres : *& in nobis magnam struentes superstitionem.* His in exemplis rebus aptatur : non minus eleganter personis adjungi solet. Apud *Philostr.* in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπετείχιζεν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχειν ἐπιτειχίσαι τῇ σωωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον· *Plutarch.* in Brut. imitatur *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. *Joh. Chrysost.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur : paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζειν τῆς παρθένου, sed ita tamen , ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat : verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt : *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat ; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *J.* ἀγραμμάτους , quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. *M. duS.*

11. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς , quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Is. Casaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum , qui titulo tenus erant philosophi , descriptione compara *Dion. Chrysost.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλονται μακαρίων τινες θεραπεύειν πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φάσκοντες, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adsectatores : mox : ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινα καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς ἐν πρόθυρα σαίνοντα καὶ ταπεινόν. *Aristid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς δὲ τῶν πλουσίων ὀψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι , ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες· καὶ τοῖς προθύροις κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυρωροῖς σιωπῶντες ἢ τοῖς δεσπόταις· denique , ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαισίνῃ δυσεβέσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους· quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα εὐαγγέλουσι κοινολογούμενον· *vocatores* significat aut *nomenclatores* , de quibus egregie *Vales.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

19. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορουντα, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ὀψιμώτερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφορῶνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν;

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si

[a] Μεταλαμβάνουσι] Edd. priores μεταμβάνωσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. *V.*

44. Οὐδὲ ἐπιθῆναι] Ἀργῆς τοῦτο ἐστὶ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ

[*] Ὑπέσης] Leg. ὑπαρχέσης. *M. du S.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίῳ τε ἀρχαίων ὑπῆν I. c. 31. Pro τῆς πατρ. male *C. V.* τὰ τῆς ante κτήσιος abjiciendum. *T. H.*

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* *J. Br.*

19. Ἀπὸ τοῦ σχ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. *J. Br.*

Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*

20. Καὶ ὃ μάλιστα] Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὃ δὲ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*

21. Τὴν σκευὴν] *Philosophi pallium.* *J. Br.*

Ibid. Μεταλαμβάνωσι] Μεταλαμβάνουσι. *Th. M.*

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastæ & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorstius*. *M. du S.*

22. Τῇ δρ.] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. *J. Br.*

25. Τίνι] Repetendum est τίνι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τινα, secus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis commiscentur, comparabimus?* *T. H.*

Ibid. Οὐκ ἐμφορῶνται] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. *J. B.*

28. Πλείω δ' ἀποφ.] Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*

Πλ. δ. ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster.* Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*

32. Τὴν ἀρετὴν ὄνιον] In hos aretalogos plenæ satyricorum paginæ, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. *J. B.*

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρωτ. τὴν ἀρ. ὤν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πριάμενος. & Ἀναβ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Aleiphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρέα *AElian.* de Anim. II, 47. Scri-

[†] Ὥσπερ ἀ] Leg. ὡσπερεί. *T. H.*

[‡] Περισσῆς] In Ed. *A.* inserta hic erant verba textus: περισσῆς. [καὶ τὸ ἥμερον τῆ τρόπῃ] Insulse; unum enim est scho-

[**] Ἄλλο] Leg. ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλλῳ. *T. H.*

εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι· ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τῷ πατρῴῳ [*] ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀπεσκεύασθαι τὸ ἀσχολίας ἀφαίτιον, ἀλλὰ μὴ κεκλη-

si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, sæpenumero etiam cantare non erubescunt. Atque hæc quidem ille ridicula censebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum scholas vocabat. Censebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum quæstu superiorem gerere debere.

26. Quod & præstabat ipse: non solum gratis conversando ac differendo cum volentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe situm habebat, jam

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἐν γελοίᾳ ἠγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ὅπῃ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προλιθόντων. ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς· ἠξίου γοῦν τὸν πλούτου καλαφρονεῖν διδάξοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑπηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καλαφρονῶν· τοσούτου δέων ὀρέγεσθαι τῶν ὑδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τὰ ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένῳ, οὐδὲ ὀπτᾶναι αὐτοῦ πολ-

[b] Ἑαυτὸν] αὐτὸν F.

μένον ἐτώσιον ** ἄλλο ἄχθος προσφέρειν, † ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τῆς τοῦ ἀγροῦ ‡ σεσοφισμένης καλλιεργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς χρήζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρῖνος τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ¶ ἀδίκως κρίνειν ἐπισπάσῃ ἀνδρί. V.

lium. M. du S.

§ Ἀγρὸς] Reposui pro Ἀργὲς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀργοῦ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In *Servio* ad Ecl. IV, 34. correxit *G. Voss.* ad *Valer. Fl.* I, 310. T. H.

¶ Ἀδίκως] Leg. ἀδικάσῃς. *M. du S.* Praeclaram emendationem adjuvat *C. V.* ubi utraque vox hac figura scribitur: ἀδικα. T. H.

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus usitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τὸ ἐδωδίμων ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio sensu: ὁ τὸ ἐπ' ἀγορᾶς ἥμιλλω, *non unus eram forensium rabularum. Philostr.* de V. S. II. p. 603. τὸ οἰκίας ἀσκηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorsus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. ὃχ ὅπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλό τι τῶν ὠνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτῳ τὸ παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testatur ipse in *Exc. Vales.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diversa, *Lysias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. AEschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἰράνων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σκάλω ἀμφιθείρουσι· ut περὶ ἅρμα περιέρραγῆναι apud *Dion. Cass.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir summus, quum sententiam exponeret; *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit:* κάπηλος iste, & illa σκάλη impactam navim diffringens ipse est AEschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Just. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. T. H.

Ibid. Ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει & καπηλεῖα] Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, Micyllus *ergastula*. *Ludov. Crescollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut pag. 153. *J. G.*

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. *G. C.*

41. Δέων] Edd. omnes praeter *J.* δέον mendose. In L. etiam recte δέων. *M. du S.*

43. Οὐ πόρρω τῆς π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. *J. C.*

44. Οὐδ' ἐπιδεῖν] Legendum ἐπιδεῖναι & διειληφώς. *J. Br.*

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τ' ἀρχὴν αὐτῶ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ παραδοχῇ τ' χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, καὶ πειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τῶ ὀνόματος. ὑ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλῶν ἐθέλουσι παραδείγματα, τ τροφῆς τὸ ἀπέριτλον, καὶ τ γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τ ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τ φρονήσεως τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τ τρόπου.

Παραινεῖ δὲ τοῖς συνοῦσι [a] μήτ' ἀναβάλ-

tot annis ne inviſere quidem dignatus fuerit. Imo ne ſuum quidem prorſus eſſe affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura iſtarum rerum nullius domini ſumus, lege autem & per ſucceſſionem uſum earum in tempus incertum accipientes, temporarii poſſeſſores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus ſcilicet frugalitatem, exercitiorum juſtum modum, vultus modeſtiam, & veſtitus mediocritatem, & ſuper omnia hæc compoſitam mentem morumque manſuetudinem.

27. Monebat ſecum verſantes, ne bene agen-

[a] Μήτ' ἀναβάλλεσθαι] μήτ' ἀν. μήθ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μηθ' ὑπερτίθεσθαι *V.* 2. μήτ' ἀναβ. Margo *A.* 1. *W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. ἀ. εἶναι ὡμολ.] * Λουκιανοῦ ἐπίγραμμα,

† Ἀγρὸς Ἀχαιμηνίδου γενόμην ποτε, νῦν δ' Μενίππου
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον
Καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἔχειν με πότ' ᾤετο, καὶ πάλιν ἄτην
Οἴεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. *J. B.*

* Λουκιανοῦ] Eſt inter Epigrammata Luciani inſcriptum εἰς τυχὴν· unde mendoſiſſime hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt ποτ' addi καὶ τὰ ἑξῆς, & *cætera*, cum deſit finis hexametri verſus & totus pentameter. *J. C.*

† Ἀγρὸς] In *C. V.* erat ἄνθρ & γενόμην. recte vero πάλιν. *T. H.*

45. Τὴν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipſi, ſæpius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obſ. Crit. p. 59. inprimis accuratiſſimum *Sylburgium* Praef. *Pauſan.* p. 928. *T. H.*

46. Αὐτῶ εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phoen. 557...

Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνθ' βροτοί.
Τὰ τ' θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non poſſidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum noſtra diſpenſatio eſt.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus, erit nulli proprius; ſed cedet in uſum
Nunc mihi, nunc alii. *A. V.*

Αὐτῶ εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. eleganter admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Τούτων μὲ φ. οὐδενὸς &c.] Aut ſimilia prorſus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauſerunt *Horatius* & *Lucianus*. Ita claudit *Venuſinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil poſſit ſimilius Lucianeis dici:

Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam ſtatuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inſcitia juris,
Poſtremo expellet certe vivacior haeres.
Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus erit, nulli proprius; ſed cedit in uſum
Nunc mihi nunc alii: quo circa vivite fortes,
Fortiaque adverſis opponite pectora rebus. *J. C.*

48. Νόμῳ δὲ καὶ παραδοχῇ] Sic in Timone, ſive Miſanthr. μεθοικισθῆναι δεῖ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, ſive Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τ ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας· haec apud *Lucianum* paſſim. *Lucianus* ſive is ſive alius poëta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμηνίδου γενόμην ποτε, νῦν δ' Μενίππου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἔχειν με πότ' ᾤετο, καὶ πάλιν ἕτον
Οἴεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. *J. B.*

Ibid. Τὴν χρῆσιν &c.] Noſtra ſunt *uſu* non *mancupio*, ut loquebantur Juriſconſulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.* *J. C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται] Ea paſſim in *Luciano* ſed præcipue in Charont. ſive Ἐπίσκοπ. *J. B.*

51. Παραλαβὼν ἄλλος] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate.* *T. H.*

53. Παρίχει] Nigrinus, ut ex orationis ſerie manifeſtum

agendi tempus prorogarent, ut multis solenne est, certum sibi tempus præfinientibus, aut festos dies, aut solennes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus atque laboribus sustinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & si qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

λεᾶς τὸ ἀγαθὸν, ὅσῳ τὰς πολλὰς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους ἧς μὴ ψεύσασθαι, μηδ' ἧς τὰ δέοντα [b] ποιήσειν. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὸ πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων καλουμένων φιλοσόφων, οἱ ταύτῃ ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τὰς νέας ἀντέχειν καλαγυμνάσωσι· τοῦτο μὲ δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ὀπιφανείας αὐτῶν καλαξύοντες.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere

Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς καλασκευάσαι, καὶ τὰ ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώ-

[b] Ποιήσειν] ποιῆσαι Margo *A. 2. W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψεύσεσθαι.

festum est: lapsi sunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρέχει. *T. H.*

58. *Μὴ ὑπερτίθεται*] Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. *J. Br.*

62. *Ἀμέλλητον εἶναι*] Dignum philosopho praeceptum, quod & *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gatakero* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν ἀεὶ προθέσεις οὐ προθέσεων ποιῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας οὐ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσίξεις σεαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solennia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantissime *Manilius*, etsi in re non prorsus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲ δεῖν] Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι· sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲ ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse *Lucianus* praebet, *Demosth.* Encom. p. 253. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem, καλαγυμνάσωσιν, ἤτοι μὲ δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. οἶδε δὲ κἀκεῖνο σωφρονοῦντε ἔστε Σωκράτει σωήσω, ὃ φο-

βουμένω μὴ ζημιοῦντο ἢ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Aristoph.* Nub. v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τάττειν, πεινῆν, διψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγῆν, ἀσκὸν δέρειν. *Libanius* etiam Or. περὶ τοῦ Τάφ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲ ἁφὰ πληγῶν ἐ μαστίγων πειρᾶσθαι νουθετεῖν ἔφυγον. & περὶ Συνθηκῶν p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque insitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας ἐ κολάσεις ἐ ἀνακοπὰς πυρὶ ἐ σιδήρῳ σωτελουμένας ἁγιοθεσμοθετῆσαι dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. ὅτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε ἐ τομὰς ἐ καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. istius philosophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibimet ipse admovere non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in Σουπεριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praeposteram formandae pietatis instrumenta non spreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Cassiani* Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, *Cresoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilav.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *T. H.*

Ibid. Δεῖν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen respiciat pro certo affirmare non ausim. *M. du S.*

ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐπεχάλα, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ὑπατίλων ἐλέγχῃ. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ἔτως ἀλόγως ὑπαθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτὶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον ἀναπειμένος.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum præter rationem ita supra vires intenderentur. Unum autem etiam ipse vidi, qui cum jam ea apud illos mala odegustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

Ἤδη δὲ τούτων ἀποστὰς, τὰ ἄλλων αὖθις ἀν-

29. Jam vero ab istis ad alios digressus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων] Talis est βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μεῖζον φορτίον ἢ δύνανται φέρειν. *J.B.*

78. Ἐπιταθέντας] Castiga ἐπιταχθέντας. *J.Br.*

81. Ἀμεταστρεπτὶ] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὰ ἀθισμὸν αὐτῶν] Hæc παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J.B.*

86. Τὸν ἱππόδρομον] Hanc ἱπποφορβίαν multis verbis describit Autor de causis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paras. omnes passim. *J.B.*

Ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς δὲ ἐξῆει, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut sæpe milite opus fuerit, ut sedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatum, quam Circensium eventus, & Prasinorum, Venetorum, Russatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuso permaduisse croco?
Quam non sensuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero testatur equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum simulachrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in circo posita ea simulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi consentaneum videtur. *J.P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inscript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν περὶ τὴν θεωρίαν τῶν ἵππων ἀμιλλᾶς ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ παιδοτρόφον καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἁπάσης, καὶ ἔτη ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi præstantiores suis nominibus inlignati jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodos. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith.* p. 121. Phosphorus *Ausonii* Epit. 35. *T.H.*

90. Ἐπείληπται] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* *J.P.*

Ἐπείληπται] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapsu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non adsequitur, & male periodum hanc majore distinctione ab præcedente separant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est. *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

S'ANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus, & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

ἀνθρώπων ἐμέμνηλο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει παραχὰς διεξῄει, καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἅπτεται περὶ τὰς ἀμφὶ τὰ νεκυΐδια καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προτιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς ἀφ' ἑτέρας ἀληθείας.

93. *Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες*] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς ἀφ' ἑτέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τιθηκέναι μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo.

J. B.

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
C CALLID. AF. BALLIST. AF. ϖ
QUOS EQUOS C.

J. G.

Ἐπείληπται] Vere aſſeruit *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23. ἣν πολὺς κῶφος πυρετὸς ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει ἢ ἰλίγγῳ καθειλημμένῳ. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ἐν. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σκ. c. 5. & 9. Δ. XVII.

M. du S.

προίενται, ἢ ὀ ταῖς Ἀληθήναις λέγων, 95veram emittere, ea intelligens, quæ in te-

sta-

96. Ἵνα μὴ ἀπολ. &c.] *Ne e veris ſuis ſermonibus quidpiam incommodi capiant*: nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J. Br.*

Ἵνα . . . . .] Senſum hujus loci, quem interpres adſecutus non eſt, explicat *Briſſonius* form. l. VII. mox ab initio. *A. V.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ̃ σφετέρας ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deſerit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiſcere Romanos, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo conſiſtit, quod prohibiti ſint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii famam alterius læderet, niſi ſuorum, quos exhaeredare leges permittebant cum elogio? Quæ ſpecies prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortaſſe nunquam contigit? Nam quod de conſenſu *Iſ. Caſauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inſpexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex ſua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edere in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant: hoc eſt, ne poſt eam veritatis vel mentis ſuæ veriſſimam profeſſionem patefactam (quod fit aperiendo teſtamento, neque id contingit niſi poſt mortem teſtatoris, ut non videat, non ſentiat, quid animi ſit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari poſſint eo facto, quod inimicum ulti ſint ac læſerint malo voto, neque ſi ille propterea doleat, illi eum dolentem ſpectare poſſint. Hæc ſimplex & ipſa *Luciani* ſententia. Nam cur ἀπολαύειν ſumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui eſt in Timone §. 2. qui ſic ad Iovem. ὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθ δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτ̃ μὴ ὀφθῆναι, μόνον ὃ τοῦτο οἰεσθ ἀπολαύειν τ̃ τραύματος, ὅτι ἀναπληθήσον τ̃ ἀσθόλου ubi Eraſmus, *verum hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem eſt alius, qui præter duas poſtremas voces repetit, & ſub titulo obſervationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam ſtatim ſe legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & uſtulare dici notat. Sed mirum, ſi vel ſententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adſequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut paſſim ſolet, ac mox vidimus, & rurſus in ipſo hoc Timone, ubi pari modo ἡδονὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipſi Iovi attribuunt, ut prorſus debebant? ſic enim elegantiſſima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc ſolo, ad hoc ſolum*) *exiſtimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo ſtolide putas; o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum ſit ſimplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum reſoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectiſſimus ſenſus. *J. G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, ſed minime corruptus. De teſtamentis ſermo eſt, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem ſuppreſſis, integra ſemper manſit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre ſufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accuſatus, & mori jam certus, *ſupremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Cæſaris compoſuit; ipſi* (Tiberio) *fluxam ſenio mentem, & continuo abſceſſu velut exſilium objectando. Quæ ab heredibus occultata, recitari Tiberius juſſit: patientiam libertatis alienæ oſtentans, & contemptor ſuæ infamiæ; &c.* Nigrini ergo jam facile mentem perſpicis, *omnia Romæ præter teſtamenta, adulatione aut metu falſa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Vide etiam apud *Valerium Max.* quomodo illuſerint ea ætate hominibus Romani, hæredes ſe eos ſcripſiſſe per totam vitam profeſſi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde conſtat, laceſſebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X. XXI. & Τιμ. 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ̃ σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque ſenſu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Barn. Briſſonius* de Form. lib. VII. poſtquam monuerat, accuratam fuiſſe veterum in teſtamentis ſcribendis diligentiam, teſtamenta ſpecula eſſe morum cujusque, teſtamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. eſſe, quibus omnem affectum fatemur, haec ſubjungit: *Quod & ſenſiſſe videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μὴ φ. &c. *Quibus verbis, quorum ſenſum interpres adſecutus non eſt, hoc ſignificabat, Romanos veras demum voces tum cum ſuprema ſua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in teſtamentis patere, nec, dum vivunt, ſua ipſos veritate utifrui, ſed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam eſt ingreſſus *Jac. Gutherius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τ̃ σφ. ἀλ.* ne veritatis ſuae detrimentum patiantur. *Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem uſurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate ſua depellantur, *quem auctoris ſenſum non aſſecutum* Briſſonius *Praeſes aſſerit.* Hoc enim ſignificabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis ſuae damnum capere, idem puto, ac boni*

avi-

ſtamentis ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ σφετέρας ἀληθείας. ἀ

avitis, aut juſta haereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθὴς pro δικαίῳ, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gutherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Iſ. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum*: Μίαν φ. &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκυίαν τε καὶ τὰς ἀληθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata reſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλινδεῖσθαι, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τ σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τ σφετέρας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum*: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεκυίαν τε καὶ ἀληθήκας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὖθις βέλτιον ποιεῖν. *Iſocrat.* περὶ τ Αντιδ. p. 316. B. τ περὶ τὰ δικαστήρια κυλινδουμένων. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους ϵ τ δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προϊέσθαι ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam verae voces* (φωναὶ ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid cum ipſo vitae in fine conſtitimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim intereſt, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum mali judices, quamdiu illa depravat ſpes ac metus, ac inertiſſimum vitium voluptas. Ubi mors intercluſit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam curae ſanctiore* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπειλούσιν τ σφετέρας ἀληθείας. T. H.

6. Ἐῶ τὴ-

ἃ δὲ ϗ μελαξὺ λέγοντ@ αὐτῦ γελᾶν ϖροήχθην, ὅτι καὶ συγκαλορύτλειν ἑαυτοῖς ἀξιῦσι τὰς ἀμαθίας, ϗ τ ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογῦσιν· οἱ μὲ ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύονλες συγκαλαφλέγεσθ, οἱ δ' ἄλλο τι τ ϖαρὰ τ βίον τιμίων· οἱ δὲ ϗ ϖαραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ ϗ τέφειν τὰς τ ήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι ϗ ϖαρὰ τ τελθυτὴν διαμένονλες.

Quæ vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis coronari præcipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Εἰκάζειν ἦν [a] ἠξίω, τί ϖέπραχ) τὰτοις ϖαρὰ τ βίον, εἰ τοιαῦτα ϖερὶ τ μ τ βίον ὑϖισχήθησι. τὰτες γ εἶναι τὰς τὸ ϖολυτελὲς ὄψον ὠνημένες, καὶ τ οἶνον ἐν τοῖς συμ-

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quæ post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in con-

viviis

[a] Ἠξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur *μελέτη* de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J.B.*

2. Συγκαλαφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri jussit. *G.C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brissonius* de form. VII. teste *Vorstio*. *M. du S.*

6. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: ϖρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero ϖέρα τ τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἔτι ϗ & ἀμεμένονες & mox μ τ βίον. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro ϖαρὰ τὸ μετρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit ϖέραν τὸ μετρίου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. ϖαῤῥησιασάμ@ ϖέραν τὸ μετρίου, vel ϖέρα, quod ἀτλικώτερον in MSS. extat. Prave legitur in *Hesych.* Βῶς ἐπὶ γλώσσ, τὸς ϖαρὰ τὸ δέοντος ϖαῤῥησιαζομένους· restituendum ex *Zenobio* ϖέρα. *T.H.*

7. Ἠξίουν] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἠξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T.H.*

Ibid. Τὶ ϖέπρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J.Br.*

10. Καὶ τ οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μ κρόκων τε ϗ ἀρωμάτων ἐγχέοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τ μ ϖινόντων, ἐνίων ϗ κροτούντων. *Th.M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μ κρόκων τε ϗ ἀρωμάτων ἐγχέοντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μ κρόκων vel κρόκου ϗ ἀρωμάτων ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio angusto pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Hæc *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J.P.*

21. Μετὰ κρότων] Sic legit interpres, quod ex fide MSS. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Maluyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκον efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J.B.*

Μετὰ κρόκων] P. etiam. Vide *Plutarch.* συμπ. *Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quæ de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροκωμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, præsertim Romæ. *M. du S.*

Μετὰ κρότων] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκων rescribere vereretur: audi *Cresollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consuevisse) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, ir-

ποσίοις μ̃ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐγχέοντας, τὰς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένας ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ἄκαιρον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κἂν ταύταις ἀκαίροις νομεῦσι, καὶ τοὺς ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ ἀκαδόντας αὐτῶν τὰς ψυχὰς παλεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ἀκαίρου θύραν εἰσβια-

b Κρόκων] κρόκων A. P. Edd. priores κρότων. c Ἀρωμάτων] ἀκροκωμάτων L. d Τὸ ἢ ἐν καιρῷ] τὸ δὲ ἐν κ. . . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας *J.*

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸ οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μ̃ κρόκων· *intelligit enim Lucianus quam* ſparſionem *vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis:* κρόκον ῥαινόμενον *Graeci vocant*, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τὸ οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κιννα μώμοις ἢ κρόκοις ἐφηδύνοντες, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δεῖ τόσων, ἀκροπόμπης, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρότων ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκροαμάτων· eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐγχεῖν μ̃ ἀκροαμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μ̃ κρόκων τε & ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἴνῳ ἄλφι, ſed & μ̃ ῥόδων pro ῥοδίνῳ. *T. H.*

12. Μέσου χειμῶνος] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat.* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu*. Plura dabit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T. H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ & κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντες ἄκαιρον. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quæ pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quæritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honorum. *J. B.*

Ibid. Παρέκκαιρον] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus coronæ* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ἄκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβλω. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J. Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίνῳ. Vide *Heſych.* *AElian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T. H.*

22. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J. Br.*

Παρὰ θύραν] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam:* quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G. C.*

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν ἦν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῆ ἡδονῶν.

Ἀπὸ δὲ τ αὐτῆς γνώμης κἀκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς ὧ Μώμε τ λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰ ἐκεῖνος ἐμέμφετο ταύρῳ τ δημιουργὸν θεὸν, ὑ προθέντα τ ὀφθαλμῶ τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ᾐτιᾶτο τ τεφανωμένων, ὅτι μὴ ἴσασι [a] τῷ τεφάνῳ τ τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ ῥινὶ μάλιτα ἐχρῆν αὐτοὺς τέφε-

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

a Τῷ τεφάνου] τεφ. τινας. Margo *A* 1 *W*.

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quædam Romæ natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens;
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τ τύφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ ὠθυρῷ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quanquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & præter caſam incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne præter caſam*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſæpe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos* ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας *vel* τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non* περὶ θύραν *hic legi, ſed* ὠθυρῷ· *verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur*, παρὰ θύραν *hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem τὴν εἴσοδον *pro* κατά, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodæus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ ὠθυρῷ *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμὸν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcripſimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀρχ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τῷ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τῷ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μέμφεῖο τῷ ταύρου τ δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τῷ τ. τ δ. θ.] Neptunum. *J. Br.*

Τῷ τ. τ δ. θ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τ τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non

iis

bat, juxta ipſum, quam proxime fieri poteſt, ſpiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curioſam compoſitionem ſectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia ſuſtinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

θαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε ⸗ ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων ⸗ ἡδονῆς.

35 Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα ⸗ σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. [c] ὑπέφαινε γοῦν τεττάρων δακτύλων αὐτοῖς ἐνε-

b Πραγματείας] πρ. τῶν ἀμαθίας C. *c* Ὑπέφαινε] ἀπέφαινε Margo *A* 1 *W*.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις ⸗ ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγ[γ]ος, καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεττάρων δακτύλων μῆκος * ἐκτεινομένου. *V.*

* Ἐκτεινομένου] Ἐκτινομένε ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic ſonum τε I & EI. *J. C.*

iis ſolis. Nam & caput coronare Græcis etiam uſitatiſſimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipſe, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipſum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Græcum fuiſſe teſtis eſt luculentus:

Δότε δὴ ἀνθέων ἐκείνων
Στεφάνους δὴ οἵους (*Caſaub.* in ſuo Cod. legit ὅπως) πυκάζω
Τὰ μέτωπά μου πικαίει.

Sic apud *Lucianum* ipſum *dix.* c. 16. *Polemo* deſcribitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηθισμένον. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Caſſ.* 5. epiſtolam; *flores de CAPITE, collo, & ſinu militi excutit.* ubi hi ipſi milites *Græcanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, deſcribere piget. Conſule *Paſchal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* viſum, ſed *Philoſophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem aſſignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluiſſet caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata ſunt, odore, præter uſum primarium, etiam inſuper gratis. Idem autem ſentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, ſed pedes delibutus*, ajebat odorem inde ſurſum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J. B.*

Ὑ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th. M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχρην αὐτοὺς στέφεσθαι] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Sympoſ. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius cenſere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑπόθυμις ⸗ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ⸗ ἐκ τοῦ Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id eſt, *hypothymis & hypothymiades coronæ ſunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet diſcere ex Alcæi & Anacreontis verſibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a ſuffitu vel ſuffumigatione, quoniam infra naſum poſitæ cerebrum ſuo ſuffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J. P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus eſt ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Heſychio* pro Ὑποθύμιον propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. *T. H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνίσπων] Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῶεν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque ſtructuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adſciſcit pro Subjunctivo, exemplis probat: adſentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, ſervata vulgari forma. Utrum malis, haud ſane multum intereſt. *T. H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo ſpatio e cibo ex ore in ſtomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J. Br.*

Τεσσάρων δακτύλων] Sermo eſt de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τὶς ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγ[γ]ος, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δ δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit ſæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J. B.*

ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσοις ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. ὅτε γάρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, ὅτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν ἂν εἶναι τὸν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξήει, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ὀπτευομένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικρῷ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῴκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο ἢ τοῖς βαλανείοις ὀπχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἤν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἦν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέοιντο, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαινόντων ἀλλοτρίων δέοιντο προσφομένων, καὶ ἀνέχοντο φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ

caussa totum hunc suscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, suaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quæ velut in transcursu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem absurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem prosequentium, contumelias, eos qui servis imposiți gestantur, ac quasi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odisse visus est, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante pedes prospiciant, si quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces audire, quæ miseris hominibus & excæ-

42. Πονεῖσθαι τὸν πόνον] Ut sequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσοις &c.] *Chrysost.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τὴν τρυφῆς λέγοις, μόχρι τοῦ φάρυγγος εὑρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπίπτη &c. Plura, quæ ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε præstat ἀπέφαινε, ut §. 14. 16. Hæc sæpenumero confusa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In stomachum ingressu.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφίαι] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἄχλυς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quæ in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen. Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpsione* & *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δ' ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικρῷ ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. sc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te superbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, si ego fustem sumpsero.*

Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec jocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri amplissimi) quibus demandata est urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens auscultabam, metuens ne conticesceret. Ubi vero loqui desiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constiti; deinde multa confusione atque vertigine correptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipsaque vox intercidebat, & lingua titubabat: postremo animi pendens lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, sed altius, & lethale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum trajecit. Quod si jam decet nonnihil & me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum similis esse scopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium intenπεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ φάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ φοβηθείς. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δή χρόνον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καλειλημένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥέομαι, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. ὁ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμᾶς ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ πάντες εὐστόχως τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναν-

humeris & cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi potest. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad gestatos & servis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illustrat *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 15. p. 334. *Posidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemaeo Euergete: οὐ πολλῇ ὑ τρυφῇ ζῶν ὁδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερεισόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. *T. H.*

59. Προϊόντας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariss. *Casaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Προϊόντας] Utitur hoc loco *Casaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larensis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixisset multos Romanorum decem, imo viginti mille servos & ultra possidere, subjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Vales.* Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν· parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἡ ὠδαγλεκὴν] Castiga ὠδαγγέλλειν. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένοις] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyss. Λ. v. 332.

Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο —— *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos versus *Homeri* Odyss. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. sequent. & de Merc. cond. sic apud *Petron.* *vulnus ingens*, utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῦλες, εὐτονώτερον ἢ δέονθ' ἀφιᾶσι· καὶ ἄπτονθ' μὲν ᾗ ἔτοι τ ὁδῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν ὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τ σφοδρότητ διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῶ τραύματι τ ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰ ἀσθενείας τε ᾗ ἀτονίας ὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τ σκοπόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τ ὁδῦ· ἢν δέ ποτε ᾗ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· ὐ γὰ [a] ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέστελλετο.

to, vehementiori quam par est impetu telum emittunt: & hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittæ autem ipsorum non manent, sed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt, sed languente impetu, sæpenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leviter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissæ fuerunt.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τὸ- 37. At qui bonus jaculator est, atque huic no-

a Ἐπ' ἰσχυρᾶς] ὑπ' ἰσχ. P. L. Margo A 1 W.

7. Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τοῦ ἐπιψῆσαι μόνον. V.

97. Τῆς ὁδῦ] Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τοῦ σκοποῦ. M. du S.

Τῆς ὁδῦ] Imo τοῦ σκοποῦ, ut ex sequ. patet: ὃ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τ αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν· & p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipse mox *Lucianus*, ἐκ μέσης τ ὁδῦ. Verum ad hujus quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. T. H.

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. M. du S.

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν ὃ οἱ ὀστέον ἄχρις. J. Br.

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψαύσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ λείχω. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. J. B.

9. Ἐπ' ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὄψεται τ σκοπόν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. T. H.

15. Ἰῷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. J. Br.

Οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων] Mirum est *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* seu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρτίως τεύχεα ἔχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλα ἢ Κέρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα περιπλήγοντες.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ ἢ Κέρητες ἔνοπλοι ὄντ τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάττοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionysius Halicarnass.* lib. 7. ὅτε τ Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων & κινήσει μελῶν, id est, *quando Iovem lactentem delectare volebant armorum strepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους ἢ ὠνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκλησάμβοι μῦθον τ περὶ τ τοῦ Διὸς γενήσεως. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiastes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείων & τὰς κυνηγίας εὑρηκέναι. Nam ultra quod solius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse *Diodorus*, & con-

noſtro ſimilis ; principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet , num valde mollis , num rurſus nimis ſolidus , & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet , tum demum tincta ſagitta, non veneno , quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur , neque opio , ut Curetum , ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta , certo jam jaculatur. Telum autem , valide quantum ſatis eſt impulſum , eousque penetrans ut inhæreat , intus manet , & multum medicamenti emittit , quod videlicet diſperſum , totum circumquaque animum ambit : hinc eſt , quod oblectantur , & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῳ ὁμοίῳ , πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸ σκοπὸν , εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς , εἰ μὴ στερρότερος τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ , τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ἤτε ἰῷ , καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται , ἤτε ὀπῷ , καθάπερ τὰ Κρήτων , ἀλλ' ἡρέμα δηλητηρίῳ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως , καὶ μέχρι μὲν ἄχρι τοῦ διελθεῖν , μένει τε , καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὁ δὴ σκιδνάμενον ὅλῳ ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες , ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον ,

ησυ-

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum , *εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν*. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor , & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam *Lucianus* , qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult , ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter , &c , ſi mihi credis , leges , *καθάπερ τὰ Κρήτων*. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus , qui ὀπῷ interpretatur *reſina* ; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem , aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχήν , cui nomen proprium eſt ῥητίνη· pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti ; unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco :* opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno , quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur , quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas , qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ.] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ.] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum ; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere , quam , ut ante me fiebat, *reſinam*. *M. du S.*

17. Κουρήτων] Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius* : de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus , qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant , quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles: a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur , quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur: quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit: Excerpta *Theodoti : καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων* plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres ; nam quae contra *Brodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror: nec probandum , quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida* , ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius* , pene dixi ſolus , AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινὸς Κρητὸς τοῦ ἐξωμότου αὐτό· quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis* , effugiet hiece Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc , ut ex ipſo Scholiaſta patet , non minus incertum , quam quale fuerit , & quomodo confectum Pharicum , fatentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſanſem viperinam praepararent, exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Ἀ. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum , ſed & ſuccis letiferis: ἐν Αἰθιοπίᾳ γοῦν ἡ τοὺς οἰστοὺς χρίουσι ῥίζα τίς ἐστι θανατηφόρος· ἐν ᾗ Σκύθαις αὐτή τε καὶ ἕτεραι πλείους, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

28. Βάλλ'

ἡσυχῇ ἄρα ὅ Φαρμάκιος τὴν ψυχὴν ἐπι-
θέλγει. ἐπεὶ δ' ἦν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ
ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

Βάλλ' ἴτως, αἴ κέντι φόως ἀνδρεσσι γένηαι.

Ὥσπερ γὰρ οἱ ὅ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ
πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ
Ῥέᾳ λαμβάνονται, ἤτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος
ὑπομιμνήσκονται ὅ πάθος, ἴτω δὲ καὶ φι-
λοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυ-
ματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι καὶ τῇ
φύσει Φιλοσοφίας συγγενές.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ
θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελή-

sensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! Quan-

28. Βάλλ' ἴτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J.Br.*

Βάλλ' ἴτως] Ex Il. 4. *J.B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis iridem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *G.C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. duS.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres* λαμβάνεσθαι *hoc vel illo Deo Deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λῆψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ· perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμιλον ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες &c. Mox lege ἤτοι δὴ non δὲ. *T.H.*

38. Τῶ λωτῶ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J.Br.*

Τῶ λωτῶ κεκορεσμένοι] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J.B.*

44. Κἂν τινας ἑτέρους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego δακῶσι post μανίᾳ, inserendum, & pro ἁλῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen γυμν. c. 6. & ἀποφρ. c. 25. Consule finem φιλοψ. c. 40. *M. duS.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ἁλῶσι] Nihil est causae cur sanissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci ἁλῶναι accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, ἅτως ἁλῶναι, ὡς ε &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ ἁλοίη ὑμᾶς ἀπόρους, ὥσπερ διέθηκεν, *si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ὡσαύτως ἡγήσασθαι ἁλῶναι· *eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς ἁλόντες τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ἅτε διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὡς ε φῶν μηδ' ἡντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν· cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inscio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea insania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti solere. Nam simul cum morsu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque insaniæ istius multiplex successio. LUC. Itaque etiam ipse nobis jam amare te confiteris? AM. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud necesse erit

θεὶς τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τ̃ ἀμβροσίας, κ̀ ὅλ λωτ̃ κεκορεσμένος. ὥστε κ̀ μεταξὺ σ̃ λέγοντος ἔπαθόν τι ὑπ τ̃ψυχ̃ κ̀ πασαμένη, ἄχθομαι. κ̀ ἵνα δ̀ κ̀ κτ σὲ εἶπω, τέτρωμαι κ̀ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γ̀ ὅτι κ̀ οἱ πρὸς τ̃ κυνῶν τ̃ λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ὑπ τ̃ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο πάθωσι, κ̀ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμπαθαίνει γάρ τι τ̃ πάθει ἅμα τῷ δήγματι, κ̀ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τ̃ μανίας παραδοχή. Λ. ἐκεῖνα καὶ αὐτὸς ἡμῖν ὁρᾷς ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν οὖν, κ̀ προσέτι δέομαι γέ σου κοινήν τινα τ̃ θεραπείαν ὑποπνοεῖν. Λ. τὸ γ̀ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποιῶν ὁ Τελεστίας ὕτω διέθηκε τὺς ἀρχομένους, *qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere sibi conciliarit.* Idem K. Π. V. p. 86. v. 15. Diversa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτ̃ ποιήματα. *Marsil. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas: *histrionem inepte sua poëmata recensentem:* tu cape: *ut poëta succenset actori male sua poëmata* (in scena) *recitanti:* quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. Ῥαψῳδὸν ὃ καλῶς Ἰλιάδα κ̀ Ὀδυσσείαν ἢ τι τ̃ Ἡσιοδείων διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus:* eum vide I, 58. 62. ὅπερ γ̀ ὁ παλαιστὴς βούλεται τ̃ ἀντίπαλον διαθεῖναι, τ̃το κ̀ ἡ νόσ τ̃ κάμνοντα. III, 11. &c. *Appian.* de B. M. p. 316. αὐτὸν (Oppium a Laodicenis traditum) ὁ Μιθριδάτης ὑδὲν διαθεὶς ἐπήγετο παντὶ λελυμένον. *Apollodor.* I. p. 13. ἵνα ὁ νικήσας ὃ βούλεται διαθῇ τ̃ ἡττημένον. *Alciphr.* II. Ep. I. p. 200. ὄψομαί τί με διαθήσει· ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. ὁ παῖσας θνησκέτω, τὰ ἴσα οἷς διέθηκε, παθών· de Vit. Cont. p. 895. E. πάσχουσι σχεδὸν ἐλάττονα ὧν διατιθέασι· ubi πάσχειν illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράττουσι τοὺς προδιαθέντας, &, τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιαλιθέντες· quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενοι. *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. ταυτὸ δὲ κ̀ ἄρκον ἀμυνόμεν διατίθεσθαι, *similiter ac leonem, irruentem iterum repellens interfeci:* nequicquam in ejus loci sententia Interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, διατίθημι· hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi Medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud *Nostrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocalium detrimento facile sanetur: ita lege: οὐκ αὐτοὶ μόνοι (si quis μόνοι, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους ὑπ τ̃ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, κ̀ αὐτοὶ (vel ὕτοι) ἔκ. γ. cur enim Lucianus rotundam orationem isto insiticio κ̀ αὐτοὶ dedecoraret? Est autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. τὴν καρδίαν γ̀, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεὶς τε ὑπ δηχθεὶς ὑπὸ τ̃ ὑπ φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον &c. quam a viperae morsu similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. Ἡμῖν ἐρᾷν] Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando: κ̀ τ̃ αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. *T. H.*

50. Ἐρᾷν] μαίνεσθαι. *J. Br.*

52. Τὸ τ̃ . . .] Mira trajectio quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τ̃ . . . *Telephi* historia nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid.* *M. du S.*

Τὸ τ̃ ἄρα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi:* τὸ τ̃ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. *Ac dubitari etiam possit fortassis an ita scripserit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ϖοιεῖν. Ε. ϖοῖον αὖ λέγεις; Λ. Ὅπι τ τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι ϖαρακαλεῖν.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τ τις Περσέων, τ τι ἄλλο σωμάτων τ Νείλου, τ τινῳ οἰκετέων εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τ τινὶ γναφίων· ubi monuit etiam *Berglerus*. Emenda *Longum* p. 87. τ τίνι πλουσίων· perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ξ. 295. τ εἷς γιγάντων, vetustiores Edd. quod male postea mutarunt. *T. H.*

53. Ἐπὶ τ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τ τρώσαντα] Res pervulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* & *Broukhus.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in Access. ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τ ἀκούειν p. 47. F. locum, quia hisce Lucianeis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: ὃ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριαμίδαις λόγχης θέλγεται ῥώμασι, ἀλλὰ & τ ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγῳ ἰᾶται. Hinc pene sumsisse credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quanquam ibi legendum potius videatur, τὸ τ λόγου, ὁ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & sophisticum acumen *AEliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* *T. H.*

Δίκη Φωνήεντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅπι τ ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι [a] λέγον πάντων τ ὧν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

a Λέγον] λέγων *F. B* 2. *P.*

Δ. Φ.] Quo tempore scriptum hoc fuerit incertum est. A juniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντος] Argumentum illud deest in Mss. autoris tamen censendum est. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρ.] Hanc formulam accusationis *Schol. V.* etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον· praestat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud ῆ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας ῆ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων· atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. *T. H.*

Ibid. Ἀρις. Φαλ.] Alexandrinum civem fuisse *Aristarchum*, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Aristarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico summo locutus, *Aristarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico summo, debebatur. *M. du S.*

Judicium Vocalium.

11. ARchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σίγμα adversus Ταῦ apud judices septem Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici τ ταῦ proferri solent.

2. Quam-

2. Ἑβδόμῃ] Septimum mensis diem alibi etiam *Noster* juri dicundo in ejusmodi ludicris causis assignat; ut in Δίκ. c. 12. Ὄνειρ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. Ἀποφρ. c. 16. Erat autem Apollini sacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων & ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales judices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse has vocales isti judicio praefuisse, non alias literas; quae cui judicio praesederunt, oro? Nescio an bene *Bolerus*, *constitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B* 2. & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & P, hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Κατεί-

2. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus ſum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo ſe inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtis me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quæ ego ſæpe diſſimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικούμην ὑπὸ τοῦ ταῦ, καλαχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, ἐ βαρέως ἔφερον τὸ βλάβος, καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάττοντα πρός τε [a] ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἦκει [b] πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις ἤδη ἀγαπῶν,

[a] Ὑμᾶς] ὑμῶν C. [b] Πλεονεξίας] πλεονεξίας τε C.

9. Καταίροντος] Καταπλέοντος, κατερχομένου. V.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Οὐκ ἀρκούμενος. V.

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καβαιρῆντος ἔνθεν μὴ δεῖ. F. G.

Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν ὃ κατάραντες εἰς λιμένα *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καλαπλεῖν exponunt: *Heſych.* & *Suid.* in Καταίροντες· ex quo facile eſt priorem emendare in Κατέροντες, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſæpe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμέσι καὶ ὁρμοῖς δέχεσθαι volebant. Jam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἁρπαγῆς litera T incuſatur. Hinc latius ſe porrigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Heſych.* Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes: *Ariſtoph.* Av. v. 1238. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μέλισσαι ἐπὶ τὸ τραχύτατον καὶ θριμύτατον θύμον καταίρουσι· parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τὰς ἀπαιρούσας μὲ ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους ὃ πρὸς ἀλήθειαν· *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι ὃ ἡ γλῶττα ἀπαίρει; Hic etiam *Heſychius* eſt corruptus: Ἀπῆραν, ὠδύσαν· lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρείσατο, ἔπηξεν. Ἀπῆρε, μετέστη· confer Ἀπαίρει &c. T. H.

12. Φυλάττοντα] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes φυλάττοντα pro φυλάττον, & paullo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut c. 8. καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ ἐς τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσω. & ipſum Σ, κἀγὼ μὲ τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opuſculo de T, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7. legitur μέχρι μὲν ὀλίγος ἐπεχείρει, τετταράκοντα λέγειν, &c. *Gronovius*, eruditiſſimi Filii Pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγον· ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ἔτι ὃ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, &c. Peſſime. Lege λέγον. F. F.

Φυλάττοντα] Monet *Jenſius* de φυλάττον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. M. du S.

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quæ in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; ut & c. 5. quaſi *Cives* aut *Collegas* deſignaret. M. du S.

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non auſim: *Iſocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, *& potentiam ſequitur* ἄνοια, καὶ μετ' ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorſus, quam *Theophraſtus* deſcribit Char. Eth. c. VI. & *Caſaubonus* egregie declarat, ſed genus ejus quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν ſumi ſatis conſtat, notavitque *H. Valeſ.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. ἐν ἀρχῇ μὲ γὰρ ὑπὸ τῶ Ἀγαθοκλέους γοητείας καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες· *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *ſcioli alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας· erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incenſis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique ſaepe. T. H.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Mſſ. οὐκ ἀρκούμενος. J. B.

Οὐκ ἀγαπῶν] De hoc idem quod ſupra ad φυλάττοντα dictum puta; ut & de ſequenti ἀγαγόντα. M. du S.

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νδν πρὸς τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ ὑ μικρόν [a] μοι [b] ὅπως τ ἀποθλίψεως ἐπέρχεσθ τ ἐμαυτῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστιθὲν, ἄρδην με τ οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγυ δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῦ φόβυ.

verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον ὢν ἐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νδν, ἀλλὰ χ τὰ λοιπὰ γράμματα τ πεῖρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βε-

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

a Μοι] με Edd. priores. b Ἐπὶ τ ἀποθλ.] ἐπὶ τοῖς τ ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C. c Προστιθὲν] προστεθὲν F.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῦ φόβου] Ἀντὶ τῦ δηγεκῆ * κεκτῆσθαι τ φόβον, μηδὲν πλεονεκτούσης τ ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντουμένης τῷ φόβῳ. V.

Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τ ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφος. C.G.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Caeterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum illud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῦ φόβυ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.J.

† Τῆς ψόφυ] An voluit τῆς ψόφυ & ψόφος; non puto, legendumque potius τῦ ψόφυ. T.H.

18. Με . . . . ἐπέρχεται] Moi legendum esse supra diximus ad Πρ. εἰ ἐν Λ. §. 2. T.H.

23. Ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῦ φόβου] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβου sæpius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Mſ. sic & in sequent. J.B.

Ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῦ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut. ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῦ φόβου ϛ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον ὢν. Th.M.

Ἐν ἴ. ᾧ κ. τῦ φ.] Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχω. F.G.

Ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῦ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non nisi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mſſ. & *J.* Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & *J.* Ed. integram vocem ψόφου. quæ facile a voce ψῆφος, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoscat si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθε τῦ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. ἐν ἴσῳ δὲ ϛ τ ἑαυτῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχούμενος. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. M.du S.

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῦ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Ita dum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse *Bourdelotium* & *Marcilium* supplentes, ᾧ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior ἐν ἴσῳ τῦ φόβου vel τῦ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & *E. J.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφος consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή· literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲ φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ ᾧ ψόφους· φωνὰς μὲ τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους ᾧ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud *Dionys.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147. E. ᾧ γὰ δή, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τ ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττούσης τ γλώττης. *AElius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *par loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili*, *in aperto*, *in dubio*, *in incerto*, *in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποβάντες ᾧ ἐν τῷ ἴσῳ ἤδη. II, 60. ἀ, τε γὰ γνοὺς ϛ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ ᾧ μὴ ἐνεθυμήθη. IV,

unicuique licebit e ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ a principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec ſi vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus ſum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cum cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμ-

λομένοις ἀπὸ τ῀ καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθ῀, κ῀ τοῦτο ὀπτρέψελε ὑμεῖς, οἷς χωρὶς ὐδὲν καθόλυ τι γράφεται, ὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ σωτάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξυσιν. ἀλλ' ὅτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε κ῀ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ὀπτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ὅτε, εἰ καθυφήσελε τ῀ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ πρ῀λειπτέον ἐστὶν ἀδικυμένῳ.

Ὡς εἴθε κ῀ τ῀ν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων πρ῀γνομεῖν· κ῀ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

δα

IV, 60. 61. & ſæpe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρεῖ, ἐν εὐσεβεῖ Hel. v. 1243. 1293. &, quæ frequentiore uſu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἑτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι· *Scriptor* Orat. in Neaer. p. 879. F. ταύτας (τὰς σώφρονας) ἐν τ῀ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τ῀ πολλάκις πολλοῖς ἑκάστης ἡμέρας συγγεγενημέν῀ modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωμένας ταύτ῀ τ῀ πόργ῀ cujus locutionis haud diſpar eſt ratio: *Lyſ.* p. 168. v. 23. εἰ γ῍ ἐξ ἴσου τ῀ συμφορᾷ τὴν Ἀγανοίαν ἔξω. & verbis ſimillimis *Antiphon* περὶ τ῀ Ηρ. Φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τ῀ λέγειν κ῀ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τ῀ τε συμφορᾷ κ῀ τοῖς κακοῖς &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. μὲ μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ θέωρον ἄφωνον ἔστησεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non diſplicuit: *Heſych.* in Αὐτοξενεῖν. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipſum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὖρει αἱμαλῶδες· in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματῶδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὁ ⊖ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τ῀ αἱματώδει· neſcio, an *Heſychius* ſimili modo ſit emendandus: Ἀντιγραφή, κεῖται ἐν ἴσῳ τ῀ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει ⅋ ⊖ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptiſſima. Apparet, quae mihi conſtiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τ῀ ψόφῳ· niſi quis praeponat, me non invito, τῳ, id eſt, τινὶ ψόφῳ. Senſus ex dictis itidem eſt manifeſtus: *ita ut parum abſit, quin, ſi quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio ſim loco, quam ſonus aliquis*, vel, *ſibilus*. Κεῖσθαι etſi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & viliſſimae, quarum pretium, ſi ſonum quendam verborum inanem excipias, eſt nullum. *T.H.*

25. Οὐχ ὑμᾶς] Si ſic interpungatur, neceſſario poſt ὑμᾶς inſerendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ κ῀] Omiſſum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis oſtendit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. p. 239. *T.H.*

Ibid. Τῆς πείρας] Attici πεῖραν ἀντὶ τ῀ δόλῳ κ῀ τέχνῃ, pro *dolo malo* accipiunt. *A.V.*

30. Ὧν χωρὶς ὐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur.* Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur.* At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit: *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur*, ὧν προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθ῀ πᾶσι δεῖται, ut ait infra. *J.G.*

35. Καθυφήσελε τ῀ ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametſi in Gloſſ. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demoſth.* in Mid. p. 609. C. theſmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πεισθεὶς ὀπόσῳ δήποθε ἀργυρίῳ καθυφεὶς τ῀ ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Caſſius* XLVI. p. 299. C. καθυφεικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde poteſtas τ῀ καθυφεῖναι facile poſſit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus ſponte cedere, inque re incepta tam remiſſe verſari, ut intercidat, & adverſario cauſa prodatur. *Noſt.* in Prom. §. 3. *Demoſthenes* extra forenſes controverſias περὶ Παραπρ. p. 295. A. πολλῶν πραγμάτων ⊖ μεγάλου καιρὸν ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις ⊖ προδῷ. ubi junctum vides προδοῦναι. Olynth. III. p. 36. B. εἴ καθυφείμεθά τι τ῀ πραγμάτων· pari modo *Joſeph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. ὐδὲν τ῀ σωτηρίων ὑμῖν καθυφηκάμην. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe deſciſcentibus: δώρων ⊖ λημμάτων αἰσχρῶν καθυφίεντο τὸ δίκαιον, id eſt, ἀντηλλάτ῀σ῀σο, κἀξεπροδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum cenſeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφέμεν⊖ τ῀ λόγου, ὧν πείσονθ῀ (ἡ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in *Euſebio* H. E. III. p. 97. ſcribitur: *H.* quidem *Valeſio*, quod Mazarinus C. praefert τ῀ λόγων, magis placet; ſed multo minus expedite fluit ſententia, neque hujus loci eſt vel verbi ſecundus caſus. Quid autem in his locutionibus diſtet Activi Mediique uſus, non eſt ut pluribus ad peritiores exponam. *Heſychium* emenda: Καθυφεῖναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν· editur, Καθυφαίνειν. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T.H.*

39. Καὶ οὐκ ἂν] Illud κ῀ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἴθε &c. πρ῀γνομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.

ϐδα τῷ ῥῶ, ἀμφισβητῶν περὶ τῆς [a] κισσήρεως, καὶ κεφαλαλγίας· ἵνα τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρᾶ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ γναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμϐδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρούμενον αὐτῆ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ

βδα cum ῥῶ, disceptans de voce κίσσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam sæpe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque reli-

a Κισσήρεως] κισήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent C. Quaedam Edd. δὲ ἄν.

40. Κισσήρεως] Κίσηλις γῦ φασὶ γράφεται καὶ * κεφαλαργίας. V.

43. Ἐν τῷ γναφείῳ] Κναφεῖον μὲ γῦ † φασὶ γνάφαλα δὲ τὰ ἀποξυόμενα. V.

* Κεφαλλδ@-] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S.
† Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.] Adde καὶ γναρ. vel cum excerptore G. lege φαμὲν γνάφαλλα δὲ. M. du S.

In E. A. γναφεῖον, & omissum δὲ· utrumque restituit Doctiss. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. T.H.

λέμει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. T.H.

40. Τῆς κισσήρεως] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. G.C.

Κισσήρεως] Apud Atticos κίσηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. J.B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide *H. Stephanum* de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud *Hesychium* est in Ὠτοκοπεῖ. Κίσηλιν aeque ignoro, ac *Bourdelotius*, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσηρις vel κίσηρις eo pacto sit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit *Aristoph.* Equ. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus *Eustath.* ad Od. Ξ. p. 1764. Vid. *Plutarch.* Quaest. Rom. p. 277. D. T.H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari observat, rei nummariae cultor & ornator summus *Ez. Spanhem.* p. 119. M. du S.

43. Κναφείῳ] Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt *Harpocr.* in Γναφεὺς & *Scholiastes Aristoph.* ad Plut. v. 166. κνάπτειν, κναφεὺς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνέφαλ@-, ἄκναπτ@- &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. *Moer.* & *Thom. Mag.* in Ἄκναπτον. Κνέφαλ@- *Poll.* X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In *Corintho* de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte *H. Stephan.* App. p. 56. Saepe *Galenus* unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 34. Quod in *Philoxeni* Glossis, *Tomentum*, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον· hoc *Alcaeus* utitur, ἀμφὶ κόρσᾳ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud *Strabonem*, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνέφαλον dicitur ipsa culcita: *Hesych.* in V. unde κλίνη ἀμφικνέφαλ@-, cujus meminit *Poll.* X, 36. T.H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῆ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον] Voluit si forte *Lucianus*: ἐπέπαυτο ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμϐδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῆ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixeris, *cessant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter surreptum sibi* μόγις *atque id ipsum etiam surripiens* μαγίδα *sive magidem*, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀτθικιῶντες, μόγις: Lambda surripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixere. Th.M.

Ibid. Μόγις] *Helladius* etiam *Besantinous* eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Æolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13. & Ερμ. c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit & genuinum μόλις, quod postea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῶ μόλις favent AEoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit *Helladius* apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀναλογώτερον ἀφ' τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τοῦ μῦ πόνου γινομένων ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες & Αἰολεῖς παλόγως ἀφ' τοῦ λ. μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι & γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μιλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγ@- vel μογεῖν, μῦ βίας vel μῦ πόνου· vide *Etymol.* & *Thom. Mag.* quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris *Homeri* Edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum extitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur *Apollonium Rhodium*, cum posuisset μόλις I, 674. Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non fit veritus: κακῶς ἀφ' τοῦ λ. ἴδει γὰρ ἀφ' τοῦ γ μόγις παρὰ τὸ μόγον. secutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum

reliquæ item literæ quieviſſent, nec confuſionem legibus vetitam inferrent. Eſt enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere vero eo, quo non oportet, ejus eſt, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἠρέμει συγχύσεως ἀρχεσθαι ᾠδήμουν. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' [c] ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὲς νόμες τέτες ἀγατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴ-

c Ἧς] οἷς F.

45. Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι· μόλις ἡ κοινή. V.

* Μόγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον ἀφ' τὸ Γ γράφει ἐπὶ τ μ πόνων γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰώλεις ἀφ' Λ ἐκφέρουσι ὃ γράφουσι. C.G.

* Μόγις] Atticiſtes hic eſt *Helladius Beſantinous*, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe διὰ τοῦ Γ μέλλεται & Ἰολεῖς. T.H.

tum alibi ſemper iſtum in modum ſcribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Joſ. Waſſe* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T.H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medeor. J.B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio* *J. Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία· quod eo probabilius eſt, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec obſervatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime ſit ſpernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα ſaepius uſu concinniore vim habet adſeverandi: e Noſtro exempla ſuppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀσιωθετώταλον· ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις σωιέναι, τί ποτε φρονεῖ. *Suidas:* Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει· ſumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. ſcadíous μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκρίβειαν· ſed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T.H.

50. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρὴ] Uſurpat *Feder. Morell.* ad *Dion. Chryſ.* p. 13. ſed parum appoſite. *Demoſth.* in Mid. p. 613. D. ἅθ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Adverſus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεσι κατιόντας dabatur ἔνδειξις. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis teſtata, quae inter virtutem vitiumque poſita, ſi ſalubri modo ſe temperaverit, laudem; *ſi, quo non debuit, profuderit,* reprehenſionem meretur; εἰ ὑπερβαίη εἰς ἃ μὴ χρή. T.H.

53. Κάδμ. ὁ νησιώτης] *Phoenix* fertur ſuae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluiſſe, ut qui & ſedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. ω. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, ϑ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracuſ. medicus. ζ. η. ψ. ω. G.C.

Κάδμος] Hac de re copioſe vir clariſſ. *Juſt. Lipſ.* ad *Tacit.* Claud. qui haec omnia diligenter exequitur. J.B.

Ibid. Ὁ νησιώτης] *Cadmus* ſecundum quosdam Tyrius fuit. Inſulam autem olim fuiſſe Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta eſt. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa conſtans & vera traditio eſt. V. *Lipſ.* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditiſſimam *Scaligeri*, ſupra laudatam, Diſſertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ νησιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Soſip. Chariſ.* p. 99. *Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De inſula Tyro praeclare *Relandus* Palaeſt. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermiſſo. Tyrum *Euripides* appellat νῆσον in Phoen. v. 212. Φοινίσσας λιπὼ νάσου. Schol. τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τ Τύρου· νησιάζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum ſententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius ſunt pretii. Ejusdem fabulae verſum ſextum, ἐκλιπὼν Φοινίσσαν εἰναλίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuiſſent, *Phoeniciam urbem*, ſive, *Tyrum mari cinctam.* Χθονὰ': χώραν, γῆν pro urbe poni, praeſertim a Poëtis, docet *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 115. nobis adſtipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraeſentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adſumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσον ἐμὴν Θρέπτειρα Τύρος. Apud *Joſeph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem ſcribit, ut ſibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ἵ' ἀφῶ τὸ νῆσον οἰκεῖν δέομενος· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Feſto: Sarra, inſula Tyrus.* Conſentiunt Eruditi poſt magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, ſi, quod *If. Voſſius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non eſſe dubitandum, quin Sarra proprie ſit Palaetyrus, erroris abſolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δέ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις σωτείδον. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὸ μείζω δεδώκασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δέ, τὸ ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἐνία τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulae nostrûm, perspexerunt. Et vobis quidem, judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης εὗρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe: ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τ' γε λήθης φάρμαχ' ἁρμόσας μόνος Ἄφωνα ϵ φωνῆντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θεὶς ἁρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, ἁμαρτηθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δέλτῳ ἀμφιρεῖ restituo pro καλὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *AEschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroï suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδει ἀνατίθησι λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplum, non alium

per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα scilicet, & ὖψιλὸν, (ejus misertæ) convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam conjunctionibus &

προσεῖσι καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ὃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεούς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο σωφρόνοιν ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁρᾶσθαι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο [b] ὃν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῆς πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμῶ

a Τὸ] τὸ δὲ abest a *F.* τό δέ γε C. b Οὗν] τοιοῦν margo *A* 1 *W.*

lium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos *Scaliger* adnectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκεῖ priores esse depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur *Eustath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, sapiebat sane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. satis circumspecte: *secundum quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est Θ, Φ, Χ ab hoc inventas cum adspiratione.* Ξ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a *J. Meursio* ad *Hesych. Illust.* p. 159. & *J. G. Vossio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni versio, quod Lino *Diodorus* adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Amplifs. *Boubier.* Diss. de Pr. G. & L L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προσθήκη Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νενομοθέτηται, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ· quod posterius retineas an μόνον etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen §. 1. οὐ κεφαλαίῳ μόνῳ. §. 38. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυτοῦσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] MSS. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφώνοις] De his & *mutis* consule *Dionys. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianae. *M. du S.*

65. Καθ' αὐτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν ὃν τὰ Φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia jam plana sunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν ὃν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Misc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. *T. H.*

70. Καθήκοντες ὁρᾶσθαι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τῶ καθήκων probet, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρᾶσθαι· quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rhes. v. 380. κάλλιστος ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Prisc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ὢν ἰδεῖν *AEschin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipse καλὸς κἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης & χαρίεις ἰδεῖν· sicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαριέντως· contra αἴσχιστος ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. Conscr. §. 9. Rarius illud *AEschinis* in Tim. p. 7. v. 34. εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· quo loco si quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὁρᾶσθαι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeatur. Sunt enimvero Α & Υ specie ad videndum pulchra, si ad literam Τ comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁρασθῆναι. *M. du S.*

74. Ἀπελᾶσαι] Melius congruere ἀπελάσαι & ἐκδιώξαι

ὁμῶ σωιδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν † ἔκλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ὄχθι πολίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἔπεσχε λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ γειτόνων τὸ βέλτιστον. καὶηγόμην δὲ παρά κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ὁμῶς δὲ τὰ μάλιστα τοῦ ἀττικοῦ ἁλὸς μετειληφώς. ἐνταῦθα δὴ ἐγὼ ἐπιδημῶν ἐκείνῳ, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ ξενιζόμενος, ἐθεώμην τὰ ἐν τῷ δράματι, καὶ ἐπῄνουν ὁπόσα μὴ ἐξετραγῴδει, μηδὲ ἐς τὸ σεμνὸν ἐξῆρτο, ἀλλὰ τὰ πολλὰ ἐν τῷ μετρίῳ ἔμενε, καὶ ἐν τῷ κατὰ φύσιν. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐπεδείκνυτο τὰ ἑαυτοῦ, ἐπῄνουν καὶ τούτου τὰ πολλὰ, καὶ μάλιστα ὁπόσα ἐκ τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἐποιήσατο, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο ἐκωμῳδεῖτο, καὶ ἡ παρρησία ἐν τῷ γέλωτι ἐτίθετο. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐμοὶ ἐπέτρεπε λέγειν τι, ἐδόκουν μοι ἀπορεῖν ἐν τῷ παρόντι, ὅτου ἄρξωμαι, ἢ ὅτου μὴ ἄρξωμαι. ἐπεθύμουν γὰρ ἐκείνου τὴν ἀπληστίαν ἐκκόψαι τῶν προσωπείων καὶ τῶν προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὸ ἔκλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed præpositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis cœperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

82. Λυσίμαχος] Οὗτος ἦν πρῶτος ἤρξατο τὸ τὸ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα * κατατολμήσας εἰπεῖν καὶ τἠμερον. V.

* Κατατολμήσαι] Levis menda; lege κατατολμήσας, Lysimachus scilicet. J.J.

Ita restituerant *M. du Soul*, & *Matth. Sladus*. T.H.

λαβεῖν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμβρον legatur, an βιασαμένων non multum interest. T.H.

75. Σωιδέσμων] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dialectos non moror. M. du S.

76. Ἔκλοπον] Mss. ἔκπλωτον, ἤτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. J.B.

78. Κυβέλῳ] Dico ad *Pausan.* J.B.

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere femnino dicatur a *Stephano* Κύβελλα, idemque Cuballum *Livii*, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius* existimans esse scribendum, ἔστι δὲ Κύβελα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. *Hesych.* Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα δὲ Θαλάμοι· ita lege, non Θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆ Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad Inscr. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad *Lycophronis* Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἱππώναξ κυβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν Κυβέλλῃ πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλεια κώμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι δὲ Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' ὃ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam perveniſſe satis constet: *Schol.* Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore Κυψέλῳ (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλῳ sed haec an Athenienſium fuerit ἄποικος, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cujus e Lycurgo tanquam εὐτελοῦς μελοποιοῦ meminit *Harpocration*, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀνέκαθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur perveniſſe. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰστέον ὅ καὶ ὅτι ὁ πάνυ εὑρητικὸς καιρῶν ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ αὐτὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικούς, οἱ Ὁμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοί φασιν. ὡς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Λυσίμαχος ὁ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλῖναι πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξηχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι· διὸ καὶ Ἀριστοφάνης τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἴσωσας ἡμᾶς σὺ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου· (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad Med. v. 476. ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λίγιστ

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego hujus ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quæ una eſſent educatæ. Præterea cum τήμερον & ſimiles quasdam voces ad ſeſe pertraheret, dicereturque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τὴν Ἀττικῆς. ὅμως δὲ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν ταῦ ταύτην πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν με τῶν συγγεγενημένων μοι, σιωπήθειαν [a] ὦμεν σιωτεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄχθος, καὶ ὑπάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὑπό-

a Ὦμεν] Post ὦμεν margo *A* 1 *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα.

δὲ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῖναι τὴν ἀφὴν τοῦ σιγμα χημαλισμὸν τοῦ στόματος ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον· καὶ ὅτι Θέτταλοι καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον κληθεῖσα ὕστερον φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδάττειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα ἑβδόμου Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τὴν γειτόναν, φησὶ, Βοιωτῶν, τὰ μήτε Ὅμηρον, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus*. Ceterum, quod obſervat AElius, θάλαττα, πίττα, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones ſigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους· quin Pindarus ignominioſo titulo Σὰν κίβδηλον appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Wagius* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Actione* Σ *adverſus* T *injuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciverit.* *T. H.*

Ibid. Πολίχνιον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύχνιον. *J. B.*

82. Λυσίμαχον] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. *M. du S.*

86. Μέχρι . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. *J.* σ. ὦμην τὸ σ. γρ. & poſt λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. praeferebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστερῶν με τῶν συγγεγενημένων καὶ σιωτετραφημένων γραμμάτων. ἔτι τὸ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν σιωπήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praeceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστερῶν participium ſequens. V. *Emr. Tr.* p. 501. A. ἀλλ' ὅδε πᾶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τὴν σιωτραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγά. *M. du S.*

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγενημένων μοι καὶ σιωτεθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι τὸ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα τῶν σιωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷόν &c. Forte nonnemini offendat λέγον in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: M. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τὸ τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι τὸ τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ σιωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷόν &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; M. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα τῶν σιωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷόν ἦν &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe adfirmare poſſe videor, σιωπήθειαν recte mutatum eſſe in εὐήθειαν, ſive apertam quandam ipſius literae T ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud T ſponte ſe applicarent. Σιωπήθεια profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit T, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. *T. H.*

87. Λέγειν] Pater adſcripſit λέγον. *J. G.*

88. Συνήθειαν ὦμεν] Deſunt in Mſ. *J. B.*

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt λέγειν in Mſ. σιωπήθειαν ὦμεν τὸ πρᾶγμα. *J. B.*

Ὁπότε δὲ καὶ ἐπ τούτων ἐξάμηον ἐτόλμησε καλτίτερον εἰπεῖν, καὶ κάτλυμα, ϗ ϖίτλαν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, ϗ βασί-95 λιτλαν [b] ὀνομάζειν, ἐ μέλριως ὅπι τούτοις ἀγαναχτῶ, ϗ ϖίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ ϗ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι ϖρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωθε τ δικαίας ὀργῆς. ἐ γὰ ϖερὶ τὰ μικρὰ ϗ τὰ τυχόντα ἐςὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τ συνή-

8. Verum poſtquam, ſumpto ab his initio, eo audaciæ proceſſiſſet etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, βασίλιτταν quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens ne quis temporis ſucceſſu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, juſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſue-

[a] Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθριάσε F. [b] Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρουμένῳ * τ σωήθων] Ἀντὶ τοῦ ἀποτερούμενον· ἢ ὅτι ϗ τὸ † ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. V.

* Τῶν συνήτων] Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνήτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρεμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστερούμενον & ἀφελέσται excuſum & punctum poſt συντάσσεται omiſſum. J.J.

† Ἀφελέσθαι] ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δόντες. M. du S.

95. Βασίλιτταν] Quae ante commemorantur, ſic ſatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: βασίλιτταν qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, quum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττόν· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum ἀτάζω pro ἀτάσσω, ϖλάζω pro ϖλάσσω· contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in σ· veluti μύζω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ ſubjiciebant, σαλπίτλω, φράτλω· hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate φράσσω vel φράτλω a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Euſtath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit adſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque Viris Eruditiſſimis *J. Waſſe* ad *Thucyd.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcue nulloque diſcrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam θῆτλα, Θρᾶτλα (Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾶτλα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujusmodi innumera: at raro, ſi modo unquam, Κίλιτται, Κρῆτται, ἄιατταν leges. Λυκαβηττὸς, Ὑμηττὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos transmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἀλικαρνατττὸν aut Ἀλικαρνηττὸν, Παρνατττὸν aut Παρνηττὸν, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλιττα autem, unde formatum βασίλιττα, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Joſephum* atque alios uſurpem, *Alcaei* ipſiusque *Ariſtotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere averſatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demoſtheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis ſacerorum uxor βασίλιττα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλεια· quo jure, nunc non diſputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ σωοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλιτταν καλοῦσι VIII, 90. conſentit *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. A. p. 1425. τῷ βασιλεὺς τὸ θῆλυ λυκὸν ἐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ ϗ βασίλιττα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλιννα δέ φησι Μένανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἥριννα, Κόριννα, Μύριννα, Φίλιννα pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunneſius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male poſuit, locus ab *AEliano* ſervatus apud *Suid.* in Παίσωμεν & Τριχορυσία· ϗ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι ϗ παίσω, Τριχορυσία βασίλιννα· faſtu elatam, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριχορυσίας in *Ariſtophanis* Lyſiſtr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. T. H.

98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis ſua nomina ponunt, di-

fuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam κίσσαν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, (id eſt palumbum,) una cum νήσσαις (id eſt anatibus) & κοσσύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

ϑων χ᾽ συωεχολακότων μοι [c] γραμμάτων· ϛκίσσαν μ᾽, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων [d] ἁρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μ᾽ φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, χ᾽ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριϛάρχου. ϖρεσπάσατο δὲ χ᾽ μελιϛόλιοτῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ᾽ Ἀτϖικὴν δὲ ἦλϑε, χ᾽ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηϖτὸν, ὁρώντων ὑμῶν χ᾽ τῶν ἄλλων συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C. d Ἁρπάσαν] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, ϖαῤῥησίας χ᾽ ἀληϑείας φίλον. ὡς ὁ κωμικός — ϕησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνέκαϑεν· nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τούτλιον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τουτλόεσσα, Τουτλοῦσσα, Τιύτλουσσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem ϖραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μέσων τ῀ κόλπων] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *J. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοσσύφοις] Φάττας, νήττας, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875. νάσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) κίτταις ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele ϖερὶ Ζώων· apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δὲ ϕασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λόφους γίγνεσϑαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot.* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *AElian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *AElianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit verosimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *AEſchine* in Cteſiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante *Moſchopulo* ϖερὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσσυφος Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ὑπαιϑρι᾽ χειμῶνα ϖλάγιον, κόψιχ᾽· ὅπερ ἐϛι κόσσυφος, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων· quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τ῀ κοσσύφων κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχεια· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. *T. H.*

12. Ὑμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττὸς· alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβὰς, & paulo diverſe *AEſchylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελιϛοτρεφὴς

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, ἀλλ' ἔτι πᾶσαν [a] ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν κήπων Φεισάμενον [b] σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμαράγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν συνθήκην συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γείτονί μοι ῥᾳθυμοῦντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me Thessalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto insuper (θάλασσῃ,) mari sum exclusus. Neque a (σεύτλων,) betis hortensibus sibi temperat, ut jam, quod dici solet, ne (πάττυλος) paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero litera sim injuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: neque enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, & totam Σμύρναν surripuit; Nec ipsi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥᾳθυμοῦντι venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλεικέ μοι] μου C. Edd. priores praeter *J.* ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. b Σεύτλων] σευτλίων F.

mellificio praestantissimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepisse. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mss. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. *J. B.*

Ἀποκέκλεικέ μοι] Sic restituimus secuti Ed. *J.* & Mss. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Historicis frequens. *Dion Cassius* XLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ ἐς τὴν θάλασσαν· & variata structura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμια. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pausania* VIII. p. 598. voluisse legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανὶ ἀχόθεν· nam θαλάσσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis seclusi*: quod a Pausaniae mente longe distat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi suavitate, subsidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris specie, ut apud Grammaticos in disceptationem venerit, ζμύρνα scribendum esset an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditissimae diligentiae virum *J. A. Fabricium*. In *Gloss. Cyrilli*, Ζμύρνα, *murra. Scalpellum*, *Scalpulus*, ζμίλη in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat *Eustath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, si vera sunt, causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα ἐς τὸ ζμικρὸς ἀφ' οὗ τὸ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τὸ ὕστερον τῇ αἰτιάσει τοῦ σ'. His ergo testibus habebit, quod conqueratur de pristina possessione dejectum Ζῆτα, & Sigma nostrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T insimulabat. Verum ne sic quidem, me judice, nihil erit, cur causae suae diffidat: quibus enim argumentis persuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obtinuisse *J. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus usus possessione fuisse partes statuamus? Latini, sed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Is. Vossius* p. 321. itaque nomen illud scribi jussit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperisse se testatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultissimus *Broukhusius*: invito certe *Prisciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque sequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m scribunt.* Idque adeo verum est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque saepe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec observaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῦ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid usus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem solis, est proprium ξῦν scribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα secutus est *Thucydides* singulis propemodum habet paginis ξύν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχοι, ξυμφορά &c. *Aristophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demosthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas σωιέναι, σωτίθεσθαι, σύμμαχοι &c. In Sophistis recentioribus tanta apparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti librarios a vera scriptorum manu saepius aberrasse; sed de *Thucydide* dubitare nos *Lu-*

cia-

laborans meas apud se μυρρίνας (id est myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percusserit. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum adversus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abstinuerit, consideremus: sed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerse mihi læsa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod sane contrarium est omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

c Παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτον.

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, οἳ μὲ δ' λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· οἳ θῆτα κρούοντος, καὶ τὴν κεφαλῆς

c Παρ' αὐτῷ] παρ' αὐτῷ C.

cianus, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero asperior est τὸ ξυ pronunciatio, non absurde conjecit Salmasius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm, p. 13. *T.H.*

27. Μυρρίνας] Notant *Moeris Attic. Thom. Magister* & *Moschopul.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Aristophane semper Μυρρίναι scribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσίνλω, & v. 447. Τῶν Βυρσίνης τῆ Ἱππίου, quasi ex μυρσίνη, ridiculi causa fictum, ut bene Schol. exposuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Hesychio* in Βυρσίνης. Apud *Thucydidem* saepius legi Θάρσος & Θαρσεῖν, quam Θάρρος & Θαρρεῖν observat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. Μικροῦ δεῖν] Vel κὴ μ. δεῖν· vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in istis, αὐτά μοι κάλει aut deesse dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incomposite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: *Synes.* Φ. E. p. 77. A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. *T.H.*

37. Ἐνδελέχειαν] De qua quæstione inter Grammaticos Philosophosque *Budæi* ætate summa contentione certabatur: vide eum *de Asse*. Luciano assentire videtur *Cicer.* Tusc. I, 10. ubi vide Cl. *Davisii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελέχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit tum disputationem illam esse perquam vetustam & philosophorum in scholis jactatam, tum *Luciano* placuisse ἐνδελέχειαν· ceteroqui, etsi homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte Δ testimonium dicere jussisset adversus T. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenso, suffragatur Noster: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiss. *Davisium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελέχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Asse lib. I. qui dici putat quasi τὸ ἐντελοῦς σωματος, *perfecti corporis comprehensionem*. *Aristot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Caus. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντος] Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος· deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος· quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adjectione τῆ κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας ὁ κόπτεσθαι *Schol. Aristoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λαβώρμον pro λαβόρμον. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipsum bene restituit in *Ctesiae* verbis apud *Hesych.* V. Σάραπις *Guyetus*: τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετό τε & βοὴν ἐποίει. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον· *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 25. τό τε μέτωπον ἔπληξα, καὶ τῆ τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, feminum, capitis percussiones*: *Cicer.* T. D. III. c. 20.

Qui

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντα ὑπὸ τῷ [a] κολοκύνθης ἐρῆσθαι· ἅ ζητα, [b] τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρόταλον τουτὶ ταῦ;

Τὸ δὲ ἄρα [d] οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τοιοῦτον τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε [e] αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώτταις· μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τοῦ γλώττης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὸν γλῶσσαν. ὦ γλώττης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν [f] εἰπεῖν

40 capillos evellens, eo quod privatum est (κολοκύνθη,) cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat. Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis magna erit 45 tam scelesto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed jam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:) nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod coeperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

[a] Τῆς κολοκύνθης] καὶ τ C. *f.* [b] Τὸ συρίζειν] τῷ *f. A* 1 *W.* [c] Ἐξεῖναι] εἶναι C. [d] Οὐ] οὐδὲ C. [e] Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo *A* 1 *W.* [f] Εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν ἢ λέγεται. *V.*

53. Τὸ μέρος] Ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. *V.*

Qui saepius aliquo dolore perculsi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant: Firmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam scribunt. *F.G.*

Καὶ τ κολοκ.] Ed. *f.* & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντιδα, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunnes.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mich. Apostolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretaeum* in T. Notum proverbium Ὑγιείστερος κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 163. *AElian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην· ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* Anim. ad Euseb. P. 1186. *T.H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίττειν. *F.G.*

Τῆ σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola *f.* τῆ. *M. du S.*

48. Τουτονὶ τ τρόπον] Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τουτονὶ τ τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o judices, priusquam pergam, cujus me mentio illatae hominibus injuriae commonefacit:* alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo: κατ' αὐτὸ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. *T.H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα] Ἀκόλαστον ἔχει γλῶσσαν, αἰσχίστου νόσου· de Tantalo *Euripid.* Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, *Lucianus:* quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὦ γλώσσης αἰσχίστου νόσημα Ταῦ. *T.H.*

57. Δεσμοῖς] Permutatio illa τῆ κ, in τ. Doribus frequens, uti a *Moschopulo* aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρεισπεσὸν] Mss. παρεὶς πεσὸν. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *f. B.*

66. Ὦι ἐγὼ ἐθάλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte *Dinon* in Persicis, de Cyro dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens ταλὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de palmite:) hoc vero, est enim re vera τλῆμον, (id est, miserum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, sed jam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram & mare cessisse, atque naturam suam mutasse, insidiatur, & ex ipso, cum Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipsa & opere eosdem lædat, audite. Plorant homines, atque suæ fortunæ vices deflent, atque ipsum sæpe Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam pernicioſæ fabricæ pessimum nomen obve-

60 πεῖν βέλε[ι]· τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὡς ἅπασι προεδρίαν ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος λέγε[ι]· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαι φασὶ, καὶ τὴν αὐτῆς φύσεως ἐκστῆναι, τοῦτο δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν.

70 Οὕτω μὲν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὸ [ε] αὐτῆς τύχης οὐρον[ζ], καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γοῦν τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὸ πονηρὸν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτὴν. αὐτῶν quoque ad marginem *AIW.*

lerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis *Jesaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt *Claudiani* versus de III. Cons. Honor. v. 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad classica venti:* istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus supersedeam, quum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν πολεμιὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσοντι. *Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῷ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ satis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem literae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. *T. H.*

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. *G. C.*

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὴν, quod in Impressis est. *M. du S.*

74. Τῷ γοῦν τούτου σώματι] Apud eos, qui de Cruce scripserunt, nobilissimus locus: ita vertit *Lipsius* I. c. 8. *Hujus enim corporis filum tyrannos ajunt secutos, ejusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. *Isidor.* I. c. 3. & *J. Grialium*, *Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmas. de Cr. p. 239. *T. H.*

Ibid. Σώματι] Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce festive dixit & symbolicῶς· Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem ταῦ literae formare. *G. C.*

Σώματι] An σήματι. *F. G.*

79. Ἐπωνυμίαν] Id est, σαυρὸς, σαυρῶσαι. *F. G.*

θεῖν. τούτων δὴ ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται. 85

80 niſſe. Propter iſta omnia, quot mortibus ipſum ταῦ dignum eſſe cenſetis? Ego quidem exiſtimo merito hoc ſolum ad ſupplicium ipſius ταῦ relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, quæ ſane ut crux eſſet iſtius opera effectum eſt, nomenque etiam apud homines ſortiretur.

Ἐπωνυμίαν συνελθεῖν] Veriſſima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυηρὸς, hoc eſt, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpoſito ſigma ut fieri ſolet, σταυρός. *AE.M.*

Ἐπωνυμίαν] Volueritne Ταῦ Græcis *Crucem* notaſſe, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res eſt. De *Tau* figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam ſimilitudinem myſticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari conſueviſſe fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *teſtatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: ſcilicet in hoc libello T literam furti rapinacque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id eſt, quomodo ille intellexit, *ſua figura inuſtam notatamque poenas luere debere.* Haec ſane ſunt abſurdiſſima, & a *Luciano* longe diſtant: ſed obſcuram ejus mentem ne Caſaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T.H.*

84. Ὁ δὴ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F.G.*

Ὁ δὴ σταυρὸς . . . .] Mens *Luciani* ſatis aperta; verborum compoſitio neſcio quomodo intricatior eſt. *M. du S.*

Ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum eſt, quod ſcribit *Guyetus*, εἶναι abundare, ſed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ ὃ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι ὃ ξυμφέρομαι· apud eum ſaepe. *Ariſtot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν· plura praebebit Index *Luciani.* Uſus eſt hoc loco *S. Petitus* Miſc. III, 9. p. 153. *T.H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑφέστιε, καὶ ἀστεροπητά, καὶ ὅρκιε, καὶ νε-

ΤΙΜΩΝ] Ætas hujus unde certo aſſignetur nihil eſt. Sed inter *Luciani* optima merito cenſeatur. Comœdiam habes elegantiſſimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias ſpectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opuſculum qui cum *Ariſtophanis Pluto* contulerit, palmam, ſi mecum ſentiat, huic *Noſtro* multis de cauſis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸ Ἑφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ δεόμβροι Ἱκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Maſtig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J.B.*

2. Ὅρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere ſupervacaneum, cum pleraeque tales ſint, ut nulli, qui poëtas Græcos vel a limine ſalutarit, ignotæ eſſe poſſe videantur. Sola hæc mihi negotium aliquandiu faceſſivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἑρκεῖε vel ἕρκιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid.* Τρῳ. v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, ſic & jurisjurandi, cujus ſumma fuit apud veteres religio, curator & praeſes Jupiter: ab hoc munere ducta ſunt cognomina non tantum Φιλίου,

Timon, ſive Miſanthropos.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

TIMON.

11. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetæreie, & Epheſtie, & Aſteropeta, & Horcie, & Nephe-

phelegereta, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in verſu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam præter nugas ſonoras, ac fumum

φελληγερέτα, ϗ ἐρίγδηπε, ϗ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντηλοι ϖοιηταὶ καλῶσι, ϗ μάλιϛα ὅταν ϛέρῶσι ϖρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς ϖολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ ϖίπλον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ϖῶς σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀϛραπὴ, ϗ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, ϗ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ϗεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, ϗ καπνὸς ϖοιη-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ ἄδην, εἰ μὴ μόνον ψόφος * ϖοιηϖικῶν ὀνομάτων. V.

* Ποιητικῶν] C. G. ϖοιητικὸς τῶν ὀνομ. M. du S.

λίου, Ξενίου, Ἑταιρείου, Ἐφεϛίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, ſed & Ὁρκίου eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praeſidii ac tutelae ſignificatio. Ita cultus Jupiter ὅρκιος & dedicatus in Eleorum curia, teſte *Pauſania* V. p. 441. ea ſpecie, quae ἐς ἔκπληξιν ἀθλίων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt *Lucianum* infra §. 4. ubi δεκάπηχυν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis ſigno (hoc enim pleniſſima propitiae majeſtatis facie altera manu praeferebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὁρκίου cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὅρκιος reperiatur. Apud *Phurnutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ἕρκιον e Mſ. notavit, ſi recte capio, *Th. Galeus* ὅρκιον & ἑρκεῖον: ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in *Luciano* tamen ὅρκιε plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum quam Ἑρκεῖος. ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona *Dion Chryſoſt.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum ϖολυωνυμίᾳ vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι ϖολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κύδιϛ' ἀθανάτων, ϖολυώνυμε, ϖαγκρατὲς αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *Aeſchyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντηλοι] Ἔνθεοι, Θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑϖὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοϖάταλοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iiſdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ἅτε διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος ϗ ὑϖὸ κεραυνοῦ ϛ βροντῆς γενόμενος, ὡς φασὶν οἱ ϖοιηταὶ, τοὺς ἀμαθέϛερον χρωμένους ἀτεχνῶς ϖυρὸς ϖιμπλήσι, ϗ τῷ ὄντι ϖολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐϖοίησεν. *Heſychius* quidem, Κεραυνί, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντις) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. ϖίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ ϛρατόπεδον, ϗ οἱ μέν τινες ϖληγέντες, οἱ δ' ϛ ἐμβρονηθέντες ἀϖέθανον· interpretis vicem agat *Pauſan.* III. p. 217. καί τινες ϛ ἀϖώλοντο ὑϖ' ϛρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δ' ϛ ἔκφρονας ἐϖοίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑϖερείδεις τὸ ϖίπτον τοῦ μέτρου] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non ſunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. eleganter ϛοιβὴν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: recte *Schol.* ϖερίττον ϛ ϖαρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀϖὸ τῆς ϛοιβῆς τῶν φορτίων· ibi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermiſit. Par eſt ratio, quando ϖαραϖληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφός, etiam quum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσϖερ ϖλεοναϖληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim diſcere licebit ab *H. Valeſio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen eſt ϖλεοναϖληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναϖληροῦν τὸ κέχηνος τ' ἑρμηνείας· ipſam vides *Luciani* phraſin. *T. H.*

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipſius apud *Heſ.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye*: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opuſculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Reſpicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἰὼ Νέμεσις, ϗ Διὸς βαρύβρομοι βρονταὶ κεραύνιόν τε ϖῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Heſ.* Θ. 504. *M. du S.*

11. Καὶ καπνὸς ϖοιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ ϖατάγου τῆς

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω γ' κατάγυ τ ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατ' τ ἀδικούντων [a] Διαφυλάττον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

a Διαφυλάττον] Διαφυλάττων. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τῦ κατάγου τ ὀνομ.] *Nugæ canoræ, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τῦ κατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. ὃ πόκα φθαρησόμενον ὑπ' ἄλλου αἰτίου ἔξω τῶν αὐτὸν σωτεταγμένων θεῶν. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τῦ ἀδόξως γενέσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τ συνθέσεως, μιμεῖται τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ κατάγων τ ὀνομάτων, quia κατάγων ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπατάγειτο· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt commineſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὅπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. οὐκ τ κατεψυγμένης πρὸ πολλῦ, ἢ ἐδίνα φυλαττούσης σπινθῆρα τέφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τ ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνειν, μηδὲ ῥιζῶσθαι τ ἐνόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τ κοινωνίας· debuerat quidem ἐρρίζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίζειν· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναρριπίζειν, ἐκριπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τ κοινωνίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν, &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio ſancire foedera fulmine* dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & κρατὸν & δεινὸν διὰ τὸ κολάζειν τὺς ἀδικοῦντας & κρατεῖν & κυριεύειν πάντων· ἔχει δὲ καὶ τ κεραυνὸν μὴ χεῖρα σύμβολον τᾶς δεινότατος. *T.H.*

19. Θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρυαλλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλόν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. Διάπυρον ξύλον, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς ἀπὸ τῦ βωμοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorineus ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλόν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſemiuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τῦ τραύματος] Sunt qui haec verba, μόνον & τῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῦ τραύματος, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol

que-

2. Inde est quod perjuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod

Θᾶττον γᾶν τ' ὀπορκεῖν τις ὀπιχειρήντων ἑωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τ' ὦ σαν-δαμάτορ κεραυνῦ φλόγα· ὕτω δαλόν τινα ἐπαναλείναλ δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν ὦ τραύματ, ὅτι ἀναπλη-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris consessuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τ Διὸς ἐρώτων. Respondet paullo post Mercurius, Σιώπα, ὦ Ηλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τ λόγων. Clarissime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μή καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τ φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mausolo, qui dicitur τοσῦτον ἀπολαύων τῦ μνήματ, ὅσαρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθ ἐπικείμεν. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noster*, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲ δίκαια ἔπαχεν, ἀπολαύων τ αὐτῦ εὐμηχανίας. Acerbissima profecto haec & lethifera ἀπόλαυσις. In Pseudologista: Οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τῦ σοῦ σώματ ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀναγκαλ, πρὸ τῦ τιν ἀπολαῦσαι κακῦ πρεσβυτιδίου.

Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τ φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, *AElianus*. *Aristophanes* in Pluto vs. 236. adjicit ἀγαθόν·

Ἀγαθὸν γὰ ἀπέλαυσ' ἐδὲν αὐτῦ πώποτε.

Ellipsin amant Graeci in usu τῦ, ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθὸν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur; quam praepositionem reperio additam apud *Nostrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ἀπὸ τουτων ἀπολαύοιμι, ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τῦ τραύματ] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne inusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud *Nostrum* non in-

frequens, uti supra observatum a me est, ad Nigr. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τ συναναιρεθόμενον τῇ ἠσθολημένῳ μὴ ὑπ' αὐτῦ ἀπολαῦσαι τ ἀσθολῆς. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tadis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τῦ τραύματ] Haec quicquid est Interpretum ad contemtores Jovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque satis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipsi Jovi attribuant?* respondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quominus semper solus hanc causam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. *Aristoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰ ἐλθὼν ἐνθαδί· quod ludendo perinde est positum, atque ὠνάμην vel ὀναίμην ἂν· *praeclare enimvero mecum agatur.* Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Isocr.* Συμμ. p. 175. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso: *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμίξεων· ubi mediae significationis est. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Synes.* p. 18. C. ταρίχη ἀπολελαυκότα τῦ χρόνου, *quae a vetustate vitium contraxerunt*: *Eurip.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δή τι κἀγὼ τ Ἑλένης γάμων· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit.* Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis esse participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ᾗ πᾶσα ὅτως ἡ πόλις ἀπολαύῃ τ ἀσεβῶν τρόπον τινα δικαίως, *Serranus* vim phrasios *Ficino* longe melius expressit: *atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundent. Platoni* sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. ᾗ H. v. 240. Πόλλακι ξύμπασα πόλις κακῦ ἀνδρὸς ἀπήυρα· ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit Eruditiss. *Graevius*. *Aristot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τ γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι & τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum distat, quod legimus in *Mich. Apostolii* C. XV. n. 78. ἔμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τ κακῶν· quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad *Aristoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπε-πλησ-

πληθήσονῃ τ' ἀσβόλῳ. ὥστε ἤδη ἀφ' ταὐτά σοι κ' ὁ Σαλμωνεὺς ἀνίβροντᾶν ἐτόλμα, ὑ πάνυ τοι ἀπίθανῳ ὢν, πρὸς ὕτω φυ-

fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir qui hanc de se opinionem in animis homi-

num

πλησμῴῃ colluctetur, cum maculari necesse est, ὕτω κ' ἔστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι & συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν & τοῦ κακοῦ, κ' συναναπίμπλασθαι τ' μιαρίας· ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B ἔνιοι φίλων & οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ & ἀλόγως τὸ πάθος, ὑδὲν ἀπέλκυσαν αὐτοῦ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ καπνοῦ & ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολαύειν· *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui Obs. III. c. 2. quum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat καύματος: *huic loco*, verba sunt *Cuperi*, *τὸ τραῦμα minus videtur convenire cum ἀσβόλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id est*, adustione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνοῦ.* Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. ὑδὲ γ' τ κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam appositе *Euripides*: Πολλοὺς ὁ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ὤλεσε· istum versum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη· pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἄναιμον· quanquam Latinis usitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus inelegantер cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *cur suis Demit imaginibus violento volnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη· saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: — *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum.* *Herodot.* IV, 79. εἰς ταύτῳ θεὸς ἐνέσκηψε βέλος· VII. c. 10. §. 5. εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλεα· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἔνστισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ. notavit ad eum locum *H. Stephanus*. T. H.

26. Ἀπίθανος ὢν] Olim arridebat: ὑ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς ὕτω ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξενηνοχέναι πιθανὸν ὄντα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ δέους. *Arrian.* A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγραψιν Ἀλέξανδρος, ὡς & ταῦτα ἂν πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ὃ πλάσσων ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὥστε

μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λέγοντας. *Aeschines* sub initium orationis περὶ Παραπρ. καλλιγόρηκε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista conjungatur. Salmonei nescio quam bene *Noster* meminerit in hac scena: in eo certe sui contemtus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii* V, 91. post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obs. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis* (nisi malis, *Pontibus ac positis*) *missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Jovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Jovem didicit) generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger: de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam *Salmasius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipsum se Jovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. — ὁστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεὸς μανεὶς ἔρριψε Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρόπιος & Χρῆμα. T. H.

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς γ' ἄ; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rhes.* p. 472. C. M. du S.

Πῶς γ'] Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat Doctiss. *M. du Soul*, πῶς γ' ἄ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γ' οὐκ ἀντιβροντήσειέ σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adversum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obstet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντᾶν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum sternis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γ' φοβηθείη ἂν τ' ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γ' ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γ' ἄ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καλαφαλικόν ἐστιν, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γ', ἀποφαλικόν. *Lucian.* Ἀλεκτρ. §. 14. ὅτ' ζῶν μὲ ὑδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γ'; ὃς ὑδὲ αὐτὸς ἥπτετο τ' χρημάτων· *hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam*

num facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans perju-

χρὸν τ̃ ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, [a] καὶ μεγαλαυχώλων. πῶς γὰ, ὅπαγε καθάπαξ ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις; ὡς ὅτε τ̃ ὁπορχήν-

[a] Καὶ] Al. καινὰ vel solum καὶ dele. Margo *AIW.*

27. Θερμουργὸς] Θερμουργὸς ὁ * παρακεκινημμένος καὶ πάντολμος. *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Παροιμία † ὑπὸ τ̃ ἀνειμένων καὶ ῥᾳθύμων, παρόσον οἱ τ̃ μανδράγορων φαγόντες ἀνήγερτοι ὑπνώττουσιν. *V.*

* Παρακεκινημένος] Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος· sed non valde opus est hac mutatione. Noster περὶ τ̃ μὴ P. Π. Δ. §. 5. ὑπόθερμον καὶ παρακεκινημένον. Vid. *Suid.* in Θερμὸς & Παράθερμος. *T. H.*

† Ὑπὸ] Lege ἐπί. *T. H.*

quam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178. v. 31. πῶς γάρ, οἷς ὅδε ταὐτὰ &c. *Isaeus* p. 72. v. 11. πῶς γάρ; οἱ μὲ γὰ ὀνομάζον συγγενεῖς. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adsentior pro πῶς γάρ, ὅστις σώζει πατρίδα &c. reponenti πῶς γὰ ἄ; ὅστις σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰ ἡ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γά; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis*: qua etiam epota somniculosi sunt homines: *Demosth.* Phil. Δ. ἀλλ' ὅδε ἀνεγερθῆναι δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἤ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἐοικαμεν ἀνθρώποις. *J. Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρᾳ] De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioscorid. Hesych.* *J. B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρᾳ καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis.* Ita vertit *Erasmus*, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est sententia versionis *Erasmi*, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex *Theophrasto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit *Lucianus*. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, *post mandragoram sumtam*, vel, *post mandragorae potionem*. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθευδοῦσας, id est, *a mandragorae potu* vel *esu*. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμόνης, ἀπὸ φαρμάκου, id est, *statim post repletionem, statim post pharmaci potionem*. Mandragoram vero esse ναρκωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Erasmo lapsum; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ἀπό? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπό? Vertit sane Erasmus *sub mandragora*: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὕλλου ἀνεσπκυίαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ ἢ μανδραγόραι in libro I. Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & quum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel serto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an *Erasmo* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex *Demosth.* Encom. §. 36. ἀλλ' ἀνίστησι μὲ ἀκοῦσας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθευδούσας τοὺς αὐτῦ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse* Lucianum *dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic* καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου *illi, quos* Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας *dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρᾳ *in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens* μανδραγόρᾳ *non subscribam: literae α, ut talis sit genitivus, qualis* Πυθαγόρᾳ· *vel in* μανδραγόρου *mutabo, ut in posteriore loco* ἐκ μανδραγόρου *habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *sonare*, prae mandragora, *pro eo quod est*, prae nimio mandragorae potu: *sicut dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiserim*, sub mandragora dormis. *Mirum est autem apud Erasmum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens* ὑπὸ μανδραγόρᾳ *tamen recte (meo quidem judicio) legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat, tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones secutus etiam *Leo Allat.* ad *Eustath.* Hexaëm. p. 57. Ste-

κόντων ἀκούεις, ὅτε τὰς ἀδικουμένας ὑπακού-
σεις· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ
γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαίῳ τῷ ὀργῇ, πολλὰ καθ' ἡμέραν τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ἐδέπω ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς

oros non audias, neque injustos adspicias; contra autem lippis & luscioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis sunt jam provectioris.

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adversus injustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otiosum erat

44. Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] * Εἴ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τῶν ἀποδυσπετημάτων. Καταλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἑκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. *V.*

* Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem perstringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem deposcant. Mox ἑκάστῃ πληγῇ sunt ὁ κέραυνος, ἡ αἰγίς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus statim ἡ ἔκβασις ἐπιφέρεται, impingi ἦν, ἐπεσείετο, ἐπαταγεῖτο, προκουφίζετο &c. Quam hic πληγὴν, *ictum orationis* dixit *Quintilianus*. *T. H.*

Stephani observata *Palmerium* fugerunt, quando *Erasmi* versionem tam falsè irridet, ipse propterea vicissim a *J. Gronovio* irrisus: cujus equidem rationes *Erasmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc saltem rectè, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπό· quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (est sane is usus, quem vult, vocalis ἀπὸ non apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ὑπὸ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti sub mandragoris recubans*, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Jovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contectum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perspexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expositioni Vet. Signi subjectis p. 294. a cujus sententia non discrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπό τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρᾳ, demto ι, Florentina liquido praefert: id sequentes Editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου· neque diffiteor eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praesertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: *Seren. Samon. Nec non mandragorae gustu sopor additur altus*: ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους servant *Athenaeus* & *Stobensis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὸς, vel, ut *Tollius* etiam posuit, ἀνδρὰς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. *T. H.*

31. Λημῶσι] Haec illustrat *Erasm.* Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime sequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta pene rei commemoratione alium obtundit atque exsurdat: in Lys. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος· quae quum imitaretur *Aristaen.* I. Ep. 24. p. 110. scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil interest utram formam usurpes, ἐκκωφῶν an ἐκκωφοῦν· prior in *Aristoph.* Equ. v. 312. ubi prorsus displicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria: posteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θεατὸν (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι καὶ κάλλει· attoniti & stupore capti, *dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant*. Ingeniosissime *Salmasius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. restituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thes. in Ἐκκωφέω. *T. H.*

36. Οὐδέπω ἦγες &c.] Ad ea sine dubio respexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbissimis, quos fulmine Jupiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν σιωπηχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ γῆ θρασυνθεῖσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτους ἐν Ἀρκάσιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι· *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. descripsit. Eorumdem etiam scelera impulisse dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *T. H.*

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Θεῶν. χρισ. & Bis accus. passim denique. *J. B.*

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνεχὴς &c.] Interp. *Faculorum in morem*

erat fulmen ; ægis concuſſa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur : terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; singulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πελεκηδόν. καὶ ἵνα σοι φορικῶς ἀπολέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πολαμὸς ἑκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. *Barlaeus* dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnae*; additque vocem utrumque ſignificare ; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. τοῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ. *H.V.*

41. Κοσκινηδόν] *Cribri inſtar frequentes.* *J. Br.*

Κοσκινηδόν] Hoc apud *Suidam* extat & πελεκηδόν, σωρηδόν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. παντοδυχίαι σωρηδὸν προεκομίζοντο. . . συνδεδεμένων δορκάδων φορμηδὸν . . . ἁρμαμάξαι στοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite : pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑετὸς ῥαγδαῖος in oratione proſa φορικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Jenſius*, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta ? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant : ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſulſum in iſtis, πολαμὸς ἑκάστη σταγών, qualia *Longinus*, ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret : neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud *Luciani* φορικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro : ἄνωθεν ὑραὶς χειμάῤῥους ἠκόντιζε &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit πολαμῳδὲς δάκρυον, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate, de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T.H.*

43. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τε. nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καὶ ; debuiſſet etiam poſt ῥαγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta, & quamvis ſuperfluum, maluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adſit, verba grandius ſonant ; ac propter eamdem cauſam exiſtimo, idem illud τε ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τε ὑραῖν, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. Caeterum ῥαγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus haec verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M. du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento.* *J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T.H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A.V.*

Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο * προσοκείλαν τοῦ Λυκωρείᾳ] Mirifice haec illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΑΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΥΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον καὶ τοῦ διὸς παυομβρίου δ' ἑαυτοῦ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσαλο ἐ τὰ σωτ. Ubi miror illum Δία παυόμβριον in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὄμβρων παυομβρίων. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim ? quum ipſe eſſet Athenis, cur Δία παυόμβριον exſpectare debuit ? & eo ceſſante demum aedificavit templum ? Deinde non Graecus ſermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, ſed καταακλυσμὸς· adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo : nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere ſex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J. G.*

ὅτε γ' Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καὶ ἀδεδυκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον σωθῆναι προσκεῖται τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι γ' ἀνθρωπίνου σπέρματος ἀφ' ὧν φυλάττον εἰς ὕστερον κακίας μείζονος.

sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent.

Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τὰ ῥᾳθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτοῦ, ὅτε θύοντός ἔτι σοι τινὸς ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ ἔστος, ὑ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συνελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνου σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρ-

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præstat, rem se haud sane perquam necessariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o deorum præstantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἔν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῆ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. *V.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J. Br.*

48. Τῷ Λυκωρεῖ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J. Br.*

Τῷ Λυκωρεῖ] Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte observat *Thomas Magister* dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ὡς κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τῆς τῶν ἀνθρώπων γένους ἀφ' ὧν σεσωσμένα. Sic passim *Origenes c. Cels.* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφ' ὧν σώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα τοῦ παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obs. IV. p. 42. *T. H.*

50. Κακίας μείζονος] Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. *J. Br.*

51. Τἀπίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in Τἀπίχειρα· quod in *AEschylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπήνεγκε τοῦ φιλανθρώπου τρόπου vetustior Scholiastes non inseleganter exponit, τὰ τοῦ φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τοῦ ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπαλιθέντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus* οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἄθλα τοῦ πόνων ἔχει. *Poll.* III, 143. & *Jungerm.* *T. H.*

51. Τἀπίχειρα] Μισθούς, τὰ ἀφ' τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπίχειρα, * τὰς ἐπιχειρήμαλα, αἱ ἀνταποδόσεις. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήμαλα] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. *T. H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα πάρεργον &c.] Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Des. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Nostri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter infectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα οὐ παρέργῳ τίθεσθαι. *T. H.*

56. Κρόνου] Prov. i. e. ἀνόητον ὃ μωρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. *A. V.*

58. Ἐῶ λέγειν, ὁποσάκις &c.] Ex sententia *Gisb. Cuperi* Obs. III. p. 298. *his verbis sine dubio* Lucianus *ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit*, teneturque adeo eodem errore, *si is error est*, cujus *Ciceronem* accusavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem *Lucianum*, quum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμβίκου δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum *sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus in antra praedonum* similia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T. H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Justin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένῳ πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Aristot.* Rhet. II. p. 106. δρόμον ἀγωνισαμένῳ Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῶν γενομένων ἀγώνων Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demosthenem* autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας τέσσαρσι con-

nore ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ωσάμενοι ἢ τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σε ἢ νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ ἑαυτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ὀπεβελήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ὀπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκυλαζομένους πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους ὑπειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεσθε ἔτως

59. Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίστασαν· ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς τὸ οἱ ὃ κεῖται. V.

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ βοῆς θραμόντες. V.

† Ταύτῃ] Exc. G. & V. αὕτη. *Mdu.S.*

‡ Τῷ Εὐ. Μ.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt*, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari ἐδὲ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud οἱ δὲ iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur οἱ c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. *J. C.*

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* *T. H.*

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tuetur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἡνίκα Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, οὐ Πύλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου· rationem adfert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ ὃ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιᾶσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα τῶν ἐπιῤῥημάτων ζητεῖ τὸ πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον· οἷον, Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιᾶσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τὸ Ἀλᾷ τοῦ οἶδεν· ἐκεῖνα γὰρ ἐνήλλαξεν. οἷον, ἵππος, ἱππόθεν· σεσημείωται δὲ τὸ οἴκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. *T.H.*

62. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος· nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi φύλακες Ἡφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? *T.H.*

66. Τοὺς πλοκάμους ὑπειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto ὑπειρόμενος· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter?* *T.H.*

67. Δεκάπηχυν κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe,

ἕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κο-
λάσεις τ τοσαύτῃ ἀδικίαν; πόσοι Φαέ-
θοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἕτως
ὑπέραντλον ὕβριν ῥ βίᾳ.

Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω,
τοσύτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, ϗ πλε-

lare desines? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

5. De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros pertinent, omissis, postquam tot Athenienses evexi, divitesque

71. Πόσοι Φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφ᾽ τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ ἀφ᾽ τοῦ Δευκαλίωνος τ κατακλυσμόν· δο-

κεῖ δέ μοι ϗ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τ ἐκπυρώσεως ἀπατελεῖν, ἀλλὰ ἀφ᾽ Σοδόμων * ὑποφαίνειν. V.

* Ὑποφαίνεται] C. ὑποφάνειν. V. ὑπορᾷ. M. du S.

sinistra Sceptrum. Mensuram autem statuae idem Auctor nobis, quia minorem justa tradi censebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαέθ. ἢ Δεύκ.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέραντλον] Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae sane fugit Interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *sentina*, & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & juncturas hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. *Eustath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥέει τότε ἄνωθεν ἐ τὸ ὁπ τ ἁρμονιῶν &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ὁπ τοῦ ἀντλῶν (imo potius ἀνατλῶν) ϗ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ᾽ τ ἐφισμένων ἐπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEschyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πόλις δ᾽ ὡς εὐδίᾳ τε, ϗ κλυδωνίου Πολλαῖσι πλημμαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores & depulsos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte *Scholiastes* primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ᾽ ἄντλον εἴργων ναὸς. ἦν δ᾽ ὑπερβάλῃ Πολὺς ταραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vetat sentinam hauriens:* cur spernas, praesertim accuratius servata τῷ εἴργειν proprietate? *undam insultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & subtermittendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem posteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πληρώσαντος, ϗ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπανασπᾶσθαι σωιζόμενον ἐ ἐκπῆξαι τοὺς ἄλας, *Schottus* non optime, ut solet fere vir literas juvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari solertia; *aquam sentina hauriente*; at voluit Zo-

nobis, sentinam, quae per inertiam dormitantis nautae evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐπανασάσης, quod ostendit *Mich. Apostol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναῦς ὑπέραντλος· nempe cujus sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca duntaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ὁρᾶν ἀκμάζοντα ϗ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ἐ λαίλαπα καλαιγίζουσαν ϗ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεσθαι ϗ ἐξανάγεται· τὶς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος ἕτω ποτε ἐμεθύσθη ἐ παροίνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον καλασκηψάντων, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τ θαλάσσης ἡ ναῦς γενομένη πλωτὴρσιν αὐτοῖς συγκαλαποθῇ· partem vidit *D. Hoeschelius*, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι. ἐθελήσας absolute positum rariore structura, quanquam *Philo* sacpius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα ϗ ἔρμα ὢν ἐναυδάρει, δέος ἦν μὴ τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & submergatur: & sane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καλαβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum usurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὁλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας ϗ ὑπεράντλου γενομένης· & *Dion. Cass.* LII. p. 473. A. elegantissimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Augustum quam potest acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capessat: μήτ᾽ ἐν χειμαζομένῳ ἔτ᾽ αὐτὴν παρίδῃς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι. μήτε περὶ ἕρμα περιφέρεσθαι ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum est, ni versus *Alcaei* nobilissimos in mente habuit, qui post *D. Heinsii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum sunt persanati. *Diphilus* usu paululum insolentiore navicularium ipsum, cujus ratis in hoc periculum sit adducta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, postquam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes effudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸ πλεῖστον, ἐπειδὴ πένης ἀφ' ταῦτα ἐγένομην, οὐκ 80 ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, κοὐκ

cta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι· adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀποθύει τοῖς εὐθὺς ἀποβαλὼν Τὸν ἐξὸν, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὼς, Ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος· fallatur autem, meo saltem judicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπεράντλου γενομένης. Non invenuste *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἐὰν ἢ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἱμαρμένον· *sin, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obrutum, mergetur in destinatam fati sortem*; cum quibus omnino conferendus est Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ ἢ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον· en mirificam versionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedio, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sensu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad insulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themistius* Or. XVIII. p. 221. B. ἤκουν αἱ σιτοθῆκαι μεσαὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθήκας ὑπεράντλους; equidem valde vereor, ut *Themistius*, si veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram approbet: me si appellet advocatum, vadimonium deserere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem instituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλεπῷ δ' ὑπέραντλος ὅσα Συμφορᾷ· gravi pressa ac tantum non mersa calamitate, sic ut nullae resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, causa tamen est, cur *Scholiastae* verba sint producenda: οὐ μεταφορᾶς, inquit, τὸ οὐ τῇ νηῒ μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων· ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῆ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο· apparet eos dici μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Aristophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμὶ ὑπερέχειν τὸ ἀντλίας· hoc scilicet indicat: *ego enim tantum offarum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scarabaeum explendum sit satis*: rectius, nisi fallor, quam *Scholiastes*, cui aliquid alienum est adsutum e *Suida*, eumque secutus *Flor. Christianus:* si tu, quod isti volunt, admittas, id certe secundum illam, quam dedi, explicationem consistere necesse est. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀντλία undecumque depromtum, οἷός τ' εἰμὶ περιανέχειν, ipse tamen servans vulgarem scripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiastem* repudiare nolim. Non secus autem ac Phaedram χαλεπῷ ὑπέραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορᾶι ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta est humanae vitae tamque gravis protervia atque injustitia, quae cogat eam subsidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod diluvium flagitet, nec, nisi submersis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι Δευκαλίωνες ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέραντλος εἰσπέσῃ ἐπικλύσων αὐτόν. *Faber* iteraviit priorum *inexhaustam:* id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiss. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci sermonis peritia, vim vocabuli habuisse perspectam non diffiteor. *Hesychius:* Ὑπέραντλα, πολλά· imo sane: sic expone, si lubet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν· sed idem agnosce, nihil hoc ad significandi valere proprietatem. Et huic jam voci satis est superque factum. Ceterum multa sunt apud alios hisce *Luciani* prorsus adsimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis se vel exusti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipsum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus est *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, si quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρον. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentissimum: *Isocrat.* Arch. p. 130. A. *Demosth.* pro Cor. p. 517. B. *Eusebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέσομεν. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philostr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Casaubon.* Usurpari a Scriptoribus Ecclesiasticis pro, *sumtus, viaticum subministrare*, vel, *stipem conferre*, monuit *Henr. Vales.* ad *Euseb.* H. E. VII, 5. *Aristoph.* Plut. v. 831. — ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων· quem locum nisi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perspectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Des. Heraldus* ad ista *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde salutet acclinis, uicillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

καὶ ἓ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἢν ποθ καὶ ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχωμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιᾶ νεκρᾶ ὑπτίαν, ὑπὸ ἓ χρόνου ἀναλελαμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν ἐμὲ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

& ex meo penderent nutu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii me veluti eversum hominis jamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursu infaustum, atque aversandum, me, inquam, qui non ita pridem ipsis σωτὴρ & εὐεργέτης fui.

Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ὅπου ταύτῃ τῆς ἐ-

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

[a] Ἐντύχοιμι] ἐντύχω F.

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. *Menander:* Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλῃ παλαιᾷ νεκρᾷ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλῃ π. ν.] De Columnis sepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλῃ παλαιᾷ νεκρᾷ ὑπτίαν] Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ὄφρα τάφον, νῦν σε παρερχόμενθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma pristinos amatores amisisti. *T. H.*

87. Ἑτέραν] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Misc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιντο. *Infaustos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & sobrios, ut infaustos & inutiles vitant:* ubi pene mihi persuasi legendum esse, *infaustos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occursus: facile tamen dissentientem feram. *Charisius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Voces quæ jungi solitæ, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τῶν κ.] malis oppressum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχατιὰν τρ.] Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, *Erasmi* dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima desperatione sumpsit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus consilia.* At nihil aliud est ἐσχατιὰ, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo se vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἐσχατιὰν] Ἐσχατιὰ, ὡς φησὶ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἁπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὑστέροις, ἐρημίαν τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ. *Eustath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενος διφθέραν] *Aristoph.* Nub. v. 72. Eccles. v. 80. διφθέραν ἐνημμένος. φενακιζόμενος, inquit *Suidas.* *Myron Prienensis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνῆν τε ἔκαστον φορεῖν & διφθέραν φενακιζομένους. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. σείλας ἐμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος & ἐναψάμενος τὴν σμινύην λαβών· νάκος & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. *Philostr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (nescio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) τὴν σμινύην φέρων· uterque jungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo *Lucianus* δίκελλαν· ideo Timon §. 7. ὑποδιφθερος· σκάπτει δέ, οἶμαι, &c. §. 8. δικελλίτης τὴν διφθερίαν· & §. 42. δίκελλαν & φιλτάτην διφθέραν jam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στερεὸν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανὸν, ut recte Scholion illud insertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, post *Casaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. observat *pro* Luciani *phrasi magis proprie* Phocylidem *dixisse* v. 149. σκάπτειν δικέλλῃ· multum abest a nostri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὐραις & ἀνέμοις διαλέγεσθαι· γῇ & ἑρανῷ λωλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete allio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, ligonem & solitudinem substituit. *T. H.*

99. Ὕπνον] Vide *Celsum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ ποιητὴς καμῳδῶν Ζεὺς ὑπὸ τῶν μακρῶν ὕπνου διυπνίσας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δίῳ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Aristophanis* multum inest. *J. B.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμ.] *Erasm.* in Proverb. *Epimenidis somnus.* *J. Br.*

Ὑ. τὸν Ἐπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & deſertum agrum conceſſi; & ſuſpenſo ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac ſolitudine philoſophans. Mei certe laboris hoc videor præmium vel maximum conſequi, quod plerosque præter æquum & bonum fortunatos non ſum viſurus. Id enim mihi moleſtum eſt ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens altiſſimum iſtum ſomnum ac vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an ſeni gerenda ſit Reſp. Tertull.* & *Pauſan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. *M. du S.*

Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου] Cui non dictus Epimenidis ſomnus? Argute is, & perſonae ſuae convenienter, quippe homo ruſticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὑπνοῖ δὲ, ὅσον ἤκουσα τλυφωμένου σοφιςῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate ſcrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arceſſendum fuit miſſus, quis illum docuit eum eſſe, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, ſextam ſive ſeptimam & quadrageſimam Olympiadem, accurate perſcribit. Athenienſes Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipſa familia, poſſem, ſi hoc ageretur, oſtendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex iſtius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior eſt nodus in *Platone*, qui diſertis ſane verbis Epimenidem Athenas adveniſſe refert πρὸ τ Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. *hoc eſt, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Perſae in Lydiam venirent: τῆδε γ ἴσως* &c. *in quo cum Laërtio conſentit* Plato: *nam Cyrus rex Perſarum Sardis ingreſſus eſt victor annis decem poſtquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, ſed quod, ſi propius inſpicias, in irritum cadit: primum calculos male poſuit Vir Eruditus; pro decem annis dixiſſet Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot diſpendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evaneſcat. Deinde, communi nunc etiam, ſed peſſimo tamen nimis inconſiderate ſcribentium vitio, in eo peccat gravius, quod

χαλιὰν τραπόμυς, ἐναψάμυς διφθέραν, ἐργάζομαι τ γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διαλλῃ 95 περοσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τ ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γοῦν τοῦτό γε. ἦδη ποτὲ ἦν, ὦ Κρόνε καὶ Ῥέας υἱὲ, τ βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἐκπεσεισάμυς, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γοῦν κεκοί-

1. Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοίμ.] Ὑπὲρ γὰρ τ Ἐπιμενίδου. Ὁ Ἐπιμενίδης ἔτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ὅθ᾽ ὁ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον· λέγουσι δὲ * ξ᾽ ἔτη ὑπνώσαντα ὅτω μὴ ταῦτα ἀναζῆναι πρόσθεν ἢ τοὺς ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ἀναστῆναι τοὺς τὸν Κύλωνα καὶ τοὺς συνεργοὺς ἀποκτείναντας. Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Φαίστιος ἐν τῇ Κρητικῇ πολιτείᾳ φησὶν ἐν τῇ ἑβδομηκοστῇ Ὀλυμπιάδι ἐπιδημῆσαι τὸν Ἐπιμενίδην τῇ Ἀττικῇ, ἔτη γεγονότα ἑκατὸν πεντήκοντα ἑπτά. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Χρονικοῖς ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ καὶ ἑβδόμῃ Ὀλυμπιάδι, ἔτη γεγονότα πεντήκοντα ἑπτά. Ἑρμιππος δὲ ὁ Καλλιμάχειος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νομοθετῶν, ἐν τῇ ἑβδομηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, ἔτη γεγονότα ἑβδομήκοντα. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Κρητικῇ πολιτείᾳ, ἐν τῇ ἑβδομηκοστῇ καὶ ἕκτῃ Ὀλυμπιάδι, ἔτη γεγονότα ἑβδομήκοντα ἕξ. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Χρονικοῖς ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ καὶ ἑβδόμῃ Ὀλυμπιάδι, ἔτη γεγονότα πεντήκοντα ἑπτά. Ἑρμιππος δὲ ὁ Καλλιμάχειος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νομοθετῶν, ἐν τῇ ἑβδομηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, ἔτη γεγονότα ἑβδομήκοντα. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Κρητικῇ πολιτείᾳ, ἐν τῇ ἑβδομηκοστῇ καὶ ἕκτῃ Ὀλυμπιάδι, ἔτη γεγονότα ἑβδομήκοντα ἕξ. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Χρονικοῖς ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ καὶ ἑβδόμῃ Ὀλυμπιάδι, ἔτη γεγονότα πεντήκοντα ἑπτά. Ἑρμιππος δὲ ὁ Καλλιμάχειος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νομοθετῶν, ἐν τῇ ἑβδομηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, ἔτη γεγονότα ἑβδομήκοντα. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Κρητικῇ πολιτείᾳ, ἐν τῇ ἑβδομηκοστῇ καὶ ἕκτῃ Ὀλυμπιάδι, ἔτη γεγονότα ἑβδομήκοντα ἕξ.

* Ξ᾽ ἔτη] Prave apud *Suid.* in Ἐπιμενίδης, & *Apoſtolium* C. VIII, n. 84. τὰ δὲ ἐξ ἐκάθευδε. Vide *Kuſterum.* *T. H.*

† Εἰς χρησμόλογον] *V.* εἰς χρησμολογίαν. *C. G.* πρὸς χρησμολογίαν. *M. du S.*

poſt poſita quaedam philoſophi verba ſententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenſis, quae proxime conſequuntur: καὶ δὴ ὁ φοβουμένων τ Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐκ ἤξουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσονται πράξαντες οὐδὲν ὧν ἤλπιζον, παθόντες δὲ καὶ δράσαντες πλεῖω κακά. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus eſt dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipſe, ne πρὸ τ Περσικῶν explicemus, *antequam Perſae in Lydiam venirent*, ſtatuitque plane, Epimenidem Athenis adfuiſſe ſecundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc eſt, ſex & triginta plus minus annis poſt occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hoſpitem illum Athenienſem ita loquentem facit: Ἆρ᾽ οἶσθ᾽, ὦ Κλεινία, τ ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τ ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμυον· is Epimenides eſt, ut mox patet. Haec pro notarum modulo ſufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes iſtas de legibus illigavit, longior eſt diſputatio, quam ut hiſce terminis circumſcribi poſſit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Iſ. & Oſir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τ θεὸν οἰόμυοι χειμῶνος καθεύδειν, θέρους δ᾽ ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατάσυνασμοὺς, τότε δ᾽ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & iſtorum, quos ipſa natura pene brutos finxerat & ſervos, ingenio dignum; quod *Democharis* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienſium erga Demetrium ſtudio, ὀρχούμυοι & ἐπᾴδοντες, ὡς εἷς μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ᾽ ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, luculentum priſtinae virtutis in foediſſimam adulationem verſae ſpecimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut ſopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis curſu bene eſt, dum boni non communes tantum aerumnas, ſed iſtorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

κοίμησαι,) καὶ ἀναῤῥιπίσας τὸ κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης [a] ἐναυσάμενος, μεγάλῃ φλογὶ ποιήσας τὸν πυρὸν, [b] ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδη καὶ νεανικὴν Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τὸ [c] σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

miendo vicisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; nisi forte vera illa sunt, quæ de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

ΖΕΥΣ. Τίς ἐστὸς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς πρὸς τὸ Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑποφορείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος.

7. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? in-

a Ἐναυσάμενος] ἐγκαυσάμενος C. b Ἐπιδείξαιο] Sic vetustae Edd. omnes, S. & A. ἐπιδείξαις. c Σῆς ταφῆς] Ὃ ἐκεῖ σ. τ. f. notatur quoque ad marginem AIW.

2. Ἀναῤῥιπίσας] Ἀνακινήσας. V.

3. Ἐκ τῆς Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τοῦ Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν, ὃ μέντοι γε πυρκὸς φλόγας ἀνιέναι· πῶς ἂν τοῦτο λέγει

* Οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μέντοι). M. du S.

νυν; ἔοικε μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ † Φιλοκτήτου ὠλοκαυτώθη. V.

10. Πιναρὸς] Ρυπῶν. V.

† Φιλοκτήτου] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, *Celsi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceraе sacrisque literis propiora, quum apud *Stobaeum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ εὕδει Διὸς ὀφθαλμός. *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ὃ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύσακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύσκελος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. T. H.

2. Ἀναῤῥιπίσας] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu exsuscitare*, quod *AElian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ὑπιριξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀνερρίπισεν· & *Lucian.*, in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato*. In principio hujus Dialogi dixerat extinctum esse fulmen Jovis: τὸ ἕν σοι ἐσβεσμένον, καὶ ἐκπεπόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τῆς Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. J. Br.

Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Her-

cule, qui in summo vertice (τῆς Οἴτης Διὸς ὕψιστον πάγον appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατέστρεψε τὸν βίον ἁλοὺς τῆς οὐ Οἴτῃ πυρᾶς κεκηδυμένος. *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυράν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα· *Stephan.* in V. alia notant *Muncker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua esset crematus Hercules eo loco, cui* Prestion *nomen est:* melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus heroïs, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere insuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem:* sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Maniliique* loca perperam exposuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ἐκ τῆς Αἴτνης Jupiter arcessi jubet ad acciendum fulmen: §. 40. Mercurius ἐκ τῆς Αἴτνης, in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philoſophus eſt; neque enim ſermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttenſem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille eſt, qui nos toties ſacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem ſplendide ſolebamus agere Dialia.

σκάπλει δὲ οἶμαι ὀπικυφῶς· λάλ⟨ος⟩ ἀνθρωπ⟨ος⟩, κ᾽ θρασύς. ἔπιθ᾽ φιλόσοφός ἐστιν· ὁ γοῦν ἂν ἄτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξίοι καθ᾽ ἡμῶν. ΕΡ. τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τ᾽ Ἐχεκρατίδη, τ᾽ Κολυτῆέα; ἔτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ᾽ ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ νεόπλου⟨ος⟩, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· παρ᾽ ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἄτω καλουμένη, ἣν ἐτέθησαν μὴ συγγνότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ ἔοικε ὃ ⟨ ⟩ τοὔνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ § Διασιαίνειν τεθεῖσθαι. *V.* Διασιαίνειν ὃ τὸ ἀποτρέπειν τὰ ἀνίας· ὅρα εἰ τῷ Ἰκαρομ. κ᾽ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. *C. G.*

‡ Ἑορτῆς *A. ſ.* καλεμένης] *L.* ἑορτὴ . . . καλουμένη· & ſic *V.* *M. du S.*

§ Διασιαίνειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendoſe ſcriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαρυγῆν αὐτοὺς ὑγιεῖς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita *Suid.* ex *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. 407. apud quem perverſe legi ἄτας monuit *Kuſterus*: idem vitium ex *Sapphus* Oda deterſit *H. Stephan.* ad *Erotian.* p. 158. Brevius *Etymol.* παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: ſed hinc ſaltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo ſcripſiſſe noſter Commentator, ἀπὸ τοῦ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς ἀνίας. Quod ſi ab ἀσαίνω compoſitum extitiſſe unquam διασαίνω, longe diverſa foret ejus poteſtas. In Etymologo quoque veſtigium aliquod hujus Grammaticorum inſcitiae reperiri ſuſpicor, Διασία ἦν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quaſi ſingulare femininum eſſet: tametſi fateor eam difficultatem poſſe tolli, modo ſcribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα &c. ſed citius inepti hominis adſimentum eſſe dixerim. De voce ἄσαι multa *Poëſ.* in OEcom. Hippocr. Iſtius συγγότητ⟨ος⟩ (minus recte *E. A.* συγγάτητ⟨ος⟩) Heſychius meminit, ſed plane mutilus in Διάσια· tum ſcribe in *C. G.* ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Noſtri locus in Icarom. §. 24. *T. H.*

inquit, ἐς τ᾽ οὐρανὸν ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas eſt vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἐναυσάμβρος libenter legerit ἀναυσάμβρος· non adſentior: ἐναύειν hac ſignificatione notum; alterius auctoritatem deſidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro *ſuccendere*, *ignem immittere*, illud frequentiſſime, rarius hoc uſurpari non ignorem. *T. H.*

6. Ὑπὸ τ᾽ Κρητῶν] Qui te juxta Gnoſum oppidum ſepultum praedicant. *J. Br.*

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* εἰς Δία, & tangit illud alibi *Lucian.* *J. B.*

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Reſtituimus ex Ed. *J.* vocem ἐκεῖ in aliis omiſſam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Z. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipſum ſepulchri titulum exhibet I, 11. ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ. Vide & *Chryſoſt. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. *M. du S.*

10. Ὑποδύφθερος] *Caprina pelle amictus.* *J. Br.*

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philoſophorum familia, qui de Diis male ſentiunt. *J. Br.*

13. Οὐ γὰρ ἄν] Excidiſſe videtur ἄλλως vel ſimile quid. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἄν] Nihil excidit: ὃ γὰρ ἄν, ὃ γὰρ ἂν ποτε, ὃ γὰρ ἄν που, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. *T. H.*

Ibid. Καθ᾽ ἡμῶν] τ᾽ θεῶν. *J. Br.*

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. *J. Br.*

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine ſcio. Sed ſcripturam omnium quos vidi librorum ſequi malui. Monendi tamen quibus Mſſ. Codicum copia eſt, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inſpexit, ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ ſcribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* *M. du S.*

16. Καθ᾽ ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & Ρ. τελήεσσας ἑκατόμβας vocat. *J. Br.*

Καθ᾽ ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. *M. du S.*

Καθ᾽ ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud ſanequam frequens: hunc ſolum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita conſtructum appareat: uſitatius, quod ibidem oſtendit, καθ᾽ ἱερῶν τελείων ὁμόσαι: paulo diverſum κατὰ βοὸς, καθ᾽ ἑκατόμβης εὔξασθαι, de quo *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Equ. v. 657. In Philopſ. §. 21. dedimus ex ſententia *Graevii*, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ᾽ ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, quum prius eſſet in plerisque ἀφ᾽ ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ᾽ ἱερῶν τελείων, ſic perinde ſolent ἐφ᾽ ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὁμόσαι: utramque ſtructurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud ſatis ſcio, an praeter uſum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus eſt *Dukerus* Eruditiſſimus ad cum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Soul.* *T. H.*

17. Ὁ νεόπλουτος] Atqui mox paterna bona fuiſſe indicabit c. 8. Tamen ſic iterum uſurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo ſubito patre. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὰς ὅ. ἑκ.] Θύων ſubauditur. *J. Br.*

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τ᾽ τῆ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud *Long.* ποιμεν. lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. *J. B.*

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit Noſter

ΖΕΥΣ. Φεῦ τ ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλέσι, πῆι ἦν οἱ τοσῦτοι φίλοι; τί πάθων ἂν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, ἅτω βαρεῖαν καταφέρων τ δίκελλαν.

ΕΡ. Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς δεομένας ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία πῆι τὰς φίλας· ὃς γε συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ὤετο ὑπ' εὐνοίας τ πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ.

JUP. Heu! quæ isthæc rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis se & lupis gratificari; existimaret præterea, tot vultures jecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent.

a Τοὺς φίλους] τ φίλων R.

Ii

ster Ixap. c. 24. ubi neglectum ab Athenienſibus hoc feſtum innuit; &, ſi foetus eſt genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meurſius* Graec. Fer. in Διάσια, ſic vertens: *Ille eſt, qui crobro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem ſolemus ſplendide epulari feſtum Jovis:* ſatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diaſia Munychionis die nono & decimo acta putat: diſerte *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Caſtellano* jam obſervatum: longe alia eſt ἱππίων illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diaſiis *Lucianus*, quaſi victimas eo feſto Jovi immolaſſent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. ſi paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ ἑορτὴ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τ πόλεως, οὐ μὰ πανδήμει θύουσι πολλοὶ, οὐκ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· ſi πολλοὶ, non omnes utique, ſed illi nimirum, quibus inſtituti veteris, quum ſolis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in iſto loco fuiſſe turbatum, non *Scholiaſtes* ſolum, ſed vel maxime *Pollux* I, 26. ſuſpicionem movet: utrosque in conſilium ſi adhibeas, hunc in modum videri poteſt ſcripſiſſe *Thucydides*: οὐ μὰ πανδήμει ἑορτάζουσι, θύουσι ὃ πολλοὶ οὐκ ἱερεῖα, ἀγνὰ ὃ θύματα ἐπιχώρια. Poſtquam illud ἀγνὰ ſemel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum eſt interiiſſe δέ· confer *Porphyr.* περὶ Απ. II. §. 16. poſſem multis firmare, quibus nunc ſupersedeo. Hoc probabilius ſit, an memoriolam *Polluci* vacillaſſe, quod *Camerarius Kuhniusque* contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὐτωσὶ μὲ εἰπ.] *Ut ita dicam:* ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, *ut vere dicam, at revera.* *J. Br.*

Οὐτωσὶ . . . . .] Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲ, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρριψόμενον τ κύδος, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπαλαχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμην τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun.* & *Jov.* οἰνοχοῦ δὲ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi ſolennis: ſimiles notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Joſ. Waſſ.* ad *Salluſt.* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δ' ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae ſaepe mera ſit ſtoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem paſſim Dial. Mort. Sic vocat θεραστίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demoſth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nudati ſpoliatique Timonis picturam exquiſita phraſium luce ornavit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν, *fugendo exinanire:* ἐκμυζᾶν τ ἀέρα, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀναστᾶσαι, ſicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀναστῶσι μέρος τ τρυγός. Feris ſanguinem medullasque exſugentibus tribuitur: *AElian.* de Anim. I, 32. alibique ſaepe: *Teſtam. Patriarch.* p. 204. ὡς πάρδαλις ἐκμυζεῖ ἔριφον· haec enim vetuſta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Heſych.*) in recentiorum uſum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themiſt.* Or. XXII. p. 282. C. μετάνοια βριθεῖα καὶ ὁ σφοδρὰ εὐκαιρος δακρύων ὁμοῦ (ita lege, ne ſenſus nutet, non ὅπως) δὲ τινας οὐκ ἐᾷ πάμπαν τοῦ τ ἑρπετῶν ἀπομυζηθῆναι· iſta ἑρπετὰ ſunt ejusdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauſerunt. *Ariſtid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ ψῦξις πανταχῆ καὶ δορυσσόους, καὶ τὴν φθόην ἁπλήσιον ἕλκει γὰρ (*dilacerat enim*: niſi forte malis ob mentionem τ φθόης, ἕλκοι γάρ, *nam exulcerat*) ἀπάσας τὰς δυάμεις, καὶ προσπιφυκὸς ἐκμυζᾷ τ κενοῦ. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Oſſa vides regum vacuis exſuctа medullis:* cu-

Ti vero nudatis Timonis ossibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supererat, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad insaniam adactus, quod certos homines a se antea ditatos prætereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ ἐξετραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς [b] ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ὀπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπολελυμμένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσελέποντες, πόθεν γε; ἢ ὀπωπηκότες, ἢ ὀπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. Ἀλλὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ δίφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπεροπλικῶς παφέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ

b Ἐνῆν] ἦν *F.*

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam *Prudentio* Psychom. v. 600. *Mox spolia exsucto de corpore deripit* — id est, extenuato & prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον saepius a *Luciano* dici *exhaustum bonis & evolutum* monuit *Kuster.* ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτελμηλύον· nam τὰ φυτὰ τὴν γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut est in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἔνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Hesychius* notavit, Comicorum usus: Κρίνον, τὸ ξηρὸν· τάσσεται δὲ ἐπὶ πτωχοῦ. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulsa. *J. Br.*

38. Πόθεν γὰρ] Phrasis *Demostheni* familiaris, sed alio sensu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γὰρ] Priores Interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουρήσεις. Rectius disjunxit *Faber*, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in Ed. *P.* πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουρήσεις, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demosthenem* creberrime, *non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus:* vel, *nequaquam sane) aut opem ferentes.* Ita solet interponi, praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non simpliciter sed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ἤρκεσέ μοι ῥύσασθαι; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam*; ubi pejus insuper tentatur: *Dion. Chrysost.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Casaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt ἁδεμόνως· *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Aristoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* descripsit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Hesychius*: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους, ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ὅτω lege: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους· ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ὅτι· vel ὅτοι· hoc posterius ad πόθεν pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem μετ' ὑποκρίσεως est, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πῶ, qui perinde Atticis notat usurpari πώποτε. Haec satis est retigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuster.* ad Eccles. *Aristoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *vicissim.* *J. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *J. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adversus ingratos atra bile stomachatur:* hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μελαγχολᾷν τινι pro, *atra bile percitum stomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν· neque aliter *H. Stephan.* Thes. T. IV. p. 555. A. quem dum describit *Barlaeus*, invitum onerat adsumento deterioris versionis, *ob mala* vel *malos.* *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγανακτοῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic neutiquam fastidiendus & negligendus; jure enim indignaretur suam infelicitatem, quum & nos similes foremus exsecrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis*, &c. Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτοῖ, *indignaretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Reviviscent. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos perpellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paullisper

ἐπεὶ κ᾽ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὑπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, κ᾽ αἰγῶν πιόταλα καύσαντος ἡμῖν ὑπὲ τ βωμῶ. ἔτι γᾶν ἐν ταῖς ῥισὶ τ κνίσαν αὐτῶ ἔχω. πολὴν ὑπ᾽ ἀσχολίας τε, κ᾽ θορύβω πολλῶ τ ὑπορκούντων, κ᾽ βιαζομένων, κ᾽ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβω τ ὑπὲ τ ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰ εἰσι, κ᾽ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ᾽ ὀλίγον καλαμῶσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ᾽ ἀπέβλεψα

si eadem faceremus ac ſceleſti illi aſſentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus diſtrictus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum ſacrilegorum (ii enim bene multi ſunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi ſpatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

[a] Μηρία] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro ἐπιλελησμένοι Margo *AIW.* ἐπιλελησμένοις. male.

νεκρῶν κδυθμῶνα κ᾽ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρέξομεν γᾶν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καλαλεύσαντες ἄιδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτῦ. Rotundior namque hic ſenſus eſt, ſi παρέξομεν intelligatur pro παρεξοίμεν, *praebuerimus.* Manifeſtiſſime iterum apud *Noſtrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ κ᾽ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τ Ὀδυσσέα τῦ λωτῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς σωφρόνας μητρῴας ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abſtractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.*

Sed nec ſolus *Faber* in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γᾶν ἐπ᾽ ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, κ᾽ σωφρονῶν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide ſuperiora) *verſarer.* Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ἦ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *noviſſet*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius.* Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [κ᾽ οὐκ ἂν ὀδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharſis. Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon.* Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ᾽ οἶδ᾽ ὅτι σωφρονεύσατ᾽ ἄν, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis. Lucianus* voluit, *Id, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſetis.* At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſtetur ſaepe verſionibus. Non perſpexit hunc Helleniſmum etiam *Corn. Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. poſt memoratam ſationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exſtiterunt, legitur, Εἰ ἦ αὐτὸ ἦν ἀληθές, ὀδεὶς ἂν τ ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλό τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum ſereret*, vel *ſeverit.* Non debuit in hac ſola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit *Th. Gale.* *J. J.*

47. Ὅμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus.* *J. Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε κ᾽ αἰγῶν πιόταλα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιόταλα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe *Noſter*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε κ᾽ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τ βωμῶν. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, κ᾽ αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιόταλα, eſſe barbarum; quum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μένα τ παραδείγματων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J. J.*

Τοσαῦτα τ. τε κ᾽ αἰγῶν πιόταλα] Vocis μηρία ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: ſine hoc enim adjumento oratio vitioſa male claudicat. Priores Interpretes ſecutus eſt inconſiderate *Barlaeus*, in iſtis αἰγῶν πιόταλα pro αἶγας πιοτάτας etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur αἰγῶν πιόταλαι, nemo dubitabit: αἰγῶν πιόταλα, hoc quidem ſenſu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat τ κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τ Ἑλλήνων & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad *Salluſt.* B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *ſtrata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cer-*

da

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς τ᾽ Ἀτλικήν· ᾗ μάλιστα ἐξ ἧς φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. 60μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, ὥστε ἢ ἐπικυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιρρῆναι πρὸς αὐτούς, ἀρετήν τινα, ᾗ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυν65ειρόντων. Ὡς ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, ᾗ φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

b Ἡμῶν] Priores Edd. ἡμᾶς. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *A1W.*

da ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τ῀ γονέων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τ῀ ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τ῀ λόγων, τὰ δημόσια τ῀ πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τ῀ ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. εἰ ἐν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ.* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τ῀ γονέων, τὰ ἀρχαῖα τ῀ ἀνθρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τ῀ πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. *Thucyd.* I, 5. τ῀ πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, *Herodot.* I, 24. τ῀ ἡμίσεως τοῦ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλὴν τ῀ Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλὴν τ῀ γῆς, τ῀ ἱερᾶς χώρας apud *Thucydidem* & *Diodorum Siculum*, πολλὴν τ῀ στρατιᾶς ἀπολέσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιβέριον . . . . . εἰς ἐχάτην ὠμότητος ἐκβαπεὶς, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἔχαλον ὠμότητος vel ἐχάτην ὠμότητα. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros τοσαῦτα πιόταται· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τ῀ παραδειγμάτων. *T. H.*

49. Μηρίᾳ] Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid. Ταύρων τε ᾗ αἰγῶν] Ex *Homer.* 1. Iliad. quae repetit multotics. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid. Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum aeque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τ῀ πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐμπολᾶν, κερδαίνειν. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. B.*

Ἐπεπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἠμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] τ῀ φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐπισυστάδην] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμᾶς] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *haec in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι ᾗ τῆτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ᾗ φαῦλον ὄντα, quae ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμᾶς] Monet *Tan. Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, ᾗ φ. ο. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμ.

Ὅμως δὲ τ̃ Πλ̃τον, ὦ Ἑρμῆ, σὺν ἀλλαξὸν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κ τάχ. ἀγέτω δὲ ὁ Πλ̃τ κ τ̃ Θησαυρὸν μετ' αὐτ̃, κ μενέτωσαν ἄμφω σὺν τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ὅτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητ αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτὸς τ οἰκίας. σὺ δὲ τ κολάκων ἐκείνων, κ τ ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, κ αὖθις ἐμὲ σκέψομαι, κ δίκλιν δώσουσιν, ἐπειδὰν τ κεραυνὸν ὀπισθυάσω· καλεαγμὸς γ αὐτ̃ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyssime. adjungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum præbent, post videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti sunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὑ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμ̃. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda est *J. Gronovii* sententia: sin minus, jungi convenit ἀμελη̃σαι πρὸς ἡμῶν, ut §. 5. ὧδε γνωρίζομαι πρὸς αὐτ̃ν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. *T. H.*

79. Ἠκόντισα] Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster frustra apud alios quæras. Nempe ficta sunt inquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa æde Dioscurorum fulmine dicitur verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & E. 433. I, 420. Od. Ξ. 184. *Euseb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερέχε αὐτ̃ τὴν χεῖρα] Etsi minime sit audiendus, *Ciperum* tamen audiamus Obs. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέχε, inquit, γὰρ αὐτ̃ τὴν χεῖρα Περικλ̃ς, protenta namque manu tutatus eum est Pericles: Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans Aristophanis* ὡ Ἐκκλησιάζ. v. 263. *ubi salax mulier:* Ἐκεῖνο δ' ὑ πεφροντίκαμεν, ὅτω τρόπῳ Τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμένοι γὰ ἐσμὲν αἴρειν τὼ σκέλη. *Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus: Quippe non manus, sed pedes tollere assuetae sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. Praxagora ibid.* Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως ὃ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τ ἕτερον βραχίονα. *Res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cyperus*, quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *AEschines* testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν· nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminentia mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, Il. Ω, 374. in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη θ ὑπείρεχε χεῖρα καμινου. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt: *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε κ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Aristid.* T. I. p. 302. D. καθελέλειπτο τὰ παράγγελμα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὡς δεῖν θεῶν τινὸς χεῖρα ὑπερέχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θεᾷ μοι προσοίσει δοκῶ τὴν χεῖρα τ̃ ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντ. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις θ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαί τε θ ξυνεπιλαμβάνειν τ̃ βίου ὑπερέχον χεῖρα θ κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ἦν ὃ τολμήσῃς σύ μου Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ' — *Nicol. Damasc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτ̃ ὑπέρεχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμε, ἐναργῶς ἡ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, Καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμ̃ πλέαν· obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τ̃ ὑπερασπίζει σε. (ista descripsit *Suidas* in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τ̃ εἰπεῖν εὐκεφάλαιον, εἶπε χύτραν, ὡς μάγειρ. alter optime, ἀντὶ τ̃ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra fis, si capere te putes, nisi, quo respexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: sunt *Solonis* versus apud

retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam jacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; & ab eo aberravi frustrato ictu; protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in Castorum ædem cum præter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quanquam interea satis pœnarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

σαι, ὁπότε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρώτῳ ὅπλ᾽ τ᾽ σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ᾽ ἐκεῖνο μὲ διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτοῦ τ᾽ χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ἐμβασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, κ᾽ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη [b] περὶ τὴ πέτρα. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ κ᾽ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τ᾽ Τίμωνα ὁρῶσιν.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & molestum

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, κ᾽ ὀχληρὸν εἶναι

[a] Αὐτοῦ] αὐτὸν *F.* [b] Περὶ] Ex R. ante ἐμβασκήψας τὴν πέτραν edebatur.

83. Ἐς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τ᾽ Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ᾽ Ἑλλήνων ἐκαλοῦντο. *V.*

apud *Demosthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος Ὀλυμποπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει· proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὀμβριμοπάτρα. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Jovem ceterosque Deos eximie decebat. *T. H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Hesych.* verbo ἄνακες. *J. B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Castoris & Pollucis: ἄνακοι enim διόσκουροι παρ᾽ Ἀττικοῖς. *A. V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis est, quæ ab *Maussaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione*. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Castoris & Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Castorum ædem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quæ observat *Maussacus*, censeo, & plane illos Ἄνακες ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Castore & Pollice vel Castoribus; quos sane quum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Revivisc. c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ ὑ κ᾽ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quæ observari video ad præcedentia ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronunciandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente. *J. G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Maussacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam ejus confidenter, ut solet, venditatam erudite disputata sunt ab *Herm. Valesio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Jac. Oizel.* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἄνακτι studiose *Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Luciani* loca fugerunt: hunc ipsum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in asty, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τ᾽ Μυστ. p. 7. v. 9. *Lucian.* Ἀναβ. §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraceo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc nostro Pericle: ἠνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, κ᾽ συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν· fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T. H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen instauro & exacuo.* *J. Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres: *Quanquam vel id supplicii satis magnum in istis fuerit.* Ego malim: *veruntamen satis magna interim & haec ipsis erat poena.* Omisit Interpres illa ἐν τοσούτῳ, quae significant *interea.* Auctor Noster in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· nam me Neptunus jusserat, Panope, *tranquillum interea servare pelagus:* & paulo post: ἡ Ἔρις ὑ ἐν τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. ἐν τοσούτῳ δ᾽ ἐπαιρίδων· ubi perperam Interpres: *verum adeo in sublime attollantur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur:* i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in *Sympos.*, ubi Schol. exponit, μετεξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κεκραγ.] Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε ξένιε, & reliqua. *J. Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γοῦν αὐτίκα μάλα πλούσιος ὁ πενέστατος καλαστήσει. ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἐσκαπτεν ὑπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. Τί μήν, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι νὴ Δία ὑβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐν τοῖς [b] χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω πρὸς τοὺς κόλακας, καὶ

esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Jovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me præsertim jubente?

12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; neque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀπήτλει, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ὑ σωσεχῆ, ἀλλὰ διχημμένα, οἷς ἐφάπτονται τῆ σωροῦ, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις ὃ ὁ λικμῶσιν ἐν ταῖς ἅλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: διχημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. T. H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaeum* ad *Matthaeum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. J. G.

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. J. Br.

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. δίκρανα sunt *furcae*; & proverbium est apud Græcos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed hæc jam *Barlæus* occupavit. M. du S.

Δικράνοις ἐξεώθει] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt*: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. T. H.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακολούθου species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθητέον. J. J.

7. Ἑταίροις] Scribe, ἑταίραις, *scortis*. J. Br.

Ἑταίρους] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίροις: neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii.* At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις: is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* siculneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν ἐσθῆτα εἰς ἡμᾶς τοὺς πολίτους καὶ τὰς ἑταίρας· ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲν πορναῖς διδόασι, οἱ δὲ πολίταις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout li-

c ἑταίραις] ἑταίροις Margo *A 1 W.*

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τοῦ, † οἱ ἡδεῖς. *V.* ἢ οἱ ἀδδηφάγοι. *C.G.*

† Οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρὸς est *dulcis, suavis, expetendus.* Frequens apud *Homerum* inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μίθυ λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 659. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph.* Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad *Luciani* λάρυς pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis est de Voc. acc. distinctis: Λαρός, ᾰ, ὁ, *Dulcis, acuitur.* Λάρος, λάρυ, ὁ, *larus avis, penacuitur.* Paulo melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικὸν καὶ ἀδδηφάγον. *T. H.*

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. *V.*

15. Προϊέμθοι] ‡ Ἀμελητοί. *V.*

‡ Ἀμελητοί] Scribi jubebat Doctiss. *M. du Soul.* ἀμελητὶ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμενοι. Ego quid sibi voluerit *Scholiastes*, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. *T. H.*

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, *amici sodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. ποῖοι γὰρ ἁ κόλακες, ἢ τὶ πλῆθος ἐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν· vertit *Dalecampius*, quasi legisset ἑταιρῶν· quod quidem necesse non est. *Philostr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἵους παραχρῆν καὶ κωμῳδίας λόγον, οἷον παρέχον οἱ Καλλίαν ποτὲ τὸν Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit in mente fuisse *Philostrato* notissimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ Λάροι] *Stolidi & obsonatores:* adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiastes cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. *Vorstius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Erasmi* nos amandat. Certissimum est quod *Barlaus* monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter quicquid in ventrem demisit egerit; quod & in anatibus observatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέπφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κέπφε· εἰλῆφθαι δὲν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. *Eustath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φασὶν· ὅτω δὲ καὶ κέπφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hians*, de quo *Erasmus* in Adag. descriptus ab *H. Stephano* Ind. Thes. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος κεχηνώς, quod ab *Aristophane* fluxit in Equ. v. 952. *Hesychius:* Λαρὸν, ἡδὺ, προσηνὲς, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν, καλὸν, σπάνιον, ἄπλητον, λαβρόν. Λαρὸν & λάρον confusa: posterius interjice ante ἄπλητον. Aliud etiam in *AEliani* Ep. XVIII. λάρου βίον ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere:* par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς ἀὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο· *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

λθυθέρως, ὅτε ἀποκλείων, ὅτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τἐναντίον ἠγανάκλεις κατὰ τῶν πλουσίων, καλακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων [a] Ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰν ἀπωδύρου πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ὑπὸ πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ [b] ἀποδράσεσθαι ἀπειλῶν εἰ καιρὸς λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ὑπὸ χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμ-

bitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas eſſet aſpicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem cuſtodiri velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſcelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. J. A1. b Ἀποδράσεσθαι] ἀποδράσεσθαι Schol. Aor. 1. & Fut. 1. ſaepe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσεσθαι] Ἀποδράσεσθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπνίγεσθαι] *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum eſt eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυρούς, εἰς οὓς ἀποτίθεν τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσμωτήρια, narrante *Philoſtrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chryſoſt.* Or. IV. p. 75. C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατακλεισον ἔν τισι κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare Lucianeis hisce ſenſu verbisque quam ſimillima. *T. H.*

31. Σωσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογισῶν· neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum σωσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatosque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα· perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wouwer.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Aſtron. I. p. 6. *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione deflectant:* dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Eſt ergo σωσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis, Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide *Savaronem. Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem ſalutabunda ſubrexit:* habes ibi σωσπασμένους δακτύλους· neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati:* id eſt, ſi modo tumidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronenſis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem ferali ſupputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατρεφόμενον) *non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti.* Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cujuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus expectandum eſt auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογισῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt reperi-

lerosis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent, possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aspicientes; seque abunde potiri existimantes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si præreptum irent; quod plane canem in præsepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodi-

πονήροις παιδαγωγοῖς ἀναλῃφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, μὲ τολμῶντας, μὲδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τ' μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, μὲ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τ ἀπολαύσεως, καθάπερ τ ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τοῖς κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ὑπερέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ ζηλοτύπους αὐτοῖς φειδομένων, καὶ φυλατ-

τόν-

neri quoque alterum. *J. G.*

Ibid. Ἀποδράσεως] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποδράσας, minus apte. *M. du S.*

36. Δανάην παρθενεύσας] Sic postea Δανάης παρθένευσις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. ἢ παρθένόυσις *imminutio*, *insloratio*. *J. B.*

40. Ἐξὸν δὲ] *Cum autem liceret.* *J. Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obsignata erant domi omnia.* *J. Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν ἢ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. *Schol. Arist. Ipp. Hesych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. *J. B.*

45. Ἀπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἀπολαύειν ἔχειν] Sensus minus attento paullum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἔξὸν ἀπολαύειν μὲ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum ἱκανὴν ἀπόλαυσιν existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. *T. H.*

47. Τὴν ἐν τῇ φ. κ.] *Erasmus* in Paroem. *Canis in praesepi.* *J. Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. *J. B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th. M.*

Κ. τὴν ἐν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeste ad *Æsopi* fabulam, quae in Æsopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε & κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angusti lucernulam, ac sticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, sive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servent, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero suo subtectis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, καὶ τὸ καινόταλον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατον οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸ κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότῃ, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς ἔν σοὶ ἄδικον, πάλαι μέν

miserrimus herus, ut ad justam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut significetur, furacem servum id jam perpetrasse, & in secreta aedium parte etiamnum temulentum lascivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, sed ab ultima voce ἐάσας· quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construi, doceat nos ipse *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μέμνησο γοῦν οἷά μοι ἀμφὶ τὸ οἰνοχόον τοῦτον (Γανυμήδη) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν simpliciter esse *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum esse, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon lustranti, visum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur sedere πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in *Nostri* Gallo §. 29. Ὁρῶ νὴ Δία πρὸς ἀμαυρόν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepsiade habet *Aristophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμνασιάρχας· καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· καὶ παιδότριψ ὡσαύτως. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miscet παιδοτρίβην & παιδότριβα, a quo errore nec *Stephanus* sibi cavit in Thes. T. III. p. 9. παιδοτρίβης est *magister exercitor*: παιδότριψ in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *AEschinis* Axiocho profert, καὶ γυμνασαὶ, καὶ παιδότριβες, lectorem frustratur: extat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

rent, & (quod prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi forent; ignorarent autem sceleratissimum aliquem servulum, aut paedotribam, clanculum subeuntem, hero inamabili & diis iratis nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo, usuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec olim divi-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *J.* Marg. *A1W.* b Πῶς ἔν σοὶ ἄ.] πῶς ἔν σοὶ ἄδικα ταυ. . . . . πάλαι μὲ ἐκεῖνα αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς ἔν σοὶ ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *J.* habet πῶς ἔν σοὶ ἄδικα ταῦτα σοὶ, πάλαι μὲ ἐκείνων αἰτιᾶσθαι.

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι & μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus est *Apul.* lib. 2. Milesi. ubi de Milone hospite suo. *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Διψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Διψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἀι. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt scripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς ἔν σοὶ ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς ἔν σοὶ ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲ ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σὲ rescribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὲ, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob causam interscribitur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, specimen: saltem istam in partem τὸ πᾶν τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tanto opere displicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud σοὶ εὐνοϊκὸν apposito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo post cum Θύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis σὺν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munitam praestabo. *T. H.*

Ibid. Π. μέν σου] Scribo σε.

Πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθ'] Non utique significabit *te in his accusare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo scribit σε. Potest enim intelligi *haec tui* vel *hanc tuam rationem olim accusasse*. ut in Hermotimo. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅττινα ᾐτιάσατο τὸν Ἡφαιστον. Ita hoc loco vides eosdem rei & personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μέν σου.

vitibus objeciſſe te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet: illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

σθ ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ὅ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς δὲ κατακλείσαντας ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

quam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἐδόξε. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲν ὁμολογῶ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὴν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ ἴροι. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi caeteroquin *Fabri* oſcitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, ἐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὅλως, ἐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆ συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & παραβάλλεσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθὲς δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. *J. J.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς δὲ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M. du S.*

65. Ἐν θύραις] Reſtituo ἐν θήκαις· nec θύραις (θύραις) placet. *J. Br.*

Ἐν θύραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe θίβαις & θύραις· at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [ὃ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς.] *Brodaeus* pro δεῖ legit δὴ, item *Faber*. *J. J.*

Ἐν θύραις] *Brodaeus* θήκαις. alii θίβαις, quod probo V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M. du S.*

που. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quae in ipſo contextu ſunt integerrimae & pleniſſimae. *J. G.*

62. Τῷ τε γὰρ Τίμωνι &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τῷτε γὰρ Τίμωνι τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit: eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ οὐ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) ſive, *cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum componatur, caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας οὖ ἴσθι οἴσῃ ἅπαντας ὡς πρός σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἀγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt: Τοὺς δ' ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἅμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι φάσμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόμενον αὐτῶν οἶκον, ἄθεττος μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖον δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ὃς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeter-

λάτλονλας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ὑπιμελυμένους, οὔτε προσαπλυμένους αὐτούς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγονλας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, ἐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλασήπονλας. Οὐκ [a] εἰδότας ὡς μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καλαλιπόντες.

Οὔτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅσπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ὑπιθήσονλας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς σοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειλα μή-

nerent, dantes operam, ut me crassiorem rederent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, & in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere juberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant & insumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita utile est, moderationem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæso, Jupiter; si quis legitimis nuptiis formosulam aliquam uxorem in ipso ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

[a] Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ὅτω * συνεχῶς κεχρημένους· ἢ ⊖ ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἁπλοϊκόν. V.

* Συνεχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius festive dixit *nummos alienos pascere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγονλας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Aristophanis* Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. J. B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi sunt.* J. Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorsus, penitus.* J. Br.

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait se non posse illud ἀπάγοι, quum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec & plausu digna crisis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ὑδένος μεγάλου ἕνεκα ὑπ' ἀπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque peritetur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τὰς σφετέρων γυναῖκας ἁπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas stupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ἥρπαζεν ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις Ἀλαβοσθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἁρπάγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic siqua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἂν εἴρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς θεράπας ἁπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad ministros Aspalidem perducere.* & iterum, ἢ ἦ παῖς, ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἁπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero simul rumor differebatur, antequam abducturi ipsam venirent, suspendit se.* Aelianus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ ἢ Φωκαὶς τῷ προσάγοντι, οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἁπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. *Phocais vero non jussui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, considere cogeret.* Et hic certe ὁ ἁπάγων Σατράπης Aspasiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis frustra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Nostri* Phalaride. In eodem hoc sensu, quo ἁπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumptum ab *Nostro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστρῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad se trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

custodiat, neque ullo zelotypiæ sensu moveatur, noctu & interdiu qua visum est vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam suam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæso, talis vir uxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid sit amor, re sæpenumero expertus es.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venerco lætus liberos ferat*, florentem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere sinat; domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, ejus tamen amore flagrare se dictitans,

τε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένῳ, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐραθεὶς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ θαλαττῶν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σπείραν καλακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ

b Αὐτὸς] αὐτοὺς *F.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. *C.G.*

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπάγοιτο. Dixerunt id Latini *perducere*. *Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Justino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecceerum*. Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J. J.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J. Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεὰν, ut ait *Hesiod.* εἰς σπόρον τῆ γονῆς. *J. B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Consule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M. du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula: *Isidor. Pelus.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ σωφροσύνη κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότρῳ παίδων ἐλέγετο γύεσθαι· quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & *L. Kuster.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γεννήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γενομέναι. *Aristaen.* I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γνησίων ἐρωμένῳ ἠγάγετο γαμετήν· mireris sane Elegantissimi *Josiae Mercerii* perspicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Desid. Heraldus*, tametsi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119. scripsit *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότρῳ παίδων.* Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritissimo linguae Graecae *Berglero* non obstitit, quominus certam emendationem perviderent: parentes, inquit, οἵ με ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρότου γνησίων σωθῆναί σοι γάμου non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν καὶ ὡς τὸ ἄροτον μισησάσης τὸ ἀνδρὸς εὐγωναῖκι. Ad Amorem sic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκατο τέκμωρ. (paulo ante simili ratione *Lucian.* μέτρον ἐπιθήσοντας) ubi *Rittershusius*, ut solet, plena manu. Imo liberos ipsos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἄροτον· *Hesych.* Ἤροσεν, ἐγέννησεν· inde ἀροτήρ, *pater legitimus*. Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προηροσίαι. *T. H.*

93. Καλακλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν esse *virginem custodire*. Eodem pertinet καλακλείσας· nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμοῦχοι. *Salmas.* ad *Tertul-*

καὶ δῆλον ὂν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τοῦ σαρκὸς ἐκλελοιπυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐᾷ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ὑπὸ πάντων παιδοποιεῖσθαι δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καλλιμαραίνων εὐπρόσωπον ἔτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων μέχρι παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενον καὶ λαφυστόμενον, καὶ ἐξαντλούμενον· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένον.

ΖΕΥΣ. Τί δὲν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποροι καὶ ἄγλυστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὑπισχνούμενοι μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τοῦ φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονέστερον ἐξαπολοῦντα τοῦ Τίμωνι ἐνθυξόμενος. ΠΛ. ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου

idque indicans vultus colore, macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam defloresce absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. JUP. Quid, quæso, illis succenses? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἑστίᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλαχοῦ. *V.*

rullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. P. 977. E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τὸ αὐλείου προερχόμενα ἢ θαλαμιδύομαι παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. P. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ἢ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ὠθεῖσθαι ἢ πολυτελῆ &c. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι ἢ τοῖς βουλομένοις τὰς ἄλλων οἴκοι τὰς καλακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jos.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit ληρεῖν & παραπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τὸ ληρεῖν ἢ παραπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii.* *H.V.*

1. Ἰ. τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J.Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æschines, Demosthen. Æschyl.* quales Vestales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quæ quasi Cereris *Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Musarii*: καθάπερ οὐχ ἑταίρα, τις ὢν Θεσμοφόρου ἱέρεια τις ὤσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiastes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quæ eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*. *Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M. du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurs.* Graec. Fer. in Θεσμοφορία. *T.H.*

4. Καὶ λαφυστόμενον] Ἀντὶ τοῦ λαφύσσεσθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι παραχωρούμενον. *V.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro servo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His usus est *Des. Heraldius* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τὸ δραπέτου τὰ στίγματα, ὅτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M. du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. *M. du S.*

19. Ἐς τὸν τῶν Δ. πιθ. ὑδρ.] *Plato* scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

rato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens nimiarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

μένε, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, τ' σπεδὴν ἐξανύλων, φθάσαι βυλόμενος τ' ὑπερρέοντα, μὴ ὑπεράνυλος εἰσπεσὼν ὑπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τ τ Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, χ μάτην ἐπανύλήσειν, ὃ κύτος μὴ σχέγοι· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένε ὃ ὑπερρέοι· ὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τ ἔκχυσιν κεχηνὸς ὃ πίθε, χ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, χ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σ βραχεῖ σε, ῥᾳδίως εὑρήσει τ διφθέραν αὖθις, χ τ δίκελλαν σ τῇ τρυγὶ ὃ πίθε. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, χ πλυτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας σ τ Αἴτνης, ὅπως τ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὑποκλύσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένε αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

12. Ἀφειρούμενοι] Παθητικῶς ἀκουτέον, ἀντὶ τοῦ σπερούμενοι. *V.*

22. Τοῦ ἐπιῤῥέοντος] Τῆς ἐπιῤῥοῆς. *V.*

26. Εἰς τὸ ἅπαξ] Ἀντὶ τοῦ ὅλου. *V.*

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Molirique ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* *G.C.*

Ἐς τ τ Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. *T.H.*

20. Τοῦ κ. μὴ σ.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* *F. Br.*

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ὑπιῤῥέοντος· ὕτως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *fagum*. Faber *rhenonem* transtulit. *J.G.*

25. Εἰ μὴ ἐμφράξῃται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit*: quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. *H.V.*

26. Εἰς τὸ ἅπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem*. Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. *J.J.*

Εἰς τὸ ἅπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ ——— ἐμφράξ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. *M. du S.*

31. Ἐκ τ Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. *J. Br.*

34. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί ἦν; τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. *T.H.*

ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ ἀπίω πού τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [a] τελεῖν ὅπη τὸ τέρμα, προγηράσαντι ἐνίοτε καὶ ἀμυδρόνοος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν [b] ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑποπτήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τοῦ θεατοῦ. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ [c] καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε

35 claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, quî sibi

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. *f.* Marg. *AIW.* b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. *f.* Marg. *AIW.* c Καὶ] τοι R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὑσπληξ] * Τὸν συνέχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ἣν ἀρτίως ** λάμναν φασι, ὑσπληγα καλεῖ. *V.*

* Τὸν συνέχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῆ κιγκλίδι. L. τῆς. *M. du S.*
Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλόν, καὶ delevit *M. du Soul*, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. *T.H.*

** Λάμναν] Id est, *laminam*: sic σίτλαν situlam apud *Trallianum*. Ita recte *M. Sladus*. Retinui ὕσπληξ & ὑσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud *Phrynich.* p. 12. & *Th. Magistrum* in V. *T.H.*

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. *G.C.*

36. Καὶ χ. ὤν] Lege ὢν. *J. Br.*

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus pernicissimis. *G.C.*

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Aristoph.* in Plut. *J.B.*

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non solet. *J. Br.*

40. Ἐλθεῖν] P. L. & Ed. *f.* pro τελεῖν. *M. du S.*

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸν σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. *T.H.*

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus. *J. Br.*

43. Ὀνείρων] Alii Codices ὀρνέων. *J. Br.*

Ὀρνέων] P. & Ed. *f.* ὀνείρων, quod etiam in Mf. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Od.* Λ. 221. *M. du S.*

Τῶν ὀρνέων] *Euripides* quidem in Meleagro πλούτου ὠκείαν esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: πανυσίπτερος ἔλε ὄνειρε *Orpheus* H. 85. πτᾶνον ὄνειρον *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 385. — ὄνειρον δέ τοι ἴσον ὀνείροις Οἴχοιτ' εἰς ἔρεβος μελαμπόνιον —. *T.H.*

44. Ὑσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Πρίασθαι βρόχον] Sic fine hujus dialogi. *J.B.*

50. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. *J.B.*

Λευκοῦ ζεύγους] *Horat.* Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis. *Anonym.*

Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεῦγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῷ καλλωπιζόμενον· ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. *T.H.*

52. Χρυσόχειρες] *Annulos aureos manibus gestantes.* *J.Br.* Χρυ-

ſibi pararent laqueum, hodie repente divites exiſtunt, ſumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne aſellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum ſatis ſibi perſuadere poſſunt, ſuas illas opes ſomnium non eſſe.

21. PLUT. Iſtuc quod dicis, Mercuri, longe diverſum eſt; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, ſed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipſe ſit (opum largitor) & ſplendidorum munerum dator, quod & ſuo ipſius nomine ſatis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum eſt, me in tabulas teſtamentarias conjiciunt; ac diligenter obſignantes

ωρίαλ βρόχον, ἐοχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ὅπου λαμπὰς ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καίτοι πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἕτερόν τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μεταχωρεῖν δέῃ με παρ' ἕτερον πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ὁπωσοῦν, φορη-

49. Πρίασθαι βρόχον] Βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις περικαγχαζόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ διὰ εὐπορίαν ὑπερβάλλουσαν χειροπληθῶς τὸ χρυσὸν † διασπείροντες. *V.*

57. Ἀλλ' ὁ Πλούτων] Αἰνίττεται εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ τελοῦντων πλουσίων δεδεχομένους τὸ κλῆρον. ‡ ταύτῃ τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν § αὐτοῖς τὴν λῆψιν τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. *V.*

61. Δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ ¶ τὸ ἐν εἰλήσει βιβλίον. *C.G.*

† Διασπείροντες] Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντας· Χρυσόχειρες, *ſive aureis annulis undique ſplendeſcentes, vel ob affluentiſſimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *J.F.*

‡ Ταύτῃ] L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττωνα. *M. du S.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτὰς *V.* *M. du S.*

¶ Τὸν ἐν εἰλήσει β.] Τὸ ἐνειλημένον βιβλίον. *T.H.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro ſunt annulisque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρᾷ ἐσθῆτι· Epiſt. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Luciani* locum *L. Bos.* Πορφυροῖ, purpureis induti: ſimiliter ἀλουργοί· res in pleriſque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐσυφελιξ' ὐπὸ θεμιστλων ἀνακλας· hoc video tentari in nuperrimis ad *Philen* Animadv. p. 181. ſcilicet vix dubitatur, quin legendum ſit, χρυσοβαρεῖς, *opulentos & longe ditiſſimos.* Non bene, ſi quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipſos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia veſtibus χρυσοβαφέσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipſa ne ſcrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Caſaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum eſt lectionis priſcae. *Heſych.* Χρυσορράγες, χρυσοβαφεῖς· prius vocabulum unde ſit ductum, diſcere licet ex ipſo *Heſychio*, in Ῥήγεα, *Etymol.* in Ῥῆγος, *Schol. Homer.* ad Il. I, 657. *T.H.*

54. Ὄνειρ] *Per ſomnium.* *J.Br.*

58. Πλουτοδότης] Conſtantinus πλουτοδότηρ exhibet ex *Heſiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Heſiodi* E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδόται, in quos poſt mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα ſive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleuſiniam Πλουτοδότειραν θεὰν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἑπιαυτῶν, quod a vetuſta τοῦ πλοῦτος, quam bene *D. Heinſius* ad *Heſiodum* expoſuit, poteſtate pendet. Tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum feſto praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, reſpondiſſe magno clamore, qui ſacris intererant, Σεμελῆι Ἰάκχῳ Πλουτοδότᾳ. Jacchus Diis χθονίοις adcenſetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης· in quibus omnibus appellationis ratio non eſt obſcura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δεήσει σεφανῶσαι & τὴν Πλουτοδότειραν. *T.H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae teſtamenti ſive ligneae cerataeque, ſive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, niſi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In *Hieroclis* Ἀστείοις §. 22. πινακίδες· Scholaſticus in naufragii periculo πινακίδας ᾔτει, ἵνα ἀποθήκας γράψῃ. Merito autem *Lucianus* καλαστημωνάμενοι ἐπιμελῶς· quanta enim in obſignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re teſtamentaria quum multi diligentiſſime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam eſſe factam, non ſuccurrit. *T.H.*

Φορηδὸν ἀράμενοι, μελαχομίζουσι. ἡ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκολεινῷ που τῆ οἰκίας προκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, φιλονεικοῦσι ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ φιλέουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπελομένην τερηγότες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

22. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

a Ἀφαιρεθῇ] ἀφηρημένῃ & mox ἀνεῳγμένῃ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ ἐστὶ τὰ ἑξῆς χῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον ὡδὶ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, * ἢ ἐστὶ παρισον. V.

* Ἢ καὶ παρισον] ὃ καὶ παρ' ἴσον. C. G. M. du S.

64. Πρόκειται] Ad mortui προθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ἐρᾶσθαι πᾶσι νεκρῶν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκολεινῷ που τῆ οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ καλατιθέναι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram προθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ & φιλεμάχητο ταῖς γαλαῖς. *T.H.*

66. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπελπισθέντες· ſed praeterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum φιλεμένουσι· tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. *T.H.*

69. Τερηγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J.B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφηρημένῃ & ἀνῳγμένῃ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J.B.*

Ibid. Τὸ λῖνον] *Duo tabulae teſtamenti ligantur* *J.Br.*

Τὸ λῖνον ἐντμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. *T.H.*

72. Ὁ κοινὸς] Placet καινός. *J.Br.*

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J.B.*

Ibid. Ὑπεξυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Σκυ. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξωρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἰφ. β'. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλιεύ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* *J.B.*

Π. Δ. ἢ Τιβείου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναιχ. — p. 30. B. Τίβιε. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μισ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. *Graev.* ad περὶ Ὀρκ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιβείου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud *An-*

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀνακηρυχθῇ μὲ ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύγων οἰκέτης, ἐπ᾽ παιδικῶν τίμι@, ὑπεξυρημένον ἔτι τ᾽ γνάθον, ἀντὶ ποικίλων κ᾽ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρ@ ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖ@ πλαβῶν, ἐκεῖν@ μὲν, ὅστις ἂν ἢ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ γ᾽ τέως Πυῤῥίου, ἢ Δρόμων@,

80. Ἀντὶ τ᾽ τέως Πυῤῥίου] Οἰκετικὰ ταῦτα ὠν@ τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα. V.

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: Μάνης (hoc recte viderat *Canterus*) κ᾽ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακὰ· διὸ ἐπιφωνεῖται, εἷς Μάνης ὦ Φρυγία· (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) Τ δὲ Τίβην ὁ Μένανδρ@ σωεχῶς (an σωήθως; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) κ᾽ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ὃν τούτου κ᾽ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρ@ reponi voluerit Τίβι@· neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβ@, Τίβης, Τίβι@, Τίβηρ@. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum cenſeam Τιβίους· poſtquam commemoraverat Belgarum παρωκεανιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri οἰκίσας εἶναι τ᾽ κατὰ τ᾽ Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: ἀφ᾽ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. εὐωχοῦ Τίμιε, judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σίκ@, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικ@, Ἀθηναῖ@, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβι@ & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖ@ Ἡρώδης ὦ θυμέρους εἰς Σωσίας τε ὦ Τιβίους ἀπέδοτο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet: hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ κ᾽ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβι@, Σωσίας, Δέ@, Γέτας. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea diſcrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 116. πάλαι γὰρ ὦ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριτο οἱ ἐλεύθεροι τ᾽ δούλων κ᾽ ταῖς ἰδέαις. Γέται γὰρ ὦ Δάοι κ᾽ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δ᾽ κ᾽ ταῦτα σεσωχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μων , ἢ Τιβίε , Μεγακλῆς , ἢ Μεγάβυζ , ἢ Πρώταρχ μελονομαθείς·

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus:* ἡ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾷττά ἐστι· τὰς δ' τοιαύτας οὐ τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν· haec ego sanissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἠθικῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἄλας ἠγορασμένος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἀνημμένος. sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται Ἡμεῖς ἁπάντων (εἰ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adsciscebant, *Euseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B.

T. H.

81. Μεγακλῆς] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύρων feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοισυρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισυρωμένη, ἀπὸ Κοισύρας τῶν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐνειλημένη & ἐγκεκαλυμμένη. plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen.* L. II, 51. *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alios ita solitos appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐκεῖνός με, ὅστις ἂν ἡ ποτε (*loquitur de servo, quem herus instituit haeredem*) ἀπασάμβυός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταῖα, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam misit Μεγάζυδον. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτιον ἄδικον ὑπὸ τοῦ μέθης· Interpres: *qui Megabasum interfecerant:* nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane leniissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφὴ ὄνομα Ἄτοσσις καλλίστη ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν & ἀκολασταστη· scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viro Maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emolliisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερέας δ' εὐνούχους εἶχον, ὃς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας ἀεί τινας ἀξίους τοιαύτης προσασίας, καὶ ἦγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ· σωιερᾶσθαι δὲ τούτοις ἐχρῆν παρθένους. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisciteri, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τὸ ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρ-

illos incaſſum hiantes, & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes,

τὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καὶ λιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἵ

Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενόν ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲ ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετευσάντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam carum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Epheſii. Verum in *Strabone*, niſi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, *etiam aliunde arceſſentes*: nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi: quare eunuchus aliquis, ſed tamen ἄξιος τῆς προεδρίας, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecat, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virgini vir conſecretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſitis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obſ. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζάκορος — ὁ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius Ὥς τις) γένοιτο ζάκορος — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum omne aurum depoſivimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſiae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis cariſſimus.* *J. Meurſius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire: *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac ſi dixiſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quomodo* ἰατροῦ παῖς *pro eo quod eſt* ἰατρός. Vide, quo poſſit prolabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt Vir egregius iſto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obſtare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſpondet) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cujus filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius* ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theotimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, definire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἰαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου· unde οἱ πλεῖστοί γε τῶν ἱεροσυλούντων ὀνομάζονται Τεῦκροι ἢ Αἰάντες. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie reſtitutus a *Caſaubono*: μιγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μιθῷ σῖτον. *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἡ προῖκά γε χρηστέον αὐτῇ (σοφιστείᾳ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας· ἐπεὶ τέρ ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου· *quoniam tibi jam partae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βυζόν, id eſt, ut *Heſychius* exponit, πυκνόν, στιφρόν· γαῦρον ἢ ἐκ μέγα. *Etymol.* in Βύκτης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο καὶ Σώφρων βύβα (an βυζᾶ; quamvis apud *Heſych.* Βυβᾶ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου πάττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ ἐκ πλήρη ἐκ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ πῆμα· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus; *de verbo βύζειν quaerenda eſt vox πῆμα*, quam vide p. 603. v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Heſychius* interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaticos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi veroſimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, ſed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non indulſiſſe. *T. H.*

82. Μετονομασθείς] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀληθὲς . . πένθος] Juvenal. *Ploratur lacrymis amiſſa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θύν-

οἷς [a] αὐτὸς ὁ θύννος ἐκ μυχῶ τῆ σα-
γήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ
καλαπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκα-
λος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τ' πέ-
δην πεφρικὼς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστί-
ξειέ τις, ὄρθιον ἑστὰς τὸ ὦς, καὶ τ' μυλῶνα
ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φο-
ρητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὸς τε
ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τὸς ὁμοδούλους μαστιγοῖ,
ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξε-
στιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ
ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι πᾶσιν
ἑαυτὸν ὁμιλήσειν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲ Νη-
ρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ γ Κέκροπος,
ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ γ Ὀδυσσέως,

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

[a] Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Marg. *AiW.*

88. Ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἄπειρος τοῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύννος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ξ. & Od. M. X. *G.C.*

Θύννος ἐκ μυχῶ τ σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύεσθαι. *J.B.*

86. Τὸ δέλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio praeditus.* *J.Br.*

Παχύδερμος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido &c. ſed Budaeus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι οἱ ἀναίσθητοι. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον ὄ αὐτὸν χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ Ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός inter alia: διὸ οἱ τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμους καλοῦμεν. in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πόδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ παριὼν ἄλλως pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τ μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τέως ἔτι προσκυνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὼν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὡς ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τ λοιπῶν κύριον γενέσθαι· & ſaepius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθεῖσαν εἰς μύλωνα ἐμπεσεῖν, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. ἀπὸ μυλώνων ἐ τ ἐν αὐτοῖς ἀγυρτιῶν ἄγεσθαι ἐπὶ δωμάμεις τε ἐ ἀρχῶν λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεοῖν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκειον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* f. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Said.* in Ἀνάκειον. & not. ad Συμπ. c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφικοῦ τοῦ πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἢ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κε-

ſedecim ſimul una Crœſis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res eſt, dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris, qui , quæſo , tanta in te cum ſit cæcitas, viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miſerit Jupiter, divitiis illos eſſe dignos deputans ? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi ſint? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , compluresque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis ? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque πλουσιώτερον δὲ σωμάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ὃν ἀκαρεῖ ῥ' χρόνῳ ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτά σου ἀκριβῶς φὴς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἓν αὐτόποις [b] βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, χρίονας εἶναι ῥᾳθυμεῖν ἀξίους ; ΠΛΟΥ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἔ πάνυ. ἐᾶ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις , καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς ; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι ἀποστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι ἀπι-

[b] Βαδίζῃς] βαδίζεις Marg. *AIW.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male, quum de quæſitis ab eo, cujus hæres eſt, intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem, quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis perjurus erit, ſine gente, cruentus Sanguine fraterno*, &c. *Anonym.*

7. Αὐτόπους] Quia antea dixerat ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀριστ.] *Ariſtidem* , Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀριστ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos.* *M. du S.*

Ibid. Ἱππ. καὶ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ ὁ Κ.] Athenienſis uterque. Calliam *Laccoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, *Plut. π. Φιλοπλ. Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus , ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Calliæ* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur, proverbio locum dederit : Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλείω τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid.* περὶ Μυσ. p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXX. p. 309. μηδὲν τοῦ παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις κἂν Ἱππόνικος ᾖς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾖς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἱρήσεις κἂν Μέλιτος ᾖς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem , ut vita diſſimillimum, oppoſuit : nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen, quod quum bonis adfluereet , Ariſtidem ἀνεψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementiſſime commoverat , quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus : liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω ὁ κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

τυχὴ, [a] ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ὑπὸ τῷ παλόγῳ καὶ κέρδος προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε [b] κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν [c] οἴηται καὶ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως, ὦ γαθέ, ὅστις τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ὅτω χρῆμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἤδη καὶ βίᾳ· ὅστις δ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὅτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ὅτε τὰ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπλω κἀγὼ, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ. εἶτα πῶς,

obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te Mercuri, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

25. MER. Deceptus ergo eſt Jupiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum eſſe ſciens, eos quæſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

a Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. *J.* πρὸ αὐτῶν ἔρχ. Marg. *AIW.* b Κατὰ] Κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. *J.* κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν. Marg. *AIW.* c Οἴηται] οἴεται *S. A.* priores omnes οἰῆται. d Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *J.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide ſupra Ἐνυπν. c. 7. ἔρμαιον ὤν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *J.* hæc aliter habet nempe, πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. *J. Br.*

Σὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. §. 41. *J. B.*

24. Δυσ. ὅτῳ χρ.] Τοὺς τῷ πλούτου ἀξίους. *J. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς] *Ariſtoph.* in Plut. v. 210. Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὀξυωπέστερος Λυγκέως *Philo* περὶ Προν. apud *Euſeb.* Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Enncad. p. 545. D. ſaepe *Noſter*, ut *Eraſmus* obſervat in *Lynceo perſpicacior*: *G. Cognatus* in *Lynceus*. *T. H.*

31. Σαγηνεύομαι] Lege σαγηνεύομαι *circumdor*. *J. Br.*

37. Εἰρήσεται γάρ] *Dicendum eſt enim*. *J. Br.*

42. Σὲ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed ejus violentia ſe totum abripi patitur: expoſuit illam vim *D. Heinſ.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Theſauro hic ipſe locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma editum a *Kuſtero* ad *Suid.* in Ἀκοσήσας· Τῶς τρητὼς δόναξ, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλα. Ὦ Πᾶν δέχυσο δῶρα τα Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις ἐ δυσέρως τελέθεις. Sumſit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud *Hippocratem*, de quo *Foeſ.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἤν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ῥίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. *J. Br.*

Εἰς βαθυκ. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in ſententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ πενίην φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυκήτεα πόντον] Ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. *J. B.*

Εἰς βαθυκήτεα πόντον] Vana eſt hæſitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quæ in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Luciannus*; ſed *Lucianus* ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli ſequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήτεα dicens, & ipſum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit *Faber*, verius vertiſſe *Eraſmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὅτι περ ἤδη τὴν ἀρχὴν ἐῶρας αὐτούς, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἄμεινόν ἐστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἐάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ὑφῆνομηκέναι, vertiſſe *Opſoeum*, *neque ſub initium fatearis aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe*, *Benedictum*: *nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis*. *J. G.*

Εἰς βαθυκήτεα] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἀνδρὶ ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα Καὶ

cum illos relinquis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad ſolam fugiendi occaſionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque reſponde; qui tandem fiat, ut, cum cæcus ſis, inſuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aſpiciant; ſique potiri te licuerit, beatos ſe exiſtiment, ſin minus, vitam ſibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita miſere amarunt, *Ut ſe præcipites piſcoſa per æquora ſaltu Sublimi e ſcopulo dederint*, exiſtimantes a te contemni, quod

ἐπειδὰν καλαλίπῃς αὐτούς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὀξυθερκὴς τότε ὡς καὶ ἀετίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, ὡς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεταί γε, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ὦν τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς [c] ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας σοῦ, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ σοὶ οὕτω σφόδρα δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς [f] βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὑτούς, καὶ πέτρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι-

c Ἔχοις] ἔχεις *V2. B2.* recte: notatur etiam in Marg. *A1W.* f Βαθυκήτεα] βαθυκύτεα R. *J.*

41. Οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος ἀμφαίζει. *V.*

Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. *J.* cum Mſ. *T. Fabri* βαθυκύτεα. Sed eadem ſibi non ſatis conſtans alibi vulgarem ſequitur ſcripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide Μισ. c. 5. & Ἀ. μισ. c. 10. *M. du S.*

Βαθυκήτεα] Editus Theognis meusque ſcriptus, μεγακήτεα· quam vocem ſervant *Aphthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκήτεα quaſi varia vetuſti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* conſentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile ſit dijudicatu, utrum ab ipſo Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης poſt *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionyſ. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius eſt βαθυκήτης. Ut plurima ſunt in *Homero*, quorum certa ratio poſterioribus minime conſtitit, ſic quam germanam habeat poteſtatem μεγακήτης, opinionum diſſidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κήτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum eſſe non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi poſſit ad μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, εὐρύχωρον & πλατεῖαν, vel, quod habet *Dionyſii Schol.* μεγαλόπλοον· imo in Etymologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quae ſit origo diverſae lectionis βαθυκύτεα, manifeſto colligi poteſt. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώσσῃ Il. B, 581. Equidem exiſtimo, κῆτος olim in compoſitis magnitudinem immenſam indicaſſe; quod ſi ſumſeris, planus erit ubique vocabuli iſtius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Theſ. Ind. Βαθυκήτεα πόντου *Lucianus dixit, vel quod in profundis ſuis receſſibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: eſt enim & piſcoſum mare & profundum.* Mallem haec indicta, quae prorſus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compoſitorum enim rationem ſe minus attendiſſe ſatis declarat: ego vertam, *profundiſſimum* vel *immenſae profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *anguſtiis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire praecipites, ſuadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πέτρων] *Ac ſe e ſcopulis praecipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* ſcripſiſſe aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτε, vide ad Δ. VII. extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὃς Σκυ. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illuſtravit, quibus ſi in reliquos ſimiles extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conſcriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori ſuo reddi poſſe videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem ſibi conſciverint*, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ΟΤΙΠΕΡ δὴ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς· hoc eſt, Benedicto interpreti, *rati faſtidiri ſeſe abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto reſpexiſſes.* Sed jocus, quem in voce ὑπεροράσθαι captat, niſi aliter & legas & verras, perit. Scribit itaque ὑ. ν. ὑπὸ σοῦ, ΟΣΠΕΡ δὴ τ. ἀ. ἑ. ἀ. & verto, *deſpici ſe a te rati, quos ne adſpexiſti quidem.*

ϖῶ ὐδὲ ἢ ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. ϖλὴν ἀλλὰ
χ᾽ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνίης
σαυτῷ, χορυβαντιᾶν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ
ὀπιμεμηνότας.

ΠΛ. Οἴει γ᾽ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι
αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλά
μοι ϖρόσεστιν; ΕΡ. ἀλλὰ ϖῶς, ὦ Πλοῦ-
τε, εἰ μὴ τυφλοὶ χ᾽ αὐτοὶ ϖάντες εἰσί;
ΠΛ. ὦ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ᾽ ἡ ἄγνοια,
χ᾽ ἡ ἀπάτη, αἵϖερ νῦν κατέχουσι τὰ ϖάν-
τα, ὀπισκιάζουσιν [a] αὐτούς· ἔτι δὲ χ᾽ αὐ-
τὸς, ὡς μὴ ϖαντάπασιν ἄμορφος εἴην,
ϖροσωπεῖον ϖεριθέμενος ἐρασμιώταλον, διά-
χρυσον, χ᾽ λιθοκόλλητον, χ᾽ ϖοικίλα ἐνδὺς,
ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοϖρόσωπον
οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, χ᾽ ϖάλ-
λονται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐ-
τοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον
ὡς καταγίνωσκον ἂν αὑτῶν, ἀμβλυώττοντες

ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perdito amore prosequantur.

27. PLUT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, cæcum, & quæ alia in me sunt vitia? MER. Qui, quæso, nisi & ipsi cæci sunt? PLUT. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quæ nunc omnia invasere, caliginem ipsis objiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, præ doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere

[a] Αὐτούς] αὐτοῖς Marg. *AIW.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμβλυώττοντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν· ἢ συνυπακουστέον τὴν εἰς ϖρόθεσιν, ἵν᾽ ᾖ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ, σκολοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες. *V.*

*Ἵν᾽ ἀμβλυώττοντες] *C.* ἐν ᾗ· *V.* ἵν᾽ ᾖ. *M. du S.*
** Ἐξηρᾶσθαι] *C.* ἐξηρημῶσθαι· *V.* ἐξηρημῶσθαι. *M. du S.*
† Τύφω γὰρ] O prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, indixeratque φασί. Si absit a scripto *C.* legendum est τ. γὰρ ὦ φ. καὶ κ. *T. H.*
‡ Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν οἱ χρήσονται] Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* τῷ μὴ δεῖ ἔχειν. *ut sensus sit: Qui volunt habere quae non oportet, eos importuna invadit superbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπεισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄγοια. ἀγνοιταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μηδ᾽ εἰδέναι ἔχειν, ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαιρος ἐπεισέρχεται μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* fastui *adjuncta est* desipientia. *Namque quos fastus constrictos tenet* (qui fastu fascinati sunt) *desipiunt eo, quod* nesciunt (sive, *quod scientiam non habent*, vel, *quod scire ne-*

78. Λαθὼν ὁ τύφος] Τύφος δὲ τὸ οἱονεὶ ἐκκεκαυμένον χωρίον ** ἐξηρημωμένως τῆς ἐκλωκότα τῆς ϖάθει τούτῳ τῆς βελτίστων φρενῶν, χ᾽ μηδ᾽ ὁποῖ εἶναι συμφερόντως αὑτῷ ἐπισάμενον, ϖαρ᾽ ὃ χ᾽ τύφος εἴρηται τὸ ϖάθος † τύφω γὰρ τὸ φλέγω χ᾽ καίω φασί· σύνδρομος δὲ τούτῳ χ᾽ ἡ ἄγνοια· ἀγνοηταίνουσι δὲ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι ‡ τῷ μηδ᾽ εἰδέ-

quiunt) *quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἔχειν εἰδέναι eodem modo *Scholiastes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipse Lucianus, ὡς ϖάντα χρὴν ὑπομιμνήσκειν δ᾽ αὐτὰ, ϖόθεν ἔχεις εἰδέναι; *unde scis, propterea esse omnia subeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. *Neque tamen scio* (vel *scire possim*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ εὑρόντες, ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; *Et ubi invenissetis, scireti sne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat?* Porro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scytha §. 3. ἐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀπορεῖν ἔφασκεν ὅτι χρήσονται τοῖς ϖαροῦσι. Emendatius scribes, ἅ, τι χρήσονται τ. ϖ. Quae post haec apud eumdem *Scholiasten* sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. F.*

Malim μηδ᾽ εἰδέναι ὅ, τι. *C. G.* τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἡ. *M. du S.*
Pro οἱ *M. du Soul* ἢ· praetuli *J. Jensii* ὅ, τι. *M. Sladus* διὰ τὸ μηδ᾽ ἕνα ἔχειν· minus recte. *T. H.*

Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque quorentes *se supercilliose adspectos a caeco*; quae vis est vocis ὑπερορᾶν. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὴν ἀ.] *Nunquam, prorsus.* *J. Br.*
48. Κορυβαντιᾶν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μακαρίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*
61. Εἰόμβοι] Placet οἰόμβοι. *J. Br.*
64. Αὐ-

pere cæcutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLUT. Plurima sunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quæ ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quæ miranda non sunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων ϗ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἦν [b] ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, ϗ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; ϗ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον [c] προοῖτο; ἐ γὰρ [d] δὴ ϗ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς [e] ἐπίχριστόν ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. ϗκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, ϗ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζει. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄτλα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καλεληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν. κἀμὲ τὸν

[b] Ὅτι] Priores Edd. Τί ἦν ὁ ἐν. ὅτι ϗ R. Marg. *Alii.* τί ἦν ὅτι ἐν αὐτῷ. *F.* [c] Προοῖντο] πρόειντο *F.* [d] Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δεῖ. [e] Ἐπίχριστον] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχρυσον *S.* & *A.* quod *Faber*, etsi nihil moneat, secutus videtur.

καὶ ἔχειν ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπεισέρχεται § μεγαλαυχία τῇ λύπῃ τοῦ πλούτου θᾶττόν τηι· τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ ὁ μαλακίας συνέδριον αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε ὁ θηλύτητα ἀφ' τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Συμμάχοι ταύτῃσι λοιπὸν ὕβρίς τε ϗ ἀπάτη, τ' ἄλλων ἀφ' τοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τ' δὲ τὸ εὐλόγου τ' οἰήσεως κρατύνειν ἀναπειθούσης, ϗ ὡς καλῶς ϗ σωτηρίως τούτῳ προσαναχείζ. *V.*

§ Μεγαλαυχία] Prave antea legebatur μεγαλοψυχία. Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtemperavi Doctiss. *M. du Soul.* Attamen prope mihi persuadeo, inveniss Scholiasten in corrupto *Luciani* Codice μεγαλοψυχία, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ὡ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, sensu sumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditissimis tam spurce foedata, & OEdipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope sanari possint atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίας συνέδριον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat *M. du Soul*) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interseras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. *T. H.*

64. Αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *M. du S.*

65. Ἐρῶντες ἀνεράστων &c.] Profert *Thom. Mag.* in Ἀνέραστος. *T. H.*

67. Ὅτι ϗ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem secuti Ms. a *Fabro* memorati, & Ed. *F.* quæ ὅτι habet sine καί. *M. du S.*

68. Αὐτὸ] Legendum αὐτοί. *M. du S.*

71. Οὐ γὰρ δεῖ] Emenda δή. *F. Br.*

Δή] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorstius* in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. *M. du S.*

72. Ἐπίχριστον] *Fucata.* *F. Br.*

77. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tullium* praeteriit. *T. H.*

83. Φευκτῶν] Legendum est φευκτέων, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & *inevitabilis* significat, non *vitandus.* *M. du S.*

Φευκτῶν] Apud philosophos αἱρετὰ & φευκτὰ inter se pugnant. *Cebes* p. 77. ἔτω γὰρ ὁ ὠφέλιμον ὁ βλαβερὸν ἂν εἴη, ϗ αἱρετὸν ὁ φευκτὸν ἅμα ἀεὶ· saepissime *Plato*; quare nihil hic mutandum. *T. H.*

τ' πάντων ἐκείνων πατέρα τ' εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

tot malorum, quæ ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere sustinuerit.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρός, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ ἀφευκλικός, εὐθέμιαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, ἀφ' τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυα-

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quæ firma sit, præbens; sed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando cædimus,

a Δυσκάθεκτος] δυσκάτοχος R. b Ἐγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἐξώλη τε) *J. B1. V2. S. A.* Marg. *AIW.* ubi, sicut in *F.* & *P.* ἐξώδης. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μεταξὺ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τῆς δράματος ἔθει· πολλὰ τοιαῦτα [σὺ] τῇ κωμῳδίᾳ. *C. G.*

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. *V.*

10. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπέρβολος ἦτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, (1) ὃν ὀστρακίσθαι ἀφ' φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς Θ λυχνοποιὸς ἦν, (2) καὶ ἐλυχνοπώλει, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς Θ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ Θ τὸ ἔθος τοῦ ὀστρακισμοῦ κατελύθη, (3) ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδαρέῳ (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων φησι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὥραις ὡς (5) παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλως· ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν. Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὀστράκισθαι] Legendum ὀστράκισσοι. Quid sit ὀστρακίζεσθαι dudum ostenderunt Eruditi. *J. J.*

V. ὃν ὀστράκισθαι. Exc. *G.* ὃν ὀστρακῖσθαι· *C.* Περιθυδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. *M. du S.*

Dedi lectionem *C. V.* restituerat *M. du Soul* ὃς ὠστρακίσθη. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste depromta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat *J. Wasse* ad *Thucyd.* p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Doctiss. *M du Soul* Περιθυδ. integrandum est Περιθόϊδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit *J. Meursius* de Pop. Att. in Περιθοῖδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθόϊδης, ὃν ὠστρ. &c. *T. H.*

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδοκίδης] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. *Schol. Aristoph.* ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. *M. du S.*

(3) Ὡς Θεόπρας] Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. *M. du S.*

(4) Φρύγα] Prior Editio: καταλύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in *V.* extat φασὶ), sed scribendi compendio, quod qui

(5) Παρελθόντος] Προσελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι· παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. *T. H.*

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat *Athenaeus*, alios itidem in errorem traxit: recte *J. Meurs.* in Att. Biblioth. recenset etiam *Suid.* in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Pisander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum *Polyzelus* Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. *T. H.*

(7) Χρέμητος] Χρέμιδος *Schol. Aristoph.* ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. *M. du S.*

descripserat adsecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. *T. H.*

85. Τέθηπε] *miratur.* *J. Br.*

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυες, ἐγχέλυς, ἐγχέλεις agit *H. Stephan.* Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. *T. H.*

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. *J. B.*

Ἰξώδης] Mendose plerique libri ἐξώδης. Vera scriptura, quam expressimus, ex *J. B1.* & *S.* est: agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἐξώλης. *M. du S.*

97. Ἀπολυθῆναι] Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος scribe ἀλλὰ μεταξὺ &c. διέλαθε. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸ θησαυρὸν & reliqua. *J. Br.*

Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μεταξὺ] Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. *Th. M.*

Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina personarum antea per-

dimus, rem haud negligendam obliti sumus. PLUT. Quam? MER. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero sequere hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero. PLUT. Recte sane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; sin me deseras, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ρȣ̃ντας ἡμᾶς πρᾶγμα ȣ̓ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τ̃ Θησαυρὸν ȣ̓κ ἐπηγαγόμεθα ȣ̃περ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάῤῥει τȣ́τȣ γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, [e] ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τ̃ θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμȣ̃ ἀκȣ́σῃ βοήσαντος. ΕΡ. ȣ̓κοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τ̃ Ἀττικῆς. καί μοι ἕπȣ ἐχόμενος τ̃ χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τ̃ ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσȣ̃μαι περινοστῶν. ἀλ-

e Ἀνέρχομαι] ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet.

βουλευθέντα ὑπὸ τ̃ Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτȣ̃ εἰς σάκκον βληθὲν (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστὰς αὐτῶν ἔπτα ἔτη, ὃς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν ȣ̓τως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνεληλυθότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανον ἔχοντα, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τ̃ σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἑστιᾷν μέλλοντα, καὶ διαλῦσαι τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τȣ̃το δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα (11) ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυλήνης ἁλούσης ὑπὸ Πάχητος τȣ̃ στρατηγοῦ, τὴν μ̃ ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τ̃ δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μ̃ ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τȣ̃το ἀποστεῖλαι ἐπὶ τ̃ Παράλου· τ̃ δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τ̃ ἐπιδημούντων Ἀθήνῃσι Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τ̃ δῆμον, καὶ τριη-

(8) Ῥιφθῆναι] Exc. G. ῥιφῆναι & C. M. du S.
Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. T. H.
(9) Δημήγορος] δημηγορ. V. id est, δημηγορῶν. M. du S.
(10) Ὑπερβολὴν] ὑπέρβολον V. prave. M. du S.
(11) Ὑπ' αὐτȣ̃] ἀπ' αὐτȣ̃. V. M. du S.

perturbata restituit jam ante nos *Benedictus*. M. du S.

Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava personarum distinctione laborantem adjuvit, praeter *Brodaeum*, *Franc.* etiam *Luisinus* Par. III. c. 2. T. H.

99. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τ̃ Θησ.] Male notata etiam hic persona Mercurii, & omissa Pluti: esse debet: Πλου. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τ̃ θησαυρόν. Th. M.

7. Ἐχόμενος τ̃ χλαμύδος] *Laciniam ducens*. Dixi ad *Petron*. J. B.

8. Τὴν ἐσχατιὰν] *AEschin.* in Tim. p. 13. v. 43. τούτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατὴρ &c. ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπεκῇσι δὲ ἕτερον χωρίον· ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiastes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata describere non gravabor. Ἐσχατιαί εἰσι τόποι ἔσχατοι τ̃ χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τ̃ δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικήν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ *singulorum agri suis finibus distincti & separati*, ut monuit *Casaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem castigans, qui *de nescio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; sed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit *Demosth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορευόμην Κηθήραδε (lege Κυθήραδε) εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτȣ̃· καὶ πρῶτον μ̃ περιαγαγὼν τὴν ἐσχατιὰν αὐτȣ̃ πλέον ἢ σταδίων ȣ̓σαν τετταράκοντα· & compluries in sequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* observatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἐσχατιαὶ significent, dubitari non potest: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Hesych.* in Ἁλμυρίδες. eum in modum historici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τ̃ Λυκίας περὶ τὰς ἐσχατιάς· illudque proverbii vice positum a *Constantio* Ep. ad Antioch. in *Athanasii* Apol. καί τοι τὶς ἀγνοεῖ καὶ τ̃ τὰς ἐσχατιὰς οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequebatur, occursu ingrato abesset, ἐσχατιὰν colendam commisit, ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γηδίον· non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλῳ suo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. T. H.

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc est, *Pessimo cuipiam Atheniensi*: Cleonem & Hyperbolum Aristophanis Comoediae infamant. J. Br.

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Aristophan.* in Pace. J. B.

Ὑπερβ.

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἕτος ἐστί, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἑτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαὶ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ τατλομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τὸ ταχίστως; ἐπεὶ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου πεφυλαγμένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διΐ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιροῦσαν τὸ ψήφισμα· ἔτω (12) Θουκυδίδης. Ἐπέστη γὰρ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος δὲ Ἀριστοφάνης, προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον (13) Ἀριστοτέλης δὲ δὲ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὼ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε γὰρ δὲ φω-

Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames; multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis. PLUT. Quid igitur cauſæ ſit, quin hinc quam ocyſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit. MER. Jovi aliter viſum eſt; quare ſtrenui ſimus.

32. PAUP. Cæcum iſtum, o Argiphonte

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & ſequ. cujus verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτέλης δὲ] Sic Exc. G. & V. In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in V. tale ſcripturae compendium Ἀριστοτ'. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορήσας. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim notum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quamquam ne ſic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, niſi forte ἐπιλαχὼν, & ſubſortitione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe *Scholiaſtes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος δὲ προσθεὶς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc poſtremum adnotavit etiam

Ὑπερβ.] Adde graviſſimum de hoc Thucydidis teſtimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλῳ ἢ Κλέωνι] Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in adminiſtranda rep. verſatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepiſſet, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπεφύετο δὲ ὁ Κλέων ἤδη λοιδορῶν πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν eo defuncto ſine controverſia primas tenuit, ὡς καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν,

νην μεγάλην· (14) Βυρσοδέψην ὃν αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς Βυρσοδέψου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μετακειρισαμένου· ἐκωμῳδεῖτο δὲ δὲ ἐπὶ (15) μανίᾳ. Ἐξέπλευσε δὲ δὲ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα δὲ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος (16) Ἀμεινίου. *V. C.*

Scholiaſtes ad *Aeſchin.* Orat. in Tim. Mſſ. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἤθους σχῆμα (ſcilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὰς χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T. H.*

(14) Βυρσοδέψην] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuiſſe appellatum, quoquam modo liquet. *Ariſtophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. *J. J.*

(15) Μανίᾳ] Lege μανίᾳ· *Plutarch.* T. II. p. 855. B. hiſtorici malignum animum hoc indicio deprehendi ſtatuit, ſi δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικεστέρων παρόντων utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κακολογίαν dicit. Cleonis κακολογίαν perſtringit *Thucyd.* IV, 27. ſed idem quoque c. 39. καὶ τὸ Κλέωνος καίπερ μανιώδης ὂν ἀπόσχεσις ἀπέβη. *T. H.*

(16) Ἀμεινίᾳ] Conſentit Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teſte, ſcriptum reliquerat, interiiſſe Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc *Diodorus* firmat, multum in iſtius pugnae narratione diſcrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T. H.*

τῷ τε δήμῳ ὠφελιμώτατος ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teſte *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiſſimo duce Braſida, & in fuga caeſus interiiſſet Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad *Ariſtoph.* Pac. v. 680. Scholiaſtes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο· mox: ἕτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita ſolent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: δυοῖν ὄντων ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τοῦ Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret, teſtularumque ſuffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut oſtendit teſtis inprimis fide dignus *Ariſtoph.* Nub. v. 549.

te Mercuri ; quonam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem , his , quos vides , Mercuri, Sapientiæ , & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt , in qua ſic illudatis , ut quem unum mihi habebam , eripere poſtuletis , poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat , mollem ſcilicet, ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit , & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

τα, χειραγωγῶν. ΕΡ. Ὀπὶ τηλονὶ Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τ Διός. ΠΕ. νδν ὁ Πλοῦτ@ Ὀπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ καλῶς ἔχονλα ὑπὸ τ Τρυφῆς ϖαλαβοῦσα, τοιοῖσὶ ϖαιδεῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ ϖολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; ἴτως [a] ἄρα εὐκαλαφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, κ εὐαδίκητ@, ὥσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς ϖρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος ϖαλαβὼν αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ ϖάλαι, μαλθακὸν, κ ἀγεννῆ, κ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ ϖάλιν ἐμοὶ ῥάκ@ ἤδη γεγεννημένον; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ.

ΠΕ.

[a] Ἄρα] ἄνδρα. F. nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἄρα.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium* : neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe , qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὴν Περικλέους ϖολιτείαν ἐπαινοῦμεν Ϲ τὴν Βιαντ@. ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερβόλου Ϲ Κλέων@. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti , numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μέν τινας ἐπιεικεῖς τυχόν , τοὺς ϑ ϖάνυ ϖονηροὺς κ χαλεπούς. p. 541. D. οὐδεὶς ϖώποτε ὅτως ἐγένετο ϑρασὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Ὑπέρβολ@ ἐκεῖν@ ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* ϖερὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον· Δημοάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένλω· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρεινὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀνειρὸν, ut & quædam aliæ edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖν@] Non ignoro , quam vim ſaepe pronomen illud habeat , velut , quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολ@ ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκεῖνῳ, ſcilicet Τίμωνι. *T. H.*

23. Περιεχημένον] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατέχημαι. *T. H.*

25. Ἀργειφόντα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. Θνατοὶ κ σάρκινοι, εὐαδίκητον κ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone , quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl, v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri* , cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρή-

M. du S.

Ibid. Τῷ ϖάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus*: melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer* , *hominem faſtiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum , atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δήσε, τὸ τοῦ λόγου, ῥάκος ϖολυχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε· iisdem verbis ϖερὶ τ ἐπὶ μ. σ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριεττὴς, ἁλίοις βίου ῥάκ@ — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent , incedunt ϖόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ ϖροσπίσῃ γῆρας ϖικρὸν Τριβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκ@ dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τί μ' ὦ ϖόνηρ' ἐξάρισας ἀς κλινήριον· ita ſi legas , jambus erit tolerabilis; ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπιπτουσῶν τ ἠλέκτρων, κ τοῦ τόπου οὐκ ἔτ' ἐνόντος &c. Paulo aliter *Seneca* , teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant , liqueat tibi , eosdem admirari & Soterici lectos :* viliſſimos puta , nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάρον , ὡς ϖαλαιὸν ἄγεις σάρον· ſic enim emendandum videtur: Θέλει δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, ἀϕ' ὧ τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes , non pluris illam facies , quam ſportam.* *T. H.*

42. Οὕτως]

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἧττος δὲ τάχα εἴσεσθαι, οἵαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἔργων· ἢ σωφρονοῦντα μὲν τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένον δὲ τῷ γνώμῃ διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ ἄλλα καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ [a] προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἤκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' ὑμᾶς χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συλλίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Næ iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quæ ipsum ad res præclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prædicatis, dii

[a] Προσίωμεν] δὲ καὶ προσίωμεν. R. [b] Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *AIW.*

44. Ἀγαθὸν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν θηλυκοῦ ὄσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτὸ ἀρσενικὸν οἴ. *V.*

42. Οὗτως] Legendum οὗτος. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, quum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium συνεργὸν & διδάσκαλον etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. Δ. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In *Dial. Min. & Sostr.* ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c. 11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει· in Δικ. c. 30. εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] *Synes.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ ἀγαθὲ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει. ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — οἱ μὲ ὀδὰξ τελρήχοτα βῶλον ὀδοῦσι Λαζόμοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *AElian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *T. H.*

60. Δέχου τὸν ὄλβον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. *M. du S.*

63. Ἀν-

dii estis, vapulabitis tamen; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γ' ἅμα κ' θεοὺς κ' ἀνθρώπους μισῶ, τυλονὶ δὲ τ' τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ, κ' ὑποτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς Διὸς, μελαγχολᾷν γ' ὁ ἄνθρωπος ὑ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35. MER. Ne quid inscite facias, Timon; quin potius agreste isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium facessite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, κ' τραχὺ καταβαλὼν, πρόεινας τὼ χεῖρε, λάμβανε τ' ἀγαθὴν τύχην, κ' πλοῦτει πάλιν, κ' ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, κ' σωφρόνα τ' ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. εὖδέν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Haecne Jovi referam tam dura atque aspera dicta?

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος. c. 44. *Interp. Aristoph.* ad Aves & Lysistr. *J. B.*

69. Μηδὲν σκ.] Ποιήσεις subauditur. *J. Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὴν ἀγριότητα. *J. Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primae classis homo.* *J. Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* Baln. §. 3. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα· *Eurip.* Hec. v. 794. — πρῶτα τ' ἐμῶν φίλων *Aristoph.* Ran. v. 424. Κἄσι τὰ πρῶτα τ' ἐκεῖ μοχθηρίας. *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτῳ Μένανδρος μὲ ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιῇσι σὺ τῷ στρατοπέδῳ τ' Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod Edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, resecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέρονται· sic & *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τ' τότε Ῥωμαίων σὺν δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philostr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megistias* ὁ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομισθείς. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τ' προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ Ἱππόδρομόν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πάτροκλος, ὅς σοι (repono, ὃς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες, id est, Herculem. *Phrynich.* Ecl. D. A. p. 78. ὅτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνῶσις, ὅπου γε δὴ ὁ τὰ ἄκρα τ' Ἑλλήνων παιδείᾳ ὁρᾶται· quin scripserit πταίων ὁρᾶται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὧν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθείς· exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τ' Ἀθηναίων, quicumque sunt Athenienſium praecipui. Excusamus *Basilium* in V. Thecl. p. 54. Thamyris γένει λαμπρύνεται, κ' πλούτῳ κομᾷ, κ' τ' πόλεώς ἐστι τὸ κράτιστον· debuerat potius, κ' πόλεώς ἐστι τὰ κράτιστα· idem accuratius p. 86. αἱ μὲ γὰρ (γυναῖκες) ἐφήδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τ' Θέκλης, ὅσον ἀσελγὲς ὑ ἀκόλαστον ἦν· ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν κ' κόσμιον &c. Diversum est, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὰ πανουργὰ κ' παλιντριβῆ & τὰ δίκαια ὑ τὰ χρήσα pro hominibus ponit πανούργοις ὑ παλιντριβέσι, & δικαίοις κ' χρήσοις. Ex Latinis similia notat *P. Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipsum quoque *Luciani* locum proferens. *T. H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J. Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum versus, quasi proverbii locum: Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T. H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὑπιμελουμένων σε τῶν θεῶν.

Non sane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a quibus tot tibi ortæ essent injuriæ; deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μέ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἔτι ὑπιμελείας. τοῦτον δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὢν κατέστη, κόλαξί τε πολλοῖς, καὶ ὑπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ [a] καλαφθείρας, καὶ ὑπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως καὶ προδόλικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καλαγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν ὅτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit, assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens, odium exsuscitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deserens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus postulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res despicere docuit, efficiens ut omnes spes vitæ in memet sitæ essent; ostendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere posset assentator palpans, neque sycophanta autem me terrens, non

[a] Καταφθείρας] Διαφθείρας *J.* Marg. *AIW.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recusset: §. 37. Contra, ἐδεμία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi sum obstrictus*: quod impudenti tribuit *Theophrast.* Char. Eth. p. 46. qui, quum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κἀκεῖ si vertas, *& ibi, & tum porro*, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quicquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod *Aristoph.* habet in Lysistr. v. 865. 869. ἐδεμίαν ἔχω γε τοῦ βίου χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν ἐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· *vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τοῦ βίου &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καλαλιπὼν ὅτος ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud ὅτος. Alia res est §. 38. ὅτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Ὃν ὅτε κόλαξ θωπεύων] Similes sententiae a multis congestae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius est *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

μ) *Ibid.* Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Aristoph.* Acharn. *Hesych.*

12. Ἡβηδὸν] *Ne puberibus quidem exceptis.* *J. B.*

Ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon; Plutum suum sibi Jupiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν ϖ. ἀ. ἡ. οἰμ. ποιήσαι, vel, ποιήσειε, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur: nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem jussero, sed re vera fecero. Formula solennis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμώζειν σοὶ λέγω, σὲ κελεύω· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κελεῦσαι, vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heraclitum dictum sine dubio respexit, qui

non populus exaſperatus, non quilibet in concione ſuffragium ferens, non denique tyrannus inſidias ſtruens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc induſtrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, ſufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem ſat erit, ſi omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave iſthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati ſunt. Sed iſtam tuam iracundiam, & inconſulti adoleſcentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aſpernanda ſunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me cauſam adverſus te agere? an tibi moleſtum eſt loqui me? TIM. Dic, ſino, modo ne longam orationem & prolixis proœmiis gravem habeas, quod facere perditiſſimi iſti rhetores ſolent. Id enim Mercurio, qui hic adeſt, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὑ δήμῳ παροξυνθείς, ὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ὑ τύραννος ἐπιβουλεύσας ῥᾳδίως δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμένῳ τοιγαροῦν ὑπὸ πόνων, τιθονὶ τ ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανά μ' ἀφορμὴ ἔχω τὰ ἄλφιτα πορίσαι τ διέλθοντος. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τ Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡδέως οἰμώζειν ποιῆσαι. EP. μηδαμῶς, ὦ γαθέ· ὑ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, μεταχειρίδιον, μ τ Πλοῦτον παράλαβε. ὅτοι ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλεχθῶμεν πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ὀπτιφλοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, μάλιστα τ [c] Ἑρμοῦ τιθονί.

ΠΛΟΥ.

b Μακρὰ] Ita ſola *F.* ceterae *μακράν*. Notatum quoque in Marg. *AIW.* c Ἑρμοῦν] Excepta *P.* omnes Ἑρμῆ.

22. Ἀνέξομαι γάρ σε] Σκόπει, πῶς ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν, ὁπου ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοὺς τὴν αἰτιατικὴν * ἐπενέγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ † εἰσδέξομαι ἢ παραχωρήσω προσελήφθη. *V.*

* Ἐπενέγκας] Ita ſcripſi pro *ἀπενέγκας*. Inepti hominis obſervatio, cui tanquam uſitatius obverſabatur *αἴρεσθαι* genitivo junctum: quid enim aliud ſibi velit *ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν* exputare nequeo. *T. H.*

† Εἰσδέξομαι] *M. du Soul* reposuit *προσδέξομαι*, & pro *παραχωρῆσαι* prioris editionis *παραχωρήσω* poſterius etiam vidit *M. Sladius*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T. H.*

qui Epheſios, quum Hermodorum, civem omnium excellentiſſimum, urbe expuliſſent, *ἐκέλευσεν ἡδέως ἀπάγχεσθαι*. B. Pr. §. 14. *ἐγὼ ὃ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως οἰμώζειν*· ibi vide plura. Vel ſic tamen in *Luciano* praetulero: *ἐμοὶ ὃ τοῦτο ἱκανόν, ἢν πάντας ἀνθρώπους ἡδέως οἰμώζειν ποιήσω*. Vera ſunt, quae de voce *ἡδέως* notat *Tan. Faber*: *Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorſus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T. H.*

16. Οὗτοι ἀποβλ.] *Homer.* Il. Γ, 65. *J. Br.*

Οὗτοι ἀποβλητά εἰσι] Ex hoc *Homeri* Il. 3. verſu,

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἱπποσύνα δῶρα.

Heliod. lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Caſaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J. B.*

18. Διαλεχθῶμεν] Unde apud Græcos τὰ δίκαια. *Demoſth.* initio περὶ στεφάνου. Vertit *Terentius* in Eun. *juſta*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*

Διαλεχθῶμεν] Scribe διαλογήσωμαι· nam ἵνα intelligitur. *T. H.*

20. Μακρὰν] Ῥῆσιν ſubaudio, ut & in *μακρὰ*, ῥήματα. *J. Br.*

Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquæ quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*

Μακρὰν] Reſtitui *μακρὰ*, quod in Ed. *Fl.* ſola, a qua reliquae omnes male diſceſſerunt: ita mox §. 38. *μακρὰ λίπτων*. *T. H.*

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἅτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ καλημοθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῂς, ἠδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· βλεπτὸς δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ θεισπέδατος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐν τοῖς κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ἅτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καλαῤῥάτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καλαγωγοῦσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιέθηκεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἅτοσὶ, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρὸς σὲ, ἅτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, præsidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subjeceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex ædibus excussus sim, & capite protrusus foras, quanto te verius proditionis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Jovem obsecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis sit:

a Ἐξωσθεὶς] ἐξωθεὶς F. b Μηκέθ'] Sic R. L. J. Marg. Αἰῶ. reliquae μήθ'.

35. Ἐπιβουλεύουσί μοι] *Fabrum*, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conquestus Plutum, infinitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν· cur tamen hic quicquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus injurias sibi factas expostulat, se scilicet objectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. *T.H.*

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abest, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακὴ, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλανὶς & τρίβων *Teleti* apud *Stob.* p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. *T.H.*

43. Μηκέθ'] Ed. *J.* & Mss. R. G. & L. Reliquæ Edd. μήθ', quod ut minus venustum exulare jussimus. *M. du S.*

56. Ὑπόστηθι] *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι· Λουκιανὸς ὁ Τίμωνι· ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine & fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia.* Mihi secus videtur: sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quanquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores isti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulatores pessime de se meritos rebus suis opimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicujus indigeat, modo ὑπόστηθι repetitum jungas cum ὅπως οἱ κόλακες &c. Verum interseri debet καὶ τῷ, εἰ τὸ καλεπὸν τοῦτο &c. *T.H.*

57. Οὐκ οἷόν] *Ferendum non est.* *J.Br.*

58. Διαῤῥαγῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδωκασεύοντες ῥηγνύμενοι τὰ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Def. Herald.* ad *Martial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat: *Aristoph.* Equ. v. 339. & *Kuster. Aristides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διερρήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque La-

sit: itaque cum eo jam audacter facito, ut consuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Thesaurum sub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, & de integro diteſcendum. Cum enim dii ipsi vim adhibeant, quid, quæso, fiat? Tamen illud vide, in quæ me conjecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiamsi isthuc molestum est, & ægre tolerandum; perfer, inquam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego autem in cælum, ubi supra Ætnæ cacumen ascendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim ubi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesaure, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, strenue fo-

ἤδη γεγένηλαι; ὥϛε ϑαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· ϗ σὺ μὲ σκάπλε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσε) γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. πειϛέον, ὦ Ἑρμῆ, ϗ παῦθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν ϗ πάθοι τις ὁπόταν οἱ ϑεοὶ βιάζωνλο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγμαλα ἐμβαλεῖς τ κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέϛαλα διῆγον, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, ϗ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόϛηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰϛόν ἐϛιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τ Αἴτνλιον ἐς τ ὑψηλὸν ἀναπλήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲ ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πλερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ πείμενε· ἀναπέμψω γάρ σοι τ Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ πάϊε· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τυτωΐ, καὶ πάραχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis usitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* T.H.

61. Τῇ εἰρεσίᾳ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. *J.B.*

Τῇ εἰρεσίᾳ τ πλερῶν]. E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconsulte scribens, *Nic. Heins.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T.H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. κ. ἐγὼ ὑμ. ὑποϛ.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne *Thomas Magister* quidem intellexit. Sciendum est, Plutum adsumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens*; *ego vero vobis suppositus ero*, hoc est, *ego a Vobis effodiar*. Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις· ad Plutum autem; σὺ δὲ τ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσε) γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesaure, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis sunt; quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeso, alius Plutus quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ περάϛια, ϗ φίλοι Κορύβανλες, ϗ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποϛήσομαι] non significare *ego vero a vobis discedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, *ego vero vobis suppositus ero*, sive, ut ita dicam; *substabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; quum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῶν, controversiam) tentat ὑποϛήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex *Th. Magistro* potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legisse; quamquam ipse *Thomas* Nostrum non satis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίϛαμαι ϵ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵϛαμαι. Λουκιανὸς οὐ Φιλοψεύδει· Ἐν σκοτεινῷ ὑποϛάς. ϗ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ ϑ ὑμῖν ὑποϛήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίϛαμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἵϛαμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίϛαμαι ϗ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἵϛαμαι. ϗ Ὑφίϛημι, τὸ, Ὑποβάλλω

μων, βαθείας καλαφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποσήσομαι.

ΤΙ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νδν μοι ἐπίρρωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐν τῷ βάθει τὸ Θησαυρὸν ἐς τὰ μφανὲς προκαλούμενη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πο

a Ὑμῖν] ἡμῖν ἀπος. *F.* ὑμῖν ἀπος. P. L. Marg. *Alw.*

68. Ὑποσήσομαι] Ἀποσήσομαι. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ

* Τῷ συγκρήματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκυρημένων. *M. du S.*

Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει· an σπαλω τι. quae omnia nostrae expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *J. F.*

67. Βαθείας] Πληγὰς. *F. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατοίσω ἐ τρίτῳ, *impingam tertium ictum*. *F. C.*

Βαθείας καλαφέρων] Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ἐν τῷ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρειν valeat, *allidere*, *incutere*, *adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότερον καλεσεγκόντος τοῦ ἀπειρίας, scilicet τὴ ἐγκοπέως· in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σμιλύην καλαφέρων διέκοψε &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἅρπην καλαφέρει τὸ ἰξύος· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καλαφέρειν βαθείας τῆ γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T. H.*

Ibid. Ὑμῖν ὑπος.] Alii Codices ἀποσήσομαι. *F. Br.*

Ἡμῖν ἀποσήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *F.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποσήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποσήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ — ἀ — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ ἐ διηνεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποσησόμεθα, ut recte Ebatur ὑπο—. De ἡμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Haec VOBIS ipsorum militia fuit.* V. Nigr. c. 5. & Thys. c. 6. *M. du S.*

Ὑποσήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσω. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποσήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, ὑποχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπεκσήσομαι· ut

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine so-

τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ὀφειδόξῳ ἐ μανιώδει δῆθεν * τῷ συγκυρήματι. *V.*

νίῳ τινι δῆθεν τῷ σ. quanquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. *T. H.*

in *Achill. Tat.* VI. P. 375. Νδν με αὐτὴν θεράπδυσον ὁρᾷς γὰ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκσήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἴην. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποσήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποσήσομαι Θυμῷ ῥέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ· quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι ἀμάχω τῷ ἀνδρε. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *subsiabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὑ τοῦτον ὑποσήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποσήσω, & locus *Hesychii* longe diversum sensum: ὑποσῆσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T. H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρασιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *J. C.*

72. Φί-

somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave munus es mortalibus.
Namque ignis instar eximie micas, - Et noctu

ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γῆν μὴ ἄνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, κἠ νύκτωρ, καὶ

76. Ἐπίσημον] Κεχαραγμένον. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾷν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebat oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Jovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν ὃ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, κἠ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμέν· verba sunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis aversabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω Eccles. v. 1061. Notat ibi *Faber*: *Ex Luciani* Timone *apparet* (*sed & aliunde constat*) *Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse.* Nimis, credo, festinabat, quum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τεράστιος invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῷον, palam est: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον πρὸς Διὸς Κτησίου κἠ Ἑρμοῦ Κερδῴου ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῶϊ] Mercurio, ut supra visum est ad c. 15. acceptum referebant quicunque thesaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Nostro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & si quae talia. Κερδῶος apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M. du S.*

74. Μὴ ἄνθρ.] *Erasm.* in Prov. *Thesaurus carbones erant.* *J. Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quasi hoc somnium esset. *J. Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cætera ex *Pindaro* 1. Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* versus, qui apud *Stobæum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. novissimæ in hunc modum.

Ἕα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὐδὲ μήτηρ, ἡδονὰς τοίας σ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
Οἵας σύ, κ' οἵ σε δώμασιν κεκλημένοι.
Εἰ σ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quarimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe sit, quaeris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blandæ potest
Par esse prolis, non sacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobæum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus* cohærere hos versus inter se, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hosce duos illi subjunctos alicubi legere se ait meminisse;

Κρεῖσσον γὰρ ἡ σιγὴ τοὺς θεῶν νόμους
Πέπλα ναΐειν δόξαν ἠμπολημότα.

p. 27. *tract. de habendo delectu sententiarum*, quem *Comic. Sententiis* præmisit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M. du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J. Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J. Br.*

καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλταλε, καὶ ἐρασμιώταλε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν παρθένος ἀναπεπλωμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἄτω καλὸν ἐραστὴν δι' ὀροφῆς τέγους καταῤῥέοντα;

Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὥγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη δρεπάνη, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐκαλιὰν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· καὶ τὸν τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ὀπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕθλος καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ φίλταλε, καὶ ἐρασμιώταλε. nunc sane [mihi credibile fit, Jovem se in imbrem aureum convertisse. Quæ enim virgo amantem adeo formosum, & per impluvium defluentem, expanso sinu non excipiat?

42. O Mida, o Crœse, & vos Delphici templi donaria, quam nihil estis præ Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Persarum rex ne comparandus quidem est. O ligo, & tu rheno suavissime, optimum erit vos huic Pani consecrasse. At ego universum hunc agrum coëmam, turremque asservando auro exstruam, quæ me unum excipere possit, non plures: in ea quoque sepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, hæc sancita sunto, & lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despicere; amicus autem vel hospes, vel ara Misericordiæ, logi ac nugæ.

89. Ἡμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἑκατειαῖς δὲ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύεσθαι. V.

* Ἱδρύεσθαι] M. du Soul ἱδρύσθαι· ego vulgatum retinui. T. H.

97. Ἡ Ἐλέου βωμός] Ἵδρυτο δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαις καὶ φιλανθρωπίαις αὐτοὺς ἀποδεξάμενος. V.

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. *J. Br.*

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Crœsi. *J. B.*

Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθ.] Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. VI, 9. *T. H.*

89. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] *Longus* lib. 1. & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariss. μακαρίτης *Isaac. Casaub.* ad *Athen.* *J. B.*

Τῷ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Pastor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex pastore & servo τῷ Διονύσῳ μὲ ἀνέθηκε τὴν ὥραν, καὶ τὸ δέρμα. τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλόν &c. Vid. *Jungermann.* p. 213. Conferendus *Aristoph.* in Plut. v. 843. *T. H.*

91. Πυργίον] *Pausan.* in Attic. Φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. *J. Br.*

94. Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. *J. B.*

96. Ἑλ. β.] *Pausan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστὶν ἄλλα τε καὶ εἰς ἀπιστίας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βωμός. *J. Br.*

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiæ Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine describit. *Anonym.*

Ἐλέου βωμὸς] V. Δημων. c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex instituto *Meursius Ceramico gemino* c. XVI. *M. du S.*

99. Κατάλυσις] Sic B. πρ. c. 10. & Plut. in *Catone* 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀλλ' ὦ πατέρων, φεῦ, ἀποδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν τὸν εὔλογον. *M. du S.*

1. Μονήρης ἡ δίαιτα] Sic postea in Saturnal. μονιοὶ λύκοι, quorum victus, ut suum, μονήρης. *J. B.*

Μονήρης . . ἡ δίαιτα] Confer. Κρον. *Epist. ad Div.* c. 4. & notam *Bourdelotii.* Atqui & res nota est, & ab *Ælian.* prodita, συνόμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quarum non semper severe pensitanda ratio est. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, si lubet, vide ad Epist. ad Div. inter Κρον. c. 4. ubi diserte noster *Leones & Lupos solitarios vesci* vulgo tradi ait. *M. du S.*

Μονήρης δὲ ἡ δίαιτα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἥδει ὁ μονήρη ὁ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγηροὶ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μονήρεις, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Ecclesiasticis sumtum illud *Hesychii*, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπαγγελλόμενοι sunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gæ. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus, πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὀπτῆσαι δεομένῳ, ἀδαιμονία, καὶ κατάλυσις [a] τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ὀπίθυλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχραὶ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερορᾶτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

[a] Τῶν ἐθῶν] Ἢ ἠθῶν R. ἐθνῶν J. Marg. *Alii.* [b] Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] * Ἔστι τῷ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος ὅτῳ λόγος. Ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι παντὸς ἔργου, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. οὐ ταύταις δὲ προσεῖπεν ἄν τις τινὰ, δὲ καθάπαξ φίλος † ἐπεμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ τὰς ἱερὰς ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸ ‡ Φουρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς κατοχθονίοις· καὶ πᾶς ἔτος ὁ μὴν ἀνεῖτο τοῖς κατοικοῦσι μετὰ συγγενείας πάντων προϊόντων § ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συνάγοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν δὲ πάντα τινὰ τὰ ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἷονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φράσαι τίς, μηδὲ προσειπεῖν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. *V.*

* Ἔστι . . . λόγος] Haec interponi jussit *M. du Soul*, procul dubio ex *G. Exc. vel C.* depromta. *T. H.*

† Ἐπεμίγνυτο] Prius edebatur ἐπιμίγνυτο. *T. H.*

‡ Φουρουάριον] *Matth. Sladus* Φεβρουάριον· sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox auctius *M. du Soul*, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis lustrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. *T. H.*

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. *M. du S.*
Quid si ὑπέρων τρόπον; *inferorum more: inferos imitati*: sic ὑπερώχρωτες, *pallidi.* Confer de Diasiis *Hesych.* in *V.* *T. H.*

¶ Ὃν δὲ φράσαι] Exc. *G.* & *V.* ὃν μηδὲ φρ. *M. du S.*
Idem *Matth. Slado* venerat in mentem. *T. H.*

vita comparatur, sunt μόνιοι, μονοπεῖραι. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 823. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. in *Lougarou.* *T. H.*

4. Αὐτὸν] Castiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδω μ.] *Duntaxat adspexero.* *J. Br.*

Ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. *A. V.*
Vide ψευδολογ.

10. Φυλέται ὃ καὶ φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen.* *J. B.*
Thucyd. Heliod. *J. Br.*

11. Ψυχραὶ] *Frigida & inania.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* T. H.

16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος ἐκτείων τὰ ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιωσάμενος δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγκεῖν] Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.
* * *
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. τὸ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ ἀφ-

sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. *Faber* τὸ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcumque praestiturum jactat. Sic in *Aristophanis* Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' οἶδα, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς ἁμαρτάξω ταῦτα.

& in Lysistrata vs. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐωχείτω] Nihil mutandum; in eo enim est ἐμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐωχείσθω] Sic rescripsimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων] Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους· Verbum probum, etsi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere*, *excutere*: *Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μέντοι τάχυ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ τῶν πολλῶν δόξα. *Arrian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μήτις ἐκσείσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων· ἰδοὺ ἐκσέσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενὸς, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud *Chrysostom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκκόψαντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ἐλέου αὐτὸς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐπισείουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσείων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes*. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam *Luciani* manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δεξίαν προύτειν' ἑκάστῳ. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud *Xenoph.* K. Π. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ἐν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἅψασθαι, ἢ ὄμμα τὸμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ ὅτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Aristoph.* Eccles. & Lysistr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, quum animam efflasset, imponeret: eo innuens se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum esset mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται ὑπὸ τῶν πολλῶν ποίων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς) ὡς τοῦ βίου διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad Lysistr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque dissimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἢν δὲ δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέῃ, *si res & usus ita prorsus ferant*; *si eo descendere sit necesse*. *Xenoph.* K. Π. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μοχθεῖν, τοῦ πόνου (τὸ ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι) *Thucydid.* VIII, 81. μὴ ἀποῤῥίπτειν αὐτοὺς τροφῆς, ὅθ' ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ σφωμένην ἐξαργυρίσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν ἢν αὐτόν τινα, ἢν τι δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τοῦ λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἵα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ τοῦ-

tem videro, atque ut extinguam obsecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidæ F. Colyttensis, concionis sententiam confirmavit idem Ti-

25 φθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίτῃ καὶ ἐλαίῳ καλασβεννύναι. καὶ ἤν τινα ὕδωρ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ἀναφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι 30 δυνηθείη· οὕτω γὰρ ἂν τὶ ἴσον ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυτιεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός.

τοῦ σώματος] quam facile vero potuerit intercidere ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine justa funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihimet ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto:* animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat §. 46. φόνου τάχα προκεκλήσῃ μοι· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui.* T. H.

Ibid. Στέφανον] *Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant.* J. Br.

28. Ἐπὶ κ. πίπτοντα] Aliud exemplar, βαπτίζοντα. J. Br.

Πίπτοντα] Sic Ed. J. Coll. & Mss. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πτίοντα, & vide Ἑρμ. c. 79. & quæ ibi a me annotata sunt. M. du S.

Βαπτίζοντα] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα· quod si reperiretur in contextu Lucianeo, sedes mutare jussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro usitatissima phrasis in *Luciano* ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. T. H.

30. Τὴν ἴσην] δίκην, τιμωρίαν. J. Br.

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. J. Br.

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. M. du S.

Ἐχεκρατίδης] Verum est, praeter hunc locum nusquam in hoc libello sic scribi: quia tamen defendi potest, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque insolens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita Λυκόλοφος & Λυκολοφίδης· Ἀδείμαντος ὁ Λυκολοφίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Aristoph.* Scholiasta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Aristophane* dictus & *Eupolide* Λυκόλοφος. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνωνα vocat, qui p. 957. B. est Ἐπαμινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπιβολή· ὡς καὶ Φιλῆμ. Λυσίᾳ ἐν τοῖς κατὰ Νικομαχίδου· atqui haec ipsa est oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμματείως εὐθυνῶν κατηγορία· in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lysias*, quem alibi semper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teste *Hier. Magio*, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laërtium dici censuit *Valesius*, Laertii filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuissem veritus Ἐχεκρατίδου. T. H.

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores persequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus est *L. Kusterus* de Verb. Med. p. 133. & sequ. longoque intervallo industriam superavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Thes. T. IV. p. 730. tametsi nonnulla sint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidisse in Lex. Jon. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis feciisse poterat *H. Valesius*, si, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucydid.* I, 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἵππων Κρατιστοτέλους Ξυπεταιών· *concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdris Hippon F. Cratistotelis, demo Xypetaeon*: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudsonus* in Psephismate, quod *Josephus* habet A. J. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum Doctissimum fefellit: scribendum est: ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ δεῖ πολλὰ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γ' ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι γε χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποστάν-

mon. Eja, ſtatuta hæc ſunto; hæc viriliter obſervemus.

45. Ceterum magni intereſſe arbitror, ut omnes reſciſcant, eſſe me ſatis ſuperque divitem. ea enim res ipſos ad ſuſpendium adegit. Sed hem, quid iſthuc, quæſo, eſt? quid ſibi hæc properatio quærit? undique pulvere reſperſi atque exanimati concurrunt; neſcio certe unde ipſis aurum ſuboluerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc unum adverſus legem modo latam faciemus, eos ut ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contempti, urantur impenſius. Erit id, ut opinor, melius. Quare hic ſubſiſtentes, jam eos exci-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρανομήσομεν, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσομεν. *V.*

* Ἢ ἀντὶ . . . . παρανομήσομεν] Haec addidit *M. du Soul.* *T. H.*

τῷ θεάτρῳ, ὃ προέδρων ἐπεψήφιζε Δωρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπροέδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud *Diogenem L.* In *AEliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Mſſ. *Abrah. Gronovius*: καὶ περὶ ταῦτα ὅτε ἐψήφιζεν Ἀθηναίοις ὁ ὁ δεκα στρατηγῶν θάνατον· quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ὅτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις ὁ ὁ δ, &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Themiſt.* Or. XX. p. 239. B. ὅτε ἐπιψηφίσαι καλεσάσθη κατὰ τὸν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν· non intellexit *Petavius.* Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν· hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Αἶξ ἀρανία e *Suida*: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτῷ neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem ſine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ὅτε ἐψηφίζετο, ὅτε καὶ ἐχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὤν· in quo ne credideris quicquam eſſe praeſidii ad tuendam *AEliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *AEſchinis* Axiocho §. 12. πῶς δ' οἱ πρώην δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲ σὺν ἐπηρώμην τὴν γναθμόν· omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Horreo*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπῄρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος· p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διεχειροτονίαν ἐδίδοσαν· nam & ἐρωτᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, *Schol.* *Ariſtoph.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, προτιθέναι διαψήφισιν *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν· quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. *T. H.*

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γε] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνην & ἀγχόνην· ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους· βαρυτόνως δὲ τὸ χοινίον ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *AEſchin.* περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὲ ἆρα ἦν ἀγχόνη ὁ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πυγμὴν τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expreſſit *Fulgent.* Mythol. p. 7. *mocrorum improbior angina.* *T. H.*

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes.* *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φιλίππῳ ἰδρῶτι ῥεόμενῳ, κεκονιμένῳ ex palaeſtra: prave legitur p. 387. στρατιώτην ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in *Heſychio*: Κεκονιαμένῳ, κεκονιορτωμένος· perinde eſt utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος· κονιορτοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere.* Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 23. *T. H.*

40. Ὅσ-

excipiamus. Age, videam quis hic ſit, qui agmen ducit? is eſt Gnathonides aſſentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia ſæpe apud me vomuit; ſed bene ſane quod venit; ante enim alios ejulabit.

τες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτός ἐϛι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους σπαρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμεμεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεϊ γ' πρὸ τῶν ἄλλων.

46. GNATH. Dixin' ego ſæpius, Timonem virum bonum a diis non ſemper neglectum iri? Salve, Timon formoſiſſime, & ſuaviſſime, & potator hilariſſime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voraciſſime, & hominum nequiſſime. GNATH. Tu quidem ſemper dicax es; ſed ubi paratæ ſunt epulæ? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφόταλε, καὶ ἥδιϛε, καὶ συμποτικώταλε. ΤΙ. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώταλε, καὶ ἀνθρώπων ὀπτριπτόταλε; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ϖοῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τί σοι ᾆσμα τῶν νεοδιδάκτων

[a] Εὐμορφότατε] Εὐμορφώτατε Ita priores Edd. monuit *J. Jenſius*.

40. Ὀσφραινόμμοι τῷ χρ.] Pariter in Anac. §. 48. ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου. *Ariſtid.* T. III. p. 512. C. de philoſophorum iſtius aetatis impudentiſſima natione: κὴ προσιόντων (τὸν πλουσίων) εὐθὺς ὤσφρηλο· κὴ ϖροβαλλόντες ἄγουσι, κὴ τὴν ἀρετὴν ϖροδιδόασειν ὑπισχνοῦνται· quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abſtruſus usquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occaſione*: meminerat, credo, dicti *Juvenalis — lucri bonus eſt odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor, ut venuſtius ſcribi credam in *Ariſtoph.* Pl. v. 783. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι Ὀσφραινόμμοι ϖαραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ, quam, quod vulgatur, Οἱ φαινόμμοι. Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφρανθεὶς μόνον τὴν Ῥώμης, ἀϖάντων τούτων ἐπιλήσῃ. *T. H.*

42. Ἀκροβολιζόμμος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κακῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς eſt lapidum conjectus apud Philoſtr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius*: diverſa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἠκροβολίσαντο πρὸ τῆς δίκης. *T. H.*

43. Παρανομήσομεν] *Scholia* ϖαρανομήσωμεν, quod placet: ϖότερον ἀϖελαύνω, ἢ τόγε τοσοῦτον ϖαρανομήσωμεν. Παρανομεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata ſibi Timon interdixerat: ſaepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem conſuetum & vitae inſtitutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἐλπιζόμμος ϖλοῦτος ἀνέϖτοιθε κὴ ϖαρανομεῖν. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen paraſiticum. *Terent. Liban. Long.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copioſe Clariſſ. *Caſaub.* ad *Theophraſti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρέξας] Emendo ex conjectura, ἀρέξαλο. *J. Br.*

Ὀρέξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque cauſa alia, ſuſpicetur *Brodaeus* IX. Miſcell. c. 7. legendum hic ἀρεξάλο, pro vulgato ὀρέξας, ne conjectura quidem adſequor. Quin ſi ἀρέξαλο eſſet ſcriptum, locus haud dubie foret vitii poſtulandus. Quid enim, quaeſo, ὁ πρώην ἀρέξατο foret? Deberet ὃς ἀρέξατο. At vulgata ſunt plana & rotunda; quod qui non prorſus infans in his literis eſt, abunde perſpicit. Caeterum lepidiſſime in fine dicit *Lucianus* ἐμεμεκώς. pro quo Lector exſpectaret ἐκπεπωκὼς, *qui epotavit ſaepe domi meae integra dolia.* At id, quod conſequitur, ponens loco ejus, quod neceſſario praecedit, miram quamdam captat iſthoc ἀϖροσδοκήτῳ elegantiam; ſimul lurconis illius & bibonis ſpurciſſimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauſerit, ſed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμεμηκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμεμέκει. *M. in S.*

56. Νὴ κὴ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Niſi hic excidit Δία, ut legendum ſit Νὴ Δία; notandus eſt uſus τοῦ νὴ ſimpliciter pro *revera*, ſine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentiſſimi *Maittairii* Ind. *Aretaei* in Βορός. *T. H.*

58. Ἐπιτριπτότατε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philoſophis paſſim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Adſentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. Π. I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲν ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα κὴ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους· ϖοιητής τις, inquit, οὐκ ἄσημος γράφει· eum eſſe Terpandrum oſtendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* eſt emendandus. *T. H.*

61. Δι-

χλων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄδη μάλα ἐμπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πά-65 γον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ὀκνήσῃς, φόνε τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας σὺ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ὦ χαιρήσεις ὕτω σκαιὸς ὢν χρηστὸς γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἐστός ἐστιν ὁ προσιὼν, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὀβελυρώτατος. ὅτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν 75 ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μιαθὸν γε ἐπαίνου, ὁπότε ἅπαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, [b] ἑπομοσάμενος ᾠδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] F. προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. *AIW.* b Ἑπομοσάμενος] Ἑπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *AIW.*

70. Ἰχαιμον] Ἐπέχον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. *J.B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J.Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago *Noster* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T.H.*

70. Ἰχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J.Br.*

Ἰχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut θυμὸς, θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J.B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J.C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ὅλον θεράποντα, ὅλον μὲ τὰς τρίχας, εἰ σὶ δὲ πυῤῥαὶ, ὥσπερ ἐστὶ τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini proprie vocant *reburrum:* Gloss. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philops. §. 18. *Alciphronis* restituo I. Ep. 28. τρίχουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλαθον (utroque enim modo scribitur) γυρόντιον, pro τάλαν-

merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & synephebi sumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum præsto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostræ memoriæ hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res postularet, posses, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniissem, accepi in re ampla & bene aucta sorte esse te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etsi fortasse, cum tanta sis præditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori præcipere potes, quid factu opus sit. TIM. Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium est; quoniam quæ ipsi conducibilia sunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens. Hic cum

πότης; τοιγαρῆν δίκαια πέπονθεν [d] ἔτως ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μελριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τὺς ἐπὶ τ τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. ἐκ ἔτι [e] πιστευτέα τ νῦν οὐδενὶ· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροὶ· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καιρούμενα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἦκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἦκω τοιγαρῆν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε ἔτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τ παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς κὴ ITAL Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν. TI. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ διχέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα σου κρανίου ὑπὸ σοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα συνεβούλευον αὐτόν.

TI. Ἰδοὺ τρίτος ὅτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ὅτος ἐκκαί-

d Οὗτος] ὅτως Marg. *AIW.* idque *Fabrum* probasse versio declarat. *e* Πιστευτέα] P. πιστευτέον. *f* Φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσωμαι *B2.*

4. Κατέαγα τοῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν· αὐτοὶ γὰρ οἶνου. ὅτως ἂν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. *V.*
οὕτω φασὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου.

λαντον· prioris vocabuli potestatem pete ab *Hesychio* in Τρίκουρος. *T.H.*

75. Βδελυρώτατος] *Impurissimus.* Legend. *Casaub.* ad Char. *Theophr.* *J.Br.*

79. Ἐπομοσάμην] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. —. *Jensius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M. du S.*

Ibid. Ὠδικότερον τ κύκνων] Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cycnis. *J.B.*

88. Ἐπιπεδᾶν] Lego ἐπιπηδᾶν. *J.Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὁρᾶ subaudi. *J.Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M. du S.*

90. Ἐπὶ τ τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοί τοι πόσιος ἑ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. *M. du S.*

92. Πιστευτέα] Pro πιστευτέον. *J.Br.*

Πιστευτέα] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *M. du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus sit.* *J.Br.*

Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νουθετεῖν τινά. Errat *Brodaeus:* recte *Faber.* *T.H.*

4. Κατέαγα τ. κ.] *Comminuta est mihi calvaria.* *J.Br.*

Κατέαγα τοῦ κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαγῆναι & Κεφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem sanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T.H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiscitum, decretum,* de quo mox. *J.Br.*

9. Συγγενὴς &c.] Perquam apposite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὖ τ φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, κὴ δεόμενοί μου λιποταξίου λείπονται. *T.H.*

καίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει· (καὶ ἀδεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν·) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι Φυλῇ Διανέμειν τὸ Θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος ὅλου γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρό-

14. Διανέμειν τὸ (1) Θεωρηλικὸν] (2) Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς Θέας τῶν Διονυσίων διὰ τὴν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖστον

(1) Θεωρηλικόν] Pro Θεωρηλικὸν legitur in *Luciano* Θεωρικὸν, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Burlaei*. *J. C.*

(2) Ἐσπουδάζετο ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προβάσαν] Ante legebatur προβάσασαν· quod Graecia non agnoscit. *T. H.*

10. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo solvere, numerare, dare*, sic & Graecis διδόναι. *Theophrasti* Testamentum apud *Diogen. L.* V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἃ νῦν παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς σωτέταχα δισχιλίας δραχμάς. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδετο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον] Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τό γε νόμιμον, & videtur bene legisse *Erasmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando Θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ Θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεὺς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est *Harpocration*, & qui eum sequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accensuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . διανέμειν] V. *Plaut. Asin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριττυάρχῳ dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεὶς δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditissimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγηΐδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In *Stephano* Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθία, ut jam *Meursius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, & corruptissimum, in quod incideret, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel Ἔρχεια. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἔρχεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Ἔρχεως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν· τετρασυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρχιέας φασίν· ὁ δημότης Ἐρχειεὺς· καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχειεὺς ἦν· τὰ τοπικὰ, Ἐρχειᾶθεν, Ἐρχίαζε, Ἐρχειάσιν. Diphthongum in istis vocabulis adscisas, an simplex ι parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμειν τὸ Θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Hesych.* haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi περιλώματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μυᾶς. ἐπίδοκις τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν Θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μυᾶς, εἰς Διονύσια. *Demosthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ Θεωρικὸν, sed τοῖς Θεωρικοῖς. Vocabant autem Θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐξεφανωμένους. *Hesych.* sive Θεωρικοὶ ἢ Θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad certum dierum continuorum ludos, vel ad oracula Setnatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* Locus alius hac de re fusius dicendi. *J. B.*

Διανέμειν τὸ Θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μὴ ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ Δι-

ὀξιώματος (3) προβᾶσαν ποιητῶν ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις· (4) μήπω δὲ τῷ θεάτρου καταλαμβανόντων ὀχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ μάχαι καὶ πληγαί. (5) ἔδοξεν ὦν τοὺς

(4) Μήπω δὲ τῷ θεάτρῳ καταλ.] Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum resarcio: μήπω δὲ τῷ θεάτρῳ οἰκοδομηθέντος, πολλαὶ τῶν τάξεων, vel, τὰς τόπους καὶ καταλαμβανόντων ὀχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἔδοξαν. *T. H.*

propugnaculum ; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt : *Quandoquidem Timon Colyttenſis Echecratidæ F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus, quanta haud in quoquam Graeci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit ; vicit autem uno die pugilatu, & luctu, & curſu*

βλημα τ῀ Ἑλλάδ῀· κ῍ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμ῀ ξυνειλεγμέν῀ , κ῍ αἱ βυλαὶ ἀμφότεραι πεμένυσι· πρότερον δὲ ἄκυσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σᾶ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδ, Κολυτεὺς, ἀνὴρ ὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ κ῍ σοφὸς, ὡς ὐκ ἄλλ῀ ὀν τῇ Ἑλλάδι, πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πυξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον,

τόπους μισθοῦν , ἵνα ἕκας῀ ἔχων τ῍ οἰκεῖον τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων κ῍ προκαταλαμβάνων , μήτε μ῍ ὑσεραῖος ἀπεροῖτο τ῍ θέας. Ἐπειδὴ ὃ ἥλαττοῦντο οἱ πένητες τ῍ πλουσίων πολλᾶ ῀ ἑτοίμου μισθουμένων , τὸ εἰς τᾶτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ὀν τ῍ κοινᾶν ἑκάσῳ. Δραχμὴ ὃ ἦν τὸ διδόμενον, κ῍ ὅτε πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς , ὅτε ἐλάττον , ὡς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τ῍ χρυσὸν πλεονεκτοῖεν , μηδὲ οἱ πένητες διὰ πενίαν βιάζοιντο. Ἔοικεν ὖν ὁ ὑποκείμεν῀ κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτ῍ ἐγχειρισθῆναι παρ᾽ Ἀθηναίων διανομήν· εἰκότως (6) τοίνυ πᾶσι διὰ τᾶ Τίμωνος ἀπεπέμπεται , ὡς αἰτήσαντος αὐτᾶ (7) τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν ῀ ἀλαζόνως παροραθέντ῀. *V.*

(6) Τοίνυν] Ante legebatur τῇ νῦν. *T.H.*

(7) Τότε] Reponi malo πότε. *T.H.*

διαδόσει (interponendum videtur ὀν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν· κ῍ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον , ἠξίου κ῍ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit : *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρᾶτον ὑπ᾽ ἐκείνου φασὶ τ῍ δῆμον ἐπὶ κληρουχίας ῀ θεωρικὰ κ῍ μισθᾶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς , etiam τᾶ θεωρικοῦ , *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum *D. Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budaeus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur poſcens.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. *T.H.*

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. *J.Br.*

15. Ἀ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* *J.Br.*

Αἰτᾶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlaeus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit , οὐκ ἂν μακρὰν ὢν ῀ τ῍ πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotius.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναισθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, κ῍ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷν τ῍ θαλαθήμενον, τί γίνε῀; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας , ἐπέγραψα τᾷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος , τᾶ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτὼ , ψυσάμενός τι ὄνομα , κ῍ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς ῀ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. *J.G.*

16. Πολίτῃ] *Civem eſſe* : hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. *J.Br.*

17. Μέγα ὄφελ῀] *Decus tui generis & praeſidium* cum *Horatio* dicas. *AEſchin.* περὶ τ῍ Παραπρ. p. 31. v. 22. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελ῀ τ῍ πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιςὴς τ῍ πολιτικᾶν λόγων ῀ ῥητορικῆς ὄφελ῀ *Philoſtr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Ecclez. v. 53. & quae dicemus ad §. 55. *T.H.*

18. Τὸ ἕρεισμα τ῍ Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, ἔρισμα. *J.B.*

Ἕρεισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. *M. du S.*

Ἕρεισμα τ῍ Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ ῀ ἀοίδιμοι Ἑλλάδ῀ ἕρεισμα Ἀθᾶναι, cujus praeter alios meminerunt *AEſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκυνεῖν σωτῆρα ῀ εὐεργέτ῍ , κ῍ ἕρεισμα , κ῍ ὀφθαλμὸν ῀ κρηπῖδα ῀ τὰ κάλλισα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non praetermiſſo, collegit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. *T.H.*

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίων῀. *J.Br.*

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πενταικοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent : τ῍ Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion Chryſoſt.* p. 541. D. Quid praeter iſtius aetatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. *T.H.*

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. *T.H.*

23. Κολυτεὺς] *Suidas* : Κολιτεὺς· ὡς῀ Λουκιανᾶ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυτεὺς, ὁ δῆμος τ῍ Αἰγηίδος. *F.G.*

26. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quaeri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *AEſchin.* in Cteſiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Grutero* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. *T.H.*

27. Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. *J.B.*

ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρμαλι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί δῆτα; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσεται ἀμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea hujus generis multa addi satius est: *Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἁλλὰ γὰ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ [a] προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

[a] Προεγράφην] προυγράφην. Marg. *Alii.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἅρ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρμαλι] *Euseb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπώλῳ. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II. 178, 7. & 35. *M.du S.*

Ibid. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lysias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταὐτὸν τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam Ἀχαρνεῦς dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχάρνεις* pro *Ἀχάρνας & sic fecit fortasse Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum imprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & sequ. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς: atque adeo perlibenter restituam Ἀκαρνᾶνας: ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. τὰ ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδι) & T. II. p. 48. B. οἶδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνάνων ἁλόντας· vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meursius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας scribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M.du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solennem veteres usurpant Iphicratem κατακόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosthen.* in Aristocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ages. p. 607. F. *Harpocr.* in Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ex *Androtione* & *Philochoro:* mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Lucino* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖρα & μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius:* vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μὴ ἔ. ὅπ.] Quod nulla arma possideam. *J.Br.* *Th.M.*

36. Προεγράφην] Προσεγράφην. *Ibid.*

ti haberemur, nisi memores essemus: *Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob hæc omnia placuit curiæ, & populo, & Heliæ per tribus, populis autem Atticæ singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum præterea septem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

ρισ͂οι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσμαλα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στραληγῶν, ὠφέλησε τὴν πόλιν· ὅπερ τούτοις ἅπασι, Δέδοχθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀνασ͂ησαι τὸν Τίμωνα πλησίον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ὑπὲρ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Δικασ͂ήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία εἰς ὕπαιθρον προκαθημένων τῶν δικασ͂ῶν· παρ' ὃ ἡ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, πλησίον τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους. *V.*

44. Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διΐ· ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas adtulisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. κρεῖττον ἔφησεν εἶναι θέλοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ δι' ἀπορίαν τοῦ καταλόγου ἀναγκασθῆναι δοκεῖν· Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικασ͂ήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ σωιζ͂ουσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol. A. V.*

43. Χρυσοῦν ἀνασ͂ῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραί σε στήσαιμεν· ibi vide *Bergler.* *rium.* Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum; sed ἀνασ͂ῆσαι τινὶ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. rident Tritonidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, *lunulae*, *nimbi radiati* statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuster.* ad *Aristoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Aristophanis* versibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper ab avibus conspurcarentur, quae *Scaligeri* fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipsa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Paus.* VI. p. 514. τῷ δὲ (ἀγάλματι Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι· saepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre*: *Artemidor.* IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα· στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτῆς πόλεως· καὶ μῆνας ἑνδεκα ἐπιζ͂ήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* restituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις· cujus rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionys. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῶν Ἁπλ. Φαρμ. διω. IX. ἐντιθέασί τε εἰς δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἐόντιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὼς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ ut legendum credam τὰ ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. *T. H.*

γον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεύς,

nysiis tragœdis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus,

ejus-

50. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστεὺς καὶ * ἀγχιστεία ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν ϛ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα ϛ μητέρα † ἐγγυτάτω τῶν τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. *V.*

* Ἀγχιστεὺς] Exc. G. ἀγχιστεία. *M. du S.*

Ita correxerat etiam *M. Sladus*. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida* in Ἀγχιστεύς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τῶ hinc est restituendum, & συγγενεῖς μόνον, & τοῖς οἴκοις, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. *T. H.*

† Ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατοι. *M. du S.*

48. Τραγ. καινοῖς] Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. *J. Br.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Apud *Demosth. pro Cor.* ea formula passim occurrit. *M. du S.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καιναὶ δράμαλα· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. *J. Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 205. Νέρων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν· (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio:* sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν κιθαρῳδίαι ϛ κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγῳδοὺς, κιθαρῳδοὺς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δικάπωλον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in *Euseb.* p. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta,* τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, *hoc est*, spectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut est apud Demosthenem in Oratione pro Corona, in* ψηφίσμασι, *quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero* per τραγῳδοὺς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber, tragoedis novis:* nam quod priores Interpretes expresserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στέφανους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμον τὸν δεδωκότα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάῤῥησιν τοῦ στέφανου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς. Diversa sunt apud *Demosth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrat, ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον ϛ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς· & 493. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in Lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab *AEliano* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem AEschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῄει Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν· ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEschinis* Orat. conditum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλήθη σιωπτέχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράμαλα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est,* τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν· extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in AEschinis παραπρεσβείας γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: *Wolfius* adsciscit εἰσόδῳ, haud incepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἡμέρᾳ· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi ge-

ejusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, & quicquid ei libuerit.

καὶ μαθητὴς [a] αὐτῆ ὤν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. Τετὶ

[a] Αὐτῆ] Deest in *F.*

genus ferat, τραγῳδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν; Ego, quum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet καινῶν vel τῶ καινῶν, non video, quid obstare possit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν. *Plutarch.* Symp. p. 710. F. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. B. οὐδὲ ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τῶ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶ Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. rariore forma scripsit, quam alibi extare non sane memini: γινομένων γὰρ τῶ ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀνεκήρυτον τινές &c. quod si sanum quî potest aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari solent in asty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435. A. τὸ χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναῤῥηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum missо apud *Joseph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνεῖπεῖν δὲ τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῶ καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἑλαφηβολίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι· eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγῳδῶν· eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγῳδῶν τῶ καινῶν ἀγωνιζομένων· nam licet τραγῳδοὺς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγορμὴς τῆ ἑορτῆς, ἀγομένων τῶ Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγομένων· est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacumque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum discrepabit, si quis in ipso *AEschine* τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοῖς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 311. praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum hactenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. sed etiam actores scenici sorte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua *Hesychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τὸ πρῶτον ἀκρίτως παρελάμβανεν· ἔστιν δὲ ὡς ἂν (vel οἷον) διαίρεσις· eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poëtarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat:* nam in Notas *Mausaci* ad *Harpocr.* p. 294. summi *Valesii* subitanea quaedam est, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πρῶτον ἄκριτον παρ. quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abjecisset: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo sumitur a *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod postquam *Erasmus* perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum *Harpocrationem* ita restitue: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκοῦργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτούς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt.* Sic nimirum existima Demadem, ut judicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Athenienssibus venditasse; perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos sinite; scilicet τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidem facit usus τὸ ἁρμόζεσθαι πρός τι certissimus hac structura: contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmum* lege in, *Alios tragoedos provocat:* nam de *Schotto*, homine literarum studiosissimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τορώνη] Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων ἢ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος . . . . τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τορώνιος· Ἰσοκράτης Παναθηναικῷ, πόλις ἐν Θράκῃ &c. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est *Michaelis* institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commode respondet Τορωναίου λιμένος κωφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus: Κωφότερος τῆ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ τῆ Θρᾴκης· ταινίας δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τῆ πε-

Τυτὶ μὲν ὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβυλόμην ἀγαγεῖν ὡς σέ, ὃν ἀπὸ τοῦ σοῦ ὀνόματος Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεός, ἐς νέωλα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτῃσι παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀφ' ὧν; ἀλλὰ δώσεις οὐ τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod nascetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane constat? sed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subjeceris.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρέ,

53. TIM. At enim, o scelus, incensa arx

πελάργους καλαίρουσας (vel καθήκουσας, vel potius καλαστείνουσας) ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς οὐ αὐτῷ τὸ τῷ θαλάττης ἦχον. cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* nostri *Wesselingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Hesychio* V. Ληνίσκους prave legeretur σενὰς, eruditus homo ad marginem refinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apostolio* Vir primarius *Th. Reinesius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τορωναῖοι, vel, Τορώνης σπόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem extitisse: subscripsit tamen ejus sententiae *Reinesio* non inferior *L. Holstenius* ad *Stephan.* in Τορώνη praeterea, ut error saepe errorem trahit, pro Isocrate Socratem, quippe Θρᾳκικῶν auctorem, substituendum arbitratus est; de quo, si ad manum habuisset *Harpocrationis* locum, nunquam cogitasset. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, sic & τραγῳδοῖς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Isaeus* p. 54. ὅτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ ☉ πυρρίχισταῖς (ineptum est πυρρίσταις, quod vulgatur) ὕστατος. *T. H.*

53. Τουτὶ μὲν ὖν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifestum errorem agnoscit, quia σοὶ, non τοὶ vulgatum sit. Sed ne parum Faber & hic audiendus sit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare Faber haec σοὶ ὡς σέ· at σοὶ eo, quo locatum est, ordine spectatum, elegantiam & consuetudinem loquendi Nostro frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ κἀγὼ αὐτὸς ἔνθους ☉ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. *Ita tibi ego ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον & III. Ἡ δὲ, πῶς σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyomantia §. 21. similiter post ψήφισμα apud Inferos κυριωθὲν legimus, Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώτερος. & §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. & passim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctissimum *Fabrum*, quod usus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem ostendit, sed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἡλιδὶ, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μέν τοι.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ saepe παρέλκει. Timon Noster §. 41. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σεαυτήν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In Contemplantib. Κάτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrificiis: Ἐτεθήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τῷ ἡμῖν videtur attendisse, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adversus Indoctum §. 3. [ὁσάκις Δαμτριδᾶς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖ] non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque censet ἡμήν. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasmi usu potest & illic locutus esse *Lucianus*; vel intellexisse ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiscum*. Dialogum enim istum videtur *Lucianus* scripsisse contra popularem quemdam & aequalem suum. Paullo quoque ante dixerat: Τί ἔν φῇς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur considerasse interpres, potest esse παρέλκον.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν, ἔχει τέλος αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν ἔν ἐστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, ἔθ' ὅ, τι (sic enim divisim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. *Reliquum igitur est, eum talia nugari ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid filio suo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? *J. F.*

57. Ὅσαγε] Ἀντὶ τοῦ, ὅσονγε. *J. Br.* *Ibid.*

ɛrx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ ἀλλὰ κἀ πλουτεῖς, τὸ ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. ἀ διώρυχλαι οὐδὲ ὅτῳ· ὥστε ἀπίθανά σε κἀ ταῦτα. ΔΗΜ. [b] διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ὄντα αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἀκεῖν κἀ ἄλλῳ λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι κἀ τρίτῳ. ἐπεὶ κἀ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καλακόψας ἄνοπλος, ἕν δὲ [c] μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ὀπτρίψας. μάτην γ' ἂν εἴην κἀ νενικηκὼς Ὀλύμπια, πυξ, κἀ πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; ἀ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔστός ὄφιν; ἀ μὲν ἦν ἄλλος· ἐκπετάσας

[a] Διορύξας] ὀρύξας Schol. διωρύξας priores Edd. Δι᾽ ῥήξας *J.* Marg. *Ald. W.* [b] Διορυχθήσεται] διωρυχ. Edd. priores. [c] Μιαρὸν] μικρὸν *J.* Marg. *Ald. W.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον * ὀρύξας] Ὡς ἱερόσυλον Δημοσθένην ταῦτα φησὶ· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν· τὸ ὄπισθεν τοῦ νεὼ ἐλέγετο. *V.*

* Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. *T.H.*

62. Πληγὴν λαμβάνων] Vid. *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. *T.H.*

63. Τυραννίδι] *Cives tuos ultro pulſans.* *J. Br.*

Τυραννίδι] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis præſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους] *Deſ. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ἀ δεινὰ, κἀ τυραννὶς ἐστιν ἐμφανής. v. 462. *T.H.*

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αἴτησόν τι παρ' αὐτοῦ (τοῦ σοῦ ἐραστοῦ) κἀ ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καλαλύουσαν. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T.H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. *J. Br.*

Τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo ærario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, ſubjungit τὸ ὀπισθόδομον διωρύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεὼ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύρας, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut *Lucian. Herod.* *J. B.*

70. Διωρύξας] Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis.* Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *J. J.*

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διωρύξας prave legitur praeter *J.* quae habet Δι᾽ ῥήξας. Vide initium Ἰσ. β'. *M. du S.*

78. Μικρὸν] Ex Ed. *J.* arripui: reliquae μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλαπλ. c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μικρὸς ſaepe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. *T.H.*

82. Ἐκπετάσας τὸ πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. *J. B.*

σας γῆν τ' ὠγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανώδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τ' ὀπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗτος ὁ τὸ χῆμα εὐταλὴς, καὶ κόσμιον τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς τ' ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων καταγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ὀπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τ' κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώταλα ὀπιδείκνυ τοῖς σωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

porrecta barba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum rejectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem præ se fert; qui mane de virtute differit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

[a] Τις] Deest in *F.* [b] Σωφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκου.

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ θυμοῦ μεθεωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. *V.*

* Διὰ θυμοῦ μεθεωρίζεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* secus atque oportebat: est enim, *iram, speciem irati prae se ferre.* *T. H.*

† Οἷον τοῦτο π.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Sophronisci filium. *M. du S.*

Distingue Οἷον· τοῦτο παίπαιχεν. Intelligi voluit Scholiastes οἷον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. *T. H.*

84. Τιτανῶδες βλ.] *Erasm.* in Adagio, *Titanicus adspectus.* *J. Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipsemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *J. Br.*

Αὐτοβ.] Sic Αὐτοθαλάσσης in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὁμοίως quale sit, videbimus ad Philops. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. σείλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπανεῖς ἐδόκουν. Ὅ, τε βασιλεὺς τ' τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* sive *Salmas.* de Transsubst. p. 534. Ejus generis apud Philosophos frequentantur, αὐταρχη, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T. H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quænam fuerit, haud facile est ex hoc loco conjicere. In Poecile positam fuisse suspicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ χῆμα εὐταλὴς] Tangit hunc locum *Oct. Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. *T. H.*

88. Κόσμιον τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Dixi ad illud *Petron. Incessus tute compositus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *J. B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκου· in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. *J. J.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι isti philosophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim,

88. Καὶ Σωφρονίσκου] † Οἷον τοῦτο παίπαιχεν λέγει τὸν Σωφρονίσκου παραφήσας. *V.*

quibus tamen nihil usquam satis. *J. B.*

93. Μεγάλῳ τὴν κύλικα] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλῳ autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud *Virg.* 1. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

96. Ὥσπερ ἰκτῖνος] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλέαν, ᾠδάς· Ἀδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολήν Ἐστί —. *T. H.*

98. Τὸ γένειον ἀνάπλεως] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφοροῦνται. *J. B.*

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Aristoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. *J. B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, sive λιχανῷ, *Casaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. 1. *J. B.*

4. Μεμψίμοιρος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel suem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est.* Testatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen*, *fastigium* in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, *augeo*, *accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Hesychio* dicitur significare αὔξησιν, *augmentum.* *J. C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. *M. du S.*

5. Ὅ,

milvus præripiens, & ſibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus ſe ſe cibis implens, quaſi in patinis virtutem inventurum ſe ſperans, lances digito indice ſedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obſonia ſemper querens, ut ſolus placentam aut aprum integrum ſibi habeat; tum porro, (qui gulæ & inſatiabilis voracitatis fructus eſt,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & ſaltationem, ſed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi ſumpto in manum calice, multos ſermones funditat. Tum enimvero de ſobrietate & modeſtia agit, idque jam vi-

ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλησίον ἅπαγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὑπικεκυφὼς, καθάπερ ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ [c] ὡς τὸ πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὸ σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι καὶ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὑπὶ τῇ κύλικι, ὁπότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκρά-

τυ

c Ὡς] καὶν Marg. *AIW.*

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος ἢ καρύκη. *V.*

3. Τοῦ μυττωτοῦ] Μυττωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν σιωτεθειμένον· ἐκάλουν δὲ § καί τι ὑπότριμμα λαὸν

‡ Βρῶμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Heſychio*, in quibus tamen multo plura. *T. H.*

§ Καί τι] Interpoſuit *Moſes du Soul*, & mox τῶν. *Ariſtophanis* locus in Pac. v. 272. *T. H.*

σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νὴ μυττωτὸν τὸ ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιῶδες καλεῖν, ὃς τοῦ ζωμοῦ ὑπολειποτος τῷ ¶ τρυβλίῳ προσκάθηται. *V.*

¶ Τριβλίῳ] Emenda τρυβλίῳ. *J. J.*
Si tanti eſt monere, idem viſum fuit *M. Slado* & *M. du Soul*, qui praeterea pro περικάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T. H.*

5. Ὅ, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὄφελος] Ad ſequentia referunt *Eraſmus*, *Benedictus*, &, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major eſt diſtinctio poſt ὄφελος poſita. *Clerico* ſi locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuiſſet perſpecta, res melius ſucceſſiſſet. De eo, quod in quoque genere praeſtantiſſimum eſt atque excellit, iſtam loquendi formulam uſurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὅ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. τὸν πεζὸν ὅ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, *peditum ſtrenuiſſimos ad triginta millia.* *Ariſtid.* T. I. p. 5. A. Muſas alloquitur, invitans, ut ſibi Jovis hymnum peracturo propitiae ſubveniant: εἴτε σὺν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τὸν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὅ, τιπερ ὄφελος, *Vos, o Muſae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum*: *Canterus* in his verbis prorſus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. καὶ τοῦ θεάματος ὅ, τιπερ ὄφελος ἀπολλύοιτο, *& ſpectaculi quod jucundiſſimum eſt*, vel, *& jucundiſſima ſpectaculi pars intereat*: *Holſtenius* non accuratiſſime: *& ſpectaculum, maximum operae pretium perit.* Similis uſus in ὅ, τιπερ ἄνθος ἦν. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει· imitatur *Dion Caſſ.* XLVI. p. 313. B. πᾶν ὅ, τι φθεῖν (non muto: quanquam videri poſſit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν ὁρώντων (lego τῶν ἀφορώντων) σφᾶς, ἐφθειραν· L. p. 428. C. καὶ οὗ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστι πᾶν ὅ, τιπερ ἄνθος τῶν ὑπηκόων καὶ παρὰ τῶν συμμαχων ἐξειλεγμένον. Igitur in *Luciano*, ſi lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inſerviunt, delicatiſſimum, vel caput coenae intelligetur: ſed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἤ, quod reprehendi malim, tali ſententia: *Querulus ſemper, & portione ſua non contentus, ut placentam totam, aut porcum ſolus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae ſupra cetera gratiſſimum fuerit appoſitum.* *T. H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τὰ κύλικος. *Diogen. L.* II, 82. ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τὰ κύλικος φλυαρῶν ἀφαλάξῃ ſed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι. *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ὀδυνῶμαι τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξεῖαν. *Ariſtaen.* I. Ep. 3. p. 18. ὃς (Διόνυσόν τε & Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἠθελγόμεθα· minus opportune *Mercerus*: *quos in pateram coactos delibavimus*: debuerat, *quos inter pocula conſociantes delectabamur.* Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι & τῇ τροφῇ &c. προθεῖναι, *aurum illi, qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine ſuperior eſt, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, *ſermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum diſertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad menſam ſolent ſuboriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκειοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Caſaub.* ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις *Diogen. L.* IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Muſ. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de muſica diſputationem*: *Luiſm.* Par. III. c. 11. melius ad ſenſum, *ſermones de muſica ad menſam habitos*; ſed quod *Aldus*

τε πονήρως ἔχων, καὶ ὑπολαυλίζων [a] γελοίως· εἶτα ἔμετος ὑπὸ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, δεάμυοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τὰ αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πολὺν ἀλλὰ καὶ νήφων ἐδενὶ [b] τῶν πρωτείων ἂν παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἀπορεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παντελῶς ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεται τοιγαροῦν ἐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ χτὶ ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσωρ οἱ [c] σοῦ τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου,

no fere depositus, & ridicule balbutiens: post hæc vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione præstans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

a Γελοίως] Γελοῖος priores Edd. b Τῶν πρωτείων] Ita *V2. B2. S.* ceterae pleraeque πρωτείων. c Σοῦ] Ita recte *P. S. A.* Priores σοι.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ ὁ Παρράσιος ἔτως ἡμῖν † ἀφ' Φαρμάκων φιλοσόφων γοήτειαν καὶ πράτειαν γράψας διετυπώσατο, ὡς ‡ ὅτος ἀπαραλλάκτως ἀφ' τοῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασύτητά τε καὶ μιαρίαν ἠθῶν ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπηκριβώσατο. *V.*

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* ἐδὲ, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἢ καί. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφον γοητείας καὶ πρατείας] Id vult Graeculus Commentator, Philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ πρατείας χρ. *J. J.*

L. φιλοσόφων γοητείας καὶ πρατείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ πρατείαν. *M. du S.*
Hoc sequendum duxi. *T. H.*

‡ Οὗτος] Ita pro ἔτως emendavit *M. du Soul*, Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam usurpari solet, *eum in modum, ut superari non possit.* *T. H.*

impressérat ἐπικυλικίους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τὰς ἀγορεύῃ. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποτραυλίζων] Ψελλίζων ἢ μηδὲν ἔναρθρον λαλῶν. *Interp. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοῖος; mendose, haud dubie. Cl. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. *J. B.*

15. Τῆς αὐλητρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτείων] *Nulli primas concesserit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc passim nugonibus istis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut summatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμά (Thrasycles nempe) ἐστι πάνσοφον, καὶ παντελῶς ἀκριβὲς, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς τελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites* (emptores) *postulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Aristoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quanquam remedium nullum succurrat, displicet illud χρη-

& ſumptuoſarum cœnarum ſpe, experiundi gratia quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, mazam ſatis mihi eſſe ut recte cœnem, cæpe autem & naſturtium jucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, pernicioſiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quæ multis ſæpe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴ κολακείαν ἐπιδεικνύμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφὴν, ὀλίγον τὰ ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων ὅτος ἧς βύσσου πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰ οὐδὲν τιμιώτερον τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτὲ χάριν ἐσάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τῦτο καὶ ἐπιβλόταλον κτῆμα ὁ πλῆτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γάς μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. *V.*

χρησὸς ὤν· debebat ſequi ἄξιος ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τὴ χρησῆς Δ. Ep. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. *T.H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἱπερῶν, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. *J.J.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, οὐδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Clariſſ. *Jenſio*, non maximam eſſe quicquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. *T.H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *ſimplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J.C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem μάζαν* accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. *Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. J.B.*

Μάζα] Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide *Briſſon.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam ὄψῳ Κραδιερᾷ τὰ πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν· *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam eſt *Apollonii* Tyanenſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expreſſa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τὰ ἐμπόρον κάλων σπείειν· ἐμοὶ δ' εἴη τὴν ἁλίαν τρυπᾶν σὺν Θέμιδι οἰκῶ· *Mercatorem* (Euphratem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates καπήλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra ſit in honeſta paupertate nullas opes venantem juſte temperanterque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Caſaubonus* ad illud *Perſii* Sat. V. — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque *Gataker* A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Ariſtoph.* Pl. v. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τὰ δεσπότη ταὐτὸν θύμον φαγόντες· optime *Schol.* τὰ αὐτῆς πενίας μεθαρμόττες. *T.H.*

32. Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *J.B.*

Ibid. Ἢ κάρδαμον] Dixi ad illud *Petronii Naſturcii ſuccum.* *J.B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Ariſtoph.* male apud *Heſych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J.B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A.V.*

Ἢ ἐννεάκρουνος] Appoſitus eſt *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit paraſitus, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τήθεα, ἢ πόας ἀναλέγειν, καὶ τὰ Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλαται τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. ἐρᾶν τὰ Καλλιῤῥόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25. καὶ ἀπὸ τᾶς Ἐννεακρούνω λούου τε καὶ πίνε, καὶ τὰν αὐτὰν τριβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχε ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ἐλευθέρον καὶ ζᾶντα ἐν Ἀθάναις δαμοκρατικᾶς. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditiſſimi ad *Thucyd.* II, 15. *T.H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis eſt monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam hiſtoriam ob oculos habuit *Hieronym.* Conſol. ad *Julianum*: *Contemnis aurum: contemſerunt & multi philo-*

ἐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τ φιλοσοφίας πλῆτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τ κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

Εἰ δὲ μὴ τῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω χ' τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἔκ τ οἰκίας, κ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδιδὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μέν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεδαδῷ τ ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τ πήραν ἐμπλήσας πολλάκις, μηδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωρῆσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ κ μέτριον χρὴ εἶναι τ [e] φιλοσοφοῦντα, κ μηδὲν ὑπὲρ τ πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦ-

quippe quas non desideret vir bonus; & qui philosophiæ opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno videnti.

57. Id vero si minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quæ duos Æginetticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. ΤΙΜ. Isthuc recte

[a] Ὄντα] ὅντι *F.* In Marg. *AiW.* ὅτι notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem Ed. *F.* nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. [b] Ἐπεμβάς] ἐπιβάς *F.* Marg. *AiW.* [c] Ἀνῇς] ἀνεὶς *F.* Marg. *AiW.* Locus suspectus. [d] Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter *F.* cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo *AiW.* [e] Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον *F. M. AiW.*

losophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit. Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. οὐχ ἧττον οἱ ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθήσεσθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter *Isocr.* in Archid. p. 130. A. οἱ μὲ κεκτημένοι τὰς οὐσίας ῥᾴδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος ἂν εἴην ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. *T. H.*

46. Ἐπεμβάς] *F.* Ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant hæc verba *Dial. Enip. & Nept.* ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, κ ἐπεμβαίνουσα, κ λουομένη. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mss. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ πίονι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύμαλα. *F. G.*

Κυματώγης] Vide etiam nostram & *Gravii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quæ & illic in impressis in κυματώδη mutata est. *M. du S.*

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat *Long.* Past. III. p. 95. κ ἐπὶ τ ψάμμου πλησίον τ κυματώδους γῆς ἑδάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* sit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυμαλωγῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. *T. H.*

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῇς· αὐτῷ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σκυτῷ, vel ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat, Idque jam consideravit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus est.* Marcilius legit αὐτῦ, *illic.* *F. J.*

Ibid. Ἀνῇς] Proba scriptura, vide Ἀνάβ. c. 1. Ed. *F.* ἀνεῖς. *M. du S.*

52. Ὧ δὲ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit *F.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magistrum*, qui hunc locum adducit v. Ἅ μῦ, ἃ δέ· neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διάφ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo Edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. *F.* potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum &

ete ; o Thrasycles ; sed ante tibi caput implebo pugnis , auctarium hoc ligone addens , priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia , & leges , in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thrasycles ? an quod te inter admetiendum circumveni ? atqui auctarii etiam loco adjiciam chœnices quatuor.

58. Sed quid hoc ? multi concurrunt simul , Blepsias videlicet , & Laches , & Gniphon , ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque causæ , quin petram hanc conscendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui ? ipse autem magna vi lapidum in unum collata , eos grandinis in morem feriam ? BLEPS. Parce quæso mittere , Timon : abimus enim. TIM. At ego certe sine cruore & vulneribus ne abeatis saxo.

τά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γῆν ἦ πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, πασόμεθα ὑπὸ τῶν κακοδαιμόνων ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; [f] μῶν παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναμωτίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber* τί; μῶν π.

66. Παρακέκρουσμαί σε] *Ἡπάτων σε οὐ οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. *V.*

* Ἡπαίτων] Quid sit ἡπαίτων, ignoro. Lege ἠπάτων, *decipiebam.* *J. J.*

Lege ἠπάτων sed reliqua hujus scholii absurda sunt ; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. *M. du S.*

57. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat , AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera , ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam Pseudophilosophi graphice describit *Lucianus.* *J. C.*

Μεδ . . . Αἰγ.] V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuisse traditur. Attica VII. Solidorum sive denamæ fuisse traditur. Attica VII. Solidorum sive denariorum Anglicorum , Æginetica XII. seu unius *Shilling.* *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Modios* etiam *Faber* : *medimnos* transferre debuerat : vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hostus* de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis : neque tamen non verum est, Graecos recentiores μόδιον & μεδίμνον nonnunquam confundere. Medimni , aliusve aridorum mensurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam : propterea negare nusquam reperi mentionem factam : propterea negare nolim , ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest , ut, quod de ponderibus & nummis erat certum , ridicule *Lucianus* ad mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra Ed. *J.* auctoritatem servavi. *Noster* in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σαξάμενος πήλῳ—. *T. H.*

59. Φιλόσοφον] Ex Ed. *J.* Reliquæ φιλοσοφοῦντα. *M. du S.*

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes : sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλαν , *caput tuum pugnis implebo , atque insuper ligonem admetiar.* Olim in mentem venerat : τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, *caput tuum implebo tumoribus ligone admensus:* sunt certe κονδύλαι vel κονδυλαὶ, ἀνοιδήσεις in *Hesychio*, *tubercula* , *tumores* , etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur : *Schol. Aristoph.* ad Acharn. v. 1180. ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλῳ ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. Ὦ δημοκρατία] Vid. *Herald.* Obs. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. Ἐπιχαλαζῶ] *Noster* in Gall. §. 22. καὶ ἐπιχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. *Saxa grandine plura : Ovid.* Ib. v. 470. De telorum , lapidum &c. *nimbis, imbribus*, quae valde sunt Latinis usitata , *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΔΡΕΣ] Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat ; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes , magis comicum sit, & simul verbis ἄπιμεν consonum. *M. du S.*

s Αλ.

* Ἀλκυὼν, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, ſeu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

CHAER.

ΤΙΣ ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῆς αἰγιαλῶν καὶ ἀκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα

11. QUae iſta vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam ſuavis auribus? quodnam eſt tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χροιὰν δὲ * ποικίλῳ· ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρὰ, κυανὴ, ὑποπόρφυρος. ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπιμηκες, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μόνα κυίσκουσα ὠά. ὅκ βλέπης τε τοῦ ἰχθύος τὰ ἀκανθῶν ἐπιπλεκομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰσχὺ † πηγνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δέ τινος τὸ παράπαν. Ἔστι δὲ σικύᾳ τὸ χῆμα ὁμοία ἰατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε ἔνθεν κρύφιον, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνώριμον· ὅν παντὶ μὲν τῷ οἰκείῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ‡ ὅν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μέσῳ, ὡς ἑπτα ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἔπτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὴν Πλειάδος δύσεως καιρόν· ἐπικαθεζομένη τε § τῶν πετρῶν ᾄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πᾶσαι δὲ ὅτως ἀνθρωπόμοιοι πεφύκασιν, ὡς τὰ ἀρρένων γυμνασκόντων ὑποπτᾶσθαί τε καὶ ἀφαφέρειν αὐτοὺς, ἢ ἐκεῖνοι βούλοιντο· ἐπαποθνήσκειν τε τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ὅτε τοῦ ἀβρώτους τε καὶ ἀπότους ἀφανελεῖν μὴ τὰ ἀρρένων τελευτὴν· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ἢ ὧν μόνων εἴτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν παντὸς ἀληθες, ὡς φασιν, ὡς μὴ βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

* Ποικίλῳ] Lege ποικίλλῃ. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Ariſtotel.* περὶ Z. I. IX. c. 14. *T. H.*

† Πηγνύσα] Πήγνυσι. Modo pro ἐκ βολῆς legendum eſt ἐκ βολάνης, quemadmodum ex *Ariſtotele* liquet. *T. H.*

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις· niſi majus vitium lateat. *T. H.*

¶ Ὧν μόνων &c.] Scribe: ὧν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παντ. quanquam μόνων retineri poteſt. *T. H.*

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Luciano* adſcriptum Leonis philoſophi Academici eſſe, teſtantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapſus eſt, ſicut nonnulli putant, quos Socratis perſona in errorem pellexit. Occaſio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum eſt commentum, in quo ſplendide de immenſa ſummi atque aeterni principis poteſtate diſſeritur, deque divinis rebus. *G. C.*

ΑΛΚΥΩΝ] Non eſt Luciani, ſed Leonis Academici, ſi *Antonio Mureto* ſua ſtat fides Or. IV. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & deliriones arguunt ſatis. *Th. M.*

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non eſt *Luciani* ex animi ſententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: ſed poſſet eſſe *Luciani* animi cauſa Platonicum agentis. Profecto haec elegans eſt *Platonis* imitatio, ſed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod ſerio narretur putidiſſima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuiſſet. Sed ſi dictorum ineptam occaſionem demſeris, & ſententias de divina potentia ſpectaveris ſeorſim, fatebere vix quicquam de ea melius poſſe dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaeſt. V. *J. C.*

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; ſed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipſum Dialogum ex *Galei* Collectaneis aliisque ſatis conſtat, eum eſſe qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philoſopho, teſte eodem *Diogene*, tribuebatur; unde ſatis liquet non poſſe *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coævus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaenſis apud *Athenæum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phædri fab. p. 173. C. Et ſane etiamſi hæc teſtimonia non ſupperent, vix credibile fit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte ſenſiſſe & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Cæſar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea præcipue quæ de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. *M. du S.*

4. Ἄφωνα] Cauſam adfert Ariſtoteles, quod his neque pulmo ſit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: *O mutis quoque piſcibus Donatura cygni, ſi libeat, ſonum. Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερ@ ἰσο- μοι

multa ſunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula: ferunt illam, quum mulier eſſet quondam, AEoli

ἐγὼ δὴ τά γε καθ' ὕδατος ἀθαμιτώμενα. ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. Φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος

μᾶλλον τῶν ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ. G. C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele*, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde *Mantuanus*: *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies*: hoc eſt, *tranquillam atque otioſum vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte: qui ubi conſenuit, a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. *Gaza caerulum* vertit. G. C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Ulyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήρυλος *Pauſaniam ſcribit condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta, quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Παυσανίαν οἱ ἀλκυόσιν ὄρνεις &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T. H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Aeoli Graeci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex *Dicaearcho*, cujus verba ſunt: ἡ μὲν Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ὅτε ποτε πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη· quae loquutio non minus notat patrem Aeoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandrida, Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur. J. G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & *Apollodorus*, p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. M. du S.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus eſt corruptus: *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου· verum, ut *Dicaearcho* ſecum conveniat, legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός· mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν ἔν ἐστιν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν· ſi literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T. H.

Ἑλλην@ θυγατέρα, κηρίδιον ἄνδρα τ῎ ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα τ῎ Τραχίνιον, τ῎ Ἑωσφόρῳ δ᾽ ἀστέρος, καλῷ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεχωθεῖσαν ἀφ᾽ τινα δαιμονίαν βέλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθ τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν πᾶσαν, οὐχ οἵά τ᾽ ἦν εὑρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ᾽ ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; οὔ πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τ῎ φωνῆς, ἀλλά μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τ῎ ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον δέ τι κἀστί, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. οὐ μέγα· μεγάλῃ μέντοι ἀφ᾽ τ῎ φιλανδρίαν εἴληφε [a] παρὰ θεῶν τιμήν· ὅτι γοῦν τῇ τούτου νεοττείᾳ καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμ@ ἄγει, τ῎ χειμῶνα μέσον

[a] Παρὰ] Sic F. ceterae omnes περί.

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi insolens revera accidit: flebilem ergo plane sonum emittit animal istud: quali autem corporis est magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

10. Κουρίδιον ἄνδρα] Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Hesperi sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆυξ μὲ Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τ῎ Ἀλκυόνης τ῎ γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, si modo unam vocem sedem mutare jusseris: Κῆυξ μὲ Ζεὺς ὑπὸ τ῎ Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcursu foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἄγαν σφεπαλῶς ὠδύρετο τ῎ τοῦ ἀνδρὸς θάνατον ὥσθ᾽ τῷ Σίλλῳ imo vero ὥσθ᾽ τῷ αἰγιαλῷ. *Noster* etiam in initio, ἀπὸ τ῎ αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήϋκα . . .] Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui sibi Deorum nomina assumpserunt; Κῆυξ μέ, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τ῎ Ἀλκυόνης τ῎ γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορευομένη. Sed & *Theocriti Scholiastes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τοῦ ἀστέρ@] Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. *Hesiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est ut somniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Auroræ is filius. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρ@ dicitur Ἀστραίου. ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum θεοῖς. Ad hanc fabulam alluserit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ θ.] Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro θεοῖς obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipsius dialogi: τιμῆς οἵας ἔτυχες θεοῖς παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. ver. hist. c. 3. ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶν@ λαβοῦσα τὴν τιμήν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὑπνου λαχοῦσα τ῎ τιμῆς. Notandum autem in Aldina saepius reperiri π῎ (quod proprie est περὶ) positum pro παρὰ, ut in hoc postremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π῎ τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum est in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quicquid est Codicum Mss. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν· & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν· quae plus una vice *Aelianus* de Anim. est imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τί@ ὃ γενέσεις © τόκους © ὠδῖνας ὁ θεὸς ὕπως ἐτίμησεν; mox: τῇ δὲ ἀλκύονι τικτούσῃ περὶ τροπὰς πᾶσαν ἵησι θάλασσαν ἀκύμονα © ἀσάλευτον· tum φιλανδρ@ μὲ ὕπως ἐστίν &c. De Alcyoniis quid aliis indictum supersit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuster. Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ γ῎ τῇ τ. νεοττείᾳ] *Henr. Stephan.* Thes. L. *G.*

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σον ἀφαφέρσας ταῖς εὐδίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον [b] παντὸς μᾶλλον. ὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πειθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τ δυνατοῦ τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ πανλελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατ' δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον ὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ ὃν φαίνεται ἡμῖν καὶ

b Παντὸς] Πάντων P. L. *f.* atque inde margo *AIW.*

c Τῷ] Priores Edd. τοῦ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττείᾳ. quod alicubi repererit, an ita ſcribendum judicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T.H.*

25. Ἀλκυον.] Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινές τ ἀριθμὸν ιδ'. γαληναὶ, ἐν αἷς νοσσεύει ἡ ἀλκυών. *Heſych.* *A.V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον Διαφέρουσας ταῖς εὐδίαις] Certe non debuerunt hæc intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes, eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J.G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *f.* πάντων habent. Reliqui impreſſi παντός. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T.H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τί ποτε. *F.G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τινι. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πρ. εἴ οὐ A. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T.H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus: quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates.* Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὴν ἄγνωστον ὖσαν &c. ſcilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀθέατος. Ἄμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνετος. Ἄφθονος. Ὑποπτος· quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἀκριτος· fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T.H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde eſt, ac ἐσμέν, *ſumus*: nam interdum ἔοικε non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J.C.*

Ἐοίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Rittershuſius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.* Mileſ. I. p. 8. *T.H.*

καὶ τὴν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τὴν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπεί τοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ βίος χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ ἄριστε, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὐτή γε ἕως νῦν· πότερον δὲ οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλάσαι εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia; & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

[a] Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογνὸς C. [b] Τοι] τὸ Margo *AIW.* male. [c] Δὴ] ἤδη P. L. Margo *AIW.*

43. Ἀνέφικτα] Ἀδύνατα καταληφθῆναι. *V.*
47. Καὶ νεογιλλὸς] Ἀντὶ τοῦ νέογνος, [a] νεογέννητος, νεογενὴς. *V.C.*

[a] Νεογέννητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *M. du Soul.* monens praeterea reponi debere νεογιλός. *T.H.*

45. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima *Luciani* mentis expressio. *J.G.*

Ibid. Νήπιος] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὲς ἢ νεογιλὸν, εἰ δὲ Ἰσαῖος εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογιλαῖος per me licet exulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* P. 573. Ὡς πρὸς τὸν ξύμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύταλον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. *T.H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* sacpissime. *T.H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυπόστατος χειμάρρους *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. *T.H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῶν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T.H.*

68. Πολλὰς ἰδέων φύσεις] *Multas specierum naturas:* imo πολλῶν ἰδέων φύσεις, *multarum specierum naturas:* quamquam impropria hic est ea locutio. *J.C.*

85. Τεχνῶν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marcilius*

inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praestantiam neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi atque in facili posita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur majus, indicare tu possis?

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa consequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὀπισθάμυα πηλόν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μεταχηματίζῃ πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην καὶ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τί ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτῷ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, γνοῖσαι δύναιτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τοιούτων; ἐδὲ γὰ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἀκοῦσον δὴ θεωρῶμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπλαῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα ἀφ' τῶν τεχνῶν τούτων ὅτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα ἀφ' τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, ὀδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

85. Τυχῶν] Γράφεται, τειχῶν. G.

lius & Vorstius, sic legendum, non τειχῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. J. & Codd. Mss. P. & L. M. du S.

Τεχνῶν] Recepi, quod in J. V2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A1W. reliquae τειχῶν. In Exc. P. haec notantur: ἀφ' τ τειχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: ἀφ' τ χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τειχῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τ. Praeterea χειρῶν habebant C. teste M. du Soul: eoque pacto jampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν adspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari possit: nam primum αἱ κατὰ τ βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam simul complectebantur: deinde τούτων appositum prorsus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα ἀφ' τ τεχνῶν τούτων ὅτω πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Usu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait *Aristot.* περὶ Z. M. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰ ὥσπερεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων· propterea quod manus habeat, ideirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis objiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, quum mox sequatur ἀφ' τοῦ σώματος· ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. T. H.

Καὶ τ ἰσχύος δὲ τ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείᾳ τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει τ ὑπεροχὴν ὡς πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γ' ἂν τ τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γ' ἡλικία παντελῶς ἄπορος δήπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς συνακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκα ἓν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν τ σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν ἓν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ὁ κόσμου τ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ τ δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τ φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἐσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τ ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἔχειν; nisi quod typorum vitio εἶχειν in *J.* Edd. cunctae praeter *B2*. b Τηλικοῦτον] τηλικαύτῳ καὶ τὴν δ. αὐτὸς *J.* Margo *A1W*.

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App, de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2*. Reliquae ἔχειν. *M. du S.*

2. Τηλικαύτῳ . . . . αὐτὸς] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτοῦ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν ἓν δόξει, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *J.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T.H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens*. *F.G.*

Παραλαβοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes συμβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Gnyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μελ. σοφὴν] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θείου μέλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἔκτε ὠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cael. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τινῶν] An τισὶν; *F.G.*

Τινῶν] Legendum τισὶν cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.* Ti-

multo magis arduum est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper usa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne parva quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explorate quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusciniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

γραμμαλικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τοτέως, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, ἢ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ χεδὸν ἄβατον ἄλλεσα ζῷον ἄπουν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πολάτται πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ [c] ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προκρωμένη.

Τὰς ἓν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὅσας, ἀγνοοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ὅτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, ὅτ' ἓν τὰ σμικρὰ, τὰ πολλὰ δ' ἀπορέοντες καὶ τὰ περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ὅτ' Ἀλκυόνων περὶ, ὅτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες,

c Ἀνύδρων] ἐνύδρων *C. J. AlW.* rectum puto.

Τινῶν, τέχναις] Vorstii strictura suadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. *M. du S.*

Τινῶν] Etsi transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam, προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς quem nexum subjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* saepe, *ut veteris sapientiae doctrina tradit:* ita λέγειν· *Democritus:* τάδε λέγω περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισὶν orationis structura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G. C.

21. Τὰς ἓν ἀθ. δ. μεγάλας ὅσας] Si locus est integer, nec quicquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit Interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex *Pausania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* sunt aliena, & diversi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων· *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen. L.* IX, 42. ita nunc legitur: φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ᾗ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα· *Suidas* in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτην πρὸς Δημόκριτον· quod quo minus in *Diogene* conspiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν ξενωνῖτι φασὶν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, ἀφροτεῖναι τὴν βακτηρίαν· ibi recte *Kuhnius.* *T. H.*

26. Ἀηδόνων] Luscinarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δ' μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum:* sed κλέος hic est, ut saepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Eustathius.* Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ὃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλ-

τέρες, τοιῦτο χ᾽ παισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδὲ, παμβώσω τ᾽ σῶν ὕμνων πέρι· καί σε τ᾽ εὐσεβῆ χ᾽ φίλανδρον ἔρωλα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ᾽ ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε χ᾽ Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ᾽ ἄλλα, πρὸς δὲ, χ᾽ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε χ᾽ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· χ᾽ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τ᾽ παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε χ᾽ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἰκανῶν ἀσπασαμένοις τ᾽ Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ὀρνιθοθήρων P. b Λέγων] λόγων in *J*. error est typorum. c Πρέπει γοῦν] In sola P. πρ. γοῦν, ὦ Σώκρατες, χ᾽ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdelotii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ᾽ ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππῃ & Μυρτοῖ. *V.*

39. Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. *G.*

κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν *dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint.* *J.C.*

28. Θρήνων μέλ.] Ὦ ὄρνι θρηνομέλῳδὲ legendum est. *J. Br.*

31. Γυναιξί τ᾽ ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panatius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem*. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. *M. du S.*

Ibid. Ξανθ. τε & Μυρτοῖ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. *G.C.*

Ξανθίππῃ τε χ᾽ Μυρτοῖ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ϑ᾽ ἔχειν γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππῃ μὲ πολίτιν, χ᾽ κοινοτέραν πως, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου θυγατριδῆν τὸ Λυσιμάχου· χ᾽ τὴν μὲ Ξανθίππῃ φιλακεῖσαν λαθεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν ϑ᾽ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκῳ χ᾽ Μενέξενῳ. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon*. Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium*. *T.H.*

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *A1W.* *T.H.*

39. Φαλ.] Φάληρος λειμὼν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. *A.V.*

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμήν. *M. du S.*

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit : nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri : neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ.

1 Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ἕτος, ᾧ τ' ἄθλιον Τιτᾶνα τυτονὶ προσηλῶσθαι δεήσει· σκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ὑπτιώδειον, εἴ που τὸ χιόνος γυμνόν ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καθαπαγείη τὰ δεσμά, καὶ ἔτι ἅπασι σφίσιν εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. σκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· ὅτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ [a] ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, ὅτε μὴν τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, τὸ μέσον

a Ἐπαμύνειεν] Priores Edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *F.* ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται· idem in Marg. *AIW.* ſed transverſa linea inductum.

9. Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτοὺς] L. ἀνθρώπους· & ſic C. abb. & *V.* αὐτοῦς. *M. du S.* Idem notaverat pro πλασὰ corrigendum eſſe πλάσματα· mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quæ in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret; quod ab eo ea elegantia & ingenii laude præſtitum eſt, quæ ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Pauſanias*, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειεν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *F.* δύνωνται addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quæ ἐπαμύνειεν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειν] Veriſſima F. Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειν δύνωνται. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λεωργὸς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πηλόπλαστοι σπέρματα *AEſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere nec plaſma ſuum vult conditor aevi.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά πω ὑπὲρ τὸ Φάραγγος ἀνεσταυρώσω, ἐκπελαθεὶς τῶ χεῖρε ἀπὸ τουτοὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβαλοι, παλαχόθεν ἠρέμα ὑπενεγκεῖαι· ἡ τοῦ ποδὸς στενὴν ταύτῃ ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ὑπόβασιν, ὡς [a] ἀκροποδιτί πω μόλις ἑστάναι· ἡ ὅλως ὑπεκαιρόταλος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε ἴθι, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, ἡ πάρεχε σεαυτὸν καλαπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, adscende, teque praebe defigendum ad montem.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, ἡ Ἑρμῆ, καλελεήσατέ με τῆς ἀξίαν δυστυχοῦντα. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλελεήσαι, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα τῆς ἀκούσαντας τοῦ ὑπτάγματος; ἢ οὐχ [b] ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατάλους θῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισε, ἡ προσή-

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, miserescite, ut tua vice jam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί που] ἄκρῳ ποδί που *J.* b Ἱκανὸς] Pleraeque Edd. *ἱκανῶς* exceptis *V2. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AIW.*

14. Ἀποτομοί τε γῆ] * Ἀποτετμημέναι, μηδεμίαν ἔχουσαι βάσιν. *V.*

* Ἀποτέτμηνται] *L.* ἀποτέτμηνται. *C.* abb. ἀποτετμημέναι & *V.* *M. du S.*

12. Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *Philostratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. *G.C.*

Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *AEschyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχείμερῳ. ubi Stanleus ista *Luciani* non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Ciceron.* T. D. II. c. 9. *T.H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώσω] *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus crux; monuit *Lipsius* tract. de Cruce: σταυρὸς postea. *J.B.*

Ἀνεσταυρώσω] Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere*, *cruci suffigere*, secus quam Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, vertentes *rursum crucifigere*. *T.H.*

13. Ἀπὸ τουτουὶ] Ab hac in contrariam partem. *J.Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud *Senec.* Hercule fur. *J.B.*

Ἀπόξυροι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti Pet. c. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκρῶποδί που] Scribe, ὡς ἀκροποδιτί που μόλις ἑστάναι. *J.Br.*

Ὡς ἀκροποδητὶ μόλις ἑστάναι] Ἄττονες· inde *atte* qui inter ambulandum stare nesciunt. *Casaub.* ad *Suet.* Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὴν ἀναβῶσι τὸν ἵππον, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τὰ ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Mss. legitur μόγις quod idem est. *J.B.*

Ἄκρῳ ποδί] Ed. *J.* Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam jam alibi solere ἀκροποδητὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτί που] Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδητὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, suspenso gradu: *quum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ *exponit* ἄκροις ποσὶ, summis pedibus: *alii*, summis *seu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non convenit.* Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non perspicio: hic certe nihil aeque sententiae respondet: *sic ut summis pedum*

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λυ, καὶ τ' σφύραν ἐῤῥωμένως κατάφερε δὸς κ τ' ἑτέραν· καλειλήφθω εὖ μάλα κ αὐτή· εὖ ἔχει. καλαπτήσε δὲ ἤδη κ ὁ ἀετὸς ἐπικερῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τ καλῆς κ εὐμηχάνυ πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, κ Ἰαπετὲ, κ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ἐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. ἐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲ τ νομὴν τ κρεῶν ἐγχειριθεὶς, ἵτως ἄδικον ἐποίησω, κ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τ Δία δὲ πολλογίσασ ὀστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδυ, νὴ Δί', ἵτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανυργότατα ζῷα, κ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ὅπι πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τ θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, κ τῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε & Ἰαπετέ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τ Διὸς· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ τ διωχθέντων ὑπὸ Διὸς † θεῶν, κ ἀφ' τῦτο αὐτὺς καλεῖ. *V.*

† Καὶ θεῶν] Θεῶν, καὶ. *V.* uti conjeceram. *M. du S.*

40. Ἐγχειριθεὶς] Ἐμπιςευθείς. *V.*

dum digitis insistere vix liceat. Praeterea malo, ςενὴν ταύτην ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν propter illud πον, ἀκροποδητί πον. *T.H.*

24. Τῦτ' ἔφης] Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ κατελεήσαντας ἀντὶ σῦ ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τυτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καλεσήσεταί μοι. *J.G.*

25. Τὸ κατελεήσαντε] Ingeniose *J. Fr. Gronovius.* Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ κατελεήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τῦτ' ἔφης, τὸ κατελεήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I. τῦτο φὴς, ἐκπεσοῦσ μου τ ἀρχῆς. *T.H.*

28. Καὶ ἀ. δύο] *Nos ambos.* *J.Br.*

32. Τὴν ἑτέραν] Χεῖρα subaudio. *J.Br.*

Ibid. Κατειλήφθω] Vid. Eruditiss. *Dukerum* ad *Thucydid.* p. 541. n. 7. *T.H.*

34. Πάντα] Legerim ταῦτα, *ut haec habeas*: nam πάντα nihil hic significat. *J.C.*

35. Πλαστικῆς] *Quod homines e luto finxeris.* *J.Br.*

42. Ὀστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ] Idem de Merc. Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab *Hesiod.* 1. ἐργ. *J.B.*

Ὀστᾶ . . .] *Theog.* 540.

Τῷ ῥ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. *M. du S.*

43. Ἀργέτι δημῷ] *Alba pinguedine.* Vide Higinum in Sagitta. *J.Br.*

Ibid. Ἡσιόδου] *Hesiod.* in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. *J.Br.*

47. Ἔκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. *M. du S.*

Κλέψας] Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quasi voluisset ἔκλεψας: *furatus es, & hominibus dedisti:* debuerat, *ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti.* §. 6. *Artemidor* III, 17. κ γὰ τ Προμηθέα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τὺς ἀνθρώπους, κ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. *T.H.*

49. Δεδέσθαι] *Vinculis constringi.* *J.Br.*

51. Ἀναι-

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατ' ἐμοῦ ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε καὶ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γᾶν σχολή σοι, ἡδέως ἄν σοι καὶ διαλογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, σφόδρα γ' εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ὀπίσω τοῦ Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. ἔωλον μέν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ, καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' ὃν λέγει· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἕστ' ἂν ὁ ἀετὸς καλαπτῇ ὀπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὸν δὲ μέσῳ δὴ ταύτῃ σχολὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχον, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito jus redderetur, me dignum aestimassem. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque injustam de me sententiam pronunciasse Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forensi calliditate praestans, partes ejus tuere, & proba juste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspias istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem; attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. *A1W.* quod alius iterum induxerat. sic *Noster* §. 10. b Ἔχον] Ita recte *J. A1. H1. V2. B2. S. A.* ἔχων *F. P.* ἔχειν & ἔχοιλα C.

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι σωτῆγοῦσι τῶν βουλευτῶν, ὅθεν ☾ * τὰς σιτήσεις ἀπέλυον· τοὺς δέ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτην δωρεᾶν οἱ πάλαι ἐτίμων. *V.*

62. Ἔωλον] † Ψυχρὸν ☾ ἀνωφελές. *V.*

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπέλαυον, & mox καλῶς pro καλῶν. Post ταύτην *M. du Soul* addebat τῆς. *T. H.*

† Ψυχρὸν] Lege ψυχραὶ καὶ ἀνωφελῆ. *M. du S.*

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιεῖ] Ἔφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον· φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μὴ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς ἀθῆναι ποιῆσαι ἄλλο δυνάμεθα. Ἔφεσιν γὰρ οἱ δικανικοὶ φασιν, ἡνίκα ὁ κρινόμενος μεῖζον δικαστήριον ‡ ἐξαιτῆται. *V.*

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτεῖται. Soni τοῦ H. & EI confusi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀναίτιον αἰτ.] *Homerus* Il. N, 775. *J. Br.*

Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *J. B.*

52. Τῆς ἐν Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *J. Br.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A *Platone* in Apol. Socrat. εἰ δέ τι δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τοῦ ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι τοῦ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionys. Halicarn.* lib. 5. *J. B.*

Τῆς ἐν Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide *Demosth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἔφη μὲν, εἶπε, τοῦ ἐμοὶ ἀμφεπραγμόνων τιμῶμαι τὴν δίκην τοῦ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plat. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Socratis aestimatione suae litis sumtum esse monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 42. *Suid.* in Σωκράτης ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τοῦ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσαντο. Hac de re plura congessit *Le Clerc Allat.* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum censuissem.* *J. Br.*

Ἐτιμ.] Vorstius & Constantinus (in v.) τιμησαίμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τοῦ Κασπίων πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaso, cui Prometheum adfixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vastitas* p. 417. *Mortalis nemo exaudit, sed late incolens Sattharum inhospitalis campis vastitas. Scytharum Junius* prorumpente *Mercero*: dubito, an propius ad priscam scribante pturam *Sacarum*. Fabulae vetustae fama tantum vaeluit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & vestigia miserandi casus ostentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian.* A. A. V. p.

abutamur sophistae; qualis tu es astutissimus orationum artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quicquam tibi perire sinas eorum, quae pro jure patris dici possint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem; sed probe scito, me pro judice accusatorem tibi fore; qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti. PROM. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto jam dissere: Mercurius autem & hominum creationem, & carnium distributionem incusabit: ambo enim artifices & dicendi peritissimi videmini esse. VULC. Pro me dicet Mercurius: nam ego a judicialium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leviter ipsi sunt meditata. PROM. Nunc

καλαχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος ἴθι, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὲ ὡς δεινότατα καληγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τοῦ δικαίου τοῦ πατρός· σὲ δέ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴθι με ἔχων· ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἐκεῖνο διελόμενοι τὴν καληγορίαν, σὺ μὲν δὴ τὴν κλοπὴν ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται. ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκασιν εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δέ, ῥήτωρ ἐστί, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρεργως μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὖν ἂν

c Τὰ τ. ὁ παρ. μεμ.] Ex P. ita notatum invenio: καὶ τὰ ταιαῦτα ὁ π. μεμέλιται] καὶ τὴν τοιούτων &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ] μεμιλητε τὴν τοιούτων *f.* τὴν τοιούτων ὁ π. μεμέληται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philostr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τοῦ Καυκάσου προσοικοῦντας odisse vehementer aquilas, carumque nidos telis ignitis succendere: θήρατρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἵστανται τιμωρεῖν τοῦ Προμηθέως φάσκοντες· ὧδε καὶ τοῦ μύθου ἥττονες· *tantopere sunt fabulaeediti veram credentes:* haec posteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Κασπίων] Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plaustro sint perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus. *G. C.*

Κασπίων π.] Ὄρη δέ εἰσιν αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπερρωγυῖαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλουμέναι, ἃς καὶ κλεῖδας Ἀσίας τῆς γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Eustath.* ad *Dionys.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγωνικῇ] Lego ἀγωνιῇ. *J. Br.*

Ibid. Ἐς ὄδην δέον] *Frustra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμελησόμβος] Malim ἐπιμασησόμβος, *quae mander:* ab ἐπιμασάομαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμελησ.] Videtur Lucianus scripsisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad *Dial. Aj. & Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμελησόμβος] Cave, quicquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devolaturam, quae jecoris ejus curam sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Jovis ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per sane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστικὴν, οἷος . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστικὴν, οἷος εἶ σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *Æschyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleum* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα subaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam significationem sequi: *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice: *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Δικ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μου ὡς δειν. κατηγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipsi verbi σκοπεῖν. *T. H.*

Ibid. Τοῦ πατρὸς] Mercurius Jovis est filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμελήται] Haec scriptura ex Ed. *J.* est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελετηκ. τὸ τ. *M. du S.*

Μεμελέτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando se-

ἄν ποθε ᾄμιλλω ϗ σὲ ϟ κλοπῆς τ' Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ ϗ τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τ' καλῃγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ὅπῃ τὰ σοὶ πεπραγμένα· ἐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ὑπετραπέλλι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τ' βασιλέα, ϗ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅπῃ τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου ϗ Διὸς πεπειραμένῳ. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτά, δείσῃ ϗ διελέγχειν, ϗ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, ϗ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τ' ἀλήθειαν· εἰ δὲ φὴς τοιαύτῃ πεποιῆσθαι τ' νομὴν τ' κρεῶν, ϗ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, ϗ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς καλῃγόρηταί μοι· ϗ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γοῦν ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν ϗ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcerrimas servares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem surfuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te fecisse divisionem carnium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio sint pronunciaturi. *J.* lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέλῃ, fuerit probatum. *T. H.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτος; nimirum ὁμότεχνος ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat, *rem aggredi & sustinere, provinciam subire:* vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. sequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaesti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit:* videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. *T. H.*

93. Οὐχὶ ὃ ἀπόχρη μόνα &c.] *H. Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε· quanquam nimis subtilem illam *Stephani* disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἔδει λόγων &c. νυνὶ ὃ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ' ἀδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μέντοι ἴσως σε μακρὰ εἰπεῖν· sane ὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. *T. H.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *J. Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul haec *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T. H.*

4. Ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτεινάμενος ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς· in Protag. p. 250. C. περὶ ὧν ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἑκάτερος ἀπετεινάμεν. *T. H.*

22. Τὸ τ' ὀργῆς κεφάλαιον ἡλίκον ἐστὶν] Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τ' ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in Impressis est. *M. du S.*

23. Ὡς μειρακίου] Sic in Timo. & Toxare. *J. Br.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι ϗ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψηται legendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. *J. J.*

Λήψεται] Dictum supra ad Τιμ. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resol-*

vi

dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Cœlus, nunc etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse majorem accipiat.

8. Atqui versutias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & jocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet

εἴρηκας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ ᾗ ἐπεί σοι ἱκανὰ φὴς εἶναι τὰ καλῆγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ οὕτω μικρολόγῳ καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπισθησόμενον πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε [a] αὐτὸ τοῦτο ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίῳ τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγαναχτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς ὅσας, ὡς χρὴ, οἶμαι, ἐπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλόν τινα μνήμην ἀφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἢν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς [b] κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ [c] σιλλαίνειν, καὶ ὀπτελᾶν, τὸ [a] καλα-

a Αὐτὸ τ' ὀρ.] αὖ τὸ τ. ὀ. κ. ἡλίκον ἐστιν. P. L. posterius ἡλίκον ἐσὶν alios legere notatur in marg. *Asiv.* b Κομψείας] F. κομψὰς mendose. c Σιλλαίνειν] Διασιλλαίνειν P. *J.*

35. Σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκώπτειν. Δηλοῖ δὲ καὶ χλευαστικὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἵλλους, καὶ διασύρειν τὰ βλέφαρα τῶν ὀφθαλμῶν· ἵλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαίνειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῖμος καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογραφεῖ. *V.*

* Τόπον] Τροπὴν emendavit *M. du Soul*: itaque restituendum esse satis patet ex *Etymol.* in Σίλλος· huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινὲς hic ponatur, posteriora *Suidae* in Σιλλαίνει· apud

cum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo *Matthaeus* etiam *Sladus* reposuerat. *T. H.*

vi posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum: *videtur enim* εἰ μὴ λήψεται *esse pro* εἰ μὴ λαμβάνει, *vel* λαμβάνοι *in praes. opt. aut etiam pro* εἰ μὴ εἴληφε· *non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat*: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλίκον ἐστὶ· nam αὐτὸ nolim mutatum in αὖ τὸ· sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Συμποτ. . . . .] Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀπομνημονεύειν] Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Lapith. *J. B.*

31. Ἑωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens scribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quanquam forma non discrepet ab ἔγκοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίνειν] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Δεξ. c. 24. & ibi

[a] καλαλειπόμενόν ὅτι μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ [b] μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι οἶμαι τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ σπάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ ἀφανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ ἀγνώσει τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διΐ, τὴν δ' ὅλην [c] ὑφηρῆσθαι· τί ἂν ἀφ' τούτου ἔχρην, τὸ τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυρὸς, καὶ Καύκασον ὅλον ὀπτᾶν, καὶ ἀετὸν καταπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν;

aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Jovem postridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, seque gravem injuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me partem attribuisse Jovi, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Ista

a Καλαλειπόμενον] Priores Edd. καλαλοιπόμενον. b Μνημονεύειν] μνημονεύσειν Marg. *AIW.* c Ὑφηρῆσθαι] In cunctis Edd. ὑφηρεῖσθαι, quod Grammaticae leges respuunt.

ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in *J.* & P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. *M. du S.*

Σιλλαίνειν] Verbum ποιητικώτερον est *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & ἀφασιλλοῦν adjungit *Pollux*: posterius in *Dione Cass.* p. 875. B. ὅτι καὶ ἅπαν ἀφασιλῶσαι τι αὐτὸν σκωπτόλης ὢν προήχθη habet *Hesych.* in V. & ἀφασιλλαίνειν in Διολουφεῖν. Καλασιλλαίνειν *Hippocr.* in Παραγγ. p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas an ἀφασιλλαίνειν. *T. H.*

38. Ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim loquutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit: debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum:* οὐχ ὅπως est *nedum*. *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύω] Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. *J. Br.*

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo iraesceretur*: quod non expressit Interpres. *J. C.*

40. Τηλικαῦτα] Id est, τηλικούτως *F. G.*

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius esset.* *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ λόγου] *Quod proverbio jactatur.* *J. Br.*

47. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.] Hic locus *Erasmum* non fugit in *Mare coelo miscere.* *T. H.*

51. Εὐτέλειαν καὶ ἀγένειαν] Εὐτέλ. ex L. & Ed. *J.* est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγένειαν, leve est quod moniturus sum; in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola *Fl.* ἀγένοιαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant; tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. *M. du S.*

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγενὴς & ἀγεννὴς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγέννεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris Edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. *T. H.*

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ὀργίζεται. *J. B.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ χρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, *si parvae carnis causa tantopere indignatur.* Et statim cur non, ut jusserat *Bourdelotius*, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes Editores, praesertim Mss. volentibus, φιλιχμήσαι; est enim a φιλιχμάζω. *J. G. G.*

Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Genuina haec lectio est, quam exhibent L. Angl. & Mss. Gr. quam iterum habet *Noster* Ἀποκ. c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. c. 5. *M. du S.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Jovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi judicio *J. G. Graevii*

Ista vide ne magnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic designet, si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis paucorum causa tanto opere stomachetur!

10. Contra homines quanto se præbent æquiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram esse promtiores Diis? & tamen eorum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes elixans immisso digito de jusculo degustarit, aut assatarum carnium quiddam avulsum deglutiverit: sed veniam dant ipsis: sin est ut etiam valde irascantur, aut pugnos incutere solent, aut

ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καὶηγορῇ ζ ἀγανακτοῦντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν τ γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν ὅτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζε]; Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον ἂν φάκειν] πρὸς τὰ τοιαῦτα, ὃς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τ θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅτις τῷ μαγείρῳ ταυρᾶν ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τ δάκτυλον, ζωμοῦ [f] περιελιχμήσαιτο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν καλεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργιοῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κόρ-

d Ἀγένειαν] In Exc. P. sic legitur: καὶ ἀγέννοιαν (haec scriptura *F.*) τ γνώμης] γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τ γν.] ἐντέλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, ni fallor, dedisse: ἐντέλειαν ⊙ ἀγέλειαν τ γν. Ἐντέλειαν vitio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum *J.* praebet loco τῷ μικροψυχίαν· ἀγέλειαν pro ἀγένειαν. *e* Τηλικαῦτα ὀργίζε]] Priores Edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod restituimus, adscriptum etiam in Marg. *AlW.* *f* Περιελιχμήσαιτο] Ita recte A. C. L. *J.* & *H. Stephan.* Th. T. II. p. 673. est autem a περιλιχμᾶσθαι. Reliquae Edd. περιελιχμ. *g* Ὀπτωμένων] Sic *J. V2. P.* In ceteris ὀπτομένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. εὐτέλειαν. *G.*

63. Ἢ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τ δακτύλων, οἱονεὶ † κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τ δακτύλων ἐγγίνεται. Ἢ κόνδυλός τις ἂν, εἰς τὰ κενὰ ‡ δόμβος τ ῥαπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. *V.*

Κόνδυλ⊙] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in *Etymologo*, inde corrigenda sunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κάνδυλοι· tum: ἢ κένδυλός τις ἂν εἰς τὰ κενὰ δυόμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. *T.H.*

† Κόνδυλοι] Exc. *G.* κάνδυλοι. *M. du S.*

‡ Δόμενος] Exc. *G.* δυόμενος, & antea κένδυλος. *M. du S.*

vii & *M. du Soul*, ut in *Lucianum* redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confusa. *T.H.*

58. Μαγείρῳ] *Hor.* Serm. I. 3.

Si quis eum servum, patinam qui tollere jussus
Semesos pisces, tepidumque liguriverit jus,
In cruce suffigat; Labeone insanior inter
Sanos dicatur. *M. du S.*

60. Περιελιχμήσαιτο] Scribe περιελιχμήσαιτο, ut in Anglic. Cod. & ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* & *Horat.* *J. B.*

Περιελιχμήσαιτο] *F.* Περιελιχμήσαιτο. *F.G.*

Περιελιχμήσαιτο] Recte eruditi correxerunt περιελιχμήσαιτο. Ipse quoque *Noster* infra in Deor. Dialog. XII. περιελιχμησάμενοι. Mox scribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immissum jusculo digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil tostarum carnium avulsum deglutierit.* Idem mendum irrepsit in *Nostri* opusculum, *Fugitivi* inscriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnalib. καὶ τ ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μέλαξυ ὀπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τ ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων. Similis spurcities foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ σπαραττόμενοι καὶ σπαίροντες, ὑφηγήσαντο τ ὁδοῦ. Corrige σπαραττώμενοι· est enim ab σπαράττομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores se viae praebuerunt.* Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. *J. J.*

Περιελιχμή—.] Recte in Ed. *J.* erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. *M. du S.*

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominiosum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat *J. Tollius* ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα σπουδῇ apud *AElianum* est V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem censum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες *Alciphron* habet III. p. 368. κἂν ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις *Liban.* T. I. p. 238. D. Vide *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρρης. *T.H.*

κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ οὐδεὶς πω παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶμοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίω καλήγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δέ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν καλήγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' [a] ὁπότερον αἰτιᾶταί με πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τὰ ἀνθρώπων εἰς τὸν βίον πεφυχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς πεφυκόλυ, ἢ εἰ ἐρήμου καὶ ἀπάνθρωπον σωέβαινε τὴν γῆν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γοῦν ἔτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μελακοσμήσας, ἢ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους)

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

[a] Ὁπότερον] Omnes excepta *F.* καθ' ὁ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in Marg. *AIW.* πότερον.

69. Τοῦτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτου . . . ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τοῦτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐρύβατος male sollicitat *Kusterus*, itidemque in Ῥαψῳδύσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμὸς, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in *Strabone* VI. p. 397. D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davis.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T.H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *J.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτοὺς γῆν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *J.G.*

Ἀ. γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. οὐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, ὃ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *T.H.*

74. Ὄντας] Mallem ἐώντας. ut simile sit ei quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τῶν ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *AEschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T.H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι· patet ex §.

divinum ſolum ac coeleſte genus : tellus vero inculta quaedam res & informis , ſilvis tota iisque agreſtibus horrida : neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua , neque ſimulacrum , neque aliud quicquam ejusmodi , qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero , ſemper enim aliquid conſulo in commune , mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum , ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis , in animum induxi optimum fore factum , ſi , parvula quadam luti parte accepta , animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia : etenim ita ſtatuebam , deficere quiddam naturam divinam , dum nihil extat ipſi contrarium , ad quod inſtituta comparatione , illam eſſe beatiorem dilucide pateat : tum mortale illud eſſe volebam ; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum , quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque , ſecundum poetae dictum , aqua terrae mixta & permollita effinxi homines , Minervamque etiam advocavi , ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthæc ſunt ſcilicet , quæ gra-

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπεράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεί γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μετὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἆλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον γε πηλὸν λαβόντα, ζῷα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μετ' ἡμῶν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος γε ἐναντίου αὐτῷ, καὶ ἱκανὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώταλον δ' ἄλλως, καὶ συνετώταλον, καὶ γε βελτίονος αἰθανόμενον.

5 Καὶ δὴ, κατὰ τὸ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει [b] Φύρας, καὶ ἀλαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν προσκαλέσας [c] συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] Φυράσας Marg. *AIW.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθαι] Priores Edd. excepta *B1.* συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam Margo *AIW.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * Τῷ θείου δηλονότι. *V.*

8. Ταῦτ' ἐστὶ] † Βαρύτητος ὁ λόγος. *V.*

* Τῷ θείῳ] L. τὸ θεῖον. *C.* abb. τοῦ θεοῦ. *M. du S.*
Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſuſpicor , vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione : αὐτὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θείου δηλονότι. *T. H.*

† Βαρύτητος] L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9. *Th. M.*
Ἦν . . . .] Hac interpungendi ratione , quam & Ed. *F.* præfert , omnia ſana , neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin , quæ antea non notabatur , poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*

92. Ἀεὶ γάρ τι] Parentheſis in voce καὶ κάλλος terminatur. *F. Br.*

Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum : nam προμηθεῖν & προβουλεύειν ſunt idem. *F. C.*

98. Ἡμῖν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia , θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι ſentientis , quod in eam tantum formam ratio caderet. *F. Br.*

Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa , quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant : iſtum ordinem conceperat *Lucianus* , τὰς μορφὰς μετ' ἡμῶν αὐτοῖς προσεοικότα , θνητὰ δ' μέντοι αὐτὰ εἶναι , καὶ εὐμηχανώταλα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit , mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*

2. Αὐτὸ εἶναι] Ἔστι ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*

5. Κατὰ τὸ π. λ.] Γαῖαν ὕδει φύρειν. *Heſiod.* ὲν E. καὶ Ἡμ. v. 61. *F. Br.*

Κ. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*

6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus ; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*

7. Συνεπιβαλέσθαι] Caſtigo συνεπιλαβέσθαι. *F. Br.*

Συνεπιλαβέσθαι] Ex P. & L. hæc ſcriptura eſt ; uti etiam

γάλα ἐγὼ τὺς θεὺς ἠδίκηκα. ϗ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ὃν πηλῦ ζῷα ποίηκα, ϗ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνυ ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι ϗ ὑπὶ γῆς θνητὰ ζῷα τινὰ γεγένηϑ. ὕτω γῦ ϗ ἀγαναχτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπῥ ἐλαττϖμένων τῶ θεῶν ὃν ϖ τῶ ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τῦτο δέδιε, μὴ καὶ ἦτοι ἀπόϛασιν ἐπ' αὐτὸν βυλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὺς τὺς θεύς, ὥσπῥ οἱ Γίγανϑες. ἀλλ' ὅτι μὲ δὴ ὐδὲν ἠδίκηϑε πρὸς ἐμῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶ ἐμῶ ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρόταλον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πονθὼς πρὸς ὑμῶς.

via in Deos admisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint: quippe illud etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia adversum se ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac justa me perpessum a vobis fatebor.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηϑ τοῖς

14. Quin contra hæc in rem esse Deorum,

etiam *B1.* Editor & *Vorstius* conjecerant. In reliquis σωεπιβαλέαϛ. *M. du S.*

Συνεπιλαβέαϛ] In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae consPirat: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι *ponitur pro Adjuvo, opitulor. Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέαϛ μοὶ τῦ ἔργου *q. d. esse mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere.* Quum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, cum ad manum habuisse Ed. *B1.* quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At* συνεπιβάλλομαι, *una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc.* συνεπιβάλλεσθαί μοι τῦ ἔργου *una mecum opus aggredi:* cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιβαλέαϛ τινὶ τῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβέαϛ. Suam locutionem tuetur *Lucian.* Εἰκ. §. 8. συνεπιλήψεϑ τῦ ἔργου αὐτῷ ϵ ὁ Θηβαῖος ϖοιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. I. p. 3. Φέρε ϖαρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τῦ ϖαρόντ῀ λόγου. frustra fuit *D. Heinsius*, quum scribi volebat ἐπὶ τῦ ϖαρόντ῀ λόγου· Δ. XXVI. p. 267. τούτοις ϵ τὸ θεῖον θέλει ξυνίσαθαί τε ϗ συνεπιλαμβάνειν τῦ βίου· p. 278. τοῖς χρηϛοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausaniam* est II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβέαϛ δοκεῖν τῦ ἔργου. Parco plura describero, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *AElian.* Ep. XIX. ἐὰν μή τι ϗ αὐτὴ τ῀ ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε ϗ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem est συλλαμβάνεαϛ· quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur ϗ τ῀ ϖόνων συναντιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου· hoc certe restituendum est *Aristaeneto* I. Ep. 10. p. 46. ϖαρθένῳ ὕσια θεὸς, Ἀκόντιε, συνελάβετο σοὶ τῦ γάμου· *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. *Herodot.* V. c. 44. Κροτωνίηται δὲ ὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον ϖροσεπιλαβέαϑ τῦ ϖρὸς Συβαρίτας ϖολέμου. Mox a *Luciano* sic fuisse credo: ταῦτ' ἐϛὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *T.H.*

14. Οὕτω γῦ ϗ] Me judice melius erit, si legas: τῦτο γῦ ϵ ἀγανακτεῖ &c. *T.H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτῦ. *Th.M.*

Ἐπ' αὐτὸν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, paucissima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτῦ magis placuit *Marcilio* & *Vorstio*. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίαις] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὴν ἐκ ταύτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T.H.*

31. Μεσαὶ δὲ Δ. ϖ.] Ex Arati proœmio. *J.Br.*

Μεσαὶ δὲ Δ. ϖ.] *Lucianus* ex *Arato* sumsit, quae *Virgilius* hoc versu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena.* *G.C.*

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meursio*, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pausania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐϛι Προμηθέως βωμός· ϗ θύουσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi dictas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ὐδαμῶς] *J. Brodaeus* Misc. I. c. 18. Pro-

rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliatam, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

θεοῖς, ἔτως ἂν μάθοις, εἰ ὀπιβλέψειας ἢ γῆν ἐκέτι αὐχμηρὰν καὶ [a] ἀκαλλῆ ἔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τ' θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχῆ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ νεὼς, καὶ πανηγύρεις· μεσαὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μ' ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καί γ' εἰ μὲ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τ' χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχῆ ἔστι, Προμηθέως δὲ, εὐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,

[a] Ἀκαλλῆ] Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῆ.

26. * Αὐχμηρὰν] Gr. ἀκαμῆ ἀντὶ τοῦ ἀκατέργαστον, ἀπεριποίητον. G.

Ibid. Ἀκαμῆ ἔσαν] Γράφε) ☪ ἀκαλλῆ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον, ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum est ἀκαλλῆ. T. H.

† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amst. haec *Luciani* fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρώνειαν &c. mutavit Doctiss. *M. du Soul*: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subjecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ἠδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea *Luciani* verba §. 13. v. 9. T. H.

31. Μεσαὶ δὲ Διὸς] Ἀράτου. G.

38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτατος εἰρωνεία. V. θεοὺς ἠδίκηκα, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falso igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum*: & postea: *nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθεια, de quibus *Meurs.* Gr. Fer. in V. & Δαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τ' Θεοῦ: & Commentator antiquus ad Theogon. *Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκακήσιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεὺς· ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλίνθου ἀμῆς οἴκημα ἀ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλησιν ἄγαλμα, ὃν Ἀσκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. T. H.

40. Τίθει δέ] In P. ἐπὶ ἔτι δὲ. In L. ἔτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. M. du S.

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio: ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτῆμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aeque, si non magis, placet, quam ἤ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuis-

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσει, ὁμοίως ἡδὺ κ̀ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· κ̀ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρός ὅ, τι ἐλατλον παραθῶμεν αὐτὸν, οὐδ' ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐκ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. ὅτω γὰρ δὴ κ̀ τὰ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμεῖροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὀφὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με,

tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave jucundumque fore habenti? quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulcritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde caræ; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob sollers inventum honoribus afficere, in crucem sustulistis me,

50. Παραθῶμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παραβάλλοιμεν. γράφεται ὃ & παραθεωρῶμεν. *V.*

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. *M. du S.*

53. Δειχθείη ἂν μέγα] Γρ. δόξῃ ἂν μέγα. *G.*

fuisse conjecto, qui, quum pravam voculam ὀφὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὲ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ οὐ Λ. §. 5. Non repugnem, si quis paulo post v. 63. malit, ἔτι & τοῦτο ἴσως φαίης ἄν. quod sane notatum quoque video in margine *AIW. T.H.*

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. οἷον. *M. du S.*

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid desiderari videtur, quod Interpres supplevit. *F.G.*

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret.* *J.G.G.*

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

54. Τιμᾶν] *Multis me honoribus prosequi.* *J. Br.*

Ibid. Πολιτεύματι] Proprie quidem πολίτευμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuivis singularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῷ πολιτεύματι εὐγενείας & κινδύνων, συμφερόντως ὑπὲρ τίνος πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. *T.H.*

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. *J. Br.*

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῂς εἶναι οἱ αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Heliodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis Antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς idemtidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου & Ἡσιόδου, πολέμους κ̀ στάσεις διηγουμένων, & μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ & αὐτῶν ἤδη τῶν Θεῶν, ἔτι & & μοιχείας αὐτῶν, κ̀ βίας, κ̀ ἁρπαγὰς, κ̀ δίκας, κ̀ πατέρων ἐξελάσεις, κ̀ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Homerum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα κ̀ ψόγος ἐστὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, κ̀ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

easque mihi vices reddidistis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda: fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

καὶ ταύτῃ μοι τὴ ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῆς βουλεύματος.

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῂς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν δὲ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ ἐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· [a] ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. εἰκὸς γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴ ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀμφιβολίαν. τί γὰρ ἂν ἐπράτ-

[a] Ἐπεὶ] ἔτι Marg. *A1W.* [b] Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *A1W.* [c] Ἀτερπῆ] Priores Edd. ἀτερπὴς.

70. Διαφοράν] † Ἡ ἀμφιβολία ἐνταῦθα τὴν ἄνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. *V.*

† Ἡ διατριβὴ] Pessime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum *Lucianum*. *T.H.*

Omnia Deis adsignavit Homerus & Hesiodus,
Quae apud homines turpia sunt & infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foedissima labes, quae omnes editiones insidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῂς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, &c. Sed scripsit *Lucianus* εἰσὶν, non εἶναι· quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῂς εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 8. in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημὶ, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἐχρῆν ἴσως φήσεις ἀναπιπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῂς εἶναι. *J.J.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices εἰσίν. *J. Br.*

Φῂς εἶναι] Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jonsius*. Mihi placet, φῂς vel φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: mox ἔτι ϵ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, & §. 17. ἴσως φήσεις. *T.H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non sunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At insigne est Deorum apud *Homer.* Il. Υ. praelium. *J. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipse Saturno Jupiter? *J. Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπὴς] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσά τινα ἀμφιβολίαν. *Ottomarus Luscinius* vertit: *quando operosum istud sibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat esse injucunda.* Salmurienſis autem Interpolator: *Cui si sit hoc operosum, est etiam jucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem.* sed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀμφιβολίαν. Verte: *& si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem*, sive, *conjuncta est cum suavi labore.* *J.G.G.*

Οὐκ ἀτερπὴς] A *Graevio* non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se *Noster* ipse dissentiret: in

τομεν, οὐκ ἔχοντες [a] ὧν προνοῦμεν; ἠργῶμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ πίνομεν, καὶ τὴν ἀμβροσίαν ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦντες.

Ὃ δὲ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐκ ἀφαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιοῦντες ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῷον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, εἰ μὴ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὴ ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν

mus non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibereturque nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: at quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

[a] Ὧν] ᾧ *J.*

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, ἁλῶ * Λήδαν

κύκνος. *V.* ἴσως καὶ ἐπίγραμμα περὶ τούτου. *G.*

* Λήδαν] Sonus τῆ Υ cum ſono τῆ Η confuſus: ſcriptum enim eſt Λήδαν pro Λήδαν. *J.C.*

Correxerat etiam *M. Sladki.* *T.H.*

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι δοκεῖ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐοικέναι ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Αλ. Ις. I. §. 3. Jambulus γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως σοφιστὴς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι διατριβὴν *Philoſtr.* de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba *Luciani* ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως ἡ φροντὶς, οὐκ ἀτ. &c. *jam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alioqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, poſtulare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer *Cicer.* de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. *T.H.*

71. Ἠργοῦμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. *J.B.*

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. *J.Br.*

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* *J.Br.*

Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. *T.H.*

89. Μετ'

vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visatis probissimos AEthiopas: me vero, honorum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Jam, si videtur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus: estne quicquam istius ignis, quod amissimus, ex quo apud homines est? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decrescat, etsi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, si vel omnem

ἐπὶ τ' Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τ δὲ τ τιμ τ ὑμῖν κ τ θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. ἐπὶ μὲν δὴ τ ἀνθρώπων κ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δέ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, κ τ ἐπονείδιστον ταύτῃ κλοπήν. κ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐφ' ὅ, τι ἡμεῖς γ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γ, οἶμαι, φύσις τοῦτο γ κτήματος οὐδὲν τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καί τις ἄλλῳ αὐτοῦ μεταλάβοι· ὃ γ ἀποσβέννυται [b] ἐναυσαμένου τινός· φθόνῳ δὴ ἄντικρυς τοῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδικήθητε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεούς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, κ [c] δοτῆρας ἐάων, κ ἔξω φθόνου παντὸς ἑστάναι· ὅπου γε εἰ κ τὸ πᾶν τοῦ-

b Ἐναυσαμένου τινός] ἐκκαυσαμένου C. male. *c* Δοτῆρας ἐάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* est, δωτῆρας ἐάων· formam vocum poëticam saepe *Noster* mutat, saepe retinet? Ἐάων, scribendum sit, an ἐάων lis est sub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμμένου τινὸς] Ἄψαντος. *V.*

5. Ἐάων] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J.Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Eustathius* ad eum locum recte animadvertit respici superioris AEgypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore sacrificii loquentem inducit §. 19. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur Νέκταρ, hoc est, Phoenicia lingua נקטר *suffitus*; quae vox deducitur a קטר *suffivit*. Vid. ad *Hesiodi* Theog. v. 640. *J.C.*

94. Κλόπειν] Lege κλοπήν. *J. Br.*

96. Ἐφ' ὅτι] Rescribendum est, ἐφ' ὅτε ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐστιν; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἐφ' ὅτε, non ἐφ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκιστοί εἰσιν αἱ νύκτες *hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae:* inepte Interpres: *quoniam noctes sunt longissimae*, quia legebatur ὅτι. *J.G.G.*

Ἐφ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clarissimus, mihique amicissimus, *J. G. Graevius* pro ἐφ' ὅτι legit ἐφ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, conjunctum, dividendum sit ἐφ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. *Quidquamne est, quod ex igne amissimus, ex quo ille etiam apud homines est.* *J.J.*

Ἐφ' ὅτι] Recte monuit Doctiss. *Jensius*: neque aliter Interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEschin.* Dial. p. 84. neque enim ἐφ' ὅτι, vel potius, τὶ ἐφ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T.H.*

5. Δωτ. ἐάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J.Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L.K.*

Ἔξω φθόνου] Sic usurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ἢν μὲ καθαρὰ ᾖ ἔξω τ ἀδίκων φαίνηται, δυνατοὺς ὑμᾶς σὺν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celsus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τε ᾖ ἀπροσδεὴς ᾖ ἔξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus est in Phaedr. p. 1222. B. φθόνῳ γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἵσται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τ λιγυρώταλον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσται· idem saepius usurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, sententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinsium*. Jam itidem apparet, quid spectaverit *Eunap.* in AEdes. p. 54. ψεῦδος γὰρ ἃ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ κ λόγου ἵσται. *T. H.*

τῦτο ϖῦρ ὑφελόμενος καλεκόμισα εἰς τ γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτῦ καλαλιπὼν, ὃ μέγα ὑμᾶς ἠδίκει· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτῦ, μήτε ῥιγῶντες, μήτε ἕψοντες τ ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ὀπιτεχνητῦ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲ ἀναγκαίως χρῶν τῷ ϖυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν ἀγυιὰς, καὶ τῦ λιβανωτῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ὀπὶ τ βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τ εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τ ἀρανὸν ἡ κνίσα γένηται ἑλισσομένη ϖρὸς καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῇ [a] ὑμετέρᾳ ὀπθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τ ἥλιον κεκωλύκατε καλαλάμπειν αὐτύς· καίτοι ϖῦρ ἔτός ὀστι ϖολὺ θειότερόν τε, καὶ ϖυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διελθύνατε, καὶ διελέγχετε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

[a] Ὑμετέρᾳ] Ita B2. Priores Edd. ἡμετέρᾳ.

14. Κνισᾶν] Θυμιᾶν. V. ἀντὶ τῦ θύειν. G.

14. Κνισᾶν ἀγυιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. — βωμούς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* *M. du S.*

Κνισᾶν ἀγυιάς] Scribendumne ſit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiae meminit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἀγυιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἑλ. ϖερὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρᾳ] An ὑμετέρᾳ; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρᾳ] In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam hæc ſcripſiſſem in *B2.* ita recte emendatum eſſe vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄνησο] *Gaudeas.* *J. Br.*

Ὄνησο] Adducit *Thom. Mag.* in Ὀνήσομαι monens Atticum eſſe ὀνήμην & concinnius, quam ὀνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄνησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* *T. H.*

31. Ἐξ ᾧ ἔκκα] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ὤν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in *AEſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: ὃ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνῳ) μεταμορφωθεὶς ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἵνα τ ἐγκωμιαστὴν ἀθάνατον καὶ σπλάγχνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) ὡς μάκρων εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum eſt

20. MERC. Facile non eſt, Prometheu, cum tam valido ſophiſta contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter iſtam orationem tuam non inaudiverit: ſexdecim enim, quod probe ſcio, vultures appoſuiſſet tibi ad inteſtina eruenda; tam graviter ipſum objurgaſti, dum cauſam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum ſis vates, non præſciveris hoc te ſupplicio puniendum eſſe? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me ſolvi debere in poſterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, ſagittis confixurus eam, quam in me involaturam eſſe dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear ſolutum, & una nobiſcum epulantem; ſic tamen, ut carnes non diſtribuas.

21. PROM. Bono eſto animo: & ſimul vobiſcum epulabor, & Jupiter me vinculis ſolvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam iſta? eloqui ne graveris. PROM. Noſtin', o Mercuri, The-

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἔτω γενναῖον σοφιστὴν ἁμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ σώνησο, διότι μὴ κὴ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ κὴ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκαλα ἐξαιρήσοντας· ἔτω δεινῶς αὐτῷ καληγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν σ' προεγίνωσκες ἔτω κολαθησόμενον. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, κὴ ταῦτα μὰ, κὴ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, καλαλοξεύσων ὃν φὴς ὀπιπτήσεσθαί μοι τ' ἀετόν. ΕΡ. εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, κὴ ὀπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, ἀ μέν τοι [b] κὴ κρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· κὴ συνθωκήσομαι ὑμῖν, κὴ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τ' Θέτιν;

b Καὶ] Ita *F. A1. J. V2. S. A.* Reliquae fere γάρ.

30. Ὄνησο] Εὐφράνθητι, * ἀμοίωσο. *V.*

31. Οἶσθα ὡς ἓξ κὴ δέκα] Ἓξ ἐπὶ δέκα· τὸ ξ Ἀτλικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ † τῶν ἀριθμῶν σωθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν ἁπλῶν. *V.*

47. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραθεὶς Θέτιδος ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τ' Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τ' Δία ἔφη, ὅτι ἐὰν συγγένηται τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ‡ ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀνεῖλες σὺ τ' πατέρα σὸν Κρόνον· κὴ αἰθόμενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὴν μὲ Θέτιν ἔζευξε τῷ Πηλεῖ, τ' Προμηθέα δὲ δι' Ἡρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν. *V.*

* Ὠμοίωσο] Corrupte. *M. du S.*
Credo legendum ὠφέλησον· hoc verbo Grammatici plurimum uti ſolent ad alterum explicandum. Legit autem, legere ſaltem ſe putavit ὄνησο. *T. H.*

† Τοῖς] τῆς recte reposuit *M. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀναιρεῖ] Ἀναιρεῖ. *V.* *M. du S.*
Potius ἀναιρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς ſtribligo eſt recentiorum. *T. H.*

eſt diſſenſio, quae in concordiam omnino redigi non poſſit; quam rem latius pertractare noſtrarum non eſt partium. *T. H.*

38. Τις] Hercules, a quo etiam ſolutum eum quidam tradidere. Vide *Heſ.* Θ. 526. *M. du S.*

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime ſequens dialogus aperiet. *J. Br.*

39. Καλατοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τ' μὲ ἀετὸν καλετόξευσε, τ' δὲ Δία πείσας λῦσαι τ' ὀργῆς ἔσωσε τ' κοινὸν εὐεργέτην. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. *T. H.*

47. Τὴν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praeſcius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipſe in patrem ſuum ediderat, veritusque ne ſimiliter a filio de coeli poſſeſſione depelleretur, a Thetidis nuptiis abſtinuit; memorque beneficii, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucaſeasque refert volucres, furtumque Promethei:* & in ſequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Iſthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. *G. C.*

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id ſequens aperiet Dialogus. *M. du S.*

τιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καλαδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ ἔτοιμος ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι ὁ Θηβαῖον, ὃν φῂς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς σαύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατεμόμενον] Lege ἀνατεμνόμενον. T.H.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜ.

Λῦσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα.
ΖΕΥΣ. λύσω σε φῄς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπτείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῷα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ Μεκώνῃ τῶν κρεῶν, ὅτε σὺ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι ὀστᾶ θεὶς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκὼν ἱκανὴν ἤδη δίκην ἔκτετικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυ-

I.

PROMETHEI ET JOVIS.

PROM.

SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. *J.C.*

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετὸν ἐφιζῶντες τοῖς κείροντα. *Nost.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc supplicio affecit *Sil. Ital.* XIII, 839. — *tondetur praecordia rostro Alitis* — *T.H.*

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. *Theog.* v. 567. E. καὶ Ἡ. v. 52. *Servius* in Virg. Ecl. VI. facula adhibita ad rotam solis. *E.L.*

8. Ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic *Lucianus*. *G.C.*

13. Τοσοῦτον χρ.] *AEschylus* dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. *G.C.*

Τοσοῦτον χρόνον] Annos triginta *Hyginus* tradit, Fab. LIV. & CXLIV. *M. du S.*

18. Μετὰ-

caſo affixus, quæ avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non ſine mercede quidem me ſolves, Jupiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas technas ſtruere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus. JUP. Id quidem pervidiſti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc ſcilicet ſignificas, ejectum me iri imperio. PROM. Abſit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia ſolvat.

κάσῳ προσηλωμένος, τ' κάκιστα ὀρνέων ἁπάντων ἧπαρ ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Κολασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; σὺ γοῦν ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἁπορήσεις δεσμῶν, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἣν εἴπω ἐφ' ὅτι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τ' ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. Θέτιν, σιωπῶμεν αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τοῦτ' ἦν ἔγνως. τί δ' ἔστι τὸ ὅτι τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἣν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὺ δὲ ὁ Ἥφαιστος ὅπως τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

CUPID.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi; puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetuſtior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς πρεσβύτερος εἶ πολὺ γοῦν Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. Μηνύσω πάνυ ἀν.] Interpone τι. μηνύσω τι πάνυ ἀναγκαῖον. *T. H.*

27. Περὶ τὴν Θέτιν] *Ovid.* Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed *Lucianus* hic videtur *Æſchyli* poetae & aliorum ſequi ſententiam. *G. C.*

30. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς] Proteum apud *Ovidium* praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum iſta Jovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* obſervat *Dauſqu.* Adnot. ad *Q. Calabrum* p. 70. Vide porro, ſi tanti eſt, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. Ἔνιοι δέ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, τ' ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα ἑρανοῦ δυναστεύσειν. *T. H.*

Ibid. Τῇ Νηρηίδι] Id eſt, Θέτιδι. *F. G.*

36. Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.] Aquila ab Hercule jam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M. du S.*

40. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Sic D. D. VII. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. *J. B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Reſpicit ad id, quod habet *Heſiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquiſſimum

ϖώγωνα, μηδὲ ϖολιὰς ἔφυσας, ἀλλ' ταῦτα ϗ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων ϗ ϖανοῦργος ὤν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φῄς, ἐγὼ, διότι με ϗ ϖεδῆσαι ἀβουλῇ; ΖΕΥΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν ὅτως ἐντρυφᾷς, ὥϛε μηδέν ἐϛιν ὃ μὴ ϖεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως ἀδεμίαν ἥντινα ἐραθῆναι ϖεποίηκας, ἀδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ ἀλλὰ σὲ γεγενημένον· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, ϗ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλῆσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, quum vetulus ſis & vafer? CUP. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit, quod non feceris me, ſatyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin neceſſe habeo præſtigiis adverſum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me ſi videant, moriuntur præ timore.

ΕΡ. Εἰκότως. ἃ γοῦν φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ ὖσαι ἂν ϖρόσοψιν. ΖΕΥΣ. ϖῶς οὖν ἂν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος ϗ ὁ Ὑάκινθος φιλοῖσιν; ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη κἀκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην ϗ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρατος εἶναι, μὴ ὄπισθε ἂν αἰγίδα, μηδὲ ἂν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιϛον ϖοίει σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθειμένος βοϛρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, ϖορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ ϗ τυμ-

2. CUP. Merito ſane: neque enim ferre poſſunt, Jupiter, mortales tuum conſpectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum & imberbem. Quod ſi amabilis eſſe velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, ſed quam jucundiſſimum te redde, utrimque demiſſam cæſariem mitra ſubnectens, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγσανεύειν] Μετὰ φενακισμοῦ μιήγυσθαι. *V.*

64. Χρυσίδας] Χρυσὶς κύριον ἡ χρυσῆ • φιάλη, ὥσπερ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. *V.*

• Φιάλη] Φιάλη in *V.* Pro κύριον lege κυρίως. vid. *Poll.* VI, 98. *T. H.*

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. *J. C.*

Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Coeli, a quo Japetus. *Heſiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noſter* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & paſſim. Idem naſcentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ ϖρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον οὐ τῇ ϖανουργίᾳ. *M. du S.*

Ἀρχ. τοῦ Ἰαπετοῦ] Elegantiſſimum eſt Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de ſe ſuaque aetate teſtimonium, quod conferri meretur. *Heſych.* Ἰαπετὸς, ἐπὶ Δράσυρμῷ ϖρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum pene credo: Ἰαπετοῦ ϖρεσβύτερος, ἐπὶ Δράσυρμῷ, ἀρχαῖος· niſi reliquiae ſint iſtae confuſae luculentioris explicationis, quales ſupereſſe ſolas ſaepe contingit in hoc Lexicographo. De ſenibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Ariſtoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Euſtath.* ad Od. Ep. 1528. οἱ λίαν ϖρεσβῦται Τιθανοὶ ἐσκώπτοντο, ὡς ἐκ λόγου Ἰαπετοῦ ϗ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε ϗ Ἰαπετοί. *Syneſ.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γήρως. Ad aſtutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noſter* retulit: ſimul autem ad ea reſpicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetuſtiſſimi, tradidit: *Antagoras* apud *Diogen. L.* IV, 26. Ἡ σε θεῶν τὸν ϖρῶτον ἀειγενέων Ἔρον εἶϖω. Vid. Excerpta Praeſtantiſſimi *Wolſii* ex *Damaſcio* de Princ. p. 256. 257. *T. H.*

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter ϖολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaſter. & locis innumeris hujus operis. *J. B.*

49. Κύκνον] *Iſocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius eſt quam ut addam. Addit idem ἀεὶ δὲ μὴ τέχνης ἀλλ' ὑ μὴ βίας θηρώμενον. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. *M. du S.*

Ibid. Ἀετόν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; ſecundo ut Aſterien in Coturnicem verſam ſecum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. *E. L.*

51. Μαγσανεύειν] Μαγσανεία, γοητεία. *Suid.* μαγγάνα, γοητεύματα. *Heſych.* μαγσανεύειν, γοητεύειν. Schol. *Ari-*

pana concinne ingredere : tum tu videbis plures te secuturas esse, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage : multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, sed faciliore via potiri : eaque ipsa te conditione dimitto.

πάνοις εὔρυθμα βαῖνε, κ᾽ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέρατον εἶναι τοιοῦτον γενόμενον. ΕΡ. ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γοῦν τοῦτό γε. ΖΕΥΣ. ἔκ. ἀλλ᾽ ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ᾽ [a] αὐτοῦ ὀπτυγχάνειν· ὅπη τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPIT.

1. INachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Utique : nimirum Io. JUP. Non amplius puella est ea, sed juvenca. MERC. Prodigiosum hoc ; at quo tandem modo mutata est ? JUP. AEmulata Juno mutavit eam : quin etiam novum aliquod malum machinata est adversus miseram illam : bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat juvencam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere ? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic uspiam Argus pascit)

ΖΕΥΣ.

Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ᾽ ἐνηλλάγη ; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ κ᾽ καινόν ἄλλό τι δεινὸν ὀπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν ; ΖΕΥΣ. καλαπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖ-

[a] Αὐτοῦ] αὐτῷ *F.*

Aristoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς ἔν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς ἔν, *quomodo*, inquit, *non hercle semel tantum ibi peccatum est.* *T.H.*

57. Ὁ Βράγχος] Quem hic Apollinis amasium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κορωνίδι] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonsorib. *Philostr.* Heroic. & lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi χρυσοῖ βόστρυχοι. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pseudom. hæc notissima. *F. B.*

62. Καθειμένους βοστρύχους] Sic post, βαθὺν πώγωνα καθειμένον, Piscat. §. 11. vide *Brod.* *F. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Senec.* Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Θηλυμίτρης. *Long.* lib. I. *F. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habitum vel inde constat, quod a Junone inter ea recensetur, quæ indicio erant Bacchum luxu perditum & effoeminatissimum esse Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσίδας] V. Const. Lex. v. & *Pollucem*. *M. du S.*

65. Εὔρυθμα βαῖνε] Ut antea. dixi alibi. *F. B.*

70. Αὐτοῦ] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Jupiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ· nam non antecessit ἔρως. *F. C.*

Αὐτοῦ] Si abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero & positum intelligo pro τοῦ ἐρᾶν· ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἐρᾶν, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *sub hac ipsa conditione : Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο· paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T.H.*

75. Τῷ τρ.] Id est, τίνι· an τίνι scribendum? *F.G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. *T.H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adscribit *Lucianus* ἐν Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipse Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔστω

ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τοὐντεῦθεν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. JOVIS ET GANYMEDIS.

ΖΕΥΣ. JUPIT.

1. ΑΓε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, [a] οὐ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καλαπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a Οὐ] οὐδὲ *F.*

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. *F.B.*

86. Τὸν Ν. ἀναγέτω] Vide Mer. c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. & *Baif.* 50, 1. *Noster* etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluit campis & jam se condidit alveo.* *M. du S.*

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσεις vel ἀναχύσεις Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. καὶ τῇ ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὡς τὰ αὔξοντα τὴν πολλῶν καὶ ἀρδεύειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσιδος. *T.H.*

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat*. *F.G.*

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἀποπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates avertat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat*. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 13. C. θεοὶ &c. ὀνείρους μοὶ ἐπιπέμπουσι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δὲν πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lys.* p. 105. v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demosth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσμασι dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 73. *Hesych.* in Ἔμπουσα· *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* *T.H.*

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. *J.B.*

91. Οὐδὲ] Ex *J.* est. Reliquae ὐ. *M. du S.*

98. Πρὸς τὸν καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμοττεσθαι, *tempori servire*. *T.H.*

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec

iſtæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evaſiſti? JUP. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcentule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hicce ſum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iſte? at quomodo fiſtulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu ſolum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo ſacrificamus ipſi integrum hircum ad ſpeluncam adductum, ubi ſtat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis eſſe mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audiviſti nomen, neque aram vidiſti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais eſſe, qui nuper defudiſti in nos multam grandinem, qui habitare ſuperne diceris, qui excitas ſonitum, cui

ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλῳ ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' ὅτε ἄνθρωπῳ, ὃν ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, ὅτε ἀετὸς, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τ θεῶν ὅτός εἰμι, πρὸς τ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φῄς; σὺ γὺ ὁ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέραλα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὺ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ὅπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τ ὑψηλὸν, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φῄς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ᵇ ἡμῶν τ πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ᶜ ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τ ψόφον, ᾧ τ

ᵇ Ἡμῶν] ἡμῖν sola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro *J.* ὁ πρώην καταχέας ἡμῶν non male. ᶜ Ὑπεράνω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἡγήσαλο θεὸν τ Πάνα· οἱ γὺ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, neſcire me profiteor: neque tamen contendo, neceſſarium fuiſſe, ut in hiſce ludicris omnes veriſimilitudinis rationes *Lucianus* obſervaret. Hirco ſibi fieri ab Athenienſibus teſtatur Pan in Bis Accuſ. §. 10. ἐπιλέξαμθοι τράγον ἔνορχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi ſtatua ejus eſt collocata.* *M. du S.*

1. Σύριγγα οὐκ ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accuſ. Cetera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔνορχιν] Ex *Theocrit.* qui ἐνόρχαν dixit; ex eo multa ſunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accuſ. tangit *Long.* lib. 2. *Ariſtophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνδραποδιστής] Qui liberum hominem pro ſervo vendit, vel ſervum alienum tanquam ſuum. *Xenoph.* ἀνδραποδισὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τ ὁμιλίας μισθὸν, ἀφ' τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι ἀφελέγεσθ, παρ' ὧν ἂν λάθοιεν τ μισθόν, id eſt, *ſuae libertatis venditores vocat* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὄμβριον venerati ſunt, ut teſtatur *Strabo* & *Pauſanias*; & Ὑέτιον, ut *Arrianus* & *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus*: *Arida nec pluvio ſupplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα ἦ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui ſaepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἰδὴν δ' ἱκάνεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292. 352. O, 152. Indidem hauſit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γαργαρ' ἀγάννιφα· locus eſt apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuiſſe, praeter *Homerum* teſtatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παρέκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίωνι Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἁπάντων τ γιγνομένων κατὰ ἑρανὸν κύριος, ὄμβρων τε καὶ βροντῶν & κεραυνῶν καὶ τ ἄλλων τ τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas ſui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus perſonae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae ſolent & paſtores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτιος, Βροντᾶος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miſcell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑπεράνω] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. *M. du S.*

τ κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἁνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ὀπιπεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τ προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; ἐγὼ κατάξεις με ἤδη ἐς τ Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἶην ἀντὶ θεῦ γεγενημένος. ΓΑ. ἥξει ὀπίζητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καλαλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τ τριετῆ, τ μέγαν, ὃς ἡγεῖται ποιμνίου τ νόμιον.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅδι, καὶ ἁπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὀπιλάθου αὐτῶν, τῦ ποιμνίου, καὶ τ Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τ πατέρα, καὶ τ πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις

arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilæ pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

3. JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque oblivisce gregis & Idae: tu quippe, etenim jam cœlestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam na-

[a] Ἔδῃ] ἐδῇ & πιῇ notatur ex P.

15. Ἁνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν καὶ ἁρπείψασθαι θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν· ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Venet. v. 209. Ὅππη οἱ φίλον υἱὸν ἁνήρπασε δῖα θεάων. *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenaeo* teste XIII. p. 601. F. auctorum ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τ περὶ τ Γανυμήδη μῦθον καλήγοῦσιν, ὡς λογοποιησάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τ Γανυμήδη ὑπὸ τῦ Διὸς καὶ τόπον δεικνύντες Ἁρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυρσίναι καλλίφυλλοι πεφύκασιν, ut scribit *Athenaeus*, & *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hyginus*, alii. *T.H.*

40. Ἀστέρα σου] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἀστὴρ κυρίως sit, non ἀστὴρ Aquarius. *G.C.*

Ἀστέρα σου] *Brodaei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς τ ἀετὸν σωεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τ Γανυμήδη ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis insereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Παιδικὰ & *Kuster.* *T.H.*

45. Ἀσραγάλους] Hoc quidem oppido festive *Lucia-*

nobis præbebis infusum : quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet : in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos : bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim : hiccine etiam pastorem agere oportebit? JUP. Minime, sed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum : etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat : atqui cœlum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non : sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀτέρα σε φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ὀπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; οὐ γὰρ τῇ Ἰδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦθα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φοιδρὸς ἴθι, καὶ μηδὲν ὀπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δέησει καὶ ταῦθα; ΖΕΥΣ, οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ὅπως γε νέκταρος τετάξῃ, καὶ ὀπιμελήσῃ γε συμποσίου. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδού, πάλιν ὅτος [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις ὑφήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος; ΖΕΥΣ. εἶσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γλυσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τὰς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἁνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνον

b Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *F.* c Γάλακτος] καὶ γάλ. *F.* quod restitui volebat *M. du S.*

cianus, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promtu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philostr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ὑπὸ μαζῷ Μάργος ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστῷ· istud πάμπαν, quod suis in Edd. ostendunt *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποΐσχανε suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπον, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλια δ' ἔκβαλε πάντα· e sinu nimirum ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philostratus* accedat: πλήρη τῶν νίκης τῶν κόλπον ἀνασείων. *T. H.*

49. Ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. sic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον. *F. B.*

Ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ] *Eris a cyathis Budaeum* vertisse testatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις Εἰν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων Λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίστων λατρείων· argutum est illud ἁβρὰ βαίνων nam honeste catamitum & tecte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισσύβιον] Ποιμβρικὸν ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. *Schol. Theocr. Hesych.* legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. *F. B.*

53. Μνημονεύει] Corruperunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum.* *F. F.*

νῷ γ' ἂν οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδίον σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, [a] Γανύμηδες, οὕτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἠχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἑωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μελαξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε πρὸς τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς φῂς, ἀνήρπασάς με, καλαθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ ἀποπτύσων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καλαφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τὶ πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τὴν ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχόησόν ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

quippe ſolus non poſſis, ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

[a] Γανύμηδες] ὦ Γαν. *f.* [b] Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. *f.*

78. Φιλῶν γὰρ διατελέσω] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cujuscumque poëtae venuſtiſſimo v. 35. Ἡ που τὸ χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιδεύρῃ Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πότμῳ σόμα &c. *Lucianum* interpretatur Ovidius Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite ſacra Miſcet amatori pocula grata ſuo.* T. H.

82. Πιόντα τὴν ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambroſia. De Ixione *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 304. γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυσέον ἐφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύνανταί τε ποιεῖν καὶ σὲ μὴ ἀϊδίους, ἀϊδίων γε ἐπιστήμονας· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. T. H.

87. Μοὶ προσίχεις τὴν νῶν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officioſis prolectat amoremque demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἂν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἔοικας κτίσαι τὸν Ὑπερίδῃ βεβουλῆσθαι ὡς ἥττον σοι νῦν προσέχοιμι· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. T. H.

94. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ Θαλαῦ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Δὶς Κατ. §. 29. Δ. Ετ. VII. νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεσθαι. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Burmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. T. H.

95. Ἡ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *f.* reſtituimus. Alibi ſaepius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

JUNO.

1. EX quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum nuc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltem in terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ.

ΕΞ ὃ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τ᾽ Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τ᾽ νοῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς ἔτω καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ᾠμην παῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ᾽ ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέπονθα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τ᾽ νόμῳ γαμετὴν, ὑπὲρ τ᾽ γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, [c] ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ᾽ ἐκεῖναι μὲν σοί κἂν ἐν γῇ μόνοι τὸ δ᾽ [d] Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπλης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ [e] ἡμῖν νυν ὑπὲρ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοῦν δὴ τῷ λόγῳ· οὕτως ἀπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἀκονόμενοι; σὺ δὲ

c Ἢ σάτυρος] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *F.* d Ἰδαῖον] εἰκαῖον P. L. e Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *Alw.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *F.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Πριομίνα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ᾽ Ἥρη Θυμοβόρου ζήλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere interſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variata poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλήν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἡγησάμην δ᾽ ἐγὼ ἐμμετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως ἐπιδικαίως τὴν τ᾽ γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθές· nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι· clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νυν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νυν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθές. Vulgo ἡμῖν omittitur. *F. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νυν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *F.* ἡμῖν absque νυν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 5. *M. du S.*

δὲ κὴ τ' κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, κὴ τὸ φίλημά σοι ἡδιον ἢ νέκταρ. κὴ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ κὴ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· κὴ πιόντος ἀπολαβὼν τ' κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν [b] αὐτὸς ἔπιε, κὴ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα κὴ πίνῃς ἅμα κὴ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, κὴ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τ' αἰγίδα κὴ τ' κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον καθειμένος. ἀλλὰ ἓν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον ὄντω καλὸν μέλαξυ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδέως ἀμφοῖν, κὴ τῷ φιλήματι, κὴ τῷ νέκταρι; ἦν γῶν ὀπτρέψω αὐτῷ κἀν ἅπαξ φιλῆσαί σε, ἐκέτι μέμψῃ μοι, προλιμότερον ἢ νέκταρ οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδεραστῶν ὅτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ὄτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, ὅτως ἐκτεθηλυμμένῳ. ΖΕΥΣ. μή μοι λοιδορῶ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. ὅτοσὶ γὼ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem sæpe poscis bibere: interdum etiam degustato solum poculo, præbere soles ipsi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum est, educis, unde & ipse bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas simul & osculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, positis ægide ac fulmine, sedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equidem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis est, Juno, si adolescentulum ea forma inter bibendum perbasiem, & delecter utrisque osculo ac nectare? imo si permisero ipsi vel semel oscular te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer suavium. JUN. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones: at mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *J.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *J.*

25. Ἐκτεθηλυμμένῳ] Ἐκλύτῳ & ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, * ἀσελγεῖ. *V.*

* Ἀσθηνεῖ] καὶ ἀσελγεῖ *M. du Soul.* *T. H.*

9. Ἀπολαβὼν] *Aufferens*: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν· sic ἁρπάζειν ἀπὸ τοῦ σώματος. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libataque vina.
Aufferet, & dulci turbabit cuncta rapina? *J. B.*

Ἀπολαβὼν τὴν κύλικα] Vid. *Dousam* ad *Ovid.* A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, κὴ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet κὴ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T. H.*

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* lib. 4. *Eustat.* sive *Eumath.* de Ismin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tat.* *J. B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ καλαπεκλασμένος, τεθηλυμένος διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυδρίαι τριχοπλάσαι εἰσίν. Interp. *Aristophan.* Θεσμοφ. Sic antea θηλυμίτρης. *Hesych. Suid.* *J. B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod Hesiodus aliique de Vulcano posteris persuaserunt, adoptare; Junonem scilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπονείμιον, περὶ Θυσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἕνεκα· saepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T. H.*

40. Ἡδέως ταῦτα] An ἡδέα; *F. G.*

Ἡδέως ταῦτα &c.] Ex Mss. restituendus est perturbatus in editis locus. Cum Jupiter descripsisset Vulcani for-

mollis ; ſed tempero verbis , ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia : memento tamen, quam indigna propter iſtum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc ſcilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis miniſtrare claudicantem , a fornace venientem , ſtricturis adhuc opertum , forcipe jam modo depoſito ; ab iſtisque ipſis nos digitis accipere calicem , & eum amplexu attractum oſculari interea , cui ne tu quidem mater libenter oſculum feras fuligine nigra infecto faciem : hæc jucundiora ; nonne ? multumque intereſt , ut hic a poculis miniſter magis deceat ſympoſium Deorum : Ganymedes autem demittendus iterum in Idam : mundus enim eſt , & roſeo digitorum nitore , & ſcite porrigit poculum , quodque te maxime urit , oſculatur nectare ſuavius.

5. JUN. Nunc & claudus , o Jupiter, eſt Vulcanus , & digiti ejus indigni , qui tuum calicem contingant , & fuliginis plenus , illoque tu conſpecto nauſeas , ex quo tempore pulcrum comatulum iſtum Ida enutrivit : dudum iſta non videbas , nec ſcintillæ , neque caminus avertebant te,

μαλθακὸς, ἡδίων ϗ ϖοθεινότερ@. ὑ βέλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε ϖαροξύνω ὀϖϖλέον.

ΗΡΑ. Εἴθε ϗ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι Ἡφ' τ οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. ὐκ' ἀλλὰ τ Ἥφαιϛον ἐδει τ σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύονλα, ἐκ δ καμίνε ἥκονλα, ἔτι τ σπινθήρων ἀνάπλεων, ἅρλι τ ϖυράγραν ἀϖτιθέμενον, ϗ ἀπ' ἐκείνων αὐτῷ τ δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τ κύλικα, ϗ ὀϖισϖασαμένους φιλῆσαί μελαξύ, ὃν ὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ δ ἀσβόλε καλῃθαλωμένον τὸ ϖρόσωπον; [c] ἡδέως ταῦτα· ὐ γ' ϗ Ἡφ' ϖολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος [d] ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τ Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καλαπεμπτέ@ αὖθις ἐς τ Ἴδην· καθαρὸς γ', ϗ ῥοδοδάκλυλος, ϗ ὀϖισαμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, ϗ ὅ σε λυπεῖ μάλιϛα, ϗ φιλεῖ ἥδιον ὅ νέκλαρ@.

ΗΡΑ. Νῦν ϗ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιϛ@, ϗ οἱ δάκλυλοι αὐτῦ ἀνάξιοι τ σῆς κύλικ@, ϗ ἀσβόλε μεϛός ἐϛι, ϗ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότε τ καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἴδη ἀνέθρεψε· ϖάλαι δὲ ὐχ ἑώρας ταῦτα, ὐδ' οἱ σπινθῆρες, ὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ

[c] Ἡδέως ταῦτα] Ἥρα. ἡδέως ταῦτα. Z. G. Marg. *AIW.* ſed perſonis non mutatis. [d] Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

ſordes & ſqualorem, qui Diis miniſtrarat, ſubjicitur, ἡδέως ταῦτα. ὐ γ@ ϗ ϖαρὰ ϖολὺ ὁ οἰνοχό@ ἐκεῖν@ ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τ Θεῶν. Contra mentem *Lucianiſuavia haec ſunt : adeoque multum ille pocillator cohoneſtat Deorum convivium.* Sed Mſ. Ἥρα. ἡδέως ταῦτα. Ζεὺς. ὐ γ@ ϗ ϖάλαι ϖολὺ ὁ οἰνοχό@ ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Jun. *ſuaviora haec ſunt.* Jup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Juno ait ſuaviora haec ſunt, videre obſitum fuligine Vulcanum, quam amaſium pocula cum oſculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἡδέως ταῦτα . . . .] Sic omnes impreſſi. Mſ. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, niſi quod interrogandi punctum addidimus. *M. duS.*

Ἡδέως ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem : Junonis perſonam interponi debere , minime concedo. Vera *Luciani* manus ſine dubio fuit : ἡδέως ταῦτα· ὐ γ@ ; ϗ ϖάλαι ϖολὺ &c. Jovis ea ſunt falſe uxorem irridentis : *Suaviora ſunt iſta : nonne ? atque multum intereſt , ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione , quam deſcripſi) *magis deceat ſympoſium Deorum : Ganymedes autem iterum in Idam demittendus eſt, quippe mundus , & digitis roſeis , ſciteque miniſtrat poculum.* Uſus elegans particularum ὐ γ@ , qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non poteſt, ironiam adjuvat : vid. *Ariſtoph.* Av. v. 612. Eccl. v. 760. ſaepe in *Platone*. Illud ἐπισαμένως ὀρέγειν apud *Xenoph.* K. Π. I. p. 6. eſt καλῶς οἰνοχοεῖν ϗ εὐχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν @ καθαρίως ἐγχεῖν, ϖουδαίως @ εὐχημόνως ϖῶς ϖροσενεγκεῖν @ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τ νέκταρ@] Sic apud *Heſiod.* Scut. Herc. τά σφιν ϖολὺ φέρτερα ϖοίνης. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formoſiſſima Ganymedis coma reſciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Ναιχὶ ϖρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδε@ , ὁράω Ζεῦ. *T. H.*

52. Δό-

μὴ ὀχὶ πίνειν παρ' αὐτῦ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶμοὶ ὀπτεύεις τ ἔρωλα ζηλοτυποῦσα· εἰ δὲ ἄχθη παῖδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδυ τ κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰμώξει γὰρ, ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi præbe calicem, & ad singulos bis suaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ. JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑ. JUNO.

ΤΟν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τ τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν. ὥστ' ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος ὢν συμποσίου. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός γε ὢν ὑβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;

1. IXionem istum vides, o Jupiter: qualem moribus esse putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio. JUN. Indignus sane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

a Δίδιθι] δίδιθι Marg. *Aiw.*

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δίαν τὴν * Οἰονέως. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἔδνα σωτεσκεύασε· βόρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν· καὶ λαβὼν ἰδίᾳ ‡ ἱερῷ ἀφῆκε μεταδιδοὺς αὐτῷ τ ἀθανασίας.

Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἠράσθη Ἥρας, ἡ ἀνήγγειλε τῷ Διΐ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασε νεφέλῃ τῇ Ἥρᾳ, ἣ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὸν μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' ὧν Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐπτέρωσε τροχῷ τ δήσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ ἀέρος μαστιζόμενον· λέγονται, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. *V.*

* Δηϊονέως] Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονίως, quod ibi legitur, Cl. *Barnes.* Δηϊονίως, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονίως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis soceri nomen scribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non moneor. Ἔνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem ἔνθα. *T. H.*

‡ Ἰθρῷ] Ita clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διακαθαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 273. qui dicit socerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *M. du S.*

Sed in *V.* ἱερῷ non ἰθρῷ extat. *J. C.*

Pro ἰθρῷ *Matth. Sludius* reddiderat μισθῷ· qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Δὶ] Eam particulam merito interposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Δήσας] Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel περισδήσας. Paulo ante ἢ μίγνυται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. οὐδὲν ἄλλο, καὶμοὶ &c.] Poterat sine crimine *Benedictus* integram servavisse interpretationem *Micylli*: *AEgritudine, Juno, te ipsam afficis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris , quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo , cujusmodi ſit flagitioſum illud , quod eloqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam , non aliam quandam , Jupiter , jam dudum. Primum equidem ignorabam rem , cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat , & ſublacrimabatur : ſi quando , ut biberam , traderem Ganymedi poculum , tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea , oculis admovebat , atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere , putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare , ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum , obturatis auribus , ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem , abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum , & ad Junonis usque concubitus? adeone

καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἀφ' οὗτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἄν, [b] ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν ἦν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅθεν ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ· ὁ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἴποτε πιοῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει μελαξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ὀπτολὺ μὲν ᾐδούμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ἤμην παυσαμένη τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ὀπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῶν Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμε-

b Ὅσον καὶ αἰσχροῖς] ὅσων ἢ αἰσχρῶν. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν] Vertunt : *hominem eſſe benignum , Juno , & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus* , facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena : *Nemo Catone proavo tuo commodior , communior , moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ. *Commoda quidem , ſed ruſtica :* ubi interpres ; *ſat quidem formoſa.* ſed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes* , cum ſint , *inepti , decori rudes.* *J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμποτικός τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. *T.H.*

66. Ὑβριστής γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron.* *J.B.*

72. Ἔπειρα] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare , pudicitiam alicujus tentare.* *Pindar.* Π. B, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore , quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem , *Illic Junonem tentare Ixionis auſi*, *Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T.H.*

79. Ὅ δὲ] Forſan ὅτε δὲ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίλλων ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμέ· nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ , quaſi vellet intellectum ὑβρίζει· ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Solocc. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὁμοῖα ἡμῖν legeretur ὁμοίοις ἡμῖν, mutatum nollem. Ὁμοίστιος & συνίστιος θεῶν frequenter Ixion dicitur. *T.H.*

98. Ὃ

ἐμεθύσθη γ' νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα γε μετρίου φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ὑ-95 ρανία κάλλη, καὶ οἷα οὐπώποτε εἶδον ὑπὸ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σοῦ γε καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, ὅ ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆταί σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ γ' ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθων ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν καταβάς; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ γε Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν γε συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φὴς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῷ σοι ὅμοιον, ἐπει-

inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque cœlestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ὑπ' ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ.Θ.XXIII. ἀπάντων ἄρχων. *J.B.*

2. Ἄγει σε ὦ φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνδρὸς νόμου ὦ δῄωσης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. *Polyaen.* ad alia traducitur: ἀγομένης ὦ φερομένης τὸ κεφαλῆς. *Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Prov. in Ἄγουσι ὦ φέρουσι. *T.H.*

Ibid. Τῆς ῥινός φ. ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Lactantium* poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M.du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Nostrum* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T.H.*

8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T.H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M.du S.*

19. Ἀγρυπνεῖ] Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ. κάκεῖνος ἀγρυπνῇ. *T.H.*

23. Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥραιον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; σεσολοίκισαι μὲν· ὤφειλε γὰρ μὴ ὥρας ἵκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J.B.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο &c.] An scribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ ἀ. *F.G.*

Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο τὸ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὥραισιν ἰκοίμην, *nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent ta-

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum : ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage : peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet. JUP. Suſtine tamen, o Juno : quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis : neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula : Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe : quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe : credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ κοιμᾶσθαι ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακαταλίνωμεν αὐτῷ φέρουλες· ἕτω γὰρ ἂν παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραισιν ἴκοιτο τοῦτο ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμοῦν. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συνέσται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φήσ· ὅτε γὰρ ἡ νεφέλη πολὺ Ἥρα γένοιτ' ἄν, ὅτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπαληθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καλεληθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρον εἶναι τοῦ Διός. καί πως τάχα ἐρᾶν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη σοι ἦν. ΖΕΥΣ. ἀκοῦσον, ἤν τί τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὴν ἀφὴν ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, [b] συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. ΗΡΑ. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

a Ἐξαπαληθήσεται] ἐξαπατήσεται B1. B2. b Συμπεριενεχθήσεται] Ita recte utraque B. In ceteris vitioſe συμπερινεχθήσεσθαι.

23. Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν] Σεσολοίκισαι μοι Ἀττικῶς. Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V. ὤφειλε γὰρ, μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ,

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus* ὁ πάνυ Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ὥρας non ὥραισι ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. X. *M. du S.*

Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Diogen.* L. II, 34. cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* v. 1036. A *Caſaubono* diſſentit *D. Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπαληθήσεσθαν] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσεται· immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσεται legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina* : ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσεται· id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τετράκναιμον δεσμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τῆς μ.] An ὑπὸ τῆς; *F. G.*

46. Προσ-

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ.

Ὡραιος, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τε ὄφι, καὶ [a] προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ γε Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο χρὴ τίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τοῦτο γοῦ ἐξείλκυσε λαθὼν [b] τοῦ κωλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὁ μόγις [c] ἐκι-

VULC.

1. VIdistin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer est, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui Japeto sit senior, quantum ad astutiam? VULC. Eccui male facere possit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vaginа gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

2. VULC. Hæc iste recens natus, qui vix mo-

a Προσγελᾷ] προσμειδᾷ L. b Τοῦ] ἀπὸ τοῦ L. c Ἐκινεῖτο] ἔσηκε τὸ P. ἔσηκε τὸ J.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praesagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. J.C.

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Usitatius ἐς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph K. Π. V. p. 76. v. 13. ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε· similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. T.H.

55. Ἐκινεῖτο] Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. J. ἔσηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔσηκε, punctum admirationis ponendum. M. duS.

64. Ὀξύχειρ] Poll. II, 149. ὀξύχειρ γοῦ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲν ὡδὶ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ ὃ παρ' Ἀλέξιδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit *Lucianus*, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*; nam *aduncae manus* Interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες· qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D — δειπνῶν δὲ πᾶς Τἀλλότρια γίνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto *Theocritus* affecit Epigr. XX. Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix est, ut heroum maximi dignitatem acquet. Ὀξυχειρίαν ὀρχησαῖς & pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφοπαίκταις sive praestigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θεωμένων ὄψεις δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσι· eandem vocat εὐτροφίαν τῶν χειρῶν ἐκ τοῦ τάχους τῶν κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de Athanasio. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Mos. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπροθύμως καὶ ὀξυχειρίᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen. L.* VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit *Horat.* I. Od. 10. *Callidum quicquid placuit jocoso Condere furto:* ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. T.H.

68. Προσκαλεσάμῳ τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλεσάμῳ τὸν Ἔρωτα· sic videtur legisse interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* Statim pro ὀφέλκων τὼ πόδε Mss. ὀφελῶν τὼ πόδε, quasi pedes illi furripuerit: quamvis & vulgatum possit ferri. J.G.G.

Προσκαλεσάμῳ τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλεσάμῳ edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti* vertentis *provocato Cupidine*, vel versio retinenda fuit *Micylli heri autem vocato ad se Cupidine.* Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' οἰκείῳ προσίσταί μοι & προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Video simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo ἀλλὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν Ἔρωτα, ubi cum *Micyllo Benedictus, propterea te mihi amorem praeripere oportebat.* In Piscatore dicunt Philosophi de *Luciano*, ἔοικε γοῦν ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν· ubi vertunt, *nam cum iste vir judicio velit experiri, haud absurde provocare videtur.* At in hac

movere se poterat in fasciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VULC. Atqui jam accessit. AP. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audivisti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris cestum furripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gra-

νεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἴσῃ, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί δῆτα, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις γε βρέφους. ΗΦΑΙ. ἔτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σφόδρα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ ξυνεῖναι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος Ἔρωτα καλεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τὸν Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπλυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ· τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύ-

d Ὑφέλκων] ὑφελὼν G. L. F. e Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. F. F. In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ γαστρὶ] * Εὐσάθιος Ὀδυσσ. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, οὐ γενεσθῆς συγκληρῶσαι τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλουμένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. G.

* Εὐσάθιος] P. 1870. v. 54. ὃ (Ἑρμῆ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὃς τῆς μητρὸς Μαίας συλλαμβανούσης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε.

67. Ἤδη σφόδρα καὶ ἐπίτροχα] Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατηλικά. † τὸ ἐπίτροχα, ἠπειγμένα ταχέως. V.

Ad hanc normam ista sunt refingenda, nisi quod συλλαμβάνων recte scribitur. T. H.

† Τὸ] M. du Soul τὸ δὲ ἐπίτροχα. T. H.

hac loquutione vix est differentia inter τὰ *provocare* & *judicio experiri velle*: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modestiæ philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖται. J. G.

Προσκαλεσάμενος] Haec menda, sed quae tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλεσάμενος adstipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor* I. p. 57. τὸ ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προσεκαλεῖτο· recte *Faber* προεκαλεῖτο vel προὐκαλ. T. H.

70. Ὑφελὼν] Ita præter Mss. Gr. L. & Ed. F. M. *du S.* Ὑφέλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam satis tuetur καλεπάλαισεν· luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *subducere pedes Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduce-*

ret. Quum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quasi pedes illi furripuerit*, mallem Viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat *Senecae*, *pedes abstulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. T. H.

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florent.* scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. J. B.

Τὸ σκῆπτρον] Fl. & F. ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim furripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπί. M. *du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi sane non constat, quid recentiores Editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἔρχεσθαι ἐπί τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum furripere, atque adeo revera furripuit. Etsi jam omissum in A1. & *Hagenoensi Francinus* tamen

ρύτερ@ ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα καὶ παῖδα φῄς. ΑΠ. οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque surripuisset. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, sed & jam musicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Juntinam* revocavit dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνην] Ex hymno *Homeri in Merc.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνην] Oculis haec omnia subjicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyrae figura. *M. du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Is. Voss.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι sunt *aerea fila* protensa juxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς σκευπήξατο. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν, ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmuriensi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto jugo, deinde calamis infixis, & subjecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim observavit maximus *Scaliger* ad *Manilium:* sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, verum erat, si καλάμους scripsisset *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset ejus descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mss. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae*, *quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyss. Φ. dicuntur κόλοπες

Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit nova clavicula fides.

Ubi *Eustathius*: κόλοψ ὁ ᾧδῇ τοῖς ὕστερον κόλαβος, δι' ὧν τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ ὅτω φασὶ λεγόμενον, διότι τὸ παλαιὸν οὐκ ἐκ μετάλλων σκληρῶν ἦν τὸ πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν· quaere ibi plura. Vides ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subjiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur musicis instrumentis, olim supponebatur, ut erudite *Scaliger* ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ. Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ἔδει κόλλοπι ἐπιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum jugum adjecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat:* legendum autem οἷα, *solummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πήχεις· sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendose pro μαγάδας & κολλάβους. Ita *Moschop.* in sua constructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat sensui quam usitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mss. & Schol. quamque ego etiam ex Ms. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem hujus lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis *Gravii* notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Observandum denique Nostro κόλλοπας τῶν κιθάρας alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M. du S.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμος olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset *Lucianus*, scribendum fuerat κάλαμον ἐμ-

4. AP. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque intenſ-

ΑΠ. Χελώνην ποτε νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γοῦν ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα [a] κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμεν-

a Κολλάβους] καλάμους priores Edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. Margo *AIW.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον.

79. Χελώνην] Τούτου μέμνηται καὶ Νίκανδρος ἐν τοῖς * Ἀλεξιφαρμάκοις. *G.*

81. Κολάβους] Τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. *V.*

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σαπὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τῶν κιθάρας νευράς. *V.*

* Ἀλεξιφαρμάκοις] v. 557. *T. H.*

† Μαγάδα] *L.* μαγάδιον. Sic tamen etiam *C. M.* *M. du S.*

‡ Σαπὶς τετράγ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus eſt *Heſychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Theſ. in Μαγὰς, quem nec *Luciani* locus praeteriit, *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 487. *T. H.*

ἐμπήξας. *Otto* quidem *Sperlingius* Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extuliſſe καλάμους ἐμπήξας· *nam erant duo calami arte junĉti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur:* ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magiſtr.* in Κόλοπας· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, *Lucianum* Δ. Ἐν. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλόπας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: ſic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὴ ἄλλη Δωρίδι λέγει, ὁ Φρυνὶς Ἱπποκλείδης· σὺ δ' ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo *Phrynicho* manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας· *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τὰς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας & βασανίζοντας ἐπὶ τοὺς κολλόπων στρεβλοῦντας· plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. ſed κόλλαβος tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Heſychio* Comicum: Ἐκκολλαβήσαιλα, ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαιλα· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus ab *Ariſtophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσην ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν συμμέτρον ἁρμοφὴν· haec in *Nicomacho* totidem verbis extare p. 13. monuit *Kuſterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans *Etymol.* in Ζυγός· *Athanaſ.* in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δέκα γοῦν κόλλαβοι, εἴτουν παρατάλισκοι ἁρμόζονται τῶν πήχεων τὸ ψαλτηρίου στρεφόμενοι ἑτεινόν τε τὴν χορδὴν & ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hoſce fuiſſe confectos de corio calloſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. *Heſych.* in Ἐκολλόπωσε. Κεράσβολα vocabantur, ut Idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* reſtitui par erat, quem vere *Graevius* obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe *Noſtro* mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a *Luciano* diſcedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moſchopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod *Scholiaſtes* habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inductis, ſubigi ſe patiatur ac molliri. *T. H.*

82. Μαγάδιον] Μαγὰς ab aliis dicitur. V. *Philoſtr.* p. 778. Equuleum noſtri vocant. *M. du S.*

83. Ἔπτα

γ' ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι καὶ ἅδου κατίοι, κλέψων τι καὶκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπλεω δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὴν μισθὸν τὴν πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἀπολησόμενος αὐτὴν, εἴ που ὡς φὴς εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus; & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ. VULCANI ET JOVIS.

ΗΦΑΙ.

Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸ πέλεκυν ὀξύτα-

VULC.

QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρόν] Ἡδύ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβές, λαμπρόν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Diod. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. E.L.

84. Καὶμὲ . . . . κιθ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe Cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. E.L.

89. Ὑπόπλεω] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47. M. du S.

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. E.L.

3. Εἰ μίμνηκα] Longoliani exemplaris ἢ μέμνηκας corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

simam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ χ̀ λίθος δέοι [a] μιᾷ πληγῇ ἀφατμεῖν. ΙΖΕΥΣ. εὖγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου τ̀ κεφαλὴν εἰς δύο καλενεγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷ μου, [b] εἰ μέμηνα; πρόσταττε δ' ὃν τἀληθές, ὅῳ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ὁ νῦν πρῶτον ὀργιζόμενός μου πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι πάντι τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τ̀ ὠδίνων, αἵ μου τ̀ ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκύς ἐστι, χ̀ οὐκ [c] ἀναιμωτὶ, οὐδὲ χτ̀ τ̀ Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄγων μ̀, καλοίσω δὲ [d] τί χρὴ ποιεῖν, σὲ κελεύοντα; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτῃδε [e] ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, χ̀ ταῦτα ἔνοπλον· ἵππου στρατόπεδον, ὁ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ,

a Μιᾷ πλ. ἀφατεμ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ ἀφατεμεῖν] γρ. ἀφακόψαι. |. λίθον |. ἀφαταμεῖν. *b* Εἰ μέμηνα] ἢ μέμηνας. L. *c* Ἀναιμωτὶ] ἀναιμοτὶ F. & veteriores Edd. in margine *AIW.* notatur ἀνεμωτὶ. Aldus. *d* Τί γὰρ χρὴ π.] τὶ γὰρ ὁ χρή. Marg. *AIW.* *e* Ὑπὸ τὴν μήνιγ[α] Schol. *V.* τῇ μήνιγξι.

11. Τὴν Εἰλιθυίαν] Ἡ τ̀ τικτουσῶν θέα. *V.*

18. Ὑπὸ τῇ μήνιγξι] Τῶ ἐγκεφάλου ὑμένι. *V.*

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. *T.H.*

12. Μαιώσεταί σε] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. *E.L.*

14. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ ὁ χρὴ ποιεῖν, σὲ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem *AIW. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente:* usitatae loquendi formulae; τί ὁ ποιεῖν; τί ὁ φθέγξασθαι ἢ λέγειν; τί ὁ πάσχειν; Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; *quid enim aliquis faciat?* id est, *frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, τί γὰρ ἂν τις πάθοι τις; Θ. Κρ. §. 9. *T.H.*

15. Κόρη ἔνοπλος] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam Μῆτιν· qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. & sequ. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, *Procli* & *Moschopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενὴς dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea est.*

Hoc & *Lucianus* ridet. *G.C.*

δᾷ, καὶ πυῤῥιχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη καὶ βραχεῖ· γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωλά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἰ σοὶ ῥᾴδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυῤῥιχίζει] Ἐνοπλίῳ ὀρχίζει. *V.*
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν] Ἤδη κατὰ γάμου κοινωνίαν συνάψας μοι αὐτήν. *V.*

* Πυῤῥιχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Graeciſmi. *T. H.*

21. Πυῤῥιχίζει] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pindar.* ad Π. Β, 127. inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι. paulo plenius quam apud *Athenaeum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) πυῤῥιχίζουσι· ὑπ' αὐτῆς non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶν τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλησάσης, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὴν δὲ τοῦ ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἄκραιρον ὄσαν, ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Caeſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis:* caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾶν, καὶ ἀπληκτικὸν, ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν τῷ ἐράσθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικὰς ὄψεις ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἄκραιρον ὄσαν ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων· utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῇ κόρυθι ὁρῶσα, ξὺν ἀῤῥενωπῷ τε τῷ ἤθει τὴν παρειὰν ἐπιφουλίττουσα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriusque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ὅλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μὴ δή, ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχειν videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν· κόρυς ὑπερίσταται τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτῃ καλλωπίζει. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τοῦτο] Καὶ ταύτῃ. *F. G.*

31. Ῥᾴδιον οὕτω, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes οὕτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Cœli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

NEPT.

1. ESTne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

ΠΟΣ.

ΕΣτιν, ὦ Ἑρμῆ, νδν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. ὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί. ΠΟΣ. σωίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῄς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀθηνᾶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε,

τέ-

---

tradiderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δ' ὁ τοῦ γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, τοῦ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ πολαμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέθορε. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem miserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Παλαιμάονα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455, quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τοῦ κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκείοις ἄνθος ἰδέσθαι, apud *Procl.* in Tim. Plat. I. p. 51. *T. H.*

32. Ἀδυάτων ἑρᾶς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum:

Νῆσόν τις ἐσι φυτώνυμον ἄμμα λαχοῦσα
Ἰσθμὸν ὁμῶ & πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα:
Ἔνθ' Ἥφις ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνω. *J. B.*

Ἀδυάτων ἑρᾶς] Vide Ἔρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδυάτων ἑρᾶς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδύατα θηρᾶς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιθύμει ἀδύατα. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Noster*: in Herc. Fur. v. 318.—ἄλλως δ' ἀδυάτων ἔοικ' ἐρᾶν. *T. H.*

36. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiasten Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ ἰδεῖν· neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucydidis* locum. *T. H.*

τέτοκεν ἐκεῖν@; ἐκ τίν@; ὄκῶν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ὃ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ δ κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσωρ ἡ τ Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὼ τ κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ὄκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ δ Σεμέλης βρέφ@. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖ@, ὡς ὅλ@ ἡμῖν κυοφορεῖ χ' ποπλαχόθι ὑγ σώμαλος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τ Κάδμυ θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. χ' μάλα, εἰ χ' ποδόξον εἶναί σοι δοκεῖ. τ μ γ' Σεμέλιν ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ ὡς ζηλότυπός ὀϛι, πείθει αἰτῆσαι ποδ' ὑγ Διὸς, μ βροντ χ' ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείθη, χ' ἦκεν ἔχων χ' τ κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφ@· χ' ἡ Σεμέλη μ διαφθείρε) ὑπὸ ὑγ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τ γαστέρα τ γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπλαμνιαῖον. χ' ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τ ἑαυτῷ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, χ' μαλακῶς ἀπὸ τ ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἂν ποῦ τὸ βρέφ@ ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τ Νύσαν ἀποκο-

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis: at quænam est Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Juno (nosti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, perscisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum

[a] Ἐπεσήμαινεν] ἐπεσήμηνεν P. J. Marg. AIW.

46. Οὐκοῦν] G. Budaeus C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato scripsisset, ὄκουν ἐλελ. addit: *Sed in hoc posteriore* ὑκῶν *mihi legendum videtur* ὡσπερωμένως. Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, Edd. T. H.

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπεσήμηνεν legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτῷ ἡ γαστήρ. T. H.

51. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν] Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκὰς κόρις apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοκάδα Τὰν Διογόνοιο Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Thes. Τοκὰς λέαινα *Theocrito* Eid. XXVI, 21. T. H.

52. Ἐν τῷ μηρῷ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hisce verbis exprimere, יצא מירכו, *egressus est ex ejus femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit צמלא, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos sonat. J. C.

Ἐν τῷ μηρῷ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Hesiodi* Theog. v. 940. T. H.

61. Ζηλότυπ@] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. J. B.

67. Ἔμβρυον ἐπλαμνιαῖον] Consentit *Cornut*: de Nat. D. c. II. Ἔτεκε δὲ ὁ τ Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπλαμνιαῖον ποδὸς τ Σεμέλης· pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξ@, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas solas ὀκτάμηνα τίκτειν· quanquam hujus rei tam memorabilis nulla sit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo *Lucianus* instruxit: plures alibi, & quidem valde dissitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαίροι μ Διονύσ@, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὑπατ@ μεγάλαν ἐτί-

tum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomine. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteràque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναιρέφειν, Διόνυσον ἐπονομαθέντα. ΠΟΣ. ἀκεῖν' ἀμφότερα, ἢ Διονύσε τούτε καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδέ 'ϛιν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἔν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἄλλα ποιήσων, ᵇ ὅσ' ἂν νομίζηϑ', ὥσπερ λεχοῖ.

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

M E R C.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

E P M.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεὺς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτλω ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μέλαξὺ μία τις ἔϛω νὺξ μακρὰ, ὥϛε λυέτωσαν μὲ αἱ Ὧραι αὖθις τὼς ἵππως, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σεαυτὸν μακρῷ σεαυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις ᶜ παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ ϖαβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τὼ ὅρων, κἀτά μοι ἀχθεῖαι, καὶ τὴ νύκτα τριπλασίαν τ' ἡμέρας ϖοιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔϛαι. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ὀπιμηκες ἕραν γενέϑαι οἱ τὴ νύκτα. ΗΛ. ϖῶς

ᵇ Ὅσ' ἂν] ἃ ἂν A. P. Margo *AiW.* ᶜ Παραγγέλλων] Priores Edd. ϖαραγγελῶν. Sola *F.* ϖαραγγέλων.

ἐπιγουνίδα Θήκαλο λύσας: quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat didiciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μὲ γὰ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέϛῃ Φασὶν, οἱ δ' ἐν Νάξῳ, διὸν γένϑ' Εἰραφιῶτα, Οἱ δε σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ϖοδαμῷ βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit G. *Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκονον *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἔϛω Δρακόνοιο λεχαίϊον ἀμφὶ κολώνῃ Πήχεϊ κολπωθέντι λαβὼν Μαίης Ἑρμῆς Ἡρόδεν ϖεπότηϑο — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poet. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νύϛαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγελῶν] Flor. ϖαγγέλων, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit ϖαγγέλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint ϖαραγγελῶν· quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγέλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγελῶν· tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγέλων. *T. H.*

ϖῦ δὲ ϰ᾽ ἐϛὶν, ἢ ϖόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι ; EP. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, ϖαρὰ τ᾽ Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεϛιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; 95 EP. οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τ᾽ ὁμιλίας ταύτης μέγαν, ϰ᾽ ϖολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ᾽ ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ὅτε τοῦ Κρόνου, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν) οὐδ᾽ ἀπόκοιτος ἐκεῖνος b ϖαρὰ τ᾽ Ῥέας ἦν, οὐδ᾽ ἀπολιπὼν ἂν τ᾽ οὐρανὸν οὐ Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ ϰτ᾽ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ ϖαρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ᾽ ἂν ἐκοινώνησέ ϖοτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυϛήνου γυναίου ἕνεκα χρὴ ἀνατρέφθαι τὰ ϖάντα, 10 ϰ᾽ ἀκαμπτέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τ᾽ ἀργίας, δύσπορον δὲ τ᾽ ὁδὸν, ἀτριβῆ c μένουσαν ἓξ τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ᾽ ἀνθρώπους ἀθλίως οὐ σχολαίνῳ ϰαθεύδειν. d τοιαῦτα ἀπολαύσονϑ τ᾽ Διὸς ἐρώτων, ϰ᾽ καθεδοῦνϑ ϖεινῶντες, ἕϖτ᾽ ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. EP.

Ille autem ubi eſt, aut unde miſſus tu, ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una eſt. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non ſatis eſt una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congreſſu magnum & multis certaminibus inſignem Deum: is talis ut una nocte abſolvatur, fieri non poteſt. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, conſummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (ſumus autem ſoli ſine arbitris) neque ſecubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: ſed dies erat dies, & nox itidem pro menſura ſua exacta ad anni tempeſtates; inſolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuiſſet cum mortali femina. Nunc contra miſeræ mulieris ergo cuncta ſunt ſurſum deorſum vertenda: minus agiles fiunt equi quieſcendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea miſere in caligine degent: hos ſcilicet fructus capient ex Jovis amoribus, ſedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas iſtas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea eſt in L. J. Pro ἐσμὲν Margo Aiw. ἰσμέν. b Παρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquae περί. H. Stephan. Theſ. T. II. p. 293. etiam ϖαρά. c Μένουσαν] Sic ſcribitur in A. P. L. J. V2. Marg. Aiw. Ceterae μὲν ὖσαν. d Τοιαῦτα] τοιούτων P. L.

3. Αὐτοὶ γὰ] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae ſunt perſonae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies ſolitum equorum curſum ſiſtat; opus namque Jovi eſſe tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter ſit, vel unde ipſe miſſus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus. Et una nox non ſufficit?* ſubjicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas eſſe perſonas; EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, ϖαρὰ τ᾽ Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεϛιν, ἐρῶν αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. J. J. Ἐρῶν αὐτῆς] Nihil mutandum cenſeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem eſſet Jupiter, ſtatim ac cum fœmina cum eſſe audiſſet exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit ſi Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. J. μόνοι. Sed gloſſema pro ipſo vocabulo rariore, ut fere fit, in ipſum textum receptum eſt. V. Ὀν. c. 34. & Ὀρχ. c. 4. Xenoph. Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μή. & Plat. Ed. Baſ. p. 142. B. M. du S.

Αὐτοὶ γὰ ἡμεῖς ἐσμὲν] Conſueta loquendi formula αὐτοὶ γὰ ἐσμὲν, *ſoli ſumus & ſine arbitris*, qua tum potiſſimum utuntur, ſi quis liberius quiddam, quod alios, ſi adſint, poſſit offendere, ſit dicturus. Vid. Ariſtoph. Acharn. v. 503. Theſmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philoſtr. V. A. T. VI. p. 271. Μέλας ϖαράμῳ δὲ ὁ Τίτος τοὺς ϖαρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὦ Τυανεῦ, γεγόναμεν de V. S. II. p. 618. v. 36. ψεύϛη ἐπειδὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *ſolus*, *ſejunctus ab aliis*, etſi ſatis ſit uſitatum, eſt tamen, ubi fefellerit Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὰ λέλειπται Τῶτεα — XXVI, 2. — αὐταὶ ἐοῖσαι, *ſolae, ſine virorum comitatu*: hoc ſi D. Heinſio, quod alioqui ſatis ſciebat, fuiſſet in promtu, veriſſimam lectionem non iviſſet mutatum Eid. XVIII, 12. Philoſtr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἐκαθήμεθα ἐϛιχληθέντες οἱ μὲ ϖαῖδες ϵ οἱ ϖαιδαγωγοὶ μίϛοι, τὰ μιφάκια δὲ αὐτοί. Ita ſumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ κἀκείνοις, ἅσσα ὁ Ζεὺς ᵉ ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ᶠ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν ἔτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

V E N.

1. QUid ista, Luna, dicunt facere te? quum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via? L U N. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa. V E N. Hem: ille insolenter injuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisæ Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem quum & Proserpinæ amabilem fecit,

Α Φ Ρ Ο.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὁπότ' ἂν κατ' τὴν Καρίαν γένῃ, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Σ Ε Λ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. Α Φ Ρ Ο. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδην κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ὅπου τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ

ᵉ Ἐπέστειλε] Ita G. L. *J. V2.* Marg. *AIW.* In reliquis Edd. ἀπέστειλε. ᶠ Ἀνιέναι] In aliis scribi ἀνεῖναι notatur a Schol. *V.*

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. *V.*

dum in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipse*: *Serv.* ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse* (Agrippa) *superavit.* Vid. *J. Fr. Gronov.* de Cent. & Unc. Ul. Ἀντεξηγ. II. p. 513. *C. A. Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. *T. H.*

4. Παρὰ] Mendose hic in plerisque περί. *Fl. J. S.* & *A.* recte παρά. V. Δικ. c. 37. μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X. absque præpositione usurpat ἀπόκοιτος. *M. du S.*

5. Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, σιωπᾶν, κοινωνεῖν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *solere. J. B.*

12. Μὲν ὄσαν] Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. *J. B.*

Μένουσαν] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. *J.* accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲ ὄσαν, quod vel sine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. *M. du S.*

21. Ἀπέστειλε] Scribe ex Mss. ἅπερ ὁ ζεὺς ἐπέστειλε, *quae Jupiter mihi mandavit.* *J. G. G.*

Ἐπέστειλε] Genuina lectio, quam præter Mss. Gr. habent etiam L. & Ed. *J.* vulgatæ ἀπ— mendose. *M. du S.*

Ἀπέστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lysidis* Epistolam in fine: φασὶ δέ ὅτι ὁ Δαμὼ θράσκοισα Βισαλίᾳ τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν· lege ἐπέστειλεν· ἐπιστέλλειν ἐπιστολήν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί. *Hesych.* Vid. *Stanl.* ad *AEschyl.* P. V, v. 3. *T. H.*

31. Ἐμοὶ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα] *Aristaen.* I. Ep. 8. τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα. ibi vide *Jos. Mercer. T. H.*

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. *F. G.*

Ἀσσύριον] Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. *J. C.*

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δὲ ἡμῶν μόνη τὸν Ἄδωνιν ἀφείλκυσας, μὴ-

ἐξ ἡμισείας ἀφεῖλετό με τ' ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, καὶ τ' φάρετραν, ξυαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ὑπολέλησται ἁπάντων.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ὑπὸ τ πέτρας τ χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τ χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, ξυὶ τ κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὑπικεκλασμένη, ὑπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] ξυειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ γ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καλιᾶσα, ἐπ' ἄκρων τ δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαραχθείη· οἶσθα· τί ἂν ᾖν σοι λέγοιμι τὰ μ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ γ ἔρωτος.

ex dimidia parte mihi ſubripuit meos amores. Atque adeo ſæpe comminata fui, niſi deſiſtat talia facere, me confracturam eſſe ejus arcus & pharetram, imo etiam circumciſuram alas: quin jam plagas ipſi intentavi in nates ſandalio: is autem neſcio quo pacto, in præſentia quidem timefactus & ſupplex, poſt paulo oblitus eſt omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion eſt? malum enim hoc maxime ſolatio mitigetur. LUN. Mihi quidem ſane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando ſubjecta ſuper rupem chlamyde dormit, ſiniſtra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput ſurſum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipſe vero ſomno ſolutus efflatum reciprocat ambroſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullo ſtrepitu delapſa, ſummisque pedum digitis innixa, ne expergefactus ſubito conturbetur; rem noſti: quid ergo tibi porro dicam, quæ conſequuntur: hoc tantum, diſpereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *AIW.* Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Περικειμένη] ἐπικειμένη L.

μήπου καλαλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σᾶ τ Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη ᾠδαλέον ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiaſten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proſerpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æſc. Dixerunt ad illud *Perſ.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. & L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενος] Defendi poterat: ſed commodius eſſe, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noſter* alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένους *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ σὰς πέπλους ἁπαλὸν νάκῳ ἥνιδε βάλλω. *T. H.*

50. Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix, Perſ.* ſic ὄμμα κεκλασμένον. *J. B.*

56. Οἶσθα τί ἂν ᾖν] Nullae Edd. poſt οἶσθα diſtinctionem habent, niſi quod in V2. ἐκλαραχθείη, οἶσθα, τί ἂν ᾖν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit cauſa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron.* Clar. *Caſaub.* ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quâe diſcrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινα *Kuſterus* obſervat ad *Ariſtoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par eſt Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura ſunt, quae cum Luciancis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέαν] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia.* V. *Julian.* Or. V. & *Salluſt.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄττι] De nomine hujus non adeo conſentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄττιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. *Lucianus* neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἄττλω. niſi fortaſſe idem etiam ſit ille, cujus meminit ſub eodem nomine in Achaicis *Pauſanias.* *E. L.*

Ἄττῃ] In varia abeunt Codd. Ἄτλης hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄτλι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττλω habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Proſ. *J. B.*

76. Πῆχυν] *Eraſmus* vertens, *penem enſe deſecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni conſultum in Dea Syr. §. 50. τάμνον-

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quasi jure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam jam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adsumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint & ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ.

Ω Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. ἐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὑτοὺς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπὶ καιρὸν δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τὴν Κλυμένην βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας. ἀλλὰ μὴν ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σύ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· καὶ νυν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζωσαμένη τοὺς λέοντας, περιελαύνουσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἄτε μανικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνει ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνεὶς τὴν κόμην, ἴεται μεμηνὼς κατὰ τὰ ὄρη· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι.

μανονται τε τους πήχεας. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, *N. Heins.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T. H.*

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus invenisset αὐλὸς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχουσας ἐπιτηδείως, triplex tibiarum fuit genus, Doriæ, Lydiæ, Phrygiæ, ut ostendit *Pausan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis sive τοῖς Ἐλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀναγνεῦον, *adunctum cornu & reflexum*, teste *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Jonis illud, ἐκτύπουν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ, ἅτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ· βαρὺς γὰρ ἐστὸν, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογοῦν τῷ τὰ σαλπίγγων κώδωνι. IV. p. 185. A. Scio nihil absurdi commissurum, qui τρέχοντα ῥυθμὸν exposuerit, *concitos*, *incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poëtae verba in jambos, ut per metri legem τρέχοντι ῥυθμῷ sollicitare non sit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρέχοντι ῥυθμῷ, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τρέχοντι πάγῳ· quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Aristid. Quintil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τὸ κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μηνοειδεῖ τὸ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βαρύτονον ἐπίσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τόνῳ διαφέροντα τοῦ ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας sive *cornu*: Latini quidem frequentissime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum susceipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem, *Reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit

ὁ δὲ, ὑποβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὑποκλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἄπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἐκμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, φιλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, ποτὲ ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῆ

alius bombum excitat pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quæ te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suæ compos jubeat Corybantas comprehensum te discerpere, aut leonibus objicere: ista timeo in periculo te versantem videns.

2. CUP. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipsis jam familiaris sum, & sæpe conscensis eorum tergis, prehensaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adversum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vosmet autem ipsæ desiderio tenemini pul-

rit in, *revoante*, *revocante*, obscurum non est. *Lucret.* IV, 549. *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum:* ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, sed *ἀναγνύοντα, curvata, retro flexa.* Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus versiculi scripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum.* Quae conatus est *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 228. haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quæ scripsit *J. Fr. Gronovius* Obs. I. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum. Ceraularum* a *Salmasio* restitutum Pl. Ex. p. 87. A. verissime, ut collatus hic ipse *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur; cujus sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis æneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce κτύπος commode describitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuriis habeo, quæ mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, ejectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse *J. Jensio* prorsus adsentior. Ἀ-

πομαίνεσθαι notat *H. Stephan.* in Thes. T. II. p. 769. *aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare*, furere, insanire, *vel*, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἀπομανεῖσα, *furore percita*, ἐμμανεῖσα. Secutus est eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te discerpi jubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἑαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα νὴ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. *T. H.*

83. Ἀπομανεῖσα] Id est, μανεῖσα. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἑαυτῇ, *sana*. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait se vereri, ne Rhea, ubi tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανίᾳ, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανίᾳ οὖσα. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τῇ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquitur subaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους ποιήσηται τοὺς φίλους, αὐ-

pulcrorum : eorum ergo ne me insimuletis : hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. [a] Ἢ θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τὸν Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σέ; ΑΦΡΟ. Ἰὼς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησο μέ ποτε τῶν λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

J U P.

1. CEssate, Æsculapi & Hercules, rixantes inter vos quasi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, istum veneficum supra me accumbere? ÆSC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

Z E Υ Σ.

ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐριζόντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ πρέπει γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τυλωτὴ τὸ φαρμακέα προκαλακλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. καὶ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

[a] Ἢ] ἦ L.

αὐτός τε νενικηκὼς ἔσαι καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα & σεμνότατον ἀγωνισάμενον. Et hic subaudiendum *νικῶ*. quasi esset, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσαι καὶ τὴν αὐτοῦ νίκῃ ἀνακηρύξει. *Ac quicunque in iis superior sit, ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo certo certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud *Euripidem* in Phœnissis vs. XI.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο.

h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater imposuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Historia lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiastes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum *Livium* eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres sunt; misti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. *J. J.*

93. Αὐτὴ . . . . ἐκείνῳ] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his similia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus venisti.* Petron. *J. B.*

95. Ἐν τῇ Ἄττῃ] Ἄττι *Flor.* supra tamen Ἄττῃ satis apparet Ἄττι esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec Editio fuit expressa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentissime solent Ἄττιδα, Ἄττιδι· nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani. Phot.* Ep. 49. Τῷ Ἄττιδι μὲν σι ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus usitatum: de Dea Syr. §. 15. *Festus Diaconi* in *Italia. Nicand.* Alexiph. v. 8. — ὀργαστήριον Ἄττεω· ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἐρωτ. p. 756. C. Ἄτται καὶ Ἀδωναῖοι. neque aliter *Pausan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, *Damasc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Hesychius* ut propriam videtur adsignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Atyn* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Thes. in Ἄττης, *Salmas.* ad *Solin.* p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione *Luciano* restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. *T. H.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus sum ad Petron. *Pharmace responde:* sic Θ. Κρ. c. 10. *J. B.*

Ibid. Προκαταικλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *supra me accumbere.* Postea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere:* dicendum fuit, *superiore.* *J. C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEsculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. Ὑπελέλησαι γὰρ ἄρα σὺ, ὦ Ἡράκλες, ἐν τῇ Οἴτῃ καλαφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. Ἴσον ἴσα γὰρ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὑπιθήσειν τοὺς φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ὑποδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύμα-

Jupiter fulmine percussit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Jovis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum ætatem, feris debellandis, & in homines injuriosos animadvertendo: tu vero præfectas herbarum radices colligis, & circulatores es, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præstiteris. 2. ÆSC. Recte narras: nam inusta tibi flam-

mæ

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπαίτης, φιλοκερδής. *V.*

* Ἐπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγύρτης, πλωχὸς, ὀχλαγωγὸς· ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης. Priora sumsit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φιλοκερδὴς, quemadmodum in nostro *Schol.* contra quod apud eum praecedit, cujus, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit *Kusterus*, demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμιλίαν, οἷαν ἐκεῖνος ἐθηράτο, ὡρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum istius in AEsculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatores vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: jungit *Hippocrat.* περὶ Ἱερ. νοσ. in initio μάγους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· isto probroso nomine AEsculapium infamat Hercules. *T. H.*

& *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνέσησε, pro ἀνέση, τὰς Φινείδας pro τὰς Φοίσας, aut, quod prave reposuit *Barnesius*, τὰς Φοινίσσας· τὰς Προίτου θυγατέρας pro τὰς Κρείσσου θ· quas emendationes facile praestabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyasi*: quod quum *Scholiastum* praeteriret, male versatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀραβίωνι & Αἴσωπος. AEsculapii munere novissimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quanquam hoc quidem inter Astronomos non plane constet, Ophiuchum vel Anguitenentem esse jussit. *Eratosth.* Catast. c. VI. quem locum videtur designasse *Hygin.* in Poet. Astr. II. c. 14. Verum sive Heraclitus aliquis, sive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabulosum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEsculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο. Quid spectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adsequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας. ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν ἐμουσικὴν (forte μαντικὴν) ἤσκει. Mox ἔκουν *Grævii* si fuerat a vetustis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique desiderassemus: nunc ἄκουν cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. *T. H.*

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia scilicet mortuum suscitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percussus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noster*, Περ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔκουν] Videtur scribendum: σὸν ἓν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita?* *J. G. G.*

Οὔκουν] Sic supra. Infra Dialogo sequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ sectæ Deus præses Hercules. *J. B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit *Sophocles*, ex qua versus citat Interp. *Apollon.* Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Æsculapius, Agyrtæ dicuntur. *J. B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T. H.*

24. Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magistrum* legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide Β. Πρ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate *mollem* significat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παρασ. c. 8. ubi hæc verba reperies: τοὺς μὲν ξωτριβέντας, τοὺς δὲ οὐ πάμπαν διαφθαρέντας. Aut peccasse dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magistrum*. *M. du S.*

Διεφθαρμένος τῷ σώματι] Credo veram esse Thomae lectionem in Διέφθορεν. Etiamsi *Lucianus* carpat illum usum τῷ διέφθορα passivum in Soloec. §. 3. ipse tamen non veretur saepe discedere ab strictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶ-

μα

mæ veſtigia ſanavi, quando nuper huc adſcendiſti ſemuſtus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero ſi nihil aliud, neque ſervivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream veſtem indutus, ictusque ab Omphale aureo ſandalio: ſed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Niſi deſieris conviciari mihi, confeſtim ſcies, quam tibi non multum profutura ſit immortalitas: etenim ſublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipſe mederi tibi poſſit,

τα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένῳ τὰ σώματι, τῷ χιτῶνι, καὶ μὴ τοῦτο, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀλλ' ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, καὶ ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὰ

[a] Διεφθαρμένῳ τῷ σώματι] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Posterius etiam L.

30. Τὰ τέκνα καὶ †τὴν γυναῖκα] ‡Μεγάραν· τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, Ὀνύτης, Θηρέμαχος, Δημοκόων ⊂ Κρεοντιάδης V.

† Τὴν γυναῖκα] Μεγάραν] Haec ita diſtinxi, ut nomen uxoris Scholium ſit. *M. du S.*

‡ Μεγάραν] Ut edidimus, ita diſtinguendum eſſe viderat etiam *Matth. Sladus*: in *V.* male praeterea Κρεοντιάδης & Μεγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis ſcelere furentis Herculis interiiſſe ſcripſit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & ſcenae multum diverſus: vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii conſultius ſe facturos arbitrati ſunt, ſi Megaram uxorem tanto parricidio non ſubducerent tantum, ſed in aliud etiam matrimonium darent: ita ſane *Diodor. Siculus*, cujus, utpote hiſtorici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam exiſtimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄθλους τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνᾴκισεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτεύσαντι τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιΐαν. Sed profecto res tota eſt lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, ἐδέν τι ὁμοίως τὰ εἰς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Παυσανίας ἐν τοῖς Ἐπεσιν ἐποίησαν, teſte *Pauſan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro ſua ſedulitate, quid iſtorum poëtarum in hoc genere Muſae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimiſſa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπίμψαλο ἀπὸ χρόνου, ὅτι παίδων τε ἐστερημένον τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγέμενος (malim ἀγόμενος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνονι τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia ſuſcepit Hercules, haud ſane magis conſtat: quatuor recenſet *Scholiaſtes Noſter*; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum ſignans, quod nec *Seneca* fecit: ergo citandus eſt *Apollodor.* II. p. 107. qui nos doceat: ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρέμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων· hoc bene feceris, ſi reſtituas in Commentatore noſtro pro Δημοκόων. *Hyginus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam ſi Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuiſſe credibile eſt, reſpondebit ſcilicet — χαλκοαρᾶν ὀπτῶ θαγόντων, Τὰς Μεγάρα τέκεν αἱ Κρεοντὶς ὕιες· ibi inſignis eſt Scholiaſtae veteris nota prolatis auctoritatibus grave ſcriptorum diſſidium affirmantis: inter alios *Aeneas Argivus* quatuor proponit, cum quo prorſus conſentit *Apollod.* II. p. 151. ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρείοντος, Θηρίμαχος, Δηϊκόων, Κρεοντιάδης, Δηΐων· ſic tamen, inquis, ipſe ſecum pugnat, qui modo Deïonis oblitus tres tantum ediderit: ſciendum eſt hoc *Apollodoro* ſaepius accidere, proinde atque diverſos ſcriptores, quos ſequatur, in manus ſumſerit. Sed nimirum error aliquis facile ſubrepere potuit in tam numeroſa heroum fortiſſimi prole, quam ſi colligas in unum, non familiam, ſed exercitum confeceris: itaque ſuſpicari licet Megarae filiis additum fuiſſe unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiaſten Pindari* Glenum nominat: is Glenus Deïanirae fuit filius: *Schol. Sophocl.* ad Trachin. v. 54. ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὕλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὄλιτης· non aegre ferret Olites, ſi ſic ſcribatur, prorſus ignotus atque inteſtabilis, ſuum ſibi nomen reſtitui, idque ſponſore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἱστόρησαν δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας γενέσθαι τῷ Ἥλλῳ υἱὸς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην· obſervant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum eſt; nam Γυνέα dum quis inveſtiget, multum erit laboris inſumendum. Ceterum unius literulae diſcrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & noſtri Scholiaſtae Onyten eundem ſtatuam: hac occaſione juvandus eſt *Apollodor.* II. p. 151. cujus inquinatiſſimo loco nemo, quod ſciam, hactenus opem tulit; ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Ὕλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονίτης· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, ſejungere neſcivit Interpres: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλήνευς, Ὀνίτης, niſi forte, me non invito, cum noſtro Commentatore praeferas Ὀνύτην. *T. H.*

μα vero a male ſedulis correctoribus non raro migrare juſſum in τῷ σώματι: iſta labes mentem corrupit ſententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. ſic ibi legendum eſt ope Codicis Reineſiani: βλαβερὰ μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν ἀφικνουμένῳ κακῶς. *Arcerium* hic nihil vidiſſe ſatis patet: propius acceſſerat, quippe ingenio longe praeſtantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῷ χιτῶνος] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδούλευσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιόμενος] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης] Meminit hujus loci *Creſollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Caſaubono* egregie fuerat illuſtratus ad *Sueton.* Auguſt. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ τὸν Παιήονα &c.] Quo ſpectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica: nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quaſi proverbio: *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille ſerpens, a quo percuſſus interiit Mopſus; quemcumque dentibus modo tetigerit, eum exſpirare neceſſe eſt, Οὐδ' ἂν Παιήων, εἰ μοι θέμις εἰπεῖν, φύ-

τὸ κρανίον συνῤῥιβέντα. ΖΕΥΣ. παύσασθέ, φημι, καὶ μὴ ὀπταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς ἀπὸ συμποσίου· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλες, προκαλακλίνεσθαί σε τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis jucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum est, Hercules, priorem decumbere Æsculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ὡς τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνιν σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ-

MERC.

1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias

36. Τὴν ξυνουσίαν] Τὴν * εὐωχίαν. *V.*

* Ἑυωχίαν] *Matth. Sladus & M. du Soul* εὐωχίαν. *T.H.*

φαδὸν εἰπεῖν, Φαρμάκου — quem locum commode protulit *L. Bos* Obs. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T.H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philostr.* Imag. p. 798. Vetustiores Edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philostratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meursio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hist. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. scriptura, cognoscere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meursii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. *Galen.* περὶ στοιχ. φαρμ. τ' κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam *Auson.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Electit ab invisо morientia lumina disco Oebalius Phœbi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (in-

quam malebat D. *Heinsius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse. *T.H.*

54. Λόγον] Sola Ed. *J.* hic τρόπον habet. Reliquæ & ipsa *Coll.* λόγον, quod ut non infrequens servavimus. *M. du S.*

56. Ὁ ὑ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis esse ἀνακόλουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροψίαν. *Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse jam dudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum jeci, ut solebamus, sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. post eamdem hanc vocem locat ἐβούλευσε, *insidiatus est:* & certe id videtur requiri; sed puto vitio typothetae secus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. *J.J.*

58. Ἀμελούμενος δὲ κ μὴ φέρων] Vides pendere sensum, & nihil esse ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ ε μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Mss. restituenda: ἤρα μὲ ὰ πολλοῦ ε αὐτὸς, ἀμελούμενος ὑ ε μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲ &c. *jamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit.* *J.G.G.*

Ibid. Τὴν ὑπεροψίαν] Lenire voluit asperitatem oratio-

cias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum juvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer

μενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν [a] Οἰβάλε. ΕΡ. τέθνηκε γὼ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. ϗ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνος, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς ὕτως ἀνέρας ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτῦ ἐμῦ τὸ ἔργον. ΕΡ. ὑκῶν ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῦσαι [b] τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκουν αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολλύμενος Ζέφυρος, ἦρα μὴ ἐκ πολλῦ ϗ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, ϗ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, ϗ τὸ παῖδος εὐ-

[a] Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AIW. Reliquae Edd. Οἰβάδου. [b] Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. J. [c] Ὑπεροψίαν] Post ὑπεροψίαν inserit G. ἐβούλοῦτο. [d] Τῦ Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. J. B1. 2. S. A. Marg. AIW. Ceterae Edd. τὸ Ταϋγέλον.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ. . .] Οὐχ ὕτως ἐποίησεν· προλιθεὶς γὰρ εὐθεῖαν τὴν γενικὴν ἐπέφερε· ὕτως † Ὅμηρος B. σκόπελοι ὁ μὲν ἀρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Ἢ οὐ ὑπερβατῷ ὕτω νοητέον τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τὸ Ταϋγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ ϵ τῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τῦ Ταϋγίτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸ· ϗ φαμὲν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τ Ταύγελον] Ἀντὶ ἀπὸ τῦ Ταυγέτου· Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν προσλαμβάνειν. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνεσείσας ἐφόνευσεν αὐτὸν. G.

† Ὅμηρος B.] Imo Od. M, 73. quod passim in Scholiis hisce laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τὸν Ταύγελον] Legendum τὸ Ταύγελον. Dicitur enim etiam ἀδιστίρως, ut docet *Stephanus* in Ethnicis: & observandum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τῦ Ταυγίτυ. Verum mihi non constat an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe ei conjungi. J. C.

Ἀπὸ τὸν Ταύγελον] Scholiastes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῦ Ταϋγίτυ legit ἀπὸ τὸν Ταύγελον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa πτῶσις non εὐθεῖα, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe *Luciani* loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῦ Ταϋγίτυ. J. J.

Ἀπὸ τὸν T.] Τὸ. C. M. τὸ & τῦ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλοῦτο, sive potius ἐπεβούλοῦτο· sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe Veterum in scriptis ejusmodi ἀνακολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, saepe studio quaesitae; quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. T. H.

59. Ἐγὼ μὲν . . . . .] Locum huic similem vis? adi *Dial. Apoll. & Bacchi* seu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud *Xenoph.* Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκον] Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. A. V.

Ibid. Ἀπὸ τῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat haec distinctio ex editione *Benedicti* in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. J. G.

Τῦ Ταϋγέτου] Sic saniores Edd. J. B2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταϋγέλον, & ipse *Scholiastes*,

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τ' μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, φεύγοντι ὀπισπόμενος ἄχρι ἐς ὄρος· τῷ παιδὶ δὲ κ' τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. κ' ἀπ' ἐκ αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τ' γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, κ' εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι κ' γράμματα ἔχον, ᵃ ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ. ναί, ὦ Ἄπολλον· ἤδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui præterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

ᵃ Ἐπαιάζοντα] ἐπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισπόμενος] Ἐπισπώμενος ἀντὶ τῦ ἑλκόμενος ὡ μίγα, ἀπὸ τῦ ἐπισπάομαι· ἐπισπόμενον δ' ἀντὶ τῦ ἑπακολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, † μικρὸν ἀπὸ τῦ ἕπομαι· ἔστι δὲ ποιητικὸν ‡ ἐντάσσεται ἢ γενικῇ. V.

71. Ἐπαιανίζοντα] § Ἐπιθρήνοντα, ἐπιτραγῳδοῦντα. G.

* Ἐπισπώμενον] Ἀντὶ τῦ ἑλκόμενον μίγα] Sic vitiose A. & mox ἐπισπώμενον δ'· recte mutavit *M. du Soul.* T. H.

† Μικρόν] Deest litera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: *Soloecismum* ποιητικὸν συντάσσεται· nunquam aliter loquuntur Veteres Grammatici. T. H.

§ Ἐπιθρήνοντα] Ἐπιθρηνοῦντα· alterum ne Graecum quidem. T. H.

ſtes, qui ridicule ad Atticiſmum confugit. V. Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἐπ.] Literæ ΑΙ, ΑΙ. quæ cui flori inſcriptæ conſpiciantur, neſcio. Non certe in noſtris hyacinthis; niſi forſan nomen antiquum novo tributum ſit flori. Neque enim de nihilo hæc & Ajacis fabula putanda eſt. Certe florem in ſylvis purpureum vidiſſe me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata ſint. *Ovidius* & *Moſchus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ] *Salmaſius*, quia notae utriusque a Veteribus deſcriptae parum conſentiunt, poetas alium ac ſuum habuiſſe hyacinthum, ſuum aliumque medicos & naturalis hiſtoriae indagatores ſtatuit: illum eſſe *xyrin*, *iridem agreſtem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl.* Iatr. c. XXII. Quicquid fere veterum eſt poetarum literis funeſtis & ἐπαιαζούσαις τῷ νεκρῷ hunc inſignem fuiſſe florem teſtantur; qua de re non vulgaria promſit *N. Heinſ.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Pauſan.* II. p. 195. Hermionenſes refert annuum egiſſe feſtum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τῦ ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κοσμοστάνδηλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα κ' μυγίβει ὁ χρόα· ἔπεσι δὲ οἱ ὁ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοστάνδηλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ὁρᾶ τὲς κοσμοστάνδηλον ἀνεύρεσιας Λακεδαιμονίους, οἱ τ παλαιοτάτου τ πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. expedita quidem ſtructura, ſed mens ſcriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *J. Meurſ.* Miſc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Cosmicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *cosmoſandalum* poſuit in Hiſt. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* obſervat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conſpirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* reſtitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc inſuper addens; *Eſt autem quaſi lilium rubrum deſignans primam Hyacinthi literam*: ex quibus patet, unde nata ſint in *Ovidii* libris antiquis illa verſiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinſius*, monſtra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occiſum gravi Diſco, & dicavit florulentum ſubcubam. Philoſtr.* Ep. LXI. Οὐκ εἶδες ὃν Ὑάκινθον; ὁδ' ἐστεφανώσω τῷ τραυμάτος; quorum verſione noviſſima vix eſt, ut quicquam ineptius fingi poſſit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruiſſe putas?* longe aliud ſpectabat *Philoſtrati* ſophiſticum acumen: *Non tu vidiſti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptaſti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & ſanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in enſem Hectoreum incumbentis ortum eſſe confirmant: teſtis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* verſibus egregiis, quos *Theocriti Scholiaſtae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείης ἀμάεθοισι δεδουπότος Αἰακιδάο Εἴαρος ἀντέλλειν γεγραμμένα κωκύουσαν· hunc in modum e membranis corrupta verba Praeſtantiſſimus *Caſaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diverſus abierit *Salmaſius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare poſſum aliud extra ſyllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam ſi vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi erat

τῷ

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERC.

1. ET quale tandem, claudum istum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati possint consuetudinem ejus, maxime quando vident sudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur & una

ΕΡΜ.

75 Τὸ δὲ χ̓ χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, χ̓ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἀπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, χ̓ τ̓ Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθ̓ συνόντας αὐτῷ, χ̓ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τ̓ κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔχοντα. χ̓ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσί τε, χ̓ φιλοῦσι, χ̓ συγκα-

b Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *J.*

78. * Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

* Ἀπ.] ἀτυχία] Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. εὐτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῆμις, cujus vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod *Casaubonus* distinguendo, *Salmasius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim εἶαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Hesych.* in Ἔαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἡεροπότης, Ἴαρα, Ἰαροπότης, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen potestas ceteroquin *Salmasium* ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito castigatur. Jam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, γεγραμμένα κωκύουσαν, *ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingeniose conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde secuti sunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ χ̓ χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. Ἥφαιστον adposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ χ̓ χωλὸν ὄντα τ̓ Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τόν. Optime, mea quidem sententia, *J.* quam expressimus. *M. du S.*

78. Τὴν Χάριν] Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus χαρίεντα, *elegantia.* *J. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, χ̓ φιλοῦσι, χ̓ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusativum & poscunt & habent, quasi & ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore.* Hic unum *addi* potest proprie ad τὰ, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque sum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satelles, in Sicilia *omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoscere* & *attentare*, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. *J. J.*

καθεύδθσι. ΕΡ. τῦτο κ᾽ αὐτὸς ἀγαναντῶ, κ᾽ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, κ᾽ κιθάριζε, κ᾽ μέγα ὄπι τῷ κάλλει Φρόνει, κἀγὼ ὄπι τῇ [a] εὐεξίᾳ, κ᾽ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ κ᾽ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γῶν, ὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τ Δάφνην, κ᾽ τ Ὑάκινθον, ἡ μὲ ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τ δίσκυ ἀπώλετο, καὶ νδν ἀντ᾽ ἐκείνων στεφάνυς ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τ Ἀφροδίτιν· ἀλλ᾽ ὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, κ᾽ τ Ἑρμαφρόδιτον ὅτι σῦ λέγε τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς ὑ ζηλοῦπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τ Χάριν, ἢ Χάρις ταύτιν;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲ αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ᾽ Ἀφροδίτη ἐν τῷ ὐρανῷ· ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τα πολλὰ, κἀκείνυ ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῆ κ᾽ χαλκέως τῦτυ μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τ Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

[a] Εὐεξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀνδρὸς κ᾽ ἀνεπιχάρις. *V.*

cubant. MERC. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæstricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri istius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum scire? MERC. Sane: sed quid effi-

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyræ quidem, uti supra visum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Musicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Thes. T. I. p. 613. postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse *a Venere alienum, invenustum*, positis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adversa Venere natus. Non aliter *invenustum* capit venustissimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt* ἀναφρόδιτον. *Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ ϵ ἄλλως ἀναφρόδιτος* &c. *&* venustas *interdum est* ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetustatis: *sed falso, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res est nota: Aglaïam ὁπλοτάτῃ Χαρίτων vocat *Hesiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teste *Eustath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382. quod *Pausanias* observat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicite prospectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere conjugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non succurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaesitum est apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit jussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Pasitheam, quae sororis in contubernio vivebat, quum Somnus effictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis adspectu ab-

efficere possit, quum strenuum videt juvenem, eumque militem: quare quiescit, sibique temperat; nisi quod minatur, vincula se quædam machinaturum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto. AP. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

φάσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τὴν εὐνῆς. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ. ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

JUN. ΗΡΑ.

1. PUlcros enim vero, Latona, & tuli liberos peperisti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas

Καλὰ μὲν γὰ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. ἃ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιάδε τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔστω μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ καλλικεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, εἰς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐδίει ξενοκλονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐ-

abesset, in Lemno desedisse. At *Homerus* & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poëtarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare jusserunt ad insulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis insuper (nam *Homerus* plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris administris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτὸν· malim καὶ στρατιώτην ἄν. etsi non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐτὸς haud valde dispar, de quo alibi dicam. *T.H.*

11. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perspicuum est, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. *J.J.*

Ἐπιμηχανήσεσθαι] Cl. *Jonsii* emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ——σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non solus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poëta *Homerus* Odyss. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII. scripserit. Jocosior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Καλλικεκόσμ. . . .] Vide Θυσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς] Locutionem illustrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθαι ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chrys.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρήσιμός τε. *T.H.*

25. Οἷα ἐσθίει] Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide quae monuimus ad Prometh. §. 17. *J.C.*

Ibid. Ξενοκτονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J.B.*

αὐτὸς, ἀνθρωποφάγος ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐναμφιβολίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πολλοὶ μὲν ἀπὸ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὑτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τεταλευόμενον· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρῶ καθότι καλλιεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐπαινεῖς θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος,

ipsos, qui hominibus vescuntur : Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari : tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos ; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. JUN. Ridere libet, Latona : illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musae judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus : illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

[a] Φονεύσει] κοπεύσει Marg. *AIW.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγοητεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*
38. Τεραστούμενον] Ψευδολογούμενον, ἢ θαυμαζόμενον * μυθούμενον. *V.*

* Μεθευόμενον] Lege *μυθευόμενος.* *J. C.*
Μαντευόμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur *μυθευόμενος.* Ego certa conjectura ductus muravi. *M. du S.*

Mihi placuit *μυθευόμενος* idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς ὅ τις τόσον ἄστον Ἀπόλλων.

Apul. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, τὸν Κλάριον, τὸν Πύθιον, τὸν Διδυμέα, τὸν Ἀμφιάρεω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφίλοχον. V. *Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Cels.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Λοξὰ] Momus in Apollinem Δικαστήρ. Sic in Ale-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαίετο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἀφ' ὑβρίζεις ἀδεῶς· ὅμως ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

A P O L.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula,

Τί γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιόταλα, ὦ Ἀπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὼ ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐν πολλῷ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ ἅμα τῇ εὐνῇ ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ὅπῃ τὸ κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθών, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τῆς λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς [b] ἐγεγένητο τῶν δεσμῶν, περιπλέκει μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφί-

b Ἐγεγένητο] ἐγένητο F. In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὴν εὐνήν. G.

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λοξίας Apollinis cognomentum. *J. B.*

50. Μαρσύας] *Apul.* loc. cit. *Julian.* Imp. Epiſt. ad *Jambl.* *J. B.*

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. P. *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. VI, 400. *T. H.*

53. Ἄθλιος] Addi ſolet articulus. niſi forte legendum ἀθλίως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀθλίως. *M. du S.*

59. Καὶ αὐτὴ ἔοικα] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγνὴ quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut ſolet libenter *Lucianus*, tetigit: Ἄρτεμις ἁγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quae quum ſit γενέσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. *T. H.*

ἐφίσταλαι δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν ἦν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀπεφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεὶς ὡς ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε.

Α Π. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. Α Π. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῆς γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. Α Π. ἦκες οὖν καὶ δεδέσθαι[a]

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero; etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

2. A P. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus? M E R C. Nondum; sed convocatis Diis spectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane jucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. AP. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? M E R C. Nequaquam; ut qui etiam juxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & adligato cum ea. A P. Tune ergo vinciri te pa-

a Δεδέσθαι] Δεδεῖσθαι omnes Edd. exceptis *F.* & *V2.*

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον] Talia describit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — κόπτε δὲ δεσμοὺς Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν· & v. 299. Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκέτι φύκτὰ πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστεια proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Eunapii*, hujus enim esse recte censuit *H. Valesius*, insigni loco, qui imitationis Homericae vestigia clare praefert: ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκαλειλημμένῳ πάθεσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quae copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Hujus autem subtilissimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela comparentur: ἀφανῆ δεσμὰ paulo ante *Noster*, & *AElian.* de Anim. II. c. 30. δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. *T.H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoso argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vs. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas;
Admisitque Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat
Sic fieri turpis. *J.J.*

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat scribi, μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνομένων τῷ ἔργῳ modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T.H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id est, *coitus.* *F.G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poëtam ipsum legeris Od. Θ, 335.

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἂν ὑπέμεινας ὅπῃ τούτῳ; ΕΡ. σὺ δ' οὐκ ἰᾶν, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθών, ἐπαινέσομαί γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

J U N O.

H P A.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

Ἐγὼ μὲν ἠσχυνόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνών, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἔοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ

b Παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί.

10. Πάνυ μᾶλλον] * Παντί. *V.* Γρ. παντί. *G.*

* Πανί] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. *M. du S.* Quum in nonnullis Codd. extiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τῷ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. *A.* Τῷ πατρί] Παν. *T. H.*

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχέστατος θεῶν ὁ Ἄρης ταύτῃ δεθείς. *Lucianus* ξυνδεδεμένοι, δεδεμένῳ, δεδέσθαι: quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δεθείς, δεθῆναι. *T. H.*

98. Οὐκοῦν καὶ δεδῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda δεῖσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδῖσθαι? *J. J.*

Δεδέσθαι] Ex Ed. *J.* est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδῖσθαι mendose. *M. du S.*

4. Ἐγὼ μέν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. *J. B.*

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi appareret. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. *G. C.*

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. *M. du S.*

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur*, *Horatio* teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. *T. H.*

16. Στρά-

ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσαλο, καὶ τοὺς καλοικοῦντας τὴν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾴκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ [a] στραλιωτικῷ, τούς τε ἐλέφανλας εἷλε, καὶ τὴν χώραν ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνλιστῆναι τολμήσανλα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῄς, καὶ ἐνθέαζων. εἰ δέ τις [b] ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῶν μηρῶν ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων ὅτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c] ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφάλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d] τραπόμενοι, καὶ ὅλως

Juno, Lydiam ſubegit, incolentesque Tmolum cepit, & Thracas ſibi ſubjecit; ſed & adverſus Indos rapto muliebri iſto exercitu elephantos in poteſtatem redegit, & regione tota potitus eſt, regemque paululum reſiſtere auſum captivum abduxit: & iſta quidem omnia perfecit ſaltans ſimul & choreas ducens, thyrſis uſus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum ſi quis in animum induxit male dicere ipſi, contumeliis in ſacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obſtringens palmitibus, vel ut diſcerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia ſint iſta, atque haud indigna patre? Si vero luſus & laſcivia ſimul adſint, nihil eſt ea in re, quod invidiam faciat; in primis ſi quis reputet, qualis ſobrius hicce foret, ubi iſthæc facit ebrius.

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametſi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam verſi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. *V.* b Ἐπεχείρησε] *F.* ceteraeque Edd. excepta ſola *P.* ἐπεχειρισε. c Ἐπαινέσεσθαι] Ita *F.* quod merito reduxit *S.* quum priores vel vitioſe ἐπαινέσας vel male ἐπαινεῖσθαι exhiberent. Mox εὕρημα ſola *P.* Ceterae omnes damnatum a *Thoma* ſcribendi modum tuentur. d Τραπόμενοι] τρεπόμενοι al. Marg. *AlW.*

16. * Στρα[τη]γικῷ] Γράφεται στρατῷ. *V.*

22. Ἐνθεάζων] Ἐνθουσιῶν. *G.*

* Στρατηγικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. noſtris. *M. du S.*

Vix dubito, quin vitio ſcriptum ſit pro στρατιωτικῷ. *T. H.*

16. Στράτῳ] Sch. & Coll. *M. du S.*

Στρατιωτικῷ] Nulla fuit cauſa, cur mutarem: τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud *Thucydidem*, *Diodorum*, *Pauſaniam* p. 423. *Herodianum* ſatis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. *T. H.*

24. Καθαδήσας] Vid. *Ovid.* Met. III. Fab. VIII. *M. du S.*

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, *non eſt quod invideas*: non enim invidebat Juno Baccho, ſed eum reprehendebat. Verterim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc eſt, *odium*. Solent invidia & odium eſſe conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miſcentur. *J. C.*

35. Ἰκάριον . . .] *Hygin.* fab. 130. *M. du S.*

Ἰκάριον] Icarum ſaepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit *H. Grotius* ad *Germanici* Phaenom. vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 130. Addam *AEliani* locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpoſitae negantis particulae ſoliusque diſtinctionis ope a pravis tum verſione tum emendatione vindicem: Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσηκοντες τοῖς πρῶτον πιοῦσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πω ὅ θάνατον εἶναι τὸ παραχθὲν, ἀλλ' οἰνηρὸν κάρον, νενοσηκαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῷ Διονύσου τιμωροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τὰ αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Jam nihil, ut puto, in iſtis eſt, quod ulla parte lectorem impedire poſſit. Quantum in hac fabula narranda veteres diſſideant, commemorare non videtur operae pretium. *T. H.*

44. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Habet *Stephanus*, ſed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compoſitum illud in Lexica perveniſſe credibile eſt: ſi quis pro ſpurio expellendum ſentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem ſine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν· ſaepius iſta particula vitiata verbis ſequentibus adhaeſit: vide Hermot. §. 13. neque aliter ſtatuiſſe videtur *Brodaeus* ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα. Εἴγε omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminisse, ut quæ crimineris Bacchi pulcherrimas dotes.

35 μεμνῆσθαι ὑπὸ τοῦ πότου τὸν γῆν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φῄς· εἰ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τοῦ πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμμέτρως πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδεὶς ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ὑποζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, καὶ τὴν Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε ἀφαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. QUid est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

ΑΦΡΟ.

Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καθηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν [f] Ῥέαν, ἐμὲ

[e] Εἰ γε] ἥγε L. Marg. *AIW.* ἥτε P. [f] Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *J. V2.* Marg. *AIW.*

35. Τὸν γῆν Ἰκάριον] Ἔκτεινεν ὡς φαρμακέα· ἐνόμισαν γὰρ † μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege μεθυσθέντες. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Astronom. lib. II. c. 4. *J. J.*

Idem observaverat *Matth. Sladus.* *T. H.*

tandum: [quamvis in *AIW.* ἥγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἥγε] Sic L. ἥτε P. Impressi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus est elegans. *G. C.*

49. Τὴν Ῥέαν] Insignis hæc *Juntinæ Ed.* emendatio; quam confirmant insuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὴν Ἥραν] Nullum est in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habebatur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum extitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid ejus generis habuisset Jupiter, quod ulla veri specie conjugi objiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Junonem in amores suos importunius invectam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21. B. legitur τῷ Ἥρᾳ Ἀδωνιδι, nimirum Ἀφροδίτῃ· illud Ἥρᾳ literis iisdem constans, quibus Ἥρᾳ, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Jovem amati Adonidis suspicio meliore jure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi juvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum in-

ἢ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ ἡ Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρον μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσχολος; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενον τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτήν, ὑποσείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομον γίνομαι, καὶ ἐκπίπτει μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γοῦν ἐφοβερώτερον ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεὶ, καὶ πόλε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ γοῦν ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὑπὸ γοῦν τὴν κόρυθα ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὥστε ἐγὼ μάλιστα δέ-

quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. CUP. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspicioſa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego sic prætervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem juro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa ejusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo:

a Αὐτὴ] αὐτή C.

64. Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσυπακουστέον τὸ * διαφθερῶ ἠθικῶς ἅμα καὶ ἀφελῶς. *V.*

* Διαπείρω] F. διαφθερῶ. sic & *V.* *M. du S.*

sultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. *Philostr.* Ep. XXXIX. ὅτῳ δὲ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροικων, καὶ Δημήτηρ τὰ τὰς ἄστη σὺν εἴδοτων ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἥρᾳ. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ κατ' ἄγγοιαν τῇ Ῥέᾳ συγχινόμενον τὸν Δία θεασάμενον reponendum est τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης capiendum erit, *quod ad illam attinet*: sin malis, ἐπ' ἐκείνῃ vel ἐπ' ἐκείνῳ, *adversus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, νήϊδα μέν μοι πατὴρ τέκε τοῖο βολάων, Οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο. *T.H.*

54. Χαροπὴ] *Hesych.* Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. *F.G.*

56. Ἐκπλήττει] Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave. *M. du S.*

62. Ὑφορᾶται] Eleganter *Erasmus*, *adductis supersiliis observat*, utraque verbi potestate conjuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit, *torve semper adspicit*: hoc est δριμὺ ὁρᾷν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *suspectum habere*, & *diligenter ne noceat observare*: *Aristotel.* περὶ Z. I. c. 44. de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐκ ὑπόπτης οὐδενὸς, οὐδ' ὑφορώμενον οὐδέν contra Mars Cupidinem dicitur προσιέσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura *Stephanus* in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. *T.H.*

69. Πρόσωπόν τι] Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τῆ Γοργόνι προσώπῳ. *F.G.*

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adjuverit, quo persuasissimum fiat παρθένους ἀειπαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera esse. Non dissitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus *Tzetz.* ad *Hesiod* E. καὶ H. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si us-

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero cur tibi ſunt invulneratæ, & extra teli jactum poſitæ ? an & illæ criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandæ ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur : atque ipſe adſto ſæpius illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte & iſtas, quia verendæ : at Dianam quid eſt, cur non vulneres ? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes : tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat ; tota denique huic rei eſt intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipſum arcu fixiſti.

δία· μορμολύττεϑ γάρ με, ϗ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ ἡ μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῄς, ϗ τ᾽ Γοργόνα· ϗ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τ᾽ κεραυνὸν τ᾽ Διός. αἱ δὲ Μῶσαι τί σοι ἄτρωλοι, ϗ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κεῖναι λόφους ὑποσείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσαμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τ᾽ μέλους. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· ἡ δὲ Ἄρτεμιν τίνα ἕνεκα οὐ τιμῶσιν; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καλὰ λαβεῖν αὐτὴν οἴοντε, φεύγουσαν ἀεὶ τ᾽ ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα [b] ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνα, ὦ τέκνον; ΕΡ. θήρας, καὶ ἐλάφων, ϗ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, ϗ καλὰ ζεύειν, ϗ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην [c] καὶ αὐτὸν ὄντα, ϗ ἑκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

Θεῶν

b Ἤδη] Deeſt in *F. V2.* c Καὶ] Omiſſa vocula in *B2. P.*

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus ; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἁ Κύπρις Μούσαισι, χοράσια τὰν Ἀφροδίταν Τιμᾶτ᾽, ἢ τ᾽ Ἔρον ὑμμιν ἐφοπλίσομαι· Χ᾽ αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ σωμύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ᾽ ἃ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Brodaeum*. *T. H.*

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. *G. C.*

82. Τὴν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ez. Spanhemius*. *T. H.*

89. Ἐπεὶ τόνγε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte : ἔπειτα τόνγε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. *F. G.*

Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit ; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. *T. H.*

XX.

[a] Θεῶν Κρίσις.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΖΕΥΣ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι εἰς τὴν Φρυγίαν πρὸς Πριάμου παῖδα

Dearum Judicium.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

JUP.

I. ACcepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium boum

[a] Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς & Ἀφροδίτης. O.

92. Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον] Ἄπιθι τοίνυν σὺν θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

* Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χερῶν δέχου.

* Καλὸν &c.] Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. T.H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. M. duS.

94. Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης ἐν κτημοῖσι Φαλακραίης ἐπὶ βήσσης pro quo nescio quam recte supposuerit Pergamum sive *Tzetzes*, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγάνιφα· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου· sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilarum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus:* neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τρεῖς θεαὶ καλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαίαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίας τε & Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον· tum Ἰδαῖον λέπας· ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in mediae nemorosis vallibus Idae. Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὁκα τὰν Ἴδᾳ Φρυξὶ ἐδίκαζεν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noster*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος· quae repetit *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρεια· satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖος κευθμὼν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θεοπρεπὲς, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου· is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Coluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ γὰρ ἐθήσαοθε μολοῦσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάρηνον ἐπὶ πρηῶνα Φαλάκρης· ex eo

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem:

τ βεκόλαν, (νέμει δὲ [b] τ Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· τὸ δὲ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τ δικαστήν· ἐγὼ

[b] Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακραίας κόρας argute vocavit *Lycophron:* verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere:* quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque cenſuiſſe veterum quosdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας δ' Ἀλεξάνδρῳ δείκνυσι, δίαιτὴν τ εἶδος, Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν & Ἀφροδίταν· quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devonius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριον, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κεστῦ praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικαστὴν vel κριτὴν, Λεσβιτὴν alii vocant: utrumque *Noſter: Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θυωρίτιδι τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis θυωρὸν *Nicetas* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρεῖσθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυρογνώμων, ſic θυωρίτιδι ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron: Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς & μυρεψοὺς ὕτως ſcilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem:* ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi, penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κόμματος. rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λύδιη ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. *Etymologi* emendationem a *Pottero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi ἀπὸ τ ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς· *nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa*, nimirum nummularia: τῷ δὲ *Λυκόφρονι* autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν locum deſcripſit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

Ibid. Τῷ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, ὅπως τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κἀγώ εἰ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε κἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. Διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ὀκνηδείως ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδους [b] τούτου ξυγγενής, τἆλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, κἀκ τοιούτου ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formæ præmium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit ejusmodi spectaculo.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μέν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ὑπέστησεις ἡμῖν δικαστὴν, θαῤῥοῦσα βαδίσομαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. [c] ΗΡ. ἀλλ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ὑπτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῖν τοῖς παρθένοις· [d] ὑπανεύεις δὲ ὅμως· ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῇ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ. καὶ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin. JUP. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non potest, ut æque sitis pulcræ omnes.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ τὴν Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ὄντα καλὸς, καὶ τἆλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, juvenis est formosus, præterea amori deditus, & ad ta-

[a] Νενικηκυίας] Ita O. V2. S. A. In ceteris Edd. prave νενικυιας. [b] Τούτου] τουτουί L. [c] ΗΡ.] καὶ Ἀθ. O. [d] Ἐπινεύεις] ἐπινεύσεις J. [e] Κακὸν] κακὸν ἔργον ἐντρ. J.

23. Καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε. V.

2. Ἐπίσης τε ὑμᾶς] Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his adnexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κἀγώ, εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας ἰδών. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ὅτῳ pro αὐτός. T. H.

23. Ὅπως] Sub. videte. F. G.

33. Πρὸς ἐμοῦ λέγεις] Attica locutio: *Aristoph.* Vesp. v. 645. Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν ἄπειρά — Ναὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. *Schol.* minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ· μὴ ἀρέσκοντα μοὶ λέγοντι. *Plato* in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. T. H.

36. Οὐ πάνυ. ἄγαμαι. . .] Οἰνώνη Κεβρῆνι τοῦ πολεμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγημε Paris. Vide *Apollod.* III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) E. L.

38. Σωφρονεῖν] Utitur hoc loco *Muretus* Var. Lect. VI. c. 7. T. H.

Ibid. Ἱκανὴ μέν] Supra *Graevius* ad Dial. VI. vertit: *commoda quidem, sed rustica*, interprete castigato, qui

talia dijudicanda inprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose scisscitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος. Οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τῦτο μὲ ἅπαν ἀγαθὸν ᾗ [f] πρὸς ἐμῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τ̃ δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν ἢ τ, ἢ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. ὐ πανλελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, ᾗ δεινῶς ὄρει· ἀλλ' ὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἕν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ ἕτος, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. ὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινόν, ὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τῦτο πολυπραγμονῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' ἕν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί ἕν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. ὐ δοκεῖ. ΑΘΗ. [l] τί δὲ τ̃ πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, ᾗ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βυκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς ὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα ᾗ τύτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, ᾗ βέλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι τ̃ τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; ὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, ὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γ̃, [m] ᾗ ὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. ᾗ αὕτη χεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

[f] Πρὸς ἐμῦ] πρὸ O. P. *f.* [g] Πότερα] πότερον O. [h] Ἠρόμην] ἠρώμην H1. [i] Κοινολογούμενος] κοινωλ. Edd. primae: in *B*2. & posterioribus bene correctum. [k] Εἴρετο] ἤρετο O. Poëticam formam omnes Edd. servant. [l] Τί δὲ] τι δαὶ O. satis commode. [m] Καὶ] Abest ab O.

qui dederat, *sat quidem formosa.* Non audio: saepius enim ἱκανὸς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit *Parthen.* Erot. c. IV. *T.H.*

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως *Lucianus* ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με· *nullo certo consilio neque de industria.* Parum recte videtur intellexisse *D. Heinsius* ad *Hesiod.* E. ᾗ H. v. 344. melius *Stephanus* in Thes. T. I. p. 343. *T.H.*

42. Παραπρεσβεύεις] Id est, *praevaricaris.* *F.G.*

43. Κοινολ—.] Sic Nigr. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ὅς τισι —. *M. du S.*

44. Ἤρετο] Ox. In editis εἴρετο. *M. du S.*

53. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. *T.H.*

62. Ἀλ-

χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷς μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ κῆ τὸ ἁπλῶν ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κῆ τῶν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδην ὁρῶ, καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. [a] πῇ δέ ἐστιν; ὦ γὰ καμοὶ φαίνῃ. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, πρὸς δὲ τὸν πλευρὰν, ἔνθα τὸ ἄντρον καὶ τὸν ἀγέλιν ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐκ ὁρῶ τὸν ἀγέλιν. ΕΡ. τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βαίδια κῆ τὸν ἐμὸν [b] ὅτωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πέτρων προερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, [c] καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω

5. Sed interea, dum ſermones cædimus, jam multum progreſſi longius diſceſſimus a ſtellis, & circiter ex adverſo Phrygiæ ſumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipſum veſtrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero eſt? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad ſiniſtrum reſpice; non ad ſummum montem; ſed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex ſcopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus diſſi-

a Πῇ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. b Οὕτωσὶ] ὅτοσὶ O. c Καλαύροπα] καλάβρ. O. P.

74. Καλαύροπα] * Καλάβροψ ἐστι ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑποσκαμβὸς, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τῶν ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. V.

* Καλάβροψ] Καλαύροψ. καλάζροψ autem, ut Εὖρος pro Ἔζρος &c. ſunt recentioris Graeciae β & υ inter ſe commutantium. Haec Math. Sladus. T. H.

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquendum multum progreſſi jam a ſtellis receſſimus*, ſive, ut non male interpres, *ſtellas emenſi ſumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi *Eraſmus, cum plurimum nubium eſſem emenſus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum ſuſpectum habent & aliter ſcripſiſſe *Lucianum* putant. Et rurſus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν. *poſtquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuiſſe *Luciano*. *Heſych.* Ἀπεσπάδαντο, ἀπέσησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀπεσπάσαμεν] An ſcribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάδημεν τῶν ἀστέρων. F.G.

Ἀπεσπάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς: quaſi dixiſſet, ἐσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab aſtris ſubduximus*. *J.C.*

Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Theſ. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo ſuſpectum habuerunt. Ubi ſignificandi rationem aperuero, res erit manifeſta. Ἀποσπᾶν, *avellere, diſtrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amiciſſimorum amplexu vix divelli poſſunt ac diſcedere: ita capiendum eſſe A. A. XXI, 1. praecedentia ſatis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi ſtudio alicunde digrediuntur, atque avocari ſe patiuntur, raro commodi cauſa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. ſaepius inconſiderate, ſic ut periculum aliquod aut damnum gravius conſequatur: Excerpta *Nicolai Damaſc.* p. 426. ὄνον ἄγριον διώκων ἐπιπλεῖσον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπάσθησαν ἄχρι πελάγους διώκοντες· exemplis, quorum apud hiſtoricos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis caſtigatiſſimisque ſcriptoribus ſatis ſunt uſitata: verum quando ἀποσπασθῆναι ſimpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere, digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium eſt: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέβη, ἀπεχωρίσθη· neque aliud eſt, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεχάθη. Eandem vim obtinuit ἀποσπάσαι, ubi tum intelligendum eſt ἑαυτὸν· quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetuſtiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἐννέα, ego legendum arbitror ſecutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες σταδίους ἐννέα, ποιουμένων τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progreſſi eſſent ſtadia novem, Judam adverſus Timotheum proficiſcentem adorti ſunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti poteſt: fefellerat, ut ſaepe, li-

bra-

dissipetur armentum? JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improviso devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viæ: etenim te par est peritam esse loci, quæ sæpe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum sæpiuscule huc veni ab eo demissus ad invisendum

Ἀφροδίτην τ' ἀγέλην; ΗΡΑ. ὁρῶ νύν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. ΕΡ. [d] ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ὅπῃ τ' γῆς, εἰ δοκεῖ, καλαστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἀφαράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] καταβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τ' ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὰ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ γοῦν χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, καλελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. ἀσφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. [f] Ἀλλ' ἴθι ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καλαπεμφθεὶς εἰς ὑποσκοπὴν

d Ἀλλ' ἐκεῖνος] Ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν G. L. e Καταβεβήκαμεν] Priores Edd. κατιβεβ. f Ἀλλ' ἴθι] Omittunt O. P. *f*. Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos absoluti nominativi usus. *AElian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μελαδιώκων &c. τ' μὲ σωφρατῶν ἀποσπᾷ πολύ. *Synes.* Ep. 108. μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἵ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποστάσαι τ' χώρας ἐτολμήσαμεν. *Noster* de Domo: πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποσπάσαι, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν Ϛ πολὺ τ' ἄλλων ἀποσπάσας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque Interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀπεσπάσαμεν. *T.H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Thes. habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus*. *Farnabius* tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoscit *Eustathius*; agnoscit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E.L.*

67. Πᾷ] Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. *M.du S.*

74. Καλαύροπα] Mss. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M.du S.*

Καλαύροπα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Ποιμενικὴ δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτηρα καλάβροψ. idem scribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut observavit *Fr. Nansius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Joh.* XXI, 110. quem se probasse *Scholiastes* ostendit hanc notationem adferens, οἱονεὶ καλὴν ῥάβδον· libro tamen Argon. II, 33. καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol.* eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπὲς, perinde ac *pedum Festus* & *Servius*. Glossae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος· λαγωβόλος. Vid. *Poll.* X, 131. *T.H.*

77. Ἀλλ' ἐκεῖνος] Rectius in Mss. scribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. *J.G.G.*

Ἀλλ' ἐκεῖνος] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter positum: *Imo is ipse:* tum ἐπὶ τ' γῆς jungenda cum καλασθάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus:* ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καλασθῆσαι monentur, nihil huc faciunt. *T.H.*

79. Καλασθάντες] Pro καλαβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*; νῆα καλασθῆσαι Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *quae aethera tranabant pennis.* Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Nostro εἰρεσία τ' πτερῶν, & Dii Deaeque alii *labi* sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd.* I. 59. *M.du S.*

82. Καλαβ—.] Ox. Ms. ut *Jensius* legendum monuerat. Prave alii καλεβ—. *M.du S.*

87. Ἀλλ' ἐγὼ] Sic sine ἴθι Ox. P. & *f*. Ed. *M.du S.*

τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ σωεκφέρων τὸ καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γοῦν τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὄπισθεν 95 [a] αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κύφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὸ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τιάραν [b] δακὼν, ἀνέφερε τὸ παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἐγὼ τὸ σύριγγα ἔλαβον· [c] ἀποβεβλήκει γοῦν αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γοῦν ὁ διαιτητὴς ἐστοὶ πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γοῦν [d] ὀπτήδειαι [e] ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε θεαὶ καλαί. ΕΡ. ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ἥραν δέ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, καμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς; καὶ μὴ δέδιθι· κάλλιον γοῦν οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος [f] τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρ', ἴδω τί

puerum: quumque jam ab aquila veheretur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam præ timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

5 7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῷ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *AIW.* Placet vulgata. b Δακὼν] ἔχων O. P. L. Marg. *AIW.* c Ἀποβεβλήκει] ἀπεβεβλ. P. d Ἐπιτήδειαι] ἐπιτήδιαι *F.* in ceteris emendatum. e Ὀρεοπολεῖν] ὀρεωπ. O. f Τὸ ἆθλον] τὸν ἆθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. *J.*

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. *G.*

91. Ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis antefferendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium*. In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T.H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilae*, ἐν ἀετοῦ μιμήσει. *J.C.*

96. Περιβαλὼν] An περιλαβών; *F.G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβεβλήκει] Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀπὸ—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβεβλήκει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 131. v. 10. ἐδιδιπτήκεσαν καὶ ἀφ-

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult absistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens probat: quod si ad aliud transierit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

καὶ βούλεται· Η ΚΑΛΗ, φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἔν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δικηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἀγροικότερος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι τοσῇδε θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲ αἰγὸς ὁποτέρα ἢ καλλίων, καὶ ᵍ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τοῦ ὄψιν ἀποσπάσας· ἃ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τὸ πρῶτον, τούτῳ ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ʰ ἐπ' ἄλλο μεθῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ θαμβεῖται, καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον θαλαμβάνεται· καὶ ὅλως ἀμηχέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον ἀμείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἐπιδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ τόδε, ταύτῃ μοι εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς ἂν οὖν ἀχαλεπὴ καὶ ἄτως ἡ κρίσις; ΕΡ. οὐκ οἶδα· πλὴν ἀλλ' οὐχ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

g Δάμαλιν] Priores Edd. δάμαλις. Δάμαλιν O. & Marg. *Lips.* h Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλῳ.

ἀμφιστόμφει. In Codicibus haec variare solent. Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur *Goldastus* emendaret in *Dositheo* p. 875. *T. H.*

17. Τὸν ἆθλον] Scribe τῷ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἔσῃ, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἆθλον ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Solocecistam. *J. G. G.*

Τὸ ἆθλον] L. & Ox. Mss. & Ed. *J.* *M. du S.*

Τὸν ἆθλον ἔσῃ] Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἔσῃ, & incogitanter interpretatus. *T. H.*

18. Μῆλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* seu Ἐν. Δ. V. *M. du S.*

24. Ἀστικῶν] Ἀστυκῶν. *F. G.*

26. Δάμαλις] Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur, *M. du S.*

Δάμαλις] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio plane postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. *T. H.*

33. Ἐπ' ἄλλῳ] Ἐπ' ἄλλο. *F. G.*

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλῳ, nisi quod in *J.* punctum sub ω deest. *M. du S.*

Ἐπ' ἄλλῳ] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet *Noster*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox θαλαμβάνει] si finum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Mycillus*: *& semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur*: cum deseruit *Benedictus*: *semperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: θαφτάζεται, vel, θαλάμπει· utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. *T. H.*

41. Θυγατέρας] De Minerva notius est; Venus e Dione susceptа. *M. du S.*

ΠΑ. Ἐν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, [a] πεῖσαι αὐ-45 τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b] οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις;50 ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη γε δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω;55 γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυσε, ὦ αὖται· σὺ δ' [c] ἀπεστράφθω.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut ne infensæ sint in me, quæ inferiores discesserint ambæ, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita ajunt se facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

[a] Πεῖσαι] πεῖσον O. L. [b] Οὕτω] ὅ O. J. [c] Ἀπεστράφθω] ἀποστραφήτω O. P. J. Marg. AIW.

45. Πεῖσον] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. *M. du S.*

Πεῖσαι] Πεῖσον non admisero, antequam majore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυστολεῖν . . . . καὶ κομίζειν· iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . . ἡδύνειν καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Jac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* restituit V. p. 210. In *Dosithei* sententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldastus* edidit, πεῖσον τοὺς κριτὰς· qui, quum insuper adnotat, *persuaderi judicibus*, *Mſ. lectio* ἑλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἁμαρτεῖν εἶπεν τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίσι. Ποδαπούς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μιαρακες, οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν· καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophanicus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτῶς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. *T. H.*

48. Οὕτω φασὶ π.] Genuina haec lectio Ed. *J.* Reliquae ἔτω. Vide Ἀπεκηρ. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. *M. du S.*

Οὕτω φασὶ π.] Non est, ut multis rationem reddam, cur E. *J.* lectionem posthabuerim. *T. H.*

54. Σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis simplicis pectus vidimus.* Vide *Voss. contr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. *E. L.*

57. Ἀποστραφήτω] Ex Mſſ. Ox. & P. & Ed. *J.* re-

posuimus, pro ἀπεστράφθω, quod in reliquis legitur. *M. du S.*

58. ΗΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. H1. J. B2. Fr.* (Mſ. Ox. vero post ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mſſ. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & Virgini Minervae, castaeque matronae Junoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. Junonem a Judice impositam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non solum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* saepissime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero si *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, *Junonem* solam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non possit βοῶπις, quod Junoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens *Luciano* fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. *M. du S.*

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis Edd. appareret, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae jam supra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciscendae injuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus* au-

veſtes ponam, ut diſcas, me non ſolas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi ſint oculi, efferri: namque æqualiter ſum tota, & ſimilem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa ſe exuerit, o Pari, quam ceſtum depoſuerit (eſt enim venefica) ne te faſcinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adeſſe, neque tot fucatam pigmentis, quaſi revera meretricem quandam, ſed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de ceſto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput oſtendis, ſed quatis criſtas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ [d] τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὑπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e] μὴ πρότερον αὐτὴν [f] ἀπο-δύσῃ, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' ὅτῳ κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὑποδεικνύειν. [g] ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ σὺ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὸ κόρυν ἀφελοῦσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ὑποδεικνύεις, ἀλλ' ὑπισεῖσα τὸν λόφον, καὶ τὴν δικα-

στὴν

d Τῷ] τὸ *F.* *e* Καλή] Poſt hanc vocem interſerit Ed. *F.* ſola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. *f* Ἀποδύσῃ] ἀποδύσῃς P. *F.* *g* ΠΑ] Ἑρ. Marg. *Alw.*

autem ut Junonem λευκώλενον ſolum ac βοῶπιν, ſic Venerem frequentiſſime vocat καλὴν & χρυσῆν· hoc ergo principe poëtarum teſte vincere poterat, ſe totam eſſe ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere feſtinat, ut ſe nudam formae ſpectatori praebeat conſpiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo caſtiores, pudori ſerviens. Deinde, ſi jam hic omnem veſtitum Juno depoſuiſſet, quid erat cauſae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀπόδυθι σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime ſit genuinum, ideo nimirum inſertum, quia, ſi praecedentia Junoni tribuas, ut ſane factum in vetuſtis Edd. ſubſequens Minervae ſermo nihil habebat, quo pertinere poſſet. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφείην, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emiſſitios vereantur, averti.* *T. H.*

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut ſc. Juno; quae *Homero* ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. *F. G. G.*

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Reſpicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic poſtea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. *F. C.*

61. Ὁμοίως καλὴ. ΑΦΡ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic peſſime a librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. *Th. M.*

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται)] Hic aliqua excidiſſe autumat *Th. Marcilius*, nempe reſponſum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At ſincera ſine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent ſenſum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixiſſe, καὶ σύγε ἀπόδυθι, niſi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuiſſet exuta; quod clarum eſt. *F. F.*

Πα. ἀποδ. Σὺ δὲ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* neſcio quo pacto ſuboluerat, in Ed. *F.* reperiuntur in reliquis omiſſa. Ut ut ſit, genuina ſunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires ſuas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Ceſſabat autem odioſe Venus, aegre, ut videtur, ceſtum dimiſſura. *Homerum* qui non verſarit, neque in hiſce ſalibus & jocis, neque fere in plerisque hujus ſcriptoris opuſculis, centeſimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de ceſtus potentia canat Il. Ξ, 214. At ſi non niſi monitus hujusmodi alluſiones perſpicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipſam exueris*: quae verſio ſtare non poteſt, niſi probaveris Ed. *F.* ἀποδύσῃς· nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, *ne prius ipſa ſe exuat*; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, *ne tu prius illam veſtes ponere jubeas*: alterutrum certiſſimum eſt: prius etſi malim, ceſſi tamen auctoritati P. & *F.* *T. H.*

63. Κεστὸν] Vide *Euſtath. ad Il.* Ξ. 214. *M. du S.*

σὴν φοβεῖς ; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος ὃ φοβερῷ βλεπόμενον ΑΘΗ. ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῄρηται. ΑΦΡ. ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' [a] ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θέας, ὃ κάλλος, τῆς ἡδονῆς ; οἷα μὴ ἡ παρθένος ; ὡς δὲ βασιλικὸν [b] αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον ὃ Διός ; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως ; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲ ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ὑπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις περισπώμενος. ΑΦΡ. ἴτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. [d] περιμένω. καὶ πειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἢν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. οὐκ ὀπὶ δώροις

cem territas : num metus eſt , ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæſium illud oculorum , ſi absque illo galeæ terrore ſpectetur ? MIN. Ecce tibi , caſſis hæc eſt demta. VEN. Ecce tibi , ceſtus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis ! quod ſpectaculum , quæ forma , quanta voluptas ! qualis hæc virgo ! quam regium iſta & verendum reſplendet , vereque dignum Jove ! hæc autem ut ſuaviter intuetur ! imo etiam feſtivum quiddam , atque illecebroſum ſubriſit. Jamque ego quod ſatis eſt habeo felicitatis. At , ſi placet , ſeorſim ſingulas etiam inſpicere volo ; nam nunc quidem ambiguus hæreo , nec ſcio , quo potiſſimum oculos convertam quaquaverſum viſu diſtracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ : tu , Juno , reſta. JUN. Reſto : verum poſtquam me diligenter inſpexeris , hoc aliud etiam tibi atque etiam eſt conſiderandum , an placeant tibi dona , quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me , Pari , judicaveris eſſe forma præſtantem , univerſæ eris Aſiæ dominus. PAR. Non donorum ſpe no-

a Ἀποδυσώμεθα] ἀπενδυσάμεθα Marg. *AIW.* b Αὐτὴ] αὕτη Marg. *AIW.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδε ἡδέως *F.* sed in *V2.* plane ſcriptum eſt ὁρᾷς. d Περιμένω] περιμενῶ Marg. *AIW.* e Σοὶ ⊖ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς] Priores Edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod repoſui , eſt totum in O. & G. niſi quod hic aberat τὰ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τῷ φοβερῷ βλεπόμενον] Vertunt : *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem , qui nihil metuendi prae ſe ferendo adſpicitur.* Davus ſum non Oedipus ; aenigma Latinae verſionis non expedio : ſed ſim licet Davus , ſcio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus : *Non metuis ne in te reprehendat caeruleos illos oculos , ſi ſine illo , quo metum incutis , videantur :* τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβεῖν δικαίως illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea ; ſuperius in dialogo Vulcani & Jovis ; γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ ⊖ τοῦτο ⊖ κόρυς· ſine illa caeſios oculos Minervam dedecere. *F.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes caſtigavit ; ſed in verbo ἐλέγχῃ & hic & illi male rem geſſerunt. Intelligendum eſt : *num metuis , ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta caſſide inſpectum ?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam poſuit , quando a bello vacans laetioribus epulis intererat : talem ad Pelei nuptias miſit *Colluthus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T.H.*

80. Αὐτὴ] Sic lego , non ut in Libris eſt αὕτη. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] Sic hunc locum , foediſſime in vulgatis Edd. corruptum , reſtituimus. Quid enim eſt , quaeſo , quod omnes inſidet , ὁρᾷ δὲ ἡδέως , ſine ἥδε quod *F.* ſuppeditat ? In eo *F.* non ſum ſecutus , quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent , ſat ſcio , quibus elegantiae placent : neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo ſibi proprio laudari : aut quomodo feſtinantes aut oſcitantes librarii voces , quarum ſonus cum praecedentis verbi ſono convenit , flagitioſa negligentia ſoleant omittere. De ἡδέως ὁρᾶν , vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac lite finienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu IO ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

95 μὴ τὰ ἡμέτερα· πολὺν ἀλλ' ἄπιθι, πεπράξεις γὰρ ἄμφω ἀν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσηκά σοι. κἄτα ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, ὅπολε ἥτλων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' Ἰαεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. ἔδεν, [f] Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμε καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ, ὡς ὁρᾷς, τανδὶ ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, κἂν μὴ ὅπλοις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ [g] ὅπιθε τὸν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· ὥρα Ἀφροδίτῃ παρεῖναι καιρός.

IO ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραπέχων· ἀλλ' ἐνδιαλιβδὸν ἑκάστῳ τῶν [h] μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, ἰσοποιὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν σὲ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τὰς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ ἀφ-

[f] Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. [g] Ἔπιθου] ἔπιθες O. [h] Μελῶν] μερῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. duS.*

Ὁρᾷ δὲ ἡδέως] Jampridem ante viſam Ed. *f.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷ δὲ κἀδὲ ἡδέως· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾶν· φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τὸ νίκης ἐμῆς] Mſſ. Ὅρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τὸ ψήφου τὸ ἐμῆς. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *J. G. G.*

Ὥρα σοι τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficiſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἐμὴ, *ſuffragium mihi ſecundum & favens*: quemadmodum enim Latinis *meus*, *tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde νίκῃ expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὅρα non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι eſt, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὐτή σοι ἐγώ] Αὐτὴ ſcribatur an αὕτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & ὅτῳ commutantur. Saepe tamen ſolent, ὅτῳ σοὶ ἐγώ, vel, ὅτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ ὅτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν· ibi *Gronovius* e Mſſ. profert αὐτοι. *T. H.*

ἀμαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὴ γὰρ
σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο
ἢ σὰ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι
γεγαμηκέναι, μὴ μέν τοι ἄγροικόν τινα καὶ
χωρίτιν, οἵαι κατ' Ἴδην αἱ γυναῖκες,
ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν,
ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα περ ἡ Ἑλέ-
νη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάτ-
των ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη
γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγὼ,
πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ ἀναχθεῖσα ἑαυτὴν
ἔκδολον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ
σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. οὐδέν, ὦ
Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου,
τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας,
ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη
κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν;
ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγε-
νημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὠῷ τραφεῖσα,
[c] γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστική· καὶ

corrumpas formam in ſolitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honeſta ſpecies tua boves? par fuerat jam te nuptias iniiſſe, non quidem agreſtis alicujus ac ruſticæ, quales per Idam ſunt mulieres, ſed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum eſt, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, ſi te tantummodo adſpexerit, omnibus relictis, ſeque in tuam poteſtatem dedita, ſequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non poteſt, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Eſt filia Ledæ, illius formoſæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet eſſe ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæſtræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. defuit, ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte ſic ſcribitur ἐν Ἐπισκοπεῦσι. *J.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. ſolus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γενόμενος, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis perſonae notatio: ſcilicet fuiſſe, γενόμενος; Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetuſtis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab ſe, vel monitorem *Marcilium* ſecutus diſtinxit, atque iſta, ποία δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adſignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic eſt nullus: tum ſcribi potius debuerat, οἵα δέ τις τὴν ὄψιν. *T.H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ ϑ παλαιστική] *Lucianus* alludit hic ad inſtituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adoleſcentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum inſtitutum ſit diu poſt Troica tempora, anachroniſmus hic cenſeri poteſt inter ea, quae in *Luciano* merito carpi poſſint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστική] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστική] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστικὸς, hoc, quanquam *Alexis* uſurparit, reſpuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praeivit p. 38. Nihil quidem obſtat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικός· nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικός· *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pauſan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in uſu fuit *palaeſtra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes*: praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaeſtricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *veſter Deus Effeminavit gymnadis licentia.* De Helenes ſtudio palaeſtrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T.H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad ſententiam conferat haud ſatis aſſequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι περισπούδαστος] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. περισπούδαστος, ponitque deinceps hunc ipſum *Luciani* locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, con-ve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus &

οὕτω δή τι ϖειστούδαστο, ὥστε καὶ ϖόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, ἢ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντο. ὁ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν κατέστη, ϖάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, ϖροεκρίθη δὲ Μενέλαος ὁ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καλαπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. ϖῶς φῄς; τὴν δὲ γεγαμημένην; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. ϖῶς; ἐθέλω γοῦν καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τὴν Ἑλλάδος, καὶ ϖειδὰν ἀφίκῃ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὰντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅϖως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄϖιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιϖοῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θαῤῥεῖ τοῦτό γε ἕνεκα. ϖαιδε γάρ μοι ἔστον δύω καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως

d Δὴ] δὴ P. e Ὡς] Nullae Edd. habuerunt: ſequendam putavi auctoritatem O. f Δύω] δύο HI.

venit; quae ϖειστούδαστοι, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ ϖολὺν χρόνον ἄλγεα ϖάσχειν. In οὕτω δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀνέϖαφλις οὕτω τι καρίερή. *T. H.*

41. Ἄωρον] Ὀμφακίαν. *Ariſtæn.* ἄωρα τὰ ϖρὸ καιροῦ τρυγώμενα. *Interp. Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. *J. B.*

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* *J. B.*

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τὼ δ' Ἔρος ὠμάρτησε καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλός.

& in raptu Helenæ utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. *E. L.*

Ibid. Δύω καλὼ] Male antea δύο καλῶ. *J. B.*

Ibid. Ἵμερος ἐ Ἔρως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. *J. B.*

*Ἵμερος καὶ Ἔρως] *Eratine*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis adſecutor* (Graecorum ὀπαδὸν interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius*. Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθὼ καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι, ἔργα Πραξιτέλους· Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος ἐ Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenis* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius*. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. *T. H.*

Ἔρως· τοῦτο σοι προδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ. γενησομένου. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, [a] ὅλως παρελθὼν εἰς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δὲ Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε ποιήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῶσα δεήσομαι καὶ τῶν Χαρίτων [b] ἀκολουθεῖν· καὶ ὅτως ἅπαντες αὐτὴν [c] ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν [d] ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐραθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. [e] πρέπει γὰρ κἀμὲ [75] [f] νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὴν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον [g] τούτου δὲ μήτε πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μή μου [h] ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. [80] [i] βούλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαί σοι τὴν Ἑλένην προδώσειν γυναῖκα,

Eros: utrosque tibi tradam duces viæ futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum esse uxorem, eam-

a Ὅλως] ὅλῳ O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖν O. c Ἀναπείσομεν] ἵνα πείσωμεν. P. Marg. *AIW.* d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα itidem in Marg. *AIW.* e Πρέπει γὰρ] πρέποι γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ἂν *J. V2.* f Νικηφόρον] καννηφόρον εἶναι ὑμῖν π—. G. P. νικηλιφόρον vitiose *J.* g Τούτου] τουτουὶ O. h Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis usitatum. i Βούλει] βούλει δῆτα *J. V2.* βούλει τέ σοι. O.

75. Κἀμὲ καννηφόρον] * Φιλόχορος δὲ ἐν Β Ἀτθίδος φησιν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστησαν αἱ ἐν ἀξιώμασι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. *V.*

* Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος] Exc. G. β Ἀτθίδι fatetur tamen se reperisse in Cod. Mss. ἐν βάτθιδι. C. M. β. Ἀτθίδος. *M. du S.*

Haec totidem verbis extant in *Harpocrat.* & *Suid.* V. Κανηφόροι. *T. H.*

66. Καὶ ὅτως ἅπαντες] Καὶ ὅτως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. *M. du S.*

67. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη. *quomodo haec successura sint obscurum est, Venus.* *J. G. G.*

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. *J.* & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. *M. du S.*

74. Προμ. ὁ νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris ædibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios. *E. L.*

75. Πρέποι γὰρ ἂν . . .] Κανήφοροι virgines nubiles — *Hartung.* p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. *M. du S.*

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν κἀμὲ· ut in *Platonis* Alc. I. p. 432. C. πρέποι γὰρ ἄν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam *Scholiastes*: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic opti-

eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adjutrix ero ad hæc omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenæum insuper adsumam. PAR. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀφίξεσθαι σὰς' ὑμᾶς εἰς τ' Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. καὶ τ' Ἔρωτα, καὶ τ' Ἵμερον, καὶ τὰς Χάριτας [k] ἄξεις; ΑΦΡ. θάῤῥει, καὶ τ' [l] Πόθον καὶ τ' Ὑμέναιον [m] πρὸς τούτοις προσλήψομαι. ΠΑΡ. ἐκεῖν' ὑπὲ τούτοις [n] δίδωμι τὸ μῆλον, ὑπὲ τούτοις λάμβανε.

XXI.

MARTIS ET MERCURII.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS.

ΑΡ.

1. AUdistin', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Jupiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex cœlo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluero sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quæcumque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερόπλικα καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀπερεμαδέντες καλασπᾷν [o] βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τ' γῆν ἅμα, καὶ τ' θάλασσαν σωαρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα καὶ ἰσὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓν ἁπάν-

k Ἄξεις] ἕξεις O. l Πόθον] Πειθὼ *AIW*. m Πρὸς] ἔτι πρὸς O. n Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμι σοι τὸ μ. *J*. *V2*. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest in O. o Βιάζηθε] Ita *J*. & *V2*. Reliquae βιάζεσθε minus recte.

ptime respondet ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια· *Hartungus* Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiastae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι καννηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τ' παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad καννηφόρον firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem καννηφόρῳ, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, καννηφόροι prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deposcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γ' κ. νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι *T.H.*

76. Νικηφόρον] In Mf. scribitur πρέπει γ' καμὲ καννηφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι· sed vulgatam non damno. *J.G.G.*

79. Τουτουὶ] Mf. Ox. pro τούτου. *M.du S.*

81. Βούλει ἔν σοι] Mf. Ox. habet τί σοι. *J*. ἔν. Desunt in *El. H.* & *Wech.* Ego hanc inde concinnavi scripturam. *M.du S.*

81. Ἑπομόσομαι] Conspirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἵνα, ἢ ἐὰν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente *Thoma Magistro*. Dial. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαί σ' τ' ὀφρύων; *Aristoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει ὦ βέλτιστε σοὶ δόρπον; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T.H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum esse non credo: an ἐπακτήν; ut *Long*. III. p. 81. γυναῖκιον ἐπακτὸν ἐξ ἄσεως· imo potius ἐπὶ αὐτήν. *T.H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule *Eust.* Od. Λ. *M.du S.*

93. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & sequ. *J.C.*

99. Σωαρτήσας] Mallem fere σωαρπάσας, nisi expresserit illum *Homeri* versum Il. Θ, 25. Σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam σωαρτᾶν est σωάπλειν, ut veteres exponunt. *T.H.*

ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀγνοήσειν· ὁμοῦ δὲ τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ [a] καταβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

EP. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν ἐκ φλυαρίας. AP. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούσαντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, [b] ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖον ἦν δεδιὼς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελέησασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆλθέ μοι γελᾶν ὑπὲρ τῆς καλλιφημοσύνης αὐτοῦ. EP. σιώπα· εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace: fave linguæ: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

a Καταβαρήσειν] καταπονήσειν *J.* b Ἐπεβούλευσαν] ἐπεβούλευον *J.*

5. Κἂν τὴν *J.*] Pone tantum καὶ. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. *T.H.*

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milesi. I. *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas*: ibi *Pricaeus* p. 25. & hoc ipsum & plura similia notavit. *T.H.*

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρή τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. *J.G.G.*

16. Ἐπεβούλευσαν] Ed. *J.* pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. *M. du S.*

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπιβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. Τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι· perperam editur μιγνῦναι. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* *T.H.*

44. Δακὼν τὸ δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* *J.C.*

45. Τὴν Ἰκ. λ. Πηνελόπῃ] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. *M. du S.*

Τὴν Ἰκαρίου λέγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώνη. *Propertio Icariotis, Quaeque terunt fastus, Icarioti, tuos,* III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icarionem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius*. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab AEolo, vel altius

XXII.

PANIS ET MERCURII.

P A N.

1. SAlve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: ſed quomodo ſim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita ſane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri poteſt ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribusque bifidis ac hircinis & cauda ſuper nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi? PAN. Non capram quidem ſtupraſti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellæ ingenuæ vim intuliſti: quid commorſo digito quæris, multumque hæſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Π Α Ν.

Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; ΠΑΝ. ἐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς ἦν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγε ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγικά, καὶ ἔρφην ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. [d] ὅσα δὲ ἀποσκώπτεις εἰς ἐμὲ, τὸ σεαυτοῦ υἱόν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον [e] ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σεαυτόν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φὴς σὺ μητέρα; [f] ἥπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. ἀχ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβίασω. τί δακὼν τὸ δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἀπορεῖς; τὸ Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ.

c Ἐξ ἔρωτος] ἐξαίρετος *F.* notaturque in margine *A1W.* d Ὅσα] ὁπόσα P. *F. V2. A1W.* e Ἀποφαίνῃ] ἀποφαίνεις P. *F. V2. A1W.* f Ἥπου] μήπου C.

tius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Jove repeti poteſt. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; διόπερ, inquit, τὰ περὶ τὸν Περίηρους ἐκγόνων ἐν τῇ Ἀτλαντικῇ γένει δηλώσομεν. Praeſtitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis ſeriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲ καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρη· τῆδε, Οἰβαλον· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκαρίωνα, quanquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne *Meurſium* quidem in Regn. Lacon. c. III. ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi plane fallor, Περιήρην, τῆδε· inſeruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κυνόρτου δὲ Περιήρης· ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos eſſe AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed OEbalus fuit filius; itaque *Pauſan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte *Pauſan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. εἶναί τε Ἀφάρεα τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Pherecyde, Aſterodiam.

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ὅπι τ' Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σε, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τ' πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τ' Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε· ὁπότε γάρ μοι [a] σωῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ ἀφ' τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito deum habere te Mercurium Majae & Jovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco. MERC. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui for-

[a] Συῆν] συείη *F.*

Eurypyli filiam ipsi jungit *Schol. Homer.* ad Od, O, 16. Peribocam, νύμφῃ Νηΐδι (nihil erat ista aetate nympharum connubiis familiarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797. nescio quam recte; mihi quidem ratio constat, cur olim in *Homero* scriptum fuisse statuam; Εἴδωλον ποίησε, Μέδῃ δ' ἤικτο γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορι Ἰκαρίοιο. Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium adlaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur *Apollodor.* III. p. 217. *T. H.*

54. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus est Mercurio in arietem verso, & Penelope uxore Ulyssis*, *Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcerrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum solerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus est in Συναγ. Ἰε. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. καὶ ἐκρούσας αὐτὴν μαγείᾳ εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ἀγχεύθη ὑπὸ τῷ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admisit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772 Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauserunt, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τ' ὀκτὼ τ' πρώτων λεγομένων θεῶν· & *Herodotus* quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146. καὶ Πανός γε πέρι οὐκ ἔχουσι εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπη ἐτράπετο γενόμενον· mirandum sane fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum sub Imperatore Tiberio: quum enim ex insula Paxis audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, conjectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam cum valde delectatum fuisse ferant: vide *AEschyl.* Pers. v. 447. & Schol. Cur autem κερασφόρος fuerit & τραγοσκελὴς, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura AEgyptio juxta & nostro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε δὴ & γλύφουσι αἰγοπρόσωπον & τραγοσκελέα, teste *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan δικέρως Thespidi Tragicorum vetustissimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Athenienses adscitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solennes descripsit,

vel

forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

b Παρὰ] περὶ *Al. Hi.*

vel fabulae ipſi tributae falſum nomen mentiebantur, quod voluit Vir Maximus. Κεροβάτου vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi repoſueris p. 504. v. 2. Κεροβάτης, ὁ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρέων βαίνων &c. κερώνυξ pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Πὰν αἰπόλος, δίφυὴς Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus adſeratur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Πανὶ τῷ ὑπὸ Πηνελόπης ἐλάσσων ἔτεα ἐστὶ τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Panа ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius; ut a patre, non a patria vox haec videatur deterta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio., cui

κάλλει μέγα Φρονῶν, ἔπι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἀ καλαισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἕτως ἠρίστευσα ὑπὲρ Μα-

ρα-

Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati actatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T. H.*

62. Μουσικὸς γάρ εἰμι] Sic in Bacch. & Δικαιηρ. Copioſe *Nonn.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *J. B.*

Ibid. Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. καπυρὸν σῶμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἀγροικον τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ὅτι κεραμέου σκεύους διατεθρυμμένου. *teſtarum ſonitus.* Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

Καπυρόν] *Dulce.* *F. G.*

Π. Καπυρόν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρόν] Πάνυ καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας ὠδάμησέν με. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Pana majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

70. Ἀμ-

ραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον [a] ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ ὁ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γὰρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, κοὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ [c] ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς ὑπὸ Διονύσῳ Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα ἐγώ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ προσιοῦί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε τινός.

70 rathone, ut virtutis præmium attributa sit mihi, quæ sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quæso, dic mihi, duxistin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipsis atque observor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus ista. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἡρέθη] ἡρέθη F. ἡρέθη A1. J. V2. b Ταῖς] ταῖς ἓν J. V2. c Ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. J. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. J. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ερ. ea persona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. εἰδ.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod statuæ illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸ Ἀρκάδι, τὸ κατὰ Μήδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων σήσαλο Μιλτιάδης.

Pott. 306. f. & 390. f. V. & A.G.IV. 871. Innotuisse tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noſter* Δικ. c. 9. Μακραὶ dicebatur ſpelunca; vide omnino *Eurip.* Ἰω. p. 697. B. *M.du S.*

74. Τοῦτο] Id eſt, Πᾶνα. *F.G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένῳ, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικὸς. *Long.* lib. 2. *J.B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. *J.* niſi quod in hac mendoſe legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis eſt ἐπιβαίνεις. Vide Dial. ſeq. finem & *Epiſt. Diu. ad Saturnum.* Echo cur ſingatur Pana amaſſe, vide *Polyæn. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moſchus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M.du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probiſſimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam ſi totus foret hircus. In hac re propria ſunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ κριοὶ ἔβαινον ἄλλος ἄλλην, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pauſan.* V. p. 448. ſolet quidem *Ariſtoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον ſed apud alios ſaepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ· utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἰὸν κακογενὲς ὀχεῖον ἐπιβῆ· *inſcendere* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix uſitatum credo. *T.H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ὀρεσσαύλου πόσις Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem verſae fabula nihil eſt notius. Quod praeter Ed. *J.* nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale ſit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cuſi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At ſi unius literae mutatione vitioſam ſcripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda videri poteſt receptae, atque ab ipſo *Luciano* profecta: Pitho ſane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεοῦ κύνα παίοδαπὸν Panem vocavit *Pindarus* apud *Ariſtotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re ſacra faciunda; *Demoſth* Πρ. Δημ. LXIII. ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ ⊙ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν ⊙ τῷ Ἀπόλλωνι. *Hermeſianacti* Gratiarum una Pitho, teſte *Pauſania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τέρπνον, quod ex *Pindaro* profert *Scholiaſtes* ejus ad Π. Γ, 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἰυγὲ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανός· plures adnotavit teſtes *Kuſterus* ad *Suid.* in Ἰυγέ. Echo, quae ſibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam ſuſpicari non abſurdum eſt, librarios ſolenni facinore Πειθοῖ ignotius immutaſſe in Πίτυϊ. Quae paulo poſt leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

A P O L.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? etenim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

Α Π Ο Λ.

Τί ἂν; λέγοιμεν ὁμομήτριος, ὦ Διόνυσε, ἀδελφὼ εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίως ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔχει μικρὰν παρειλημμένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. ἐκ ἂν [f] Δακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. Δ Ι Ο. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· ἐπεὶ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες ἀλλόφυλοι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

f Διακρίναις] Ἀλλακρίνειας C. Atticorum more: Ἀλλακρίνας **F.**

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δηθεν Πριάπου καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, † μητρὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣν ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδέων αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γάρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα ὑπὲρ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς ὑπὲρ μίξεως ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. *V.*

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. *V.* *M. du S.*
Male mutarunt in Ed. *A.* supplendum fuerat ex Scholio ad Juv. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. *T. H.*

† Μητρὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διόνης] Διώνης correxerat etiam *Marth. Sladus*: δὲ pro ἢ *M. du Soul.* Ego securus sum lectionem Scholii ad Juv. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio *Strabo* XIII. p. 879. A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων· illa τῶν Θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur *G. Cuper.* ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant; nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant teste *Pausan.* IX. p. 771. *T. H.*

‡ Λειμῶνας] Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶνας, quod in *V.* est. *J. G.*
Sed vide Schol. ad Δ. Τρ. ubi recte λειμῶνας. *M. du S.*

τω, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. *T. H.*

79. Πίτυϊ] *Suid.* in Pitys: *Nonn.* Dionys. lib. 2. *Propert.* lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. *J. B.*

Πίτυϊ] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. *E. L.*

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. *J.* Reliqui Πίτυϊ. *M. du S.*

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IV, 288. ubi *Luciani* meminit: de Hermaphrodito *Diodor. Sic.* IV. p. 150. B. *T. H.*

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροποθίαν de qua dictione alibi. *J. B.*

ἡ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις [a] ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἶει γοῦν τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥντινα Ἑλλὰς ἀφίκηταί ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσαττομένην τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτὰς πως [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν ἕνεκα καὶ ὅτι σὲ ἦν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τις

sane eodem geniti patre sæpius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur. AP. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti. BAC. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista jam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & sanes ægrotos. AP. Putanne sororem delectari Scythis, quæ ita se jam compararit, ut, si quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, aversata cædes. BAC. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaci fuerim: igitur præteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. AP. Tentabat te. BAC. Rem tenes. AP. Tu autem quid ad hæc? BAC. Quid aliud quam risi. AP. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. BAC. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

[a] Ξενοκτονεῖ] Ita recte *V2. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκτενεῖ. [b] Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. *J. V2.*

8. Ἤ τις Ἐ.] Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit *Iter.* *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. βαθείας ἤδη ἐσπέρας ὑποβεβρεγμένοι. *Heliod.* lib. 1. & 2. *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae significationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποβεβρέχθαι, ἀμβλυμαίνεσθαι, στισῖαι μέθῃ, μεθύειν. *Long.* II. p. 60. ἥρωες ὑποβεβρεγμένοι· ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo saepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane descripsit *Des. Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* ἀμβεβρεγμένοι ἤδη δὲ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον διαφερόμενοι, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις δὲ Λεσβίοις οἰναρίοις τὴν ἡμέραν τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέρος apud Athen. II. p. 47. D. *Thasiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum est commadefacere*, sive, *quod supereſt diei Thasiis vinulis largiter hauriendis ducere.*

Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampsaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀδαρνίδα· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

σπεῖραν· καλὸς γὰρ σὺ, ὦ κομήτης, ὡς [c] ἂν νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μεθ' ὅπλων καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

M E R C. E P M.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

Ἔστι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ὑπ' οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; ΜΑΙ. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διαπτώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ διατρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον ἐπιτιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεόνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

[c] Καὶ νήφοντα ἄν σοι] νήφοντά σοι ἔτι τὸν Πρ. *F.* νήφ· σοι ἂν τὸν Πρ. *V2.* [d] Μηδέν] μηδὲ ἴσν τι *F.* pejus ἴσν τι *V2.*

21. Εὖγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, εὖγε, ὅτι μὴ καλῶς. *T.H.*

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* *A.V.*

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπειρᾶν. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δρᾶν ἐπεχείρουν ἱππικώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπειρᾶτο τινὸς τῶν ἀθανάτων. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. ταῖς αἰξὶν ἐπιβαίνεις. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. *F.B.*

29. Ἐστὶ] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. *F.B.*

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ προσαγ. πλ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*; eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adſequerer. *T.H.*

40. Νεόνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. E, 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. *T.H.*

41. Νέκταρ ἐγὼ ἐνίσχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Υ. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχοιμι κἀγὼ οἰνοχοῶν· multo ſerius haec ſcena eſt acta. *T.H.*

δω μόνῳ τ̃ ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με κ̀ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, κ̀ νεκροπομπὸν εἶναι, κ̀ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. ἐγὼ ἱκανά μοι τὰ τ̃ ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, κἂν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, κ̀ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι κ̀ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio ſolus Deorum ; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere , defunctosque proſequi , & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt , quæ de die facio , quum in palæſtris verſor , in concionibus præconem ago , rhetoras edoceo , ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo.

Καίτοι τὰ μὲν τ̃ Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ κ̀ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν κ̀ ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. κ̀ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης κ̀ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τ̃ Ἄτλαντος ἀφικνοῦμαι αὐτοῖς. κ̀ νὴ ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ἀφ' τ̃ Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ὑποσκεψόμενον τ̃

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt : mihi autem ſingulis diebus & hæc & iſta ſunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miſellis procreati, epulantur curarum expertes : ego Maja Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum , quid agat puella , antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Da-

a Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita B2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. κ̀ Σ. υἱός. Ferri poterat, κ̀ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ⊖ Σ.

44. Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς , νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus: *Theocr.* Idyll. 15. *J. B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis *Lucianus.* *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τ̃ Λήδας τέκνα , παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν] Non ſatisfacit *Benedictus: Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur* , vel , ut alii , *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere σὺν γάρ ἐστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὖριον, velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini , ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Max peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi κ̀ ὁ μὲν Ἀλκμήνης κ̀ Σεμέλης υἱὸς, quum ſequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J. G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ] B2. οἱ . . . . υἱοὶ. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. ⊖ Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent deſumta , tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. *T. H.*

56. Καὶ νὴ ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ἀφ' τ̃ Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet intelligat. Eſt enim fabula , quam tangit , non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Jovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet , ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam , Semeles ſororem , perferri , & ὡς κόρην , *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Jove viſum , quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. *J. G. G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam , quam voluit *Graevius* , ſi tetigerit *Noſter* , nihil eſt , quod prius credamus , quam illum intelligi noluiſſe : quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat ? Imo vero facile poteſt probari , nihil *Luciano* fuiſſe minus in mente, quum haec ſcriberet : apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit , ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ ⊖ Ἀθάμαντα , κ̀ πείθει τρέφειν ὡς κόρῃ. atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone , ut ex *Pauſania* atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo , *Lucianum* memoriae vitio , dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. *T. H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id eſt, τ̃ Εὐρώπης τ̃ Ἀγήνορος. *F. G.*

62. Ἀντιόπ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æſopi filia , vel, ut alii volunt , Nyctei-

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam vise. Jamque plane confectus animum despondi: atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem serviunt. MA. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt qui amant.

Δαινάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρυκα ἤδη. εἰ γᾶν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

1. QUalia patrasti, Titanum pessime! perdidisti quæ in terris sunt omnia,

Z E Υ Σ.

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. *E.L.*

63. Ἀπηγόρυκα] *Erasmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *se pariturum negare*, *recusare* Latine reddiderunt; quae significatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipso *Luciano* res est gesta: notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, animumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T.H.*

Ibid. Ἡδέως ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut servi ob nimiam dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Antoninus Pius constituit §. 1. Inst. L. 2. D. *de his qui sui vel alien. jur. s.* Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet *Grot.* Flor. Sparsc. ad d. §. 2. *A.S.*

64. Ἠξ— πεπράσθαι] Athenis servo justa de causa πράσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienses, si nimis immiti dominorum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πράσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὁ δὲ OI NYN φασὶ τὸν οἰκέτας πράσιν αἰτεῖν &c. ostendere videtur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii Rescriptum in communem usum rediisse. Cur autem *Plutarch.* περὶ Δεισιδ. p. 166. D. scribat, ἔστι δ' δούλοις πάμ-

μων ἐλευθερίαν ἀπογνοῦσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότου μεταβάλλειν ἐπιεικέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis desperatio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνόντας ampliore paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc solo loco *S. Petitus* p. 178. reposuit; praetermisit, studione an temere, *J. Meursius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πράσιν αἰτούμενοι τὴν τῶν κεκτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακοδούλους, (*Noster* appellat κακῶς δουλεύοντας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες· ad accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiss. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Instit. *de his qui sui vel al. j. s.* ipsius rei *Is. Casaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caes. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T.H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Cætera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J.B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae Edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt: ordo scriptorum *Luciani* in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo de-

μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθείς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδέν ὅ,τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἠλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. Οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τοὺς ἵππους τὸν θυμόν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τοῦ χαλινοῦ; εἰ γάρ τις ἀνθοίη τοὺς, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῆς δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ἐπιπολύ, καὶ οὐκ

adoleſcentulo inſipienti concredito curru; qui hæc exuſſit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil eſt, quod non conturbarit, & confuderit: ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine, ne reliquiæ quidem hominum reſtarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi, Jupiter: ſed ne acerbius feras, ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim ſperare potui tantum fore mali? JUP. Non tu ſciebas, quanta indigeret accuratione hæc res, &, ſi quis tantillum evagetur a via, actum eſſe de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere ſumma vi fræna? ſi quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim: quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo curſus ferebat, partem; tum ſurſum & deorſum, ac plane quo vellent ipſi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram, ac propterea renitebar diu, nec com-

88. Ἀφνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀπόῤῥιπτουσι. *V.*

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur, & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam, ſive, ut ait, hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβιβασάμενος] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum* ἀναβιβασάμενον *non eſt* impoſitum; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem:* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναβάμενον. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἐμβιβάσαι *Herodot.* I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἁπήνας τέκνα καὶ γυναῖκας *Apollod.* III. p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus, opinor, juſtius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere, illum corporis ſtatum componere, qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur:* ἐστηκέναι βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκὼς, *genubus innixus:* ἀνὴρ βαρὺς vel ἑδραῖος καὶ βεβηκὼς, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγελείαν καὶ βεβηκὼς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη, σύνθεσις ἀξιωματικὴ ἐξ αὐστηρᾶς ἐξ ἰσχυρᾶς ἐξ βεβηκυίας· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura, quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T. H.*

6. Τοσούτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἶχε τὸ ἅρτυγος] *Micyllus, jugum currus:* hoc ferre non potuit *Benedictus*, ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &

committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen

ὄπισθιον αὐτῷ τ' ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ καλελιπάρησε δακρύων, κ) ἡ μήτηρ Κλυμήνη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμην ἐπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι ἑαυτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάταντες αὖθις ὀπινεύειν, κ) ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τ' ἡνιῶν, κ) μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ κ) ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς, κ) ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τ' ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες μειρακίου, ἐξετράποντο τ' ὁδοῦ, κ) τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχε τ' ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καίμοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν συγγώμην ἐπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον ἐνομήσῃς, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρω-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνία τεινων] Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τ τ ἅρματος περιφερείας· λέγει δὲ τ κύκλου τ παπεπηγότος ὑπ τοῦ ἅρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τεινων, quod ab *Homero* sumtum) τοῦ ἐπιβάτου. v. 728. ubi poëta magnifice describit coelestem Junonis currum — δίφροι δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἰσί, quae scilicet τ δίφρον vel sellam curulem superne ambiant: *Schol.* αἱ περιφέρειαι τ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι· τὰ ἐπὶ τ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν κ) τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τ ἁρματίου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριὰς, ad quam Rhesi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum est leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης] Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τ ἁρματείου δίφρου τ περιφερείας, ἢ (scilicet περιφέρεια· prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μέρος) κ) ἄντυξ ἐπιδιφριὰς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος vid. Schol. χερσὶν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτός. Multa similia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τ μὲ Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τ ἡνιῶν, τὸς δὲ ἵππους καλαφρονήσαντας τ παιδὸς ἐξεκχθῆναι τ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. *T. H.*

ϖυρωδέςερ@. ὥς' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα ϖ ἔπεσεν ἐκδιφρηθεὶς, ἠλεκίρον ἐπ' αὐτῷ δακρύωσαι, ϗ αἴγειροι γιγνέωθωσαν ἐπὶ τῷ ϖάθει· σὺ δὲ συμπηξάμ@ τὸ ἅρμα (κατέαγε γὰρ ϗ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, ϗ ἄτερ@ τ τροχῶν συντέτριπ) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τὺς ἵππυς· ἀλλὰ μέμνησο τύτων ἁπάντων.

fit magis ignitum. Illum ergo ſorores ſepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excuſſus, electri ſuper eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce caſum. At tu refecto curru (infractus enim eſt temo ejus, alteraque rotarum contrita) curſum redordire ſubjunctis equis. Ut tamen memor ſis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π. Α Ρ.

ΕΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, ϖότερ@ ὁ Κάςωρ ἐςὶ τύτων, ἢ ϖότερος ὁ Πο- 30

1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Caſtor ſit horum, aut Pollux?

ᵃ Γὰρ ϗ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ ϖάθει] Dederant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθ@ eſt ipſius Phaëtontis fulmine icti praecipitatique caſus: *Pauſan.* I. p. 10. ϗ σφίσι (Γαλάταις) ἀφ' ἧ χώρας ῥεῖ ϖοταμὸς Ἠριδανὸς, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τ Ἡλίου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ ϖερὶ τ Φαέθοντα τ ἀδελφὸν ϖάθ@. Rem deſcribit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα ϖοτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς ϖρὸς ςέρνα κεραυνῷ Ἡμιδαὴς Φαέθων ϖέσεν &c. hunc ſi contuleris, ſtatim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* verſus, quem *Quinctilianus* ſervavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noſter* ϖερὶ τ Ἡλίκ. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & ſeq. totus fere eſt in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι ὅτος μ̃ . . . .] Pollucem intelligit; ſic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάςορά Θ' ἱππόδαμον, ϗ ϖὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Noſtrum* Ἐρωτ. 16. ἑτερημέρους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τ τραυμάτων] *Caeſtuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caeſtuum veſtigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmaſ.* p. 306. nam *caeſtuum vulnera* egregie *Plinio* reſtituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, ſunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipſum Luciani locum Vir ſummus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *veſtigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *oſtentare tergum foedum recentibus veſtigiis verberum*; vel jam ſanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὅπλον τί ἐςιν ἢ ὀν χειρὸς ἢ τ ἀφιεμένων ὄγε σὸν ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω. *Arrian.* Α. Α. VII. p. 286. Eleganter *Auguſtin.* Ep. XLVIII. *Quaſi vero ſi quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adverſa vulnera exciperet, & peritiſſimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipſe potius diceret, ſic ſe velle ſanari, ut magis eſſent in corpore ſuo veſtigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo ſumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τῦ ϖροσώϖου τὰ ἴχνη τ ϖληγῶν, τὰ σημεῖα τ ὕβρεως, τὰ δείγμαλα &c. *Æſchin.* in Cteſiph. p. 84. v. 22. de Demoſthene: τὰ τ κονδύλων ἴχνη τ τῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inuſtae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαςιγίας αὖ εἴ τις ἦν, ϗ ἴχνη εἶχε τ ϖληγῶν ἁλὰς ἐν τῷ σώμαλι ἢ ὑϖὸ μαςίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum veſtigia oſculantur.* Venuſte Zeno apud *Diogen. L.* VII, 23. τ γνωρίμων τινος ϖαιδάριον μεμωλωπισμένον θεασάμενος, ϖρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τῷ θυμῷ τὰ ἴχνη· ſic ἴχνη τινὰ & μώλωπες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noſter quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη & σημεῖα τ ἐγκαυμάτων· ςίγματα praeceſſerunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditiſſimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum exiſtimem, loquendique modum, *quibus veſtigia ſcripta fuerunt*, tolerari non poſſe. Caſtoris & Pollucis ſimilitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & ſtatuis fingebantur. *Ælian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι· νεανίαι μιγάλοι, γυμνοὶ

lux? nam equidem ut discernam eos, non est. MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jasoni socius navigabat: alter autem nihil tale præfert, sed purus est atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne

λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, ὅτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι ὅτος μὲν, ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παλαίων τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, ἡνίκα, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὤνησας, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, καὶ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον

[b] Διδάξας] δείξας F. quod nisi Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

νοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. T. H.

38. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Α. . .] Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum sparsit arenis.* M. du S.

42. Τὸ ὠοῦ τὸ ἡμίτ.] De pileo intellige. M. du S.

Τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμίτ.] Quum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, si nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditiora promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori justi voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque *Catullum* appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus esset Numidicus*, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetustarum Edd. *aeratae; Brantii, jubatae:* ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solenni mutatione obscuratam, *Elmenhorstius*, nescio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque hæc tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Castores autem Spartani jure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 506. Ὧν ὀστράκου στρόβιλος ἀντέμιμηλός Κόρσῳ σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Eruditiss. *Pottero* in versu 89. Κελυφάνῳ στροβίλου (ita legendum puto) ὠστρακωμένῳ, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: *Hesych.* Ὀστράκων· Ἀττῆναι, τυτθὸν, ἄρτι γυμνοῦ ὀστράκων· ἀντὶ τοῦ ὠῶν, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo constituendus est hic *AEschyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse *Salmasium* pateret, si genuinam summi Viri manum operi suscepto longe impar *Schrevelius* fuisset adsecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακειμένοις κούροις, ἔνθα καὶ νῦν οἱ καμπτῆρες (καμπτοὶ ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα ἅπερ τοῖς ἐπικειμένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teste *Codino* in Orig. Const. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res sacerrima, velatum: εἶναι δὲ φασὶν ὠὸν ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque *Pausaniae* perduraverat vivacissimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum consarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Sorani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit σύμβολον εὐγενείας, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus,

τιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἑκατέρῳ stella, jaculum in manu, & equus utrique al-

quos κωνῆν geſtare voluerant: ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἐλευθερίαν & εὐγένειαν· ἐν Λακεδαίμονι τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπεράνω· talem ornatum pulcre nummi praeferunt, quos ex ditiſſima Soceri mei *Jac. Wildii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſint, copia rem primo adſpectu liquidam obfuſcant. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuncias, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι· feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἑκατέρωθεν, ὅτε τὸ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς οἰακοῖν ἐπιλάμψαι λέγοντες· quod adeo non ſprevit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera*; *gemina Ledae ſidera*; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* Λ. Π. v. 25. &, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθεώσεως honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quom ſunt, qui tradiderint adſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα & Πολυδεύκην ἐξέφηνεν· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ἐκ τοῦ Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος & Πολυδεύκης, ἐκ ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum aliò ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δέ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quae ſaepe ſibi viciſſim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cujus adyto ſapientiae, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἑτερημέρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἑκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφοις· ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτλιν ἀκοὴς εὖ τελεχνασμένα πλάσματα συνυφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψεῦσθαι, τόντε ὁραῖον εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ δίχῃ διανείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τὴν ἑτερημερίας αὐτῶν προστερατεύσαμενοι διήγημα· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſchelio* ſunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, ὃς & ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν & νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἑτερημερίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locus *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem hæc emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Iſag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον· nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quae modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πίλους, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνιττόμενοι τὴν ἡμισφαιρίων κατασκευήν. Ergo Ledae filiorum in pileis cur ſtellae micuerint fruſtra quaerimus, ſi haec jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubuleus, Dionyſus. Tritopatreus,* quod

albus : quo factum est, ut sæpe hunc ap-

ἀλβικός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸ μὲν πρωτεῖον

quod vulgatur, unius fuisse nomen induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversæ fuerint sententiæ, demonstrat insignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες· similia plane, sed paulo brevius, in *Etymologo:* emendationi vero stabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuisse Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pausan.* X. p. 896. Amphissenses ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων· quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ nascerentur, & dictos fuisse Διοσκούρους, & existimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Eusebius* servavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi nascuntur ἐν τῇ Σύδυκ (Σάδυκον vel Σάδοκον appellat *Damascius* apud *Phot.* p. 573. Σανδόκον *Apollodor.* III. p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθρᾶκες· eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi potest; nam Κεφαλῆσιν, ut docet *Pausan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτῃ θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum testatur Athenienſem ἐς Θηβαίους τὸ Καβείρων τὴν τελετὴν καλασκήσασθαι V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Insc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quæ scribit *Herodot.* II, 51. Pelasgos, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quæ postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiæ disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγαυοὶ, Οἵ τε Σαμοθρᾴκῃ ἱερὴν χθόνα ναιετάουσι Κινδύνους ἥνιτῶν ἀπερύκετε πολυπλανήτων· illaque inprimis observanda. Κουρῆτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς χόροι αὐτοί. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδεῖς, Οἵ τε καὶ ἠρίνοι Δίδυμοι κληζεθ' ὑπ' Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est *Ovid.* I. Trist. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ ἀφορμὴν ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac historia sub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, sive rem incertam tutius in medio relinqui censens, sive religione deterritus, commemoret; nisi quis in eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6. librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem juvantes, accusans.* Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur scriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas statuit duas virileis species aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Castor & Pollux.* Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos Inscriptiones praebent, & sæpius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum esse memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pausan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas esse licuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injustae causae auctores sane graves, *Eratosth.* Catast. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Astron. II. c. 22. & *Caesar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Isidorum* & alios momenti minoris præteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, *Onomacritus*, sive quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & *Nigidius*, Astronomiae veteris consultissimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. sed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse* (haec ejus ætati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; nisi malis *praeter eis*, hoc est, præterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) *qui initiis praesto sunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere descriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse *Sextum Emp.* qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a *J. Davisio*, viro doctissimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio distributos *Stesichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

πον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· ἢ δὲ τῷ ϐ pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum, Pol-

Suidas in Κύλλαρ, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥραν δ' Ἐξάλιθον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λδυκῶν ἵππων ἐπέϐησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς πεϱιεθηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat πεϱιτιθέναι· nam κεφαλαῖς πεϱιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος πεϱιεζῶσθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους πεϱιεθηκάτην καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M, 320. — ἔδουσι τε πίονα μῆλα οἶνον τ' ἐξαίτον — de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τ κεφαλῆς ἐλάμϐανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πίλιον κεφαλῇ πεϱιϑέμενος VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphēum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲϱ τ σωτηϱίας εὐχάς· εὐθὺς δὲ τῷ πνεύματι ἐνδόντι, καὶ δυοῖν ἀστέϱων ἐπὶ τὰς τ Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις εὐθυδοσίμου γενομένης τ πεϱιπετείας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τ πλοίων εὐχὰς μὲν τιθέασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ, τὴν δὲ τ ἀστέϱων παϱουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τ Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* cum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τ θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆϱας τ πλεόντων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes mare tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe:* quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *Iſocrates*, ut quaeſitiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη καλεχομένους ὑπὸ τ πεπρωμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε· βουλομένη δὲ πίστιν ποιῆσαι τὴν μεταϐολὴν, ἵνα αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔθηκεν, ὡς' ὁρωμένους ὑπὸ τ ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνευόντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεϐῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέϱι πτυχαῖς Σύνθακον ἑσσομένῳ ναυτίλοις σωτήϱιον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσαν θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἱπνικοῦ ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημείωται· ὁ μέντοι Σωσίϐιος ἔμπαλιν οἴεται σὺν εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus ſidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe pernicioſiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres:* merentur adſcribi, quae *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam

Πολυδεύκεος ὀνόμαλι· ἀτὰρ εἰπέ μοι ἠ τόδε,

rit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros : contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum , quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenæ præſidio committatur : credere fas eſt oculato teſti , & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὲ ἐγὼ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπρὰς, ἰθύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem , fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret , Helenæ munus tribuere non fuit veritus , cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſæpiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν οἱ ἀλὸς ῥοθίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες , exquiſita loquendi formula , quae aliud quiddam indicat , quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀσυάγους , ſic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum* , quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur: non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι , *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. θεῶν ἀποθεράπεια τῶ εἰληχότων τὴν περὶ τὸ γενέσεως τιμήν· multum ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν· σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter , atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νυμφαὶ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λωβητῆρες Ἐριννύες Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μαστὴρ *Carcin* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri AEtoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὄπιν βλητῆρα οἰῶν malim prae eo , quod *Salmaſius* dedit βλήτειραν οἰῶν , etſi mollius hoc ad aures accidat : addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *Simm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores , ut jam pridem eſt obſervatum : *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας , σωτῆρας εὐστέλμων νεῶν· ubi , qui quidem obtuſo non ſit ſenſu , & parum exercitato , vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris fit ſermo , loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes , quae , quantumcunque eos, qui ſuperſunt , excuſſeris , fruſtra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάξουσας βίαιον πόντον, ἀκείας τε ἀνέμων ῥιπάς· in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora , quam Caſtorum , Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσαλε , πολλοὺς δὲ καὶ σιλπνοὺς λαμπτῆρας ἔν τε νήσοις καὶ κατ' ἤπειρον ἀνήψαλε· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae , & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quinetiam Grammatici , homines in nugis acuti , Graecum Pollucis nomen eo trahunt : id enim continere πολὺ δῦκῶ , multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum , quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint : iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἀδδυκής. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus , modo implorarentur , adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras ; imo probis, ut par erat , juſtisque ſolis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους· quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas , audiat ipſos Dioſcuros , *Euripide* interprete , in Electr. v. 1350. Διὰ δ' αἰθερίας στείχομεν πλακὸς Τοῖς μὲ μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· Οἵοισιν δ' ὅσιον & τὸ δίκαιον Φίλον εὐ βιότῳ, τούτους χαλεπῶν Ἐκλύομες μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles , nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat , & merſa paene navi fundum petentes , qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi : quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ οὐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας Αὐτοῖσι ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι· quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus , quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum , deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὴν θαλάσσης ἀναταραχθείσης ὑπὸ πνευμάτων συκοφαντικῶν , καὶ σκάφους τῶ μὲ καλαδύντος, τῶ δὲ περικλυζομένου , καὶ τῶ κύματος ὑπὲρ τὴν τοίχων αἰρομένου (Interpres mirifice : *fluctu jam muros ſuperante:* lege ὑπὲρ τὸν τοῖχον, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ὑπὸ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τῶ κλυδωνίου τὸ πλοῖον· quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit , ſanandus eſt hunc in modum : Ἴσμεν δὴ & τοὺς Διοσκόρους , οἷς ἂν ὦσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων παραπέμποντας αὐτούς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' ὃ τῶ μὲ ῥύονται κλυδῶνος, τῶ δὲ προίενται· interpres, qui ſentinam errorum paucis virtutibus excuſare nequit , non verſionem hic , ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis : *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare , iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παρωτίδας appellant , quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios , Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt , & *gemellos* interpretantur , longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ τοῖς ὦσιν ἀποσήματα· ταῦτα ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάττουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Lacon. I. p. 21.

δε, τί δ' ἠπόλε ἐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρὸς, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτοῖν.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ἐ ξυνετὸν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ νομὸν, εἴτε δὴ ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅσον ἐπόθεν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παυ-

illud, quid tandem sit causæ, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari do-

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρωτίδων sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρώτιδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur:* in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus: Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ ἐ ὑπαρ λέγουσι φανῆναι σφισιν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κέρως τῆ Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μεῖον ἔχειν τὴν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲ Διόσκουροι τοῖς παλαιοῦ πλοΐζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, ἐ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πλάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* contuleris Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius*. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Fromond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eâdem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri volucrant. T. H.

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας: parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. Λ, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast: V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partire duobus:* mox: *Dixit, & alterna fratrem statione redemit:* signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux:* ingenio *Minucius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivant:* meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἕτεροι, inquit, δὲ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem ἐξεπεπτωκέναι τοῖς ὐ τῇ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων· & prolatis poëtae versibus, ὥςε κατὰ μὲ τὰ ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum indu-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis hæc est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, considere in ea navi, illaque vectos servare. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

δολαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὤν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τἄλλων ἕκαστος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, ὅτοι δέ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες; EP. ἀδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

dustriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ σὺν θεοῖς εἶναι καὶ σὺν θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator judicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἑτερήμεροι] παρ' ἡμέραν ἀμφότεροι, ἢ μίαν καθ' μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν σὺν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Ἀϊδωνέως. Fuere Viri Docti, quos dissidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐνείμαντο τὴν ἀθανασίαν, *Schol. Homeri* νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *AElian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Οὗτοι δέ τι π. ἡμῖν] Invectum videtur illud δέ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. ὅτοι τι ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorsus δέ· malit tamen aliquis δή, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane jocis, & asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequebatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio falsae ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γενναῖ πρώτῳ Ἀρτέμιδι, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε· quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissimo, προεκτρέχει μὲν Ἄρτεμις τῷ Ἀπόλλωνι, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus est in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca *Menander* ibi posuerat Ἄρτεμιν, testibus *Donato* & *Eugraphio*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται· μάγος ἐστὶν Ἄρτεμις· θεραπεύει ὁ Ἀπόλλων. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poëtae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in Inscr. & Marmor. Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μαῖα δ' ἐστὶν Ἄρτεμις· causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Παῖον, ἀσφαλὲς, βέβαιον· pro Πάγιον· Λοῖα, ὀλέθρια· pro Λοίγια· ἦγε & ἧιε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata: ἤργωλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰριώλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Ex-

Ἐνάλιοι Διάλογοι.

Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

DORIDIS ET GALATEÆ.

ΔΩΡ.

DOR.

ΚΑλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὑπομεμηνέναι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. ΔΩ. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριός ἐστω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὀνῆσαί ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. ἀλλὰ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φὴς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὁ, τε ὀφθαλμὸς ὑπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι Δάλογοι ιέ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθευόμενα Δαπαίζει. G.

2. Ἐπιμεμηνέναι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο δ' ὅτι ῥόδοις, ὑ μάλοις, ὑδὲ κιχίννοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* σελίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἀλλ' ὁλοαῖς μαλίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμηνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac θεμαίνεσθαι τινὰ vel τινὶ, ἰμμαίνεσθαι, θεμαινῶς, ἐπιμαινῶς, ἐμμαινῶς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo sequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerula Doris Enixa est* — *Ovid.* Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo.* Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦϊς editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polyphemus ἀφ' ἡδονῆς τῶν ἐδεσμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἱρᾶν τᾶς Γαλατείας· certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*, sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad AEtnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas consedisse: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. *T. H.*

3. Δωρὶ] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara suam non intermisceat undam.* *G. C.*

17. Ἀπὸ τᾶ σκοπᾶς] Mss. L. & Ox. & Ed. *J.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. *M. du S.*

Ἀπὸ τᾶ σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrum* in Ἔπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τὰς τῶν ὀξυδορκούντων ἀπὸ τινῶν σκοπᾶς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπᾶς θεωρεῖν, κατιδεῖν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum : verum illam nimiam obprobandi libidinem veſtram non fero : quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſcens aliquando, quum a ſpecula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem ; ego contra ex omnibus ipſi pulcerrima ſum viſa : ideoque ſoli etiam mihi adjecit oculum : illa vos pungunt ; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam : at vos deſpectæ fuiſtis. DOR. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulcra fuiſti viſa, ideo te talem putas, cui invideamus ? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo ? hanc, opinor, ob cauſam, quod adſueverit caſeo & lacti : cuncta igitur his ſimilia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris diſcere, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ φάγυ
ζονειδιστικὸν τοῦτο ὃ φέρω ὑμῶν· καί μοι δο-
κεῖτε ὑπὸ φθόνυ αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαί-
νων ποτὲ, ἀπὸ ς [a] σκοπιᾶς παίζουσας
ἡμᾶς ἰδὼν ὑπὸ ς ἠϊόνῳ ἐν τοῖς [b] πρό-
ποσι ς Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ ᾧ ὄρυς χ᾽ ς
θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνει, ὑμᾶς μ᾽
οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ᾽ ἐξ ἁπασῶν ἡ
καλλίστη ἔδοξα· ἥ χ᾽ μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τ᾽
ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γ᾽
ὡς ἀμείνων εἰμὶ, χ᾽ ἀξιέραστος· ὑμεῖς δὲ
παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμαίνοις, χ᾽ [c] ἐνδεῖ τ᾽
ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ὑπόφθονος οἴει γεγονέ-
ναι ; καίτοι τί ἄλλο ἂν σοὶ ἐπαινέσαι ἔ-
χειν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον ; χ᾽ τοῦτο, οἶμαι,
ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ χ᾽ γάλακτι. πάντα
ὧν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ᾽ ἂν ἐθελήσῃς
μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ἓν τ᾽ ὄψιν, ἀπὸ
πέ-

a Ἀπὸ τ᾽ σκοπιᾶς] σκοπῆς O. L. J. b Πρόποσι] ποσί O. c Ἐνδεῖ τὴν ὄψιν, καλὴ] Ita P. Poſt ὄψιν F. χ᾽ ἐδ. Priores Edd. ἐνδεῖ καλὴν τὴν ὄψιν.

ſpecula frequens : ita verbum σκοπιωρεῖν in *Ariſtoph.* Veſp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiaſtes.* Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve uſitatum σκοπιά apud *Platonem* ejusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur : *Anyta* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Φριξοκόμᾳ τόδε Πανὶ χ᾽ Αὐλίασιν θῆλο Νύμφαις Δᾶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾷ vel σκοπιὰν· niſi forte malis ἐπὶ σκοπιᾷ) Θεύδοτος οἰονόμος. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν uſurpet, ἀφαιρετικῶς, ait *Schol.* ἀντὶ τῆς τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· quomodo *Dionyſius Perieg.* σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρακύνθου. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque Edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τ᾽ προπόδων ς Αἴτνης protenſique juxta litoris vera locique naturae conveniens : Αἴτνης παρωρείας dixit *Philippus Theſſal.* in Epigr. apud *Salmaſ.* ad Solin. p. 73. *T. H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. *J. B.*

22. Ἐμοὶ] Abundat. *M. du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *J. B.*

25. Ἐνδεῖ τὴν ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare juſſi. Vel in ordine vulgato ἐνδεῖ jungendum erat ad τὴν ὄψιν· nam ἐνδεὴς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, εἶδεν ἑνδέτερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ᾽ ἦσαν. *T. H.*

Ibid. Τὴν ὄψιν] Mſ. Ox. & P. τὸν ὄψιν, non cum καλὴν conjungunt ſed cum præcedenti ἐνδεῖ. quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca ; ut mox & ſupra Θ. κρ. c. 7. & ἰχ. β. c. 36. εἰκ. c. 3. & καλλ. c. 10. ex quibus conſtat familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo hic ſervatam volui. Sic etiam *Polyænus* Strat. VIII. p. 602. C. τὴν ὄψιν ἀφεῖναι. Juntina καλὴν τὴν ὄψιν. *M. du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἐτυμολογικός. *J. B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ἓν τὴν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi : ſed *Lucianus* hic aliter ſentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſerenitate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum*, ὅμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην ἐδ᾽ εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς με λέγουσι.
Ἡ χ᾽ ὥρᾳν ἐς ποντον ἐσέβλεπον, ἧς δὲ γαλάνα.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ᾽ ἐμὶν ἃ μία κώμα &c.

Quod eſt hujusmodi :

Nec ſum tam forma turpis, quam dicor : in unda
Nuper enim vidi ipſe meos de littore vultus,
Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud *Maronis* ſumtum eſt : — *nuper me in littore vidi Quum placidum ventis ſtaret mare* —. *G. C.*

πέτρας τινός, εἶπόλε γαλήνη εἴη, ὑπακύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν ὡδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ὑπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν [b] κἂν τοῦτον ἔχω· ὑμῖν δὲ οὐκ ἔστιν ἥν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη Φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐναψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι προσερέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὰ γέλωτα ἐδυνάμεθα ὑπὲρ τοῦ ἐρωτικοῦ ἐκείνου ἄσματος. ἡ μὲν γοῦν Ἠχὼ οὐδ' ἀποκρίνασθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδήν, καὶ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exquisite: illud autem non laudatur, nisi enitescat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & musicus est.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum jugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ἐπιπρέπῃ] ἐπιπρέπει O. b Κἂν τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro κἂν *f.* & Marg. *Aiw.* καὶ. c Ὁ δὲ] ὁ δὲ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: est enim a βρυχάομαι.

48. Κόλλοπι] Ἥλῳ τε κιθάρας. *V.*

33. Εἶπόλε γαλήνη εἴη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσίδοισθον· ἦς δὲ γαλάνα· dubito an *Noster* eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν· quod *Ovidius* ingenio suo magis confisus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse *Valerium Flaccum* omnino mihi persuadeo I, 135. *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *Antra petens* ita distinxi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius* satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, Viro sagacissimo. *T H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cætera ex *Theocr.* Potuisset retineri Ἀφροδίτη· sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *J. B.*

45. Οἷα;] Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras adi *Philop.* c. 25. *M. du S.*

Οἷα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum esse statuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur: *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poëtis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem videram, Doctiss. *M. du Soul* sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philo-*

stra-

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἑπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς ἂν οὐκ ἂν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ; ΓΑΛ. ἀκοῦσον οὖν, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἠπιστάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ οἱ τράγοι, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶς αὐτοῦ.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

C Y C.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

K Τ Κ.

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καλαράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, ποιμαμοῦντα ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula centum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. *T.H.*

48. Κόλλοπι] Id eſt, *clavicula*. *F.G.*

50. Ἄλλο δ' ἡ λύρα ὑ.] V. Anacr. *Od.* I. *M. du S.*

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθυρμάλια, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τρέφω δέ τοι ἑνδεκα νέβρως, Πάσσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae catulos in ſummis montibus urſae; Inveni, & Dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus opportune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἳ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ὑμεῦ. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; *T.H.*

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. *M. du S.*

64. Κινάβρας ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κινάβρων ἀποβέμβρος Dial. M. X. § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dialog. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδίαν τῶν τράγων. *Heſych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάβρωντων μίλη, vult etiam κινάβραν eſſe τῶν μαχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάβρας. *Catull.* *J.B.*

68. Ὦ Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. *J.B.*

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ὑδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβόν σου τοῦ ἄντρου, ἀπὸ νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας, ὀπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· [a] ἐπεὶ γοῦν ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δέ ἐστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὁ ἕφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἔφαινησαν ἀποκρύπτειν αὑτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβών αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανυργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μέν, καὶ εὔοσμον, [b] ὀπιβουλότατον δέ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γοῦν εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον

auſus? CYC. Initio ſemet Utin appellitabat: at poſtquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyſſem ſibi nomen eſſe dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacenſem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen iſta patravit, qui haud valde forti ſit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a paſtu reverſus aliquam multos, inſidiantes nimirum gregibus: ubi autem oppoſui januæ operculum (hoc ſaxum mihi eſt ingens) ignemque feci ſuccenſa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut abſconderent ſeſe. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille ſive Utis, ſive Ulyſſes, dat mihi bibere medicamentum infuſum, ſuave quidem, & odoris boni, ſed idem inſidioſiſſimum ac turbulentiſſimum: etenim cuncta ſtatim videbantur mihi circumagi, hoc potu hauſto, ipſaque ſpelunca ſurſum deorſum ver-

te-

a Ἐπεὶ γοῦν ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. b Ἐπιβουλότατον] Ita G. P. *f.* V2. ἐπιβουλευτότατον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. *G.C.*

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae ſe fert, ἐπεὶ γοῦν ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατον, ſcribit ἐπιβουλότατον ſic & apud *Syneſ.* ἐπιβουλόταλα: ſed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, ſi recte memini, ἐπιβουλευτὸς ſed ἐπιβουλὸς non infrequens eſt Graecis ſcriptoribus. *f.G.G.*

Ἐπεὶ γοῦν ἐπέθηκα] Reſtituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob cauſas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum ſit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας· mox, πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσι. v. 313. Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειλα Ἄψ ἐπέθηκ', ὡς εἴτε φερέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis uſitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipſas membranas, ſed *Graevii* manum aberraſſe ſuſpicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν *Poëta* vocat, qua de voce, quae poſtmodum in aliam longe ſignificandi ditionem migravit, multa Grammatici. *T.H.*

88. Ἐπιβουλότατον] Agnoſcunt hanc ſcripturam Ed. *f.* Mſ. Gr. & P. ſic ſcribitur etiam ſub *Tim.* c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ἐπιβούλευτος. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσεπιβ—. *M. du S.*

Ἐπιβουλότατον] Quem tibicinem huic voci ſolum ſuppoſuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Eſt quidem in compoſitis ἐπιβούλευτος per ſane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης θύσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) Ἱππ. p. 561. v. 42. δυσεπιβουλευτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ageſ. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων σὺ τοῦ τοιούτῳ τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον & ἀθορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. *Syneſ.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πράττων ἀδιέξεπός τε & ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compoſitorum hanc formam ſimplex ἐπιβούλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis uſu venit. Si quis θορυβητὸς, ἁμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* compoſita vidimus, oſtenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum exiſtimavi, ſi certiſſimae fidei verbum ſcriptori noſtro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάκιστον τοῦτο & ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. *Stob.* e *Dione Chryſ.* Ἀφθονία κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἔχθιστον & ἐπιβουλότατον. *T.H.*

93. Ἀποξύσας τὸ μοχλὸν] Ex *Budaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, *extenuo, derado,* ACHO-

tebatur ; nec amplius omnino apud me eram ; denique in ſomnum devolutus ſum. Ibi ille, raſo ad acuendum vecte, & ambuſto inſuper, lumine me privavit dormientem : ex eoque tempore cæcus ſum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiviſti, fili, qui non exſilueris, dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit : nam, ut mihi quidem certo perſuadeo, non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipſe abſtuli, ut magis eum caperem exeuntem : nam quum conſediſſem juxta januam, venabar manibus expanſis, ſolas prætermittens oves ad paſtum, præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocaſſes adverſum eum. CYC. Convocavi, pater & venerunt : ſciſcitati autem inſidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin eſſe, atra me bile percitum ducentes confe-

αὐτὸ ἀνεστρέφετο, κ᾽ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον καλεσπάσθην. ὁ δέ, ἀποξύσας τ᾽ μοχλόν, κ᾽ πυρώσας [c] γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· κ᾽ ἀπ᾽ ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μελαξὺ τυφλούμενος. ὁδ᾽ ὃν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τ᾽ πέτραν ἀπὸ τ᾽ θύρας. ΙΚΥ. ἀλλ᾽ ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· κ᾽ [d] καθίσας πρὸ τ᾽ θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τ᾽ νομήν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ᾽ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει βοηθῆσαι ἐπ᾽ αὐτόν. ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, κ᾽ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο γ᾽ βουλευόντως τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι ΟΥΤΙΣ ἐστί, μελαγχολᾶν οἰηθέν-

95 τυφλός εἰμί σοι] Deeſt in P. d Καθίσας] καθήσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura, ut in initio hujus dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna ſane, quae commemorentur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξεπήδησας. G.

acuo. Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τ᾽ μοχλὸν κ᾽ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε με καθεύδοντα. Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt an* ἀποξύω *poſſit etiam pro* ἀποξύνω *accipi, id eſt, acuo* : quidni ? modo poteſtate ſecundaria, *deradendo*, quemadmodum in lignis fieri debet, *exacuo*. Vereor tamen, quanquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύνας ab *Homero* ſumtum Od. I, 326. — ἀποξῦναι δ᾽ ἐκέλευσα· mox : — ἐγὼ δ᾽ ἰθύσασα δόρατος Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ· *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὃν φασγάνῳ τᾷ δ᾽ ἐξαποξύνας ἄκρον Εἰς πῦρ καθήσω — Illud *Homeri* ἰθύσασα *Scholiaſtes* interpretatur : ἀπῶξυσα· tum ἐπυράκτεον, ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Diſtinctionem, quae perperam in nonnullis Edd. poſita *Benedictum* deceperat, recte collocavit *Budaeus* : ceterum unde promſerit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro : *Stephanus* certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nusquam recenſuit. T. H.

Ibid. Μοχλὸν] *Palo, Virgil.* AEn. III. — *& telo lumen terebramus acuto.* G. C.

Ibid. Πυρώσας γε, προσετι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne ſuccenſo.* Sic eſt interpungendum & vertendum. J. C.

2. Καὶ καθίσας] Uſque ad μόνα aberant a Mſ. J. B.

6. Μανθάνω ὑπ᾽ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte diſtinguit hæc editio ex Salmurienſi ; at debebat μανθάνω, ὑπ᾽ ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. J. G.

Μανθάνω ὑπ᾽ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt profecta : ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi : μανθάνω ἀπ᾽ ἐκείνων, *ex iis, quae narras, intelligo*. Ut *Gronovius* voluit, ita plane *V2*. & ferri poteſt, ὑπ᾽ ἐκείνοις, ſcilicet προβάτοις· ſed potius habuero, ὑπ᾽ ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expreſſit, ſit conſentaneum : vid. Od. I, 444. *Nonnus* ſive *Maximus* Συναγ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. διέβρασε δὲ μεθύσας τ᾽ Κύκλωπα, κ᾽ τυφλώσας αὐτὸν, κ᾽ ὑπὸ τὸ ἔριον ἑνὸς κριοῦ καταχρυμώσας ἑαυτὸν, κ᾽ ἐξελθὼν σὺν τᾷ κριῷ ὕστας ἀπέδρα. T. H.

οἰηθέντες με, ὤχονῖο ἀπιόντες. ἕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, [a] οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γοῦν αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis cæcitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

[a] Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμὼν γ' ἴσται οὐδ' Ἐνοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. ἐ ἀπολλύναι] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστί, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πᾶτως. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστί· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T.H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianæ comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— *Alpheum fama est huc Elidis amnem*
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — *Populisque per aequora mittens*
Sicaniis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — *Tumida sic transfuga Pisa*
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. *G.C.*

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν δὲ ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλο ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἔθνα ποταμοῦ. *J.B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἄ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι, φεύγουσα Ἀλφέον, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειώα vel Ἀλφειῶσα Dianae cognomen, de quo *Is. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T.H.*

Ibid. Ἀλφειὲ] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo lucu-lentius ejusdem fluminis naturam, cursum & αὔξησιν describit. *G.C.*

22. Οὔτε ἀναμίγνυσαι..!.] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Pausan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem af-

fe-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

N E P.

1. QUid hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus in pelagus nec commisceris salo, ut quidem mos est fluviis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci servato liquore, non permixtus præterea purusque properas, nescio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ solent & ardeæ: & videris emersurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuisti sæpius.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Π Ο Σ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειὲ, μόνῳ τ' ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πολλοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφυχθείς, ἀλλὰ ἀφ' ἁλὸς θαλάττης ξυνεστὼς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ, οὐκ οἶδ' [b] ὅπῃ βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν πού, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. Α Λ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠράθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

Π Ο.

[b] Ὅπου] ὅποι *J. Vz.*

ferentem. p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male distinctum puto οὔτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν ἀφυχθείς, quum rectius non distinguatur ab *Bourdelotio*. Neque sane id potest notare *neque diffusis aquis te ipsum cohibes*; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed *diffusus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi ἀφυχθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota est elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφυχθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quaesitum in ἀφυχεῖσθαι, quod si *Luciano* potuisset in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc sunt, ejus scripta. Non alia τῷ ἀφυχεῖσθαι est potestas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε ἀφ' τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ ἀφυχούμενον τῇ θαλάττῃ &c. παγκάλως μυθῳδῆς. V. p. 325. C. Padus ἀφυχούμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεστηκέναι ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δύνειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τῆ Σικελίας ἀμιγὲς τῇ θαλάττῃ ἀφυσᾶζον τὸ ποτιμον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. φυλάττων ἀμιγὲς ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἐπάσης ᾤκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παρεχόμενοι δ' τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κύκλῳ, κατὰ τ' ἐκ Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς δὴ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τ' πολαμὸν ἀφ' θαλάσσης μέσης ἀπαμιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male distinctum puto οὔτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν ἀφυχθείς, quum rectius non distinguatur ab *Bourdelotio*. Neque sane id potest notare *neque diffusis aquis te ipsum cohibes*; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed *diffusus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi ἀφυχθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota est elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφυχθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quaesitum in ἀφυχεῖσθαι, quod si *Luciano* potuisset in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc sunt, ejus scripta. Non alia τῷ ἀφυχεῖσθαι est potestas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε ἀφ' τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ ἀφυχούμενον τῇ θαλάττῃ &c. παγκάλως μυθῳδῆς. V. p. 325. C. Padus ἀφυχούμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεστηκέναι ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δύνειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τῆ Σικελίας ἀμιγὲς τῇ θαλάττῃ ἀφυσᾶζον τὸ ποτιμον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. φυλάττων ἀμιγὲς ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἐπάσης ᾤκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παρεχόμενοι δ' τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κύκλῳ, κατὰ τ' ἐκ Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς δὴ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τ' πολαμὸν ἀφ' θαλάσσης μέσης ἀπαμιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferentur, juncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἔλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est hujus dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον· id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, ut qui saepe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάρον latine quidem commode reddi non posse dicit in *Laro hiante Erasmus*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοί] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Aristot.* Haec avis urinatur, sicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφαίνειν σεαυτόν.] Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. *Nescio ubi, sicut gaviae & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exserturus.* *J. J.*

Ἀναφανεῖν] Cl. *Jensii* emendationem in textum recipere visum est. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελική· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ λιμνώδης τέ ἐστι, καὶ λιμνὴ καθαρᾷ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπαπτέρει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ [a] αὐτῶν φαινόμενον

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appa-

ret

[a] Αὐτῶν] αὐτὰς *J. Vr.* Marg. *Alw.* quod praetulero.

34. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥεῖ;] Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς ῥεῖ; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δηλαδὴ κατέπιμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit*. In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸ τελεώταῖον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα εἰς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat; sufficit namque si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur*. In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τὰ δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἱρὸν εἰσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant*. Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δὴ ἁπλησίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti*. Quid plura ex Nostro loca adscribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ, ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθά μοι δοκεῖ ἄν τις αὐτὴν καταλαβεῖν. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, ὃ δὴ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. καὶ Κόραιβον δὴ, καὶ Μελιτιάδην ἐκείνους ἀνοήτους φασίν.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet ὁ πάνυ *J. Fr. Gronovius*. Cujus exemplis ex *Catone*, *Livio*, *Plauto*, *Caesare*, *Suetonio*, *Plinio*, *Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone*. Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen inveniisse*. cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *sic*, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissimo quoque τὸ, *haec* supervacuum est in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem*, &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat*. Ita & scriptor ad Herennium IV, 9. superfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem*. Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse*. Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent* socii *in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis injurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent*. Nam profecto sine τῷ *ibi* constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus. *J. J.*

Hy

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τ' πηγήν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην ἣν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μὲ, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, πῶ τ' Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χώρει πρὸς τ' ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τ θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

[b] Παρ' ἐκείνην] ἐκείνην *J. V2. AIW.* Reliquae Edd. vitioſe ἐκεινης. [c] Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναναμίγνυσο. C. P.

Ἠδὲ πῶ . . . αὕτη ῥ.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὕτη μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, ποτὲ ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὕτη, πηγὴ legendum. Adde *Mer.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὲ, πῶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Ἡ δὲ non eſt idem plane, quod αὕτη· ſic enim ſcribendum fuerat, ἥδε δὲ πῶ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὲ Ἀρέθουσα· ſequi ſolet ὅτ@ in hoc ſtructurae genere creberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δ' ἐπιτέθραμμένῳ τὰς τ φοιτητῶν εἰσόδους ὅτ@ εἰσιόν πως τότε. *Noſter* πῶς δῆτ' Ἰσ. συγγρ. c. 5. τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς ὁ τ εὐμεταχειρίστων τοῦτ' ἐστι. de Luct. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοί ὄντες ὅτοι. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διαυγὴς τέ ἐστι &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus transjecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἄνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Σωαγ. I5. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τ Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνον δ' ἀτέραμνον τ ἀλυκῶν τὸ τ Ἀρεθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναβλύζει] Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης ἣν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τιν@ ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τ' Ἀμφιτρύων@ γυναικὸς, ſcil. ἐκπεμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χάρει πῶ τ ἀγαπωμένην. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἐγὼ σὺν ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τ Διός. In his iisdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ πῶ τὴν σελήνην ἀπελθών. Κόρης ὅτω καλῆς φοιτώσης ὀσημέραι παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. J.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναναμίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Ξυναυλίαν vocant *tibiarum concentum, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται*, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἂν φήθη συναυλούντων ἀκούειν. Ejusmodi συναυλίαν, ſive συμφωνίαν τινὰ τ αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Pollice*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδ@ προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν· & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαί@ αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντ@. niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris Deiis

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΜΕΝ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι Φορητόν· καὶ εἰς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεσθαι γὰρ πρὸς σὲ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

MENELAI ET PROTEI.

MEN.

1. AT aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale fis.

2. PRO.

---

liis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συναυλία ἐστὶν, ὅταν δύο ἢ καὶ πλείους αὐλῶσι συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὅμοιον, εἴτε διάφορον, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ καὶ συμφθεγγομένης· haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & νόμοι κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσήνουν, meminitque *Athenaeus* τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τοῦ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος) *Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ἔδει καὶ πέτραις θοῆναι δάκρυα, καὶ ὄρνισι νοῦν εἰς συναυλίαν τοῦ πένθους. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. Praiverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὡς' ἐλλειπὸν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἑταίρων praeceſſerat, καὶ δῆτα ᾠδὸς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὼν κατόπιν τοῦ χοροῦ. *Heſychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διατόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lynceus* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιαύτῃ (ὁ ἐχαρίτης) ἐνθυμοτόμιον ἔχει πρὸς τὴν γλυκὺν συναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dederant, *eodem alveo cum fonte illo miſceantur*, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ὁρίσαιμεν χειμῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτῃ· *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίαι γεροντικαὶ, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὅμαυλος. *T. H.*

Μ. καὶ Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. *M. du S.*

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς πανταχόθεν γίγνῃ, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens.* G. C.

58. Εἶ-

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifeſtis reſideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipſe converſum fecerim? ſin fidem non habes, idque negotium falſum eſſe videtur, inanis ſcilicet quædam ſpecies ante oculos conſiſtens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortiſſime, manum: probe ſcies, videarne ſolum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adſit. MEN. Non tutum eſt hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidiſſe nunquam, quæque hujus piſcis ſit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram acceſſerit, aptaveritque acetabula, & adglutinatis hæſerit cirris, illi ſimilem ſe reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὀπὶ τ ὄτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μεταπλάσασα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τ χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε ὁμοι πρόσεστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπων ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς ὅτῳ εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τ μὲν πολύπων εἶδον. ὰ πάσχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ τ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζε ἑαυτὸν,

a Προσένεγκέ μοι] προσένεγκαί μοι. *Al. f. V2. S.* b Κάειν] Ita vetuſtae Edd. eaque reperitur in *Xenophontis* ſcribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* κάιειν.

58. Εἶδον] Non videt tamen apud *Homerum Od.* Δ. 456. & ſeqq. Sed v. 418. prædixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur ſcribendum eſſe, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψεῦδος εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τ ὀφθαλμῶν ἱσαμένη. *Quod si non credis, & haec res tibi videtur falſa quaedam ſpecies, quae oculis objicietur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεύδες. *J. G. G.*

Ibid. Ψευδὲς εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus ἐπεξήγησις, φαντασία τις &c. Sed nihil eſt cauſae, cur commoda verba & aperti ſenſus ſollicitemus. *Heſych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθὲς, ἀλλὰ σκῆμά τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas converſione particulam vide Polluceae declamationis, quam *Philoſtratus* excerpſit de V. S. II. c. 12. ubi ſophiſticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πολύπουν] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Praeterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide.*

Πουλύποδος νόον ἔχε πολυπλόκου, ὅς ποτὶ πέτρῃ,
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

Id eſt,

Mentem habeas vafri polypi, qui protinus illa,
Se quibus admovit, ſaxa colore refert.

Idem *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inſcribitur, ex *Pindaro* opinor: ποντίου δρυὸς πετραίου νόον ἔχων. *G. C.*

76. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ] *Aelian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, ſi accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula*, *caliculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπεῖραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία vel *clavi*, *crines*, *cirri*, *pedes*, *brachia*, *flagella*, ut adverſus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* obſervavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodeſſe potuerat *N. Heinſio* minus in hac re circumſpecto ad *Ovid.* Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, ſaepe Grammatici ſolent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad M. Ἐγκ. *Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Heſych.* opportune *Euſtath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τῶ πολύποδος πλεκτάναι λεπτὸ μέρους. τουτέστιν, λεπτ τ βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πρανεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκειν) ὁμοιαι εσαι κοτυλιδίοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν ⟨ παρονομάζον⟩ apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta ſuppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ ⟨ν⟩ ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex iſta vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua conſuetudine ſuſpicio mihi fuit oborta, fieri potuiſſe, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipſa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec ſenſu nec ſtructura ſatis viderentur conſtare: cur enim poſt ἁρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῦντα ἔχεσθαι onus illud orationis limpidae ſupervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, ſi addi omnino voluiſſet *Lucianus*, cur non

τὸν, ϗ μεταβάλλει τ χρόαν, μιμούμενος τ πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τὺς ἁλιέας, μὴ διαλάτῃων, μηδὲ φανερὸς ὢν ἀφ' τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ ἀπιστότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τ αὐτὸν πῦρ ϗ ὕδωρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui ſis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ. PANOPES ET GALENES.

ΠΑΝ. PAN.

ΕΙδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ ϗ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; ΓΑ. ϗ γὰρ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἦν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις ϗ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τ θάλαμον, ὑπὸ τ Ἀμφιτρίτης ϗ τ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

I. VIdiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quæ non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore ταῖς πλεκτάναις extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. *T. H.*

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; *F. G.*

Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi*, hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi*. *J. C.*

Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gataker*us eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita verſatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Raphelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit ἰδὼν οἶδα, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *cujusmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae*: nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. Scriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præsentibus? at hæ sibi quæque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Jupiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, istæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulcriorem formarum elegans spectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τ῀ μὴ πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τ῀ νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ᾧ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δέ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

Καπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηΐδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέτησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ἐγὼ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιτε δὲ ἐς τ῀ Ἴδην πρὸς τ῀ Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγινώσκειν τ῀ καλλίονα, φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τ῀ Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μὴ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τ῀ κρατοῦσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ Ἀφιτρίτης ἀμβλυώττῃ.

ΤΡΙ-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem sartum tectum relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. *T. H.*

7. Ἐπιλέξαλο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπιλέξαντο. VIII, 128. Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pausanias* saepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adsentior *Sylburgio*: nec non pari significatione ἀνελέξασθαι & ἐπεκλέξασθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat *Dion. Cass.* LX. p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι. *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ νῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἴσεται, *singula scriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venustatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatissimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. *T. H.*

11. Διέτησεν αὐτός] Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur *Benedictus*: *ac nisi Jupiter ipsas diremisset.* Paulo post κρίναι legas an κρίνειε nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Doctiss. *Jensius* approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur; καὶ τις ἥξει μὴ μικρόν. *T. H.*

17. Κρίναι] Mallem κρίνειε, ut Θ. κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. καί τις ἥξει μὴ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paullo post, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi; nulla alia superior erit, certante Venere*, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite distinxerint. *J. J.*

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ μὲν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, προσαγίγνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὐκ οἶδα· ἀλλὰ δοκεῖ Δαναοῦ εἶναι θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τὸ ὄνομα· ἐπυθόμην γοῦν, ὅστις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρα-

32. Ὁ Δαναὸς δὲ] Τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ. V.

25. Ὑδρευσομένη] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας ἐς αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J.C.*

33. Καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει] Leg. *Sueton.* August. *J.B.*

Αὐτουργεῖν] *Antoninus* I. §. 5. παρὰ τῶ τροφέως accepisse se scribit τὸ φορέτικον, καὶ ὀλιγοδεὲς, καὶ αὐτουργικόν· ibi *Gatakerus* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ ἐς αὐτοδιάκονοι, αὐτουργία ἐς αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτόεργοι, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γε ἀρυσομένας pro τε. Quod *Graevius* monet jungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, Interpretes non praeteriit. *T. H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακ. ἄ. τὴν ὁδ. ἐξ Α. εἰς Λ.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum eunte via longa*

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI.

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: scisitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

non idoneo sit pro tempestate: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῶ πόλεως τεσσαράκοντα καὶ ὁ πλεῖων σταδίων ἡ κατὰ Λέρναν θάλασσα· quam intercapedinem, spatium inter Piraecum & Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀγιὰς χωρίον pro Ἰσιάς. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὴν θάλασσαν τὴν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τῶν Ἄργους ἑξ καὶ εἴκοσι σταδίους ὑπὲρ τῆ θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *Is. Vossius* ad *Pompon. Mel.* p. 205. mea quidem sententia labitur, & *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

Ar-

& ad opus ſuis manibus faciundum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria condocefacit, ut impigræ ſint.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, quum perſecutus es, quæ ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

γωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε χρυσομιτύας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

ΠΟ. Μόνη δὲ σὺ διαγίνεσθον μακρὰν ἕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ὑ μεῤῥίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τὴν παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδόν πω κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστιν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἀκὴν ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν μέλλησιν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκέων προσάγαγε· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. ΤΡ. ἰδού σοι

Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL. ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. Z, 60. ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μέν τινας κρήνη· κατὰ δέ τινας λοχμώδες χωρίον, οὗ ἡ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὕδραν καλαδεδυκέναι· φασὶ δὲ καὶ τὴν Ἄβυσσον κρήνην αὐτόθι εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lerne ſententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἄβυσσον κρήνην, illa λίμνη οὐ Ἄργει ὕπω καλουμένη dicitur *Heſychio:* quod ſi nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pauſan.* p. 200. eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δίχεσθαι τὰς διαλύσεις, καὶ τοῦ Κλεομένους καλούντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἔμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illuſtris Ez. *Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον ὅταν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior eſt Laïs ſive filia, ut ratio temporum oſtendit. *T. H.*

37. Ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν] Longum ſane iter, quod, uti ex *Pauſania* conſtat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus.* De πολυδ. Ἄ. videant quibus hæ res cordi ſunt, doctiſſimum Ez. *Spanhemium ad Callim.* p. 577. & ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. *J. B.*

Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus* Iliad. δ. v. 171. Vide ibi ſcholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiaſtes* ſua hauſiſſe. *J. G. G.*

43. Οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, eſt *ſaltem*, ut apud *Ariſtoph.* Νεφελ.

— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λῆξόν τι τῆς νεωτέρας.

Sic autem verte: *Junge itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* *J. G. G.*

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione praeſtat *Graevii* verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, ſumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in *Ariſtoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. *T. H.*

Ibid. Δελφῖνά] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774: ἐνταῦθα δ' ἱππόκαμποι τὸ ἅρμα ἕφυδροι τὰς ὁπλάς, καὶ νώτιοι, καὶ γλαυκοὶ, καὶ νὴ Δία ὅσα δελφῖνες. *M. du S.*

49. Ἐῶ-

σοι ὅτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ ϖροσάνηχθι, ὦ Τρίτων. ϗαπειδὴ ϖάρεσμεν ἐς τ' Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά ϖθ, σύδ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ ϖροσιοῦσαν αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι ϖλησίον.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, ϗ ὡραία ϖαρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ὅλη. ΑΜ. ἄνθρωπε, ϖοῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, ϗ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου ϔ θείου ὑπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τ' ϖατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, ϗ ἐς τ' θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία καταδῦσα. ΠΟ. θάῤῥει, οὐδὲν δεινὸν [a] ϖάθῃς· ἀλλὰ ϗ ϖηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

tibi istum delphinorum ocyssimum. NEP. Bene : avehamur ; tu vero juxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco ; tu prospecta ; quumque senseris adventantem illam. TRI. Hæc ipsa tibi prope adest.

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo : omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis ? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immissus esse : quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone : Neptunus hic est. AMY. Quid mihi Neptunum dicis ? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis ? misera suffocabor demersa. NEP. Bonum animum habe : nullum incommodum patieris : imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

a Πάθῃς] μὴ ϖάθῃς. F.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Distingue. εὖγε. ἀπελαύνωμεν. *bene. abeamus.* Sic superius perperam distinguitur καὶ ϖρὸς τὰ ἄλλα, ϖαιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς: delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους ϖρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.] Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ· tu disjunge : ἀποσκόπει· ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interfere ϗ ἀποσκόπει, ϗ ὁπότ' ἂν αἴσθῃ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans : hoc scilicet ille voluerat : *tu vero speculator & observa ; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas* : interea videt Triton Amymonen jam prope adesse, ac mox, sive non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν· eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo prospectare observandi causa* : Nost. N. Δ. XXVII. ἀποβλέπειν χρὴ ϗ ἀποσκοπεῖν ϖόῤῥωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τῶ ϖειλάγους κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Jos. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehensorem *Salmasium* ad *Flav. Vopisc.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τῦ θ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conspecta est. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Bast.* p. 11. *M. du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν ϖάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μὴ· sic enim solent, etiam *Nosler* in Ἀναϐ. §. 16. θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ὃ μὴ γένηται ἄδικον· unde simul liquet minime opus esse isto ϖάθοις. Ἀναδῦναι, ἀνεῖναι ϖηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, usus sunt tritissimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. ἀπὸ τῦ αἵματος ἄνθρωπον ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησα· quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἐάσω· longe certe commodius erit ϖοιήσω, praesertim quia sequitur, ϖατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν ϖέτραν· ἐᾶν saepius apud *Nostrum*, sed diversa virtute : ἐκόντα ἐάσαι ῥίψαι ἑαυτὸν· ἐκεῖνον ζῆν ἔασον· ἔασον μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker. T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatæ Edd. ϖάθῃς. *Fl.* μὴ ϖάθῃς. *M. du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Est Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pausan. Cor.* 79, 34. *M. du S.*

Ibid. Ἀναδοθῆναι] Fuit cum mihi videretur scripsisse

ibi, percussa tridente hac petra, prope maris æstum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

θα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τ' πέτραν πλησίον τ' κλύσματος· κ' σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, κ' μόνη τ' ἀδελφῶν οὐκ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

NOT.

ΝΟΤ.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita est, Note: neque tunc tamen erat juvenca, sed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE. Ταύτην, ὦ Ζέφυρε, τ' δάμαλιν, ἣν ἀφ' ὑ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ἐ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλὸς ἐρῶν; ΖΕ. ναὶ, ὦ Νότε· ὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν ὑ πολαμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι κ' πάνυ ἐρᾷ τ' Διός. [b] NO. νῦν ὖν ἔτι ἐρᾷ τ' βοός; ΖΕ.

[b] NO.] In *F. A1. J. Ze.* ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατεκρίθησαν γὰ αἱ Δαναΐδες γυναῖκες, ὡς ὁ μύθ φησι, τὸν ἄδου ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὀν- τας * διεχρήσαντο ὐκ ἐν δίκῃ. *V.*

71. Διεκόρησεν] Ἐξεπαρθένευσεν, οἱονεὶ διέτεμε. *G.*

* Διεχθήσαντο] Quid sit διεχθ. ingenue fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, *interfecerunt*. Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud inferos aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετριμμένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertusus, perforatus*: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso *Luciano* in Dial. Mort. XI. αἱ τ Δαναΐδ παρθένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλῆσαι. *J. J.*

In Mſ. erat διεχθήσαντο, quod, monente Clar. *Jensio*, sic mutavimus. Pro τετριμμένον f. τετρυπημένον. *C.* τετρήμενον. *M. du S.*

Etsi διεχθήσαντο Graecum sit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est *Jensii* διεχρήσαντο. Vid. *Poll.* IX, 153. & Notas. Τετρημένον, quod rescripsi, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatissimus apud veteres *Plat.* in Gorg. p. 336. D. *Aristot.* Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. *Zenob.* C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide *Schottum*. Alii saepe πίθον τετρυπημένον dicunt, *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 886. sed illud, si *Thomae Magistro* credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in ψήφοις τετριμέναις & τετρυπημέναις. *T. H.*

σε ἀναδῦναι. Sic *Dion Chrys.* 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης. *M. du S.*

66. Πατάξας τῇ τριαίνῃ] *Callim.* Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρ σκήπτρῳ, &c. *J. B.*

Παταξας τῇ τρ.] Similia finxit *Callimachus* H. in Jovem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia, sed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρ σκήπτρῳ· τὸ δ' οἱ δίχα πουλὺ δίεσθη, Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα —— *Percussit montem scepiro: at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum.* Sic est vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum discessit*: nam δίχα διέσθη est, *divisus est in duas partes*, non *in duobus locis*. Miror hoc non fuisse in Editione Ultrajectina emendatum. *J. C.*

68. Μόνη . . .] Stripsitne hoc praeter *Lucianum* alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. *Apollod.* II. p. 34. & *Pausan.* p. 80, 24. cujus filium fuisse Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit *Strabo* VIII. p. 368. D. *M. du S.*

69. Δάμαλιν] Vide supra 9. Δ. III. *M. du S.*

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & s. Διαφθείρειν τὴν κόρην, διαφθείρειν: διακεκόρισαι, διαπαρθενεύε). defloravere, devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. *J. B.*

Διεκόρησεν] *Luciani* nomen omisit haec verba proferens *H. Stephan.* in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. *Suid.* in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι. ubi est *Scholiastae* Διατεμεῖν. *T. H.*

73. Ἥρα] Aliter, ut supra monui, *Ovidius*. *M. du S.*

ΖΕ. ϗ μάλα· ϗ ἁλᾷ τῦτο ἐς Αἴγυπλον αὐτὴν ἔπεμψε· ϗ ἡμῖν ωροσέταξε μὴ κυμαίνειν ἢ θάλασσαν ἕως ἂν ἁλῳνήξηται, ὡς ἀποτεκῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιλο ϗ αὐτὴ, ϗ τὸ τεχθέν.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ϗ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τ̃ ωλεόντων, ϗ ἡμῶν ἔσαι δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ῾ππνεῖν. ΝΟ. Θεραπευτέα τοιγαρῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε ῦσα· νὴ Δία εὐνοϊκώτερα γ᾽ ἄτω γένοιλο. ΖΕ. ἀλλ᾽ ἤδη γ᾽ διεπέρασε, ϗ ἐξένυσεν ἐς τ̃ γῆν. ὁρᾷς ὅπως ὐκέτι μ̃ τετραποδιϛὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ᾽ αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα ωαγκάλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟ. ϖᾶ δόξα γῦν [a] ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· ὅτι ἔτι τὰ κέρατα, ὐδὲ ὐρὰ, ϗ διχηλὰ τὰ

ΖΕΡ. Plane: ideoque in AEgyptum eam misit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit. 80

2. ΝΟΤ. Hæc juvenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus potestate, ut quemcumque nostrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ΖΕΡ. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evasit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? ΝΟΤ. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

a Ταῦτα] ὁρῶ ταῦτα. P.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ϑ ἤδη, θεὸς γένηται ϵ αὐτὴ ϗ τὸ τεχθὲν. *ut ibi enixa, gravida enim jam est, dea fiat & ipsa, & quod natum erit:* nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τ̃ ωλεόντων, ϗ ἡμῶν ἔσαι δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina.* Vide & superius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο ϵ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Osiride AEgyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Hujus sacra ex AEgypto Romam sunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη] Quam voluit *Graevius*, secuti sunt jam olim Interpretes distinctionem: in ejus notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς· sed parum interest. *T.H.*

86. Νὴ Δία, εὐνουςέρα] Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ ϗ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τ ἐπὶ μισθῷ σιωόντων. *H. Stephan.* Th. L.G. T. II. p. 1052. omittit γὰρ· ἀλλ᾽ ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξένυσεν ἐς τὴν γῆν] An sic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo sequente, ϗ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, ωεριῤῥήξαντες τὸ δύσηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. *J.G.*

Ἐξένυσεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσε; id saltem non improbandum, quod hic solennem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νεύσω, νένευκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ϵ ἡμῖν νευςέον· *Hesych.* Νεῦσιν, ωλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νευτὴρ (vel potius νδυτὴρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet *Aristot.* Z. I. V. c. 6. τὴν δὲ νεῦσιν ἡ μ̃ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἡ ϑ ἐπὶ τὸ ϛόμα ωοιεῖται· & τὰ νδυτικὰ I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ καλούμενος κόραξ &c. ϛεγανόπους ϑ ϗ νδυτικὸς· quae plane firmant *Philostrati* νευτικοὶ Ic. I. c. 8. Hinc & ἐλάαι νδυταὶ in Lexiph. §. 13. quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες· ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet Διανεῦσαι σὺ τῷ ὑδατι. *Themistius* eleganter: τ μ̃ δὴ ἐμμισθον σοφισὴν μόλις ωως ἄρα διανενεύκαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τ̃ ὑπερένθημεν. in *Hesychio* restituendum, Διανεῦσαι, Διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud *Thucydid.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* ωροσέπαυσαν· cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, ωροσέπλευσαν, ut supra ωλεῦσις ex *Hesych.* quod est ex usu recentiorum Graecorum, *adnatarunt.* Imo ipsum illud ἐξένευσε est in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops edulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops edulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops edu-
xerat. Hippol. v. 470. — ωῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide *Barnesium. Hesychius*: Ἐκνεύσας, ὑπολυμβήσας. Πα-

amabilis eſt virgo. Atqui Mercurius quid eſt, quod ſemet mutarit, & pro juvene caninam faciem ſumſerit? ZEP. Ne curioſius inquiramus; quandoquidem melius ille ſciverit, quid ſit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. REcte vero, Delphines, quod ſemper amantes ſitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Iſthmum detuliſtis exceptum, quum a Scironiis ſaxis cum

Π O Σ.

Ἐυγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὑπὲρ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μὴ-

Παρανέων τῷ σκάφει occurrit in ſequ. Dial. *T.H.*

88. Τετραποδιστί] Hoc cur apud *Suidam Kuſterus* malit, quam Τετραποδητί, ubi locus extat peſſime verſus, cauſa eſt nulla: utrumque eſt aeque probum: poſterius autem eadem forma, qua, quod ſaepius apud Noſtrum occurrit, ἀκροποδητί. Dicitur etiam τετραποδηδόν. *Ariſtoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, depromta ſunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. νήπιον. παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων. Apud *Etymol.* in Στάδιον. p. 743. eſt τετραποδιστὶ τὸ πάλαι βεβηκότες. *T.H.*

95. Κυνοπρόσωπον] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. Ὅτε . . . .] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. Τὸ τῆς Ἰνοῦς π.] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae:* ubi vide *Munckerum*, qui *forſan* in *Hygino reſtituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quanquam non valde eſt neceſſe:* nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praeruptа letalia*, aliique plures. *Ex iſtis rupibus Ino ſe cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* ſcribit c. VII. Sex paſſuum millibus hi ſcopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oncos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil eſt mirum haec parum diverſa commemorari loca, ex quibus Ino ſe praecipitarit. *Stephan.* Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' ἧς ἥλατο Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Iſthmionicas *Pindari*: Ino ἀπὸ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ σᾶσα ἐπὶ τὸ καλούμενον Μολουρίδος πέτρας ἥλατο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν· rectius apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τοῦ Μολουρίου πέτρας ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holſtenius* ad *Stephan.* εἴς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα· ejus in verſu quarto legendum mihi perſuaſi, Ἄγκεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim ſive νῆσον Μελουριάς, ſive Μελουριάδες νῆσοι, quanquam in propinquo ſitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportuniſſime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris ſolum, aut Molurias ſcribitur, ſed etiam Μολούριον· ſic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μὴ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam eſſe dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη λαβὼ τὸ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὅ ἐστι περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔῤῥιψεν. Quod autem dialogo ſequenti *Lucianus* ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκεν ἐς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum eſt paulo laxius: nam ipſe, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, ſed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. ὑπέρκειται δὲ τούτων ἁπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, λαγαρόνωτα μέχρι Βοιωτίας ἐκ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ῥᾶχις τις μηκυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι· εἶτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Theſ. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereidum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV, 525. Vid. *Philoſtr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo ſe mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae diſpendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τῶν τῆς Νηρηίδων κύκλου· τὸ δὲ τοῦ παι-

μηδὲν ἐμπεσόν· ἢ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρᾳ· οὐδὲ φθειρεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ' ἦν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ὅτι τῆς τέχνης. ὁ δὲ πλουτήσας παρ' αὐτοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν,

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Tænarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subjecit. At quomodo, quæ ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & sæpius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam

a ΠΟ. καὶ μέμφομ.] Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καλαν. b Πῶς δ' ἦν] Πο. πῶς δ' ἦν P. L. Pariter C. sed neglecto Πο. quod secuti sumus: priores Edd. ὅπως γῆν.

παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσεται. Λευκοθέα positum inter ἑαυτῆς & τοῦ Νηρηΐδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a sequente mox verbo* χρήσεται adfirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem* χρήσεται Λευκοθέας *vix vertas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur persona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, si non succurrat, mox editurus est. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ] Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in simili casu Coerani Parii: καὶ ἔνθα ἐξενήξατο ὀχοῦντες αὐτὸν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum consprirant, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. *Jos. Scaligeri* Anim. in *Euseb.* p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit Vir Maximus, ab *AEliano* servatus est de Anim. XII, 45. Apud *Philostratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ statua est poëtae celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ᾠδῆς φίλους, καὶ οἷους ὑπαγάγεσθαι πρὸς λύρας ὑπὲρ ἀνθρώπων φιλομουσικῆς· ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab *AEliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐπὶ τῷ λόγου, ἢ τοι δελφινά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἢ τινα ἄλλον ἄπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, est illud omnino hujus potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale *Plato*. Porro σκευὴν proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoedicum*: *Herodot.* I, 24. σὺν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀείσας· mox: ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Cass.* LXI. p. 699. A. ἔσχε τε ἐπὶ τὸ σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπιπόρπαμα exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ' ἦν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γῆν, minus commode. Observandum etiam praecedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς· & hic praeponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: quum enim scriptum fuerat. ο. πῶς δ' ἦν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae sequenti junctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem injicit aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' ἦν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ὑμᾶς

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. N E P. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ὑπιδείξαλ τ πλῆτον· κ) ὑπεδὰς πορθμείῳ τινὸς κακύργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, κ) ἄργυρον, ἐπεὶ κ) μέσον τὸ Αἰγαῖον [c] ἐγένοντο, ὑπεβελεύσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα πλέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκ), ἔφη, ἀλλὰ τ σκευὴν ἀναλαβόντά με, κ) ᾄσαντα θρηνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσαι ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, κ) ἀνέλαβε τ σκευὴν, κ) ἧσε πάνυ λιγυρῶς· κ) ἔπεσεν εἰς τ θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, κ) ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τ [d] φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τ μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τ ἀκροάσεως.

ΠΟ-

c Ἐγένοντο] Ἐγένοντο *F. J. V2.* In ceteris Edd. ἐγένετο illud praeferendum duxi. *F.* notatumque in margine *AIW.*

d Φιλομουσίας] φιλοτιμίας

ὑμᾶς refingas in ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſaevius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garrituras erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ' ὅς &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. *T. H.*

20. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδοξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeiſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεχόμην ἀρχόμενος τὸν λόγον, δείξω πεποιηκώς· περὶ τ Στεφ. p. 509. D. παῖδας & γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιησαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Anaxandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ἦν τότε Καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, κ) καλὴ Ὑπέφαιν' ἐσομένη — *& ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. *T. H.*

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet εἰσεπήδησεν, *inſiliit.* *J. C.*

32. Ἐπαινῶ τ φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὲ τ φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod *F.* dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. *T. H.*

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

Π Ο Σ.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καληνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα-

Ν Η Ρ.

1. FRetum illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Hellespontus ab ea vo-

[a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρηίδων omnes Edd. excepta *F.* ubi Ἀμφιτρύτης reposítum hoc etiam in *AIW.*

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *F.* Reliquæ ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri poſſunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam ſuam uxorem Amphitriten, quae ſcilicet ceterarum nomine reſpondendi vices ſuſcepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereïdas, deinde ex earum numero Iphianaſſam compellat: in fine Doris inſuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Blepſias ceterorum omnium perſonam ſuſtinet: neque ibi Doctiſſ. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T. H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare AEgæum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Ovid.* II. Metam.

Anguſtum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adſtitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus. G. C.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμον praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit.* Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ· *pulcerrima earum, quae iſtic erant, ſpelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τοῦ πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὡραίῳ εἰκάσαντες θύουσι· male vertunt, ipſe quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuiſſent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum eſt a *Stanleo* ad *AEſchyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τῶν πελάγους apud *Ariſtid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τοῦ θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipſique Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demoſth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meurſius* exiſtimavit A. L. IV, 5. ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμοι τοῦ θεοῦ *Ariſtidi* T. I. p. 22. C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἑαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci ſcriptores ad res Romanas tranſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios ſignabant nomine faſtos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Conſules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum noſtrarum decus *P. Weſſelingius* Obſ. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in *Plutarchi* Themiſt. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. ſed & hunc ſecutus *H. Stephanus* in Theſ. *Noſtro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, ſed *quod nomen ab Helle duxit.* Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ δ' γέρως καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magiſtratus ſenatoresque honoratos vel ipſis appellationibus*; quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipſo τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abjectiſſimosque homines tractari fas ſit. *T. H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune ; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt ; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ man-

λείαθω. τὸ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκαλε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεῆμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίσα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τοῦτο μέν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. ἐπεὶ ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅσον [b] ἔφην ἐν τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ Χερ-

b Ἔφην] Ita G. P. *F. V2. S. A.* Marg. *AIW.* In ceteris Edd. ἔφης. *c* Τρῳάδι ἐν τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. *G.C.*

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *F.S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus*. Edd. reliquae ἔφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. *Ench.* c. 12. Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταπλιχρὺ ἐν Χερρονήσῳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι ἐν τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ τρῳάδι ἢ ἐν τῇ χερρονήσῳ τεθάψεται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut* in *Cherſoneſo mox ſepelietur* : ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *F.G.G.*

Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* ait, ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέρας Χερρόνησον τῆς Θρᾴκης· Auctor Arg. Hecubae Euripideae: ἐν Χερρονήσῳ τῇ καλουντιπέρας Ἀβύδου *Xenophon* non procul initio libri primi K. A. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate delignat *Apollodor.* I. p. 39. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρονήσου, ἄλισθεν εἰς τὸ βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſam peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἕλλης τάφον τὸ Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίην πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενήριον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Cataſt. c. XIX. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παίονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poët. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum, & a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τὸ Ποσειδῶνος καὶ Ἕλλης τὸ Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἄλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν πρότον (ἐρασθῆναι λέγει)) καὶ Τυροῦς τοῦ Σαλμωνέως, καὶ Ἀλκμωνῆς, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τοῦ κύματος· offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἕλλης τοῦ καλῆς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit, non equidem intercedo, quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψεσθαι. Ἐκεῖνο δὲ [a] Παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόσον καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ὅπερ τὴν ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ καὶκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη,

dabitur : id autem ſolatium erit ipſi non mediocre , quod poſt paulo eadem & Ino patietur , præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex ſummo Cithærone, qua parte protenditur ad mare , gerens præterea filium in ulnis. NER. Sed illam quoque ſervare nos oportebit gratificantes Baccho ; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam ; ſed Baccho gratiam illam negare , Amphitrite ,

a Παραμύθιον ἔσται] παρ. ὃ μικρὸν ἔσται G. P. ſuggerunt: quod non negligendum videbatur. b Χαρισαμένους] χαρισαμενους G. P. L. Marg. *AIW.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

leſponti nomen his maris anguſtiis inditum increbuiſſet , vetuſtius extitiſſe *Boryſthenis* ſcribit *Stephanus*; unde liquet , cur *Heſychius* interpretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem caſu fluxerit appellatio , quod ſumma conſpiratione veteres amplectuntur, an hoc pro ſomnio ſit explodendum praelata *Salmaſii* ſententia *Pontum Hellenicum* , aut *mare Graecum* exponentis , diſputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμυθιον] Mſ. codex addit, ἐκεῖνο ὃ παραμύθιον ὃ μικρὸν ἔσαι αὐτῇ. *hoc vero ſolatium non parvum ei erit.* *J.G.G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Calliſtratus exhibet , omnium poſtremam. p. 906. Tangit Noſter ἐρχ. c. 42. *M. du S.*

49. Τοῦ Κιθαιρῶνος] Apud Calliſtratum Σκίρρων dicitur in vulgatis ; poſtrema editio mutavit in Σκίρων, jubetque adire *Pauſ.* Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam , (vide ἐρχ. c. 42.) qui, deus factus, *Palaemon* dictus eſt; mater autem *Leucothoe.* *M. du S.*

51. Χαρισάμενος] Χαρισάμενον ſcribe. *F.G.*

Χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ] Dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram legendum eſſe χαρισάμενον ſc. σὲ. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαρισαμένους, ſc. ἡμᾶς nos , te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum poſtea dicit illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἔχρη οὕτω πονηρὰν οὖσαν , notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios , Phryxum & Hellen. *J.G.G.*

Χαρισάμενος] Legerim χαρισομένας *ſed & illam nos oportebit ſervare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereïdum loquitur Amphitrite. *J.C.*

Χαρισαμένους] Omnes Edd. χαρισάμενος , niſi quod St. χαρισαμένας. Nos ſecuti ſumus Mſ. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμενος] Hujus omnium Edd. lectionis ſtructura claudicat , cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένας nimium arrogaſſent ſibi Nereïdes, praeſente Neptuno : quare maluiſſem χαρισάμενον, te ſcilicet Neptunum. Sed optimum eſt, quod Codicibus obſecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereïdas, genere tamen, ut fieri ſolet, ad potiorem relato : Dial. XIV. *Perſeum noſtis , opinor,* τὸ τῆς Δανάης παιδίον , ὃ μὴ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε οἰκτείραντες ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *reneri nutrix , eadem matertera , Bacchi* , cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem , καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρῃ· tam ſollicite cavendum erat , ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permanaret. Poſtquam Ino in furorem acta mare ſubiiſſet, alio dolo fuit opus , quo miſellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur : Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τῆς Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας καλοικούσας. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane conſentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* ſcripſit non Mercurium, ſed Nymphas Dodonidas (non aliae ſunt , quam Nyſcïdes) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidiſſe*, teſte *Hygin.* Poët. Aſtr. II, 21. *Inoni* inquam , cum membranis meis & Ed. *Micylli* ; nam Munckeriana perperam *Junoni.* Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum θρέπτειρα εὐεσεφάνου Διονύσου Hymn. LXXIII. ſed & Palaemon σύντροφος Βακχιχόροιο Διωνύσου H. LXXIV. alibi alias edit , quae operam Baccho nutriciam praeſtiterint , de quibus nunc quidem exponere commodum non eſt. Verum nymphis Dodoniſin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum ſenio jam paene dilaberentur, eas , exorante Baccho , Medea recoctas in priſtinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *AEſchylo* in Fabula , niſi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφοῖς, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae , quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *AEſchyli* dramatum indiculo, *Heſychio* , & *Photii* Lex. Mſ. V. Ἐψιοῦσα· male *J. Meurſius* & *Stanleus* duas inde tragoedias concinnarunt. *T.H.*

58. Καὶ δύναται] Codex εἰκότως. νεανίας γὰρ ὁ δύνατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συνχεθεῖσα ὁ ἱλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως· *Perculſa, & pavore ſimul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum :* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aerem ſunt lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, quî factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, &

55 δὴν ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ὑπιδοῦσα ὀχήματος παράδοξος, καὶ ἁπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάμβει ἅμα ἀχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως [e] ἐπειλητο, καὶ κατέπεσεν ἐς

c Δύναται] δυνατός G. P. L. *d* Θάμβει ἅμα χεθεῖσα] Θάλπει G. tum συχεθεῖσα G. P. *AIW.* *e* Ἐπειλητο] Priores Edd. ἀπειλητο. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συχεθεῖσα, pro vulgato χεθεῖσα, cunctis, ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J. G. G.*

Δύναται] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M. du S.*

Δύναται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T. H.*

59. Ὀχήμ. παράδοξου] Erat enim *caper volans*; vide ἀστρ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M. du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα χεθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίαις ἔχεσθαι apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Anton. Liber.* c. XXX. vel σωέχεσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάμβος & ἔκπληξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρισβ. ἐκπλήξει & θάμβει συνδεθέντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἰδοῦσα μὲ ὑπὸ θάμβους & ἐκπλήξεως· ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Graevius*, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπω enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo provehereturr: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχει. Ita commodum erit & ΤΩ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνιῶν· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερόν τε ἀθλοθετήσαντος ἢ κατ' ἐμαυτὸν, ἀκρατῆ τε γενόμενον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἡνιῶν; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Plato* Theaet. p. 128. E. ἰλιγγιῶν τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν & ἀριθμοὺς & δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετεώρους ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T. H.*

62. Ἰλιγγιάσασα] Σκοτοδινοῦσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν τροφὸς γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἰλιγγιᾶν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν ἀδιφόρως, κύκλῳ συστρέφεσθαι. *Heſych.* *J. B.*

64. Ἀπειλητο] An ἐπειλητο. *F. G.*

Ἐπειλητο] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M. du S.*

Ἐπειλητο] Rejeci vulgatum ἀπειλητο, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro* ἀπειλητο *legendum eſt* ἐπειλητο· *nam verbum* ἐπιλαμβάνομαι *paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Εὐχ. §. 4. τῶν χειροιακῶν ἐπειλημμένον. *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιδέτης εὐκίνητος οἷος καλωδίου ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euſeb.* Προπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μάυσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ἀρᾶς. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Acheloi τῦ κέρατος vel

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. ὑκῶν ἐχρῆν τ μη-65 τέρα τ Νεφέλεν βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ δ Νεφέλης δυναλωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ. IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ. IRIS.

Τὴν νῆσον τ πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, [a] ἀποσπασθεῖσαν δ Σικελίας, ὕφα-70 λον ὀπτήχεως συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα75 δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τ χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. INsula ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Jupiter, e vestigio constitue, inque lucem profer, & fac jam ut conspicua in AEgæo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus usus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipsi usum in lucem educta, neque amplius innatur, quanquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilior erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τ Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, quum — τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς ὄρεα θείνων Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero σὺκ ἔθλιψιν ἀνάγκη, Ἀλλ' ἄφατ' ἐπελώγεσιν ἐπέπλεε — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in AEgaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὔφαλον ἐπινήχεως, ut commode jungi non possint: est enim ἐπινήχεως, *in summo mari erraticam innatare*, ὔφαλος autem *mari mersus*, vel saltem *salo fluctibusque tectus*: unde ὔφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari mersa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀναδῦναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὔφαλον ἔτι νήχεως συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα· id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

[a] Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀπεσπ. G.

θατέρου τ κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. *Hesych.* Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη· cujus erroris culpa, quanquam mendosos codices forte possit excusare, in ipsius tamen *Hesychii* caput recidit. Idem post Ἐπιλήκηλος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμηλος· Ἐπειλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. *T.H.*

66. Νεφέλῳ] Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *J.G.G.*

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. *G.C.*

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ ποσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. *J.G.G.*

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mſ. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἤν. *M.du S.*

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum esse hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti insideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter adscivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia nescio quid animo obversa-

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

καὶ μηκέτι σπλέουσα; ΙΡ. Τ̃ Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τ̃ ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. τί δῆτα; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεθοικεῖν; εἰ δὲ μὴ ἔτω, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ σοὶ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; ΙΡ. σοὶ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τ̃ γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τ̃ ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γάρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. ἔσθι, ὦ νῆσε, καὶ [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τ̃ βυθ̃, καὶ μηκέτι ὑποφέρε, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τ̃ ἀδελφ̃ τὰ τέκνα δύο, τὼς καλλίστως τ̃ θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τ̃ Λητὼ ἐς αὐτήν· καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τ̃ δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

b Ἀνάδυθι] ἄνιθι P. *c* Αὐτίκα μίτεισι] εὐθέως μετελεύσεται. B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adversf. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀνάφλω, ἐπειδὴ ἀναφανεῖσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη ὡ ἀφανὴς ἦσα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. sed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam cum Delo confudit, merito castigarunt *L. Holsten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. *T. H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Insulae, *Delos. M. du S.*

85. Ἀνώμοτος] *Thom. Mag.* in Ἀπώμοτος utitur hoc loco. *T.H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & cærula concha
Exterrens freta; cui laterum tenus hispida nanti
Frons hominem præfert; in Pristin desinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cuique navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Acesandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nunciasse Tritonem in speeu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam describit *Ovid.* I. Metam. & II. *G.C.*

94. Αὐτίκα μίτεισι ὡ τιμωρήσει] Mf. εὐθέως μετελεύσεται ὡ τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. υ. *Philostr.* *J.B.*

Μίτεισι ὡ τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T.H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a]εὐτρεπῆ. 95 ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω [b]ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

Ξ Α Ν.

ΔΕξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. ἀλλὰ τί δέ σοι ἐνέ-

X A N.

1. REcipe me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. M A R. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? X A N. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. M A R. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐπρεπῆ priores Edd. praeter *B2.* quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λήτω ἤδη καὶ. P.

95. Εὐπρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mss. firmari didici: πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, *omnia esse parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere:* inepte. *J. G G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere.* *J. C.*

Εὐτρεπῆ] Ita præter Mss. Gr. etiam L. & *St.* & *B2.* Reliquæ Edd. mendose εὐπρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κώμηλοί τε πολλαί &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοι τάνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ. *Antiphan* apud *Athen* VI. p. 238. B. Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές· *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρόαν εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. εἰδὼς, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Noster* in primo Cataplo: τὸ μὲ σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* fanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἕως τὸ θέατρον εὐτρεπές, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα ἐς πορείαν ὦσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχλω εὐτρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἴσθι γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐπρεπῆ· at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχεῖν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ κατάγγελλε Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲ τὰ πρόθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Παρασκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποιεῖ λαβών, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲ Τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λευκάσπις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής· ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν πρέχων· (male πρεπῶν editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ πᾶσαν, καὶ ξυτάξας) παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπὴς ἕδρᾳ. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. practulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲ ἐξωπτημένα, Καλαχυσματίοισι παιδοδαποῖσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπής, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T. H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius: Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum δινήεντα nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
Νόσφι, νεῶν ἀγαγὼν πολυμῶϊν ἐνὶ δινήεντι,
Ἐν καθαρῷ. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. B. & *Strabo* lib. XIV. *G. C.*

1. Ἀπ. ὁλ.] Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob cauſam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrui tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & ſicubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas: ipſum vero me quum effervefeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Ἀφ' ὑ υἱὸν ϛ Θέτιδος· ἐπεὶ γὰ Φονεύονλα τὲς Φρύγας ἰκέτθυσα, ὀδ' οὐκ ἐπαύσαλο ϛ ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τ νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τ ῥῆν, ἐλεήσας τὲς ἀθλίες ἐπῆλθον, ὑπκλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόχοιλο τ ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιϛος, ἔτυχε γὰ πλησίον πᾳ ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, κὴ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, κὴ εἴποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι· κὴ ἔκαυσε μὲ τὰς πτελέας, κὴ μυρίκας· ὤπτησε δὲ κὴ τὲς κακοδαίμονας ἰχθῦς, κὴ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερθαλάσαι ποιήσας μικρᾷ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασται. ὁρᾷς δ' ἂν, ὅπως ἀφῄκειμαι ὑπὸ τ ἐκκαυ-

Ὅλως] Quin ſcribere potuerit *Noſter* ὁλῶ, minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio *J. Jenſii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido conſtare non poteſt; veluti mox ἀπίφραττέ μοι τ ῥοῦν nihilo foret deterius, ſi μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύμαλα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύμαλα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptiſſime congruit; tum quod ſequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro τραύμαλα proficiſci non potuiſſe contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorſus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diverſae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis omat omnibus undis. *M. du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲ τὰς πτελέας ϗ μυρίκας. Ex *Homero* hauſit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε κὴ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι, &c.
Τείροντ' ἐγχέλυες τε ϗ ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τ ἐκκαυμάτων] Herculis ἐγκαύμαλα, quae uſtulatus ab OEta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur AEſculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύμαλα proprie vocentur ἀπὸ τ ἐγκαίειν notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. *Noſter* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο; ἔχω μὲν ϗ σημεῖα τ ἐγκαυμάτων· σοὶ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλύλιπ), μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπλαι. Τρυσίππειον *Etymologus* exponit ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τ γνάθου, ſquale *Anacreonti*, vel qui perſonam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὥσε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμπεσε μοι γέγονε· *Chalcidius* mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio meracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam:* cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus eſt: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe; κηρογραφίαν & ἐγκαυσικὴν vel κηρόχυλον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύμαλα ἀναθηματικὰ, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἔγκαυσις τ θυρῶν in Inſcript. apud *Sponium*, quod *Auſonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύμαλα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt *urendi*, *adurendi*, τῷ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiaſtes* ad iſta Lucianei Lexiphanis, κὴ ὅτι καύμαλα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τῷ κρύους γενόμενα ἐγκαύμαλα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας *Ariſtophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύμαλα τὰ ὑπ πυρὸς, *Etymologus* τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύμαλα ἀπὸ τῷ πυρός. Non aliter Interpreti vetuſto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμέτλα ſunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τ ποδῶν ὑπεκκαύμαλα, quorum vice *Suidas* ἀποκαύμαλα ſcripſit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Ariſtoph. Schol.* ad Pac. v. 540. ſed depravata, & *Suida* duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his conſtat, utroque *Luciani* loco nihil obſtare, quominus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *coctilia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox eſt reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubjiciantur VI, 91. & apud *He-*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a]εὐτρεπῆ. 95 ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω [b]ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

Ξ Α Ν.

ΔΕξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηυθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. Ἀλλά τοι ἐνέ-

X A N.

1. REcipe me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. M A R. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? X A N. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. M A R. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐπρεπῆ priores Edd. praeter *B2.* quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λήτω ἤδη καὶ. P.

95. Εὐπρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mss. firmari didici: πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, *omnia esse parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. *J. C. G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere*. *J. C.*

Εὐτρεπῆ] Ita præter Mss. Gr. etiam L. & *St.* & *B2.* Reliquæ Edd. mendose εὐπρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαὶ &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ τάνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ. *Antiphan* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές· *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. εἰδὼς, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Noster* in primo Cataplo: τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* fanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἕως τὸ θέατρον εὐτρεπές, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα ᾖ εἰς πορείαν ὦσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἴσθι γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐπρεπῆ at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχεῖν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ κατάγγελλε Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲν τὰ πρόθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. ὡς διασκευάζε μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποιεῖ λαβών, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲν Τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λευκάσπις ὄρνυται λαός· εὐπρεπής· ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς γάρ τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρῶτον editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θώσσει, καὶ κατάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ στόμιον εὐπρεπὴς ἑδρᾶ. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρὴν τερμάχη μὲν ἐξωπτημένα, Καλαχυσματίοισι παιδοδαποῖσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπῆς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T. H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius: Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum δινήεντα nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήεντι,
Ἐν καθαρῷ. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. B. & *Strabo* lib. XIV. *G. C.*

1. Ἀπ. ὁλ.] Lego ἀπηυθράκωμαι ὅλως. Vide initium Hes. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob cauſam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis : quum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrui tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & ſicubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas ; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas : ipſum vero me quum effervefeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἰκέτιδα, ὦδ' ἐδόκει ἐπαύσαλο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸ ῥοῦν, ἐλέησας τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ὑπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπάσχολο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικρᾶ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ἦν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἑκκαυ-

Ὅλως] Quin ſcribere potuerit *Noſter* ὁλῶς, minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio *J. Jenſii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido conſtare non poteſt ; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸ ῥοῦν nihilo foret deterius, ſi μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα ; tum quia praecedit κατώσθεσον, cum quo haec vox aptiſſime congruit ; tum quod ſequatur, τίς σε κατέκαυσεν ; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas : hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro τραύματα proficiſci non potuiſſe contendam : ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorſus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diverſae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M. du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex *Homero* hauſit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι, &c.
Τείροντ' ἐγχέλυες τε καὶ ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τῶν ἑκκαυμάτων] Herculis ἐγκαύματα, quae uſtulatus ab OEta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur AEſculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τῆς ἐγκαίσεως notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. *Noſter* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο ; ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· σὺν οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Τρυσίππιον *Etymologus* exponit ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῷ γνάθου, quale *Anacreonti*, vel qui perſonam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὥσπερ οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. *Chalcidius* mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non adnumeravit : *Forsque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio meracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam :* cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus eſt : certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe ; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθηματικὰ, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἔγκαυσις τῶν θυρῶν in Inſcript. apud *Sponium*, quod *Auſonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt *urendi*, *adurendi*, τῷ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiaſtes* ad iſta Lucianei Lexiphanis, καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat : ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας *Ariſtophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ὑπὸ πυρὸς, *Etymologus* τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ὑπὸ καύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter Interpreti vetuſto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμίτλα ſunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπὸ καύματα, quorum vice *Suidas* ἀποκαύματα ſcripſit : reperiuntur etiam ἑκκαύματα in *Ariſtoph. Schol.* ad Pac. v. 540. ſed depravata, & *Suida* duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his conſtat, utroque *Luciani* loco nihil obſtare, quominus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἑκκαύματα *cremia*, *coctilia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt : membranis auctoribus illa vox eſt reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubjiciantur VI, 91. & apud *Heſych.*

ἐκκαυμάτῳ. ΘΑ. [a]Θολερός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς [b]φῄς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὀπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. ΞΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, o Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ. DORIDIS ET THETIDIS.

Δ Ω Ρ. D O R.

ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἄρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

[a] Θολερὸς] Θολερῶς P. L. *F. V2. AIW.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. [b] Φῄς] ἔφης P.

sych. in Εὔσαρκα. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι ἀφυδρίδρυον εἰς τὸ ἔκκαυμα· & saepius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοίνικος πεποιημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ τῶν ἰχθύων ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας. p. 905. B. *T. H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *F.* Θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμός. In P. ὦ Ξ. καὶ Θ. non inveniri testantur *Excerpta*. *M. du S.*

Θολερός] Nihil prius in mentem veniat, quam Θολερῶς & θερμῶς, scilicet ἀλέεσθαι· quia praecessit, ὅπως ἀλέεσθαι. Eo factum, ut, quum Θολερὸς mutare instituissent in Θολερῶς, desierint in θερμός, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: Θολερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θάλατταν & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati* υἱωνόν· nam Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύοντες *Herodot.* VII, 191. *T. H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱόν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id est, nepotem. *G. C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, υἱωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀποσπάσασιν] Subintellige τὴν ναῦν: *postquam multum a terra provecti essent.* *J. C.*

34. Ἐπὶ ἴμασθες] Sic ex fide Mss. haec omnis clausula scribenda: τύνδ' οἷ' ἔσχα, ὦ ἀδελφὴ, εἶπε, ἐπεὶ ἴμασθες ἀκριβῶς ἄπαντα. *J. B.*

Ἐπὶ] Paene malim εἶπερ· nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Bourdel.* εἶπε, vel potius, εἰπὲ, εἰπεῖ. *T. H.*

35. Ἐπαρ-

ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὀ̓ψολὺ ἀπὸ τ̃ γ̃ης ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τ̓ θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, κ̀ αὐτὴ κ̀ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, [c] ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτ̃ καλλίστην ὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲ ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' ἦν τ̓ Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τ̃ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένῃ δ' ἐκείνην εἰς τ̓ κόλπον καταῤῥέοντα τ̓ θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις κ̀ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε κ̀ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τ̓ κιβωτὸν ἄρτι τεκοῦσαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε [d] καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτ̃ μὲ ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, κ̀ ἔφερε τ̓ καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα κ̀ τ̃ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τ̃ κακῶν κ̀ [e] ἐμειδία πρὸς τ̓ θάλασσαν.

c Ἐπεὶ] εἶπε, ἐπεὶ B. d Καθίετο] Priores Edd. καθίκετο. e Ἐμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἰπεμ. L.

35. Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem servabat.* Veteres Glossae: Παρθενεύω, *virgino:* quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumta. *J.C.*

45. Καθίκετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* si Graeca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, ὁπότε καθίετο, *quando immittebatur in cistam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίκετο] *Micyllus* apud Basileenses & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum hæc vox vim denotat illatam, quod sæpe fit in *Luciano*, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec sic loquitur *Lucianus*, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege καθίετο. *J.G.*

Καθίετο] *Grævii* Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe præstantior, si per Codices liceret; nempe καθεῖρτο, ut ἱρω. c. 16. *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. *Graev.* Καθεῖρτο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* usurpavit ad Π. I, 72. λαθραίως τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μ̃ τ̃ παιδὸς καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. *Schol. C. German. intra arcam includens praecipitavit in mare.* Rem persequitur ipsis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μ̃ τ̃ παιδὸς, κ̀ κλείσας καταποντοῖ. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*, quanquam de Ardeae primis initiis longe diversa tradat *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θαλάσσαν. *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἰπεμειδία. In impressis ἰμειδία. *M. du S.*

71. Προαρ-

λασαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τὼς ὀφθαλμὼς δακρύων, μνημονεύσα αὐτῆς. ΔΩ. κἀμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. ὐδαμῶς· νήχεῃ γὼ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὸ Σέριφον, ζῶντας αὐτὼς φυλάτθουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλόσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀναστάσαντες σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ὕτω ποιῶμεν. μὴ γὼ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον ὕτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui jam sunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit. DOR. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus injicimus in retia Seriphiis istis: hi nimirum extractam servabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

ΕΝΙ.

ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὼ τἀληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκαθεὶς ἐμοὶ, διεχόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, κοὐ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὼ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑποπλικὸς ἦθα, καὶ βραδύς, ὃς κόρης ὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

ENI.

NOn bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiasti puellam: at illa putabat a me hæc se fuisse passam; ideoque præbebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas mœsta oberrabat, atque ingressa imo &

73. Προσαρπάσαι τὴν ἐρωμένην] Sic leg. cum editiones ostentent, ἀλλὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, sive puellam, quam amabam, *decebat*. *J.G.G.*

Προσαρπάσαι] Sensus sponte deduxit Interpretes ad προκαρπάσαι, quod suo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adsecutus, non satis liquido declarat: ego manifesta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*, mallem omisissetpraestantissimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. Λ, 235. ubi Ulyxi casus suos exponit, haud sane multum conqueritur de injuria sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius doleret, & cum Neptuno expostularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σε, similiter, καὶ σωιεχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο· quod ultimum, etsi sagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: sic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ σωιεχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. *Poëta* dixerat: Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε· nam vocula postrema, quam prava cunctarum Edd. distinctione decepti Interpretes ad εἴχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas externata mente obversatam, imo praeterea fluvium ingressam fuisse: quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non simulabat, Cimon apud *Aeschinem* Ep. X. Vid. *Aristid.* Isthm. p. 47. *T. H.*

79. Οὔμενοι; ἔφης γὼ ἀπιὼν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt inscite: *Nihil ne? dixisti enim abiens.* Mox ὅτ

& se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero fastiodiosum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? proptereane oportebat te præripere meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe sprevisti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem suam a te imminui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum abires, te Neptunum esse; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

πολλομένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝ. Τί ἦν; ἆρα τοῦτο ἐχρῆν σε [a] προαρπάσαι τὰ ἐρῶντα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καλασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ὀψὲ ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπλης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ, δὲ εἶδεν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἁρπαχορῆσθαι. ΕΝ. ἤμυνον· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν εἶ. ὁ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅσῳ ὑμᾶς συνεκρυπτε ἅμα, συνῆθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. [b] σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM.

TRI.

1. CEtus ille vester Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΤΡΙ.

ΤΟ κῆτος ὑμῖν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

a Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. b Σὺ γὰρ] καὶ, σύ γάρ C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, *quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatem cepisti:* sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud *Lucianum*. *J. G. G.*

82. Περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* paene verba ipsa servavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περισάθη, ὄρεϊ ἶσον, Κυρτωθὲν· κρύψεν τε θεὸν, θοὴν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philostratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad *Luciani* locum *Philostratus*: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῷ συνῆθα, quod isto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T. H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum:* nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cujus rei plura, eaque certissima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J. C.*

86. Νηρηίδες] *Thomas Mag.* utramque scribendi formam Νηρὶς & Νηρεὶς usu comprobari monens, pro illa citat *Aristidem* ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρεῖδες. Κῦτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρεῖσιν ἐκείνη (Cassiopeia) ἀντεξετάζοιτο. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici discrimen adfert *Eustath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων· has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ νηρεΐδας κοινὸν ὂν ἡ ὁ Ἀττικὸν· τὸ δὲ Νηρηίδες ἰωνικώτερον ἐκ τοῦ Νηρῆος Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater; — & viridis Nereidum comas.* *T. H.*

ἐπέμψαλε, ἤτε τ̃ παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, κ̀ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. NH. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπ̃ δέλεαρ προθεὶς τ̃ κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχήσας μ̃ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. οὐκ· ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τ̃ Περσέα, τὸ τ̃ Δανάης παιδίον, ὃ μ̃ τ̃ μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τ̃ θάλασσαν ὑπὸ τ̃ μήτρο-πάτορ@ ἐσώσαλε, οἰκτείρασαι αὐτούς. ΙΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, κ̀ μάλα γενναῖόν τε κ̀ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. ὅτ@ ἀπέκλεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἀγ̀ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μ̀ ὅτ@ ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα [a] τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τ̃ Λιβύην, [b] ἔνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόν@, ἢ κ̀ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γ̀ δύσπορ@ ἡ ὁδός. ΤΡ. ἀλλ' ἀέρ@· ὑπόπτερον γ̀ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἧκεν, ὅπου διῃτῶντο, αἱ μ̀ ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τ̃ Μεδούσης τ̃ κεφαλὴν ὤχετ' ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, immisistis, nec puellam læsit; ut arbitramini, & ipse jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista projectum in mare ab avo materno servastis eorum misertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile est eum jam juvenem esse, ac valde strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis præmia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit,

a Τοῦτον τῷ βασιλεῖ] τοῦτον deest in P. b Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Desunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν] Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τίνας· πῶς ὦ τρίτων μόν@, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J. G. G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba post Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox ulius formula solenni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' ἦν ἧκεν, ὅπου διῃτῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν· nam quum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διῃτῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos* — *Ovid.* Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte scisitatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei susceptа: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T. H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoscit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθέατοι] Sic ἀθέατ@ pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Noster* supra, & iterum Ἀλιξ. & εὐχ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὅς ἂν ἴδῃ οὐκ ἐτ' ἄλλο μ̃ ταῦτα ἴδοι;] Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. *J. G. G.*

16. Ἢ Ἀθηνᾶ δή &c.] Inservit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Isocr.* Panath. p. 255. C. τοὺς δὴ τοιούτους· scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos aliquot ante versibus nominaverat: cun-

derit, nihil aliud amplius poſtea videat. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo poſtmodum, Minerva, inquam, in clypeo reſplendente, velut in ſpeculo, exhibuit ipſi videndam imaginem Meduſæ: tum Perſeus, correpta læva manu coma, inſpectans in imaginem, dextraque harpen tenens deſecuit ejus caput, & ante quam expergefierent ſorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætenſam Æthiopiam acceſſit, jam prope terram volans Andromedam conſpicatur expoſitam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demiſſis capillis, ſeminudam multum infra mammas: ille primum, miſeratus fortunam ejus, ſciſcitabatur cauſam ſupplicii; tum ſenſim amore captus (oportebat enim ſervari puellam) opem ferre conſtituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quaſi devoraturus Andromedam, ſuperne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monſtrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

οὐκ ἔτ' ἄλλο μᾶ ταῦτα ἴδοι. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι ὑποστιλβούσῃ, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ὁρῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπταλο.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ Θρᾴκιον τούτῳ Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπί τινος πέτρας προβλῆτος, προσπεπαταλαθυμένην, καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· καὶ μικρὸν δὲ ἄλλως ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερόν, ὡς καταπιόμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδείκνυς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε

c Ἰδεῖν] ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν *J.* εἰς· ſed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermiſſum. *d* Ταύτῳ Αἰθιοπίαν] τὴν Αἰθιοπίας P.

34. Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κόπτειν προκειμένην, * ἑτοίμην. *V.*

* Ἑτοίμην] Defuit in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul.* *T. H.*

eundem uſum habet ἓν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεί. . . . . ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum interciſa ſeries ἀνακολουθίαν orationis efficit, ſed decoram, & qualem a ſuis ſcriptis caſtigatiſſimi auctores abeſſe nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῇ ἀσπίδι ὑποστιλβούσῃ· quod verbum ut nonnusquam reperiatur, ſignificare tamen non poteſt, niſi vel, paululum modo ſplendere, vel, inter obſtantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus eſt, ne integrum videatur; legendum enim ὑποστιλβούσης *Noſtro* ſatis frequens: in Ἐπισκ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ὑποστίλβει. Ζεῦξ. c. X. τοὺς ὀδόντας ὑποστιλβούσας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Meduſae reddidiſſe ſplendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut teſtantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum deſcripſit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 781. *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, AEre repercuſſo formam adſpexiſſe Meduſae.* Speculum quoniam eundem uſum praeſtabat, multi nihil alienum ſe facturos exiſtimarunt, ſi clypeo ſubſtituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδεῖν] Ed. *J.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἐ. & omnino in P. ἰ. ἐς. *M. du S.*

32. Τὸ κῆτος ἐπήει] Dignus eſt *Noſter*, qui ſecum conferatur περὶ τῆς Οἴκ. c. XXII. *T. H.*

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pſeudom. c. XI. *Heſych.* Ἅρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄνεμος lego: εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου ἢ ὀργάνου. De harpe organo *Caſaubon.* ad *Perſ.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. *J. B.*

χε γῶν, ϗ πέπηγεν αὐτῆ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τ Μέδυσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τ παρθένυ, ὑποχὼν τ χεῖρα, ὑπεδέξαλο ἀκροποδητὶ κατιύσαν ἐκ τ πέτρας, ὀλιδηρᾶς ὕσης. ϗ νῦν γαμεῖ ἐν τ Κηφέως. ϗ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργ. ὥστε ἀντὶ θανάτυ γάμον ἐ τ τυχόντα εὕρελο.

[a] ΝΗ. Ἐγὼ μὲ ἐ πάνυ τῳ γεγονότι ἄχθομαι· τί γ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτης ἐμεγαλαύχει τότε, ϗ ἠξίυ καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι ὅτως ἂν ἤλγησεν ὀπὶ τῇ θυγατρὶ μήτης γε ὅσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρ γυνὴ ὑπὲρ τ ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὀπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῳ γάμῳ.

tur interiit, & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

[a] ΝΗ] ΙΦΙ. L. [b] ΔΩ.] Ante fuit in Edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι ὅτως· quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Qua enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* *J. G. G.*

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. *M. du S.*

Ibid. Ὅτι ὅτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbæ temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretæ formæ contumeliam, & Perſeo pene ſuccenſet, qui Andromedam vindictæ ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quæ præcedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus*. *T. H.*

48. Μήτηρ γε ὅσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρόταση diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἐώρα προσπεπαλαλυμένην, ἤλγησεν ἄν. *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione ὅτως· & altera accedit πρόταση participio enunciata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. *G. C.*

57. Οἱ πέμποντες] Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem eſt, quod πομπεύειν, ut docuit *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox εἰργαζόμην repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐπέπνυσα δ' τοι ἐ μίρ τ Ἰνδικῆς· alioqui ſcribendum foret, ut ſane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ ἐ μίρ τ Ἰνδ. *T. H.*

60. Καὶ μέρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι ϗ μέρος τ Ἰ. *M. du S.*

63. Εἶδες] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet repoſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲ γ Ποσειδῶν ἐπιδεδηκὼς ἅρματ, παροχεύμενός τε ϗ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, pro παροχεύμενός τε adſcripſit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. *J. J.*

Ibid. Τὸν τ Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quædam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. *G. C.*

72. Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phœniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phœniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: הנני השור גול את חוראפה quæ poſſunt verti Græce, ὁ Ζὴν ὁ Ταῦρ ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat חוראפא, *alba facie*, quam ſtuprator pudori ejus inſidiatus rapuit; atque in inſulam Cretam ave-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ZEPH.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ium & flo: tu autem nonne vidisti, Note? NOT. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum videas in posterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidisti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum postea? ZEP. De illa ipsa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem esse amatorem jamdudum puellæ? istuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem nosti: quæ vero sunt consecuta jam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibunda, æqualibus adsumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum se adsimilasset, una lu-

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

ΖΕΦ.

Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' 558 εἰμι, κ' πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟ. ἆρα τὴν Ἐρυθρὰν γ' θάλατταν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δέ τι κ' μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα πρόσχωρα τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἦν πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ κ' πάλαι ὑπώπτευον. ΖΕ. ἀκοῦσον τὰ μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μὲν ταῦτα δὴ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλελήλυθει ὅπου τὴν ἡϊόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας περιμαλαθοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν

c Τι ὦ μέρος] δὲ κ' μέρος τι P. d Εἶδες] οἶδας. *Aldi.*

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ προπεμψις, κ' ἡ πέμψις * περιπλ. Θουκυδίδ. V.

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε ναυπηγησίμων πομπῇ· ubi *Jos. Wasse* notat *Suidam* in Πομπὴν interpretari πέμψιν, ἀποστολὴν. pro πέμψις in *V.* prave legitur μέμψις, ut monet *M. du Soul.* *T. H.*

avexit. Cæterae fabulae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquissimae historiae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio sumtum est: *Hasschor* vero pro tauro, cum praeterea *insidiatorem* sonaret. Ceterum hunc dialogum expressit *Lucianus* ex *Moschi* Eid. II. quod Europa inscribitur, ideoque ferme poetice in hac descriptione luxuriat. *J. C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non dissentiunt, & sumta tauri figura latuisse Jovem fatentur: Κρύψε θεὸν, κ' τρίψε δέμας, κ' γίγνετο ταῦρος, argutia fere sophistica *Moschus* Eid. II, 79. Alios auctores secutus est *Nigidius*, teste *Germanici Scholiasta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abluxisse, qui in figura tauri sensum humanum haberet; quem Jovis Sidonem misit, ut Europam Agenoris filiam ad se portaret:* fontem vides, unde sua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moschum* illius est δίμας ξανθόχροον, Κύπελος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipsaque geniali pompa si conferas cum scriptore nostro *Moschum*, concordiam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα εὐκαμπῆ tuetur Heinsianam emendationem in *Ovidio* Metam.

ζεν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερον. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἡδονοῦς, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ὑπὲρ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπεπλαγεῖσα τὸ πρᾶγμα-τι, τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀποπέσοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸ πέπλον ξυνεῖχε.

NO. Ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην. ZE. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω πολὺ, ὦ Νότε· ἡ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ὑποσπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ ὑποπετόμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ὑποψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον

debat pulcerrimusque videbatur : etenim albus erat perfecte , cornibusque scite intortis , & vultu placido : lascivius ergo subsultabat in litore , mugiebatque suavissime , sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est , tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam ; jamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio lævâ apprehenderat cornu , ne deflueret ; alterâ vento agitatum peplum continebat.

3. NOT. Jucundum illud spectaculum , Zephyre , vidisti , & amatorium , nantem Jovem , portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ postea consequuntur jucundiora multo , Note : nam pelagus statim fluctibus vacavit , flustroque ad se attracto læve sedatumque se præbuit : nos autem omnes quietem agentes , nihil aliud quam spectatores solum eorum , quæ fiebant , adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare , sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hyme-

82. Ἠνεμωμένον] Ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

tam. II, 855. *Cornua vara quidem ; sed quae contendere possis Facta manu :* quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit *Burmannus* , certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit ; quae vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολιθάνοι] Quanquam omnes editiones servent , neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀποληθαίνοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano* , ut, quin artificem pictoris alicujus , qui fabulam Europae coloribus expresserat , manum animo fuerit secutus , vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. ὑποπετώμενοι· quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur , sed nunquam fere , quin vel exarati manu libri , vel vulgati discrepent ; nam longe est usitatius πετόμενος quam πετώμενος , πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ. ...ἐπὶ τῷ δελφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτώνων γένος] Describit Pausanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παροχουμένῳ . .] P. & L. In aliis παροχούμενος.

Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖνο ἐφαίνετο] *R. Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι , ἣ ὑ φυλλοβολεῖ· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum : & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur ; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant : *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat , qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ᾧ , τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρύπας] Ludit , ut puto , *Lucianus* , quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra hæc pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum : Nereïdes vero emerſæ adequitabant in delphinis adplaudentes, ſeminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & ſi quod aliud non terrificum viſu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conſcenſo curru, adſidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inſpargentem ſponſæ.

ἅμα τ' ὑμέναιον. αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ὑπὸ τ' δελφίνων, ὑπικροτῦσαι, ἡμίγυμνοι [a] αἱ πολλαί. τό, τε τ' Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ' θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τ' παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ὑπεβεβηκὼς ἅρμασι, [b] παροχεμένην τε καὶ τ' Ἀμφιτρίτῃ ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ὑπὸ πᾶσι δὲ τ' Ἀφροδίτῃ δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κεκλιμένην, ἄνθη παντοῖα ὑπιπάτησαν τῇ νύμφῃ.

4. Hæc a Phoenicia usque ad Cretam ſunt facta. Poſtquam vero pedem in inſula poſuit, taurus non amplius extabat, ſed prehenſa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore ſuffuſam dejectisque oculis, jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. N O T. Te beatum, Zephyre, ſpectaculo : at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τ' Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ὑπελαβόμην δὲ τ' χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τ' Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη, [c] ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τῆς πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. N O. ὦ μακάριε Ζέφυρε τ' θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

[a] Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. [b] Παροχουμένην] παροχουμένην. P. L. quod probavi. Priores Edd. παροχούμενός τε. [c] Ἐφ' ὅ, τι] ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

10. Δικταῖον] Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ ὅτῳ καλούμενον. V.
16. * Μέλανας ἀνθρώπους] Ὁ δὲ νότος ἀπὸ τ' Λιβύης πνέει, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

* Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia ſequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita ſint, liquet. *J. C.*

Μέλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in *V.* ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave ſcriptum eſt, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur Clar. Editor, ſe ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante verſibus, niſi quod in Impr. noſtris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, ſed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ eſt. Nos veram, quam exponit, vocem reſtituimus. *M. du S.*

certe a nullo viſos pronuntiat. εὐχ. c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & ſeqq. *Johnſtonus* p. 151. reperiri teſtatur & imaginem exhibet. Cteſias agnoſcit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam naſci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Pauſ.* I, 43. intelligendos cenſet *Spanh.* Conſule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. *c. Celſ.* 116. A. *Heſych.* καναθρᾶ. Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philoſtr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megaſthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Pædag.* II. p. 207. *M. du S.*

Νέκυες

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο.

Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι,

D I O.

II. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς Λουκιάνου διαπαίξαι βούλεται τὰ φιλόσοφα τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ᾅδου λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκρικοὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. (1) *** Πολυδεύκει] σωιέδη τὸ μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητόν· τὸ δὲ Πολυδεύκει, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν (3) μιᾶς ἡμέρας μιᾶς ἡμέραν. Πολυδεύκης] Ἄμφω μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς διδύμοι ἐκ Λήδας τῆς Λακαίνης, θνητότητα καὶ ἀθανασίαν

(4) τῷ . . . . . κεκληρωμένοι· ὑπερβολῇ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων ἄγειν προῃρημένοι· μὴ δὲ . . . . . εἶσι, τὸ δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους . . . . . ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων ἀθλιπολεύοι. ἄλλως τε καὶ συ . . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, καλλικεχωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο . . . . . ὡς ἦλθεν αὐτῷ τὸ τηνικάδε λαχόντι τὸ ὑπὲρ γῆς τόπον ἀθλιοτρεῖν. V.

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in Ms. sed in qua multa deesse non videntur. *J. C.*

Imo in *V.* spatium est quatuor versuum, & post eos scribitur Πολυδεύκην . . . . . συνίβη τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπὸ. *J. G.*

Satis apparet priorem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν &c. sequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praecedunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου *M. Sladus* ἀπ' vel ἀπὸ, quod necessarium non est. *T. H.*

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ἐλυ . . . . . *M. du S.*

In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit sive *Clericus*, seu Scholiorum descriptor per ἐλύπησεν activae potestatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio Linguae congruebat, restituere non sum veritus. *T. H.*

(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*

Recte fuit sanata: Schol. ad *Homeri* Od. Λ, 303. exponit ἐτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*

(4) Τῷ . . . . . κεκληρ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τὸ γένος ἀνομοίως κεκληρωμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς παθητοῖσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. postea, ἄλλως τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλέουσιν aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγου ἐστὶ τὸν Διογένους, ὡς ἦλθεν &c. Porro quod in Ed. A. fuit προειρημένοι, mutavi in προῃρημένοι. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores utplurimum in Historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Crustis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus *Fontanellus*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβιῶναι αὖριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & revivisce re, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. C.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam suis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοινίξ. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis desaeviisset. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit & floret.

nim eſt, opinor, in vitam redire cras) ſicubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter ſe philoſophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, ſi tibi ſatis, quæ ſuper terram geruntur, ſunt deriſa, venire huc multo plura irriſurum: illic etenim in ambiguo tibi riſus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ poſt vitam ſint conſecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἢν ϖθ ἴδῃς Μένιππον ἢ κύνα (εὕροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ ἢ στὸ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, ἢ ἐριζόντων ϖρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καλαγελῶντα) εἰπεῖν ϖρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καλαγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε ϖολλῷ ϖλείω ὀπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ οὐ ἀμφιβόλως σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἢ ϖολὺ ὁ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ ϖαύσῃ

[a] Ἢ ἐν Λυκείῳ] εἰληθερῶντα P. γρ. quam acceſſionem, ſi plures Codd. confirment, non adſperner. [b] Τὸ] P. obſ. in quibusdam Codd. deeſſe.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philoſtratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perſtringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctiſſimus *Philoſtrati* interpres. Sed errat; vide ipſum *Lucianum* Menippum *veterem* diſerto a ſeſe adſcitum, ſub Dialogi perſona, aſſerentem Δικ. c. 33. & res ipſa clamat *Diogenis* fuiſſe diſcipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κορ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipſe loca maxime coluerat Diogenes, in iis ſectatorem Menippum quaeri jubet: cum Perſarum enim rege ſuam fortunam comparans, haud ſecus atque ille hyemem Suſis, Ecbatanis aeſtatem ageret, ſe quoque mutatis ad anni tempeſtates ſedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut oſtendit *Dio Chryſoſt.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quaſi urbis ambitu contineretur; nam ſubjectus erat, ut *Pauſanias* docet, moenibus cypreſſorum lucus; ſed ea poteſtate, qua ſaepius ἐν propinquitatem ſitus deſignat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem ϖολλάκις ἑώρων ἐν τῇ ϖόλει ϖερὶ τὸ Κράνιον· & p. 131. A. Antiſthene mortuo μετέβη εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διῆγεν ὅτε οἰκίαν μισθωσάμενος, ὅτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ ϑυραυλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conſcribendae hiſtoriae. Lyceum vero nobiliſſimum Athenas etiam non nominatas ſatis indicat: eo in gymnaſio non juventus tantum militaribus ac palaeſtricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharſide *Luciani* conſtat, ſed philoſophi quoque & ſophiſtae docendi diſputandique cauſa conſidebant: *AEſchines* Socrat. apud *Demetr.* ϖερὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶ ϑάκων ἐν Λυκείῳ, ἃ οἱ ἀθλοθέται τῷ ἀγῶνα ϒαγτιθέασι. Quanquam eo jam ventitare ſolitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ ϒαγτριβὰς *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chryſippus tamen ϖρῶτος ἐθάρρησε ϖολὺν ἔχειν ὕπαιθρον ἐν Λυκείῳ, teſte *Diogene L.* VII, 185. eam ob rem *Iſocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ ϖάντα φασκόντων εἰδέναι· & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime ſit, adeundum fuiſſe Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philoſophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis ſe fruſtretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Ariſtophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνειον] Ubi Diogenes ipſe fere verſabatur, atque e vivis tandem exceſſit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ ϒαγγῶν ἐν Κρανείῳ τῷ ϖρὸ τῆ Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam noſtrum συγῆρ. c. 3. & *Pauſan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita ſcribitur, non Κράνιον, ut in Impr. ſcribitur συγῆρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam *Lycaeum* fuerit quaerant alii. Mihi ſatis eſt Menippum Athenis degentem antequam captus veneretur, Lycaeum frequentaſſe. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum ſecta, quid homine poſt mortem futurum eſſet, non valde curabat. Imo qui a Socrate ſunt profecti, ipſeque *Plato*, tametſi oratione magnifica ſtatum, qui hanc vitam ſit excepturus, ampliſſime praedicent, eo ſaepe recidunt, ut totum illud nihil eſſe praeter conjecturam, & illam ſuam ſolennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obſcuritas prudenti numinis conſilio mortalium animis eſt impreſſa, ne ſcilicet, ſi certam gererent excellentiſſimae beatitatis perſuaſionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recuſarent, & ſponte de ſtatione ſua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixiſſe ferunt, τὴν γε ϖειθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους ϖερίμενει τελευτήσαντας, ὑδὲν ἀνακτάσχοι. Ἀθληότητα δ' ἀπιστίαν τε μὴ τὴν τελεύτην vocat *Themiſtius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam ſententiam dicta ſunt non pauca; quale eſt illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τὸ ϑανεῖν δ' ἀπειρίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

σῃ βεβαίως γελῶν, καθάφ ἐγὼ νδν· ϗ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τὸς πλουσίους, ϗ σατράπας, ϗ τυράννους ὅτω ταπεινὸς ϗ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· ϗ ὅτι μαλθακοὶ ϗ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· ϗ προσέτι ἐμπλησάμε-

fines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κράνειον ἐν τῷ Κορίνθῳ, Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθηναίοις ἐν προαστείῳ. *J. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.*

Ἐκ. δεῖπ.] V. καλαπλ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Misc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δεῖπνου & ὠῶν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria credebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in

quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augusti secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μειράκια ὄντας, ϗ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, ϗ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, ϗ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περισιάρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν ϵ τὸ θέατρον. *Etymologus* quando interpretatur Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δή ϵ Ἑκαταῖα λέγονται· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat *Schol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακὰς, τοῖς τελευτήκοσι ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα, ἀφὸ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inep-

te

impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates cœnam jacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

2. POL. At ista renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qua-

νον ἢ τ' ὠήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ οἷ' ποθ εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ' [a] ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖος τίς ἐστι

[a] Ἀπαγ[ε]λῶ] ἐπ. B2. vitiose.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τ' παλαιῶν ἐπὶ τ' τριόδων, καθάρσια * τυχὸν τ' ζώντων. τινὲς δὲ ὠμὰ ε ἀκατασκεύαστα. Τῷ μὲ ἐν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα † ἀνεῖτο, ἔργῳ δὲ τ' ἀπορούντων εἰς ‡ εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν ε δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιτο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τ' δείπνων τούτων Μένιππ@ ὠμὰ φαγὼν ὠὰ § τέθνηκεν ἀπεπτήσας τούτῳ, ἀμφικωμῳδεῖ αὐτόν. V.

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotatum a *M. du S.* ante fuit editum τυχεῖν. *T. H.*

† Ἀνεῖντο] C. M. ἀνεῖτο. *V.* ἀνεῖτω. *M. du S.* Insciția formationis Grammaticae, qua sape labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. *Mos. du Soul. T. H.*

‡ Ἀπορίαν] Εὐπορίαν *V.* & mox, τί γὰρ ἂν. . . σιτίσαιντο. *M. du S.*

§ Τέθνηκεν ἀπεψία τούτων] C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελεύτα. *V.* ἀπεμπτῆσαι τούτῳ. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescebatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. c. 10. *M. du S.*

Prius elegit, quod reponeret *M. du S.* Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem *V.* lectionem minima mutatione adjutam: τούτῳ, *eo quod ova cruda voraverat.* *T. H.*

te vulgatur ἀφὸ θανάτου. *Athenaeus* autem diserte VII. p. 325. A. τῇ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis dici manifestum est T. II. p. 290. D. canis χθονίῳ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων ε καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν· idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit *Hesychius*, ὅτω φασὶ ἀφὸ τὸ ἐκφέρεσθ Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis *Eustathius* ad Od. Γ. p. 1467. scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γάρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in *Hesychio* & propria loquendi formula ἐκφέρεσθ, *peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plutarch.* Quaest. Rom. p. 280. B. τῇ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μὴ τ' ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· ut enim sacra fuerunt τῶν ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, *Aristoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ ε τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γευομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ ε θορύβου μετέχοντας. *Aristophanis* est δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae *Pollux* servavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδ@ δόρπον, *Hecataeae mensae coena.* Junguntur a *Luciano* ὠὰ κ' καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρεσθ, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὁρᾷν γοῦν ἐστι τὰ ὠὰ ἀπὸ τ' περικαθαρθέντων, εἰ ψαλφθείη, ζωογονέμενα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τῶ περικαθαρθέντ@ κακά. Propter eandem rationem haec fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. *T. H.*

21. Ὧον ἐκ καθαρσίου] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *nisi se centum lustraverit ovis:* sed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec lustralia indicat illis versibus: *Et veniat, quae lustret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu.* Sed nil tam necessarium quam sulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἷσε θέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκ@. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* sulphur *ad expiandas suffitu domos.* *G. C.*

Ὧον ἐκ καθαρσίου] De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθ@ ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τῶ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιρίδιοις, ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια. *Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Hesych.* verbo κάθαρμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομαζόντες ὅτως ἢ ἀπὸ τῶ περιστίχειν, ἢ ἀπὸ τ' ἑστίας. *Suid. Hesych.* ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Scholiast. Aristoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* *J. B.*

ἐστι τ̃ ὄψιν; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τ̃ ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ ταπολλὰ τὰς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βάλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τ̃ ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τ̃ νοῦν. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καληγορῆντα τ̃ σοφῶν; ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀνεκτὸν ἔσται, ἐὰν ἐκείνους ἐλέγξῃς. ΠΟΛ. ἀλλὰ πειράσομαι.

lis est facie? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adsumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & disciplinæ expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco Oct. Ferrar. de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & J. Pricaeus ad *Apul.* Metam. I. p. 4. ubi, *scissili palliastro semiamictus.* Tale τριβώνιον erat Carionis in *Aristoph.* Plut. v. 715. qui quum se vidisse narraret, quae ab AEsculapio gererentur, *Atqui, scelus,* inquit hera, *quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum:* tum Carion: ἀλλὰ τὸ τριβωνίου. Ὁπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τ̃ Δία. *Schol.* Ὁπὰς δὲ τὰς τρώγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* ἐξιχάριον λινοῦν τρωγλωτὸν est *sticharium lineum ac lacerum:* qualia, quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη διόπλα καὶ κάτοπλα παντοχῆ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πολύτρηλα. *T.H.*

27. Ἐπιπτυχαῖς τ̃ ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J.B.*

29. Ταπολλά] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit.* Verum dixisset, si legeretur in *Luciano* πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταφᾶσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπιπολὺ, quibus utitur *Schol. Thucydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noster*: περὶ τ̃ Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τερατούμενος· ληρεῖ τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clariss. *L. Bos.* *T.H.*

35. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις κέρατα· οὐκ ἀπέβαλες κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.* *G.C.*

Κέρατα φύουσιν] Διὰ τ̃ κερατίνου λόγου, καὶ τ̃ κροκοδιλείτου. De quibus in Vitar. auct. *J.B.*

Κέρατα] *Ceratina & Crocodilina quaestiones & ambiguitates: Quintil.* I. *A.V.*

Κέρατα φ.] Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens: *Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut postea *cornua maritis fieri* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam aetate in proverbium abiisse observavit Vir eruditissimus & Amplissimus *Ez. Spanhem.* Diss. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Onirocrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Cornе.* Vetus haec Sophisticatio. *Diog. Laert.* p. 147. A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81. Ἀλ. c. 11. & Ἐκκλ. c. 10. B. πρ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδείλους] Κροκόδειλος sophisma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione sub finem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas & crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. *G.C.*

Κροκοδ.] Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Haec & ejusmodi ἄπορα Philosophis illa aetate, juventutis exercendae causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. πρ. c. 22. *Diog. Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἐρωτᾶν διδάσ. τ̃ νοῦν] Venerat olim in mentem ἐρωτᾶν, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* simili structura, Παί-

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipsa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuncia isthæc a nobis. Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτῶν. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλταλον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττεσθε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλασι συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

a Ἢ] εἴσι. P. In enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo post sequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στόματι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δῆθεν τῷ Χαρώνος. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυκλα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, *captiosas interrogationes nectere*, ex quibus concessis conclusiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen.* L. VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἠρώτα λόγους. *Sext. Empir.* P.H.I. §. 20. ἐὰν δὲ ὁ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαινομένων ἐρωτῶμεν λόγους· ad quae *Stephanus*, ut saepe solet, tricatur: paulo melius *Cresoll.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fallaces docendo corrumpebant. *T.H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους scribe. *F.G.*

Τὸν νοῦν] *Vorstius* τοὺς νέους. *Menagius* τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce *Basilium* Ep. I. sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦκτες τὰς μεθημερινὰς φροντίδας ἀφαλαβοῦσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi postrema verba sunt: ὁρᾷ δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς. *M du S.*

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui solitos, ut plorare juberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est. Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *inveniet*que *Nil sibi legatum praeter plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri*, *teque*, *Tigelli*, *Discipulorum inter jubeo plorare cathedras*. *Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· *nos modo valeamus*. *G.C.*

Οἰμώζειν] Τὸ εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαίον τῆς συνθέσεως. leg. *Scholiast. Aristoph.* ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in usu frequentissimo apud *Lucian.* *J.B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii testantur mortuis duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φεῦ. *L.K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.* *F.G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noster* de eodem καλαπλ. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracusanum, sed pugilem, novit *Pausan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obstet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem esse, quem memorat *Lucianus*. Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῶ Δαμαξένου παλαιστῆ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μέμνηται· λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων· Prave Δαμαξένου· pejus *Damaxenis* Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud *Nostrum*, si recte memini, occurrit Damoxenus. *T.H.*

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, φοιχαρῆ. *Hesych.* φοῖβρα simpliciter interpretatur *Schol. Aristoph.* male. *J.B.*

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J.B.*

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμια κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον. *Hesych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἡ ῥοδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchusa distinguunt *Plin. Ruell Fusch.* Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garense*, in usu esse fucandis foeminis non alibi legi; Anchusa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J.B.*

μα ὅπου γ' προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, [a] φασὶ, κρανία γυμνὰ γ' κάλλους. 55 ΠΟΛ. ὑ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς κ) ἰσχυροὺς.

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, κ) ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, κ) οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενον τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· κ) ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, miserequeque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quæ hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

a Φασὶ] εἰσὶ L.

54. Μία ἡμῖν κόνις] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. G.C.

Πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις: apud *Nostrum* D. M. XVI. Herculis σῶμα οὐ Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον· & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri τ' ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρίπτ') ἄγνωστα κ) ἄμορφα, κόνις πάντα ὁ λήρ@ πολύς. *Aristid.* T. I. p. 138. B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει· ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, Πάντα μία κόνις ἐστί. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum φασὶ notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα μία ἡμῖν κόνις; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. Πάντα γέλως, κ) πάντα κόνις, κ) πάντα τὸ μηδὲν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδὲν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσὶ, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· satis erat, κόνις πάντα· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coïre possint μία κόνις, & κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκον@, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. περὶ δὲ τὰς καθακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς οὐ ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον· quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. ἑ γὰρ δὴ μία Μύκωνος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφὴ. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε κ) ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. ἀκούετε ἐν τῷ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (*Platonis*, cujus verba protulerat) ὧν ἐρᾶσθαι χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, κ) μὴ ξυγχωροῦντ@ συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἁπανθα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν· non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in Μύκον@, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶ ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρτημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae

qui iſtic in vita ſunt divites, nihilo meliores ſe. Et Lacedæmoniis tuis iſta, ſi videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus ſolutis eos a priſtina ſeveritate deſciviſſe. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandaſti, renunciabo. DIO. Mittamus iſtos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλεσίως ἐδὲν ἀμείνως αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ὑπτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἐγὼ γοῦν ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

b Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε. O. Nihil intereſt, utrum probes. Similis] variatio p. 299. v. 67.

quae diſpari ſunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditiſſimis *Caſaubono* & *Holſtenio*, διῃρημένα. Sed *Euſtathio* quid fiet ad *Dionyſ.* Perieg. v. 525. qui, cujus veſtigiis tanquam certiſſimi ducis ſic inſiſtit, ut a verbis ejus latum unguem vix diſcedat, deſeruiſſe *Strabonem* videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παθόντων μιᾷ ψήφῳ, ἤγουν ἐπὶ τῷ μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde ſint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem uſum in priſcis ſcriptoribus deprehendiſſe me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, poteſtate vocis γραφὴ forenſi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem conſtruxit? haud equidem ab hac ſuſpicione ſim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptiſſime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos ſignificaret nullum eſſe nec formae nec virium diſcrimen, aequatoque jure cunctos inter ſe ſimiles ac pares. Neſcio tamen, an aliquid inſuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametſi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio reſidere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum eſt illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc ſubtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσὶ] L. ſolus. Alii φασὶ. *M. du S.*

63. Λακ. . . . . ἐκλελύσθαι.] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philoſtr.* p. 164. Sed nihil eſt, cur de ætate Senioris mortem proxime ſequuta, qualis hic fingitur, non poſſit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελῦσθαι αὐτοὺς] Jam tum, quando vetuſtior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe ſectae durioris philoſopho, jure videri poterant effeminati, a ſeverisque Lycurgi inſtitutis longe diſcedentes: nam poſt Athenas devictas, quum voluptatum deſiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexiſſent, labare paulatim coepit priſtina diſciplina, & vitiis indies creſcentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid ſubinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum reſtitui potuit. *Clearchus* Solenſis, Ariſtotelis diſcipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιόταλον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec eſt cauſa, cur & hujus & inferioris aetatis ſcriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum ſaepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἄγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod ſi ad tempus ſerius deſcendas, nihil eſt his ipſis Lacedaemoniis, maxima ſaltem eorum parte, inquinatius: vide *Philoſtr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti ſenſus eſt *Apollonii Tyanenſis* epiſtola LXIII. ad Ephoros, qua miſſos ad ſe viros oſtendit ab habitu corporis & veſtitu molliſſimo pro Lacedaemoniis habiturum ſe non fuiſſe, niſi traditae literae Lacedaemonios declaraſſent. Patet igitur, quanti ſit facienda *Olearii* ſuſpicio ad *Philoſtr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum eſſe, qui paſſim a Luciano perſtringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primae eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *ſub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi perſuadeas, accurate Dialogos iſtos eum perlegiſſe, qui Menippum ibi paſſim a Luciano perſtringi ſtatuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η [a] ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὑτοσὶ, καὶ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, καὶ πολλῆς τρυφῆς, [c] ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Ἱτί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quæ supra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multæ luxuriæ, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππος. C. Πλούτωνος ἢ Κροίσου. O. b Μετοικήσομεν] Ita O. B2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσος addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συμφοράς. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσος] Λυδὸς ὁ Κροῖσος· Φρὺξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. V.

74. Μετοικήσωμεν] *Alibi migremus*: μετοικήσομεν mendosam lectionem sequutus est Interp. *J.B.*

Μετοικήσομεν] Mf. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemst. melius quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. *M. du S.*

Μετοικήσομεν] Non est fastidienda plane lectio plurimarum Edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendosum pronunciat *Bourdelotius*, μετοικήσομεν· haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint: Necyom. §. 19. καὶ διαπειρᾶσθαι μετοικεῖν ἐκ φέροντας τὸν Διογένην· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T.H.*

90. Λυπεῖται γὰρ ὁ μικρῶν ἔτι.] Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt; de Rep. I. p. 572. E. Οἱ ἂν παλαιοὶ ἡμῶν ὀλοφύρωνται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περὶ τε τἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἄττα, ἃ τῷ τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. *T.H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus Παρ. p. 538. v. 7. ubi scribit melius fore cives μετ' ἀλλὰ-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπθανόντες ἔτι μέμνηλαι, καὶ ϖεἰέχονϑ' τ' ἄνω. χαίρω τοιγαρῦν ἀνιῶν αὐτές. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐ χρὴ ϑολυπᾶνϑ' γ' ἐ μικρῶν ϖερέμνοι. ΜΕ. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλέτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τέτων ϖεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. ἐδαμῶς. ἀλλ' ἐκ ἂν ἐθελήσαιμι ϖασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιϛοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀϑυρίων, ἕτω γινώσκελε, ὡς ἐδὲ ϖαυσομένε μϑ· ἔνθα γ' ἂν ἦτε, ἀκολεθήσω ἀνιῶν, καὶ καθάδων, καὶ καλαγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα ἐχ ὕβρις; ΜΕΝ. ἔκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, ϖροσκυνεῖϑαι ἀξιῶντες, καὶ ἐλεθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ ϑ' ϑανάτε τὸ ϖᾶϑ' ἁπαν ἐ μνημονεύοντες. τοιγαρῦν οἰμώζετε, ϖάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. ϖολλῶν γε, ὦ ϑεοὶ, καὶ μεγάλων κλημάτων. ΜΙΔ. ὅσε μὲν ἐγὼ χρυσῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε ἕτω ϖοιεῖτε· ὀδύρεϑε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ ϖολλάκις σιωπήσας, ἐπάσομαι ὑμῖν. ϖρέπει γ' ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ΜΕ-

88. Περιέχονται] Ἀντέχονται. *G.*

ἀλλήλων ϛρατεύεϑ', ἢ εἰ σωτάττοιϑο αὐτοῖς Λυδοὶ ϵ Φρύγες ϵ Σύροι καὶ ἄλλοι ϖανοδαποὶ βάρβαροι· *Euripid.* Alc. v. 675. Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώνητον σέβεν; memorat *Philoſtratus* ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λύδια ἢ ὁπόϑεν Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. *T. H.*

98. Ταῦτα ἐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. *Sophocl.* Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' ἐχ ὕβρις τά δ' ; *Ariſtoph.* Ran. v. 21. Εἶτ' ἐχ ὕβρις ταῦτ' ἐϛι ϵ ϖολλὴ τρυφή; vide ejusdem *Comici* Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. *Demoſth.* in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις γὰρ τῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ ϖρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt *Dionyſ. Halic.* A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς ϖλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ ϖρᾶγμα. *Terentius* expreſſit: *quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt?* Andr. A. I. Sc. V. *Nam iſtaec quidem contumelia eſt:* Heautont. A. III. Sc. III. *T. H.*

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, [a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝ.

Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

MEN.

1. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si præ dementia isti ta-

a ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O. F.

11. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνι⊖ ετ⊖, ἐρωτᾶ τὸν παρ' Ἕλλησι νομιζόμενον θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῷ ἐκεῖσε διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ σπηλαίῳ μαντείας χάριν ἐσιόντες * ἐξήρχοντο ἀπηγριωμένοι τὰς ὄψεις, καὶ † ἀμειδεῖς διετέλουν ☾ ὠχροὶ ☾ δύσκολοι τ' ἄπαντα τ' ζωῆς ‡ χρόνον· ἀφ' ὧν ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία, κατὰ τὸ τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων ☾ δυσεντεύκτων καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφωνίου μεμάνθασθαι. V.

Τροφώνι⊖ ἦν πάνυ φιλόδοξ⊖· ποιήσας ὃν ἐν Λεβαδείᾳ τ' Βοιωτίας ὑπόγειον οἴκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο· καὶ λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν· ἐγκαλοικήσαν δὲ δαιμόνιόν τι τὰς μαντείας ἐτέλει. Εἰσήρχοντο δὲ ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χεροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχαροῦσιν ὄφεσι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυχερὲς παθωσιν. G.

Τροφώνι⊖ ☾ Ἀμφίλοχ⊖ ἥρωες ὄντες ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντευόμενοι. G.

* Εἰσήρχοντο ἀπαγριόμενοι] Res ipsa, quod dudum conjectavi, postulat ἐξήρχοντο. Tum V. ἀπορ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. T. H.

† Ἀνδεῖς] Ἀμυδεῖς. V. M. du S.

Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphr. III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσπρὸν καὶ ἀμειδῆ. T. H.

‡ Τρόπον] Χρόνον, ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit M. du Soul, & mox ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰσορ. in principio. T. H.

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius est quam ut de eo dicendum sit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem juniores *Malli* extitisse. V. Ἀλεξ. c. 29. *Oropi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Deo colitur*, verba sunt Livii XLV. 27. *templumque vetustum est fontibus nivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. M. du S.

15. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilochus: ut alieniſsima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroëm esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχ⊖ μὲ ὄντ⊖ ἂν εἰδεὶη &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἐχρῆν ἀλλὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilochum addit *Aristid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάρα⊖ μὲ γὰρ ☾ Τροφώνι⊖ τὸν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχ⊖ ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσί τε καὶ φαίνονται· ὅτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) παλαιοῦ τὸ γῆς διάπλουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι· ita legendum est διάπλουσι pro vulgato ἀλατάττουσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc *Cantero* latuisse versio prodit. Viden vero, quantum *Luciano* distet *Aristides*, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάρεω, καὶ εἰς Μόψου ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεὸς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσ⊖, ὑ ψευδομένους, ἀλλὰ ☾ ἀναρχεῖς. *Origen.* in Cels. VII. p. 355. T. H.

13. Κατιλ-

talia de mortuis opinentur ? MEN. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales præstigias præ vobis tulissetis, quasi futura præsciretis, & prædicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais ? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os

ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ὅστις ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σύ δ' ἔοικας οὐκ ὀπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· ὃ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις.

ΜΕΝ. Τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐταλμῷδῶ ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν δὴ ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω

[b] Κατέλθοι] κατέλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τόπῳ, ἐν ᾧ ἐμαντεύετο Τροφωνίῳ. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντευόμενοι εἰς Τροφωνίου. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφωνίου· χρηστήριον συπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, *Aelian.* V. H. III. c. 45. ubi *Perizonius* rationem illius verbi συπεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἀπὸ Τροφωνίου προσφάτως ἀναβεβηκὰς, *Diodor. Sic.* XV. p. 485. D. θέσπισμα ἐκ Τροφωνίου φέρειν, *Euripid.* Ion. v. 405. qui σηκὸς & θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies καταλθεῖν vel καταβῆναι πρὸς Τροφώνιον, quod & *Herodotus* habet VIII. c. 134. & *Pausan.* IX. p. 791. ὅσοι πρὸς τὸ Τροφώνιον μέλλουσιν ἔρχεσθαι· mox: ἐπειδὴν δὲ ἀνὴρ ἔρχηται πρὸς τὸ Τροφώνιον, p. 792. πρὸς Τροφώνιον εἰς Λεβάδειαν ἐλθοῦσιν εὑρεῖν πρὸς ὀκείτου τὸ ἱερόν· ibidem: τὸ δὲ ἀναβάντα παρὰ τὸ Τροφωνίου. *T.H.*

27. Ἐταλμῷδῶ ταῖς ὀθόναις] Exsequitur hanc totam historiam *Scholiast. Aristophan.* ad Nub. Vide *Philostr.* & *Lucian.* Necyom. c. 22. *J.B.*

Ἐταλ. ταῖς ὀθόναις] *Pausanias* habitum consultorum describit in *Boeot.* p. 313. antrumque & reliqua. *Philostratus* etiam de ea re satis multa habet p. 362. *M. du S.*

Ἐταλμῷδῶ ταῖς ὀθόναις] Tam parum a *Luciano* discedit iisdem propemodum verbis expressus *Maximi Tyrii* locus Διαλ. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (καὶ δὴ τοῦτο μαντεῖόν ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἡρῳδῶ Τροφωνίου περὶ Λεβαδείαν πόλιν) ὁ διόρυμος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσκευασάμενος ὀθόνῃ ποδήρει (*Pausanias*: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεὶς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι *Pausan.* μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δεδυμένας *Suid.* in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ὑπτιος κατὰ στόμιον στενὸν καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἄνεισιν αὖθις ὑποφήτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut *Dicaearchus* Peripateticus, testibus *Athenaeo* atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem majoris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen *Dicaearchi* cura *Plutarchum* deterruit, quominus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane *Plutarchus* omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos esse nos oportet diligentia *Pausaniae* eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, *Philostr.* de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab *Olearii* temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cujus personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri cerimonias praestigiatori mago arguendas objecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας ἐς ἃ καθαρὰς χρῆσαι· hic καθαρὰς ut reponeret

σω ἀφ' ὧν σομίᾳ, ταπεινῷ ὄντι, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μανίκης, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. Ὃ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῂς, μήτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν [a] σοῦ τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι [b] ὅλος εἶ νεκρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compositum. MEN. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σοῦ τὸ θεοῦ] Σοὶ τὸ θεῶν. O. Tolerari potest, si refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. b Ὅλος] Ὅλως. O. Haec saepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. * Ὄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

* Ὄφελον] Scribebatur ὠφέλον. T. H.

sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: *ipsi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere*: hos sacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philostratus*: *ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum.* Ceterum istae μάζαι vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. *Hesychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad *Pollucem* fui suspicatus X, 81. n. 84. absit vocabulum, quocum οἷς convenerit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι· καὶ μάζαι, ἃς καθαφίρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες· a quibus *Etymologus* non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρεσκόμενα ὑγίεια ὁμοίως. Modo βοῦν placentae genus cornutum descripserat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἔστι βοῦς, inquit p. 204. καὶ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκηθμῶν ἀϊδάνων; quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττούταις certe *Philostratus* adsignat: μελιτοῦτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μειλιγμάτων ἕρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίμπτει· cui suffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiastes* noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Illustris *Ez. Spanhemius* ad *Aristoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiasten* lege, *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obsequ.* c. CX. T. H.

43. Ὠρῶσαι] O. P. L. In *J.* vero & *W.* ὠρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ἀρίσαι. M. du S.

48. Τροπωτῆρα] *Joh. Schefferus* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco προπωτήρα, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. T. H.

Ibid. Τίθει] Prorsus in re pari verbis iisdem usus est *Lucianus* Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τὸ τιθέναι pro λογίζεσθαι, *ponere, referre in rationes* Is. *Casaubonus* observavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos scriptores satis est usitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δύο, ἰατρῷ δραχμὴν &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidissimus. *Dionys. Halic.* περὶ τ' Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lysia*: καὶ θήσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν ἓ πολὺ τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut saepe Latinis *ponere*, τιθέναι est, *numerare praesentem, repraesentare pecuniam*, καταβάλλειν· sic τιθέναι & θεῖναι μετοίκιον, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μετοίκιον· *Eupolis* in *Poll.* IX, 59. θὲς ἑκατὸν δραχμάς· θὲς ἑτέρας μνᾶν. T. H.

49. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: *& pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exolvi.* Καταβάλλειν est frequenter *pendere, exolvere.* Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, *pendere obolum pro acu* Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & *Lucianum* scripsisse πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πέν-

τε

IV.

MERCURII ET CHARONTIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C.

1. RAtiones ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. Per Plutonem ipsis quinque drachmis emi; & strophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum sarciendum: quinque

E P M.

ΛΟγισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. X A. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ [a] ὁρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. EP. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. X A. πολλοῦ λέγεις. EP. νὴ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. X A. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. EP. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολούς ἐγὼ

[a] Ὁρίσθαι] In hoc reponendo secutus sum consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *AIW.* Accedit priscarum Edd. una litera deficiens ἀρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. [d] Πέντε] *e. F.* hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην δεσμός. *V.*

49. Καὶ ἀκέστραν] Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, † ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συρράπτειν τὰ διερρωγότα τοῦ ὀθόνης· τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶν, ἐπεὶ ‡ ἡπήτρια ἡ ἧπτις, καὶ ἀκέστρια ἡ ἀκεστρὶς ὃς νῦν § ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. *V.*

* Τροπωτήρ] Verbis totidem extant in Gloss. meis Mss. nec discrepat *Hesych.* in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κώπας δισμοὶ δερμάτινοι. *T. H.*

† Ἣν νῦν] Ista, ἣν νῦν σακκοράφιον (φην) καλοῦσι *M. du Soul* interposuit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακοράφιον recentioris aevi adnotavit *Car. du Fresne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ Ἡπήτρια καὶ ἧπτις] Exc. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριαν καὶ ἡπήτρια καὶ ἧπτις· καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκεστρὶς. *M. du S.*

§ Ῥάπτας] C. M. ῥάπτες. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίον.* Lege ἐργασίαν. *M. du S.*

Pro ἀκεστρὶς Ed. A. reposuit etiam *M. du Soul* ἀκεστρὶς, conjecturam secutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur p. 46. Ἀκέστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συρράπτειν τὰ διερρωγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασίν. ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἧπτις, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστὶς, ὃς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασίν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φησὶ καὶ ἡπήτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἧπτις, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστὶς, ὃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἡπήτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ἡπήτρια, ῥάπτρια, dicitur, & ἡπητήριον ab *Eustath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἐκέσασθαι & ἠπήσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Fresne* ex Lex. Ms. Cod. Reg. proferens: Ἀκεσταὶ, ὃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι· eundem vide in Ῥαύγειν & Ῥάρθης. *Thom. Mag.* in Ἀκέστης post allatum *Homeri* locum ex Βατραχομυομ. v. 183. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν· quod male omissum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud *Hesych.* in Ἡπήτρις, & *Eustath.* ad Od. Ξ. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τε ὀβολῶν· *quinque drachmis emi acum.* Λαμβάνειν & καὶλαμβάνειν Graecis, inprimis *Aristophani*, saepe est *emere, comparare*, ut apud Latinos *sumere*. Cicer. VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumsisti.* Ibidem. *Est mihi gratissimum tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, *acum ad* ve-

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ϗ τάτας προστίθει. ΕΡ. ϗ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι ϒ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεῳγότα, ϗ [a] ἧλυς δὲ, ϗ καλώδιον, ἀφ' ὧ τ' ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα [b] ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἦν ταῦτ' ἀποδώσειν φὴς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀπο-χερδάναι ἐν τῷ πλήθει παρανομιζόμενον τὰ παρθμία.

ΕΡ. Νῦν ἦν ἐγὼ καθεδῶμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ΧΑ. ϗκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ ϗ ἡμῖν παρανομεῖσθαι ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἵοι παρεγίνοντο,

obolos omnino persolvi. CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confeciſti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili ista quidem pretio sumsisti. MERC. Hæc sunt; nisi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego considebo, pessima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax. MERC. Præstat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti

a Ἧλους] Vitiose F. ἥλ. b Ὠνήσω] Ita O. *Bz. W. P. S.* Veteres Edd. depravate ὀνήσω. c Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τοῦ κέρως τοῦ ἰσοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται ϗ διατείνεται· γέγονε δὲ ϗ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. *V.*

60. Ἀθρόους] Ἀθρόων τινῶν καταθόντων. *V.*

* Ὁ ἀνύεται] L. ᾧ ἀνεῖται. *M. du S.*

Scripsi ἀνίεται secutus *Suid.* & *Etymol.* p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξαρτημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰσοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ τείνεται· abjiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον· *Eustath.* ad Od. E. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἑρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰσὸν, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In E. A. vitiose τοῦ κέρως· post γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μέ. *T. H.*

velum sc. ὠνησάμην, *emi*, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, *quinque obolos ego pependi*. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκαῤῥάφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀκέστραν: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. *J. G. G.*

Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰσίου] Haec *Thom. Magister* protulit in Ἀκεσής. *Benedictus* ita vertit, *Et pro acu ad resarciendum velum* (nam *Micyllus* tantum dederat, & *pro resarciendo velo*) *quinque obolos exolvi*; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰσίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, *Graevius* animadvertit: ἀκέστραν perinde pendet ab ὠνόμισα, vel ὠνησάμην, ac mox κηρὸν ϗ ἧλους &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitatior adjecit adfirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quali lucrum pretia mentiendo captet, quicquam secius suspicari. *T. H.*

52. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεῳγότα] Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, quum illustrant *Joh. Brodaeus* Misc. IV. c. 13. *J. Fr. Gronov.* ad *Liv.* XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. *Μάλθη*, de qua *Festus* in *Maltha*, vocat *Hipponax* apud *Harpocr.* in *V.* Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας. Vid. *Scheffer.* de M. N. p. 42. 43. *Thom. Magister* in Ἀνέῳγεν his *Luciani* verbis utitur. *T. H.*

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes*, *qui antennas ad malos destinabant*, *Caesar* vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes Stewechium* ad *Vegetium* aliosque viros eruditos appellare video inductos *Isidori* loco Orig. XIX. c. 4. *Opifera funes. quae cornibus antemnae dextra* simi-

ſti quales advenirent, ſtrenui omnes, ſanguinis pleni & ſaucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio ſublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque ſimiles iſtis: eorum autem plurimi propter opes veniunt inſidiati ſibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde ſcilicet expetendæ ſunt. MERC. Proinde neque ego videri poſſim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος [d] ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. ΧΑ. πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII.

PLUT.

1. SEnem noſti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra-

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥ.

ΤΟν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ

d Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεοι P. V2. J. Margo A1W. quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ F. A. H. ut ſaepe ſcribitur in Codd.

ſiniſtraque tenduntur retroverſo. Caute *J. Scheffer.* de M. N. p. 145. *Latinis ſunt* opiferae, *ſi Iſidoro credimus.* Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo eſſe veſtigia tam manifeſta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Iſidori* Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis &c.* Lege: *Hypera*, vel pro more ejus aetatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. ſ. tenditur retroverſo.* Ὑπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 138. *T. H.*

55. Ἄξια ταῦτα ὠνήσω] *Jungerm.* ad *Poll.* VII, 10. n. 58. ἄξιον hic eſſe εὔωνον, & praeterea de vitio priſcarum Edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. *Lederlinus* ibidem caſtigatae *Benedicti* verſioni ſubſtituit: *Recte ſane, haec vili pretio emiſti.* Illa duplex & contraria poteſtas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὔωνον complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis ſatis nota. *T. H.*

63. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.] *Apud veteres etiam* (εὔχεσθαι) *pro imprecari coeptum erat ſumi.* Suidas: Εὔχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus *epiſt.* XLVI. τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec ſcribit *Goldaſtus* ad *Doſith.* §. 15. n. 120. *T. H.*

66. Εἰρήνη γὰρ] Niſi alia aliter ſuaderent, hinc putarem hoſce Dialogos non niſi imperante Commodo ſcriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta ſunt. *M. du S.*

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & ſequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot ſint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus viſus eſt in his nimius fuiſſe *Lucianus.* Adeo ut vel acutiſſimus ejus imitator *Fontenellus* id ei ſub ſpecie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum eſt quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem ſit invectus, qui non turpiſſimus tantum per ſe, ſed ejus ætate uſitatiſſimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuiſſe probant Poëtarum, Hiſtoricorum, omnisque generis ſcriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lactantium* unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum ſui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quæ levia ſunt atque uſitata dicamus, qui hæreditates captent, teſtamenta ſupponant, juſtos hæredes vel auferant vel excludant; qui corpora ſua libidinibus proſtituant; qui denique immemores quid nati ſint, cum fœminis patientia certent* &c. V. 9. *M. du S.*

82. Εὐκράτην] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio ſive Gallo ſub finem. Eſt apud *Ariſtophanem* in Equit. Eucrates, qui quum molitor eſſet, & dives, tamen remp. adminiſtrabat. *G. C.*

Εὐ-

ὦ παῖδες μὲν οὐκ εἰσίν, οἱ δὲ κλῆρον δὲ θηρῶντες, πενταχισμύριοι; EP. ναί, τὸν Σικυώνιον φής. τί δ' ἦν; ΠΛ. ἐκεῖνον μέν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅπόσα τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὑπομετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰ-90σπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. EP. ἄτοπον δῆτα δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. [a] οὔμενοῦν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἕνεκα; ΕΡ. ναί. ΠΛ. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ παῖδες αὐτῷ εἰσὶν, οἱ δὲ κλῆρον θηρῶντες πενταχισμύριοι; EP. ναί, τὸν Σικυώνιον φής. τί δ' ἦν; ΠΛ. ἐκεῖνον μέν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅπόσα τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὑπομετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰ-90σπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. EP. ἄτοπον δῆτα δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. [a] οὔμενοῦν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἕνεκα; ΕΡ. ναί. ΠΛ. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ παῖδες αὐτῷ εἰσὶν, οἱ δὲ κλῆρον θηρῶντες

tem, cui liberi quidem non ſunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta mille. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; ſed juſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis ejus ſibi vindicandis inhiant nulla ge-

a Οὔμενοῦν] Οὐμενῦν F.

Εὐκράτην] Fictum prorſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potiſſimum ætate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quamvis *Lucianus* Græcis omnes nominibus inſigniat. *M. du S.*

84. Πενταχισμύριοι] Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. *G.C.*

Πενταχισμύριοι] *Benedictus quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J.G.*

87. Ἐπιμετρήσας] *Julian.* Caeſar. p. 326. C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τὸν βασιλείας μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. *T.H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνον τὸν μάλα ἀβδουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει] Vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J.G.G.*

Ibid. Διαβουκολεῖ] *Lactat*, πλανᾷ. *J.B.*

7. Ἐπελπίζει] Liceat mihi hic diſſentire ab Viro Clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπελπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Caeterum non videntur bene quadratura, ἀβδουκολεῖ δ' ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, cosque ἐπ' ἐλπίδων αἰεὶ ἔχει (ut loquitur *Noſter* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic *Noſter* in Tragopodagra vſ. 29.

Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι.
Vana ſpe ſtulte lactati.

Euripides quoque in Phoeniſſis vſ. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Spes vero lactat profugos, ut ajunt.

At, ne quid diſſimulem; *Thomas Magiſter* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖν, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω· ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα ἀβδουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· Ὁπόσοι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicaſſe quod τὸ, ἐλπίζειν· vel in *Luciano* revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, quum & ipſum ἐλπίζω, ſive Poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, injicio, ad ſpem adduco*, uſurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyſſ. B. vſ. 91.

Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπέρφιαλ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ.

Quod ἔλπει *Heſychius* ἐλπιδοποιεῖ· *Scholiaſtes* vetus, & *Euſtathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων *deſperans*, *non ſperans*; quae vox inſtauranda apud *Heſychium*: nam ubi legitur Ἀελπέοντες, μὴ ἐλπίζοντες· ne dubita genuinum eſſe Ἀέλποντες· idque, ut innumera alia, ſum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

95 των ἀντιποιῶνται οὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώταλον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνγε τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαίσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ὀπιχανόντες.

2. MERC. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

5 EP. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ καὶκεῖνος εὖ μάλα διαβιβολεῖ αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] Προαπέρχωνται. *V.*

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ ἢ εἰς ἐλπίδας ἄγει, ἢ ἐμβάλλει. *G.*

sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem Il. H. vs. 310. legitur:

Καί ῥ' ἦγον ποτὶ ἄσυ, ἀέλπουλες σόον εἶναι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀελπέων· sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπτέων, quod ab ἄελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἐλπεω dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλπεον. *J. J.*

Ἐπελπίζει] V. *Jens.* Lect. Luc. V. *Hemsterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. θεισάμενοι ἐπήλπισαν ὡς λήψονται] Σικελίαν. & *Od.* B. 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum scripsisse, Ἐπελπίζω δ' μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in *Luciani* verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν· nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol Loens.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τῷ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo* & prorsus accommodate: Ἤλπισαν & Ἐπήλπισαν διαφέρει· Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι, ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Graevium* adseruit Doctiss. *Jensius*: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque cum errorem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita lactare & frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & *Suida* saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποχέσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. καὶ τὸ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμμαίαν) περὶ πλειόνων· de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ & τῶν ἐγγὺς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joseph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. καὶ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τοῦ λόγου σου τῷ δούλῳ σου, ᾧ ἐπήλπισάς μοι· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον· *& ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινι, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ σωτήριόν τε φαῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τοῦ κρείττονος ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· *Pausan.* IV. p. 342. καὶ ὁ μὲν ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων διωθέντων ναυτικῷ, κάθοδον ἔσεσθαι σφίσιν εἰς Ναύπακτον finitimum est *Nostri* ἐπελπίσαντες in Tim. p. 132. v.

ἐοικὼς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τ νέων. οἱ δὲ ἤδη τ κλῆρον ἐν σφίσι διῃρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Ιο ὑκῶν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τ ἐλπίδων, τ ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἥκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον· μελελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ πρωθήβης ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις νεανίσκου γενόμενος.

eſt multo quam juvenes firmiore; hi vero jam ſorte inter ſe diviſa ſecuri paſcuntur vitam beatam ſibi adſcribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto ſenio, tanquam Iolaus, repubeſcat: illi autem a media ſpe, ſomniatis opibus relictis, detruſi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu ſecuro ſis animo, Pluto: arceſſam enim jam tibi eos ſingulos ordine: ſeptem, opinor, ſunt. PLUT. Detrahe: ille autem ſingulos proſequetur, pro ſene denuo primæ pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ. TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡΨ. TERP.

ΤΟῦτο, ὦ Πλοῦτον, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τ δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννενήκοντα γέροντα Θούκριδον ζῆν. ΠΛ. 201. ISTane res, o Pluto, juſta, ut ego vita diſcedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta ſuperavit, ſenex Thucri-

a Πρωθήβης] προθήβης poſt F. aliae quaedam Edd. Recte *J. Vz. W. S. A.*

12. Ἰόλεως] Ὁ τῦ Αἴαντος πατὴρ τῦ Λοκροῦ, ὃς ἰσορεῖται ὑπέργηρος τελευτῆσαι. *G.*

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὑπόμεινον. *V.*

*Αἴαντος] L. Αἴαντος sed Scholiaſtes confundit hunc cum *Oileo* & mox ὑπέργηρως. *M. du S.*

67. & *Scholiaſtae Pindari* ad I. Z, 50. ἔχαται ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Caſſ.* qui ſolus habet exquiſitius, καὶ ἄμα ἐπελπίζων ὡς μεταβαλεῖται, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pauſaniae* placere potuiſſet, ὡς καθοδος ἔσεται σφίσιν. *T. H.*

9. Τὸν κλ. ἐν σφίσι δ. βόσκονται] Si conſideratius attendas, videtur iſtud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, τ κλῆρον ἐλπίσι διῃρημένοι βόσκονται· nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo poſt ἀπὸ μέσων τ ἐλπίδων ſequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbiſſimus, quaeſtu judiciario paſtus, qui illi pecuniae, quam condiderat, ſpe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum eſt tali dote, quae ad utrumque verbum διῃρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτούς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος· eodem ſpectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt *Heraclito* obſervata de All. Hom. p. 453. τὰς ὑπηνέμους ἐλπίδας, (ita legendum pro σωτηρίους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τ βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβῶτις τύχη, ἐλπὶς παντροφός apud *Heſychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, ſic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρηταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι paſſim frequentantur. Quod ſi quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto ſenſum capiet: *Hi vero jam ſorte inter ſe diviſa pecudum ritu ſecuri paſcuntur, vitam beatam ſibi attribuentes, rationibus ſuis adſcribentes*, ea τῦ τιθέναι poteſtate, quam ad Dialogum ſuperiorem expoſuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam uſurpari, ſed ſaepe cum contemtu quodam & contumelia, ut ſignificetur eos pecoribus ſimiles & abjectiſſimos eſſe, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ἥκέτωσαν, etſi non ignorem uſum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita juncti ad inferos deſcendunt, ſi ſcriberetur ἐλκέτωσαν, haud equidem adſpernarer: ad eam nos conje-

ctu-

critus vivit adhuc? PLUT. Justissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus insidiabaris ipsi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

2. TERP. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quoddam sepulchrum, ab adolescen-

ἔτι; ΠΛ. δικαιόταλον μὲν ὄν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῆν μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ πάλαι πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, προσμένων τὸν κλῆρον. TEP. ἐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν δὲ βίᾳ, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

TEP. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀταξίαν. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ᾄδειν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων

---

sturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet jam ante dixerit, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας, & mox κατάσπα. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Κατ. c. 9. ἕλκετε αὐτὸν, & c. 11. σύρετ' αὐτὸν εἴσω τῆς πυλῆς. Quod autem mox τὸν ὀνειροπολημένην πλοῦτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (*AElianum* auctorem stylus indicat) apud *Suidam* in Κορυβαντιᾷ· μηδὲ μὴν ὀνειροπολοῦντες τὴν οὐκ κλήρου διαδοχήν. *T.H.*

11. Ὥσπερ Ἰόλεως] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniisset, Herculis precibus juventuti restitutus est, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiaque tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. *G.C.*

Ἰόλεως] V. *Ovid. Met.* IX. *Hesiod.* ἀσπ. initio. & *Hygin.* 103. *Scholiastes* hic turpiter erravit. *M. du S.*

14. Κακοὶ κακῶς] Sic idem passim: *Aristoph.* in Plut. *Aristaen. Heliod.* *J.B.*

19. Προθήσης] Vox *Homero* familiaris, quam hic mendose plerique exhibent Edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. Il. I. 445. *M. du S.*

40. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. *J.B.*

41. Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est *Lucianus* & notabilis: vix enim ullum alium reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Thes. in Κόρυζα· alia *Gatakerus* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. *T.H.*

43. Ἔμψυχόν τινα τάφον] Terpsion Thucritum senem decreptum *vivum sepulchrum*, sive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium*: *similis sepulchris nil nisi nomen retineo.* *G.C.*

Ἔμψυχόν τινα τάφον] Ex *Erasmi* Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulchrum.* Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicite demonstrandis operam navare non est animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu

νέων καλαγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστης, καὶ ἐρρωμενεστάτης νεανίσκης· ἄνω ἂν ποταμοῦ τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, ὁπότε καὶ τεθνήξεσθαι τῶν γερόντων ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίοις ἐθε-

tibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique juvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod

45. Ἄνω ἂν ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ὅτε γὰρ τὰ πηγῶν ὑδάτων ποτὲ ἄνω, κάτω δὲ μᾶλλον * χωροῦσι. V.

* Χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. M. du S.

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dedero castigatius usurpasse *Lucianum* de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σορὸν & σορέλλιον per convicium appellitare solent. T. H.

45. Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quæ accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æschyl. Eurip. Aristoph.* J. B.

Ἄνω ἂν ποταμῶν] Mutilus videri possit hic locus; sed in ejusmodi proverbialibus locutionibus sæpius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 139. E. *Hesychius* observat *Æschylum* eo proverbio usum esse. V. *Hemsterh.* p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit *Scholiastes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐκ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. M. du S.

49. Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν] Leg. *Erasm.* J. B.

Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν πολλάκις ἐκφέρει] *Erasmus* prolato *Luciani* loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cujus errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν ἐλαύνει· sequi debuerat Grammaticos praeëuntes, qui ἕλκει vel adjiciunt, vel supplendum esse monent: *Mich. Apostol.* C. IX. n. 66. Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν] Λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιούντων· *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia *Luciani* mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, & ἄνω ἂν ποταμῶν τοῦτό γε. Jam si hanc sententiam nostri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει· quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, adsumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: resecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν. Confer initium Dial. VIII. T. H.

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. J. B.

Ἐπιχαίνετε] *Bourdelotius* recte vidit legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mss. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. J. G. G.

Ἐπιχαίνετε] Genuina haec lectio reperitur in Mss. Gr. P. L. & Ed. J. Usurpat etiam *Demosth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo usus est sub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ προαπῄτησαν αὐτὸ μάτην ἐπιχανόντες. M. du S.

Ἐπιχαίνετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. superiore, μάτην ἐπιχανόντες· & in Tim. ἐπικεχρηκότες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν ὕστε ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ὕστε ἐπιχαίρει κακοῖς τοῦ πέλας unde pessimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι sunt dicti. Ceterum est ad haeredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 947. A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος, ὅστος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτώντων εἰσιὼν, ἦλθε τοῖς ἔτι ζῶσι τούτων τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δέ ποτε αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλοῦτος εἰς μέγας οὐκ πολλῶν ἀθροιστὴ, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οἵδε ἀπέλθωσιν εἰπὼν, ὧν εἰς τὰς ὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιχε-

χῇ-

quod proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis?

ράπευον. νῦν δὲ τὸ τ παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τ βῦν πολλάκις ἐνέφερει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνε), ἢ ὅπερ σοὶ δοκεῖ. κ ὑμεῖς δέ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, κ τοῖς ἀτέκνοις τ γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτές;

a Ἐπιχαίνετε] Ita G. P. L. & *J.* Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χηνώς. T.H.

54. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς] Εἰσποιεῖν Graecis est, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; saepe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Isaeus* pro Euphil. apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 176. εἴπερ ξένον ὄντα τοῦτον εἰσεποιοῦμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. *Pausan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένει Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, *totum gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inseruit.* Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed & judex talem adoptionem, si forte venerit in controversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet apud *Isaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conservavit *Dionys. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae supersunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure versantur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τ γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis causa, quam significationis poni censet C. L. G. p. 393. haud multum dissentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoscunt παρέλκον illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci sermonis callentissimus, insuper observans *saepius significare* sua sponte, data opera, *& ubique orationi pro rei substratae indole emphasin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in constructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium agendi id, quod agitur.* Nihil est horum, quod non suis in locis aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato sensu abesse posse videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μύθοις ἐρανίοισι φέρων παρέθηκα γελοῖα. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ κ τ ἥπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. *Demosth.* de Pace p. 61. C. argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἴχεται φέρον, ᾗ καθείλκυσε τ λόγισμον ἐφ' αὑτό· nisi transposita legi malis, οἴχεται, ᾗ καθείλκυσε φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in istis, φέρουσα ἐνέβαλε *Herodot.* VIII. c. 87. φέρουσα ἐμβάλλειν, ἐνστῆσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσῃ φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἄθησεν ἑαυτὸν φέρων· cujusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEschine* exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τ περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τ κατήγορον· in Ctesiph. p. 65. v. 25. κ εἰς τοῦτο φέρων ὠθίεσησε τὰ πραγμαλία, ὥς' &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακεῖθεν ἀποδρὰς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέρουσι ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74. v. 6. Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσεμίξε φέρων τ κίνδυνον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν ἐν βίῳ φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Jupiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. εὐθὺς ἐχαρίσαλο φέρων αὐτῷ τ ἵππον· parum discedit apud *Plutarch* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲ ἄλλους διέφυγον ἡγεμόνας, Πομπηίῳ δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων ἐν γυναικῶν ἐνεχείριζον· & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diss. XXXI. p. 315. ᾗ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρίψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτόν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μὲ, ὦ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino; p. 34. AEdesius ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐπὶ λέ-

τές; τοιγαρῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καλοῦντόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito risum debetis ab iis defossi; resque illa plerisque jucundissima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

πομένῳ παιδείαν. p. 49. ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρι τὴν ὁδῶν· *Damasc.* apud *Suid.* in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euseb. H. E. VI. c. 19. de Origene scripsit; πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἕξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia summus *Valesius* aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam.* Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas saepe haereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus: Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat:* ubi nescio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inferebat* placuit. Saepius ita *Noster: πρὸς Ἀπαιδ.* c. 19. εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῶ γέροντος ἐκείνου ἀβαθήκαις παρενέγραψας· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς πολὺ τῶ πλουσιωτέροις) ἑὸν πώποτε φέρων ἐμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhietis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatioris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. *T.H.*

62. Τῶν ἐρωμένων] Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si *Luciani* mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inserenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpensa: *Rem quandam & artem*, inquit, *excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos non curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia, etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς ἐ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχωσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέντες an συνιέντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T.H.*

63. Συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν] Scribendum Mss. suadente, *συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt vestras artes* aut *astutiam.* *J.G.G.*

Συνέντες] Συνιέν— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. *M. du S.*

67. Δωροφορήσαντες] Sic legit Interpres; sic reposuimus, cum male antea δορυφορήσαντες. *J.B.*

Δορυφ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορή— V. Nigr. c. 14. *M. du S.*

Δορυφορήσαντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdelotio* arrisit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, *AElian.* de Anim. VIII, 11. τὸ πρόσωπον τῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θηρῶντα πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX. παντοῖα μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim quum membranae veteres nihil innovarent: δορυφορήσαντες ergo qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum se captandum praebuisset, reliquit filiam haeredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est.* *T.H.*

70. Ἀποσμυγέντες] In cod. Mss. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, *illi vero derisi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ἀποσμυγέντες, *dolore ardentes*: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J.G.G.*

Ἀποσμυγέντες] Glossema est quod in Mss. Gr. P. & L. legitur καλαγελασθέντες. Genuina haec quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est quod legitur in Ἐτ. Δ. VII. σὺ δὲ ἐκεῖνον μὴ ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω *emungere* est, (vide 15. a. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύγιντες, nisi forte hic sigma,

amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odisse se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui jam olim satellitum more fuerant sectati; liberi autem & natura, sicuti justum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt dentibus emuncti.

ἐρωμένων [a] συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας [c] ἀπομυγέντες.

TEP.

a Συνιέντες] Ita G. C. P. ἀνέντες F. Reliquae Edd. σωνέντες. b Δορυφορήσαντες] Δωροφορήσαντες P. S. A. c Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες G. P. L.

70. Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες. V.

figma, ut in quibusdam fit, insertum dicas. Si hæc non placet, aliam addam conjecturam: ὑποσμύχομαι uti ex *Suida* & *Hesychio* videre est, metaphorice *urere* est. Apud *Simonidem* σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia absumit. *Grot.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἀπ— substituere, optime sic etiam sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut sibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi sensus, quod & glossema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀποσμυγέντες, ut legitur; aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀποσμυγέντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγελασθέντες, certissimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiastes Vossianus*. Nisi animum alibi Praestantissimus *Graevius* habuisset occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro Junone nebulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam, si exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Thes. T. III. p. 891. Ejus sententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχω, Deuro, igni absumo. *Metaphorice utitur* Lucian. *in dial. Terps. & Plut.* ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες, cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescunt, *seu* exardescunt. *Nisi malis* Extabescentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *significat non solum* καίω, *verum etiam* μαραίνω. Haec ille: sed antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripiens, fumoque se tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & significatione Belgae servamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατά τε σμύζαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte *Scholiastes* declarat, ex eoque *Eustath.* p. 781. Ἐφ' ᾧ δὲ σμύζαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς ἀναδοῦναι, ὃ ⊂ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ ⊂ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰλῆφθαι· ἐκεῖθεν δὲ ⊂ τὸ σμυγερὸν, ἤτοι ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ ἠρέμα ὑποσμύχειν· non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in composito ἀφοσμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyss.* T. I. p. 826. D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθείη τέως μὲν ἔνδοθεν ἀφοσμύχει τῇ καύσει τὰ ὑφιέμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκθεῖ, ἀλλὰ βριμύς τις καπνὸς βιαίως ἔνδοθεν σωθλιβόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. restant, inquit, eversae Sodomae documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἔτι ἀναθυμιώμενα φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ ἀφοσμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem insidere II. c. 10. ubi primum οἶκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ ⊂ μὴ συμπίπτοντες fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καταιθαλούμενοι ⊂ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί· non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum extinguendus, ὡ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres sive πυρετοὺς, quorum alii sunt θερμοὶ ⊂ ἀφαιεῖς, alii μαλακώτεροι τε ⊂ οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. *Heliodorus* semel significatione propria II. p. 79. καλάμους, εἴπερ τινες ἔτι σμυχόμενοι παρελείφθησαν, ἀψάμενος, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς παλαί γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δ' ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi

ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐμοῦ γοῦν Θύ-

4. TER. Vera ſunt, quæ dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμυχόμῳ ὐ ἐμαυτῷ· iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ὐ φύσει μὲ τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμῳ δὲ ὐ πάλαι κατὰ τὸ Θεαγένους. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. ϗ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲ ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲ ἐπὶ τὸς βωμοὺς ὐ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊὰν ἐνδεικνύμῳ, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμῳ posteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo πυρὶ, quod is praebet, pro περὶ adſciscamus: poſſes τῷ πάθει quaſi per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſolicitudinis aeſtu confectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια στερνός τι ὐ καλασμυγμένον ὑποβλέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud καταμύχειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καλασμύχθη, ϗ ἀνετράπελο φρένα λύπα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ὅτι ὐ τ ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἴσθοιτό σε ὅτω καλασμυχόμῳον, ἀνιᾶσθ μὲ εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτήν τε) τὴν πλείσα μὴ εὐφράναι τ ἄνδρα &c. cum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καλασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι· neque tamen non eſt commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κῆρ ἀχέϊ σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμῳ, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη ὐ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ἔνδοθι δ' ἀιεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & Ἀφασμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τῷ πάθους οἱονεὶ πυρός τινῳ ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντῳ. *Suid.* Διασμύχων, Ἀφεξύων, Ἀφακαίων· ſed ibi, *Heſychio* duce, reficiendum eſt Ἀφεξέων· & Ἐπισμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἧς με ἐπισμύχουσι μεληδόνες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καλασβεννύειν ἔνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ὐ τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν· *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τ ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρπολούμεν. *Kuſterum* laudo, qui *Eunapio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰ βαρὺς ὁ ϛαθμὸς τῷ ὑποχθέντ χρυσίου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretem *Pantinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ὅπερ (ἔλαιον) ϗ αἰτήσας ἔτ ὐ ἐπαλειψάμεν ὃ ὐ τὸ πάθ ὑπέσμηχε· τ μὲ ἰάσεως ἔτυχε, τ δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη· *cujus ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus:* ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμυχε, ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco imunxiſſet, ubi malum ipſum urebat. Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμύγει, (melius ὑποσμύχει) θλίβει, ἀνιᾷ, καλαπονεῖ, ὐκ μεταφορᾶς τ τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ὐκ μεταφορᾶς τ καυμάτων· ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδιερεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διερεθίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διερεθίζουσα, alter ἔνδον ἐρεθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati:* verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nusquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τῦ σμύχειν non ita videtur convenire ἀπὸ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμυγόντες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑπεσμύχετο τῇ τ κόρης ἐπιθυμίᾳ Theodotus pro ἐπεσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμῳοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, appoſuit, hoc quidem vulgatum ἀποσμυγέντες reperiſſe nequaquam

enim Thucritus a me profecta quot dona κριτ@ ὅσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγέντες· fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poëtis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Polluci* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον· accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν· quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1761. Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσσειν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρέσσον δὲ σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομύσσειν· quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere*, *ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare*: ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit:* ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγέντες, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti:* quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum crevisſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud κἀλαγελασθέντες· quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγέντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγέντες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere*: ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυκαίνειν, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi:* τοὺς χρωμένους αἰσχρολογίᾳ ἐπισομιστέον ἢ ὄψει δριμυτέρᾳ ἢ προσώπου ἀποσροφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκλισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκληρισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a μυκτὴς ſive ἀπόμυκτης prono curſu derivatur. *Timoni* in Sillis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates Μυκτὴρ, ῥητοριμυκτὴς, ἀστικὸς εἰρωνευτής· hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυκίζω, ἀποσομίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπισομίζω. Sed alterum ἐπιμυγέντες ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere*, *ſubductoque naſo & excuſſo illudere: Suid.* Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον ἀφῆκε τῇ ῥινὶ ἐποίησεν· *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν. Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν· non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αἶψ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſisque labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεσήναξεν, ἐπιγόγγυσεν· illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius:* neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέμυξαν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tametſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud Aeſchylum utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere, atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, γεναγμὸς· nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτηκάζειν. Idem tamen *irridere*, & *aduncо naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι· neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλέξω καί τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρὰς Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζοισα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζοισα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Ori-*

δοκῶν; ϗ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, ϗ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ὑπβήσειν αὐτὸν τῇ σορῷ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντεραστὰι τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ϗ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῷ ἕκαστα, ϗ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι ϗ ὑπὲρ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, ϗ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει διαπλοῦν πρώιον ὑπηγελῶν.

consumsit semper mox morituro similis, & , quando intrarem , altum gemens , ex imoque pectore , quasi ex ovo pullus imperfectus , crocitando suspirans. Ego autem , qui non dubitarem , quin jamjam inscensurus esset sandapilam , mittebam multa , ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac plerumque ex curis insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa , insomnia inquam , & curæ : hic vero , tanta mihi esca deglutita , adstabat , quum terræ mandarer pridie , multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζώης ὑπομήκιστον, πλουτοῦντα ἅμα, ϗ τοιούτων καλαγελῶντα· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μὲν, ὦ Πλοῦτων, ϗ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ ϗ Χαριάδης προλεθνήξεται Θουκρίτου. ΠΛ. θάρρει, ὦ Τερψίων· ϗ Φείδων γὰρ, ϗ Μέλαντος, ϗ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longissime , divitiis simul abundans , & tales deridens ; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris prosecutus omnes istos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratissimum erit , si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo , Terpsion ; etenim & Phidon , & Melantus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

genes in Cels. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ εὐγνωμον, ἐκεῖνα μὲν γελᾶν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μύθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν· ubi sententiae nexus qualem vim postulet , haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus , Ἐπισμυκτὸν , ἐπιμυκληρισμόν. Quamcumque in partem versaveris ἐπισμύχειν , nunquam inde extundes potestatem τοῦ ἐπιμυκληρίζειν· idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐπισμυκτὸν , quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν· nisi tamen quis , me non invito , propius ad literas corruptae vocis , poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν , cujusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in *Hesychio*, ἁρμοστὺς, ἀσπαστὺς, γενετὺς, ἐδητὺς, κλιστὺς & λαϊστὺς *Herodoto*, μαστὺς, ὀρχηστὺς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Luciano* ἐπιμυγίντες, sensus orietur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed ad alios istos pertinebit , de quibus modo Noster , τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται , quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob destitutam haereditatis per insidias adpetitae spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσι· illud insolens , atque etiam a *Stephano* neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem : hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐπιπρίων , τοὺς ὀδόντας πρίζων· pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31.— ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσα. *T. H.*

85. Ζώης ἐπιμήκιστον] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μοι *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus : ut in Macrob. §. 1. ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμήκιστον, εὖ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. ϗ δικαίους ἐποίει , βιῶναί τε ἐπιμηκιστον. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clariss. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat , quem sane membranae quo vetustiores , eo accuratius observare solent. *T. H.*

87. Ἢ προπέμψεις] Certissimus , ut mihi quidem videtur , est nævus in voce προπέμψεις , pro quo legi posset προπέμψας· at verum *Luciani* arbitror προπέμψῃς. Neque alium , quam hunc , verborum horum sensum intelligo; *Euge , o Thucrite , vivas diutissime , dives simul & tales deridens ; neque certe prius moriare , quam ubi praemiseris omnes adulatores.* *J. J.*

Προπέμψεις] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Τιμ. c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Πρα-

ris huc deducti. TER. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

αὐταῖς Φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ὀπιμήκιστον, ὦ Θουκρίτε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ZEN.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem, quum parasitus essem Diniæ, & plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non nosti Ptœodorum senem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse. CAL. Illum ipsum semper observabam promittentem, me relicto hære-

ΖΗΝ.

95 ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι πεφάγοιμι ὢν Δεινίᾳ, πλέον ἢ ἱκανὸν ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφανες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἥδειν συόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπιχνούμενος [c] ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.

[a] Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Zη. ὦ σε &c. P. [b] Ὑπιχνούμενος] Ὑπιχνούμενον P. [c] Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. *J.*

Προπέμψεις] Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortassis alii usitatius dicerent* προπέμψῃς· atque id ipsum rescribi voluit *Jensius*. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus *Wopkenius* Lect. Tull. III. c. 13. *T.H.*

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὁ ἐωνημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσι vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ ἐπυρρίχιος ῥυθμὸν βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χορεύειν ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ πηδώμεθα παίδων ἐπ' παρθένων *Dion Chrys.* p. 407. A. venuste *Noster* in Tim. p. 160. ἐλεγείᾳ ᾄσῃ ὑπὸ ταύτην τὴν διπέλλην· quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae*: *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi.* Ex his simul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμιγγῶν, mallem fere apud *Dion. Chrys.* p. 286. C. διθύραμβον ὧν ὁ Διόνυσον, ᾧ ὑπὸ κεραυνῷ ἐ βροντῇ γενόμενον, pro ὑπὸ κεραυνοῦ ἐ βροντῆς. *T.H.*

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. *G.C.*

5. Ὑπιχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνηξ.] Videtur verbum excidisse in his, ὑπιχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae sic transtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur*. Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me haerede instituto brevi moriturum*. *J.G.G.*

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Graevius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima Ed. *J.* Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπιχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. *M. du S.*

Ὑπιχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Quod a *Luciano* relictum putat *Graevius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari potest, probam esse locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ γονεῖς ἀπε-

ξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ὁπότομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ὁπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτό, καὶ ὀπίσθιναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὸν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὸν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὸν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως

de, se moriturum. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπισιχῶς] Πάνυ. G.

ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι ita legendum est. V. c. 35. ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδίῳ τὸν ὄνειρον. Fateor, eum in modum si *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπιχνούμενον *illum ipsum semper observabam, promittentem se morituram esse me scripto relictoque hærede:* nam ὑπιχνεῖσθαι pro *sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Bergler*us, peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis *ἐπὶ non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum qui senis cujusdam haereditatem ambierat, dicit,* ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπιχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres* meo bono, *quod Graeca secum non ferunt.* Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶν, ut *Pausan.* III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδεσία· τῷ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis, superstitibus filiis obire:* Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον — Castigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Eunapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis. Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλοῦτον Ὡς ἔξοιδας γ' οὐκ πατρῶν Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἔτι νηπίῳ γάρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπί. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ νηπίῳ τῷ αὐτῷ παντάπασι τῷ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπιχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τεθνήξεσθαι, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Ampliss. *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐπεγίνετο] Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὡς φασὶ, τὴν συνουσίας· itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum *Horatius: Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγινομένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγεγενημένων, *quum jam multum temporis interces*sit: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνων ἐγγενομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. διατοιοῦδε ἐγγιγνομένης, ubi vide *Dukerum.*

Long-

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον', Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὑπογελᾶν. ZHN. ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δέ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπελαράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται. ZHN. πλὴν ἀλλ' οὐδέ σὲ τὸ ὀπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τοῦ λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

ΚΝΗ.

a Εἰ καὶ] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. Χρόνου ὀλίγου διαγίνεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demostheni* titulus adscribit p. 250. E. ἴσως ἂν ἀκαίρου μήκους ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸν Τίθωνον] *Erasm.* Adag. in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὴν τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) præsentius in calicem injectum in promptu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, parasum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius:* sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Symposiac. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præsentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. c. 32. etiam patet. *M du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non ausculto *Graevio* copulanti αὐτήσῃ πιεῖν ζωρότερον· si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπιεικῶς. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae moræ quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν· ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τούτου τὸ φάρμακον ἐγχέαντος in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. *T.H.*

20. Σφαλεῖς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394. & 450. κἀγὼ ὁ μὲ ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκοι ὠδοποιουμένων. Ἐκταθῆναι, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἄν σοι] Ἦκε γὰρ ἄν σοι διὰ τοῦ λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic Mss. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, "*communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἄν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

Κ Ν Η.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ ϖαροιμίας, Ὁ νεβρὸς ϖὰρ λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγαναχτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. ϖυνθάνῃ ὅ, τι ἀγαναχτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιϖα καταϕιλεῖς ὁ ἄθλιος, ὃς ἐβουλόμην ἂν μάλιϛα σχεῖν τἀμὰ ϖάντων. ΔΑΜ. ϖῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον ϖάνυ ϖλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ὀϖὶ θανάτῳ· κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς ϖροσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοϕὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ ϕανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιϖα τἀμὰ ϖάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ ϖράξειε. ΔΑΜ. τί

Κ Ν Ε.

Hoc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, præteritis. DAM. Quînam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσι⟨ος⟩] ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσι⟨ος⟩, quas secutus sum. b Ὁ ἄθλι⟨ος⟩] ἀθλιώς G. L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι μᾶλλον λεωϕόρου ἀσϕαλέστερον, εἰ δ' ὀλίγῳ βραδύτερ⟨ος⟩ nimirum ὁ κλῆρ⟨ος⟩· nisi malis βραδύτερον. Persimilis *Aristophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ναὸς εὖ ϖεϖεμμένη⟨ος⟩, ad quem de illa potestate verborum ἥκειν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide Praestantiss. *Car. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. *T.H.*

35. Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ ϖροσηκόντων. *Aristoph.* alii. *J.B.*

Ὁ νεβρὸς . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. *M. du S.*

Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi plenissima & vix tentanda, κατὰ τοῦ λέοντ⟨ος⟩ νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* sumserat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Erasm.* Chil. in *Hinnulus leonem*. *T.H.*

38. Καλασοϕισθείς] Mss. καλασοϕισθεὶς ἀθλίως, *misere deceptus*. Vulgatus: καλασοϕισθεὶς ὁ ἄθλι⟨ος⟩. *J.G.G.*

44. Θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ ϕανερόν.] Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Ampliss. *Bynkershoekius* de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex

certe de animi secreto non judicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eamdem incudem diu noctuque tundendo, maritum testari compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter*: ibi *Valesius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ ϕανερὸν, *testamentum ei ostendere*: praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum*. Quod autem praecessit ἰθιράπτωτον ὀϖὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀκοτρίων θήρας θανάτων ⟨ἐνέδρας

Quid igitur ille? CNE. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro: Ego ſane repente ſum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti. CNE. Ita quidem videor, proptereaque gemo.

ἦν δὴ ἐκεῖνο· ; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲν ἦν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμά, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ [c] ἄγκιστρον τῷ δελέατι συναλασπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμα κατ' σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

SIM.

1. ADvenis aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos ſupra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos tradu-

ΣΙΜ.

ΗΚεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσε τριά-

[c] Ἄγκιστρον] ἄγκυστρον veteres Edd. prout ſaepe in membranis haec vox exaratur.

δραι ἀλιθκῶν· nam θηρᾶν & *venari* non minus dicuntur quam *captare*: *Horat.* — *viduas venentur avaras. Hieron.* Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obſequiis.* *T. H.*

48. Ὅτι μὲν ἦν] Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in verſione poſuit Interpres, *Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro.* *J. J.*

52. Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκ.] Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, *Eſcam hamo circumponere. Philo Jud.* de Jud. p. 720. C. ἵνα τὴν μὲν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃ τὴν δὲ μείζοσιν ἀπιστίαν. *Zeno Veron.* de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas*: opportune diverſa in re *Petron.* p. 15. 664. *Solon* in Troch. apud *Plutarch.* T. I. p. 86. A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀναιδυτὴς οὐκ ἀνίσπασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν ἐ φρενῶν ἀπεσφαλείς· ſic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & ineſcatus tenetur, καλαπιεῖν τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Juliano *Symeon Metaphr.* Vit. Athanaſ. §. 16. Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καλαπιὼν εἵλκετο τῷ ἀγκίστρῳ πειθόμενον· de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Chriſti abſtraxerat *Aſterius* Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωμάτων δέλεαρ ἐσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς θεοβάσεως ἄγκιστρον. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 227. B. Foenerator περιφέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δείκνυσι τοῖς πεινῶσι τὴν θήραν δέλεαρ, ἵν' ἐκείνῳ (ἐκεῖνο) ἀφὶ τὴν χρείαν προσχήσαντες συγκαλαπίωσι τὸν τόκον τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρον, qui ad oſtentatam undecumque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγον, teſtibus *Heſychio* & *Etymologo*. His adſimilia ſunt in *Luciano* permulta; ſed inprimis vide περὶ τῆς ἐπὶ Μ. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαπιεῖν & καλασπᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam appoſite *Horat.* II. Serm. V, 24. — *captes aſtutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vafer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab Auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Ariſtaen.* I. Ep. 17. συχνότερον ἦν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· καὶ αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. *Eraſmus* in *Vorare hamum* parum accurate. *T. H.*

τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σε ὄντα, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀδεννὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει[a] μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικοῦτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

2. POL. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & mensæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præstantissima. SIM. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

[a] Ἐπέρρει] Ex G. L. Cunctae Edd. ὑπέρρει.

69. Οἶνος ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, περίοσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν sæpissime interpretantur Grammatici Græci: leg. *Achill. Tat.* lib. 1. *J.B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis, *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Assiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Siculae dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep.* III. *M. du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικὰς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ ἐν ταῖς ἀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα ἐν οἴνοις ἀνθοσμίας, καὶ παναισίαν Σικελικήν τε ἐν Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ἔσω σοι τὸ ὑγρὸν ἐν ἀνειμένοις ἐν ἀβροδιαίτοις ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν ἐναθέμενος Σικελικὴν πίνει τε ἄδδην ἐν εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων. Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίαν ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικήν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὴν ἀβροδιαίτον ἐν Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat.* *J.B.*

Ibid. Ὑπέρρει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπέρρει. *J.G.G.*

Ἐπέρρει] Sic omnino legendum, suadente Mf. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes insidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπιρρεῖν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61. ἐπιρρεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲν χρυσίον ἐν τὸ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & senili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque solum adspicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexisti, quæ tum tibi optanti dederit esse juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin sæpe superbius adspernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

ἔχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ὄντων τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδονῶς θεραπεύοντες, καὶ μακάριον ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. ὦν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτον ὢν, οἷοπόθητον ἦν. ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν προδήλος γε ὁ ἔρως οὗτος οἱ πολὺς ὤν, ὁ δὴ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πρὸς τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τι-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεβίβασε τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, τὸ ἀργύριον ἐξαιτλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀένάον τε ἐπολὺ ἐπιῤῥέον. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde *Philostr.* in *Herode*, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος δὲ πολὺ τούτου ἐπερῥύη· p. 548. & *Homerum* ipsum. *M. du S.*

Ὑπέῤῥει] Sine controversia verum est ἐπέῤῥει· ὑποῤῥεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπιπλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον ἐτὸ ἀργύριον ἀένάον τε ἐπολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὅλβου δ' ἐπιῤῥύεντος· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲ αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τοῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτον ἐπέῤῥει καθ' ἑκάστην ἡμέραν· *Aristaen.* II. Ep. 12. Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, ἐὰν ὦν ὁπλαιῶν ἐπιῤῥέῃ. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyest. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & affluentia*: σβεννύναι τὴν αὐξήν τε ἐπιῤῥοὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτων ἐπιῤῥοιαι *Eustathio Antiocheno*. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μακάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam* &c. *adulatoribus offerunt genua*

ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. *V.*

suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. *T. H.*

85. Μῶν ἐ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abesset τινα oratione hunc in modum divisa: *Μῶν ἐ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην* &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio trajecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a *Luciano* mox scriptum πρὸς τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui excidisse θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: *μῶν ἐ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας.* De Phaone Etymol. Mf. Φάων ἐπὶ τῆ ἐρασμίων ἐ ὑπερηφάνων· τὸ γὰρ Φάωνα πολλοὺς ἐρασθῆναι· plenius *Suidas*; nam *Hesychius* ea in voce misere mutilatus est. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hist.* XII. 18. & *Palephat.* π. ἀπιστ. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiastes* ab aliis discrepat qui tradunt a Venere juvenem & formosum redditum, quia *nulla mercede transvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' ἂν ὡς ἐβουλεύσω περὶ τῶν χρημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ὑπέτρεμέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τῶν κληρονόμων ἔχον; ἦπου τινα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεωνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ ὅσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅπερ σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. σμικρὸν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ [a] αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ με· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπαίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρος δὲ εὐγενέστερος,

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur studio & obsequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti? POL. Palam singulos illorum hæredes me relicturum esse dictitabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare jussis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ scriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polystrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel sic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi jam optimates adsectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc summo loco natis adnumeratur ille mento raso delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

[a] Αὐταί] Αὐτῶν P.

21. Κόδρου] * Κλεανθος Πύλιος ὢν ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καλαδαιδότος, καὶ μονομαχήσε Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηνῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῆς Ἀθηναίων, καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τέτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

* Κλεανθος] Lege Μίλανθος, ut ex iis liquet, quae J. Meursius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. T. H.

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec meum mussito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera:* nec plura legisse poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. A. φοβούμενοι τοὺς μὲ ὑσίαν κεκληρωκότας, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωνται), servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. T. H.

7. Οἰμώζειν] *Horatius: Nil sibi relictum praeter plorare.* M. du S.

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obscœnis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. J. B.

17. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] *Liban.* Apol. p. 591. D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς καὶ νόσους. *Demosthenes* debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90. B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. ὃ μόνον οὐχ Ἕλλην ὢν ὅδε προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem AEschinem adversarium vocavit ὀλέθρον γραμματέα pro Cor. p. 494. B. quod *Ulpianus* interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἀξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὄλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῇ ἀναγινώσκειν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco posuit, tenendum est; usurpariqué solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges: *Diogen. L.* in Aristippo II, 75. Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ ὁ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρὺξ ὁ ὀλεθρος, ἀναχρεμψάμενος προσέπιπτε τῇ ὄψει.

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. Ἔ μοι μέλει, καὶ τραλιγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

1. AUſcultate, quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimisque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit eversa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

[c] ΧΑΡ.

ΑΚέσαλε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται ἀνατραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ὑποφερόμενοι ἕκαστος. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μελανοήσετε·

b ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat, ex G. ſunt deſumtae. c ΧΑΡ.] Ἑρμῆς O. d Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

ὄψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Κλέανδρός τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρὺξ τὴν δημοσίαν εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι παιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ βλακοτέρου· quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγεὶς (vel παιθεὶς· nam vulgatum παύσει nullius eſt pretii) βάκτρῳ καλύπτῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T. H.*

20. Ὑπεξυρ——] Vide Notam ad Τιμ. c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξυρημένου τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejusmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, καλαπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον· neque enim hoc eo ſpectare putem,

quod *ſervi, dum manumitterentur, capite raſi fuerint, imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo, cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ἔτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἄνναρος *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ καλλιεξυρημένος τε καὶ καθυπεξισθισμένος τὼ ὀφθαλμώ. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum*. *T. H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν· alterutro certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. *T. H.*

σελε· ϗ μάλιϛα ὁπόσοι νεῖν ὅλως ἐπίϛαϑε.
[a] NEK. πῶς ἂν ποιήσαιλες [b] εὐπλοήσομεν;
XAP. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὰς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ σκεύη ταῦτα πάντα ἐπὶ τ ἠιόνος καλαλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν ϗ ὕτω [c] δέξαιλο ὑμᾶς τὸ σορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα σὺν δέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ φιλὸς ᾖ, ϗ τὰ ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. σὺν δὲ [d] ἀποβάθραν ἑτοῖς διαγίνωσκε αὐτούς, ϗ ἀναλάμβανε, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
EP. εὖ λέγεις· ϗ ὕτω ποιήσωμεν.

Οὑτοσὶ τὶς ὁ πρῶτός ἐϛι; MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

a NEK.] Ἑρ. O. b Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. c Δέξαιτο] Δέξοιτο O. d Ἀποβάθραν] Ἐπιβάθραν C. L.

modum pœniteat, vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

41. Ἐπίπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη, οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις, ϗ † ὅση διωατὴ πλοΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγ[ειος. V.

Τὰ ἐλαφρόταλα τ κτημάτων ὥϛε τὸ ἐπιπολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis legunlur: iidem habent ἔσιν. *Poll.* X, 70. hunc in modum emendandus: ἔπιπλα οἷονεί vel οἷον ἡ καρὰ κτήσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κλημάτων. *T. H. M. du S.*

† Ὅσα] Ὅση Exc. G. C. & *V.*

35. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τ ἠιόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος· quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠῶν & Ἠιῶν. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἑωρακότες ναυάγια τ πλειόνων τ εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων· legeris ἠόνας vel ἠιόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρόταλα τ κτημάτων, ὥϛε τὸ ἐπιπολάζειν. *J. B.*

47. Ἀποῤῥίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *J. B.*

Ἀποῤῥίφθων] *Benedictus*: *projeci*: verte, *projiciantur*. *F. G.*

Ἀποῤῥίφθων] Pro ἀποῤῥιφθήτωσαν Attice, *projiciuntor*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπερρίφθην. *J. C.*

Ἀποῤῥίφθων] Quale monſtrum illud ἀποῤῥίφθων? *Bourdelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται: Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verba; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *J. J.*

Ἀπερρίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπερρίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Ἐπισν. c. 26. & Ἐτ. Δ. XI. deſinente. In impreſſis ἀποῤῥίφθων. *M. du S.*

Ἀποῤῥίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπερρίφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχέσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν: ſic ἀξιέσθων, ἐξηρήσθων, ἐρρώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. κεκαλύφθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn.

ri, baculusque in paludem funto abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque sedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus osculum binis talentis æstimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpureâ veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην [e] ἀπερρίφθων. τὸ τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν πρωεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· ἦ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὸν κόμιν τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχεις καλῶς, εὐζωνος εἶ· ἐπαίνει ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, [f] ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.

e Ἀπερρίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *AiW*. Priores ἀπερίφθων. f Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte *S*. alterum σ detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καλαπληκτικός. *G*.

pytn. & Prianf. p. 120. Marm. Oxon. *T.H.*

52. Χαρμώλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. *M.du S.*

53. Ἐπίρασιος] Excidit articulus, ὁ ἐπίρασος. *T.H.*

Ibid. Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum sumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. *J.B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adsuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίδρης ἐκεῖνος ὁ Μιδοῦς, ὁ τὸ κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸ δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος· nec certe cum *Brodaeo* in Miscell. IX. cap. 10. legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖσε ἐπόλιορκον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸ μέγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod cincta valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13. Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille est, qui fustem gerit.* Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πινακίδε. & Pan in Bis accusato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *J.J.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον· & Δικ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M.du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat: *Suidas:* Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καλαπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρὸς. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua valde delectatur, venustas: accedant exemplis a Doctiss. *Jensio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· ex Catapl. §. 4. ὁ γενναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. Π. τὴν οἶνον τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo *Luciani* loco Illustr. *Maffei* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T.H.*

60. Ὁ βλοσυρός] *Minax.* *J.B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diversorum mortuorum dialogo, nam recte in inscriptione hujus dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφόρων, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ & τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν ἰδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὴν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑφοφίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐκεῖν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἐάσόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. ἰδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι φιλός εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. ὦ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, ἢ ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt abjectæ. MERC. Præterea fastum abjice, Lampiche, & despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede imposito. Imo

a Τύφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἤτοι * μανδύς· καὶ χλαμύδα ☞ πόρπη καλέσθων. G.

* Μανδύς] L. μανδύη. M. du S.

Etymol. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum ratio patet. *Moeris Attic.* Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστραβὴν καὶ κολύσιον. Repone κολόβιον· deinde pro πυρρὴν βυρρὸν vel βύρριον, quo ducit *Artemidor.* II. p. 85. de birro multa *Salmas.* ad *Tertullian.* Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam *Etymologi* πορπὴν· fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἐφεστρὶς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βυρρὸν· erroris propagati gradus spectare licet in *Moeridis* πυρρὴν. T. H.

Sed Mſ. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς. *hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu?* J. G. G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. *M. du S.*

63. Τί οὖν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί οὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D. M. XXII. τι οὖν, ἐχρῆν δῆτα τοῦτο μὴ διαθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν ☾ τεθνήξεσθαι πόλε; Haec semel monuisse sufficerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam *Nostrum* Lexiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. *LLoyd.* M. du S.

91. Κράτων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἐντάφια] Inepte vertitur *epitaphia*, cum sint *vestimenta funebria.* J. G. G.

Μηδὲ τὰ ἐντάφια] Inepte interpres, *neque epitaphia*: ἐντάφια, ut notum est, pro *vestibus sepulcralibus.* J. G.

95. Ἀνακήρυξιν] Post hanc vocem in Impressis omnibus legebatur, εὐεργέτιν δηλονότι· quod merum scho-

Imo etiam coronas istas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præstat esse levem: itaque naviculam conscende.

λλὰ χ τὺς στεφάνυς τύτυς ἀπόῤῥιψον, χ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδύ σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, χ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ὅτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε.

6. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum momentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

Καὶ σὺ δὲ τ πλῦτον ἀποθέμυ, ὦ Κράτων, χ τ μαλακίαν δὲ προσέτι, χ τ τρυφὴν, μηδὲ τὰ σιτάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τ προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ χ γένος, χ δόξαν, χ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτιν δηλονότι, χ τὰς τ ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ὑπὲ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰ καὶ ταῦτα μνημονθόμενα. ΧΑΡ. ἐχ ἑκὼν μὲ, ἀπορῥίψω δέ· τί γὰ ἂν χ πάθοιμι;

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras gessi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

ΕΡ. [d] Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βάλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τῦτο φέρεις; [e] ΣΤΡΑΤ. ὅτι νίκησα, ὦ Ἑρμῆ, χ ἠρίστευσα, χ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδυ γὰ εἰρήνη, χ ὐδὲν ὅπλων δέησει.

8. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque præferens, superciliis arrectis,

Ὁ σεμνὸς δὲ ὅτος ἀπό γε τ σχήματος, χ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ὑπὲ-

b Ἀληθῶς] Deest in O. *c* Εὐεργέτην δηλονότι] Scholii loco habent C. *d* Βαβαί] Defuit in O. *e* ΣΤΡΑΤ.] Ita *J.* *V2.* Νεκρὸς G. P. *f* Ἐν γῇ] ὑπὲρ γῆς P.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτιν δηλονότι, *G.*

1. Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι στρατηγός. *G.*

scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτιν δηλονότι] Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτιν legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτιν· in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτιν celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. scripsit, ταινίαις ὑμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτιν fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτιν δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte *Lucianus* scripserit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτιν. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit *Def. Herald.* ad *Martial.* VIII. 75. *T. H.*

3. Στράτων] Sic optime Ed. *J.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρὸς quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα] In Mf. pro Κρα. est Νεκρὸς. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. *J. G. G.*

8. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque

erus

ὀπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τ βαθὺν πώγωνα καθειμένος; MEN. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ER. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,

in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se jube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Jupiter! quantam inanem ostenta-

eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescentia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi tessellas insererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρενθίῳ vel Βρενθείῳ unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod *Pollux* testatur VI, 104. vetustatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Hesychius* & *Etymol.* Βρένθειον, μῦρον τ παχέων, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctissimi secutus labatur, ut docent *Schol. AEschyl.* ad Pers. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloss. Hipp. Λυδῶν vel Λύδιόν τι μῦρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίῳ nihil est cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cypriis erat Τρίδαξ aut Τριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Hesychio:* idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρενθία, tanquam si diminuta foret vox a βρένθος, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230. βρένθος, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος μολυβδαίνης μύρου· eamque ob causam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρένθιον ἀπό τινος ἄνθους ἡδέος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florisve genus, mihi quidem definire non est in promtu; multoque minus an Arcadica Βρένθη, cujus ex *Pausania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, usum ejus jampridem interiisse, tametsi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τ ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθυον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βρένθειον praefert. Jam illum esse fontem verbi βρενθύεσθαι Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, justius objici potest, minime concesserо: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι & βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum *Helladii* verba plenius exscripsit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim est Βησαντινόος (ita legendum non Βισαντῖνος· alibi paulo rectius Βησαντῖνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subjecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in *Hesychio* τύμβον, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφον, nec cum *Guyeto* in θύμον mutari patiar. Βρένθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *fastu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in AEschinem Socraticum, etsi longiora* ἀφ' τ βρένθον ὑμῶν τ πολύν, ὦ φιλόσοφοι· hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. *Eustathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *AElio Dionysio*, vel *Pausaniae* debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας θετὸν παρὰ Κωμικοῖς· ἐξ οὗ καὶ τὸ βρένθειον, μῦρόν τι ἐκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) θεσμοθετοῦμενον· ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἤγουν καλλωπίζεσθαι ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aeque pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit alienam se observationem excerpsisse; saltem in *Aristophanis*, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit *Eustathius*, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρενθύς, nisi me fallit in *Hesychio* corrigendo conjectura, Βρενθύς, πυθμήν, τύμβος, καὶ ὄρνεον, ὁ & βρένθος· me judice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πληθὺς existunt πληθύειν & πληθύνειν. Jam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum

con-

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσῳ μὲν τ[ι] [a] ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ [b] κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ μαλιοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τυτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναι-

a Ἀλαζονείαν] Sic *W. P. S.* vetuſtae Edd. ἀλαζονιάν. b Κενοδοξίαν] Καινοδ. O. c Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μελαγχολᾶν, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι: in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου· neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τῶ βρενθύεσθαι ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ φθαλμὼ διαβάλλει· *Scholiaſtes* quum ſcribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad διαβάλλεσθαι τὼ φθαλμώ. *Diogen.* L. II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτῶ τὸ ὑπεροπλικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων ὅτως· alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gatakerus* adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — τοῦτο φρονήματος Βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ μέγα φρονεῖ, inquit *Schol. magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat:* quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνῳ ἀναστρώσας τὰ κοττάβια· Lyſiſtr. v. 887. Χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πολλὰ βρενθύεσθαι σωηθὲς αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ οἱ μὲ ἠσέλγαινον, οὐδὲ ἐβρενθύετο. Saepius *iracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri:* περὶ τ[ῶ] ἐπὶ M. Σ. c. 37. ἅπαντες δ' ἂν ἀπαλλάττοντ[ο] λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ὀπ Δυσκόλου Μενάνδρου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε. *AElian.* de Anim. V, 36. avis aſterias, εἴτις ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, οὐδὲ βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. niſi potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τ[ῶ] σωμάτων εὐεξίαις βρενθυόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἠκούσατε δὲ αὖ τινος τ[ῶ] ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σεμνοῖς &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ γὰ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ αὐθαδίζομαι· καὶ ἐπεσόμισεν ἄν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· *at ego me forte ob iſta pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον τὸ βρενθύει· & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νὴ βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἑλλ. θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἱρέσ. κακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοβαρυόμενος πολλῷ μᾶλλον καλὲβρενθύετο, οἷα προπηλακιζόμενος τῇ ἀταξίᾳ τ[ῶ] θωρήματος. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῇ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται· niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρινδᾶται, vel Βρινδᾶσθαι· nam infra ſane legitur, Βρινδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, Βρενθύνῃ, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quanquam de poſteriore non contendero. *T. IV.*

16. Ἀλαζονείαν] W. r. In aliis ἀλαζονιάν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκαὶ, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.] Verterat *Mart. Bolerus & curioſitatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit *& rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit

ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· ἃ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα ἀποκρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸ τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque studiose prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur ista, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λέληθε] Λέληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίνοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit *F.* ἐμβαίνῃς, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίνοις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ἀπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κωπηλατουμένη. *V.*

hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non sunt ab hoc postremo diversa. Itaque non miror patrem notasse videri nunc intelligere *avaritiam*, ut sic potius distinguatur ἢ ὕβλους· ἢ μικρολογίαν νὴ Δία, ἢ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraserit, sed etiam ostentet animo insitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt *quæ quinqueremis*, quasi bellicum quid apud inferos, quum ipse Charon in Contemplantibus testetur se solum δικωπίαν ἔλκειν. *J.G.*

33. Μυαῖ] Coll. P. & L. In Impressis μυῶν. *M. du S.*

36. Πέλεκων τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκων ναυπηγικήν est illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θουριακὰς τῶν τραγγύλων ληκύθους, ἢ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐν Λακεδαίμονι. *Epicharmus* in Scirone: πηλίνων λεκίς. *Aristoph.* in Γήρᾳ· κοπὶς τῶν μαγειρικῶν. *Alexis*: —Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακιρῶν— Posteriora subministrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπῳ] Sic vocat truncum, super quo aliquid dissecatur: vox in usu rarissimo. *J.B.*

Ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενον] Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Græcis: *Menippus iste sumta securi qua naves fabricant, eam resecabit scansorio navis tabulato suppositam.* Pro ἐπικόπῳ in Mss. est ἐπικόπτῳ· sed aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον usus est *Lucianus*, sicut illo *Menander* in Messania, ut auctor est *Pollux* Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρική, in qua secabant in frustra carnes assandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλεὸν, ξάνιον, ἐπίξηνον· dictam esse istam mensam coquorum ἐλεὸν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est *Hesych.* quamvis alios ἐλεὸν scribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἐλεοῖσι. Apud *Pollucem* stultissime vertitur ἐλεὸν *olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mss. ut hic *Lucianus*, prae se fert ἐπίκοπον, sed non in verbis *Menandri*, quæ statim ex ejus Messania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi; recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novæ Comœdiæ scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum*. *Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque usos discimus ex *Eustathio* ad Odyss. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀντὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ ἤτουν ἐπικόπῳ ἤτοι ἐπικορμίῳ ὄντες ὥστε κοπῆναι· qui locus admodum facit ad hujus nostri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur προτείναντες ὡς ἐπιξείνῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιξήνῳ. Sic & male legitur apud *Hesych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα est sive *scala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus iste capta securi, qua naupegae utuntur, eam resecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda imponuntur, tabula, qua scapha conscenditur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 354. Ἐπίκοπον, inquit, *substantive, Lignum quod supponitur quum quid securi sectur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαβὼν πέλεκυν &c. *loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem esse* Eustathius *tradit, eique synonymum* ἐπίξηνον, *at* ἰδιωτικῶς *vocari* ἐπικόρμιον. Ari-

9. MEN. At barbam iſtam quoque deponat, Mercuri, gravem ſane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & iſtam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta ſecuri nautica, præcidet eam pro codice uſus ſcala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χὴ τὸ πώγωνα τοῦτον ἀποθέωθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, χὴ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε [c] μνᾶν τρίχες εἰσὶ τἀλάχιστον. EP. εὖ λέγεις· ἀπόθες χὴ τοῦτον. ΦΙΛ. χὴ τίς ὁ ἀποχειρών ἔσται; EP. Μένιππος οὑτοσί, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτὸν, [e] ὑπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

[c] Μνᾶν τρίχες εἰσὶ] Μναῖ εἰσι τρίχες. C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν· etſi nec repudiandum ſit τρίχες. [d] Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. [e] Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῳ G. P. *AIW.* ubi praeterea notatum: Ἐπικώπῳ *forſan legendum.*

Ariſtophanis *autem* Scholiaſtes ἐπίξηνον *eſſe dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Euſtathius *exponens Homericum illud Od. B,* 237. παρθέμβολοι κεφαλὰς, *ſubjungit,* προτείναντες, ἢ ὡς οἱ ἐπιξήνῳ, ἤτουν ἐπικόπῳ, ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες, ὥστε κόπτεσθαι, *in trunco in quo carnes concidi ſolent. Sed fortaſſe non minus* ἐπίκοπον *ſubſtantive dicitur, quam* ἐπίκοπος· *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, *& apud* Scholiaſtem Ariſtophanis ἐπίξηνος. *Praeterea in altero ſubintelligi poſſe videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἐλεὸς, *quam* ἐλεὸν, *ut* Euſtathius *annotat.* Poſtea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* ſcripſit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* ſunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo ſit tenendum declarabo. Ἐλεὸν apud Homerum, vel ἐλεὸς, hoc enim numero ſolum occurrit Il. I, 215. Od. Ξ, 432. τράπεζαν eſſe μαγειρικὴν ſive *menſam coquinarem* veteres conſentiunt: eorundem auctoritate maſculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τέλεον *Ariſtophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti poſſit *Poëtae* ἐλεοῖσι· non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis uſum exponit, Ἐλεὸς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ θύματος εἴς τις ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranis ſi obtemperemus, Ἐλεὸν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ἐλεὸς, τῷ ἐλεοῦ, *Eleus fluvius, menſa.* Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι λιμοκονοῦντας ἐν ταῖς θοίναις teſte Athen. IV. p. 173. A. quem deſcripſit *Euſtath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἐλεοκόποι *Lyſiae*, quos alii τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας, τῷ ε παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem ſint derivandi: μήποτε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινὸν, ἐγένοντο τοῦνομα· ubi quid ſibi velit ἐκτὸς prorſus omiſſum a *Suida*, minime perſpicio; niſi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius exiſtimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἐλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem cenſetur ἐπίξηνον ſaepius in *Ariſtophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. uſurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam eſſe *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *menſam lanioniam* ſtatuas: *AEſchyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μέσει Θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγμασι· quorum mihi *Stanlei* verſio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adjungit *Pollux* origine par, ſed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. *Menandri* verba vel integra poſſunt ſervari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μ' ὅλως Ἐπικοπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contudit plagis*: nam nihil eſt futilius ea explicatione, qua ſibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigienſis*. Ἐπικόπανον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum intereſt diſcrimen: plus una vice meminit *Euſtath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν καὶ ἐπίκοπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἷα ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὅ ἐστιν ἐπικορμίου· cujus vocabuli infimae Graecorum aetate vulgati rationem pandit Ariſtophanis Scholiaſtae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ὃ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· παρὸ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de *Ariſtophane* liquet; *Demoſthenis* locum haetenus quaero. Hinc in *Heſychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ὃ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obſtat, quo minus hunc in modum ſuppleatur, ut recte monuit *H. Stephanius*: ſic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, ſuper quam aliquid inciditur*: *Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ὀφθαλμοῦ ῥακώσει mederetur, ὑπτίου ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλῃ κατ' ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ ὑλήματος τὸ πτερύγιον ἐξέτεμνε. Porro, quod *Heſychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ τῆς προφίδος τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adſentior. Idem: Κρήϊον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέγοντα· veterum expoſitionem tradit Homericae vocis κρεῖον ſive κρήϊον duplicem; hi *codicem coqui, lanionisve* accipiebant, alii *lebetem, in quo* car-

λὰ ϖρίονά μοι ἀνάδ⟨ησ⟩ον· γελοιότερον γ᾽ τᾶτο. EP. ὁ ϖέλεκυς ἱκανός. MEN. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γ᾽ νδν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτᾶ τ̃ κινάβραν. [a] βάλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τ̃ ὀφρύων; EP. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γ᾽ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, ἐκ οἶδ᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τᾶτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, κ᾽ ϖρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ᾽ ἐν. MEN. ἓν ἔτι τὸ βαρύταλον ὑπὸ μάλης ἔχει. EP. τί, ὦ Μέ-

verum ſerram mihi porrige; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis eſt ſatis idonea. Euge; homini nunc quidem ſimilior evaſiſti, dejectis ibi ſordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de ſuperciliis? MERC. Omnino: ſuper ipſam enim frontem ea ſuſtulit, neſcio cujus rei gratia ſeſe tam ſuperbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, ſcelerate, & ad mortem expaveſcis? quin ocyus inſcende. MEN. Unum adhuc graviſſimum ſub ala tenet. MERC. Quid-

a Βάλει] Ms. βούλει. P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατένειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τ̃ τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τ᾽ ϖάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ ⟨ἡ⟩ κινάβραν λέγει τὴν ϖήραν. V.

* Πάντας μιαίνειν] Τὸ ϖάντας σιαίνειν Exc. G. τᾷ ϖ. σ. V. De voce σιαίνειν vide *Schol.* ad Tim. p. 113. *M. du S.*

Haec vel Scholiorum deſcriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere ſenſum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Perſuadeo mihi σιαίνειν verbum recentioris eſſe Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν ſignificet *faſtidium creare*, quale ſolet odor ingratus ac teter; at *faſtidire*, *averſari* σιαίνεσθαι *Cyrilli* Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (*Taedeo*) Σιαντία, *faſtidia*. Σιαντὸς, *teter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam *Nicephori* & *Joannis Moſchi* σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipſo σιαίνεσθαι repeti: utrique loco poteſtas adſignata plane convenit: aliena eſt, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. noſtro ad Tim. p. 113. reſtitui commode poſſit, ἀπὸ τᾶ Δία σιαίνειν, *propter illam* συγκότηλα *nimirum vultusque triſtitiam, qua feſtum illud* Διάσια *celebratur. Hic autem voluitne dicere?* κινάβρα *proprie hircorum fetor: praeterea notat quemvis tetrum odorem, eo quod omnibus faſtidium excitet*, ſive malis, *omnes faſtidiant*: an potius parva mutatione legi praeſtat? λέγει δυσωδίᾳ αὐτὸν ϖάντας σιαίνειν, *ait* Lucianus *gravi fetore philoſophum eum omnibus eſſe faſtidio.* Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* ſuſpicaretur? quid dici poterat abſurdius? haec tamen Etymologi verba non multum diſcrepantia recognoſce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἡ καὶ ἡ ϖήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiaſta, ſed ab Etymologo noſtrum Scholiaſten ſaepe deſcribi: de pera certe vix quisquam, quid ſit κινάβρα declarans, cogitare poſſet, niſi ad hunc locum commentaretur. *T. H.*

earnes coquantur. Tum etiam, ſi lectioni receptae tuto fidimus, *μάλκλω* a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari *Heſychius* oſtendit: illi autem conjecturae, qua ſuſpicatus fui in eodem reſtitui poſſe Ἐπ᾽ κοπον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκορον, ἐπίκωπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπίκορον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* ſubſcribo Gloſſas corrigenti, *Cala*, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philoſophi barbam ſcala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod ſecuris robuſtum aliquod lignum, non levem tabulam poſtularet. *T. H.*

40. MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γ᾽ νδν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava diſtinctione; quam ob rem ignoſcendum eſt eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte, *Euge vero; nunc homini ſimilior evaſiſti, foetidis ſordibus ibi depoſitis.* Ἀναπέφηνας intellexerunt, quaſi actionem contineret; perverſe: aliud norma Graecae linguae, atque ipſe *Lucianus* ſuadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ᾽ ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας· Κατάπλ. c. 24. ϖῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὅτε θύων τισι καινοῖς δαίμοσιν, οὔτε ὀρνὺς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas*: Ἀναπέφηνα, ἀπεδείχθην, κ᾽ ἐχὶ ἀναπέφηνα. Nihil moror Philopatridis conſarcinatorem. §. 3. ipſe rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii poſtulat, niſi is, qui, quae habet ipſe, deponit atque a ſe projicit: modo, τ̃ ϖώγωνα τᾶτον ἀποθέσθω, &c, ἀπόθου ⟨καὶ⟩ τᾶτον. Ἔρωτ. c. 5. ϖᾶσαν ἐν ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ϖοδῶν ἀποθέμενος. Sic ϖᾶσαν ἀποθέμενον μαλακίαν τιμῆσαι μ̃ τοὺς αὐτοκράτορας in Paſſ. Tarach. Prob. & Andron. p. 248. Hinc ſponte ſequitur, quomodo ſit capiendum αὐτᾶ, tanquam ſi locum, ubi ſordes excuſſae jacebant, digito monſtraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii perſonae conveniant, manifeſto, dummodo ſententiam conſideratius perpendas, patebit. Securis loco ſerram Menippus ad deradendam philoſophi barbam riſus cauſa poſcit: verum, inquit Mercurius, Menippi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam teterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ερ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός· Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῦ] Id est, αὐτόθι, εὐθύς. *F. G.*

Ibid. Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque fœtida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὲρ τὸ μύστωπον ἐπῆρκεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Eusеb.* D. E. p. 106. C. οἱ σεμνοπροσωποῦντες & τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Artemidor.* Proœm. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπῆρκὼς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ἧς φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Bergleius*, quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐκπετάσας γοῦν τὴν παρρησίαν, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *ardua subrigens supercilia*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. παρ. c. 7. ὡς διῆρκε τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Ψευδομαρ. Οὐχ εἷς, οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ παρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μίσγῃ πολλῶν παρόντων· *non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus.* Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπου, *sub sinu.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακείαν] Ita Ox. Reliqui κολακίαν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus. *M. du S.*

d Κολακείαν] Ex O. Edd. omnes κολακίαν. e Γε] Sic O. Cunctae Edd. γὰρ. quod si retineretur deleri omnino debebat ὄντα.

κολακείαν; MEN. d κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. ἀκῆν γὰ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τ' ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, γὰ τὸ ἄλυπον, γὰ τὸ γενναῖον, γὰ τ' γέλωτα. μόνῳ γᾶν τ' ἄλλων γελᾷς. ΕΡ. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κᾆφά e γε καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, γὰ πρὸς τ' κατάπλουν χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τ' ῥημάτων τ' τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, γὰ ἀντιθέσεις, γὰ παρι-

παρισώσεις, καὶ ἀξιόδεις, καὶ βαρβαρισμὺς, καὶ τἄλλα βάρη τῶν λόγων. PH. [a] ἦν ἰδὲ, ἀποτίθεμαι. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὴν πώγωνα δεδηωμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾠόμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περιέισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιλυπεῖα· καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cujus jam modo barba fuit evastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ credas eum pungere. MERC. Quaolia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens juvenes sapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

[a] Ἦν ἰδὲ] Ἤνιδε P. εἶεν, ἰδὲ. B2. quod sine dubio editoris. [b] Ἀνελώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμὺς] Ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, * οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ, καὶ τὰ ὡδαπλήσια. V.

66. Δεδηωμένος] Πεπορθημένος. V.
73. Χαμαιλυπεῖα] Πορνεῖα. V.

* Οἱ δὲ δύο * σκο. . . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. J.C.

Ex *Homeri* Od. M, 73. ut indicavit *M. du Soul.* Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum *V.* praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμὺς, nemo facile pervidebit: Eruditiss. itaque *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae leguntur in* Lucian. *Dial. Innonis & Latonae* p. 243. v. 22. hujus Ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adsentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & jucundius, longiora. Cicer.* de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & similiter concluſa, & immutatione quasi quaesitas venustates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide *Philostr.* p. 497. Meminit iterum *Nostri* Δημοσθ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. *M. du S.*

60. Ἦν, ἰδοὺ] Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδοὺ, *ecce:* quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἠνὶ ἰδοὺ. *J.G.G.*

Ἦν, ἰδοὺ] Secutus est Eruditiss. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδοὺ, inquit, *apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris scribendum puto* ἦν' ἰδοὺ *posita post* ἦν' *apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit* ι *adverbii* ἠνὶ, *quod ut τῷ* ὡδαπλήσιον τῷ ἰδοὺ *perinde ac si diceretur* ἠνὶ ἰδοὺ. Ego, quanquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. *T.H.*

62. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελόμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲν ἀνίσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀπο-

12. Verum interea dum cædimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiæ mater gemitus ciens præit leſſum cum feminis in funere Damaſiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque jaces ſolus.

13. MEN. Nequaquam; ſed audies canes jam jam miſerabiliter ululantes mei cauſa, corvosque flebilem in modum aliis concrepantes, quando frequentes ſepelient me. MERC. Fortem te præſtas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ὦ κραυγή τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον [d] ὠρυομένων οἰκτρὸν ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπλομένων τοῖς ῥύγχεσι, ὁπόταν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς δὲ ἀπίτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *Alw.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quaſi ab ὠρύξ.

ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν· idque jam obſervatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Theſ. Luciani loca fugerunt. *Pauſan.* X. p. 860. διὰ τὰ ἀποβάθρας κατιών· *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἄγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illuſtris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T.H.*

72. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam ſero intellexi me in fornicem eſſe deductum: execratus itaque aniculae inſidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. *T.H.*

73. Περίεισιν] Futurum, uti ſupra Ev. Δ. X. αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί. Saepius hoc fieri videas. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργύριον λήψεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ſecus atque Interpretes fecerunt. *T.H.*

77. Ἔσπασα] Conſule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo ſibi necem conſciviſſe. *M. du S.*

84. Συνέχεται] *Illius uxor conſtringitur a mulieribus*, quaſi nempe ſuffocanda. Male hic locus verſus eſt, *illius uxorem mulieres circumſtrepunt.* *J.C.*

Συνέχεται] Niſi verſionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde petitum ſit illorum, *uxorem mulieres circumſtrepunt*, exputare non poſſum. Suſpicabar olim συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire ſaevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame ſuffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc ſatis contentus ſum ſcriptura vulgari: ſignificat enim *comprehenſam conſtrictamque teneri: Porphyr.* in *Euſeb.* Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μοιχείαν συνεχόμενον ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrenſibus Dionyſii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T.H.*

86. Βάλλεται ἀφθόνοις] Sic paſſim. *J.B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenæi, Græciæ illis temporibus diſertiſſimi. Lacedæmonius antiquus ſcriptor. LLoyd. *M. du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luctu* *J.B.*

Ἐξάρχει τοῦ θρήνου] Protulit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσι με unde *Cuperus* expiſcatus fuerit de ſepultura per ignem eſſe capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obſ. lib. I. p. 48. *T.H.*

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque eſt. Recte tamen *P.* & *S.* *M. du S.*

3. Πάν-

ριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μεταπεμψόμεθα. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προϊωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἂν ἔτι καὶ μέλλετε; [a] πάντως δικασθῆναι δέησει· καὶ τὰς καλαδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὸς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero & portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium subire oportebit: & poenas saiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ.

ΜΟιριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ὀπιπλέγειν, Ἦ μ' ἀπάνευθε

CRAT.

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

[a] Πάντως] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὁμηρος εἰσάγει παλαίοντας Ὀδυσσέα καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσέα, Ἢ κούφισόν με, * Ἢ κουφίζω σε. Αἰνίττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς λέγων τὸ εἶχον, ὡς τὸ † Ἀρισταίου λέγοντος, Ἢ κούφισόν με, Ἢ κουφίζω σε· τουτέστιν, Ἢ προκόμισόν με, Ἢ προκομίζω σε. *V.*

* Ἢ κουφίζω] Sic E. A. Κερίσω utrobique & *προκομίσω* scripserat *M. du Soul.* Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. *T. H.*

† Ἀρισταίου] L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. *M. du S.*

11. Πάντως] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. *M. du S.*

Ibid. Δικασθῆναι δήσει] Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δήσει. πάντως vulgo deest. *J. G. G.*

7. Μοίριχον] Ficta credo haec nomina. *M. du S.*

10. Πλούσιος ἐκ αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὢν ponitur signum interrogationis Graecum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. *J. J.*

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ὃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. *M. du S.*

11. Ἢ μ' ἀπάνευθ' ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Υ. v. 724. *J. G. G.*

20. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες· nam ὥσπερ nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἵτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντεις οἵτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. οἵτε ἀ. τῶν ὀ. οἵτε Χ. π. ἀλλὰ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρεῖχε &c. Mecum facit *H. Valesius* ad ista *Marcellini* XXVIII. p. 581. *Iisdemque subseruntur genitalium extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. *T. H.*

22. Χαλδαίων παῖδες] Sic Necyom. c. 6. *Ennap.* Æd.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristea Mœrichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Mœricho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: hæc quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris conjectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldæorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλυς; ΚΡΑ. ὦ κλήρυ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· καὶ στὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθευλο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότιν ἀφιεὶς τὰ ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπλο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλυς ὑπερβαλλόμυοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμυοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὅσσε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ πάλανλα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νυν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervene-

ΔΙΟ. Τί δῆτα πέρας ἐγένελο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα πεξῆλθον, ἄμφω συγγε-

b Εἴτε] Οὔτε *F.* οὔτε Margo *AIW.* c Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Æd. *F.B.*

24. Ἀριστεῖ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. *F.B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Mſ. ostendit hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστέᾳ, ut scribendum est. *F.G.G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Aristeo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Aristei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Aristeas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac causa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορεῖς haec notat: *Pro* οἱ βορέαι, *quasi a* βορεὺς *per metaplasmum; ut & Aratus* ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. *Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστεύς, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, sed hoc non sine allusione ad* ἀριστεύς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem Μελανθεὺς Od Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεὺς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in *AEliani* V. H. III, 30. contra *Schefferum* recte defendunt *Kuhnius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. p. 240. Proconnesius Aristeas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστεῖος dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Pausan.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 282. *Casaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeschel.* ad *Origen.* contra Cels. p. 113. *Rutgers.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέων τὸν Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum semper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, si liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum posuisset Ἀλκαῖος, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκέως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorsum vergant incertae, secus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noster*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοσε ἄλλῃ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *F.B.*

γενεῖς ὄντας, ὐδὲ πώποθ' προμαντθυομένους ὕτω γενέσθαι ταῦτα. Διαπλεόντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸ πόρον πλαγίῳ προσπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

runt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τὸ βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸ πίθον, καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἀτὰρ εἰ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, κἀγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τὰ Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον ἀφαιρούμενος

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nanciscerer ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque choenices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem gravioremque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Memi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας τῆς Κορινθιακῆς κόλπῳ ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὄρος ὀξὺ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου καὶ τὸ χρυσὸν φασί. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνέμῳ. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀττικῶς. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. Προμαντθυομένους] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitiose προμαντεύομαι & ἔτως. *T.H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀριστέας & Μόριχος. *F.G.*

33. Εἰς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem.* diversas faciunt. *J.B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. Εὐξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμεν· quanquam sæpissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς. *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J.B.*

55. Εἰς δὲ τὸ χρυσίον πάντες βλέπον] *Alii vero nihil curabant ejusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld sien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ὦ ἄριστε, οὐκ εἰς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. *Non tenuia nos expetimus dona.* In Charidemo c. 25. Καὶ χαλεπὸν εἴ τις ἑκάστῳ ἐξετάζειν βούλοιτο τὰ τεχνῶν, εὑρήσει πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τῷ πάντας τιθεμένας. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere velit, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τὰ ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad vitæ metam pervenire studeat, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Graevius* ὁρμῶντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. *AElian.* H. V. I, 28. σὺ Ῥόδῳ φασὶ τὰ μὲν εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα & θυμάζοντα αὐτούς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τίς ὁράσεως ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*; sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Jac. Gronovio*, Græcæ phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, su-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, nemoque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενον τ πλῆθον παρ' Ἀντισθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καλαλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τ τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέῤῥει, οὐ πυθμένα ἔχειν δυνάμενον· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναῶν αὗται παρθένοι, ἐς τ τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἐκεῖνα ἡμεῖς μὲν ἐξομεν καὶ ταῦθα τ πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι οὗ πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στέγειν ὁ δυναμένου] Δέχεσθαι, βαστάζειν. V.

sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ ὅτε χρυσίον ἔτι, ὅτε δόξας ὁρῶσιν, ὡς ἀφορέας περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum conviviis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τ ἐὰν μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν ἐὰν μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, εἰς ἐὰν μὴ θέμις ὁρῶντα. At illud εἰς commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere, incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ (ὁ Ἔπαινος) ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τ ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis,* inquit, *ea incumbit, quomodo nimirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* *J. J.*

62. Τῷ πυθμένι στέγειν ὁ δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem pepererint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγουσα πιμπλάναι Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. *T. H.*

65. Ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis adserviunt* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. *T. H.*

68. Ἥξουσι] De ἕξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. *M. du S.*

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ΑΛΕΞ.

ΕΜὲ δεῖ προκεκρῖθαί σε, ὦ Λίβυ; ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἔμεγε, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἰτὼν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. ὅτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ ὅτος ἀμείνων γε-

ALEX.

ME par est præponi tibi, Afer: melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem exti-

[a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola *P.* Σκιπ. Pro Μίνως *F.* Μίνως, ut supra ἐμβαίνης pro ἐμβαίης.

70. Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαι] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian.* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου] Ex historia colloquii, quod Ephesi habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt *Fr. Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem fecisse nullam videatur *Polybius. Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius*, inquit, *secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi colloquutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parasset, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Lucianni* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἰσ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sancteque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια] Aptius credidorit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. εὖ παρεσκευάσαιτο τὰ πολέμια· adquem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικὰ ἄλκιμος pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἐθνῶν μεγάλων τε & τὰ πολέμια ἀλκίμων. p. 101. v. 13. ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους. v. 23. ἀνὴρ δραστήριος & τὰ πολέμια ἔργα ἀφφανής. p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἄλκιμος. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lucia-*

titisse Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me præstitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Græcum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiæ fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summæ rerum præfui, belli peritissimus judicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, superγενῆσθαι τραλιγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἐκεῖνον οὖν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἓν μὲ τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἔτος [c] ἐνέγκαιτό μοι. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δύναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta *P.* quae ὦ Λίβυ praefert. *c* Ἐνέγκαιτο] *f.* typorum vitio ἐνέγκατο. *d* Ὀλίγων] Depravate *H.* & *P.* ὀλίγου.

ciani verbis Praestantiss. *Dukerus*, existimans similiter accipiendam esse *Thucydidis* phrasin τοὺς πολέμους διέφερον VI. p. 412. n. 14. Non moleste feret Vir humanissimus, si dissentire me profitear, & *Scholiastae Cass.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere constet, quod *bello strenuum atque egregium esse*, lubens deseram. *T.H.*

81. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω] *Julian.* Caesar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς ἠξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τοῖς μέρεσι apud *Nostrum* frequens, ad quod, etsi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. saepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illustravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T.H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non necesse erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Asia rebus gestis.* *J.C.*

Ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* inuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nescivisse? Haud sane mihi fit vero simile: *Corn. Nepos* ait, eum *Sosilo literarum Graecarum usum esse doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graeco etiam locutum lepide ait* Lucianus τῶν Νεκρικῶν *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare jussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, quum usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Vales.* p. 593. καὶ παιδίᾳ πολλῇ μὲ Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἤσκηδο. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τήν τε Ἀλέξειν ἄλλοδα ἄλλην ποιούμενον, ἤδει γὰρ πλείους, καὶ τὴν τοῦ Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. *T.H.*

91. Τοῦ ἀδελφοῦ] Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *J.C.*

Τοῦ ἀδελφοῦ] Non *fratri*, sed *sororis viro*: Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem

τῶν τ' Ἠριδανὸν [a] Ἄπαλα κατέδραμον, καὶ ἀνατάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῶν πρυχόσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥς τε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς πόλαμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, πραλήγοις τε τοῖς σιωπηλοτάτοις ἀντεξελαζόμην, καὶ πρατίσταις τοῖς

ratisque magnis montibus, quæ circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἄπαλα] Priores Edd. ὤπαλας excepta *W*. In margine *AIW*. τοὺς π. τ' Ἠ. ὤπαλας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est καλατρέχειν ὤπαλα, χώραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ὅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καλατρέχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας· longe aliud est καλατρέχειν, καλαδρομὴν ποιεῖσθαί τινος. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian*. Syr. p. 91. D. πρὸς ᾧ ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μετ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν ὄδυνος πω θαῤῥοῦντος, ἐμβαλὼν τετρακόσια ἀνέστησα ἄστη &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam adspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chrys*. Or. LXIV. p. 599. *T.H.*

95. Ἄπαλα] Omnes libri habent, excepto *Wecheliano* & *Hemsterh.* ὤπαλας· horum uterque ὤπαλα reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ τ' Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano*. *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variae de horum annulorum mensura sententiae, quorundam sententias profert *Liv*. lib. 23. *explesse tres modios super dimidium*. Sed famam veriorem putat, quæ tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor*. aliter *Plin*. pro quo stant *Valer*. *Eutrop*. *Oros*. Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Prus*. *Tertull*. *Apol*. & hic *Lucian*. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer*. quique eum secuti. *J.B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos anulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura*. Cum *Plinio* plerique *anulorum trimodia* memorant: Parum a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio absumta fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τῶν ἱππέων οὐ τὸν τῶν βουλῆς ἀριθμὸν μὴ μὴ γράψαι τοῖς οἰκοι Καρχηδονίοις, ἀφ' ὧν δὲ τοὺς δακτυλίους ἐνδεῖξασθαι τοῦτον· χοίνικι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. *Dion* autem *Chrysost*. Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπάρας δὲ (Annibal) τὸ χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἑκάστῳ εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital*. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκῦλον esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui post πολίταις excidisse κόλπον, cui commode jungatur ἀνάπλεων verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notacior runt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr*. *Fabric*. ad *Oros*. IV. c. 16. *Freinshem*. ad *Flor*. *M*. *Host*. de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς με-

pugnacissimis congressus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunæ impetu : at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum & Arbelis superior fuit, pertæsus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, καὶ παμπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ γὰρ ἐνίκησέ τε, [b] καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἐποτᾶς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ὃν

b Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2.* expressérunt eam figuram, quae ἐς designat.

12. Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβών] Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λίβυ, * Ἀμίλκα τὸν Βάρκα πατρὸς τὴν παράσκευὴν τοῦ πολέμου λαβών, ἃ καλεῖ ργάσω, εἰργάσω. *V.*

* * Ἀλμίκαρον καὶ κάρη πρὸς τὴν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium adjecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt sagaciores. *J. C.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ καρλα σρς. Leg. Ἀμίλκα τὸν καὶ Βάρκη πατρός. *J. G.*

Αλμικα· σε καὶ Καρκα πρς. C. *M. du S.*

Ego in *V.* nisi me fefellerunt oculi, quum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίκαρον καὶ καρλα σρς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρὸς, dudum ante conjectura fueram adsecutus: *Corn. Nepos: Hamilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius :* Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. *Zonar.* T. II. p. 70. Ἀντίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκα τοῦ Βαρχίδα. Vide egregie doctum virum *Fr. Ondendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δεκαχιλίων. *T. H.*

7. Ἀντεξεταζόμενος] Nolui hic sine MSS. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιπαξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert ; quod haud paulo vehementius est, quam si Ducum merita aut artes examini subjicias judicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae insimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντεξεταζόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus usu gaudens Δ. N. XXIX. §. 1. περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιπαξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξεσθαι apud *Demosth.* p. 38. E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congredi* ; quare de judiciis etiam usurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ῥωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις, *cum robustis juvenibus contendere & manum conserere.* Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι· συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur :* I Maccab. X, 71. *T. H.*

8. Μήδους καὶ Ἀρμενίους] Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miserum Darium :* ὀλεθρος est *exitio dignus.* Hoc autem convicio proscindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus esset ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῶν πατρώων] Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis institutis desciscens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel εἰς, legendumque sit, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto*, adsumsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τὸν κατά. At vereor ne hoc plus æquo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

Eg

ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς φίλας, καὶ συνελάμβανεν ὅπῃ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ὅπως τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μελεπέμπελο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ὁππλωσάντων τὴν Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτῃ ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ ὅτος, ῥαψῳδῶν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησά-

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natu-

ra

26. Βάρβαρος ὢν . . . καὶ ὅτε Ὅμηρον. . . .] Ἐφρόνει γὰρ τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.

* Ἀπὸ στόμ. προφ.] Ἀεὶ & Θαμὰ adjecta sunt a *M. du Soul.* Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. T.H.

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *J.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. Μεταδιαιτῶ, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, *id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio* εἰς *ante* δίαιταν. Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τὴν πατρίων ἐκδιαίτησιν ἠθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* ἀπὸς τῶν πατρώων: utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit *Graevius* ad Solœc. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρώων, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Solocecista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῶα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T.H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris.* Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem.* *J.G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre.* Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τὰς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere.* Sed quî illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem.* Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. Φοβούμενον δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ τοδῶν ποιήσασθαι τὸν ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios:* ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἐμάστιγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonium.* *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπιπλουσάντων τὴν Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλουσάντων ἐπὶ τὴν Λιβύης· si teneas ἐπιπλουσάντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ· *Longus* II. p. 48. ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῆς Μιτυληναίων ἀγροῖς· mox iterum: ἐπέπλουσε τοῖς τοῦ Κλόης ἀγροῖς· sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus.* In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ λῃστήρια πολύανδρα φανερῶς, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἔφεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus

ar-

ra bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

30 μενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων ἑτοσὶ, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδεται, Μακεδόσι μὲ ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· ὑ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίῳ καὶ στρατηγικῷ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ διὰ τῆ τύχῃ κεχρημένῳ. MIN. ὁ μὲ εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τ λόγον, ὑδ' ὡς Λίβιω εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὑτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φής;

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲ, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀν-

atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis aequo jure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιοῦμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τᾲ ἀεὶ ὄντι τε & μή quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T.H.*

26. Βάρβαρον ὢν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: ὑ μόνον, inquit p. 90. B. ὐχ Ἕλληνος ὄντος ὑδὲ προσήκοντος ὑδὲν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' ὑδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὁθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἠπίσατο μὲ τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ & τ Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τ πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον & νομίζων & ὀνομάζων ἔλαβεν μὲ Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν οἱ τὸ νάρθηκος καλοῦσιν· εἶχεν δὲ ἀεὶ μᾶ τῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath.* in Proœm. p. 1. *T.H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. F. & J. habent ἰραψῴδουν A1. H1. V2. ἰραψῴδουν. B2. P. melius ἐῤῥαψῴδουν portentum dedit. A. ἐῤῥαψωδῶν. *T.H.*

29. Μένῃ τῇ φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J.C.*

32. Μακεδόσι] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus:* quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἓν σοφὸν βουλεύμασι τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δ' αὐτῶν τ ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν· εἷς γὰ ἀνθρωπος & μία γνώμη τὰ μὲ ἀπίθητα πλήθη & παραγωγικὰ καθεῖλε. *J.C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τ καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, ὑ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενον, ἀλλ' & τῇ ἐπιτεταμένῃ, ἀλλὰ διὰ τ ἀγχίνοιας & φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τ αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T.H.*

38. Αὐτῦ] Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μὲ] *Nihil erat reſpondendum.* *J.B.*

ἄνδρα ἔτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲ ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἔτος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καλαφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, τραληγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροληφθεὶς, [a] οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ᾧ ἐπέτρεπεν ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὑπενόησας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπί τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.

audaci : satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro : vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus : tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto : sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam ; ad Granicum magno prælio fui superior ; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ ἀρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας ἁγα-

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim : portitor quidem adfirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

[a] Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *J.*

50. Ἀγαπᾶν ἄρχειν] * Κατέχειν ἀρκεῖσθ. *V.*

* Κατέχειν ἀρχεῖσθαι] F. κατίχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατίχων ἀρκεῖσθαι· ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* refecerat *M. du Soul* κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam praetuli : ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατέχειν. *T. H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint ; qui Romanos *latrones, communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς ὄντος ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομβρίου λῃστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest ; nam & Annibalem βασιλέα Graeci Scriptores agnoscunt : *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς ; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bosius* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T H.*

44. Νέος ὤν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* p. 487. F. *M. du S.*

47. Καλαφοβήσας] Legendum est aut ἐκ καλαφ. aut κατὰ φοβήσας· id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est ἐκ post χειροληφθείς. *M. du S.*

Καλαφοβήσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione : malim καλαφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καθασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφεστηκόσι τῶν Ἑλλήνων· & mox, populus Athenienſis ἐπὶ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένον τὸ δεινὸν περιφοβον καθειστήκει· *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντον αὐτὸν τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ ἐπὶ ταῖς ἀτιμίαις· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. p. 391. D. Ἦν δ' ἂν ἐν Ἀλεξάνδρου ὁ Μακεδὼν βελτίων ὁ καθασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας praetulerim equidem πεφρονήσας, quod accommodatius

ctis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaim magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

πηξαμένους τὲς πολλὲς αὐτῶν ἀφαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπρατ[ον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιρώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τὲς ἐλέφαντας αὐτῶν [b] εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τὲς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τὲς ἐχθρὲς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, [c] τῷ μὲν μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

Τὸ δ' ἓν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ [d] ὢν τῷ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐπιλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει

b Εἶλον] Εἶχον Schol. *c* Παρὰ] Πρὸς L. *d* Ὤν] Defuit in *B2. P.*

tius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. *T.H.*

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* *J.B.*

62. Διαπηξαμένους] Commodius utique συμπηξαμένους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam ἀφαπήξαι compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perduret. Eunap.* Proœm. p. 5. Τὰ ὠκοῦς τοῦ χρόνου κατασειόμενα μεταβάλλοντα ἀφαπῆξαι στηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ σάσιμον μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ φιλίας δὴ πηξαμένους, ut *Herodot.* V, 82. νῆάς τε πηξάμενοι. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀναλύει ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὴ ὕφηνεν. *T.H.*

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439, 2. *M. du S.*

78. Ἐν φυγῇ ὤν] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικήσας πρὸς τὴν τύχην. Illud ipſum ἀτίμως in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὠμότητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. mox tamen idem: ἔνθα δὴ δικαίως ἄν τις τῷ μὲ Φοίνικι ἐμίσησε τὴν ὠμότητα. *T.H.*

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege:* ſin minus, praemium non referebant. *J.C.*

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. *T.H.*

ἐποίει ὁ Καπύη, [a] ἑταίραις σιωὼν, καὶ τὸ σὺν τῷ πολέμῳ καιρὸς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ὑπὲρ τοῦ ἔω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότῃ ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ κἀμοῦ ἀκούσῃς. MIN. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. MIN. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας

qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande præstitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis præliis. MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

[a] Ἑταίραις] Ἑτέραις solemni labe *J. V2. H. S. A.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καλαναλίσκων. *V.*

85. Ἑτέραις σιωών] Pro ἑτέραις συσὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συσὼν, *cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑταίραις συσὼν] Ita *Flor.* ἑτέραις peccatum est posteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit:* tacent plures: nam *ipsum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiss. *Dukerus*, *deliciis his emollitum fuisse* Polybius, Livius *aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est*; eamque in rem *Luciani* nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Annibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne *Aurelio Victori* testimonium denunciem, qui solo Imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid *Valerii Maximi* verbis est disertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviore ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profeciisset, nisi, fractis in mollitiem copiis, eâdem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo:* & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet *Silius* v. 422. *Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monstrabit ἑταίραις συόντα. *Appian.* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τὸ πείρας (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Λουκανοὺς διελθὼν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῆς ἦν ἃ συνήθους, ἐρωμένῳ τε ἐσχεν ἄγριῳ ἀνήρ. Hoc paulo quidem serius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τῷ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθεῖν, cujus genuinam vim haud equidem scio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, *per luxum & voluptatem conterere:* debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐκεῖ δὲ μεν-

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capessere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Annibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

σας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καλαναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἂν οὖν ἀναίσχυντος εἴη, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ [b] Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; MIN. νὴ Δί' εὐγνώμονα φὴς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOG. ΔΙΟΓ.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.

[b] Σκηπίων] Hoc solo loco Σκιπίων *F. V2.* [c] Αὐτὸν] Ἐμαυτὸν P. vitiose. [d] Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deest.

μακρὸν σχολὴν ἄγοντος διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τοῦ χρόνου· eamque potestatem pluribus verbis confert adfixa praepositio κατά. Καταπορνεύειν, κατακυβεύειν τὸ πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπεπαιδεράστηκέναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, καταδωροδοκεῖν, καταρίζειν, καταγυμνάσασθαι, vide *Hesych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφροντίζειν *Aristophani* Nub. v. 855. ad quem legendus est *Schol.* Nonnihil hinc dissidet *Synesii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἐπενόησε τοῦ βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνας ἂν οἰομένη δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑποθέσεως, καὶ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam scriptoris sui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidisse, quod si potiretur, in majore rerum argumento se liberius existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis:* quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex scriptore nescio quo profert: τοῦ τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαθοῦντα ἱκανῶς· notatque genitivum etiam adnecti; cujus structurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου; extat sane in *Basilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὃν μὴ ἔζης χρόνον, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ διαῤῥέων· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Basilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praestet τὸν βίον· nam alteram illam lectionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae:* quod ab eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, se μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὁρμῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, *quinam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit:* ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95. Ἦν μὴ] Sic omnes libri nostri pro ἤ. *M. du S.*

97. Ἰταλιώτης] Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελοὺς & Σικελιώτας, sic etiam Ἰταλοὺς atque Ἰταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἰταλιώτης, sed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. *T. H.*

10. Οὕτως] Commodius, mea quidem sententia, legeretur ὅτως, sed libri omnes aliter. *M. du S.*

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· ὑ ϖλάδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἀκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδή· ὑ γὰ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟ. καὶ μὴν καὶ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] ϖατέρα σὸν εἶναι. ΑΛ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσϖερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου ϖροφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτοῦ οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, ϖρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans suum esse filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλέπτεσθαι O. *b* Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. *c* Πατέρα σου] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ὁποῖα ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὁποῖος, autem, ϖοῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est: Dial. Mort. XXII. ἀγνοεῖς, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste *AEliano* de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter AEgyptios homo nugacissimus, traditum a *Sueton.* c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium aversata dicere solebat argute: Οὐ ϖαύσεταί με Φιλίππου Ἀλέξανδρος ϖρὸς τὴν Ἥραν· quod dictum ut ipsi sit honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non adspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar.* *Livius* quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19. *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis inmanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus persaepe visam prodigii ejus speciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.* Equidem, si quis meroget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen conjectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum ejusmodi furtivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίεσθαι, verbum opportunissimum, ex cujus corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι· altera quidem egregie placet ϖαρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑϖ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ϖαρὰ τοῦ Διός· sic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον σὺν τῷ ἰδίου μηροῦ ἐϖαμηναῖον ϖαρὰ τὴν Σεμέλης. T. H.

19. Ἐξαπατῆσθαι] Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dicerent γραμματικῶν ϖαῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur,*

der, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te suscepto jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ [d] γὰρ ὑπέπτησσον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν κατέλειπες; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα [e] τι περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἱρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, [f] καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἀλλ'

[d] Γὰρ] Δ' ὑπερπτ. O. [e] Τι] Τινι O. quod placet. [f] Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι] Οἰκοδομοῦντες σοι νεώς. O.

sur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. *J. J.*

Ἐξηπατῆσθαι] Sic Mss. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito Clariss. *Jensio* displicuit. *M. du S.*

24. Οἱ τὸν Ἀμμωνίων προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* *Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c. 26. οἱ ἐπ' Ἀμμωνίους ἀποσταλέντες στρατεύσαι, quos Cambyses cum ipso oraculo funditus deleri jusserat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lysandrum, quum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἄμμωνα ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺν χρυσὸν διδόντα. Hi cives Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς ἐπικαλουμένας Ἄμμωνος πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, cerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch.* Alex. p. 680. D. *Diodoro* ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄλλο μὲ οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην, ἢ ὃν θεὸν σοι ἐᾶν δηλοῦτι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων· atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Poterat ergo *Noster* forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud *Herodot.* II, 32. δυναστὰς & τυράννους appellat *Diodorus.* *T. H.*

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Felix* Oct. *J. B.*

26. Οὐκ ἄχρηστόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII, 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc sensum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo post ἔφθασα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκήψας, τί an τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus ἐπισκήπτει τελευτῶν Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. *Chrysipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι ὅτως· utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiss. *Freinshemio* non est omissus ad *Curt.* X, 5, 4. *T. H.*

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidisse; idque considerabit Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt,* &c. *J. J.*

Ibid. Ἢ ἀνεμνήσθην] Vid. *Jensium.* *M. du S.*

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. *M. du S.*

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες] Vide *Kuhnium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo psephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienses, in quamcumque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοί τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεῶροι δηθεν εἰς τιμὴν θεοῦ ἀφιγμένοι, teste *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen. L.* VI, 63. *T. H.*

42. Τρί-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ὀν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῳ ταύτῃ ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἢν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ὀν τοσιν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ὀν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν [c] γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ [d] ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc urguent, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἄννουβιν. c Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. οὐδὲ ποτε προμαντευομένους ὕστω γενέσθαι ταῦτα. d Ἐς τὸ εἴσω] Ita recte O. P. *J.* *Vr.* Margo *AIW.* Reliquae Edd. εἰς τὸ εἴσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. *V.*

42. Τρίτῳ] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud *AElian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & doctos Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T. H.*

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Cass.* LI. p. 454. citante *H. Prideaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄννουβιν] Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Pr. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis.* *J. J.*

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἄννουβιν. Vid. B. Pr. c. 16. *M. du S.*

Ἄνουβιν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ὡδέ θ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἴδως Ἑβριάεσι Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης· pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρης posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. *T. H.*

52. Ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiarum descenderit.* In verbis ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus scripserit ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου, ut Dial. sequ. καθώλκασε εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸ extrivisse literam ν. *J. J.*

Τὸ εἴσω] Ita optime Ed. *J.* & St. Mss. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τόν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμειλής] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum docebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

ρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ [e] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, δεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἃ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ἃ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τὴν τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιριπτότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ καλεχρῆτό μοι τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲ [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸ πλοῦτον. καὶ γοῦν καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ με-

e Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene *F.* & *V2.* sine distinctionis nota, quam ceterae Edd. adsumserunt. f Βέβαια] *F.* solemni errore βαιβαια. g Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri usum. h Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ ϵ τοῦτό γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνα] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ ο�ἐσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τὴν τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἃ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τὴν τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ παρὰ τὴν τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιτριπτότατος] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνον ζῆν ἔασον· p. 366. v. 70. ἔασον με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire?* Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δύεναι ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recenseam aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τὴν δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἂν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμην πρὸς Ἀριστοτέλη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲ εἰς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ϵ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ καλῶς ἀριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἑλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἀν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὑποπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ὑπὲρ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὑπὲρ σὲ [b] ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & sæpius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe sæpius, ut dixi.

XIV.

[c] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ALEXANDRI ET PHILIPPI.

ΦΙΛ.

Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ-

PHIL.

1. NUnc sane, Alexander, inficias haud iveris te filium esse meum; ne-

[a] Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. [b] Ὁρμῶντας] *f.* ὁρῶντας· quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* ὠθραδιόρθωσις est. [c] A. K. Φ.] Verso ordine O. Φ. ☾ A.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ συνεχούμενον τῇ δορατὶ διέπειρε. * Καλλισθένη δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λέοντι συγκαθειρχθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. *V.*

* Καλλισθένην] C. interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. *M. du S.*

82. Οἶσθα ὃ δράσεις] Atticissimum est dicere, οἶσθ' ὃ δράσων, ut apud *Aristoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* *L. K.*

89. Ὁρμῶντας] Ed. *f.* ὁρῶντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. *M. du S.*

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum posuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Olearius* ob ignoratum vulgatissimae structurae modum merito castigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. *T. H.*

98. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς supervacuum esse, vel οἰόμενον εἶναι, vel denique scribi non absurde posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est eum saepe locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τῶν τετελευτηκότος πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς μὰ Δι' ἤδη αὐτοὺς ἀναγκαζομένους· alibi plura dicentur. In opinione divinae stirpis excitanda & fovenda plures aestum Alexandri agnoscunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτοῦ ἀνέφερεν, ἐδόκει τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ὁ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σεμνοῦ ἕνεκα. *T. H.*

8. Γέρρα οἰσύϊνα] *Crates viminea:* quid gerrae, docet *Joseph.* 3. Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de quib. alibi: ἰτέας vocat *Hesych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hist. Conscr. c. XXIII. *f. B.*

Γέρρα οἰσύϊνα] Has ipsas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud interpretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικὰ, ὃ κυκλοτερῆ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσυΐνας ἀσπίδας ex *Thucydid.* IV, 9. ad-

nequaquam enim mortuus fores, ſiquidem Ammonis eſſes. ALEX. Nec ipſe ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium eſſe: ſed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: ſed barbari ſtupore perculſi me formidabant, nullusque amplius reſiſtebat, arbitrati cum Deo ſe pugnare.

2. PHIL. At quos tu deviciſti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis ſemper manum conſeruiſti, qui arcus, peltas minutas, ſcuta denique viminea præ ſe projiciunt? Græcos ſuperare labor erat, Bœotos, Phocenſes, & Athenienſes: tum Arcades gravis armaturæ, Theſſalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinenſium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas ſubjicere, hoc præclarum: Medos autem, Perſas & Chaldæos

95ναι· ὃ γὼ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὤν.
ΑΛ. ὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου μὲν τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήIσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. ὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καταπλάγησάν με, ὡς ὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι
5ὥστε ῥᾴον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, οἳς δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν,
10Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικόν, καὶ τὴν [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελαστικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα.
15Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ

χρυ-

d Πελτάρια] *Scholiaſt.* πελτίδια. *Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπιδάσια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *e* Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικὴν. Alterum amat *Noſter*: Θεσσαλάς τινας ᾠδάς· Δ. Ε. I. *f* Παίονας] Sic pleraeque vetuſtae: perperam *H. P.* Παίωνας.

7. Συνηνέχθης] Συναναστράφης. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτίδια] Μικρὰ ἀσπιδάσια. *V.* τετράγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καλαχρηστικῶς δὲ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε σπαρτίνου, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. *V.* μικρὰ ἀκόντια. *C.*
Οἰσύϊνα] Εἰδῶν ἰτέας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior extat Scholiaſtae noſtri de γέρροις adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque ſcriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem ſcuto Perſico luculenter agit *Barn. Briſſon.* de Regn. Perſ. III. p. 290. 291. *T. H.*

Ibid. Οἰσύϊνα] Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. *M. du S.*

10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita diſtinxerant in prioribus Edd. quaſi praecedentibus adhaererent: ſeparavi, ut ad verbum χειρώσασθ. eſſe referenda liquidius conſtaret. In his vertendis mirum eſt aberrare potuiſſe Interpretes: ſuas res adverſus fortes viros ac bellicoſos geſtas commemorat Philippus, ut inſtituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoſte reportatas deprimat. Viciſſim Alexander paulo poſt patrem perſtringit, ſe procul abfuiſſe teſtatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos ſuperarit: ec ſpectant iſta amarulenta: ὅμως δ' ἀμῦναι αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίας ἀνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum eſt, quod inprimis a *Demoſthene* ipſi non fuerit objectum. *T. H.*

11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mſ. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκύθης & ſimilia: ſed *Lucianum* haec obſoleta non amare id quoque ſcio. *J. G. G.*

Θετταλικήν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noſter Θετταλὴν de equa, Ζεύξ. c. 6. τὴν Θηλειαν δὴ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἵαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν ἀθρῶντες ἔτι ἐθαύμαζον. In Amor. c. 45. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forſan, cum de equitatu ſermo eſt, aliter ſolebant efferre: certe Z. τρ. c. 21. ἵππων Θρακικῶν. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶσθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ἐγὼ [a] διέφθειρα αὐτούς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτησα αὐτῶν· οὐδ' ὑπώρκησα πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τῆς νικῆσαι ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲ ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γάρ μοι ἀπήγγειλέ, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεθυσθέντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καλὸν, κάνδυν, ὥς φασι, μελενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, quum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud sane contemnendi; quos equidem, non factione mota divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: neque pejeravi umquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Græcos porro, hos sine sanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi isthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu spiculo trajectum inter cœnam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Ma-

[a] Διαιρήσας] G. P. & *Scholiast.* διαστάσας· utrumque aeque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare sit difficile.

23. Οὐ διαστάσας] Οὐ * διαχίσας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων πάσεις ἐνέβαλεν οὐ ταῖς πόλεσιν. *V.*

* Διαχίσας] C. διαστχίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διασήσας, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. *M. du S.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διασήσας & διαχίσας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: haç enim per contumeliam velut inusta mollitici nota Persas Medosque victores Graeci significabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ διαστάσας] Idem codex pro ὁ διαστάσας, αὐτοὺς, scribit, ὁ διαστάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, sive *diducens*: sed in vulgata sententia eadem est. *J. G. G.*

Οὐ διαστάσας] In MS. suo invenit Cl. *Graevius* διαστάσας pro διαστάσας, & ita legit quoque in suo codice *Scholiastes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem esse sententiam. Quin & in hoc usu διίστασθαι est frequentissimum pro διαστῆναι, χωρίζειν, διαχωρίζειν· quemadmodum passim hoc verbum interpretatur *Hesychius*. *J. F.*

35. Κάνδυν] Ἱμάτιον. *V.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demosth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δοράτιον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.* Sed cur elegantiam Græcam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiæ comparetur; Futistinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles;*

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc uti-

Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους· καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέοσι συγκαθακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπερηγάπων. ἓν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου καὶ τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ὃν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐκ ὅτι μὴ καλόν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιμώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι [d] τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ πολε πρωθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε φοράδιον τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἱμαλι ρέοντα, οἰμώζοντα ὑπὸ τοῦ τραύματος, ταῦτα

40. Ἄνδρας] Καλλισθένην καὶ † Λύσανδρον. *V.*

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Neanchum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholiastae* nobis Lysandrum suggessit? *T.H.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἔθνος. *V.*

‡ Ὀξυθράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul. T. H.*

les; nullus tamen fortunæ Candauli comparandus. Et sic alii. *J.G.*

34. Μακεδονικὴν χλαμύδα] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλιεύ. c. 27. θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. *M. du S.*

35. Κάρδυν] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν· lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J.B.*

36. Τιάραν ὀρθήν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. Ὑπ' ἐλευθέρων] Admodum displicet illud ὑπ'. *M. du S.* Ego delendum censeo.

40. Λέουσι] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. Γάμους τοιούτους] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀθύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τ. Ἀλ. T. ἢ Α. Or. I. p. 329. E. 330. A. *T.H.*

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μετὰ τῶν ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. *T.H.*

b Τοιούτους] P. τοσούτους. *c* Εἶναι οἶμαι] O. οἶομαι εἶναι. *d* Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτο· recte. *e* Βλέποιεν] Sic O. *V2. S. A.* vitiose in ceteris βλέπειεν.

τα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γάρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ὑβριζομένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδιον κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ [a] τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀφ' οὗτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῶν καλορθωμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

que ridendi materies erat futura ſpectantibus, & Ammon impoſtor, falſusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non riſiſſet, ſi videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu cenſes multos eſſe, qui ſimulationem divinitatis iſtam acerbioribus jocis proſcindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putreſcens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quaſi eam ob cauſam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie geſtarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν [b] Ἄορνον ἐκείνην, ἧθ' ἑτέρῳ ἐκείνων λαβόντι, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν, καὶ συνῇς ἤδη νεκρὸς ὤν.

6. ALEX. Non iſta de me ſentiunt homines, ſed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inacceſſam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego ſolus ſubegi. PHIL. Viden' iſta te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipſum: nonne te pudet, Alexander, nec faſtum dediſces, teque ipſe cognoſces, & jam intelliges te mortuum eſſe?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὃ] O. τοῦτο ὦ χρήσιμον ἔφης· unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὃ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄφρνιν.

57. Ἄμμωνος] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον Ἀλιξανδρῳ χρησμὸν δεσπόμῳ ἦλθε, καὶ ἤκουσε, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

64. Μυδῶντα] Ἐκτέταλα, σεσηπυῖαν. V.

* Λίψιν] Debuerat Λιβύσι· ſed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae ſunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox ſequitur χρησμὸν δεσπόμῳ ἦλθε. T. H.

63. Ἐπικερτομοῦντες] Jam irriſa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praeſentique ſtirpis ementiendae ſuperbia: *Arrianus* eodem hoc uſus verbo VII. c. 8. Macedones οὐκοῦν σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας μὲν ἀπαλλάττειν τὰ στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι· καὶ Ἄμμωνα δὴ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. T. H.

69. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae ſic ſunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res geſtas, quia venditabas te Deum eſſe, ſeu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia poteſt, & longe viribus omnium hominum eſt potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adſcribendum, ſed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etſi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere viſus es.* Vides quam male. J. G. G.

Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές &c.] Interpretes merito caſtigavit Jo. *Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, poſtis *Luciani* verbis monet: *Senſum non ceperunt interpretes; eſt autem hic:* quicquid enim egiſti, id omne, ſiquidem ut a Deo geſtum aeſtimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem poſitum cenſebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas eſſe nationes, expugnatas urbes, everſa imperia ſi narres, quilibet profecto cenſebit, eum hominem inter ceteros excelluiſſe: at ſi Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

A N T.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſide-

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

A N T.

80 Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὴν Ὀδυσέα σοι εἰρῆσθαι περὶ θανάτου ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος; ἠκροώμην γὰρ, ὁπότε ἔφης βέλεσι ἐπάρουρος ὢν 85 θητεύειν πρός τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἴσως ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν 90 Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν Ἀχιλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

pere id mirabitur, cum omnes ſciant, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T. H.*

73. Ἄορνον] Ἄορνιν Mſ. non ἄορνον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegeten*. *J. G. G.*

Ἄορνον] Ἄορνιν etiam P. & L. habent; ſed aliter caeteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4. & Ῥητ. c. 7. *M. du S.*

Τὴν Ἄορνον] *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Ῥητ. Διὸς §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T. H.*

79. Συνῇς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita συνήσῃ, ut γνώσῃ, ἀπομαθήσῃ. *T. H.*

80. Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παρώνδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύεμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri*. *J. B.*

84. Ἐπάρουρος ὢν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. A, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel κηπουρὸν ἐπιμίσθιον ſive τὴν γῆν ἐργαζόμενον quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε παρουρος ἐὼν, id eſt, φύλαξ, εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσιν καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δειλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγεννῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δοῦλον. *T. H.*

2. Ἐκεί-

λεύειν, ἐκὼν προείλε τ μ δ ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μ ἄπειρ ἔτι τ ἐνταῦθα ὢν, κ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων ζ βίᾳ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μ ἀνωφελὴς, εἰ κ [a] ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ραψῳδήσουσι· μ νεκρῶν δὲ ὁμοίμια· κ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, κ κατ' ὀδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· κ ὅτε οἱ τ Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τ Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, κ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ κ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, κ ἄχθομαι, ὅτι μὴ ζητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, κ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμέ-

re, ultro prætulisti conjunctam cum pulcra laude mortem.

2. ACH. Nestoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præstaret, miseram istam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam esse infructuosam, quicquid etiam superi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab altero diversi: neque Trojanorum umbræ pertimescunt me, neque Achivorum observant: verum æqualitas juris exacta, mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

3. ANT. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita visum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum est, neque oportet gravari

a Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ὁτῑμάλιστα F. quomodo solent ejusmodi voculae in vetustis Codd. & antiquis Edd. scribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Respicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua usus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excusis, quos vidi, scribitur εἰ κ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ραψῳδήσουσιν, cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὁτῑμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subjecit ἐκείνη μ ἀνωφελὴς· qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide *Davis.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, salvo tamen προεδρίας cujusdam jure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad similem *Claudiani* locum in *Rufin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλως τε, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τ ἑταίρων ὅσοι περί σε ἐσμὲν οἵδε; μ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν κ ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τ ἑταίρων ὅσοι περί σε ἐσμὲν ὧδε. μ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν κ ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων. *Vides alioquin, quanta turba sociorum tuorum simus hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas earumdem rerum.* Nam *solamen miseris socios habuisse malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mss. gaudemus: sic enim in illo legitur: σιωπᾶν γ κ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ κ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. *Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia.* Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Imo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari juſſa : atque etiam vides , ſodalium quot circa te ſimus ; Ulyſſes autem jam-jam aderit omnino : adfert quippe ſolatium ſocietas rei malæ , & quod eam non ipſe ſolus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum , aliosque viros admirandos , qui , puto , non cupiant ſurſum in vitam redire , ſi quis eos emiſerit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

4. ACH. Qualis ſodalem decet eſt hæc admonitio : me tamen neſcio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit ; ni fallor , & veſtrum unumquemque : quod ſi minus fatemini , tanto pejores eſtis , qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime , ſed meliores , Achilles : nullum enim eſſe proloquendi fructum videmus : ſilere igitur , & ferre ac tolerare caſum conſtitutum eſt nobis , ne riſum inſuper debeamus , quemadmodum tu , talia optantes.

ροις. ἄλλως τε ὁρᾷς , τῶν ἑταίρων ὅσοι σὲ ἐσμὲν οἵδε· μᾶλλον δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ πολλὴν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος , καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα , καὶ τὸν Μελέαγρον , καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας , οἳ οὐκ ἂν , οἶμαι , δέξαιντο ἀνελθεῖν , εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε ζητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν πρὸ τοῦ βίου ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε , ταύτῃ χείρους ἐστέ , καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤ. Οὐκ , ἀλλ' ἀμείνους , ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ , καὶ φέρειν , καὶ ἀνέχεσθαι [b] δέδοκται ἡμῖν , μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν , ὥσπερ σύ , [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

6 Δέδοκται] Ex G. *W.* neque aliter *H. Stephan.* edi juſſit. Edd. reliquae perperam δέδοται. c 7 οιαῦτα] Sola *J.* ταῦτα.

querelis riſum concitare. *J.G.G.*

22. Δέξαιντο] *Qui non velint , non cupiant:* quaſi dicas , *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich.* Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προθείη &c. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ παντός. . . . τὸ ἀμείνονα γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac ſignificatione uſurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. *T.H.*

23. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις] *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 6. ἄβιοί τε ὑπὸ ἱππόται τὸ ἀγίλης ταύτης· verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti :* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apoſtolos eorumque inſtituti ſectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεσίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμους, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος , ὁ πλούσιος , ut notant *Harpocr.* & *Heſych.* quod egregie *Polluci* reſtituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omiſſum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἔξον αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum ſit δέδοκται minime dubitandum videtur. *T.H.*

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε , ταύτῃ χείρους ἐστὲ , καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia diſcordia interpretum, *Ottomaro Luſcinio* vertente , *etiamſi non palam confiteamini , nequiores ſane in eo , quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis ; Benedicto , quod ni confiteamini , eo deteriores eſtis , quod haec toleratis.* Aut vana , aut nimis indecenter acciſa omnia. Adſcripſit Pater: *eodem modo affecti, ſed diſſimulantes*, vel , *quod cum eodem modo affecti ſitis , diſſimuletis. J.G.*

31. Σιωπᾶν γὰρ] Sententia poſtulat, σιωπᾶν γοῦν , καὶ φέρειν· particulas iſtas γοῦν & γὰρ jam ſupra vidimus inter ſe permutari. *T.H.*

32. Δέδοκται] G. & St. *M. du S.*

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. DIOGENIS ET HERCULIS.

ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς ἔτός ἐστιν; ἔμοιγε 35
ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ἐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

1. DIOG. NOn Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum, Jovis filius qui sit? Quaeso te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in cœlo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem ejus sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego ejus effigies.

2. DIOG.

[a] Λεοντῆ] Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι subscribat. & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντὴ.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς ἔτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi sunt versus Od. Λ, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut solum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: Δυσβάλλουσι δὲ, inquit *Eustathius* p. 1702. καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo post p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus scribat, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. Ut summi Poëtae dignitati consulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem expulsis versibus istis binis, Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· quibus accedere se testatur *Scholiastes* parvus: ego bene sinceros existimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. *Pausan.* II. p. 140. nec magnopere causam *Homeri* laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:
Quattuor has partes tot loca suscipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. nisi quod tres sufficere putat, *animam, quae superne est, & originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit*: porro monet usus hoc ipso *Homeri* loco, *sciendum simulachra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin dii facti sunt*: quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam sibi videtur quodammodo dissentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* versibus, ut arcanae disciplinae mysterium ibi residere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀφὲ τελεστικῆς καθηρέμμῳ ἓ τῶν ἀκράντων καρπῶν μεθαχὼν τελέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν μὲν ἀρετὴν ἐφίετο τῷ μὴ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δωμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lucia-*

2. DIOG. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere se res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte scilicet similis eram. DIOG. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipsus esses: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄνταν δρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς ἦν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξαλο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε Ἥβην [b] παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, jam senties, qualis Dei sim simulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum: sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segrega-

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵῳ θεῷ εἴδωλόν εἰμι. [c] ΔΙΟ. τὸ μὲν [d] τόξον γυμνόν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ [e] τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἰς μὲν ἦτε [f] παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, ἀφῃρεθέν-

b Παρὰ] *Ai. Hi.* περὶ vitiose. *c* ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium sumus secuti. *d* Τόξον] G. O. ξύλον. *e* Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. *f* Παρὰ] Sic O. *F. f. V2.* H. St. Ceterae περί.

cianum advocavit *Gisb. Cuper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T.H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄναξ Ἡράκλεις. Sic in Piscat. *J.B.*

43. Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην] Ex *Homero* hymno Herculis. *J.B.*

Ἔχει] Ἔχειν, sicuti Latinis *habere*, vir eximius *Jo. Schultingius* illustrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum esse, rectene ceperit interpres. Hesych.* Ἔχει, ἐγεγαμήκει· quod ad *Homerum* pertinet Od. Λ, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec sic coelestem flagrans amor Herculis Heben Sensit ab OEtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Broukhusium.* *T.H.*

49. Ἄλλανδρον] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον· dico alibi. *J.B.*

Ἄλλανδρον] Existimabant nimirum Veteres, interdum posse cujuspiam vitam redimi, si quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus consulendi *Is. Casaubon.* ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmasius* ad Adrianum *Spartiani.* *J.C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί] *Thom. Mag.* in Μὴ εὑρήσαι δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ ᾧ ἐπὶ ὁριστικοῦ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, quum *Moschopulus* in Ἀ. Ὀ. Ἐκλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μὴ τὰ ὅρα, ὑποταχλικῶς σωτάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲ εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T.H.*

62. Τὸ μὲν τόξον] Mf. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν ᾧ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νωροπῆϊ ὀϊστόν.
Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id est, extra thecam est; promptum est. *F.G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. Λ, 606. quo haud dubie respicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *f.* & *W.* recte: in reliquis mendose περί. *M. du S.*

θέντες, ὁ μὲν ἐς θεὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσωρ εἰκὸς ἦν, εἰς ἅδθ ωάρει; HPA. ἐχρῆν μὲν μηδ' ὑποκρίνασθαι ωρὸς ἄνδρα [a] ὑπτῆδες ἐρεχελθῦντα· ὅμως δ' ἂν κ τᾶτ' ἄκυσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἦν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τᾶτο τέθνηκε, κ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο ωᾶν· ὃ δὲ ἦν Ζ Διὸς, ἐν ἀρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφῶς νδν μανθάνω· δύο γ', φῄς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, ἕτ μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, ἕτ δὲ ωαρὰ Ζ Διός· ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. HPA. ὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γ' αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. ὐκ ἔστι μαθεῖν τᾶτο ῥᾴδιον, συνθέτως δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰμὴ ὥσωρ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος κ θεός. HPA. ὐ γ' κ ωάντες ὕτω σοι δοκῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, [d] ψυχῆς κ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλῦον ἐστὶ, τ μὲν ψυχὴν ἐν ὐρανῷ εἶναι, ἅ ωερ ἦν ti, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus. DIOG. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in cœlis, quæ erat

[a] Ἐπίτηδες] O. P. ὕτως. Jungi possent, ὕτως ἐπίτηδες. [b] Ὑπ'] O. ἐπ'. [c] Ὁ γ' αὐτὸς] O. ὐ γ' αὐτοί. F. ὐ γ' αὐτός. [d] Ψυχῆς Ϛ] O. Ψυχῆς τε κ.

71. Ἐρεχελθῦντα] Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. *J.B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti. Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἦ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονι γείνατο παῖδε Od. Λ, 298. Imitatur Euripid. AEdest. p. 65. παῖδας μ' ὑπὸ σοὶ τίκομαι τρεῖς. *T.H.*

79. Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Verunius* apud Basileenses & *Bourdelotius*, *ex quo factum est, ut gemini unius matris utero latueretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini latueretis.* Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς, ubi *Erasmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *& illud nos latuit eum jam olim fuisse defunctum:* & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἦν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, *Benedictus, Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, &, ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐν τῷ καπνοῦ βιαζόμενος. *J.G.*

80. Ὁ γ' αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixisset, quicquid in se fuisset Amphitruonis obiisse; quicquid Jovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, respondit Hercules, ὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γ' αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἤμην, & vertas: *nequaquam fatue. solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. *Aristoph.* αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *Soli enim sumus:* & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς ἤμην ἄμφω est, ut apud *Phaedrum*, *Aesopus cum solus esset familia.* *J.G.G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ. nam in Hermotimo quoque §. 7. τ Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλακαυθέντα θεὸν γενέσθαι. *Eustathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τᾶ μὲ σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τ δὲ ψυχῆς ἄνω ὥσης, θεὸν κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. *T.H.*

3. Αὐτὸς δὲ ἐ μὰ Δία] Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut periculum sit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: si unus aliquis in cœlo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori. HERC. Te hominem audacem & sophistam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopensis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium præstantissimis versor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ἐν Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ φῂς τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλοῦν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα [e] ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. κἀ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Ἰθρασύς τις εἶ, κἀ σοφιστής· τίς δὲ [f] κἀ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ ἐγὼ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν [g] σύνειμι, Ὁμήρου, κἀ τὴν τοσαύτης [h] ψυχρολογίας καταγελῶν.

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἐλύθη. f Καὶ ὢν] O. ὢν κἀ. g Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καταγελῶ. h Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. est, reddidi ex G. O. C. P. J. & V2.

6. Ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. G.

τὸς δὲ ἐγὼ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τὴν τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hujus loci perspici satis non potest, nisi obversetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem allusit. Is est Odyss. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην ἡρακληείην
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipse vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mss. habet ψυχρολογίας: *tam frigidæ sententiæ*: optime sane: quæ sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. *J. G. C.*

6. Ψυχρολογίας] Sic praeter Mss. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. *J.* *M. du S.*

Ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Isocrates* τοὺς λόγους τοὺς περατείας καὶ ψευδολογίας μεστοὺς sub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τῶν παλαιολόγων ψευδολογίας καὶ περατείας χάριν dixerint, ψυχρολογίᾳ tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem quod appositum erat interpretandi causa dejecit: *Hesych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λέγων. *Phot.* de Damascio, οὐκ εἰς ἄμουσον ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum est, ne pro suo non agnoscat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἱστ. II. c. XX. καταγινώσκον ὧν τοῦ ἀμφὶ τὸν Ξηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. *T. H.*

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝ.

ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἔτ' ὠς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ δίψης. ΜΕΝ. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ὀπικύψας πιεῖν, ἢ γὰ νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ὀπικύψαιμι· φεύγει γὰ τὸ ὕδως, ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί με· ἢν δέ ποτε καὶ [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, καὶ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥυὲν οἶδ' ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰς εἰπέ μοι, [d] τί γὰ

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans? TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. MEN. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀρύσωμαι] Ἀρύσαιμι P. F. minus commode. c Αὖθις] Deest in O. d Τί γὰ] Τί δὲ. O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Respicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Aristarchus* tamen haec ut notha respuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Ad lacum constituit *Noster*, quem *Homerus* fecit Ἑστάοτ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γυείῳ eum fere sequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento summam aquam attingens, enectus siti Tantalus.* Ne autem, sibi rem esse cum *Homero* solo, non clare demonstret, imminentis saxi, quo suspenso ad pœnasque ceteras addito posteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A, 97. Ἐπικύψας illustrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T. H.*

21. Ἐκ Λυδίας που] In Sipylo sepultus; quod ejus monumentum θέας ἄξιον vidit *Pausan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Hesych.* Σίπυλον, ὄρος Λυδίας & Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Asclepiadae* sunt depromta, quae scripsit *Schol. Homer.* ad Od. Δ, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τὸ ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τὰς χεῖρας, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκλήδιτο, ἀνατρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T. H.*

28. Διόδιας μὴ ἰ. τῶ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi insania Tantalus abest, si *Dioni Chrys.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumsessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ᾅδου Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾴδιον ἀφεῖναι· ὁ γὰ δὴ ἔτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. *Euripidis* expressit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixisse probat *Xenophon* ipso fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἐν ᾅδου λέγεται τὸν ἀεὶ χρόνον ἀφαιρεῖσθαι φοβούμενος μὴ δὶς ἀποθάνῃ unde non obscure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum adfinxit. Fieri vix potest, quin eodem *Lucianus*, etsi suo satis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium εἰς mutatum in ἢ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον φέρω si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum detenitur lepos orationis: contra θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεθαρμογῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. *AEschin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. *Agatharchidae* locus joci similis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraesento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas? TAN. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais sitim tibi pœnam esse impositam: quid tamen hinc tibi molesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars pœnæ, ut desiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero scilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint, adfectus sis, non aquam sed sitim abhorrens. TAN. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo

καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῴης, ἢ πίνοις; TAN. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὖσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῂς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾅδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν ᵉ εἰς ἕτερον τόπον. TAN. ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον. MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία, ὅστις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. TAN. οὐδὲ τὴν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοι-

e Εἰς] Ἢ O. P. J.

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δηχθεὶς δειλιᾷ τὸ ὕδωρ. G.

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ μετηλλαχότων τὴν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσέα διεξέρχεσθαι παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τῆς ὄψεως γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & sine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpres *Schottus*) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus voculis foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 152. 225. 231.) οὐ κοιλίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὴν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τρωθῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἔτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθμίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστραφέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέωνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie sententiis inter se conspirare *Agatharchides* ac noster *Lucianus*? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem mersi manes moriantur. *T.H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. & P. uti & ab Ed. *J.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς· sic enim Noster iterum Dial. XXVI. μετὰ βολὴν ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἐλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τὴν δίψαν] Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους, ut *Aristoph.* Equ. v. 531. δίψῃ δ' ἀπολωλώς· & τῷ δίψει κολάζεσθαι· nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noster* distinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab *Homero* usurpatum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranis antiquis saepe commutentur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in *Dione Chrys.* p. 133. B. pro δίψην vel δίψαν alii codices δίψος praeferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiss. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis usus. *T.H.*

38. Τὸν ἐλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὐ τὸ ἐλλέβορον· verum est quod observat: hoc vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic *Theophrastus* & *Dioscorides*, ἐλλέβορος ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Erasmus* in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile possit succedere. *T.H.*

40. Θάρ-

νοιτό μοι μόνον. MEN. θάῤῥει, ὦ Τάνταλε, ὡς ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύναιον γάρ· καίτοι ὁ πάντες, ὥσπερ σὺ, ὑπὸ καλαδίκης διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτοὺς ἀφ' ὑπομένοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. MENIPPI ET MERCURII.

M E N.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. ὐ σχολὴ [a] μοὶ, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ὅπου τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. MEN. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τ σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

M E N.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. μ̃. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab O2. & F. c Τέ ἐστι] Κεῖται O 3.

46. Νέηλυν ὄντα] Νέηλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθών. V.

40. Θάῤῥει] Notandus hic hujus voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λπεῖς. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τ ἐμὸν ὀτωσὶ δάκτυλον. *T.H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ. 235. & seqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασι, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μ̃ (Trojani) πολιεώρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προέσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T.H.*

64. Ἀνεμίσηλον] Ex *Homeri* Iliad. 3. ὐ Νέμεσις. *Aristaen.* alii. *J. B.*

Ἀνεμίσητον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulcritudinis se ve-

rantur, ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

55 ποιηταὶ θαυμάζουσί, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καλαφρονεῖν. MEN. ὅμως τ' Ἑλένην μοι δεῖξον· ὑ γὰ ἂν ἀμαγνοίην ἔγωγε. EPM. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες ἀμ' τοῦτο 60 ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τ' Ἑλλάδ@, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε ὑ βάρβαροι, ὑ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; EPM. ἀλλ' ὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τ' γυναῖκα· ἔφης γὰ ἂν ὑ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι 65 Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ ὑ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ὑποβεβληκότα τ' βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τ' χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. MEN. ὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν 70 οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματ@ ὕτως ὀλιγοχρονίου, ὑ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντ@ πονοῦντες. EPM. ὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥστε ὑπλεξάμυ@ τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καλαβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς 75 ἄλλους νεκροὺς ἤδη μελελεύσομαι.

ΑΙΑΚΟΥ.

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὅμηρ@,
Οὐ νέμεσις Τρῶας ἐ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς

* Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῆδ' ἀμφὶ] Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in ejus Codice verba *Homeri* fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τ' ἐπὶ M. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor. III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὲ ἐκπέρινος εἶν ἐ τὴν Ἑλλάδα. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quaenam igitur illa forma credenda est?* *T. H.*

75. Κεῖσο καλαβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον· p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τ' σύνης ῥίψας ἔκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopœmenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ σιδαδίου τ' τυχόντ@, ὥσπερ ἔκας@ τ' ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. εἰς τοῦδε καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐπεὶ ἅπαξ καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τ' κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ γὰ ὅτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. *Cicero* de Orat. I. §. 28. & *quod ille* (Socrates in Phaedro *Platonis*) *durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam:* sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse.* Haec si fuissent in promtu *Vul-*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

Α Ι Α Κ.

Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τ᾽ Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μ᾽ τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τ᾽ νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τ᾽ Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τ᾽ Πάριν, ὃς ἐμοῦ μὲν ξένου τ᾽ γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ᾤχετο ἁρπάσας. ὥστε οὐ μόνου, ἀλλ᾽ ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀπολέσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

Æ A C.

1. QUid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quæ modo fuerat nupta, uxore. Æ A C. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. PROT. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore præter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Græcis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. PROT. Ita quidem præſtat; atque adeo te, inomi-

teio *Fabroque*, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in *AEliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔρριψε κατά τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι *Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandae cauſa. Recte vero κεῖσθε hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. κείμεθα ἁπανλὶς ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, ἔνθα Ὑάκινθος κεῖται &c. Dial. XX. §. 2. χαίρωσι ἔρριπται. *T.H.*

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quædam. *J.B.*

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Euſtathius*, quae in pauca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtes*: ἡμιτελής, inquit, ἤτοι ἀτεκμῶς, ἢ ἀφῃρημένος τὸ ἑτέρου τ᾽ δεσποτῶν, ἢ ἀτελείωτος ἐών· ἢ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. *E.L.*

Ἡμιτελῆ τ᾽ δόμον] Alluſionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Turnebi* ſententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. tradi-

tam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *Iſ. Voſſius* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab innupto vivere conjugio*, quid praecipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranae, neſcio equidem, an praeferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi haetenus illa δόμου ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam *Heſychius* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. τ᾽ οἶκον ἡμιτελῆ τ᾽ Πρωτεσιλάου, ideo dici ab *Homero*, διότι χῆρος· diſſentire *Lucianus* non videtur, ut qui poſt ἡμιτελῆ δόμον velut interpreturus adjungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam haec ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius χήραν δὲ τὴν ν. illud autem τε omnium eſt Editionum ac vetuſtorum Codicum. *Tzetzes* Ch. II. v. 760. hiſtoriam Proteſilai narrans quum *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. *T.H.*

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. *E.L.*

91. Δύσπαρι] Homericum eſt. Apud *Euripidem* αἰνόπαρι eodem ſenſu. *E.L.*

Δύσπαρι] In hac Paridis appellatione maritus ab uxo-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protesilae, quam temet ipsum, qui oblitus novæ nuptæ uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriæ cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα [a] ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρῴαδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. [b] ΠΡΩ. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ME-

a Ἄλλον] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & *AIW.* margine recte restituta.

uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, damno formose tuorum*: ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nasonis* sit digna, & expetatur ab adjunctis, *damno formose tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ παρακληθείς· lege: Πάρις κληθείς. *T.H.*

12. Ἐπικεκλῶσθαι] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. *T.H.*

XX.

[a] ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

ΜΕΝ.

Πρὸς [b] Πλούτωνα, ὦ Αἰακέ, [c] διήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙΑΚ. ἐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὗτοσὶ μέν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὴν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὴν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα, καὶ

a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου & Σωκράτους in *B2*. *b* Πλούτωνα] Διονύσου C. absurde. *c* Διήγησαι] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τὸν Διονύσου] Ἐν ἄλλῳ, Πρὸς Πλούτωνα. *G.*

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ]. In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex MSS. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. *J. G.*

14. Διήγησαί μοι] *Eustath.* in Epist. Commentariis ad *Dionysium* praemissa p. 110. Εἴληχε δὲ τὴν ξενηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ ξενηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ τῶν Ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, ξενήγησαί μοι τὰ οὐ ᾅδου, φησὶν, ὅ ἐστιν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ ξενήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem ξενηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ ξενηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ Charon ad Mercurium: ξενήγησαι δὲ τὰ οὐ τοῦ βίου ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· *Schol.* λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens *Eustathio*: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι ξυμπεριηγησῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα. Inde ξενηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὴν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in Philopsi. c. IV. & ὁ ξενηγητὴς τῶν εἰκόνων, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πιστ. Διαβ. c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῶν εἰκόνων· qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro ξενηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*: quod *AEliano* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἔκφρασιν *Theon* Prog. p. 118. describit λόγον ξενηγηματικόν. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter ξενηγεῖν & ξενηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* φοίνικα ξενηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud ξενηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ ξενγραφῇ· τοῦτο δὲ δείσει συμπληροῦν τὸ ξενηγηθέν. *T. H.*

ΜΕΝ.

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monstra, quæ in Orco sunt, omnia. ÆAC. Haud pronum est, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua summatim percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quando hæc loca intrabas. MEN. Scio ista, & te custo-

17. Οὗτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα δὲ τὴν πορθμέα τοῦτον] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὗτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὴν πορθμέα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe*, *haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc qui-*

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum inſignes. ÆAC. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὴν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς [d] ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? ÆAC. Cyrus eſt : hic autem Crœſus; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολύς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

d Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτὸν. Apparet in his aliquid eſſe turbatum.

e Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν *f.* O. (αὐτῶν).

21. Καὶ τὴν βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλούτωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ * τρυφερώταλος. *V.*

* Τρυφερός] Τρυφερώ. . . *V.* *M. du S.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Fenſius:* dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὴν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε· ut ad ἑώρακας ſola pertineant τὴν λίμνην & τὴν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familiariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρεῖς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Noſter :* ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρεῖς] Attigit hunc locum *P. Weſſeling.* Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου φυλάττοντα produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ ἐκ τῆς ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀμφυγών & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam D. XXII. §. 3. περὶ Πένθ. §. 4. Αἰακὸς ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιπεπιστευμένος. Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλωρὸς *Euripidi* in Herc. Fur. v. 1277. & *immanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται ὑπὸ Πλούτωνι τῷ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit Æacus umbris : Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ καθηγεμών, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Plato* Apol. p. 31. A. neſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vere imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γουνάσσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & Λ. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

Ἑλλὰς ἔφριτλε ζθυγνῦντα μῆ τ' Ἑλλήσπονλον, ἀλλὰ δὲ τ' ὀρῶν πλεῖν ὀπιθυμῦντα; οἷ δὲ χὴ ὁ Κροῖσός ὀστ· τ' Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι χτ' κόρρης ὀπίτρεψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· ἀλαθρύψεις γὰ αὐτῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. ἐκῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βύλει σοὶ ὀπιδείξω χὴ τὺς σοφύς; ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτ' ὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ

Græcia jungentem Helleſpontum, perque montes navigare deſiderantem? Qualis autem & Crœſus eſt! at Sardanapalo, Æace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi. ÆAC. Neutiquam: diffringes enim cranium ipſius molle ac muliebre. MEN. Enimvero conſpuam omnino effeminatum iſtum.

3. ÆAC. Vin tibi demonſtrem etiam ſapientes? MEN. Ita per Jovem. ÆAC. Primus hicce tibi Pythagoras eſt. MEN. Sal-

42. Προσπτύξομαι] Vid. Καλαπλ. c. 12. Ὀν. c. 56. & Συμπ. c. 33. & Not. Cl. *Hemsterh.* *M. du S.*

Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diſſidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσεσθαι vel προσπτύξεσθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. τ' Ἀφροδίτης μῆ τ' κεφὸν ἔκλεψε προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξάμενός με πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi περιπτύξασθαι. Idem p. 303. χὴ τόν τε Κλεινίαν περιπτύσασθαι· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ περιπλυξάμενος αὐτῇ δεσμὸς ἔσομαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo:* attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit περιπλυνόμενον τῷ πεπονθότι, τῷ πεπληγότι τόπῳ apud *Dioſcoridem*; δεῖ μὲ γὰ ὡς ἐνὶ μάλιστα περιπτύσεσθαι τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. σῦκον ταῖς τ' βρωμάτων ἀδικίαις περιπλυνόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μέν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, *os alicui conſpuere*, qua de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum eſt πατάξαι κατὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορηθῆναι, ἢ πληγῶναι, ἐμπτυσθῆναι· ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγή· quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad cœnam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐσιώμενόν πού τινα τ' μὲ ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνενοημένον, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἠμεληκότα, χρεμπτόμενόν ὡς πτύσων, εἶτ' εἰ κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς ὅδεν μὲ τ' πέριξ ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσε τῷ δεσπότῃ τ' οἰκίας· hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς τὴν ὄψιν πτύειν VI, 32. & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Aſini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, *non ea*, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſes* &c. rariore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσέπτυσέ τε τ' Ζηνόθεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, *quamcumque rem abominari, deſpectam longe a ſe aſpernari*, &c, quod Latini dicunt, *conſputare*. *Ariſtaenetus*, ſive quicumque Epiſtolarum illarum ſunt auctores; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. χὴ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιπεσθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς· & *faſtidioſe averſamini ſummo nuper ſtudio deſideratas conſputantes voluptates*: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Βρυάζω τᾷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ ὕδατι ἐ ἄρτῳ χραίνῳ, χὴ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς· quae, ſi vel nomen abfuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum cum deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βρυάζειν & βρυασμοὶ, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. & προσπτύειν τᾷ καλῷ ἐ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τ' σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in περιπτύειν τι, quo *Stephani* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 21. &.

Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius est? PYTH. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non sunt. PYTH. Præbe tantum: alia sunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλῃς. ΠΥΘ. νὴ χ᾽ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ ὠμή-
50 ρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὦ γαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἄλλα ταῦτα νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν [b] ἴσον κύαμοι, χ᾽ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθελῃς] Ἐθέλεις O. b Ἴσον] Εἰσι O. vitiose.

52. Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι] Κυάμους, ψήφους, * αἷς χρώμθοι οἱ παλαιοὶ βουλδυταὶ βουλὰς καλεσκεύαζον. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit βυλὰς κατεσκεύαζον, *fabarum sortitione senatores creabans.* De *κυάμοις* lege quae olim cum Praestantiss. *Kustero* communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 260. *T. H.*

& , qui hoc verbo delectatur in primis , *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam si animum attendas ad *Luciani* sales , locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortalium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat : dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & *κωικώτερον* fuisset amplexatus , omnem illam forte osseam larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12. de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem *κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ πλατὺ χρεμψάμθμος , χ᾽ καλαπτύσας μου . . . . ᾤχετο.* Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur , quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat , is multum vereor, ne ab instituto *Luciani* longe aberret : ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis adfirmandam. *T. H.*

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 5. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianci loci meminit. *T. H.*

46. Ἢ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. *Diogen. L.* p. 216. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noster* ipse adeundus Ἀλ. c. 16. *M. du S.*

48. Χρυσοῦς ὁ μηρὸς] Passim hoc. *J. B.*

53. Οὐδὲν ἴσον κυάμοι] Diligentiam effugit hic locus eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit : inde discas in animo fuisse *Nostro*, ut *Clemens* ait , *τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο* , in quo *τρώγειν* & *ἔδειν* pro *τε φάγειν* , vel *φαγεῖν* alii praeferunt. *Eustathii* locus a *Casaubono* ad ista *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. I. p. 757. v. 42. ubi quae scribit sumta sunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir.* Π. Υ. III. p. 184. *ἔνιοι δὲ θᾶττον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν* (AEgyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) *φασὶ τ πατέρων ἢ κυάμους·* observat *Fabricius* , qui a plerisque *Empedocli* tribuantur , *Orpheo* versus adscribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert *Origenes* , quem vocant , *Φιλοσ.* c. II. p. 42. portentosum opinionis mirificae documentum prodit : si quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit , postque dies paucos retexerit, *ἰδοι αὐτὸ εἰδῶ ἔχον τὸ μὲ πρῶτον ὡς αἰχύλω γυναικὸς , μῦ δὲ ταῦτα καλανοούμθμον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν·* quae vel auditu sunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege *Ja. Windet.* de Vita Funct. Statu Sect. V. *T. H.*

Ibid. Κύαμοι] *Eustathius :* Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον,

Ἴσόν τοι κυάμους τε φάγειν κεφαλάς τε τοκήων·
Δῆ. τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἠδ᾽ ἀνάδαθμον
Ἐξ αἰδίω ὅταν αὐγὰς εἰσανιῶσιν.

Empedoclis versus esse ait *Rittershus.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. *Casaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Nostrum B. Πρ. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. *M. du S.*

55. Σὲ

ΑΙΑΚ. Οὕτω δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστί- 55
δθ, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιτθακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς 60
φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόποδα βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία 65
τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπί-

4. ÆAC. Hicce autem Solon Execestidæ filius, & Thales ille, juxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides. MEN. Hi tristitiæ immunes, Æace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus efflоruit, quis est? ÆAC. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit. MEN. O optime tu, æreis indute calceis, quid causæ fuit, cur ipse te in Ætnæ crateras immitteres? EMP. Atra quædam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiæ tumor, & multa stultitia: hæc te scilicet exustularunt cum ipsis

a Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *AIW.* quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηνθηκὼς] Ἐκβράσας. *G.*

67. Κόρυζα] Μωρία· ἢ ἡ ἀνοήτων ὑπὸ τῶν ῥίνων μύξαι τρέχουσι. *G.*

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre testem addunt *Lucianum F. Meurs.* in Sol. c. 2. *AEg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κοθρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκέκλητο παδρωνυμικῶς· *altum hac de re apud reliquos scriptores silentium* esse queritur *Kusterus*. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοδρίδης: hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execestide: ἦν γὰρ Κοδρίδης ἀνέκαθεν. Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγκρυφίας ἄρτος] Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος· ἀφὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. *Hesych.* de pane ὑπαρῷ alii dixerunt. *Lucian.* Lexiph. sic post αὐτοπυρίτου. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταῖναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingeniosissime restituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuste *Noster* tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Posth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* saepe priscisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, ostendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν· cujus ego sententiae libenter subscribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt. & irr. test.* ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. *T. H.*

63. Χαλκόποδα] Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, suboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jensius* ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμύκλαι. Vide Περ. c. 1. ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam ejus aeream prodidit, quæ rem totam aperuit. Fabulam esse censet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* sententia est, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, si ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn.* Συναγ. Ἰε. p. 127. καθεκάθη δὲ εἰς τέλος (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τὸν σιμὸν λέγω] Sane ludit pervenuste Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem AEacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aeque mortuis esse communes jocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 223. ἐλέγετο δὲ ὁ Σω-

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem est ? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. ÆAC. Viden istum calvum ? MEN. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. ÆAC. At simum istum dico. MEN. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

σιν οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' εἰδέναι ὅσε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἆρά ἐστιν ; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνοςληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν ; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

5. SOCR. Mene quæris, Menippe ? MEN. Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athenis ? MEN. Multi ju-

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε ; ΜΕΝ. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθήναις ; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλο-

[b] Ἀνάξιον] P. L. *f.* Margo *AtW.* In *F.* ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν· nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ σχῆμα αὐτῷ τοῦτο ὃν σειληνώδες σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρος & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat σῖρον ad unguem factus, defendit ipse Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. νὴ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τὸ εὐ τοῖς Σατυρικοῖς (ὀθάμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) αἰσχίστος ἂν εἶη· additque *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης ὡς ἐτύγχανε προσεμφερὴς τούτοις ὤν. Re tamen vera singulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, καὶ μὴ μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλὸς· προσέοικε δέ σοι τήν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrius* Διαλ. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγάσορες. *Julian.* Caes. p. 314. D. *Synes.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommodentur : *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum senem*) *scribunt esse grandibus superciliis, silonem, quadratum ?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. T.H.

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum ?* Men. *Omnes calvi sunt ; quare & omnium hoc insigne sit.* Æac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile : simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo judicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentib. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum :* & sic passim. *J. J.*

81. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ· τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse dudum vidi ; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mf. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, οἷον ἦκε παρά σοι Ἀριστίππου καὶ Πλάτων. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide *Theodoret.* Θεραπευτ. β. ex ipso *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophoniensem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues : Εὐθαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιοῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι,

Φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ [a] τάγε ἀκήμαλα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. MEN. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. πρὸς ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; MEN. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες σὲ θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐπίστασθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, [c] καὶ ταῦτα

venum philosophari se prædicant : & habitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato : ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt ? MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte : omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sciviſſe, idque (est enim, ut

a Τάγε] Τά τε *F.* *b* ΣΩΚ. *μάλα πολλοὺς ἑώρακα.* MEN. *ἀλλὰ ἑώρακας* &c.] In prioribus Edd. excepta *F.* ordine continuo : *ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι.* Restitutam lectionem plane praeferunt O. *F.* & P. nisi quod ἑῶρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. *ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. ἑώρακα. Με. ἀλλὰ ἑώρακας.* *c* Καὶ ταῦτα] Priores Edd. *πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.*

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.* Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. *F.G.G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. *μάλα πολλοί.*] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post *φιλόσοφοι*. *Quomodo se res Athenis habent ?* Men. *Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum, & incessum, si quis eos conspiciat, summi Philosophi sunt quamplurimi: caeterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus*, &c. Liber vero MS. quo usus est Vir Cl. ita supplet, *ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι*, &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, jactantes se esse philosophos? *F.F.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. Ἀλλὰ] Ita hunc locum restituimus ex Ed. *F.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mss. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro *μάλα* vitiose legitur *πάλαι*· in P. vero ἑῶρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet *μάλα πολλοί*, non probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum *μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα* in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Gymn. c. 34. *M. du S.*

Σωκ. Μάλα π. ἑώρακα] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceraе: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς ἑώρακα*· tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro *τάγε ἀκήμαλα αὐτὰ* (vel *αὐτῶν*) *καὶ τὰ βαδίσματα* sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post *τὰ δ' ἄλλα* praetermissum esse jampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungantur illa sequentia : ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σοὶ (nisi, quod puto, praestiterit παρὰ σὲ) Ἀρίστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere : inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interjecto longius distra jungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *T.H.*

87. Μύρου] *Diogen. L.* p. 51. F. *τις ὁ μεμυρισμένος;* *M. du S.* de eodem Aristippo.

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες ἴσμεν] Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα. πάντες σὲ θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐπίστασθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeiviſſe videtur Interpres. Vulgo priora ita dispunguntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα πάντες ἴσμεν, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· scilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

ut puto ; veritas dicenda) nihil ſcientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipſum apud eos : illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te ſunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque deſpicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam ? Verum prope nos recumbe, ſi videtur. MEN. Nequaquam : ad Crœſum enim & Sarda-

(δεῖ γὼ, οἶμαι, τἀληθὲς λέγειν) εὖδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. ϗ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾠοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ περί σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, ϗ Φαῖδρος, ϗ ὁ τοῦ Κλεινίου. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶνταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, ϗ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὼ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὼ, ϗ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-

[d] Μέτει] Μεγίστην ἀσκεῖς O. Margo *AIW.*

98. Ὁ τοῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. *V.*

(quibus, ut praeceſſit, laborabant Ariſtippus, Plato, alii;) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuiſſe exiſtimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam ſervat diſtinctionem, ponens recte deinceps comma poſt ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. *J. J.*

90. Τά γε τοιαῦτα] *Graevium* aberraſſe miror: eam adhibuit commode diſtinguendo medicinam *Jenſius*, quae cum uſu particulae ὅν ordine ſuo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece ſciens ejus ſtructurae ſcabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες ὅν σε θαυμάσιον οἴονται. Poſtea ϗ ταῦτα extra dubitationem mihi poſitum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* ſequi malui, quam ſcriptis editisque libris, in quibus, cur particula ϗ fuerit eliſa, facile poteſt animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. ἐπεὶ ὁ ἐκράτησέ σου, ϗ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικαστῆς. Necyom. §. 4. ϗ ταῦτα εἰδότα σαφῶς. §. 14. alibique ſaepe. *Alcidam.* p. 185. v. 3. ἄνδρα σύμμαχον. . . . ϗ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμηκότα. *T. H.*

92. Καὶ ταῦτα] Miſere antea fine ϗ oratio claudicabat, & in ſenſum abſurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες ὅν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, ϗ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὼ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν εὖδὲν εἰδότα· quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum ϗ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta ſententia exiſtimo, ut plura dicere pigeat. *M. du S.*

93. Οὐδὲν εἰδότα] Unum ſcio, quod nihil ſcio. *F. G.*

97. Χαρμίδης] Glauconis filius dicitur a *Xenoph.* Ἀπομν. III. 429. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην] Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod obſervetur ad ſimile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum eſt ex METEI THN MEΓIΣTHN. Deinde, quum facile deprehendi poſſet orationem labare, niſi addito verbo ſulciretur, adoptare conſultum duxerunt quam interpretationem τὴν μέτει in margine poſitam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδερασ τίαν ſive puerorum formoſorum amorem; quod crimen admirabili viro ſaepe quidem, ſed falſiſſime fuit objectum: de Platone res iſta majorem habet controverſiam: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, ϗ αὐτὸς ἔφασκον &c. ejus ſpecimen illuſtre reperire licet in *Æſchin.* D. III. c. 6. ſed cum ſolita tamen εἰρωνείᾳ conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Daviſius.* *T. H.*

1. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν] Nondum Socratem auſus inceſti arguere, modum in jocis aliquem ſervat. Ars autem, quam hic nominat, ea eſt, qua Socrates animorum ſe obſtetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aſpaſia ipſeque *Athenaeus*: quin & ipſe Alcibiades apud *Plat.* Συμπ. Alibi *Noſter* non tam caute de amoribus iſtis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas noſtras, ad Περ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὼ ϗ Σαρδανάπαλον ἄπειμι.] *Benedictus: non per Jovem: Crœſum enim & Sardanapalum adeo.* Non ſecus ac, ſi voluiſſet negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante ὅ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, ϗ τύφῳ &c. & in Vitarum auctione, ὅ μὰ τὸν μέγιστον ὅρκον τὸν τέτταρα. In Mercede cond. ὅ μὰ Δία τὴν Ἑλένης ἕνεκα, ὅδὶ τὸν Πριάμου πεῖραμαν. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεραπευτέα τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε ὅσα. νὴ Δία εὐγνουσίρα γὼ ὅτω γε-

πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γᾶν ἐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκόων. ΑΙΑΚ. καγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· κἀ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ. MENIPPI ET CERBERI.

ΜΕΝ. MEN.

Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μέν, ὦ Μένιππε,

1. CErbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . .] Gr. ὦ Μένιππε, ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον.

* Ὄντως τὸ εἰρήμενον. G.

* Ὄντας] Credo legendum ὄντως: *sic ipse contextus habet.* T. H.

γένοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Cræsum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Hp. c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. Ξεῖνος Ἐχιδναῖον γένεθλον ἄγων δάκετον. Hercules est ille ξεῖνος· nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset; vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quaeque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud ὑ πάνυ δεδιέναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. καὶ ὡς λαβὼν ὁ μάλα ἵλεως, ἐδέετο ΤΡΕΣΑΣ, ἐδέ διαφθείρας ὅτε τῷ χρώματος ὅτε τῷ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τὸ ἐλευθερίας κινδύνους ἄτρεστον duo non spernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis *Platonis* ἐδέετο διαφθείρας οὔτε τῷ χρώματος, οὔτε τῷ προσώπου· iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Lap. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει . . . δοκῶν· exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: πανταπάσιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ

conſtanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipſum ſignificare iis, qui extra oſtium ſtabant, velle. Verum poſtquam ſe demiſit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morſu correptum detraxi pede, ſicut infantes ejulabat, ſuos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo ſubdolus erat hic homo ſophiſta, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: ſed ubi neceſſariam animadvertit, audacter ſeſe offerebat, quaſi ſcilicet non invitus ſubiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur ſpectatores. In ſumma de omnibus quidem ejusmodi dicere poſſim, Usque ad oſtium audaces ac fortes: ubi intus penetratum eſt, documentum timoris manifeſtum. MEN. Ego vero quomodo tibi deſcendiſſe viſus ſum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι ἁμαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρόνει τοῦ πράγματος; KEP. οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, καταθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων παιόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροί, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταληλυθέναι ἔδοξα; KEP. μόνος, ὦ Μένιππε

[a] Παντάπασιν] Deeſt in O. C. [b] Ἀτρέπτῳ] Ἀτρέσῳ P. [c] Τῷ προ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. [d] Προσιέναι] Προσίεσθαι O. L. omiſſis, ſi recte capio Clariſſ. *M. du Soul* adnotationem, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι· quod uti ſpernendum non eſt, modo noſtram emendationem ſequaris, ſic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuiſſe turbatum non obſcure demonſtrat.

πω προσιέναι, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλειν. De priore video mecum ſentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inſer. ad Obſerv. p. 683. pro ἐθέλων vero ſubſtituit ἤθελεν· ad meam partem acceſſuros ſpero literarum Graecarum peritos. *T.H.*

22. Διαμέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* cauſæ fuit, cur ita diſcerpta orationis membra temere diſſeminaret? Cave tamen absque Mſſ. ope mutaſſis: mox idem in ſeq. Dial. iterum, κἀγὼ ταῦ ξύλου σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· & alibi paſſim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δοκῶν forte. *F.G.*

Δακὼν ταῦ κωνείῳ] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu ſolum umbras territat, ſed & morſu petit: majore audacia, ſed quae facetiſſima joci venuſtate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus eſt in Hermot. c. VI. Οὐκ εἰδότω εἴ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπισὰν καθασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτειλοῦς τῆς ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καθαλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens ſit apud *Pauſaniam* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem καθασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς neſcio an ab *Antiphane* Comico ſit ſumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus ſimillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν καθασπᾷ τοῦ σκέλους Ἄκοπλος ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, ſi *Luciano* credimus, Socratis fuit cauſa: verum indignor, viri ſapientiſſimi ſinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, ſtrenui cultoris memoriam ignominia tali adſpergi: pluris eſt apud me, quam *Luciani* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diverſi huic injuriae ſubſcribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita ſcribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τὴν ψυχῆς τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦτο ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τἆλλα ταραχθεὶς προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσθη, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν & ἐπιελέσθαι· commemorataque Socratis σοφίᾳ & γενναιότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam poſſint, finem elegantiſſimae defenſioni ſimul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιεμένων ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους σιωπηθείη, ἐκεῖνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακών. *T.H.*

νιππε, ἀξίως ϑ γένους, ϗ Διογένης πρὸ σϑ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν πᾶσιν παραγγείλαντες ἅπασιν.

nippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τ̃ γένους, ϗ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γ̃ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Auson.* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τ̃ με κύνα. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τ̃ βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνόει φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κεῖτο δὲ γ' ὀδὲν ἔχων ὀβόλου πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλῳ ἀμαθήκῃ Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενον· ubi vide *Brodaeum.* Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίης ὀβολον, sive τ̃ φθιμένους ναυσολέοντα ὀβολον, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τ̃ ὀβολον τ̃ συγκηδεύομενον τοῖς τελευτῶσιν *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Καρκαδόντα· quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatallis desumtam: *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* I. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab AEgyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲ γ̃ ἀφικομιζον τὰ σώματα πλοῖον βᾶριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβαθρον νόμισμα τ̃ ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσϑ καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον ἀφέλεκτον Χάρωνι· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τ̃ ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τ̃ νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest: *Strab.* VIII. p. 573. A. ὅπερ σὸν ἐντιθέασιν ἐνταῦϑα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον· & Charon apud *Aristophan.* v. 372. Ἔκβαιν', ἀπόδου τ̃ ναῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit; Καττιτήριον τ̃ τῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχερουσία jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecumque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce* δανάκης *usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Observat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Observat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis*: Κυανέας τε πύλας ϖ̃ δαμεὶς ἔσται, αἵτε θανόντων ψυχὰς εἰργουσιν, καίπερ ἀναινομένας· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duum obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τ̃ δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα ἀφ' τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τ̃

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

CHAR.

1. REdde, ſcelerate, portorium. MEN. Vociferare, ſi id tibi adlubeſcit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Eſtne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud ſcio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, deteſtande, niſi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percuſſum diſſolvam

ΧΑΡΩΝΟΣ [a] ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ.

ΑΠόδ@, ὦ κατάραλε, τὰ [b] πορθμία. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδ@ φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντ@. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὴ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. ἀλλὰ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. καὐγὼ τῷ ξύλῳ [c] σου κατάξας

Ἀπο-

a ΚΑΙ M.] X. M. καὶ Ἑρμοῦ P. b Πορθμία] Πορθμεῖα Oz. F. c Σου] Σε G. L.

40. Ἀπόδ@] Ἀπόλυε, ſolve. G.

τοῦ σώματ@ βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. ſcribat, antiquae conſuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, ſi ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & conſiliaria Pſychae juſſu Veneris ad *Orci ferales penates* deſcenſurae praecipit *offas polentae mulſo concretas ambabus geſtare manibus, ac in ipſo ore duas ferre ſtipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita ſunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis inſtituendae cauſa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, ſic ad ripam ulteriorem ſutili cymba deducit commeantes. Ergo & interiorem ſutili cymba deducit commeantes. Ergo & interiorem mortuos avaritia vivit? nec Charon ille Ditis pater* (ſuſpicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane diſplicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic ſqualido ſeni dabis nauli nomine de ſtipibus, quas feres, alteram, ſic tamen ut ipſe ſua manu de tuo ſumat ore.* Pauloque poſt: *ac deinde avaro navitae data, quam reſervaveras, ſtipe, tranſitoque ejus fluvio recalcans priora veſtigia, ad iſtum coeleſtium ſiderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meurſii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T. H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam eſſe verbi rationem in creditoribus oſtendit, qui debitores ſegnes obtorto collo corripiunt, adque ſolvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Baſil.* Hom. in Pſ. XIV. p. 109. D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει· πνίγειν tamen eadem poteſtate a probatiſſimis ſcriptoribus uſurpatur. *T. H.*

48. Σου κατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius eſt, & venuſtiorem Atticae ſtructurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata ſcripti codicis lectio: ſolent ſaepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noſter* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος· *Lyſ.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει· & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει. *Long.* p. 71. τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας· *Ariſtaen.* I. Ep. 9. Ἀφαιρήσει πεπτωκυίας λαβόμενο@ τῆ δεξιᾶς· ubi multum fallatur, ſi quis πεπτωκυίαν reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμεν@ τῆ χειρὸς· quo in genere, quod innumerum eſt, tum ornatus orationis ſpectatur, tum vehementia non niſi a perito judice ſentienda; velut in illo Socratis ad Antiſthenem, Ὁρᾷ σου ἀφὲ τὸ τρίβων@ τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis ſuperſtitioſus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλήν σου ἀφαιρήσ-

ἀφαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τοῖς νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνῳ γοῦν ἂν αὐχήσεις πρῶτα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶτα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἡγησάμην, καὶ τῶν κώπης [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων [c] ὀβολοῦ. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα

cranium. CHAR. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, ſi mortuorum etiam vice ſolvendum mihi ſit. CHAR. Miſſum te non faciam. MEN. Quod ad iſtam quidem rem adtinet, vel ſubducto navigio adſiduus eſto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu neſciebas obolum eſſe tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigaſſe? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil iſta faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην O3. ἐοναίμην P. L. ὠνάμην Margo *AIW.* b Ἐπελαβόμην] Συνεπελ. O2. non male. c Ἐπιβατῶν] Ὀδυρομένων addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τοῖς ν.] Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν δοῦναι. G.

ξω. Quod ſequitur μάτην ita ceperunt Interpretes, quaſi nihil differret a πρῶτα· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renititur uſus vocabuli certiſſimus, a *Graevio* jure caſtigatos exiſtimo, eamque *Luciano* fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longinquae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, niſi ratam oboli mercedem expromſeris, in vitam tibi erit redeundum*: confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Epiſcoporum contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud *Euſeb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. uſu rariore ponitur: μάτην καρπούμενος τὴν τῶν πραγμάτων ὄντων ἑτοιμότητα πρὸς τὸ δοῦναι &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. Μάτην ἂν &c.] Male vertunt haec verba: μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, *num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mſ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε κατάξας ἀφαλύσω τὸ κράνιον· male in editis σου κατάξας. *J. G. G.*

Ibid. Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. F. G.

55. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Eraſmo*; quin igitur vel *hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *nave ſubducta naulum* vel *portorium exſpecta.* *J. G.*

60. Μόνῳ . . . πρῶτα] *Etymol. Magn.* V. Δανάκη docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. *M. du S.*

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμος. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac cauſa *Luciano* teſtimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonſal. de Salas* obſervavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Ariſtotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teleris* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησί, πῶρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει, θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν· τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μὴ πῶρας καὶ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀθῶπτον καὶ ἀκολάκευτον. Duo jambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam *Diogen. L.* VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. T. H.

De διάτρῳ Ἑκάτης dictum eſt p. 330.

78. Κὲ-

portorium : obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vitam. CHAR. Pulcre sane ; ut plagas insuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo desiste negotium facessere. CHAR. Ostende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , si lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde istum nobis, Mercuri , canem adduxisti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis incessens , solus cantans iis gementibus. MERC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris ? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

πρὸς τὰ [d] πορθμία· τ' ὀβολὸν ἀποδῦναί σε δεῖ· ἐ γ' Θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τ' βίον. XAP. χαρίεν λέγεις, ἵνα κ' πληγὰς ὑπὲ τούτῳ πρὸ γε Αἰακοῦ [e] προσλάβω. MEN. [f] μὴ ἐνόχλει ὦν. XAP. δεῖξον τί ὦ τῇ πήρᾳ ἔχεις. MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, κ' τ' Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. XAP. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τ' κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ κ' ἐλάλει πρὸ τ' πλοῦν, πᾶσι ἅπασι καταγελῶν, κ' ὑποσκώπτων, κ' μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. EP. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἀδένος αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. XAP. κ' μὴν ἄν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

[d] Πορθμία] Πορθμία O3. P. Ostendunt vel πορθμεῖα , vel πρὸς τ' πορθμέα. [e] Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. [f] Μὴ ἐνόχλει ὦν] τ' μηδ' ὁτιοῦν κεκλημμένον μάτην O2. Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subjicit.

78. Κἀδένος αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt ; *nec quicquam ipsi curae est.* Mavelim ego , *neminem curat.* Illud οὐδένος non ad πρᾶγμα , sed ad personam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Pharisaei & Herodiani dicunt Jesu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, κ' οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κἀδένος αὐτῷ μέλει] Οὐδένος pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi non secus atque Clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem sine dubio sic intelloxit *Teles* , quem superiore nota testem citavimus , quando post μηδενὸς φροντίζειν subjicit ἀλλ' εἶναι ἀθῴπευτον & ἀκολάκευτον , nullius hominis respectum habere , sed talem se gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adsentetur: longe ab ista mente aberravit *Interpres Stobaei.* Hoc sane multo magis in Christo verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. sed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur , quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent , ubi veritas agitur , scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum , ut ne Caesaris quidem majestate retineri possit , quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , sed sententiam insuper alienam roddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode ponatur: ut apud *Dion. Chrys.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς τ' γε ἄλλων οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τ' πολλῶν ἀνθρώπων & τ' σεμνῶν δὴ & δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat , οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδί. T. H.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ. PLUTONIS ET PROTESILAI.

ΠΡΩΤ.

Ω Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ πάτερ Ζεῦ, καὶ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχοι. ΠΡ. ἀλλ' εἰ μὲν ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶν ἔγωγε,

PROT.

1. O Domine, & rex, noſterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne ſpreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Proteſilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Iſtum amorem, Proteſilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φινάκιος O. Φυλακήσιος Margo *AIW.* brarii.

b Τύχοι] Τύχοι O. Hoc genus ſaepiſſime variant li-

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum eſt adeo cæca ratione procurari editiones, cujus hoc ſanequam perſpicuum documentum eſt, non niſi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Baſileenſis non hanc appellationem præmiſerit, ſed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod neceſſario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμίτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς καλαχθόνιος. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμίτερε Ζεῦ] Poëtarum uſu Ζεὺς commune quaſi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majeſtatis habet ſignificationem: *Pauſan.* II. p. 166. de Neptuno, quod inſolentius eſt, teſtem laudat *AEſchylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυμοκτύπων Ἥρα ἁλίων μοχῶν, *praeſes & domina*, apud *Hephaeſt.* p. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat ſententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* verſio obfuſcavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum Jovem* illuſtrat, iſtorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae diſciplina de duobus hemiſphaeriis, quorum ſuperioris imperium ſit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proſerpinam Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Æn.* VI, 138. eſſe promta ſuſpicor: ſi contuleris, quae obſervavimus ad p. 282. facile conſtet, unde Socrates hauſerit πόλον σφαιροειδῆ, ἕ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ ὑράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθεν apud *Æſchin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Proteſilaum hic dicentem facit ἡμίτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus eſt Il. I, 457. Ζεύς τε καλαχθόνιος ἠ ἐπαινὴ Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακίδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Theſſaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theſſalus* vocatur Proteſilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mſ. Ox. Φινάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Theſſaliae urbs Phylace: hinc inter Theſſalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Proteſilaum recenſet *Noſter* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεῖος, aut Φυλακεὺς naſcitur *Apollonii* Φυλακηΐς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiiſſe in Θήβας τὰς Ἀχαϊδας ſcribit *Dicaearchus*: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαϊδας πρότερον Φυλάκλω καλουμένην, ἔνθεν ἦν ὁ Πρωτεσίλαος verum utrasque ſitu tamen propinquas diſtinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec eſt, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Proteſilaum autem quum poëtae vocant Phylaciden, non

neor, ſed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conſcenſaque navi me proripui: deinde miſer, dum in litus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paulo tempore conſpectus ab ea deſcendere denuo.

ἡ γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὠχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ ὦν ἔρως ἡ γυναικὸς ὑμερίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

2. PLUT. Non tu bibiſti, Proteſilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: ſed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad ſuperos evadas, neceſſe habebis. PROT. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipſe jam captus fuiſti, & noviſti, quale ſit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviſcere, quum poſt paulo ſis eadem lamentaturus. PROT. Puto me perſuaſurum ipſi, ut comes me

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. ἀκῶν περίμενον· ἀφίξεταί γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δήσει. ΠΡ. ἀλλ' ἐγὼ οὐ φέρω τὴν μέλλησιν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν

---

non ab oppido ductam eſſe hanc appellationem, ſed ab avo, praeter formam patronymicam ſyllabae primae quantitas ab *Homero* ſignata Il. B, 700. & 705. manifeſto demonſtrat. Quae huc ſpectant, multa dabit *N. Heinſius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto, quam verius; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceïdes*, ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzetz.* Chil. II. c. 52. poſtquam Proteſilai hiſtoriam explicuit, Λουκιανὸς, ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, Καί τινες ἄλλοι μέμνηνται ἐν ποιηταῖς καὶ νέοις, ſine dubio dialogum iſtum indicans: *Philoſtratum* vide p. 662. cum *Oleario*, & ſaepius in Heroïc. *Ariſtid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραλιπαράμβων τοὺς κάτω γεγενημένους μᾶλλον τῶν ζώντων. *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhuſ. Minuc. Fel.* c. 11. *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo commeatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum eſt, quod monet *Tzetzes*, multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. *T. H.*

91. Αὐτῶν] Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτῇ, ſcilicet ἔρωτος. *T. H.*

96. Ἕκτορος] *Homerus* Hectorem non nominat, ſed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovid.* Metam. XII, 67. cum *Luciano* ſentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id eſt, amor, deſiderium uxoris. *F. G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Micyllus* & *Benedictus*: *ſed haec res praevaluit pondere*: quanquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto; *Sed is in uxorem amor meus omni pondere*, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potuerit extingui.* Ejusmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii majoris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dedero; *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet.* Ὑπέρογκα ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo Ὑπέρογκον *Heſychius* exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, ſed & ὑπερμεγέθη· inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertunt, eamdem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἀκῶν forte non deterius legeretur, σὺ γοῦν. *T. H.*

10. Κἀκείνην] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt deſiderium mariti non ferentem ſibi necem conſciviſſe. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic reſpicit *Lucianus*. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. *M. du S.*

θεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκρὺς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. ἐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο ποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων· Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη [b] προσήσεταί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνελήλυθώς. ΠΡ. ἐχέτω, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ἐκ

sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineæ meæ Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosæ tuæ sponsæ venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protesilaus, eum potenti virga contactum juvenem statim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

a λήψῃ] λήψει O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. b Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οὐκοῦν . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος δεομένης ὑπὲρ Πρωτεσιλάου. G.

* Τῆς Περσεφ.] Haec videtur *Schol.* monuisse, quia omissa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. T.H.

17. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, en tibi stemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaste*, *Plutarcho*, *Pausania* & aliis.

AEolus
Cretheus — Deioneus
Pelias — Phylacus
Alcestis — Iphiclus
Protesilaus. *J. P. a G.*

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, 21. *M. du S.*

Προσήσεται] Ferri non poterat admissum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεταί σε satis accurate conveniret. *Moschopul.* Ὀν. Ἀττ. Ἐκλ. Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσηκάμην &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταρκύνιον προσήσεται. *Nost.* Phal. I. §. 14. T. H.

27. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere.* Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. *Homerus* Il. Ξ. vs. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ.

O *Ulysses, valde meum penetrasti animum increpatione gravi.*

Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲ pro ἐν legendum? *J. J.*

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jensius*, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum *Noster* alibi Συγγρ. c. 12. ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui similis extat phrasis in Epigrammate, teste *Constant.* Lex. ἐν βέλει πληγείς) quanquam ibi MS. G. & L. ἐπὶ legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρώλατεν· & Ἰκετ. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. *M. du S.*

Καθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ σωδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

ΔΙΟΓ.

Ω Κὰρ, ὅπῃ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προλιμᾶς ἀξιοῖς; ΜΑΥ. καὶ ὅπῃ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ δ' Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέ-

29. Παρσοῦ] Θαλάμου. G.

Καθικόμην ἐν τῇ ῥάβδῳ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, τάχα δ' ἂν τινος καθίκηο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. λαμβάνον) δὲ ὁ λάβρακες. . . . . τριόδοντι . . . εἰ δὲ μὴ, ὅδὲν δοκεῖ τῶ τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. *Tryphon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. Οὐκ ὄφρι πληγείς, ὅδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ Χείλεα — *Arriano* Α. Α. III. c. 30. ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τ. ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt κλοιῷ δεθείς. *Ælian.* V. H. XIII, 1. ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρείῳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Βελοπ. V. ἐν ὑπερώοις ἀλαλημένοις ἐν ἀμόργῳ. *Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. πειθόμενος ἐν δώροις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. σὺ δέ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — ἐν καλοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι ἀεί. *Quint. Calab.* VIII, 9. — πῆας τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λευγαλέῳ — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hieroclī* demeret ad Aur. Carm. p. 206. τὴν λυγρὰν ἔριν φεικόπλων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ· Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmum ſuo caduceo tactum vertit in ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo θαυμασιαν τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. *T.H.*

28. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. *T.H.*

31. Μίαν . . .] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. *E.L.*

39. Καὶ καλὸς ἦν] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, τὴν βασίλειαν, τὸ κάλλος & τὸ βάρος τῆ τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ &c. nam ὑπηγαγόμην & ἐπέβην a ſuperioribus pendent, ὃς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην· quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. Ill. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath.* ad Il. Ψ. p. 1298. v. 52. Καὶ ὁ περὶ τῆ Μαυσώλου μάλα πολλὸς (πολυτελὴς, πεφιδόητος vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄκρως πεφειέργασται, καὶ θαῦμα ὃ ἦν ὃ ἐστι. Mox pro ἀνδρῶν neſcio an melius

μέγας, ϗ ὁ πολέμοις καρερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ὁ Ἁλικαρναστῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ ὅτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ϗ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῳ γε καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. ϗ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, ϗ τῷ κάλλει, ϗ τῷ βάρει γε τάφου; ΜΑΥ. νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προλιμηθείη ἂν γε ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ϗ γυμνά· ϗ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ϗ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ϗ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ϗ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασεῦσι μὲ ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, ϗ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄφι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

magnus, belloque ſtrenuus. Tum, quod maximum eſt, quia Halicarnaſſi monumentum ingens habeo mihi impoſitum, quantum mortuus alius nemo; ſed neque ita in ſpeciem elegantiſſimam expolitum, equis virisque exactiſſime adſimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob iſta ſuperbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus ſepulcri? MAUS. Omnino ob iſta. DIOG. Sed, formoſe Mauſole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adeſt. Quare ſi capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum ſit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis ſumus ſpoliati, naresque ſimas gerimus. De ſepulcro autem, pretioſisque iſtis lapidibus, Halicarnaſſenſibus forte conducant ad oſtentandum, & ambitioſius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium eſſe ſcilicet penes ſe. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum proſit; niſi hoc dixeris, te majus quam nos geſtare pondus tantis lapidibus oppreſſum.

3. MAUS.

ſcribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi ſtatuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in ſummo pyramidis cacumine Pythis ſive Pytheus exegerat. Quod autem ad ſui ſepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari poſſe Mauſolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui ſibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura ſuos extruxit culmina manes.* T. H.

41. Παμμέγεθες] Patebat, teſte *Plinio*, ab Auſtro & Septentrione ſexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua ſcriptis, qua vulgatis libris hoc proſtare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam perſona mutata legendum eſſe, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν· *quod ſi formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo ſit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. T. H.

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Theſ. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲ κάτω μέρος χονδρώδες ὂν ὲ κατάγνυται ἐν, ἀλλὰ θλάττεται ὲ σιμοῦται ὲ διαστρέφεται. Egregie *Sulpicius Luperc.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simaetaque jacent pando ſinuamine nares.* T. H.

59. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abeſſe εἶεν ἐκανοὶ, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abeſt: amant eam ſtructuram aliquando in verbo εἰμί· paulo aliter *Lyſias* p. 153. v. 27. ἐκείνῳ μὲ ἦν ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mauſolco *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος, οὔτις ἐκεῖ τυμβολίτις παλάμη. T. H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: ſed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. ſoror etiam traditur. M. du S.

73. Τῆ μὲ σώματος] Interpretes quaſi legiſſent, aut legi voluiſſent περὶ τῆ μὲ σώματος, *contra Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. poſt σώματος poſita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ ὲ ἔχει τινα τάφον τῆ σώματος. Diogenes enim, ut talem philoſophum decebat, exiſtimans mentem eſſe ſolam τὸ ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore ſuo quid fieret poſt mortem, nihil omnino curans: expreſſit hanc ejus ſententiam, qui epiſtolis a ſe confictis Diogenis nomen praeſcripſit Ep. 25. Vid. *Diogen.* L. VI, 77.

3. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

ΜΑΥ. Ἀνόνητα ἂν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δέ, εἴ γε μὲν σώματος εἴ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἐρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter sit formosior. Dic, Me-

N I P.

ΙΔΟΥ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιπ-

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* εὐμορφώτερος. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε· praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T. H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide *Paus.* Corinth. p. 45, 37. *M. du S.*

76. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς] Adscripsit pater, forte βεβιωκότος· sed & prius ferri potest. *J. G.*

80. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι] Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότερον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἔφη, ὦ φίλε πολὺ γέγονας τῆς σοφῆς. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ἵνα αὐτὸν ἴδοις στερρώτεροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος & στερρότερος. Apud *Aelianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σιμωνίδην θερμώτερον, pro θερμότερον· ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. Καί τοι τίνας ἄν τις κρατὰς ἱκανοτέρους ποιήσαιτο ἢ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro φιλοσοφοτέρους scribendum φιλοσοφωτέρους. *J. J.*

82. Ti-

νιππε, ὐ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ϗ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γ̃ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ϗ Θερσίτης. MEN. [a] πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, ϗ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γ̃ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μέν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, ϗ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀμαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφοταῖον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, ϗ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ϗ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τ' Ἀγλαΐας, ϗ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

a Πότερος ἓν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. ἓν ſecundo πότερος erat ſubjectum. b Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὥρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τ' ἐν Σκύμνης Νιρέα ὕμνησε ἀμφερόντως εἰς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέα. V.

91. Ψεδνός] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. V.

* Σκύμνης] Σύμης eſſe reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V. p. 225. C. *T.H.*

82. Τίνες δὲ ϗ ἐστὲ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec ἀφυκοπὴ τίνες δὲ ϗ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γ̃ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ ϗ ἐστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γ̃ τοῦτο εἰδέναι· *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.* *F.G.G.*

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γ̃, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. *M. du S.*

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γ̃] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ϗ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γ̃ . . . . Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γ̃ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ ἓν ὁμώμοκα γ̃ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ' οὐκ ἔχει γ̃ δράδας — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτηρ γ̃ πάρεστιν ἐνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — ὑδρὶς εἶχέ σοι Κωβιὸς ὅλως γ̃ ἅπαρ — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γ̃ *transpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe.* *Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. . . . κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ . . . . *Xenoph.* K. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς σὺ κώμῳ δοκεῖ γ̃ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐστελθεῖν γ̃ ἡδονὴν, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γ̃ παρέλθω. Contra in proximis particulam ἓν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. *T.H.*

85. Πότερος ἓν ὁ N. ϗ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. *M. du S.*

92. Ὥρα δέ σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἡγῇ. *F.G.*

Ὥρα δέ σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὁντινα ϗ εὐμορφώτερον ἡγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* *F.G.G.*

Ὅρα σὺ δ'] G. P. & L. pro vulgato ὥρα δέ σοι· & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. *M. du S.*

Ὅρα σὺ δὲ] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὥρα δέ σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὥρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὅρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὥρα σοι τὰ ϗ τῶ νόμου ὁρᾶν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Si-mul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. *T.H.*

94. Χάροπος] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ γὲ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διαγνοίσῃ ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γοῦν αὐτό, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. καὶ μὴν ἤρου Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. 5οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γοῦν ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕ-

c Μὲν καὶ] O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ· quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνόν] Ἀθηνᾶς. V.

Χαρόπου· *nam pater ei erat* Χάροπος *non* Χάροψ· *res certa eſt ex* Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Scheſſerum Charopi* præferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum præferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἱέραξ, ἱέρακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quæque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυψ & Θάρυπος, Χάροψ & Χάροπος· in *Heſychio*, quod rarius eſt, παῖδοξ invenitur pro παιδόκος· ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque τέροψ pro τερόπῃ *Sophocli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, τὴν τὸ γελωτοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἅιδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμώτερον — εἰ δ' ἀίδα γε Μέναν Θερσίτης οἶδεν ἀτιμώτερος. Pro μέναν olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως· in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μέναν quod exaratum eſt μὶν ὁ manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσοφον.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλέας ὁ δεύτερος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὲ φθονερὸς κλαίετω, εἴς κε θάλῃ·
Ἀλλ' ἔμπας δόξας κενεὰς χάρις· εἰν ἀίδᾳ γὰρ
Μείνω Θερσίτας οἶδεν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλω· tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. *T. H.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

ΜΕΝ.

Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· κἀγὼ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δὲ σὲ ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς πράγματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

MENIPPI ET CHIRONIS.

MEN.

1. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ ἀνθρώπου ἐς ἠξιωμένον εἶναι σύνοικον θεοῖς lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui oprato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. κἀκεῖ τελευτῆσαι βουλόμενον, ἐπεὶ μὴ δυνάμενον, ἐπείπερ ἀθάνατον ἦν, ἀντιδοὺς τοῦ Διὸς Προμηθέα τὸν αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, ἕτως ἀπέθανε· ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T.H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἀνέρας verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν; *T.H.*

17. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν· quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ὁρῶν φῶς; *T.H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον: dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde repoſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit σαπρώτερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἅλυπος, Παρμένων, Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ, Τὸν ἥλιον τ' κοινὸν, ἀέρ', ὕδωρ, πῦρ, πῦρ· ταῦτ' ἔτη τις κἂν ἑκατὸν βιώσεται, Ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους· Σεμνότερα τούτων ἄττ' ἴσως ὄψει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὃν φημί, τοῦτον, καπιδημίαν ἄνω· Ὄχλος, ἀγοραί, κλῆται, κυδεῖαι, ἀλφιτοβαί. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicero* T. D. V. c. 3. ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod *Syneſii* φιλοσοφῆσαι εἰς τὸν κόσμον ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam πανήγυριν ἁγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον appellat *AEſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc adveniśti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπολαύειν τ᾽ ἀθανασίας. ΜΕΝ. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα ἄλλο ἄλλῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταίχειν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ δ᾽ ἄνθρωπα δὲ πῶς φέρεις, [a] ἀφ᾽ οὗ προελόμενος αὐτὰ ἧκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσο-

[a] Ἀφ᾽ οὗ] In margine *AIW.* notatur: *Legendum forte* ἐφ᾽ οὗ· quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἃ βλέπεις καθ᾽ ἡμέραν; κρεῖττόν τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τ᾽ σελήνης, τ᾽ ἄστρων, τ᾽ γῆς ὅλης, τ᾽ θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲ ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σεληναίης τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἡδὲ θαλάσσης κύματα καὶ μῆλα καὶ ἄγχους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Docentur ista plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II. τ᾽ εἰς Ἑαυτὸν §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκορῆ τὴν θέαν ποιεῖ· & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 958. *T. H.*

20. Ἀπολαύων τ᾽ ὁμοίων &c.] Crediderim *Luciani* animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, Τὰ σεμνὰ ταῦτ᾽ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον τ᾽ κοινὸν ἀστέρ᾽, ὕδωρ, νέφη, Πῦρ᾽ ταῦτα (lege τ᾽ αὐτὰ) κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσῃ Ὄψει παρόντα· κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ᾽ ὀλίγους, Σαπράτιρα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄψει ποτέ. *Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter. Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit.* *T. C.*

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. *F. G.*

25. Μεταίχειν] An μεταβάλλειν; *F. G.*

Ἐν τῷ μεταίχειν] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετίχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta ejus verbi scriptione μεταίχειν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταῆναι· quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Guyeti* μεταβάλλειν· sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Orest. v. 234. — μεταβολὴ πάντων γλυκύ· quod, quamvis, ut monet schol. a Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat Ἠθ. Εὐδ. VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Doctiss. *Jo. Fa. Wetstenii* conjectura, ἐν τῷ μετεῖχεν ἄλλων. *T. H.*

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. XI. *M. du S.*

ἰσολιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος [a] περιῇ. XEIP. πῶς τοῦτο φῄς; MEN. ὅτι εἰ τῷ ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὅπερ οἶμαι καὶ φασί, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφόρητον οἴεσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum si eorum, quæ in vita sunt, par semper & idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit præsentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Περιῇ] Περιπίσῃ P. L. Margo *Alw.* Multo praestat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ἢ ἡ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem styli Lucianei cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲν . . . σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. *T.H.*

33. Ἀνεπιδεεῖς] *Thomas Magister* v. Ἀτέλεσον videtur in suo Codice legisse ἀτελεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀνεπιδεεῖς] Ejus, quam *Thomae Magistri* liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum extat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτελὴς, ὁ ἀμύητος, id quidem ut satis est ad hujus loci sententiam conveniens, sic magno opere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini non dissimili structura scribi a *Dionys. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἁμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελὴς τοῦ ἔργου ἀπαρρίψειεν· sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελεῖς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *inmunis*: in *Glossis* alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed inmunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sitiendi esuriendique sumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T.H.*

35. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ] Non est, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. *J.C.*

Περιπίπτῃς σεαυτῷ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. positis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὅτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ παλαχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.* Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane ejus est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T.H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. δεήσει μεταβολὴν ζητεῖν. *F.G.*

Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

DIOG.

1. ANtisthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad descensum Averni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, quales tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre descendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen restitantes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe. CRAT. Ego enimvero persequar vobis, quæ vidi, quum descenderem, per viam. DIOG. Narra quæso,

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΔΙΟΓ.

ΑΝτίθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς καταβάντας, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταβάντας, καὶ ὑπὸ τράχηλον ὠθουμένους ὑπὸ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, σπέργειν δεῖ τὰ παρόντα· εὖ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ κλάσει· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam versionem exegi. *T. H.*

44. Σωστὸν] Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit *Lucianus*, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI. mortem consciverit. *M. du S.*

48. Ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου] Haec jungenda, non περιπατήσοντες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προϊέναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, πείσειν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura *Noster* habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente *Phrynicho* p. 24. solius temporis significatione gaudet: quanquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. εὐθὺ τῆς ἀγορᾶς ἀπελθεῖν· sicuti Segm. 47. εὐθὺ τῆς ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus adsentitur Praestantiss. *Dukerus* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter est scribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἄδου, & in Ind. notavit accuratius *Perizonio*, qui non solum εὐθύς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide *H. Vales.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lysi-de: Ἐπορευόμην μὲν ἐξ Ἀκαδημείας εὐθὺ Λυκείου mox: Ἐξ Ἀκαδημείας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου alibique saepe. Haec quum sint satis nota, atque in aperto posita, jure mireris *Olearium* in *Philostr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, quum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronensi* negligentius scriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντιβαίνοντας & ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον] *Micyllus: reluctari tamen & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset.* Ut de Saltatione: ἐπαίροντας ἐπιδοῶντα ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον καλακλωμένῳ. Hermotimo: διεξιὼν αὐτὰ & ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demosthenes* Olynthiac. 3. πλέω ἢ χίλια & πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον. *F. G.*

Κράτης· ἔοικας γάς τινα παγγέλοια[60] ἐρεῖν.

Crates : nam videre quædam perridicula dicturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲ πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἦσαν ἡμέτερος, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b] Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν [c] Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν πρὸς τῷ Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καλελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰς ἐπὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διο-

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat : tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Εἰρακέναι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo Λιὼν. Ἡρώδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μηνόδωρος P. male : alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. * Ἀνεκαλεῖτο τὴν τόλμης] Καὶ αὐτὸν ᾐτιᾶτο τὴν τόλμης. G.

* Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. *M. du Soul :* apparet tamen explicare *Schol.* voluisse ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τ. *T. H.*

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates ; ergo & hic Ismenodorus. *M. du S.*

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. *M. du S.* Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens : neque tamen certos homines, verasque res gestas a *Luciano* denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi ; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio : quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a *Justino* matura senectute, ab *Ammiano* placida morte decessisse narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valesio* observatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit : genus autem mortis ita descripsit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur : Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς θεραπαινὶς πληγεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀπεθνήσκει· quae quidem undecumque depromta, *Suida* saltem judice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video : praeterea τὸ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸ Καππαδοκίᾳ συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem ? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. *T. H.*

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ἐν. VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit : nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. *Herodoto* vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι, τὰς Βοιωτοὶ μὲ τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κεφαλὰς IX. c. 27. Apud *Thucydid.* III. c. 24. Plataeenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πελοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα ἐ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μὲ λαμπάδων διάκοσμον. Ad ipsum Cithaeronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, OEnoen Atticae pagum, ut ex *Harpocratione* constat in Οἰνόη, contingens : qua de re diligenter, ut solet, *Pausan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ τὴν Ἀττικήν· cum his consentiunt, quae scribit *Strabo* IX. p. 631. B. 582. C. Soli *Aristophanis Scholiastae* ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine Ἐλευθῆραι, πόλις Βοιωτίας· haud incepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλευθήρας τῆς Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, AErthusam Neptuni filiam indicabunt *Pausan.* IX. c. 20. & *Schol. Hesiodi* ad Theog. v. 54. Μνημοσύνη γουνοῖσιν Ἐλευθήρος μιδέουσα· digna est, quam ex Ed. *Trincavelli* Ven. proferamus integriorem, adnotatio : Ὁ δὲ Ἐλευθήρ ἐνομα πόλεώς ἐστι τῆς Βοιωτίας ἀπό τινος βασιλέως αὐτῆς τῆ πό-

eunda, binos tantum ſervos ſecum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor ſecum haberet.

3. Arſaces autem jam ætate provecta, & ſane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat ſe pedibus ire, ac poſtulabat equum ſibi adduci: ſimul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfoſſi a Thrace quodam peltaſta in congreſſu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arſaces in hoſtem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, ſubmiſſo corpore,

δεύων, δύο μόνους οἰκέτας [d] ἐπήγελο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῆ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἀγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνελεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ὑπὲρ τὸν Ἀράξην πρὸς τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς ἐδηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὐπεξορμήσας· ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾴξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑπόδυς, ἀπο-

d Ἐπήγετο] Ὑπήγελο prave MS. *Bourdel.*

81. Ἀμφότεροι διαπαρέντες] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. *G.*

πόλεως ὕστερος ὀνομασθέντος, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ ὄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεσθαι, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τὴν μανίαν ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, *Heſychio* teſte, niſi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim ſacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius expoſita *Pauſaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infeſta: nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πάντος καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλωπῶν (ita legendum, non κλοπῶν) φόβου· quod ſcilicet rarum alias illo in tractu. Paulo poſt, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὴν Κιθαιρῶνα, καὶ λίαν δὲ ἐπισφαλής· ſi non alio quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur *H. Stephano*, ſcriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel καὶ λίαν δὲ ἀσφαλής nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud *Diogen. L.* II, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς κατ' ὁδὸν λῃστείας: hoc iter praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. *T. H.*

72. Ἐλευθρὰς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perſarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infeſtior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγελο] Mſ. ὑπήγελο. *J. B.*

75. Φιάλας . . . καὶ κυμβία] Junxit *Demoſthen.* in Mid. p. 628. E. Διὰ τὰ ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque p. 625. A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T. H.*

Ibid. Κυμβία] Εἶδος πρόχους, πλοίου, καὶ πολητηρίου. duas ultimas ſpecies habet *Heſych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί', οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis *Lucianum* emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari*: hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paullo ante κύμβια ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. *J. G. G.*

De *Thucydidis* illa phraſi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito diſſentit Eruditiſſ. *Dukerus*, quem vide p. 512. n. 9. *T. H.*

79. Ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων] Perſis enim nobilioribus vel tantillum ſine equis in via conſpici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸν

ἐπιστρέφεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν· [a] αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὸ σάρισαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

amolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

ΑΝΤ. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θρᾴξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολήν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι ἑαυτὸν διαπείρας· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. ὁρᾷς οἵοντι ἐγένετο; οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι.

4. ANT. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſusque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ ὑδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὶ

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

[a] Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Priores Edd. οὗτος. [b] Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντόν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi praelio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeae phraſi proxima, πόδας διαμπὰξ προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος· quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεται διαμπερὲς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους σὺν μεσαγκύλῳ· confer *Suidam* in Ἐξέχε. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T.H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὸν σαρίσαν] Cogitabam olim ἅτως δὲ ὑποθεὶς τὸν σάρισαν αὐτόν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ prætero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J.G.G.*

88. Σάρισαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχον . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram hæc excedit. Apud *Polyænum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſæ XVI. cubitos longæ. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J.B.*

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἔπισκ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniæ rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quae mendae ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε ὑδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujusmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ἀδημιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ANT. Κἀγὼ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτούς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. καὶ τῶν μὲν πλῶν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piræëo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium vene-

ΔΙΟ. Σὺ μέν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῆσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών·

c Πειραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *AIW.* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Gr. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. *G.*

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων ἐς μισθῶν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον. *V.* Ὃς μισθῷ τοὺς στρατιώτας συνάγει. *C.*

της ἱππεύειν εἰωθὼς ἐς πάνυ ἀπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, *a Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte:* eo parasitus *Libanii* spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα θεάτης, καὶ ἐφ' ἵππου σειλάμενος εὐτρεπῶς οὕτως ἐπεγεως παρὰ τὸ κεκλημένον. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ τῶν ἱππασίης, inquit, αὐτέους κέδματα λαμβάνει, ὅτε ἀεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν· ἔπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἕλκουσι τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἑδραίως, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T. H.*

20. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς· illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ὃ πάνυ ἀρεσκόμενοι ἐν τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338. A. εὐφραινομένους ἐν τοῖς μέλεσι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T. H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. *J. B.*

θανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἆθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὅν τρόπον [a] ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲ Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χιλία, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐνενηκονταέτης ὤν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ καθηρᾶτο τὴν Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ καθη-

no ſublatus ; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi ſibi illata : Blepſias autem fame miſer dicebatur extabuiſſe ; idque ſatis indicabat , ut qui pallidus mirum in modum , atque attenuatus exactiſſime conſpiceretur : ego vero , quamquam ſcirem , exquirebam , quo pacto obiiſſet. Tum Damidi accuſanti filium , atqui non injuſta paſſus es , inquam , ab eo tu , qui talenta quum poſſideres admodum mille , inque luxu ipſe viveres nonaginta natus annos , octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero , Acarnan (gemebat enim & iſte , dirisque Myrtium proſequebatur) quid inſimulas amorem , non temet ipſum ? qui hoſtes nunquam exhorruiſti , ſed periculi ſecurus prælium inibas ante alios , a vulgari meretricula , lacrimisque fictis & ſuſpiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepſiam adtinet, ſe ipſum accuſabat primus

[a] Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιεν L.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Καθεξηρᾶσθαι. *V.*

* Κατεξηρᾶσθαι] Vitium Ed. A. κατεξύρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* *T. H.*

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus , ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuiſſe eandem illam meretricem , quae Lampidi cauſa mortis fuit , ſi rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus* ; vel dicendum foret , Ptolemaeum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus* , qui ſimul ad inferos deſcendebant : Diogenes autem , ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis , eodem tempore mortuus eſt , quo Alexander , hoc eſt, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50. regnante Philadelpho. *J. P. a G.*

30. Ἆθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἆθλιος eſt ſcribendum , ut paulo poſt ὁ μάταιος, vel ἀθλίως· alterutrum venuſtas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι· nam fames extenuatum corpus contabefacit ; atque adeo *fame miſerum in modum emori*. De formula loquendi , ipſoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba ſuppeditaverat *Euſtathius* ad Il. Ψ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus , ut propius inſpiciendi ſit copia : extant ſcilicet lib. III. Ep. IV. ſed paulum aliter , quam fecerat *Euſtathius*, diſtincta : ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω , ταῖς λιμῷ κεντούμενος ſequitur inferius : ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ οὗτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηροῦ. Verum Epiſtola priore , quod magis ad *Lucianum* accedat , legitur , μὴ δὴ ἂν φθάνοιμι λιμῷ κἀποσκλῆναι· ut vir Graece callentiſſimus egregie reſtituit. Grammatici ſimpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Heſych.* Ἀπέσκλη , ἀπέθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida* , Ἀποσκλαῖοι) ἀποξηραίνοι, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνοιτο , ne *Stephanum* audiamus , qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι ſignificationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Veſp. v. 160. mihi Delphis oraculum conſulenti Deus reſpondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non diſſimilis eſt in ἀυανθῆναι , ἀφαυανθῆναι. *Ariſtoph.* Eccleſiaz. v. 146. Δίψει γὰρ , ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι· & ἐπαφαυανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῆς τροφῆς ὑφ' ἡδονῆς ἀφαυανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ἵν' ἐν μὴ ᾧ σὺ ζητῶν τὸ σύαγρον ἀφαυανθῇς· poterat ſcripſiſſe, ἀποσκλαίης. Taceo conſignatam a *Scholiaſte* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' ἀυανοῦμαι pro, ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. *T. H.*

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι· certum , ad quem referas , ſi unum tantum interrogantem facias. *M. du S.*

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

8. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papæ: multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni præter istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

9. Illum equidem ætatis provectissimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

γόρει φθάσας πολλὴν τ' ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε ὑ τ' τυχοῦσαν τερπωλὴν [b] παρέχον ὁτότε γένοιλες.

Ἀλλ' ἤδη μὲν ὅπι τῷ γομίῳ ἐσμέν· ἀπβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύονλες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει ἔτι βίου;

Τοῦτον ἓν τ' ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. οὐδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

[b] Παρέχον τότε] Ita *F.* & *W.* Reliquae pejus παρέχοντό τε.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere congervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & significans *circiter, admodum:* ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valesio* reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς ἐν Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν, ἠδ' ἐγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus Enarrator praebet, vel cum Mss. Vatic. ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obs. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T.H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J.B.*

43. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου] Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκαρίου με καλὰ δεδούλωκε· ἐύτελὲς, Ὃν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολεμίων — Pro ἀτελὲς oportere legi εὐτελὲς, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δοῦλος εἶ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. τὴν γοῦν κωμικὴν ἐκείνου Θρασωνίδην ἄλλη σκηνὴ, Παιδισκάριόν με, φησὶν, εὐτελὲς κατεδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκάριον εὐτελὲς in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Noster* τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut autem ἐπίπλασα δάκρυα, sic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ γοῦν τὸ κατάπλασον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λαυθάνειν βουλόμενον ἡ μίσθη πότε· quae a *Suida* conservata V. Ἀπαμφιέσαντες, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T.H.*

45. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: *prior ipse se accusavit multae dementiae.* *J.G.G.*

49. Παρέχοντό τε γένοντες] Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τερπωλὴν παρέχον τότε γένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J.G.G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse legendum, & secutus est deinceps Cl. *Hemsterhusius.* *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἆρα τί φίλτρον. *T.H.*

58. Ὑπέργηρον] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. *M. du S.*

τῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ὃν ἐπλήτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμυ καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πλωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ πρόσετι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φευκτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν εὖ μάλα ποθμέως. τί ἂν οὖν ἄν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; ὃς ἐχρῆν διώκειν τὸ θάνατον, ὡς τι ὂν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀποδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους.

Neque istud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea claudus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, senex, & juveniliter atque inepte fato adversaris, quum tamen annis ipsum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos suspectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc ostium obversantes.

ME-

[a] Τεθνάναι] Ἰέναι C. [b] Λέγοι] Omnes Edd. λέγει excepta B2. quam secuti sumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Gr. * Ἀπολέ πολλα ἰέναι. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲ ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. G.

* Ἀπολείποντα ἰέναι] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

66. Βιον ἀπ. ἀπὸ κ. καὶ ὁ.] Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος· ea de re quaedam observans *Burmann.* ad *Ovid.* Met. III, 585. hunc etiam *Luciani* locum adtulit. *Dicaearch.* de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων & ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. T. H.

70. Ἡδὺ] *Euripidis* putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. *Grot.* p. 47. M. du S.

73. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] *Budaeus* C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens.* Non credo ejusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in istis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἁβροδιαίτοις μειρακιώδης· quod non est, *quasi apud Sophistas glorians, & se jactans adolescentis licentia*; sed, *cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compositis ex ἁβρὸς verbis saepe viros egregie doctos fefellit. T. H.

74. Τί ὃν ἄν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί ὃν ἄν τις ἔτι λέγει. Cæterum quis aures Græcæ phrasi adsuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί ὃν ἄν τις λέγει, nec solœcum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguæ postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitæ amantes sunt?* Adjecta particula ἄν, præcipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Præsens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί γὰρ ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις. *Cæterum non jam amplius dicere possis.* & sub finem Dial. XXX. ὃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Η τίνῳ γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; Aoristum in Necyomantia c. 17. εὖ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo post, πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας. Vide quæ supra notavimus. J. J.

Λέγοι] Cl. *Jensius* & B2. In reliquis prave λέγει. M. du S.

Τί ὃν ἄν τις λέγοι] *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 50. *Luciani* verba proferens posuit λέγοι· certe λέγοι vel λέγῃ scribendum est. T. H.

83. Ὅμοια] Mejus Mſ. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ἐμμανῆ

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ.

M E N.

1. TIresia, cæcusne sis, non amplius dignoscere facile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus sit, an Lynceus. Jam vatem fuisse, & utrumque te solum, marem ac feminam, ex poëtis audivisse memini. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum expertus fueris suavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini sexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis versari.

2. M E N. Non tu audivisti, Tiresia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre fecus tanquam miseras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem sustimen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post ὁπότε ἀνὴρ ἤδη quis non putet dicturum ἢ ὅταν γωνή, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus stylus est. Vide Προμ. c. 4. εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἶ συ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις: & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum semel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικεῖος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος ex sequentibus istic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. *F.G.*

92. Καὶ δεσπόζουσι.] Dixi alibi. *J. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino versus, quos tangit, apud *Euripidem* ipsum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

MENIППОУ КАІ ТЕІРЕΣІОУ.

M E N.

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν κὴ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι ἀφιγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, κὴ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ κὴ γυνὴ, τῷ ποιητῇ ἀκούσας, οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τοῦ βίου, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; [d] TEIP. ἀμείνων ἦν σοι πολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. κὴ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· κὴ ὅτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ὅτε πας' ἔπαλξιν ἑστάναι, ὅτ' ἐν ἐκκλησίᾳ ἀφέρειαι, ὅτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζειαι.

M E N. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, κὴ ἀφόρητόν τινα τῶν ἐν τοῖς ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ

c Ὁμοίως] Ita G. P. L. *J.* & Margo *AIW.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* scripti Codicis lectionem: κεναὶ μόναι χῶραι· forte, κενά· μόναι δὲ αἱ χ. *d* TEIP. ἀμείνων ἦν] O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. πολὺ &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praeferendam putet.

mata κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *J. G. G.*

Ὁμοίως] Sic omnino scribendum cum Ed. *J.* & Mss. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorstium* acute conjecisse video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidisse κὴ propter similitudinem pronunciandi, κὴ κενά· sed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενεὰς γλήνας, id est interprete *Scholiasta*, τοὺς κενοὺς & τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora leonum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *J. B.*

85. Τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 1. Lynceus ἐξυδρχέσατο. *Eurip.* Med. *J. G. G.*

89. Ὁπότε ἀνὴρ..] Uno ductu in Fl. Ed. & Ms. Ox. ὁ ὁ γων. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus ta-

Библиотека Ивана Мечникова

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦθα, ἢ τεῖρα ἢ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἴ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ τεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἐν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινες. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medeæ jambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis & partus expers degisti in illo vitæ statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin respondes, si tibi promtum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obstructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non video, quid tibi velit quæsitum illud: nisi quod videre mihi non credere hæc ita fuisse facta. MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκρινε] Ἀντὶ τοῦ Διάχρισε. V.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τιρεσία] Interpres: *nihil acerbi, Tiresia*: imo: *non grave est quod quæro*, seu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲ ἐδέν, *nil grave est*. *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammae marcuerunt: mammae factae sunt pannosae*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν censet Cl. *Graevius* scribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui sententiae subscribo. Contrarium enim τῷ, ἀποτείνειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammæ potius in feminis sint ἀποταθεῖσαι, *distentæ*, *extensæ*. Statim D. XXX. ἀποταθεὶς dicitur is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος ὡδὶ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, &c. *J. J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obsequuti pro ἀπετάθησαν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. est. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. *Graevius* quin felici conjectura ipsam *Luciani* vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiorem esse rationem habendam censui. *Corn. Cels.* II. c. 8. *Mulieri gravidae si subito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες;] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι. requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες; *Tune igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥαπιζεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδυ, καὶ εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, ὅ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιάζετο. Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Æliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quæ meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς ὃ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores; & *Ælianus* aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, ᾄδεις ἀντιφήσει· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulæ ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus*. *J. J.*

Ibid. Ὄρνεα] Ante ὄρνεα τὸ ὡς forte hic desideratur, *F.G.*

Ὄρνεα ἐκ γ. ἐγένοντο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat ὡς

ſed velut inſulſum, re non explorata fierine poſſint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuiſſe facta, quando audis aves ex mulieribus extitiſſe, aut arbores aut feras; ſicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis ſi quando forte obviam venero, cognoſcam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum poſtea, an ſimul vir & vates eſſe didiciſti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me ſpectant omnia; me ſcilicet litem Deorum quandam diremiſſe; tum ut Juno me viſu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tireſia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem ſolemni vatum more facis: ſoletis enim vates nihil ſani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μή, ῥᾳδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ ἂν οὐδὲ πάλαι πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; ΜΕΝ. ἢν σὲ καὶκείναις ἐντύχω, εἴσομαί ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; ΤΕΙΡ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τὴν μαντικὴν τοῦ συμφοράν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ καὶ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖς· ἐθέλω καὶ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

AIAN-

[c] Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. * Βλάκα] Εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντως, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. *V.*

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. *T. H.*

ὡς ſimilitudine forte praecedentium literarum oppreſſum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκες ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα ſtructurae orationis aliena vix putarem eſſe *Luciani*, niſi ſuccederet Menippi reſponſum, ἦν που κἀκείναις ἐντύχω, quod ipſo nomine fuiſſe deſignatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam eſt conſtructionis ſtatuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Θ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. *T. H.*

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deeſt. *M. du S.*

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. *F. G.*

30. Ἔριν] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. *M. du S.*

33. Τῶν ψευσμάτων] Id eſt, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. *F. G.*

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obſederat ſuperſtitio, quin vatibus mendacii crimen ſaepe fuerit objectum, praeſertim a poëtis ſcenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipſosque Deos vel cothurnatis ſententiis caſtigare, vel comicis ſalibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui ſe ſcire, quae prorſus ignorarent, lucri fallendique cauſa profiterentur: quam opprobrii notam pleriſque ſaltem convenire non negat *Ariſtot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Ariſtoxeni Selinuntii verſus in *Hephaeſt.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείσαν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non eſt quod miremur, ſi hominum illud genus odio proſequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν· *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι ἐμηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἑτοίμως χρῆται. *T. H.*

37. Ἐμὲ-

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

ΑΓΑΜ.

Εἰ σὺ μανείς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ κὴ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὴν Ὀδυσέα; κὴ πρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενος, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην κὴ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπλικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ἡ μανίας αἰτίος κατέστη, μόνος ἀντεξελαθεὶς ὅπλοις τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους [b] δὲ ἀναίμακτον κὴ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων εἶναι,

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præstantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi præmiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego sæpe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui posside ret arma.

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ᾧ ἀνεψιῷ γε ὄσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τ' ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τ' ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καλακεκόφθαι ὑπὸ τ' Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ὁπλισθειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AJAX. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratissimæ rei, cujus causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Trojanis

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τ' Θέτιν, ἤ, δέον σοι τ' κληρονομίαν τ' ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ ἀλλὰ τ' Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὤν, ὡρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικα-

ο Ἀπειπασθε] O. ἀπειπατε.

nitivus illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. *Aristoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἀλλ' ἔμελλον, scilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ὃ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demosth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, ὅτ' ἐμέλλησεν. *Liban.* de Vit. sua p. 41. A. βαρβάρων δὲ τ' μὲν ἡττημένων, τ' δὲ μελλόντων· *Isocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἠπείλουν τ' πόλεων. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅτε πάσχοντες κακὸν ἐδέησαν, ὅτε μέλλοντες, ὅτε δεδιότες. *AEschyl.* Pers. v. 816. Τοὶ δ' κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucydid.* III, 55. ὅδεν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν ὅτε ἐπάθετε, ὅτε ἐμελλήσατε. *Demosth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μηδέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverse *Libanium* intellexerit verteritque **Olearius** de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς τ' ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος ὅδε, ἀλλ' ὅδε μελλήσαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* nostri verbis, Doctiss. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deserit, *Waechtlero:* vide Act. Erud. Lipsi. A. 1721. p. 266. Sic *Aristoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πεποιηθεν βίος· ὃ μὰ Δί, ὅδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τ' Καιάδαν, ὅπερ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & *Scholiastes*, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἕτερον. *T. H.*

40. Προσιπεῖν ἠξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. *J.C.*

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* *F.G.*

45. Ἀναπλαγάνισοι] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναγώνισοι non contemnendae notae libri ἀναπλαγώνισοι legunt: *Wassio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναπλαγώνισος *esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* *T. H.*

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui solus sese mihi opposuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Græcam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τ' ὅπλων, & verti debere, *solus vindicabat.* Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur se contrituram κακὸς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τ' ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. *J.G.*

62. Ὑπομένει, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. *M. du S.*

63. Παρὰ Τρωσὶ δ'] *Homer.* Od. Λ, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim ju-

καταῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μὲ καλε-
δίκασεν· ἀλλ' ὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν
θεῶν. ἢ γὰρ Ὀδυσέα μὴ ὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν
δυναίμιλν, ὦ Ἀγάμεμνον· ὐδ' εἰ αὐτή μοι
Ἀθηνᾶ τῦτο ἐπιτάτλοι.

judicibus. AJAX. Equidem ſcio, quænam me condemnaverit: ſed fas non eſt dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etſi hoc vel ipſa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ. MIN.

Ὁ μὲν λῃστὴς ὗτος Σώστρατος εἰς τὸν
Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁδ' ἱερό-
συλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαθήτω· ὁ
δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν
ἀποταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς
τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τά-
χος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακά-
ρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε
παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως,
εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω
αὖθις; ὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πο-

1. HIc quidem latro Soſtratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille ſacrilegus a Chimæra dilaceretur: iſte tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elyſium campum, Beatorumque inſulas incolite pro eo quod juſta feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, ſi tibi juſta videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Soſtrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam ſubire nolens a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuiſſet Ajax an Ulyſſes: qui cum continuo, Ulyſſes, reſpondiſſent, arma ſtatim ei adjudicata ſunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege verſum, quem ex Homero in nota præcedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' ὐ θέμις &c.] Ergo jam experimentis ſapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρκοπον Μηδὲν ποτ' εἰπεῖν αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tractum eſt ab Ajacis impia in Deos ſuperbia, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Obſervat *Scholiaſtes* tradi τὸν Αἴαντα τρίτον ἠσεβηκέναι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τὸ ξίφος τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἴδους παλαιόν· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: poſtquam enim dicentem feciſſet, ὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen ſe non poſſe non odiſſe profitetur, ne ſi Minerva quidem ipſa vetet: quo dicto ſimul oſtendit, quem armorum Achillis ſibi abjudicatorum auctorem ſtatuat. *T. H.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τῦτο ἐπιτάτλοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etſi ipſa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter poſt negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδέ τέ σε Τρῶεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι.

Sic Lat. *non ſi* ſequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injuſſu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non ſi certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατον] Vide in Ἀλεξ. c. 4. ubi iterum inter latrones famoſos recenſetur. *Soſtrati* cujusdam *Boeotii* vitam ſcripſerat *Lucianus*, ut in Δημων. ipſe teſtatur, ob vires corporis celebratiſſimi, ut & nomen Herculis conſecutus fuerit. Sed Soſtratus ille amen Herculis conſecutus fuerit. Sed Soſtratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quæ omnia in latronem etiam cadere poſſunt, clarus, ſed ab operibus laudatur nomini reſpondentibus, a latronibus ſublatis, viarumque & pontium ſtructura difficillima. Ut ut ſit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorſus ex hominum memoria intercidiſſet,

homicidiorum ? SOST. Sum ſane convictus : conſidera tamen, an juſte ſupplicio ſim adficiendus. MIN. Omnino ; ſiquidem dare meritas pœnas juſtum eſt. SOST. Quin ergo reſponde mihi , Minos : nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere , dum ne prolixa , ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum ſponte mea egi , an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca ? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes , malique qui videmur nos, illi miniſtrantes hæc facimus. MIN. Prorſus , Clothoni quippe , quæ unicuique nato injunxit , quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus ab alio , cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles , ille judici morem gerens , hic tyranno , quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum : nihil certe minus , quam ipſum enſem ; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis cauſam. SOST. Perbene , Minos, ὀνηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς ; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολαθήσομαι. MIN. καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, [a] ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους ἀφακρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας ; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. ἀκοῦσον καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες , ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναὶ , τῇ Κλωθοῖ , ἣ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ὁ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος , οἷον δήμιος , ἢ δορυφόρος , ὁ μὲ δικαστὴν πεισθείς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ καὶ φόνου ; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν , ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γοῦν τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμόν, [b] τῷ πρώτως ἁμαρτόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ

[a] Ὅπως] Ὡς P. [b] Τῷ πρώτως] Ante haec inſerit P. τὸν θυμὸν· δεῖ δὲ τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ πάθ.

diſſet : nam quæ de eo *Philoſtratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat ? Recte vidit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Pollucem* Praef. p. 29. Herodis Herculem eſſe Soſtratum illum , de quo ad initium Demonactis fuſius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum , ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες] *Syneſ.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆσαι τῷ χρεών , οὐκ ἀσεβείας ἀπολογίας ἐστί. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in *AEſchyli* Choëph. v. 910. dicendo : Ἡ μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία. *T. H.*

99. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noſter videtur his σκωπτικῶς tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις· cum nempe is, cujus manu eo in feſto cæſus eſſet bos, fugeret ; ſecuris autem, qua cædes facta eſſet, quaſi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meurſium* & *Caſtellanum* de feſtis Græcorum videre licet. *J. J.*

1. Ξίφος] V. *Jenſ.* & *Pott.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ δὲ τὸ πᾶν ἀναθεῖναι] Haec verba in ſolo P. inveniuntur ; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως ἁμαρτόντι τὴν αἰτίαν] Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli , ut eorum auctoritate ſola munitus augere *Luciunum* ſuſtineam ; praeſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidae manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis , quae ſuggerit, omiſſis ſententia loci ſatis apte procedit ; tametſi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari : ſed haec eum colorem non habent , qui Lucianeis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit *Maxim. Tyr.* Λογ. λθ. Σωκράτει δὲ τὸν μηδὲν τῷ Ἀπόλλωνι ἁμαρτόντα ἀμαθίας αἰτίαν. *T. H.*

Ibid. Παραχόντι τὴν αἰτίαν] Ut Συγγρ. c. 1. & Τυραννοκτ. c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in Z. Ἐλεγχ. *M. du S.*

ὑ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ

qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύῃ] Interpr. *Bene est, Minos*, *quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc; Quum carnifex jussu judicis, aut satelles jussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse judicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo ejus, qui primus causam praebuit. Ad ea jam Sostratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, sive *auctarium addis:* i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraseos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι πράγματι, *superaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Synesio* habet: Δέδωκε, καὶ εἰλήφαμεν, καὶ ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τὸ ἀποκηρύξεως. *Ipse dedit* (documentum) *nosque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat.* L. BOS Obs. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύῃ] *Budaei* explicationem istius verbi, *Synesii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiss. *L. Bos*, neque injuria castigavit Interpretem, qui, quamvis & ipse *Budaeum* secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a *Luciano* fuisset, ἐπιδαψιλεύῃ παράδειγμά τι· haec enim locutio valere potest, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, amplinsque illustrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa *Suicerus* adstruxit, agedum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλὴς, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς τῶν δωρεῶν δόσις, *Eratosthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapsilis musto; dapsili proventu fatigata vitis*, *Columellae.* Δαψίλεια τῆς εὐδείας, quemadmodum τῇ πενίᾳ πλοῦτος, sacpius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων ποικίλην δαψιλείαν· trita sunt δαψίλεια τροφῆς, τῶν ἐπιτηδείων ἁπάντων πολλὴν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus oditur δαψιλεύεσθαι· sed & passive, ut in Comment. ad *Aristot.* Eth. VI. ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαψίλωται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων· nam quod Scriptor Ἀποκρ. πρὸς τὰς Ὀρθοδ. Resp. ad Quaest. 96. agendi vim addidit, τῷ θεοῦ τῷ ἐν τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς τὸ ἔπαινον δαψιλυομένου, est illud, modo vitio vacet, inusitatius, neque alibi fere, quam in compositio ἐπιδαψιλεύεσθαι, solet reperiri. Pecora solent, si in ubertate pabuli largissima versentur, ἐνδαψιλεύσασθαι. *Heliodor.* VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν ἐν χίλον ἄφθονον ἐνδαψιλευσάσης κτήνεσι νομὴν ἀπαυτοματίζουσα· sed apud *Suid.* in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur appellatum, ἐπειπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce nostrum ἐπιδαψιλεύειν potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subjecta: *Ister*, *Athenaeo* teste XIV. p. 650. B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud *Hesych.* in Συβαριτικοὶ λόγοι AEsopus refertur, quum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὡς ἐν τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι ἐν Συβαριτικὸν προσαγορεύθηναι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo *Cyrillus Hierosol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τὴν εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπικλυσαν & Ἐπικλύσασα. *Hesych.* Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδαψιλόρθμος & Δαψιλέστατος, valet *splendidum ac liberalem esse:* nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τε ἐν μεγαλόψυχος τοῖς δεομένοις· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἕτοιμος δαψιλεία· sicut in *Aristide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inscript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto similium verborum numero satis declarans. *Dionys. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν ὧν τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων καὶ ἐπιδαψιλεύσαιτο τις ἐν τούτοις· *oratione copiosa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet:* paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Sylburgius.* Tum porro solemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam; *suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλευσομαι, *Philostorg.* apud *Suid.* in Λεόντιος· Εἰ σοὶ δεῖ . . . . ὦ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαψιλεύσομαι *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲ ὁ εὐξάμενος (οἰκίαν γενέσθαι ἀνάθεμα) ἀνακομίζεσθαι προείλοιτο, ἐπιδαψιλευέσθω τὸ πέμπτον, *insuper adjiciat & persolvat quintam partem.* Sed minime praetereundus, quem & *Suidas* posuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ δὴ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἑωυτῶν μη-

meum. Si quis porro, mittente domino, ipse ὅστις, ἀποστείλαντος δεσπότου, ἦλθε αὐτὸς χρυ-

μητέρας & τὰς ἀδελφεὰς ἐπιδαψιλεύομεθα ὑμῖν· in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδαψιλεύομαι δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόρως χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est AEgyptius, qui fratrum sororumque naturae adversa connubia concedens εὐφόρησεν εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδαψιλεύομος δυσθεράπευτον κακὸν σώμασι & ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν ὑπ' ὄντων φορὰν ἄνευ τέχνης γεωργικῆς ἐπεδαψιλεύσαντο. Simili modo *Themistius* p. 223. D. ἐπιδαψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodosius) καὶ ἀμείνονος καιρὸν μελῳδίας· quod a *Petavio* versum, *insuper occasionem sit praebiturus*: malim; *sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largiturus*. *Synes.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν ἐπιδαψιλούμενος αὐτῷ πόρους· ubi veram sententiae vim idem *Petavius* non perspexit. *Euseb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπεδαψιλεύσατο· quae vertentem *Valesium* scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praestantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. Il. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, οὐ τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter & copiose fundes* purissimum Scriptorem usurpasse bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens *Xenophontis* imitator *Basilius* Hom. X. p. 85. E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum insaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδαψιλεύσῃ τὴν ὕβρεων· quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subjectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανῆ σε εἶπεν & ἄδοξον & μηδένα μηδαμόθεν, σὺ δὲ γῆν εἶπὲ & σποδὸν σεαυτὸν, sic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, sed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter ajus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cujus tamen intellectus sit facilis, adhibuit *Origen.* in Cels. IV. p. 229. non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδαψιλουσάμενος τὴν θείας προνοίας & ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων δημιουργῆσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusativus adjungitur a *Josepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπεδαψιλεύσατο τὸ θέατρον αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) καὶ καθιέρωσιν μεγαλοπρεπῆ· *profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem*: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu dissimulato poni; quemadmodum apud *Nostrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc σὺν οἷσπερ ὅπως ἀθρόαν ποιήσασθαι τὴν μισθοδοσίαν ἐπιδαψιλούμενος· nisi sede mutata, tametsi res eodem redeat, paulo post ἀναπέφηνας subsequi jubeas καὶ ἐπιδαψιλούμενον· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. *Plutarch.* de Mus. p. 1146. E. Soterichus ὅσα & πρὸς θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπεδαψιλεύσατο. *Philo Jud.* p. 711. C. Moses προσδιαξάμενος (non προσδιατ.) ἐπιδαψιλεύεται φάσκων· Interpres: *insuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, jam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem *Noster* usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo *Synesii* locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis insignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris frugis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque sanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πεῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν & ἡμᾶς λήψεσθαι· δέδωκε & εἰλήφαμεν· ἐπεδαψιλεύσαντο τοῖς ὑποθέσεσι τὰ ἀποκηρύξεως. Haec postrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu dissidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, καλακόρως ἐχρήσαντο, quam isti verbo supra junxisse vidimus *Philonem*; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his sceleribus, ob quae ejectus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec *Petavius* discedit: eam quidem *Synesio* fuisse mentem exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud *Firmi* de propudiosa muliercula Ep. XLI. ὀθνείων ἐλλείπων μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euseb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi successor εἰς ἄκρον τῆς γοητείας οὐκ ἔλαττον τοῦ διδασκάλου προελθὼν μείζοσιν ἐπιδαψιλεύεται περιλογίαις magnus *Valesius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam ostendat: *pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam si recte dici putasset ἐπιδαψιλεύεσθαι πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhuedum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *supra magistrum se profudit in opiniones portentosiores*: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μείζοσιν ἐπιδαψιλεύεται τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris absurda portenta*. *Gregor. Nyssen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς γὰρ ὁ ἐπαγγελλόμενος, ὥσπερ τὴν αἴτησιν ἐπιδαψιλευόμενος (multum enim abest, ut ex ἐπιδαψιλούμενος, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inusitatum constituam ἐπιδαψιλεῖσθαι)

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; MIN. τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· ἀμέλει γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμᾷν τοὺς ἀμφισβητουμένοις ἀγαθοῖς; ὅ γε δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ὑπ' λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι ὑ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, resisti potuisse rebus, quæ summa cum necessitate imperabantur. MIN. Sostrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositæ quæstionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatiunculas proponere doceas.

a Ποιεῖς] Ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

λεῖσθαι) τῇ μεγαλοδωρεᾷ τῶν χαρισμάτων· *qui promisit Deus mentiri nescit, & supra quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem.* Ex his intelligi satis potest, sive sententiam *Luciani*, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, atque ipse fecerim, verseris.* Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aeque fuerit satisfactum. *T. H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mf. qui sic habet: ποιῶν φανῇ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio est, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοί. *J. B.*

20. Δοκεῖς] Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπολαύσεις· sin ἀπολαύσεις placuerit, δοκεῖς itidem migrare jusserim in futurum δόξεις. *T. H.*

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

M E N.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane

M E N.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς·
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμεγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Με-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντία, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεία in Ἀκεστὸς Διαβόητος Κάλοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſaepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν. *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. . .] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J. Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J. B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J. Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J. Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: ἆ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. Vertit *Thomas Morus*: *Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo ulius etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος, ὡς τὸ Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος· ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν. *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J. G. G.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημῶν ὅλας κολοκύνθας, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J. C.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παροράν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπειν duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi*, *praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν· atque inde *ſpernendi*; πάντα τ' ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' ὀδενὸς παραβλέποντος *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt παραβλέπω. *T. H.*

5. Μέ-

Μενίππος ὅλος. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκολον ὅδε σχῆμα, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

ΜΕΝ. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπών, ἵν' ἀΐδης χωρὶς ὤικισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κἄτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τὴν καινὴν καὶ πολυπλάνητον ταύτην ἀποδημίας;

ΜΕΝ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος [e] τοῦ νεοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε ὑτωσί πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τὰ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum est ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis advenisti? jam enim multo abhinc tempore non visus es in urbe. MEN. Venio mortuorum recessu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ causa tibi fuit novæ & fidem superantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium. PHIL. Desine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a jambis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via. MEN.

a Τί δ' αὐτῷ] Τί ἐν ἀ. P. *J.* & margo *A*1*W*. *b* Λεοντῆ] Λεοντὴ *F. A*1. *J.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. *c* Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *J.* verum recte ἀφῖξαι *A*1. quod reliquae secutae. *d* Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *A*1*W*. Est interpretatio genuinae vocis. *e* Τῆ νῆ] Ita G. P. L. *J. V*2. In ceteris Edd. τῆ νέου, nisi quod in *P. Bourdelotius* dederit τε νέου. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *J. Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyssem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte observavit *Alb. Ruben.* de Re Vest. lib. II. c. 15. *L. B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyssem vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *J. C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur ista gestaret, narrat. *M. du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *J. Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos versus sic transtulit *Ennius:*

Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua
Per speluncas saxeis structas aspereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.
J. B.

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia risit *Aristophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* versionem exhibet *Cicer.* Tuscul. I, 16. *M. du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. *M. du S.*

Ibid. Ἀΐδης μ' ἐδέξατο] Ipsius *Euripidis* versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τοῦ νεότητος) πλέον. *J. Br.*

Ἀΐδης] Scribendum videtur Ἀϊδωνεὺς, ut stet senarius. *F. G.*

17. Νεότης . . . τοῦ νέου] Et hic senarius est: τὸ νῆ postulat senarius & sententia praeterea. *F. G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νόου πλέον. *Th. M.*

Τοῦ Νέου] In hoc versu *Tragici:*

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ſut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

ΜΕΝ. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἴδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
ΦΙΛ. Οὕτω, [f] ἀλλ' ἢ παίζεις· ὃ γὰρ ἂν ὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενον, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὑπὸ τὸ στόμα ἔρχεται.
Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ὀμνύουσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· ὃ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται πρὸς τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμίᾳ μηχανῇ [g] τοῦ ἀλύφου φυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπορ-

[f] Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἦ L. J. Margo *Aliter*. ἄλλως P. [g] Τοῦ] Τὸ P. Margo *Aliter*. Modo οὐδὲ μιᾷ F. ut fieri ſaepe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animæ magis. J.G.G.

Τοῦ νοῦ] Sic omnino legendum cum Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσον Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. ἀπὸ τῶν ἰαμβείων] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. *J. Br.*

Καθαβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Orote, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricaeus* hunc locum, & plura ſententiae ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quae cunctis in Edd. poſt ἰαμβείων invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγε ὅτωσί πως ἁπλῶς τίς ἡ σολή; *T. H.*

23. Χρειώ με κ.] *Homerus* Od. Λ, 163. *J. Br.*

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. *T. H.*

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ᾗ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ᾗ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. *T. H.*

35. Ὀβολοστατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. *L. B.*

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. *T. H.*

Ὀβολοστατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A. V.*

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ ϵ τῷ δήμῳ. *J. Br.*

ἀπορρήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς [a] γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι τῷ Ῥαδαμάνθυϊ. 45
ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσῃς τοῦ λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾷν ἐρεῖς· τάτ' ἄλλα καὶ πρὸς [b] μεμυημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ὑπατάττεις τὸ πίταγμα, καὶ ἀπάντη ἀσ- 50
φαλές· πλὴν ἀλλὰ σῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάλην, φυλάττουσας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ γαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν 55
ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τοῦ καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἑξῆς ἅττε εἶδες, ἅττε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἠκοῆς παραλιπεῖν. 60

ΜΕΝ. Ὑπεργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καί τις πάθοι, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν [c] ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. 65
ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ γάσεις διηcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam ſcribat impietatis apud Rhadamanthum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce ſermones homini amico: ad eum, qui tacere ſciat, dixeris; prætereaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum eſt. Viſum igitur eſt divites illos, ac pecunioſos, qui aurum occluſum, tanquam Danaën, ſervant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta ſunt, quam iſta fueris perſecutus, quæ libentiſſime audiverim ex te; quæ cauſa tibi deſcenſus conſtiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ viſu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile eſt te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermiſiſſe.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda eſt: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo conſilium meum, & unde impetum deſcendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Heſiodum bella &

a Γράψεται] Γράψηται P. *Arw.* b Μεμυημένον] Μεμνημένον vitioſe in B2. & P. Vide *Lucian.* Εὐχ. c. XI. c Ὡρμήθην] Ὁρμήθην F.

44. Γράψηται γρ. ἀσεβείας] Vid. Κατάπλ. c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, ſed etiam adverſus eos, qui myſteria vulgaſſent; quae quoniam ad Regis ſacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνοιλαι, ut conſtat ex *Poll.* VIII, 90. & *Harpocr.* in Ἡγεμονίᾳ δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque ſacris cognoſcere, cauſam deferebat, poſitaque corona inter judices ipſe adſidebat. De AEſchyli periculo, quum variis in fabulis myſteria paulo imprudentius attigiſſet, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Ariſtot.* f. 40. Ὁ κατὰ τῶν φιλοσόφων τὴν τῶν ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem hiſtoria dicitur a *Diogen.* L. V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aſpaſia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam perſonam hic Rhadamanthus ſuſtineat. T. H.

47. Μὴ φθονήσῃς] *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ οὖν φθονήσῃς μοι τοῦ μυήματος ibi cum pluribus iſta *Luciani* fac. *Gronovius* adduxit. Saepe de ſermone libenter atque amice communicando ſolet poni: *Dio Chryſ.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad B. Πρ. c. XXI. quo loco ſimul occurrit ſolemnis formula, ἀλλ' ἁδεὶς φθόνος. T. H.

53. Ὥσπερ τὴν Δανάλην] Similiter, ut *Lucianum* agnoſcas, in Tim. §. 13. T. H.

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legiſſe *Thomas Magiſter* videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σοι. M. du S.

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum diſtat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο· quae ſane lectio ſi membranarum teſtimonio commendaretur, minime videri poſſet repellenda. T. H.

62. Τί γὰρ ἂν καί πάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἐπισκ. c. II. utraque loca per errorem commiſcuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. T. H.

64. Δίειμι] *Commemorabo.* J. Br.

66. Ἐν παισὶν ἦν] *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. poſt-

& factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, prætereaque eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me

γεμένων ὲ μόνον τ̃ ἡμιθέων, ἀλλὰ κ̀ αὐτ̃ ἤδη τ̃ θεῶν, ἔτι δὲ κ̀ μοιχείας αὐτ̃, κ̀ βίας, κ̀ ἁρπαγὰς, κ̀ δίκας, κ̀ πατέρων ἐξελάσεις, κ̀ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγεμὴν εἶναι καλὰ, κ̀ ὲ παρέργως ἐκινεμὴν πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αῦ ἐνταῦθα ἤκουον τ̃ νόμων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε φασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ὲ μεγάλη ὖν [d] καθειστήκειν ἀμφιβολία, ὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ ὅτε γ̀ τὺς θεὺς ἄν ποτε ἡγεμὴν μοιχεῦσαι κ̀ φασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς πρεῖ καλῶν τύτων [e] ἐγίνωσκον· ὅτ' ἂν τὺς νομοθέτας τὰναντία τύτοις πρᾶττειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸ τὺς καλουμένους τύτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, κ̀ δεηθῆναι αὐτ̃ χρῆσθαί μοι ὅ, τι βέλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν κ̀ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι τ̃ βίυ. ταῦτα μ̀ δὴ φρονῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ ὐκ τ̃ καπνῦ βιαζόμενος

d Καθειστήκειν] Καθιστήκειν *J.* & mox ὅτι *F.* *e* Ἐγίνωσκον] Ἐγιγνωσκον *F.* *f* Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι C.

88. Παραδεῖξαι τ̃ βίου] Pr. ὑποδεῖξαι. *G.*

90. Ἐς αὐτό . . .] Παροιμία· * πῦρ ὐκ τ̃ καπνοῦ βιαζόμενον. *G.*

* Πῦρ ὐκ τ̃ κ.] Adſcripſit *M. du Soul*: corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi refingas, εἰς τὸ πῦρ ὐκ τ̃ καπνῦ βιαζόμενον· vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ π. ὲ. τ̃ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐνάλλεσθαι. *T. H.*

poſtquam monuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* ſit ὲν παιδὶ, *a pueritia*, *Lucianum* etiam dixiſſe ὲν παισὶν, adjungit: *quanquam ibi* ὲν παισὶν εἶναι *poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari coepi, atque adeo juvenilem ætatem attigi.* Perinde ſolent ὲν παιδὸς & ὲκ παίδων inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. *T. H.*

67. Πολέμους] *Baſil.* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγομένοις (Poëtis) προσέξομεν, κ̀ μάλιστ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, κ̀ τούτων ὲδὲ ὁμονοούντων· ἀδελφὸς γὰ δὴ παρ' ἐκείνοις διαφασιάζει πρὸς ἀδελφὸν, κ̀ γονεῦς πρὸς παῖδας· κ̀ τούτοις αῦθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν ὲ ἔρωτας ὲ μίξεις ἀναφανδὸν, κ̀ ταύτας γε μάλιστα τ̃ κορυφαίου πάντων ὲ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καθαλείψομεν. *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ὲ ψόγος ἐστὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, κ̀ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis eſt, Καπνόν γε φεύγων εἰς πῦρ ἐμπέσον. *A. V.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Eraſmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *T. H.*

ζόμην. ἐν ᾧ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ὀπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστέ μοι τάχιστα χρυσῆν ἀπέδειξαν εἴτοι τὴν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ζητεῖν παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καλαναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ὀπίπραφῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-

inferrem : etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus ; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi ; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem : ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt: tu verte : *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J. C.*

Χρυσοῦν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λεπίδα· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἔχετος, Φῆστος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὴν ποιητικὴν καὶ μυθώδη Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀποδείξων καὶ παιήγυριν, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκή τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo:* quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius cum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιτο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῶν Τροίας κακὰ, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τἀμὰ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δήπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν· quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam:* facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῆν· male profecto; quanquam favere videatur *Zonaras Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρηστὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν· eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theonis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. οἷον ἐν τῷ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρησῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero.* Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime ſententia procedet: Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, *aurea-*

rem

que, & in ſummum verticem adſcenſum: alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum: at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat: nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud abſurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπη, καὶ τὰ ἱδρῶτα, καὶ τὸ ὀπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλῳ καλαφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ [a] ἀδιάφορον οἴεσθαι τὰ κτήσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὰ πλῆθος αὐτὸν ἀπεφαίνετο. ἐμὲ μὲν γὰρ κόσμε τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἄτομες, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκοῶν [b] ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀτοπώτατον, ὅτι καὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πι-

a Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. b Ἐναυτ.ῶν] In cunctis Edd. ἐναντ.ῶν. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem reposui. c Ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων] Ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καλαφρονεῖν χρ.] Κράτης. G.
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G.
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.

M. du S.

* Ἀγομένους] L. Ἀτόμους.

ream & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T.H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* περὶ Πένθ. c. 2. A.V.

Ibid. Ὁ μὲν αὐτῶν] Epicurei. J.Br.

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet: *prorſus.* J.Br.

Ἐκ παντὸς μετιέναι] Ait *Noſter* οὐ παντὸς, *omni modo*: ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει. c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit *Brodaeus*, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe *Lucianus*, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque *Aelianus* XII. Ποικιλ. cap. 1. οὐ παντὸς αἰδουμένη τὸ τρόπου δῆλη ἦν. nec non *Iſocrates* in Panath. pag. 266. D. οὐ παντὸς τρόπου ἀφαιρεῖσθαι πειρᾶται τὰς ἀφορμάς. J.J.

97. Ὁ δή τις] Stoici vel Cynici. J.Br.

98. Τὸ σῶμα καλαναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae *Paulo* I. ad Cor. IX, 27. ὑπωπιάζειν vel ὑποπιάζειν ſive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα & δουλαγωγεῖν. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant: atque inde καλαναγκάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius*, *contundere duris laboribus.* Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. T.H.

2. Ἐκεῖνα τὰ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. J.Br.

Ἡσιόδου] Vid. Ἑρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J.Br.

8. Ὅς γε] Mallem ὡς γε. M. du S.

11. Ἀκούων ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua *Luciano* manus conſtet, ἀκούων ἐναυτίων· tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 15. οἵτε ἀκούοντες ναυτιῶσι λῆρ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam *Kuſtero* Praef. ad *Jamblich.* idem reſtituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναυτίασα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἠναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe; nam iſtae particulae περὶ μὲν γάρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam *Aldus* ex ingenio muraverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. T.H.

πιθανὸς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ἦν ἔπαθον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ὑπνεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν.

peditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων [a] ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ὑπηρετῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὑποδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν δοκοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ πολὺ τόκων διαφερομένους, καὶ ὑπὲρ μισθῶν παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπο-

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non

[a] Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *AtW.*

18. Ἀτεχνῶς] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐν λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς. Ἄνευ τέχνης τοῦτ' ἔστι δόλου. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτεννῶς, μὴ πεπατημένως τοῦ κ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτέχνως δὲ ὡδὶ τὴν τέχνην δηλοῖ. *G.*

Ἀτεχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demosth.* ἀληθὴς· τέχνη, ὁ δόλος ὡδὶ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθὲς ἐστιν. Capp. V. VI. & sequ. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *J. B.*

19. Τούτοις] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phrasin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus & ab Interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἐσπέσθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν.
Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.

Distingue, & verte:

Πᾶσαι ἅμ' εἰσπέσθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν·
Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἄρ, ὡς εἶδόν τ' ἐπιτύθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα.

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Aelian.* V. H. I, 3. de rana Ægypt. καλάμου τρύφος ἐνδεκὰν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται. *demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Æthiop. X. c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς· *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit Clariss. *L. Bos*, & *Scholiastes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας· p. 197. τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222. τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἴχοντο. *T. H.*

27. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένουσι] Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν· propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648. A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάντ' ὑπομένουσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. *Chrysostom.* πρὸς τοὺς Ἐχ. παρθ. συνεισ. p. 245. B. πάντα αἱροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην φεύδειν· *citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epist. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντως Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πάντ' ἐπομόνως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πάντ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομόνως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, & ad istum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάντ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενετέον πάντα ἑτοίμως τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ· *nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male*

non pecuniæ cauſa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ cauſa cuncta ſuſcipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic ſoli adfixos.

6. Fruſtratus igitur hac ſpe magis etiam moleſte ferebam, ſenſim tamen me conſolans, quod cum multis, iisque ſapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens ſim, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi inſomnem aliquando noctem horum cauſa ducenti viſum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroaſtris diſcipulorum & ſucceſſorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & ſacris quibusdam aperire

μένους. τούς τε τὴν δόξαν ἐπιβαλλομένους, ᵇ αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὑπομενοῦντας· ἡδονῆς τε αὖ ἡδὺν ἄπαντας καταγορεύοντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

Σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἠρέμα προμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὑπὸ σωφροσύνης θαυμαζομένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καί μοι ποτὲ ἀθυμοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ ἀθανάτων· ἦκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε καὶ ἅδειν τὰς πύλας,

ᵇ Αὐτῆς ἕ. π. ἐπ.] Αὐτοῖς F. vitioſe. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας· cum quibus fere conſentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας ἢ πράττοντας. Poterant haec *Luciano* non indigna videri, ſi certa vetuſtarum membranarum fide niterentur : formula loquendi ſolemnis πάντα λέγειν ἢ πράττειν, *omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adfici, ut ne quicquam inhoneſti patrare cogatur. T.H.

35. Ἐπὶ σωφροσύνῃ ἀθανάτων] Haec profert *Thomas Mag.* in Διαβόητος, quum docuiſſet ἀθάνατον & ἀθανατοῦσθαι plurimum in deteriorem partem uſurpari, tamen monens μὴ προσῆκεν ἐνίοτε ἢ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius eſt, quam veterum more in utramque partem dici : ἀθάνατος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ ἢ σωφροσύνῃ ἀθάνατος πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python ἀθανατοῦμεν ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum eſt maculam emendatu facilem eruditiſſimos homines effugiſſe apud *Stephan.* in Εὐκαρπία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει ἀθανατισθεῖσαν ἑταίραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, ἀθανατισθεῖσαν; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἰ τις ἀθανασθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῇ ἐγχωρίων· & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι ἀθανασθῆναι· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρείᾳ ἀθανασθεῖσα γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δαπροδοκίᾳ ἀθανατισθέντας ex *Harpocrat.* in Εὐθίας & Ἡγήμων, atque ex aliis ſimilia. T.H.

41. Τὰς ᾅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omiſſus eſt hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diverſa ratione κατάγειν εἰς πύλας ᾅδου & ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque eſt aliud, quam quod praeceſſit ζωῆς & θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium ſollicitaturi ſcena fuerit inſtructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat obſervari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ & ἀθάνατοι, ſtatim eſſe Χαλδαίους, & ſimul hominis iſtius magi nomen edi Perſicum Mithrobarzanem : non quod exiſtimem Perſarum ſapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Heſychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur ſatis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· ſed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius ſcribunt, ſedulo diſtinguere ſolent. Sunt enim, ut notum eſt, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teſte *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pauſan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους & Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχή· quam in opinionem etſi conſenſerint, in multis tamen valde inter ſe diſſidebant. Zoroaſter vero dux & auctor diſciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata ſeries ſucceſſorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὡρομάζου dixit, ſed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης & μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, ſive potius de pluribus, qui eodem iſto nomine floruerunt inſignes, non pauca ſuppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuiſſe privilegium, ut inferos haberent in poteſtate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus ma-

nium

λας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι καὶ παρά τινος τούτων ἐμπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα καὶ παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τὄνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τὴν ὁδόν.

Orci fores, & demittere, quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπεσίῳ] Θείῳ, θαυμαστῷ, πρώτῳ. G.

nium evocatorum opera requirebatur: idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις· παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί ἂν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τὰ ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἡ δὲ πεῦσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum solertia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. *T.H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῷ, quod inserendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῷ . . . . καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἴωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. *T.H.*

60. Πρὸς ἀνατέλλοντα] Ita restituit hunc locum *B2.* & postea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον· Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγξατο] Castigo ἀφανές. *J. Br.*

Ἀσφαλές] *Des. Herald.* emendat ἀσαφὲς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθ.] Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφὲς] Variant hic Edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae *Bourres* quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae *Bourres* quoque. *Delotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmuriensis Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. *M. du S.*

Ἀσα-

7. Tum me adſumtum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἑωθεν, [a] πρὸς ἀνατέλλουσα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, [b] ἣν ἐσφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκπτύσας, ἐπανῄει πάλιν, οὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ ἐκ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ χόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, ἐς μέσας νύ-

a Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *V2. B2. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατέλλοντα. *b* Ἧς] Ἣν ſola *F.* *c* Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *AIW.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *d* Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. V2. B2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντώντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῆς ἀμυγδαλῆς, καὶ τῆς ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Duport.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T.H.*

Ἀσαφὲς] Ita' pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Deſ. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὴς & ἀσαφὴς culpa librariorum ſaepius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. ἐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagorae* loco περὶ Ἀν. τ. Ν. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογος ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ἐγκινουμένη, ἀλλὰ μετά τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφεῖς illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναβ. c. XII. *T.H.*

66. Ἐπανῄει πάλιν] Vix dubito, quin litera ſit erasa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανῆειν· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζουσα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἐκπτύσας, quod abſolute poni pro ἐκπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationesque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis praeſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T.H.*

69. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam.* *J. Br.*

Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ] Πολέμων Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1073. *A.V.*

νύκλας ὅπι τ Τίγρηλα ϖολαμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, ϗ ἀπέμαξε, ϗ ϖεϊήγνισε δᾳδί, ϗ σκίλλῃ, ϗ ἄλλοις ϖλείοσιν, ἅμα ϗ τ ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπολονθορύσας· εἶτα ὅλον με καλαμαγεύσας ϗ ϖεϊελθὼν, ἵνα μὴ βλαπλοίμιλο ὑπὸ τ φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τ οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· ϗ τολοιπὸν ἀμφὶ ϖλοῦν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit me, detersitque, & circumtulit teda, scilla, aliisque pluribus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde me totum quum arte magica incantasset, & circumiisset, ne læderer a spectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲ ϑν μαγικήν τιν' ἔδυ ϛολὴν, τὰ ϖολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε τῷ ϖίλῳ, ϗ τῇ λεοντῇ, ϗ ϖροσέτι τῇ λύρᾳ· ϗ [a] ϖαρεκελεύσαλο, ἤν τις ἔρηταί με τὄνομα, Μένιππον μὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, persimilem Medicæ: me vero istis omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, si quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

a Παρεκελεύσαλο] Παρεσκεύασατο F. a qua merito omnes reliquae discesserunt.

75. Ὑπολονθορύσας] Ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἠρέμα γογγύσας. V.

72. Ἐκάθηρε] De hoc ritu *Casaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάξαι & ϖεϊκαθάραι interpretatur *Casaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Aristoph. Hesych. Suid. Eustath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumsit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα ϑ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας] *Ubi vero satis superque præparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & absterserit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονθορύσας *Scholiastes* exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἠρέμα γογγίσας. Sed scribe γογγύσας. Cæterum occasione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Hesychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo supra hodie habemus, Γογρύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὖς φωνεῖν, &c. *Hesychius* videtur omnino dedisse, Γογρύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὖς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τ̃ε τονθορύζειν originem perveslliget. Eodem significatu dixerunt Graeci & τονθορίζω. *Hesychius* iterum, Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, ϗ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει substituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ, τονθορίζει omnino profectum esse ab *Hesychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζει, significari; tum usus eo est *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque *H. Stephanus* τονθορίζειν ex *Hesychio*. *J. J.*

76. Περιελθὼν] Memini, qui mallet ϖεϊθειῶν, *lustrans sulphure*, cujus in purgandi cerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, ϖεϊκαθάραι, κυρίως θείῳ *Hesych.* quem itidem vide in Θέαγον· Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ ϖεϊκαθαρτήρια, non alia sunt, quam θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incursu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum ϖεϊέρχεσθαι solet adhiberi. Noster in Philops. §. 12. θείῳ ϑ δῃδὶ καθαγνίσας τ τόπον ϖεϊελθὼν ἐς τρίς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, *AElian.* de Anim. XI. c. 1. ϗ ϖεϊελθόντες τ νεὼν, ϗ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ ϖτήσει. Hinc ϖεϊάγειν & ϖεϊενεγκεῖν *circumferre* quasi propria lustrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τ ϖόλεως ϖοιήσαντ ϛφάγια ϖεϊαγαγόντας κύκλῳ τ χώρας ἁπάσης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποιήσαντο, ϗ ϛφάγια περιήνεγκαν τ τε ϖόλεως κύκλῳ, ϗ τ χώρας ϖάσης. Athenis ϖεϊσιάρχων erant partes ϖεϊενεγκεῖν καθάρσιον ϖερὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔξωθεν ϖεϊέρχεσθαι χοιροφορροῦντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, ϖεϊκαθαίρειν ϗ μαγεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς οἶκον] Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἔδυ] Ἐνίδυ orationi prosae melius conveniet. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.* *Ibid.*

Orpheum. PHIL. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Æaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu.

9. Jam igitur illucescebat dies, quum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimæ, & mulsum, & quæcumque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quæ

ΦΙΛ. ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; ἐ γὰ συνίημι τὴ αἰτίαν οὔτε τῦ σχήματος, οὔτε τῶ ὀνομάτων. ΜΕΝ. ἀ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, ἀ ὑ πανλελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰ οἵτοι πρὸ ἡμῶ ζῶντες ἐς ᾅδου καλεληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴ τῦ Αἰακοῦ φρυρὰν λαθεῖν, ἀ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε σιωπηθέτερον τραγικῶς μάλα πεμπεμπόμενον ὑπὸ τῦ σχήματος.

Ἤδη δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα· ἀ καλελθόντες ἐπὶ τὸ πολαμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ ἀ σκάφος, ἀ ἱερεῖα, ἀ μελίκρατα, ἀ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴ τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι ὧν ἅπανλα τὰ πα-

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τὰ νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγε. V.

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavam* rejecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥόπαλῳ lectum pro τῷ πίλῳ· quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenien sis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥόπαλον· quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, in primis quando notat Dioxippum praetulisse Ἡρακλεωτικὴν τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσοψιν, verum etiam ex *AElian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodosumque stipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲ λεοντῆν & ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, Ἡρακλέα κοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τ κεφαλῆς, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δὴ τί] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δὴ τί τοῦτο] Particularum usus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chrys.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν εὑρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερὰ ταῦτα & ἄκλειστα οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit *H. Vales.* in Not. *Manssac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὐφωνίαν &c. *T. H.*

90. Ἡγεῖταί τ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἰ με ἀπειν. &c.] In qua editione hanc pravam scripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7. singulari usus sit. V. Od. A, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι ὧν] In re non dissimili verbis simillimis usus est *Xenoph.* Ephes. I. p. 13. Παρεσκεύαζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη & ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι· & τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι & ἐνθέσθαι, *navi imponere*, quae promiscue *Xenophon* posuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a *Salmasio* certissimus admittitur ad *Vopisc.* p. 386. ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Hesych.* in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. & ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam* ἀναγομένοις *ad navigantes*, ἐπέθεντο *ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν· nunc, si lectio constet, historici sacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus necessariis:* quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, & ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν· & quum

παρεσκευασμένα ἅτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἐπιβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

1 fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates im-
5 mergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περί τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyss. Λ, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἔνθεν κἀκεῖθεν καλατέμνοντες, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται κἀκεῖ τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait A. A. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαῤῥῶν ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὸ βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι δεδομημένους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, cumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (*Opin* legendum puto) *vocant, distrahi in paludes*. Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor* lib. 1. Genes. *Justior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum*

se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis: haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς δ' ἕλη ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθέν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* A. A. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀπετέλουν λίμνην μεγάλην· quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium*. Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνῃ] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμεθα] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

mus, oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adspersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, dæmones simul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα ἐπὶ τὸ βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾳδα καιομένην ἔχων ἔτι ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δέ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ ζνυχίαν Ἑκάτην, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ὡς δὲ-

a Οἷός τε] Οἷόν τε sola F. Ceterae omnes obnituntur. b Ἐπαινὴν] Καιπεινὴν P. ἐπεινὴν F. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν A1. Edd. reliquis inhaesit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' ἐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσέως ὀρυξάμβος, ἐδὲ ἀρνῶν αἵμασι ψυχαγωγήσας ἐς Ἀφάλεξιν τὴν Ἀχιλλέως ἦλθον. *Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis* &c. *Hesychio* teste constat κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον· quod etsi non plane repudio, fere *Stramalim*, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὑδατί τι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι. *T. H.*

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro *Homerus*. *J. Br.*

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Festus* tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς & Ἐριννύας] Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem sunt, alias diversae. Noster iterum jungendo distinxit §. 11. quibus usus est *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρέσλω ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμβον, deinde, καλεπωτέραι αἱ Ἐριννύες & Ποιναί. *Polybius* in Exc. Valesi. p. 117. τινὰς Ἐριννῦς & Ποινὰς & Προστροπαίους τῶν δ' ἐκείνου ἠτυχηκότων. Pro iisdem habuerit *Æschin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἐρεβῶ & Χάῳ, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνους πυρούμβοι Ποινῶν aeternum plectuntur. *Hesychius* alterum ad alterius externum plectuntur. *Hesychius* alterum ad alterius externum plectuntur. *Hesychius* alterum ad alterius extern

πολυγμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπῳδοῦ τὸ ἄδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. καλεφαίνετο γοῦν ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καλελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα [a] μικρῷ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέν-[b] τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μιν κρούσαντος τὴν λύραν, ὡς ἀχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γοῦν ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συνειλημμέ-

barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onusta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe saucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum ha-

a Μικρῷ] Recte sic habent P. L. Margo *AiW.* & S. perperam in plerisque Edd. μικρῷ. b Τοι] Τι *J. V2.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipso pene timenda sono.* Ovid. Ep. Her. XIII, 54. & *Noster* Πέντε. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. *T. H.*

33. Ἔδδεισεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδδεισεν &c.] *Homeri* versus Il. Υ, 61. aemulatus est *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῷ, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολέμου] Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μέγιστον] *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, si *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus causam manifestam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen verosimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ ἐν τῷ Ἅιδῃ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες Oneir. III. c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu tamen 9. nisi pro τετριγυῖαι in quadam editione prisca cujuscumque Grammatici exaratum fuerit κεκριγυῖαι, quo spectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκε scribens, ὁ γοῦν ποιητὴς φησι κεκριγυῖαι, expiscari nequeo: praesertim quum *Hipponactis* scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ, sine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & κριγὴ propria ratione dicatur, ut observat *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 1520. ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γενόμενος. Hoc autem utcumque fuerit existimatum, scripturam τετριγυῖαι in plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant: *Philostrat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φυγῇ ὤχετο τετριγὸς, ὥσπερ τὰ εἴδωλα. Icon. I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ τετριγυίας αὐτῆς ἀκούσῃ. *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyss. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum descripsit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἡμενον· — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaesitor in alto Conspicuus solio pertentat crimina Minos, Et justis dirimit fontes* — ibi *Barthius Lucianum* testem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen

habens ; sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo consitum : ibi tum circumvolitabant nos stridulæ mortuorum umbræ. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in solio quodam sublimi sedebat : adstabant autem ipsi Pœnæ, scelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiscentium in vita. Seor-

ἐνῶ, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινῶ πολέμω παρόντες. ὅμως δ' ἦν ὁ βέλτιςῶ Χάρων, ὡς εἶδε τ̃ λεοντῆν, οἰηθείς με τ̃ Ἡρακλέα εἶναι, c ἐσεδέξατό με, κ̀ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενῶ, κ̀ ἐπιβᾶσι διεσήμαινε τ̃ ἀτραπόν.

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μ̃ ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενῶ αὐτ̃, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιςον ἀφικνέμεθα, τ̃ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τ̃ νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τ̃ Μίνω δικαςήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μ̃ ὑπὲρ θρόνου τινὸς ὑψηλ̃ καθήμενος· παρειςήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, κ̀ ἀλάςτορες, κ̀ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, κ̀ πορνοβοσκοὶ, κ̀ τελῶναι, κ̀ κόλακες, κ̀ συκοφάνῃ, κ̀ τοιοῦτῳ ὅμιλῳ τ̃ πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ

c Ἐσεδέξατο] F. ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο.

43. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδελῳ τὸ φυτὸν· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπῳ, ἐν ᾧ φύεται· ὡς ℭ * παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. V.

44. Τετριγυῖαι] Τριζουσαι. G.

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγῳ. G.

* Παρ' Ὁμήρῳ] Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελῳ per accentum illato significandi discrimine. T. H.

men non possum neglectum ab aliis insignem *Philostrati* locum, ut tum difficultatem ejus obscuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar : sic apud eum Apollonius VIII. p. 352. οὐκ ἄχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων κ̀ ταῦτα τ̃ ποιητῶν. . . . . λεγόντων τε αὖ ἐν Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τ̃ ἀδελφὸν τ̃ Σαρπηδόνῳ ἀποθανόντα χρυσῷ μ̃ σκήπτρῳ ἐτίμησε, κ̀ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τ̃ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν οἱ ὁ παρηγήσατο. Ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyss. Λ, *qua Ulysses inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* sedes *legitur accessisse*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim insigniri Odysseam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. δευτέρᾳ ψυχοστασίᾳ volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat πρωτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam Λ. tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem ; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor : quippe manifestum est nihil eorum, quae *Philostratus* habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssea tota, ne dum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam *Æschyli* Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X, 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent : vide *Poll.* IV, 130. ubi similiter ἐν Ψυχοστασίᾳ, *Æschyli* nomen reticens, scripsit : doctissimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit industriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æschyli* ; ex cujus itidem notatis facile revincii potest incogitantia *Th. Reinesii* V. L. II. p. 124. haesitatione praeposterа non satis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. *T. H.*

48. Ποιναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. sed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non solet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot.* Flor. 179. C. *M. du S.*

59. Το-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσῆσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστον αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενον. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἦσαν οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταύτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολελυμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

Ὁ δ' ἐν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

sim porro divites sordidique fœneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accusant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quædam esse fide dignæ, quippe quæ semper adsint, neque unquam absistant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes pœnas sub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. Μέγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστατῶν & τοκογλυφῶν, sic ὀβολοστάτων & τοκογλύφων *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακι corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἐπίστρεπτος κόραξ, & τὸ κόρακος ἐπιστραφέντος. *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres τετρακισχίλια σιδηρᾶ φορεῖν ἔχουσα κόρακας καμπυλωμένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτουσας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ· κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅταν βούλωνται, καλασπᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπεσεῖν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν ἢ νομίζειν κόσμον· ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον. *Gloss. H. Stephani: Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus, repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semestr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii*-locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ἄγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur κοῦνις, quae *Hesychio* πέδη, &, Κοῦνικες, οἱ βαθεῖαι πέδαι,

ſubituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari ſe poſtulabant, oſtentationem eorum breviſſimi temporis inanem, & faſtum deteſtatus; itidemque quod non meminiſſent ſe mortales eſſe, ac bona mortalia ſortitos. Hi autem, exutis ſplendidis iſtis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demiſſo in terram vultu adſtabant, quaſi ſomnium aliquod ſecum retractantes, quam apud nos habuiſſent, felicitatem. Quare ego iſta quum viderem, impenſe gaudebam, &, ſi quem agnoſcerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuiſſet in vita, & quantos ſpiritus tunc geſſiſſet, quum multi mane veſtibulis adſtabant egreſſum ejus expectantes, impulſi excluſique a vernulis: hicce

ὑφέξονλα κατ' ἀξίαν τ̃ τελολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπλελο, τ̃ ὅτι πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τέλυφωμένων, καὶ μονονυχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι ϖειμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτ̃ν, καὶ τ̃ ὑφοφίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηλο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητ̃ν ἀγαθῶν τέλυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμβοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα ϖάνστα, πλούτους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενθυκότες ϖαρειστήκεισαν, ὥσπέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τ̃ ϖαρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτ̃ν, ϖροσιὼν ἂν ἡσυχῇ ϖως, ὑπεμίμνησκον οἵαν ἦν πρὸ τ̃ βίον, καὶ ἡλίκον [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοί μ' ἔωθεν ὑπὸ τ̃ [b] πυλώνων ϖαρειστήκεισαν, τ̃ ϖρόοδον αὐτ̃ῦ ϖειμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ [c] ἀποκλειόμενοι ϖρὸς τ̃ οἰκετ̃ν.

[a] Ἔφύσα τότε] Vitium *B2.* ἐφύσατο *Bourdelotius* expreſſerat in *P.* [b] Πυλώνων] P. L. Margo *AIW. F.* ϖροθύρων, quae interpretatio eſt. [c] Ἀποκλειόμβοι] Ἀποσειόμβοι P. Margo *AIW.* & *F.* male.

87. Ἀναπεμπαζόμβοι] Ἀριθμούμβοι, σκεπτόμενοι. *G.*

ἄαι, quas utrasque copulavit *Ariſtoph.* in Pl. v. 276. apud *Demoſthen.* ϖερὶ Στεφ. p. 494. D. Tromos AEſchinis pater Elpiae ſervivit χοίνικας ϖαχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque ſoleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo ϖροσῆεσαν, ad σκύλακα delatus ſum huic, ut opinor, loco appoſitiſſimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Λαβὼν μ̃ ἐν τ̃ σκύλακα τ̃ τ̃ Προξένου, Κἄπειλα δῆσον αὐτὸν — ibidem praecedunt κλοὸς, κλοιὸς & ἄλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiverſarentur AEtolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἑκάστῳ ϖροσθεῖναι ϖερὶ τ̃ τράχηλον videatur, quem haec ipſa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam ſi legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκας̃ αὐτ̃ν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμεν̃, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius reſtabit, quod ullam in partem offendat. *T. H.*

67. Ἀποτελουμβίας σκιὰς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J. Br.*

Ἀποτελουμένας] Conjiciat aliquis haud abſurde ἀποτεινομένας ἀπὸ τ̃ σωμάτων, quomodo locutus eſt *Ariſtoteles*; vel, ſi ſerves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τ̃ σωμάτων· neceſſe tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T. H.*

72. Σφόδρα τινὲς αὐτ̃ν] An ſcribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. *F. G.*

78. Πλούτοις] Paulo poſt iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & paſſim apud hunc. *M. du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι ϖειμ.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hiſce & ſequentibus perquam ſimilia. *T. H.*

91. Ἔφύσα τότε] Mutaverant *B2.* & *P.* fecerantque ἐφύσαλο. Veterem ego eamque genuinam ſcripturam repoſui, quam in reliquis reperio. *M. du S.*

92. Πυλώνων] Ed. *F.* ϖροθύρων· & ſic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: noſtrum non eſt id definire. Si liceat tamen, quod ſentio, aperire, huic loco convenientiorem exiſtimo vocem ϖροθύρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in Μισθ. c. 21. οἱ μ̃ δὴ ἔξω ἄνθρωϖοι . . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τ̃ κιγκλίδ̃ ϖλουτοῦντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τ̃ ϖάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. *M. du S.*

ὁ δὲ μόγις ἂν πόλε ἀνατείλας αὐτοῖς πορ- 95
φυρᾶς τις, ἢ χρυσᾶ, ἢ ποικίλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢν τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν δὴ ἡνιῶντο ἀκούοντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· ἦν γάρ τοι Σικελιώτῃ Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος καὶ ηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγασι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τὸν καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν παιδευμέ- 1 νων πρὸς ἀγγύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ φί-

vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro prætexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

1

13. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est judicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, um- 5 bræque suæ testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenæus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimæræ adligatum exsolvit pœna, dum diceret in multis erudi- 10 torum pecunia juvandis eum dextre fuisse versatum.

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice

[a] Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem σοᾶς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certissima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἦτος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης * ὁρμώμενος, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστὴς. πάρεδρος Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰσχρότατα θωπεύων καὶ †κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. *V.*

* Ὁ μεμηνὰς δεινῶς] Ὁμόμειος δεῖνος V. G. non agnoscunt ὁμομειος, sed δεῖνος etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μόμεν · hinc pessime dederant in E. A. ὁ μεμηνώς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχόταλα & παρὰ τὸ μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. Doctiss. *du Soul* haec Latina mixta Graecis: *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus, oriundus ad ventrem & coquos. Aderat semper Dionysio* τῷ πρεσβύτῃ *in Sicilia, augens ejus luxum, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum.* *T. H.*

† Κολακεύων παρὰ τὸ μετρίου] Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipse *Lucianus* passim & alii. Sic in Revivisc. c. 31. Πολυξένη ἀπάσχολος πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conscrib. Hist. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καταῤῥιπτούσης. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *J. J.*

95. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poetae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit; ἑ τοιαῦτά μοι ὁ λαταναφόρος σύροιδεν. Usus est Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Isidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἑκητι. *T. H.*

98. Στῆθος] Vide quae supra ad *Nigr.* c. 11. annotata a me sunt. *M. du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος καὶ ηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοᾶς καταμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: αὗται (σκιαὶ) τοίνυν ἐπιδεῖν ἀποθάνωμεν, καὶ ηγοροῦσί τε & διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν ἐπὶ τοῦ βίου. *J. G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀρ. ὁ Κ.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego προσδεδεθέντα· absurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. *M. du S.*

Vide N. Δ. XXX.

10. Τῶν

ce mi, multa miſerandaque erat audire ac videre; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotæ: Chimæra diſcerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, ſervi, ſatrapæ, pauperes, divites, mendici; cunctosque pœnitebat patratorum: nonnullos agnovimus etiam conſpicati, eorum de numero ſcilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero præ pudore vultus tegebant, ſeſeque avertebant: quod ſi forte reſpicerent, valde quidem ſervilem in modum, atque adulatorie, illi ipſi, qui fuerant quam putas graves, & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa; & quum interquieviſſent, denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa, Ixionem, Siſyphum, Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ γ' ἐλεεινὰ ἦν ἀκῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὀπλωμένων, καὶ τρύβλαι, καὶ τύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρατλε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπλε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τελουμένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δέ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, ὡς οἴει βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται πολλοὶ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον

16. Καὶ στρέβλαι] Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπτω. *V.*

28. Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο] Τὸ ἥμισυ τῶν τιμωριας. ὡς ἐπὶ ‡ δασμοῦ δὲ τοῦτο προσείρηκας διέχειν ὑπερβαλλούσῃ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. *V.*

‡ Δισμῷ . . . προσείρηκας . . διέχει] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. δασμῷ & mox προσείρηκας & διέχειν. *M. du S.*

Senſus eſt: ἡμιτέλεια vero quum dixit, quaſi de tributo loquerentur, mirifica voluptate aures (lectorem) perfudit. Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: καιρῶν pro κακῶν librarii vitium. *T. H.*

10. Τῶν πεπαιδοῦμένων] Quo in numero cenſetur Plato. *J. Br.*

16. Ὀπταμένων] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias: ſed vide *Noſtrum* ſupra N. D. XXX. infra in Ις. Ἀλ. II. c. 29. & Πένθ. c. 8. *M. du S.*

17. Ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὁ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὀπίσθεν δὲ δράκων. *Heſych.* *A. V.*

Hujus deſcriptionem vide Il. Z.

20. Πένητες, πλ. πτωχοί] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πτωχὸν & πενητα diſtinguit:

Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα.
Τὸν δὲ πένητ' ὀρθῶς, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα.
Περιγενέσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

Id eſt, *nihil cum eſt, nihil deſit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II, 12. *A. V.*

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus; paulo poſt ſimili ratione, φοβερόν τι καὶ δεδορκότων· hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex προσβλέποιεν facile reperas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοὶ, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem, quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae cauſa interponitur ὡς οἴει· *Oenom.* apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ δὲν ὡς ἤκουσα, ὡς οἴει ἠγανάκτησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. πόσης οἴεσθε γέμειν σωφροσύνης. Pari modo ὡς δοκεῖς· *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. *T. H.*

Ibid. Τε] L. & Ed. *J.* In aliis τε. *M. du S.*

29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. *J.* Reliquae ἀναπαυόμενοι. *M. du S.*

λον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσον! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.

Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον; εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς, καὶ σαπρικότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς ἀφ' ὧν πολυαρχὲς ἡ παριχεία. τὸ μέντοι ἀναγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἄπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ ἀφ' ὀλίγων ἀναθεωρῶντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim ſpatium occupans agri.

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acheruſium, invenimusque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere inſolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile: omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis: vix tamen permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Jacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, fer-

32. Χαλεπῶς ἔχοντα] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a *Luciano* diverſum, aut certe *Lucianum* ipſum juniorem & nondum ſubacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοντα] Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τῶν δίψους· ſed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariſſ. *M. du Soul* animadverſiſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσον] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγενῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόπον ἀγροῦ] *Homer.* Odyſſ. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριβώλακος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃς δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. *J. Br.*

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyſſ.* ad Pſalm. p. 364. B. ſed voce nonnihil vitiata: καὶ ἀφ' οὗτο παλαιός τις ἐρρυτιῶν ἐγενόμην. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet *D. Hoeſchel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyſſ. Κ, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὐτούς] In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὖους ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πρὸ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτοὺς] Non diffiteor αὖους ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς παριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat: jam ſi forte αὖοι commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ ἀφ' ἧς παριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit ἀφ' οὗ πολυαρκὲς ἡ παριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa veſtigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur: praeterea quam ſit oportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & ἀφαλύεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur: atque inde ἄλυδα quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex *Ariſtotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἄλυδα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox: οἱ μυλίαι ἄλυδοι· νίτρον δὲ καὶ ἅλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo poſt: τὰ μὲν λυτά ἐστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυδα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque ſaepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili auguſtiſſimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυδα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· διὸ ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, ὅτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ πεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur: *Æſchin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſi-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctisque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττουσες. [a] ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἄγαρκες δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι ἀγαρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μελαίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· ἐδέν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' ἐδενὸς ἔτι ἀγαρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ ἀγαπάτειν ἕκαστα ἡ Τύχη, ἄγαφορα καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ

a Ἀμέλει] Ὡς P. L. J. Margo AIW. Est interpretamentum. b Ὁμοίων] Ὁμοίως F. c Πομπεύουσι] Πομπευτοῖς P. L. J. Margo AIW.

50. Σκελετῶν] Ἀπεξηραμμένων. G.

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς ψυχῆς ἀθανατίζεσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχεύσαντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat σώματι τάχα ἀγαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ ἀθάνατον ἀδιαλύτῳ εἶναι· &c, τὸ ὁρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει ἀγαλύεσθαι καὶ ἀγαπίπτειν καὶ ἀγαπετέσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum νεκροὺς καὶ σωθεκότας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Lucciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T.H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit ὃ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισκ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: ὃ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπισάμενον. *T.H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. *J.* ὡς pro ἀμέλει habent. *M. duS.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ſi res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile crebberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπόρουν δὴν πρὸς ἐμαυτόν. Sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, perparum interest: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. *T.H.*

55. Τὸν μεταίτην Ἶρον] *Homer.* Odyſſ. Σ. *J. Br.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. H. *J. Br.*

56. Πυρρίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. duS.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους προσαδέσα, καὶ τὴν κεφαλὴν ὑψάσα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε· τὴν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὴν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ καὶ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὴν μὲν Κροισον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὴν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μελενέδυσε. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρελθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστον ἀποδὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενον τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ὀπισᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσ-

instruxit, tiara impoſita, ſatellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri ſervilem ſchemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc ſpectaculum. Sæpe verò per mediam pompam immutare ſolet nonnullorum habitus, haud ſinens ad finem usque pompæ intereſſe quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore veſtitu Crœſum coëgit ſervi captivique ornatum ſuſcipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa ſervis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permiſit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diverſus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum inſtans ipſis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quaſi

[a] Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AIW.* [b] Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι Margo *AIW.* [c] Μελενέδυσε] Jure ſic repoſitum in *B1. 2. P. S. A.* quum in vetuſtis foret μετενέδησε.

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia ſunt σκηνὴ, ἁμασκηὴ, κατασκηὴ, συσκηὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpoſitis adjicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. *OEnomaus* apud *Euſeb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ ἁμασκευάσαι αὐτοὺς γενόμενος Θεοφίλης· quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noſter* περὶ τοῦ Περ. τελ. ſub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut *Faber* voluit, τοῦ δράματος ἁμασκοῦς, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. τὴν συσκηὴν τοῦ δράματος a qua re ipſa diverſa non eſt Cod. Flor. lectio τὴν κατασκηὴν, quam ſibi non diſplicere teſtatur *Salmaſius*. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio ſcenae ſimillima, uſurpari nihil eſt quod miremur: potius autem hic loci compoſitum, quam, uti in aliis Codd. extat, ἐσκεύασε, probaverim. Jam tiaram & diadema, ſive regium inſigne candidae faſciae ob tiaram circumvolutae, ut ſaepe ſolet, diſtinxit *Noſter*, qua de re monuit *Barn. Briſſon.* de R. P. I. p. 32. Simili modo cauſia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος *Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illuſtrat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. c. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. *T. H.*

71. Δεῖ] P. ſolus: in aliis δεῖν. *M. du S.*

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice tranſire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iisdem inſignibus & ornatu.* *T. H.*

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἔπισκ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Μαίανδρος dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia ſupellectilem Polycratis in templo Junonis ſuſpendiſſe poſt ejus mortem dicitur: ſed ex ſeqq. paginis patet, ſucceſſiſſe eum Polycrati; & ſemel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non ſit opus. *M. du S.*

Μαιάνδριον] Vide *Fac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 53. ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili diſcrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. Μαιάνδριος, *Philoſtrato* Μαίανδρος. *T. H.*

79. Μελενέδησε] Scribe μελενέδυσε. *J. Sr.*

Μελενέδυσε] Antiquiores fere Edd. μελενέδησε, quod prima *B2.* mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gatakerus* ad *M. Aurel.* XI, 24. *M. du S.*

87. Ἀ

quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, sed Polus Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὥρ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ϗ ἐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [d] Οἶμαι δέ σε καὶ τῶ ὑπὲ τὴ σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶ δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· ϗ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ ϒ Κέκροπ ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ ϒ ποιητῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος ϒ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκας ος αὐτῶν τὴ χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, ϗ τὸ πρόσωπον ἀποθέμενος, ϗ Ικαλαβὰς ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν, πένης ϗ ταπεινὸς προέρχε), οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. ταῦτα καὶ τὰ τῶ ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

[d] Οἶμαι δέ σε] Hoc loco ex *AIW.* σε inserui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. *G.*

1. Ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν] Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε ϗ * τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τῦ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸ χρώμενον ἄγειν. *V.*

* Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλαι. *M. du S.*

87. Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro τοὺς ἀποδιδόντας ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. *T. H.*

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati sunt.* *F. G.*

Ibid. Οἶμαι δέ σε τῶ &c.] Dè mihi visum fuerat mutandum in σε· sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Dousam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. *T. H.*

89. Ἑωρακέναι σε τούς] Illud σε ex MS. R G. in textum recepimus. *M. du S.*

91. Κρέοντας] Confer infra Ἀ. Μισθ. c. 5. *L. K.*

95. Προῆλθεν] De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι scenico notavimus p. 33. *T. H.*

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν] Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. & Ser. *J. B.*

1. Ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν] *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. *J. Br.*

Ibid. Ἐμβατῶν] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβαταῖς. *T. H.*

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videsis *A. Gellium* VII, 5. & *Nostrum* Ἀ. Μισθ. c. 5. Z. Τρ. c. 3. De utroque Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

4. Σουνιεὺς] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. *J. Br.*

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. *T. H.*

5. Μαραθώνιος] E. Marathone vico. *J. Br.*

16. Ἐν

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὑπογράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑτᾶρε. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ θεβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἐρριμμένος ἐν σκοτεινῷ τινι, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ὑπερκείμενος. ἐπειδὰν γάρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον πόδος) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλαχεῖν πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πολυχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Æacus admensus est suum singulis locum (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *AIW.* quod vulgata lectione non est deterius.

16. * Ἐν παραδύσῳ που] Ἐν παρακεκρυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ. *V.*

† 20. Ἐπειδ' ἂν γὰρ . . . ὁ Αἰακός] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπέσησαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τοῦ ὀνόματος ‡ ἕτυμον παραλαβόντες εἰς σωηγορίαν· βούλονται γὰρ ἐν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάζειν· ὃ συμβαίνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τοῖς τάφῳ παραδύσι αὐτοὺς παραδίδωσι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον οὐ πλέον πόδος] Καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ πυρὶ θαπλομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἡ σποδὸς § ἐπίσχει. *V.*

26. Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. *V.*

* Εὐπαραδυσώπῳ] Εὐπαρακεκριμένῳ] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *M. du S.*

Habent ἐν παραδύσῳ, quod post *Demosth.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Hesych. Suid. Eustath.* ad Od Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παράδυσον, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράδυσον sit etiam τόπος μικρός, γωνία, *angulus*, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *T. H.*

† Ἐπίσησαν] *F.* ἐπίσησαν. & C. *M. du S.*

Intellige, *Aeacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἕτοιμον παραγόντες] In Ed. A. & *V.* ἕτοιμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*

Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul*: Αἰακὸς, *quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus.* Mox dedi γὰρ ἦν· nam τῶν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδιδέασι vel παραδιδῶσι. *T. H.*

§ Ἐπίσχει] C. ἐπέχει vel περιέχει. *M. du S.*

Atticam formam servant *Scholia* V. Πυρὶ θάπλειν illustravit *Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν παραδύσῳ που] Παραδύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραδύσῳ, *clam, occulte*: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo respexit *Harpocrat.* in Παράδυσον· quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σκοτίως δὲ ἐν παραδύσῳ junxit *Eunapius*, H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς ἐν παραδύσῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ', ubi legitur παρ' ὅσον. *T. H.*

22. Οὐ πλέον πόδος] Eadem in Dialog. mort. *Philist.* apud

centes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede resarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

διδάσκονλας γράμμαλα, ϗ ὑπὸ ϖ τυχόντ@ ὑβριζομένους, ϗ κτ' κόρρης ϖαιομένους, ὥσϖερ τ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμόταλα. Φίλιππον γὰρ τ Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμην@ οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτ ἐδυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ὀνγωνίῳ τινὶ μισθ ἀκούμν@ τὰ σαθρὰ τ ὑποδημάτων. ϖολλοὺς δὲ ϗ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μελαιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

18. PHIL. Absurda narras de regibus, & parum abest quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adsunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quæ alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendidorum: eos

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ ϖερὶ τ βασιλέων, ϗ μικρ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπρατ̃ε, ϗ Διογένης, ϗ εἴ τις ἄλλος τ σοφῶν; MEN. Ὁ μὲ Σωκράτης κἀκεῖ ϖεριέρχε) διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, ϗ Ὀδυσσεύς, ϗ Νέστωρ, ϗ εἴ τις ἄλλ@ λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσηντο αὐτῷ, καὶ διῳδήκει ἐν τ Φαρμακοϖοσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστ@ Διογένης ϖαροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, ϗ Μίδᾳ τῷ Φρυγί, ϗ ἄλλοις τισὶ τ ϖολυτελῶν.

c Ἐπεφύσητο] Hoc notatum ad oram *AiW.* probavi, quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2. Aristoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

32. Ἐδείχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον σιωέσῃ, ϗ τοῦτο ϖαίζει· τὰ δὲ τ ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑϖὸ τ τυμβωρυχούντων ϖαρὰ τὰς τριόδους * ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο Δημογελᾷ. *V.*

* Ἐσκυβαλισμένα] C. & V. ἐσκυβαλευμένα. *M. du S.* Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλεύειν, quanquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. κἂν μυρίων ϖηχῶν γῆς κύριο@ ὑϖάρχῃς, θανὼν γενήσῃ τριῶν, ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. ϖοδιαῖον λάβοιεν τόϖον ϖρὸς τῇ Ἀϊακοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πτωχεύοντας] Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ ϖρῶτα δ. γρ.] Inter hominum vilissimos hic recenseri notat *Desid. Herald.* Anim. ad *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. *T. H.*

33. Μισθοῦ ἀκούμεν@ τὰ σαθρὰ τ ὑϖ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἄκεσις, ubi ex *Vascosani* supplenda est Editio novissima: Ὅμ. ϲὺ Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἠπήτης μοι ἐπίση. Τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit *Kusterus* ad *Aristoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Nostet* vilissimum opificium, au certa quadam ratione Philippo tribuerit, compertum non habeo. *Scholiastae* conjectura non inepta est, neque abhorrens. Quod sequitur ϲὺ ταῖς τριόδοις adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Milesi. I. p. 4. *stipes in triviis erogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τ ὑϖοδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἰσ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito: illum ita descripsit *Homerus*, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: hujus casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: ϖαραμυθεῖται δ' ἔτι μὲ ὁ Παλαμήδης, inquit in *Xenophont.* Apol. p. 411. ὁ ϖαπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulysse res est alia: ejus enim facinus in Palamede designatum fuerat exsecratus: sic enim in *Xenophonte* sequitur: ἔτι γὰρ ὁ νῦν ϖολὺ καλλίους ὕμνους ϖαρέχε) Ὀδυσσέως τ ἀδίκως ἀϖοκτείναντ@ αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τ Φαρμακοϖοσίας] *E cicutae potione.* *J. Br.*

Ibid. Φάρμακοϖοσίας] *Plato* in Phædro. *J. B.*

τελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμελπομένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑποκαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀφασκέπλεως μετοικεῖν ἀ φέρουσας τὴν Διογένους.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅσῳ σὺ ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι τοὺς πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· ἀ γὰρ οἶδ' ὅπως, καὶ τοῦτο λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὐθέσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων· διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [b] περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κληγάρηλο πολ-

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

[a] Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. [b] Περὶ] F. ὡσθ' correctum in A1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. *J. B.* Ἀναμετρουμένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. *Euripid.* Ion. v. 250. Μνήμῃ παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14. — τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ· plura dicentur alio loco. *T. H.*

60. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id *Polluci* eſt VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ἵνα ἐν οἷς χρηματίζειν. *Ariſtoteles* προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud *Harpocrat.* in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua *Pollucem* deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte *Valeſius* obſervavit: atque ita *Æſchines* de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθεῖναι ἐκκλησίας. *Liban.* Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controverſa vis verbi apud veteres in *Demoſthenis* initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν· ibi notat *Ulpianus* quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐπεισῆκτο σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συμβαλλεῖσθαι· καὶ προετίθεσαν τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὅ, τι λέγουσι· nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec *Valeſium* praeteriit, ſunt reſtituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἢ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὐκ ἀεί· idque non *Ulpiano* ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit *Wolfius*, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τοῦ προτιθέναι poteſtas, quae *Demoſthenis* enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in *Iſocratis* Συμμαχ. p. 162. A. ἀποφαινούμενος, ἃ τυγχάνω γιγνώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. *Thucydid.* III, 38. Θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώμας aut ἀγνώμας· c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει *Scholiaſtes* τοὺς πρυτάνεις exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν ἀγνώμην αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum *Ulpiano* ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, ſuperbiæ, injuſtitiæ, tandem ſurgens aliquis populi moderatorum prælegit ſcitum tale.

λὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία, ϗ ἀδικία, τέλ@ ἀναϛάς τις τ̃ δημαγωγ̃ ἀνέγνω ψήφισμα τοιῦτον.

PSEPHISMA. 70

ΨΗΦΙΣΜΑ.

20. Quandoquidem multa & injuſta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes deſpicatui habendo, viſum eſt Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœnas ſubeant, non ſecus atque aliorum improborum; animas autem ſurſum remiſſas in vitam demergi in aſinos, usque dum in tali ſtatu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, aſini ex aſinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipſis mori. Dixit ſententiam Cranion Sceletionis F. Necyſienſis, tribu Alibantiade.

Ἐπειδὴ πολλὰ ϗ ἄδικα οἱ πλούσιοι δρῶσι περὶ τ̃ βίον ἁρπάζοντες, ϗ βιαζόμενοι, ϗ πάντα τρόπον τ̃ πενήτων καταφρονῦντες, Δέδοχθαι τῇ βουλῇ, ϗ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μ̀ σώματα αὐτ̃ κολάζεσθαι, καθάπερ ϗ τὰ τ̃ ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τ̀ βίον, [c] καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἕως ἂν ϗ τῷ τοιούτῳ ἀπαγάγωσι μυριάδας ἑκατὸν πέντε ϗ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, ϗ ἀχθοφοροῦντες, ϗ ὑπὸ τ̃ πενήτων ἐλαυνόμενοι· τεύντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τ̀ γνώμην Κρανίων Σκελετίων@ Νεκυσιεὺς, Φυλῆς [d] Ἀλιβαντίδ@.

Hoc lecto pſephiſmate ſuffragia dant ma-

Τούτου ἀναγνωσθέντ@ τ̃ ψηφίσματ@ ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆ-

c Καταδύεσθαι] Ex A. *J. V2.* quibus adſentitur Margo *AIW.* Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, ſequuntur. d Ἀλιβαντίδος] A. P. idemque adſcriptum in ora *AIW.* Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδος.

qua de re ſententiae dicendae forent, ac ſuffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων Πρόθετο λέχλω Κοινῷ κηρύγματι πέμψας· ſolemne eſt ingenioſiſſimo poëtae phraſes a ſuae gentis moribus derivatas aliorſum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι λέχλω, hiſce lectis non ſtatim ἐκκλησία σύγκλητ@ in memoriam venit? neque obſcurum eſt perito linguae Graecae, quare, quum in ſuperioribus exemplis προθεῖναι conſpiciatur, ipſe Medium uſurparit. Προθέμαλα recentioribus eſſe *Imperatorum edicta* ex *Cangii* Gl. M. & I. Gr. conſtare poteſt; quam vocem an perinde atque ἐκθέμαλα refutaturi ſint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem neſcio. *T. H.*

61. Πρυτάνεις] Qui ſunt vide apud *Etymol. M. A. V.*

66. Ἐπεὶ γάρ] Saepe mutari vidimus γ̀ & γοῦν· idem ne hic contigerit, valde metuo. *T. H.*

Ibid. Κατηγόρητο] Sic ſcribitur paſſim. *M. du S.*

78. Καλαλύεσθαι] Angl. καλαδύεσθαι. *J. B.*

Καταδύεσθαι] Vulgo legitur καταλύεσθαι· quod ferri quidem poſſet, niſi hanc aptiorem & concinniorem ſcripturam ſuppeditarent A. & Ed. *J.* ſic *Plutarch.* 1399. 1. εἰς κιβωτὸν ἐνδυόμ@. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰς τ̃ ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. *M. du S.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κράνιον, σκέλε-

τ@, νέκυς· mortui ἀλιβάντες a poëtis appellantur. *J. Br.*

84. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδ@] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλιβάντες ſunt νεκροὶ. vide *Heſych.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδ@] Angl. Ἀλιβαντίδ@. *J. B.*

Ἀλιβαντιάδ@] Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐϛι, ζωϊκῆς λιβάδ@, ἤγουν ὑγρότητ@ ἄμοιρ@ ὤν. Ἀλιβάντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντιὰς finxit. *A. V.*

Ἀλιβαντίδ@] Ἀλίβας eſt *mortuus*; &, ſi *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noſter*. Malui autem Ἀλιβαντίδ@, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis eſt Ἀλιβαντιάδ@. *M. du S.*

Ἀλιβαντίδ@] Ferri poterat Ἀλιβαντιὰς, ut Πελοπίς, Πελοπιὰς, ejusque generis non pauca: ſed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἱπποθωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντίς. *T. H.*

85. Ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζειν & χειροτονεῖν ſeparant jura civium; notiſſimum ex oratoribus Graec. *J. B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno conſenſu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi poteſt ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T. H.*

πωλῆθ@, ϗ ἐνεβριμήσαλο ἡ Βριμὼ, ϗ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερ@· ὕτω γὰ ἐντελῆ γίγνε@, ϗ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὅσῳ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενο@, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τ' ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔτι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, ϗ ὠχρὸν, ϗ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τ μὲν αἰτίαν οἶδά σε τ ἀπορίας, ὅτι ὦ@ τ σοφῶν ἐγένελο, ὃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ ὃ

gistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt.

21. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato (est autem captus oculis senior, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:

a Σου] Σοι P. Margo *AIW.* Defendi poterat: sed longe melior vulgata.

87. Ἐνεβριμήσαλο] Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. *V.*
91. Ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζε@ τῷ Ἄδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τ ἄλλων ἁπάντων νεκρῶν. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Φερσεφόνη &c. *F.G.*
Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*
98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲ αἰτίαν οἶδα σου τ ἀπορίας, ὅτι ὦ@ τ σοφῶν ἐγένε@ο, ὃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt:* ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est ὃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a se ipso dissentire.* *J.G.G.*
Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter se sentiunt.* Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus*; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus:* Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰ αὐτοὺς τούτους εὑρίσκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. *J.F.*
Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Isocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὕτως ἀλογίσως ἔχομεν, ὥσε περὶ τ αὐτῶν τ αὐτῆς ἡμέρας ἃ ταῦτα γινώσκομεν. *M. du S.*
4. Ἀποσπάσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 257. *T.H.*
5. Ὁ τ ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Φερσεφόνη &c. *F.G.*
Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*
98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲ αἰτίαν οἶδά σου τ ἀπορίας, ὅτι ὦ@ τ σοφῶν ἐγένε@ο, ὃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt:* ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est ὃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a se ipso dissentire.* *J.G.G.*
Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter se sentiunt.* Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus*; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus:* Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰ αὐτοὺς τούτους εὑρίσκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. *J.F.*
Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Isocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὕτως ἀλογίσως ἔχομεν, ὥσε περὶ τ αὐτῶν τ αὐτῆς ἡμέρας ἃ ταῦτα γινώσκομεν. *M. du S.*
4. Ἀποσπάσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 257. *T.H.*
5. Ὁ τ ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria

dissentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensionem instituit: *Quod vero Tiresias*, inquit, *Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse* τ ἰδιωτῶν, *nolim intelligere de vita* privatorum, *sed* illiteratorum, *qui* philosophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus*: adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰ ἀνθρώπων οἱ μὲ ἰδιῶται, οἱ δὲ ἀπὸ Δημήτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφισάμενοι μὲ τ ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ὃς προκόπτοντας καλεῖ. Crates, teste *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γενηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰ ἡ φιλόλογος (σωφροσύνη) γελᾶται ὦ@ τοῖς ἰδιώταις, ὕτως ἡ ἰδιωτικὴ ὦ@ τοῖς φιλολόγοις· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare *diu quaesitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. Plato* Πολ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμην τ προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν ἐξεύρουσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονο@· ubi jam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. *T.H.*
11. Τὸ παρὸν εὖ θέμε@] *Praesentem fortunam boni* con-

ſident: at fas non eſt hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, ſuaviſſime pater, quin eloquere, neque me aſperneris, qui te ipſo cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me ſeduxiſſet, longeque ab aliis abſtraxiſſet, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima eſt vita, & prudentiſſima. Quare tu, poſita dementia rimandi cœleſtia, & fines ac principia rerum inſpiciendi, deſpues ſolertes illos ſyllogiſmos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus eſt, ſapienter uſus præter-

Θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηϑ γὰρ ὑπὸ τῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς με σὲ τυφλώτερον φθονήσαι ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δή με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τ' ἄλλων ἀποσπάσας, ἑνὶ ῥήματι προσκύψας πρὸς τὸ ὦς φησὶν, Ὁ τ' ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τ' ἀφροσύνης πανσάμενος καὶ μελεπρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καλαπτύσας τὴν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

consulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A. V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμὲ γάρ τις παλαιὸς εἰσέρχεϑ λόγος τὸ παρὸν εὖ τίϑεσθαι (neſcio an melius fuiſſet ſcripturus τίϑεσθαι vel θέσϑ) κελεύων· utrumvis enim ποιεῖν & θέσϑ, illud quidem longe rarius, hoc frequentiſſime in adagio locum tenet: idcirco *Heſychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίϑεσο, quanquam ibi, non ſecus ac tot aliis in locis, cladem fuerit paſſus, ejus paroemiae Philoſophum in Gorgia citat teſtem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν ſervaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ δὲν ⊖ ἐπὶ ταύτης (τ' τῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσϑ, monuit *Gatakerus* Pittacum, teſte *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum eſſet, reſpondiſſe, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum poſtea in proverbium abiiſſe: ibidem praeter alia plura Vir Doctiſſimus *Luciani*, qui prae manibus eſt, locum profert. Similem plane Pittaci ſententiam, quae a priore minimum diſcrepet, conſignavit *Diogen.* I. §. 78. σωτῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσϑ τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσϑ. Interpretes, ut ſolent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambroſius* ibi vertit, *quod in praeſentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* noſtrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praeſentibus contentus*, parum ipſe ſcilicet contentus verſione *Mori* minime poſtponenda, *praeſentibus bene compoſitis.* Utrumque proverbium *Eraſmus* explicuit, *Praeſentem fortunam boni conſulere, Quod adeſt aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, ſed quaecumque contigit ſors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam poteſtas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perſpecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic eſt capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ſignificabit, *res praeſentes, & quod-cumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem ſuam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non inſulſe *Ficinus, ut eo quod adeſt pro viribus bene utar*, ipſam diſputationis ſeriem huic virtuti ſuffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Ariſtippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν χρίνειν τῷ παρόντι, ut qui exiſtimaret, nihil ad ſe pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι ⊖ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲ ὡς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ μήπω ⊖ ἄδηλον· ὁποῖον ⊖ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· *omnium rerum aliarum ſecuris eſſe gnaviter utendum praeſentibus deliciis ſtatuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum ſententiam exquiras. In hac ſchola *Horatius* eruditus monuit: *Quid ſit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Adpone* — neque alia dote magis Ariſtippus Dionyſio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod ſciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασϑ ⊖ τόπῳ ⊖ χρόνῳ ⊖ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασϑ .... ἀεὶ τὸ προσπῖπτον εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσϑ τὸ παρὸν ſimilem in modum dicitur, ut in *Heſiodo* Οἶκον τ' εὖ θέσϑ, id eſt, interprete *Moſchopulo*, τ' ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι: in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἄρξαντα αὐτὸν ἑαυτοῦ ⊖ κοσμήσαντα &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τ' πόλεμον εὖ θέσϑ. IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλεύόμενοι δὴ θέσϑ· &, quod rarius eſt notatumque a Schol. omiſſo εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσϑ τὸ παρὸν unde manifeſtum eſt male ſyllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσϑ τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis uſus pateat, intelligi poſſit, addam pauca diverſi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. OEd. Tyr. v. 641. — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸν νῦν παρεστὼς εἶχ⊖ εὖ θέσϑ χρεών. *Dionyſ.* El. apud *Athen* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμεν⊖, id eſt, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque ſolet uſurpari καλῶς θέσϑαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγις', ἐν παρὸν θέσϑαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσθῇ φέρων· neque minus in ipſo proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promſit *Suidas*, quem planius atque ab *Eraſmo*, &, qui veſtigia

μενος, ὦ Ἀδραμύμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ δεῖ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὥρμα κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δή, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἀμελλόμεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θαῤῥεῖ, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον ὑπ' ἄλλοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ ἀμαυρὸν κλειθρίας ἐσρέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τὸ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ ἴθι ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ὅπῃ τὴν Ἑλλάδα. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τῆς τρυμίης ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

curras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consecteris. Hæc ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum.

22. Atque ego, etenim jam serum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginosiorem, ostendensque manu procul obscurum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lumen, illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, quum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τῦ ἄλλου] Εἰ τῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλέθριε, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ * ἐδείκνυε; Καὶ τὸ μὲ παιζόμενον τοῦτο. † αἰνίττεται δὲ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ τῦ Τροφωνίου ἀφανέσερά τε καὶ ἀσαφέσερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείων χρησμῳδουμένων. *V.*

* Ἐδείκνυες] Ἐδείκνυε V. & C. *M. du S.*
† Αἰνίττεται δὲ] Pro δὲ *M. du Soul* scripsit τι, quod an *V.* Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In sequentibus aut μαντειῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντείοις. *T. H.*

stigia summi popularis pressit, *Gatakero* fuit factum, restitui posse arbitror. Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γέ utraque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἔστί σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὖ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, solerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere:* quomodo ponitur etiam εὖ διατίθεσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι, καὶ τῷ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. Ulpianum describit τὸ παρὸν εὖ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐσόχως σωιδεῖν δυνατόν· & *Suidas* in Anatolio, πρώτην δὲ αὐτῷ ἔφ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι· altera, *si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare;* quemadmodum homines prudentes solent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem similitudo quum non raro a veteribus usurpetur. *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβεύτην, ἀλλὰ μὴ σφάλειν τυχόν· ubi primum restitui placet, κ' εὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est *aequo animo ferre, aequi bonique facere* diversum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in Κυβεύτην loco valde mutato

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

MERC.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ.

1 ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' [a] ἡμᾶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἅδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι,

a Ἡμᾶς] F. ὑμᾶς.

9. Παρὰ τοῦ Ἅδου] Πλούτωνος. V.

10. Ὁ Θέτταλος] Ὁ Πρωτεσίλαος. V.

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας· audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T.H.*

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J.Br.*

23. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T.H.*

24. Κατέρχονται] *Ad inferos migrant.* *J.Br.*

29. Λεβαδείᾳ] Lebadia Bœotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J.Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiae vel minimae macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores absque periculo excolat atque ornet. *M.du S.*

2. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M.du S.*

Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti:* quaſi idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego junctis ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T.H.*

10. Ὁ Θέτ. ἐκ. νεανίσκος] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκρικοῖς *Lucianus.* *J.Br.*

Ὁ Θέτ. ἐκ. νεανίσκος] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J.C.*

Ὁ Θ. ἐκ. νεανίσκος] Proteſilaus. Vide ſupra N. Δ. XXIII. *M.du S.*

12. Λειπόνεως] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειπόνεω γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναυτίου VIII, 42. *Heſych.* Λιπόνεως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T.H.*

13. Ει-

νέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος [b] τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπίνων· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, escendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin hospitem amice ducturus sis mecum obeundo singula monstrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non sane vacat, Portitor? etenim propero curaturus supero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne

a Δοκῶ] Δοκεῖ vitiose *S.* & *A.* b Τῷ] Sola *F.* τῶν male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐπισάμβους σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. *G.*

13. Ξεναγήσεις] Meminit *Moschopul.* Ἑκλ. Α. Ο. in Ξενάγησον. Deductus ad limpidum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἄρισα σοὶ, inquit, ἐξενάγηθ', ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνῃ· ἀτεχνῶς γοῦν, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινὶ ἔοικας. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut supra visum est, & inferis suus Jupiter est. *M. du S.*

19. Ὅλον ὑμέτερον] *Vestrum prorsus*: nam Mercurius, *Claudiano* teste, *commune est profundis ac superis numen, ac jus per limen utrumque solus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψῃ καμὲ τεταγών] Homer. Il. B. *J. Br.*

Ibid. Καμὲ] An χαμαί; *F. G.*

Ibid. Τελαγὼν] Sic recte ex *Homero* ipso emendatum a *Benedicto* est: in reliquis enim legebatur τελαγών. *M. du S.*

Τελαγὼς] Reliqui, quoniam vetustae lectionis indicium videbatur: certe τελαγὼς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus secundus τελαγὼν ab ἔταγον ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitisse. *T. H.*

21. Ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ] *Mosellanus*, *e summo cœlo: Benedictus*, *e magno cœlo.* Pater, *sacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus*, *Vereor*, *ne me cunctantem*, *caligini addictum*, *vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum*, *ita & me correpto pede*, *e magno dejiciat cœlo.* Elegantius & verius hæc ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio εὐγενεστάτου Filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo cœlo; e magno cœlo.* Desumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipse Vulcanus Il. A. vs. 590. narrat, quemadmodum secum egerit Jupiter:

Ἤδη γάρ με καὶ ἀλλότ' ἀλιξέμεν μενεαίνων,
Ῥῖψε ποδὸς τελαγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Eustathius*, quid sit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τοῦ οἰκίας βαθμὸς, ἀφ' οὗ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ ἐδὼς, παρὰ τὸ ὀδύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μέν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O. vs. 23. Cæterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de cœlo memorat Vulcanum a Jove, acutissime transtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuisse contenderat:

Τὸν Λαυνοῖον ὁρᾷς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων
Ῥίψε, ποδὸς τελαγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. J.*

24. Ἄλλως πλανώμενον] *Aristoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύτομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. *Aristid.* T. III. p. 511. B. προϊέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id est, ματαίως, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους & σωδιάτορ' ὤν] Difficile dictu est, unde *Palmerius* de *Mosellano* sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Græcia alienam. Nec felicior est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim σὺν σωδιάκτορ'. Ejus vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν. In Dialogo Mercurii & Majæ pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἀλλ' ἔτι & νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox sequuta est hæc editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν ξυλλέγῃ, quum distingui debeat ἢ εἴτινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. *J. G.*

Ibid. Σωδιάτορ'] Haec vox συνδιάτορ olet mendum: ita autem eam interpretatur *Mosellanus*: *nodum*: *ex parte legatus*: & sic videtur legisse συστρατηγὸν, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαιτᾶσθαι formatur, quam συνδιάτορ, vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητὴς, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam an-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ϖλαδὸς τῷ ζόφῳ· ἢ, ὅϖερ τ' Ἥφαιστον ϖρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ ᶜ τεταγὼς ϛ ϖοδὸς ἀπὸ ϛ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα ϖαρέχοιμι κ) αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δῆτα με ἄλλως ϖλανώμενον ὑπὲρ γῆς, κ) ταῦτα ἑταῖρον, κ) ξύμπλουν, κ) συνδιάκτορον ὄντ. κ)

ᶜ Τεταγὼς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τεταγών.

21. Τεταγὼς] * Ὁ ϖεταίνας ϵ τινάξας ϵ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τείνω ϵ ἕλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † ϖαρακεί-

* Ὁ τείνας] Exc. G. διατείνας καὶ τινάξας. C. δ. καὶ τιν. *M. du S.*

Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*

† Παρακλυθὼς] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram

μενος τέταγα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταγον, κ) ἡ μετοχὴ ὁ ταγών, κ) κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεταγών. *V.*

ϖαρ. Dedi ϖαρακείμενος, quod *Etymologus* habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in ceteris τεταγὼν praeferret, in fronte τεταγὰς ſervabat: ibi tamen ex C. τεταγὼν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

arbiter ſimul cum alio; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτήτης. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ Διάγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis*. Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio Διάγειν τοὺς νεκροὺς, *trajicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in *B* 3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. B, 103. Φ, 497. & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μίγισε τ' ἄνω τε κ) κάτω. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* Διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, οἷον Διατόρως ϵ σαφῶς Διαλεγόμενον, vel, διάτορον ϵ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κέκλη) ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι κ) τρανὸς &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata perferentem* ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refinge, Διάγοντι τὰς ἀγγελίας τ' θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex *Schol. Homer.* ad Il. B, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι ϖρῶτος, οἷα κῆρυξ ϵ Διάκτορος, καθύϖρας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοϖομϖὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* Ε. κ) Η. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων· (niſi quis praeferendum cenſeat, ἐναργῶς φαινῶν) εἰρηνικὸς γ' ὁ θεὸς κ) ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τ' ϖανόϖτην. Διάκτορον δὲ Νέστος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis Διάκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νέστος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ Διάγειν τὰς τ' τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praclaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἑρμηνευτικὸς in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. B, 104. Quin ipſum Διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρως, εἰρηνικῶς, ſive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νέστες malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol. Homer.* MS. apud *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ ϖαρὰ τὸ κέαρ τ' τετελευτηκότων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς· τοῦ γ' Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν ϖλοιαρίῳ τυντουτωὶ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δι' ὀβολῶν μισθὸν λαβών· & commo-

ἦ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἡ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲ ῥᾴγχεις ὑπὸ τῷ καλαμάτῳ κατα-
θεὶς, ὥμους ὕπτω καρλερὲς ἔχων· ἢ εἴ τινα
[a] λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἕλκων, ἐρέτλω μόνος. ἀλλὰ πρός γε πατρὸς, ὦ φίλτατον [b] Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· διήγησαι δέ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἄπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἢν μὲ σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τοῦ τυφλῶν διοίσω· καθάπερ καὶ ἐκεῖνοι σφάλλονται [c] διολισθαίνοντες ἐν τῷ

non indecorum erat, Majæ fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo age per partes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deserueris, nihil inter me & cæcos intererit: quemadmodum enim hi vacillant frustratis per

[a] Λάλον] Egregie *Brodaeo* duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. [b] Ἑρμίδιον] Ἑρμήδιον priores Edd. Ἑρμάδιον habet margo *A*1*V*. [c] Διολισθαίνοντες] F. διολιθένοντες. In P. & *J*. καὶ διολισθαίνουσι.

28. Πρόσκωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V*.
Ἀντὶ τοῦ ἐρέσσειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V*.
30. Ὤμους] Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. *V*.
35. Περιήγησαι] Λεπτομερῶς εἰπέ. *V*.
38. Σφάλλονται] Ἀποτυγχάνουσι. *V*.

de *Schol. Æschyl.* ad Ε. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυτόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν ἀγάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, *quod ut praesenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum proposuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere.* Stephano solemne est in levibus argutari: omissum ἄν, quod saepe fieri consuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & usum habet, quem §. 7. ὀλίγα γοῦν. Index similia plura suppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι] Bene restituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus, & alter §. 7. ναύτης ἀεὶ ὢν πρόσκωπος ὤν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τῷ καλαμ.] Non in Charontis tantum cymba *super transtris*, non *sub transtris*, dormiebant, sed & alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τῷ καλαμάτῳ] *Is. Casauboni* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, praesertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique Viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τῷ καλαμάτῳ. μὴ γὰρ εἰς κοίλλον ναῦν καλαβαίη. *T.H.*

30. Ὤμους] Quia gymnasiorum praeses. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Castiga λάλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ. *J. Br.*

Λάλον] Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra Mer. c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικωπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Laz. Bayf.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diss. de Variat. Nav. p. 773. F. *Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικωπεῖν, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέσσειν habet *Schol. Thucylid.* ad IV. c. 67. modo ne legendum sit δικωπία. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἐλάτᾳ δικώπῳ v. 444. *T.H.*

33. Δικωπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμιδίου] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμιδίου lege, ut apud *Aristoph.* Pac.

per lubrica vestigiis in caligine, similiter sane & ego tibi jamdudum acie sum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: jamque video mercedem præstiti officii præsentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim & adcurate, nulla arte fieri potest; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te sane ipsum idem inpediverit, ne administres mortuale

σκότῳ, ἕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώτοτω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τ' χάριν.

ΕΡΜ. Τετὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καλαφήσεταί μοι. ὁρῶ γὰν ἤδη τ' μισθὸν τ' ὑπηρεσίας οὐκ ἀκόνδυλόν πανταπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργητέον δ' ὅμως· τί γὰρ ἂν πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἂν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ ἱστορίη γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δείσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ ζ

d Πάθῃ] Πάθοι L. B2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἐν τῇ σωτηρίᾳ * γρόνθος. V.

* Γρόνθος] Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit *Hesychius* ἀναῤῥύσησιν, ἣν πρώτην μαθάνουσιν αὐλητα καὶ καθαρσάς. Ita ut per γρόνθωτα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναῤῥύσησις. *J. J.*

Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio *Patr. Junium* in Ep. *Polycarpi* §. 2. ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: *Schol. Homer.* ad Il. B, 219. Achilles Thersitem γρόνθῳ παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν apud *Enarrat. Apoll. Rh.* ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὰν *Quintus Calaber* testis a *Scholiaste* parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere γρόνθον. *Hesych.* in Πυγμὴ, Πύκτας, Πύξ. Etymol. in Πυγμαίους τὸν γρόνθον τῆς χειρός. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 981. 999. *Joann. Diacon.* ad *Hesiod.* Ἀσπ. v. 302. κονδυλιζουσις ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλουσιν. Judic. III, 16. *Aquila* & *Symmachus* γρόνθῳ παλαιστιαίῳ dederunt, ubi in Graecis & *Theodotione* fuit σπιθαμῇ· cujus admonitus sum ab egregio viro *Jo. Jac. Wetstenio.* Propius ad originem inferior aetas exrito v accessit: vide *Jo. Meurs.* Gl. GB. & *Du Cangium* in Γρόθος. *Hesychii* γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud *Poll.* IV, 83. sicuti jampridem *H. Stephanus* observavit in Ind. Th. *T. H.*

Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit jam doctissimus Editor *Kusterus.* *M. du S.*

35. Περιήγησαι] Verbi potestatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Basilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Δεῦρο δὴ ἔν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τ' πόλεων τ' χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται, ἕτω δὴ κἀ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τ' μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. *T. H.*

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & *f.* In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. *M. du S.*

39. Πάλιν] Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud *Aristophanem*, πάλαι δῆπου λέγω, πάλαι καληγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. *T. H.*

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, *stricto acutoque articulo percutere. Petron.* *A. V.*

45. Τί γὰρ ἂν ἔ πάθῃ τις] Sic *Themist.* Or. VIII. p. 103. C. Τί ἂν οὖν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους ἕτω δυσκόλους; *A. S.*

46. Πάθοι] Haec vox in L. & B2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ· nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & passim. *M. du S.*

49. Εἶτα ἐμὲ μὲ κηρύτλεσθαι δείσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Insulse *Mosellanus*: *deinde & ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quasi legisset ἀποκηρύτλεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adscripsit pater, [*quasi fugitivum per praeconem investiget.* Vide *Petron. Mosch.* Α Κύπρις τ' Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* &c. Alter locus est *Moschi* notus. *J. G.*

50. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα] Mercurius apud *Lucianum* saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subjiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecumque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μήνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὑρετρον pronunciare. *Curius Fortunat.* p. 49. *Cujus servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nun-*

τῦ θανάτυ ἔργα, ἢ τ̓ Πλύτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγῆντα πολλῦ τῦ χρόνυ· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τ̃ γιγνομένων ἴδῃς, τῦτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὁπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ ὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίυ, ὡς ἀπ' ἐκείνυ πάντ' ἴδοις· [a] σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τ̓ ὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ πρωΐης γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ὐ δέ-

tuum munus : Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo : & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita : quandoquidem ego eorum ignarus sum, quæ sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris : quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem : ex hac enim specula exacte cuncta despiceres : nunc, quo-

[a] Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AIW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad so servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν ὐδὲ κήρυκας ὠνίων, ὐδὲ κλοπῶν ἢ ὁρασμῶν μήνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς ἢ ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους μετὰ πολλῆς ἐλδυθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite proœmium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀνασὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τ̓ τὸ προοίμιον ἅπαντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* T. H.

Ibid. Ὑπὸ τῦ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τῦ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδρᾶντα, sit referendum. Cæterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos : pergit in verbis Græce positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum : te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos : publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca [σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τ̓ ὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ πρωΐης γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ὐ δέονται σὺ κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ἢ τ̓ Πλύτωνος ἀρχὴν ζημιῶν] possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? σὺ δὲ ἐκ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ὡς ἐκ τ̓ Πλύτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, *ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. *J. J.*

52. Καὶ τ̓ Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς ἢ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. *M. du S.*

Τ̓ Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse *positis*; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiss. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime per-

quoniam fas non est te, qui cum umbris semper versaris, pedem ponere in regia Jovis, id scilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ soleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulsus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire, quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὑπιβατεύειν τ' βασιλείων τῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἄφρ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἐγερθῇ, τότε ὑμεῖς μὲ ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τ' ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδῦναι ὀλίγον τῦ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τ' ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιω. καὶ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπό-

b Πνεύματι] Πνέοντι C.

72. Ὀλίγον τῦ ποδὸς] Ποῦς λέγεται τὸ χοινίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

73. *Τῷ πνέοντι] Τῷ πνεύματι. G.

1 *Τῷ πνέοντι] Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἄνεμος, ut alibi *Noster* τὴν πνέουσαν dixit. T. H.

pertractavit *J. Fr. Gronovius* Obs. IV, 2. p. 26. 27. T.H.

61. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς· sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. *M. du S.*

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod adtinet, si potestas tibi foret in coelum adscendendi.* Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Isocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲ ἓν αἰτίαι . . . . δὲ μακροτέρων μὲν αὐτὰς δῆλθον, αὗται δ' ἓν ἦσαν. *Philostr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μεσόγειος δὲ . . . . ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεσὸς πάντα σωμάτων νεοσφαγῶν· *Ælianus*, quippe compositus ad sophistarum normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit *Plato* non tantum ἄκραν τὴν ὑράνιον ἀψῖδα, & τὸ τῦ ὑρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli περιωπὴν, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῦ παντὸς ὁ μὲ κυβερνήτης . . . . εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέσῃ. Hic ille *summus coeli vertex, quem Jupiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia . . . . is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt ardua terras: Stat.* Th. IX, 641. Est autem περιωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud *Philostr.* de V. S. II. p. 553. ἐκ περιωπῆς τῦ Παρνάσσου· idque ipsum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι *Synes.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ πάντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς μεγάλης & ὑψηλῆς κηρύγματι. *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. T.H.

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654. *Et nunc magna mei sub terras ibit imago.* *J. P. a G.*

72. Ἐνδῦναι ὀλίγον τῦ π.] *Virgil.* Æn. V, 830. *Una omnes fecere pedem:* i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem Ἱστ. β. c. 45. & Z. Τρ. c. 47. *M. du S.*

Ibid. Τῦ ποδὸς] *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. *J. Br.*

Τῦ ποδὸς] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut σὺν ἄγκυρα dicitur. *Anchora fundabat naves.* G.

Ita descripsit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Æn. V, 830. multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam ejus, *Brodaei* sententia ad Anthol. II. p. 208. Ποδῶται λῖνα *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, si tanti est, *Meursium* & *Potterum*. T.H.

ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ὑπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι [a] τί ποιητέον, καὶ ξυρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' ἂν ὁ Καύκασος ὑπτήδης, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεινοσί; καίτοι τί φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀποβλέψας· συγκαμεῖν δέ τι χὴ ὑπουργῆσαι χὴ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο χὴ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὸν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ὑπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν οἰομένους χὴ προσβασιν ὑπὲρ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὼ μειρακίω, ἀταθάλω γὰρ ἦτον, δίκας ἐτισάτην. [b] νῶν δέ, (ἐπὶ γὰρ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλευόμεν) τί οὐχὶ οἰκοδομῶμεν χὴ αὖ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quodcumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloeï filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem ador-

[a] Τί] Τὸ P. J. Pro ποιητέον habet margo *AIW.* ποιητέον· neutrum bene. [b] Νῶν] *F.* νῦν· quod cur mutetur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῷ θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλώεως υἱέας δύο] Ὥτον & Ἐφιάλτην. *V.*

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. Λ. *J. Br.* Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθείρασθαι τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφέναι· calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὁμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus cum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque peraeque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν ἂν ἐσὶν (μῦθος) ὁ ἐοικὼς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, ἃς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος ἀξιονοῦσθαί φησι τρία τὰ πελιμώτατα τῶν ὀρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* ἀξιονοῦσθαι, sic & *Lucianus* ἐθελῆσαι ἐπιθεῖναι· nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὀρῶν τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμοὺς εἰς οὐρανοὺς vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat inmanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλώιον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θρᾴκας· hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam: *num* Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad Scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀρόνται ποτε ἐπενόουν Ἀλωάδαι, veriorem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωεῖδαι· idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur Ἀλωεῖδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωΐδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωϊδῶν *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. *Themist.* p. 36. οἵους ᾄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί· sed p. 79. ὅσις ἂν μὴ παρήσει τοὺς Ἀλω-

adornamus convolutis aliis ſuper alios montibus, ut nanciſcamur ab altiore loco accuratiorem proſpectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Oſſam? MERC. Quidni, Charon? an nos ſtatuis ignaviores eſſe puerulis iſtis? idque, ubi Dii ſumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate præditus: at animoſus ille Homerus binorum verſuum opera ſtatim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, ſi iſta tibi eſſe portentoſa videantur, quem Atlas ſcilicet non fugit, qui polum ipſum unus fert, ſuſtinens nos ſimul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut ſucceſſerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquieſcentem tantiſper, dum

τοὶ χ' τὰ αὐτὰ ὄπικυλινδθντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρυ ἀκριβεςέραν τ σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέαθαι ἑξάμυοι τὸ Πήλιον, ἢ τ Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεςέρυς εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, χ ταῦτα, θεὺς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τ μεγαλυργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γ' εἶ, ὦ Χάρων, χ ἥκις' ἂ ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν ςιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τ ὑρανὸν, ὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. χ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράςια εἶναι δοκεῖ, τ Ἄτλανθα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τ πόλον αὐτὸν, εἷς ὢν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπανθας. ἀκούεις δὲ ἴσως χ τ ἐμ ἀδελφ περὶ, τ Ἡρακλέος, ὡς ἀναδέξοιτό πο αὐτὸν ἐκεῖνον τ Ἄτλανθα, χ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τ ἄχθυς,

7. Ἥκις' ποιητικός] Οὐδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρος. *V.*

Ἀλωΐδας εἰς ἀπόπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor adfirmare, multo ſaepius Ἀλωάδας, ſi quis inquirat, in veterum ſcriptis repertum iri, quam Ἀλωΐδας: adeo ut temeritatis abſolvi nequeat, qui morem ſcribendi receptiſſimum ad formam patronymicorum, quae ab υς deſcendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλεάδαι vel Ἀλόάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua *Caſaubon.* ad *Athen.* VII, 4. & *Jo. Meurſius*, ubique corruptum eſſe, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui ſuſpicioni mirifice favent verſus inde ab *Aeliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipſa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae cauſam interitus Aloïdis adtulit, deſignari videtur: drama vero fuiſſe Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *T. H.*

90. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτ᾽ῳ κλίμακα ἔχειν, οἰομένους χ πρόσβασιν ἐπὶ τ ὑρανόν] Sic male diſtinctus in poſtrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτ᾽ῳ κλίμακα ἔχειν οἰομένους, &c. Nec aliter video diſtingui in Florentina. Plana ſunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum eſſent, olim ſtatuiſſe radicitus evulſam Oſſam Olympo ſuperimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes ſe habituros eſſe ſcalam, etiam ad in cœlum aſcendendum.* *J. J.*

94. Νὼ δή] In Cod. Flor. νῶν δὲ, ἔ γ' ἐπὶ κακῷ τῷ θεῶν. *J. B.*

99. Δύ' ὄντες] *Hic δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες μόνον dictum eſſe manifeſtiſſimum eſt*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus ſit ellipſi, nullus video, atque adeo lubens ſequor exactiſſimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 292. n. 25. *T. H.*

3. Τοῖν βρεφυλλίοιν] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus*. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc eſt, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. *J. Br.*

7. Ἰδιώτης] *Ignarus literarum*, non *ruſticus*, ut habet Interpres. *J. C.*

10. Οὕτω ῥ. συνιθεὶς] Nihil eſt hic, quod magno opere offendat: neſcio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐποίησε τ ὑρανὸν ὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν ςίχοιν pro δυσὶ ςίχοις non aliter eſt dictum, quam ἀπὸ σμικρᾶς θαπάνης, ἀπὸ τραχιλίας ἀνιμῶν *Theophr.* H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥᾳδίου οἰακίζεσθαι *Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. *T. H.*

15. Ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτόν] Poſtulare videtur legitimus orationis curſus, ὡς ἀναδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τ Ἄτλανθα· ἀναδέξαιτο ut ἀναπαύσειεν· αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam ſi cumulate αὐτὸν ἐκεῖνον τ Ἄτλανθα ſcribatur. *T. H.*

25. Ἐξιρ-

ἄχθυς, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; φέρε οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δέησει.

Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· κἀκεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακινητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ. Θάῤῥει· ἀσφαλῶς γὰρ ἕξει ἅπαντα· μετατίθει τὴν Οἴτην· ἐπικυλινδείσθω [c] καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μικράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,

ipse subditis humeris onus cœli gestaret. CHAR. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poëtæque sciveritis. MERC. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis præmonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile simul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adscendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc subi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priscae ἐξειργασόμεθα. Quod reposui praeter *B2. S. A.* offert etiam margo-*A1W.* b Ἡμῖν] Ὑμῖν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane necessaria caret *F.*

38. Οἰκοδομητικῆς] Οἰκοδομῆς. *V.*

39. Συντριβέντες τῶν κρανίων] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ κοινὸν, συντριβέντες τὰ κρανία· * τὰ γὰρ πρὸς πεῖσιν ἢ δράσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται, Ἔπαθον τὴν ψυχὴν, Συνέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν κρανίων. *V.*

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ἡ γὰρ & ἐνέτριψα τὴν λ. quod ne r aecum quidem est: utrumque recte legebatur in libro Vossiano, consentiente *Thoma Mag.* in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. *T.H.*

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. *B2.* & *A.* ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod s reposuimus. *M. du S.*

39. Τῶν κρανίων] An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. *F.G.*

46. Εἴγε καὶ ἰδεῖν] Particula saepius cum in modum poni

etenim non licet utrumque & tutum, & ſpectandi cupidum eſſe. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evaſiſti: quandoquidem vero biceps eſt Parnaſſus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, conſideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumſpiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quaſi luſtra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu luſtra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil eſſe nobis actum? quin fruſtra Parnaſſum cum ipſo fonte Caſtalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate diſtinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes ſolos tantum, velut in picturis, videre; ſed ipſos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conſpexiſti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in poſterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapſa, neſcio quo impellente, eum interemit: quare riſi, quod ad con-

ἄπαυλα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φεῖδου μὴ πῃ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ διχόρυμβός ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ὑπολαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ὑπίσκοπει ἅπαυλα.

ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πολλοὺς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπραχε· ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἡδὺν ἐς συβολήν. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν Φίλων εἰς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ὑποπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, ὅτι ὑπετέλεσαν-

τος

d Οὐδὲν] Ὅτι adſcriptum eſt ad oram *AIW*. Hic credo voluiſſe praeponi, ὅτι οὐδὲν· ut in *Platone* ſolet ſequi poſt ὅτι τί.

poni ſolita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis ſententiam: *conandum eſt aliquid, & cum nonnullo periculo huc adſcendendum, ſiquidem, o Charon, perſpicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* J. Br.

49. Φείδου μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas:* imo: *ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G. J. Br.

54. Λ μωλῶ] *Mare.*

69. Ὅτι γελάω] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελάω· ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane ſic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A, 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur,

Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed ſcribe, Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam cauſam) *adeo iratus ſit Apollo.* Ita diſtinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuiſſe, liqueat ex *Heſychio*, non aliter haec verba referente; qui ipſe quoque una literula multatus eſt; Ὅ, τι τόσσον, διότι τοσοῦτον· lege ex *Homero* τόσσον. J. J.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio ſequentibus adnectit; nec diſſentiunt Interpretes: ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. T. H.

τῷ τὴ ὑπόχεσιν. ἔοικα δὲ ϗ νῦν ὑποκαλαβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, ϗ ἀκούοιμι.

ΕΡΜ. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· ϗ τοῦτο γ' ἐγὼ ἰάσομαί σοι, ϗ ὀξυδερκέσταλον σὲ βραχεῖ ἐπῳδῇ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ ϗ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· κἀπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ ϗ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅπῃ τύτῳ [d] προδίδασκέ με, ϗ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει χτὶ τὴν Ὁμηρον κἀγὼ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὰ ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ ϗ [f] πρόσκωπος τῆς ὑποδοχῆς; ἔοικα δὲ ϗ νῦν ὑποκαλαβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, ϗ ἀκούοιμι.

ΕΡΜ. Ἔχ' ἀτρέμας· ϗ τοῦτο γ' ἐγὼ ἰάσομαί σοι, ϗ ὀξυδερκέσταλον σὲ βραχεῖ ἐπῳδῇ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ ϗ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· κἀπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ ϗ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅπῃ τύτῳ [d] προδίδασκέ με, ϗ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει χτὶ τὴν Ὁμηρον κἀγὼ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὰ ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ ϗ [f] πρόσκωπος

ſtitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius deſcenſurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque viſu acutiſſimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc uſum incantatione ſumta: tu vero, ſimul ac pronunciavero verſus, ſic tibi perſuade, te non amplius eſſe hebeti oculorum acie, ſed plane cuncta perſpicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abſtuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoſcas Deum & hominem. Quid eſt? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil ſupra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac reſponde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut diſcas in Homeri carminibus me quoque non eſſe non verſatum? MERC. Unde vero tibi ſit, eorum quicquam ut ſcias, qui nauta ſem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AIW.* b Ὁρᾷν] Ὅρα P. L. Idem in margine *AIW.* ſcriptum; ſed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *J.* nec non margo *AIW.* In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. f Πρόσκωπος] *F.* πρόκωπος.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J.Br.*

87. ΧΑΡ. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii ſermo ſit interciſus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, eſt adſignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* verſiculis ſtatim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμὲ] *Si mecum componatur.* *J.Br.*

Ibid. Προδίδασκέ μοι] Quorſum ſpectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutiſſimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, ſibi Mercurius demonſtret, interrogantique ſingula reſpondeat. Videtur in προ neſcio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod ſervari quidem forſan potuerat, ut Μισ. c. 25. ſed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem ſequi dubites, vide Ἁλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces diſcriminis ſit, facile perſpicies. *M.du S.*

3. Ὥσπερ τορύνῃ τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν] Quum vertiſſet *Moſellanus*, *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, & *injecto tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui poteſt placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τορύνην paſſim ab Grammaticis exponi κινητήριον τῶν χύτρας, quod & commodiſſime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in perſona Charontis videtur dictum, non ſecus ac ſi mare eſſet ejus olla culinaria. *J.G.*

Ibid. Τορύνῃ] *Tudiculam.* *J.Br.*

4. Τὰς θυέλλας] Sumta ſunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας videri poterat legiſſe *Lucianus*, ὀρόθυνε θυέλλας· ſed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citaſſe *Noſtrum* credo: quae etiam eſt cauſa, cur ἀρόθυνε augmento ſuo inſtructum non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες & σύρτεις, αἱ κῦμα ὀρθὸν ἐπωιγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο & ἀροθύτοντο. *T.H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ἀρόθυνε. *M.du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id eſt, *cum ipſa Scylla & Charybdi* &c. *F.G.*

Αὐτῇ Σκ. ϗ Χ. ϗ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipſe multos memoria comprehenſos habeat verſus Homericos, facetiſſime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidiſſe gravem

semper remoque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occœpit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

8. CHAR. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines

ῶν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τ̓ τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραψῳδοῦντ@ ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἰσ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τ̓ πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τ̓ τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ἀρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τ̓ θάλασσαν ὑπὸ τ̓ ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφ@ ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν ἀπέτρεψεν ἡμῖν τ̓ ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυλιάσας ἐκεῖν@ ἀπήμεσε τ̓ ραψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἂν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν ἀσφαλάτλειν.

ΧΑΡ. Εἰπὴ γάρ μοι·
Τίς γ̓ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἠΰς τε, μέγας τε,
Ἐξο-

3. *Τορύνην] Εἶδ@ ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον ᾧ οὐδέποτε ὀρθόν. *V.*

8. Ἐκεῖν@ ἀπήμεσε τ̓ ραψῳδιῶν] Ὅτι † Γελάτω ὁ ζωγράφ@ ἔγραψε τ̓ μὲ Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους. *V.*

* Τορύνην] L. τορύνην· & ita legisse Excerptorem video. *M. dnS.*

Non aliter in *V.* sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem inprobavero tudiculam explicari εἶδ@ ξύλε στρογγύλε, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν &c. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθὸν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαληνὲν (eum in modum refingo σκαληκὸν) ξύλον οὐδέποθ' ὀρθεται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? *T.H.*

† Γελάτω] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γελάτων, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *J.C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii* B. G. I. c. 7. §. 1. *T.H.*

vem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, *Homerum*, ubi ἄνοσον πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid potest insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὰ, ἀπήμεσε τ̓ ραψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. *J.J.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur *Aelianus* V. H. XIII, 22. Γελάτων ὁ ζωγράφ@ ἔγραψε τ̓ μὲ Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους. Vide Interpretes ad hunc locum. *J.C.*

13. Τίς γ̓ ὅδ'] Versus ex Iliad. 3. *J.B.*

14. Ἠΰς τε μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J.Br.*

Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; ΕΡΜ. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ὑποκροτῶσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἁρπάσαντος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι εἰς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, [a] μηδὲ ξυνιεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κἆτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδή, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ὑπὸ τῆς ταύρου φορᾶς. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ὁπηνίκα τοσαύ-

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

a Μηδὲ] *F. A1.* pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· * ζ γὰρ καὶ ς' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τὰ κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μὴ τὰ ὁμιλητῶν οὐ οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάθρου τινὸς τοῦ σύλου ὄντος, ‡ ὑποδάντα τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας τὸν σύλον πρότερον παρωσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκέραιον παρεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὡς καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλλῳ τινὰ τῶν θρεπτύχων § κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάσασιν, τοὺς σφῆνας μὴ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ παγέντα τῇ συμπτώσει τῶν μερῶν ¶ ἀφύκτῳ πάγῃ θηρίων ὑπάρξαι θοίνην. V.

* Ζ γὰρ καὶ ς στάδια] Errat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ ς, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ· perinde similis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. 5. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . σύλον προσίδιον . . . ἑταίρας τε . . . ὑπεξαγεῖν genuinas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποδάντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *M. du S.*

§ Κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἐσφηνωμένῳ. *M. du S.*

¶ Ἀφύκτῳ] Vitium *V.* ἀεύκτῳ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16 Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηναῖς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκείας ῥάμνης πειρᾶσθαι, σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνιεὶς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσει, parum adjumenti, me judice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὴ δὲ ἐμπίδα ὄχ ὥπως ταῦρον ἔτι ἅρασχ δυνάμῃ] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit *Bourdelotius*; sed pro ὥπως, quod in editis est, scribendum ἕπως ὄχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B2.* quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλασείοντα ἐπὶ Λ.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Crœsum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul

boris vigore? CHAR. Mitte iſtum, qui non longe poſt riſum nobis præbiturus eſt, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, ſuſtinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius ſit venerabili forma vir præſtans? non Græcus, ut videtur, quantum e veſtitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambyſæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas transtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœſo ſubacto, potiatur omnium. CHAR. Crœſus autem ubi tandem & ille eſt? MERC. Eo reſpice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtæ ſunt: ipſum-

τη; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ἀκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ· μηδὲ [b] ἐμπίδα, ἀχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἀραῖ δυνάμενον.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἐς' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ἀχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῆν τ κολπῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. χ' Ἀσσυρίων ἔναγχος τοῦτος ἐκράτησε, χ' Βαβυλῶνα παρεστήσατο· χ' νῦν ἐλασείοντι ὅπη Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὴν Κροῖσον ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὸ τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, χ' τὸν Κροῖσον

b Ἐμπίδα] Ἐλπίδα *B2.* mendum manifeſtum, quemadmodum ὅπως ſolius *A.* Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπακουστέον τὸ ἔχουσαν. *V.*

mul conſpirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in poteſtatem redacta, Crœſum Lydosque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigeſimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, *Lucianum*, dum haec ſcribebat, ad hiſtoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus adtento: potuiſſet alioqui, ſi eam in curam paulo diligentius incubuiſſet, & ingenio ſimul ſervire, & rerum geſtarum fidei. *T. H.*

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illuſtravit *J. Jenſius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipſa tamen urbe, vel arce ſaltem, minime dedero) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐερκῆ ἔχουσα. Arx ſane munitiſſimi operis, & prorſus inexpugnabilis futura, niſi Meles ſive Myles portentoſum leonem ex pellice ſibi natum ea ſola parte, quae penitus inacceſſa videbatur, circumferre neglexiſſet: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chryſoſtomi* non intellectum *Caſaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valeſius* ad Exc. *Nicol. Damaſc.* p. 68. Adverſus Cimmerios, deinde & Athenienſes diu poſt tuta ſtetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus:* ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰς ἀποτομωτάτας δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum ſervari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diverſis ſcriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: poſterior §. 13. perinde a *Frontino* deſcripta III, 8. §. 3. a *Cteſia* fluxit, ut oſtendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœſi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem eſſe proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermeſianax*, teſte *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Muſarum famulis quatenus habenda ſit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέξεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae theſaurisque cuſtodiendis munimentum opportuniſſimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σέλευκος τὴν Σαρδέων ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἰσχυρὰν οὖσαν ἑλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruſi, ut evadendi ſpes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρίονα (nomen a figurae ſimilitudine ſumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretenſis obſervaſſet, ſolerti conſilio viam

σον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅπου κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι ποτὲ λέγουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί οὖν ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονέστατους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἑτοῖμος, τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅπου τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας·

que jam Crœsum conspicis in aureo lecto sedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentissime quidem.

10. CROES. Hospes Athenienſis (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse. CHAR. Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœse, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos extitisse, illos inquam sacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem jugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τῆς Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampsacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλικὸν referens Athenienses Ionibus opitulatos ἐλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικοῦ· verba nobis descripsit *Plutarch.* Περὶ τ. Ἡροδ. κακ. p. 861. D. T.H.

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν subaudio. *J. Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ προειρημένον, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. F.G.

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Crœso habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Crœso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννές] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cujus summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noster*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενον λέγειν &c. Inhumanius est, neque Herodoteum, quo statim Solonem inpetit Crœsus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi judicio Solonis sunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, posteriore loco juvenes Argivos posuit *Herodotus*, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἵδε Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζευγλαν ζευξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* ostendit in Κροῖσος· τὴν μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης ὃ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἁπήνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, postquam duplicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam Cicero* vocat, sit narrata, indicium petes a Viris Eruditissimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Davisio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. T.H.

58. Κλέοβιν ὃ Βίτωνα] De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Morte*. M. du S.

59. Τοὺς τῆς ἱερείας π.] Lege ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. vere. nustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. M. du S.

64. Τὰ πρῶτα] *Primas*. J. Br.

65. Τέλλος] *Telaus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & J. quae Τίλος habent: sed eaedem Τέλλον recte exhibent Ig. B. c. 17. M. du S.

Τίλ-

ferant felicitatis: at ſecundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Crœſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Crœſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

65 ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, σὲ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέ-
70 λος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διῳκῆσθαι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν σὲ οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ σωθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῆς
75 τοιούτων κρίσεως.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται
80 μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποφιλεῖ; τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθή-

[a] οἶδα] οἶδα F. quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium*. Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σέλος· Ἕλλος, Ἕλος· Σελλασία, Σελασία· Πελλὸς, Πελὸς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. *T. H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *J. B. Auſon.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τοῦ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Hebae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Hecuracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μέ ἐσ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, ὅτ' εἰ χρηστὸς, ὅτ' εἰ τἀν κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μελαχρονισμὸν μέλαγνεστέρου γὰρ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφαίνομένου. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Daviſ.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸ μὲ ὁ θάνατος ἤλεγξεν. *T. H.*

74. Τὸ σωθμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: ἀλλὰ τὸ σωθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J. G. G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Crœſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.
M. du S.

82. Ὑπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν ἐν βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ὠχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἐριθίνθους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πῦξον ὠχροὺς, teſte *Euſtath* ad Il. N. p. 948. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Foës.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὰς γὰρ ὁ χρυσὸς ἐν βαρύς. ſcite Diogenes rogatus, Διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio quis

θήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκόων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ἀπορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, καὶ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε καὶ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ὄντα πολλοῦ καὶ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ὄν γε τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἆλλα. ΧΑΡ. Δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod ſemper audio prædicari. MERC. Hoc illud eſt, Charon, decantatiſſimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipſi adſit, niſi forte hoc ſolum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Neſcis enim, quot propterea bella exiſtant, & inſidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, ſervitutes denique. CHAR. Ob iſtud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut ſcis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: ſed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno ſtudio expetitur ab ipſis: verum illud aurum ex profundis terræ viſceribus metalli foſſores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

[a] Τοῦτο μόνον] F. ἔντιμον τι βαρύνεσθαι. [b] Ἐμπορίαι] F. ἐμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ἰμωτόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀττικιστὶ, τὸ χρυσίον; Δέδοικ' ἐπιβουλεύομαι ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Ariſtoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum eſt illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus foſſor redit, eruitoque Concolor auro.* In *Paulino* Epiſc. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos.* *T. H.*

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ὃ περιμάχητον] Importuna his ſubjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ περιμάξαι & περικαθᾶραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Caſaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophraſto.* *J. G.*

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forſan, habere videtur. Ni id ſit, credo aut πρᾶγμα ſcripturum fuiſſe pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ῥητ. c. 1. Certe Fl. ἔντιμον hic habet. *M. du S.*

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluiſſem χρῶμα, vel κτῆμα· ſed ſarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus eſt ſollicitandum, quod in Fl. quoque planiſſime reperiatur: alius eſt loci, ut mox videbimus, illud ἔντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri ſtudio petitur, ut ejus poſſeſſionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noſter in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γαλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* ὅτῳ δή τι περισπούδαστον, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. περιβλεπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Iſocrat.* p. 211. C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipſa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit εἰποῦσα ὅτι περιμάχητος ἔσται, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ ἐδεῖτο ὅσον ἐπίνετο τε (τὸ ὕδωρ Ἀσωπιάδου) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ῥῳματωμένον, καὶ περιμάχητος ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *deſideratiſſimum. Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄρχειν quod palam *Dionyſ. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου πράγμασι. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde ſibi expetendam ſtatuat, aut adipiſci laboret. Contra divitiae, atque ipſum illud, quod Charon miratur, aurum: *Aeneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ φαίνεσθαι ἐθέλοντες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ ἑκάστου, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθῶς. *T. H.*

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina ſola, ἔντιμον τι· ceterae omnes quaſi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi ſane non liquet. Primum dubitabam, an idem ſenſus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione poſſet obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἔν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipſam illam lectionem tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœsum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

τ ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχρᾶς χ᾽ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ᾽ γὰρ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾶν αὐτῆς φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γοῦν τοῦ Κροίσου, χ᾽ τὴν μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου καί, μοι δοκεῖν, ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. SOL. Dic mihi, Crœse, num-nam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœse, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸ Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί᾽· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸ θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις χ᾽ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεται τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοῦ, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῶ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ᾽ ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

---

6 Δοκεῖν] Δοκεῖ *J.* & margo *AIW.* male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλεται.

3. Ἀβελτηρίαν] Μωρίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. *T. H.*

95. Ἐκλέγων] Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pensionibus: quare de publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή· *Æschin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τοῦ ὠνοῦς Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα . . . οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· *publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de se T. I. p. 611. B. ἠρέθην ἐκλογεύς· & Capito φόρων ἐκλογεὺς *Philoni* Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacissimo subjungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινα καὶ πολὺν πλοῦτον ἡθροικώς· sicut a *Demosthene* dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea οἱ θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὀβολόν· & p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν γῆθεν ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. *T. H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euseb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τῶν πολυπλαλώντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, se Crœsum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T. H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῶ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' ἐὰν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺν ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον προσκτήσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνῃ δ' οὖν [a] ἀμεί-

CROES. Non sane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præstet ferrum auro? SOL. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur? CROES. Qui servant videlicet. SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Absit, hæc ut ita contingant: videre tamen

a Ἀμεινόω] In F. hunc in modum excusum est: ἀμεινόω. Κ. τὸ σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. ἔκουν &c. Cogitet aliquis scribi posse, Κρ. τὸ σίδηρον ὁμολογῶν· ἔκουν &c. ac si Crœsus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus.

22. Τῶ βελτίονος] Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philosophos, praesertim Stoïcos, imitati. *T.H.*

30. Ἐπὶ Λυδοῖς] Haec ita sunt scripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intulisse significent: ab omnibus tamen historicis Crœsus auctor belli perhibetur, sive sociis Babyloniis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. *T.H.*

35. Εὐφήμει] Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφημῶ, *faveo:* Εὐφημεῖτε, *favete.* Huic verbo contrarium est, δυσφημῶ. Eaedem Glossae: Δυσφημεῖ, *infausta loquitur.* *J.C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis, quum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, & procul a se facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud ἄνθρωπε incassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενίσαλα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντα τινα & ἄγριον δεσπότην δραπέτης depromta sunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro δραπέτας pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών. audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates* καθ' ἡμέραν λέγει προσκολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινομένῳ· πρὸς τί; μή τι πρὸς λέξιδια; ἄνθρωπε εὐφήμει. Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμει· *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201. E. Οὐκ εὐφημήσεις; *Julian.* Caes. p. 330. D. *T.H.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. *J. Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Justin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ, quam repones, licet Mss. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἕρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. restituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοποιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοποιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate seriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιϊκὴ, sive χρυσοποιΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: *Dioscorid.* V, 173. Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λειαίνειν & σιλβοῦν. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεραμέως ἢ χρυσοχόου ἔργον· vide *Hesych.* in Θερμαυστρὶς, *Suid.* in Χαλκεὺς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόου complecti observat. Inde nomen etiam χρυσοχόου, vel, ut saepe scribuntur, aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribun-

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post

νω τ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ὑ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναιτεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δέησε)· ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν πού τε κτῆμα, ὑ ἔρμαιον ἔσῃ ἀναλωθεικὼς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, [b] ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τ σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεί σύ μοι τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, ὑ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδ), ὦ Χάρων, τ παῤῥησίαν, ὑ τ ἀλήθειαν τ λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπ) ὐχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παριτάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσε) δ' ὃν μικρὸν ὕστερον

[b] Ἢ] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta *J.* cui consentiunt P. L. & margo *A*1*W*.

42. Καὶ ἔρμαιον] Ἔρμαιον τὸ εὕρημα * προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμεῖ) ἐστὶ, ὑ Ἕρμε) ἐκθλίψει τὸ ι, ἀλλ' ὁ Ἑρμαῖ). *V.*

* Προπαροξυτόνως] Ita *V.* non προπαριξύτονον, ut Ed. *A.* De accentu vocis ἔρμαιον vide *Eustath.* ad Od. Π. p. 1809. *T. H.*

tur, χρυσοχόϊα. *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο) χρυσοχοΐοις εὐρησιλογῶν. eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. ἀργυροκοπεῖα τε) χρυσοχόων ἐργαστήρια. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπέρω δὲ) ὁ λόπο τ μυροπωλίων, ὑ χρυσοχοΐων ὑ ἐριοπωλίων ἄχλυς· ubi vocem ultimam Interpres dum *caliginem* vertit, ἄχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificae versionis stribliginem ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. *T. H.*

50. Τὸ δὲ παριτάμενον] *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio *Herodotum.* *J. Br.*

Τὸ δὲ παριτάμενον ἐλευθέρως λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere:* hoc enim voluit *Lucianus: mentis cogitata libere dicere:* παρίτασθαι est *in mentem venire, animo obversari. Plat.* in Phaedone: ὥστε μοι παρίτασθαι, *ita ut mihi videtur, ut sentio.* *J. G. G.*

Τὸ παριτάμενον] Jure *Graevius* in Interpretes animadvertit; sed quae notat Vir eximius a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίτασθαι explanaverat. C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίτασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίτασθαι, *obversari animo, menti esse praesto*, dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοι παρεστάθη· quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἑκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρατείη, ὑ τοῦτο πάντες πειθοῖεν. Hinc τὸ ὠθισθὲν & τὸ παριτάμενον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριτάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, *matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit. Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲ ἐν ἐξουσίᾳ) δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθ τὸ παριτάμενον· Or. XXXIII. p. 410. B. τελευταῖον ὀκνῶν, μοὶ δοκεῖ, τὸ παριτάμενον λέγειν· utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; *cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere:* nonnihil vidit; nam ὐκ τὸ παριταμένου λέγειν valet, *non meditatam, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ὐκ τῷ παριταμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ὐκ τῷ ἐπελθόντ) εἰπεῖν· ἐπίρχεσθ enim sive ἐπελθεῖν & παρίτασθ in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. ἐπίρχεσθαι μοι δοκοῦσι, μὴ πλείω τ ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ· atqui sine controversia legendum esse, παρίτασταί μοι θαῤῥεῖν τε) διελέσθαι &c. *Thomas Magister* arguit in Παρίστασαι· ne dicam oratio-

ξον ὑ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ὑπὸ τ πυρὰν ὑπὸ ὑ Κύρ ἀναχθῆναι· ἤκ ϛ γὰ Κλωθῦς πρώ ἀναγινωσκόσης τὰ ἑκάστῳ ὑπικελωσμέν· ἐν οἷς κ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μ ἁλῶναι ὑπὸ Κύρ, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τ Μασσαγετίδ ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τ Σκυθίδα, τ ὑπὸ ὑ ἵππ ὑ λευκῦ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. κ τ κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα ὑ Κύρ αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματ. ὁρᾷς δὲ κ τ υἱὸν αὐτ τ νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖν' ἐστίν. ὅτ βασι-

redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu inponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant consignata, Crœsum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν· haec *Suidas* V. Ἀντωνῖν p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προϊστάμενα οἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kusterus* pronunciat: mihi, dummodo refingas παριστάμενα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἔφερεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου χεδὸν ἀδεῶς λέγοντ τὸ παριστάμενον. T. H.

53. Πυρὰν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. M. du S.

60. Τώμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις & Τώμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσης Τεμύριδ *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. sine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οὐ γὰ εἰ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἡ Ἀμώργου τ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐστὶ Κύρου . . . . ἤδη συγχωρητέον, κ τὸ θῆλυ τ ἄῤῥεν εἶναι ἀνδρειότερον ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης τ Σακῶν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέθρης quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμώργης dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Fellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου ὃν βασιλεύσαντ ἔτεσι κθ, κ ἀναιρεθέντ ὑπὸ Τομύριδ ἐν Μασσαγετίᾳ, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδι: nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μεσαγγίᾳ facilius oriatur μισγαγκίᾳ vel μισγαγκείᾳ, siquidem in *Hesychio* quoque Μισαγγία istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* consentiant, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισγαγκείᾳ· hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὴν Κύρου τοῦ τ Μούριδ τ Μασσαγέτιδ φαγὼν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτ ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

tas

rebus undiquaque male gestis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula

λεύσει μὲν τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεὶς ἔν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆς γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν ὅτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὧδε αἰχμάλωτοι ἔσται, ὧδε δὲ τὴν κεφαλὴν ἕξει ὑπ' ἀσκῷ αἵματος;

Ἐκεῖνος δέ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀναλεμὼν Νήσῳ ὃν [a] ἀμφιρύτῃ βα-

a Ἀμφιρύτη] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιῤῥύτῃ.

72. Ἐφεστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tas & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscent; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Justinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue quum ejus aetas in ista inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque inmiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Bosius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noster Herodoti* fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promtu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Crœsum, prosternens ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiss. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Justin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἀπ. τὸν Ἆπιν] *Justin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: *Pausan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam strenui regis passim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρὰν antea scriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφεστρίδα] Ὃ τὴν πορφυρᾶν ἐθῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ διάδημα] Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notissima doctis est historia, quam *Lucianus* hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non est *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Ægypti rege, ut fortunam *saevo laetam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi charissima ita a sese ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis post diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari cœpit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ ὃν ἀμφιρύτῃ] *In Samo insula*: est autem Homericum hemistichium Odyss. Δ, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τὶς εὔχεται εἶναι, ex eo Poëtae sumtum est Odyss. Δ, 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι Υἱός· aut Odyss. Ε, 450. ἰκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιῤῥύτῃ] Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, postulet ἀμφιρύτῃ· & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλαχε τύμβου.

Non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Revivisc entib. c. XLI.

Κεῖται δ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Non μέσοισι, scribendum. Versus is est *Homeri* Ιλ. Σ, 500. *J. J.*

βασιλεὺς δὲ τὶς εὐχεῖαι εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτη ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανθυδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τὰ Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, [a] γεννικῶς καὶ αὐτὴν, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε

circumflua? regem planè videtur præ se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Mæandrio proditus Orœtæ Satrapæ in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipsos, optima, & capita præcide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec

[a] Γεννικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶς. G. & P. γενικὴ· quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενικὴ; sed alterum potius duco.

76. Εὖγε παρῳδεῖς] Καλῶς γε * ἄλλων ᾠδεῖς ᾠδήν. *V.*

* Ἄλλην &c.] *Suidas*: Παρῳδήκει, ἄλλην ἦσεν ᾠδήν· sed ea potestas inepte quadrat *Luciani* loco. *T. H.*

Ἀμφιρύτῃ] Sic scribas simplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτη] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Mer. c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . Δημπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾳδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου ∆ημφθαρῆναι idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτην vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Cicero*n. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum judico, & MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαίανδρος erat in priscis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Jac. Gronovius*. *T. H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mss. εὖγε κλωθοῖ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γεννικῶς, *strenue*, *fortiter*. Mox scribe νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ex *Homer.* Odyss. A. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones depurpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Orœtem. *J. G. G.*

Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς ἢ αὐτὸν, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γεννικῶς, ut in Tyrannicida: ὅδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν. In Pseudomante: πάνυ γεννικῶς καθερήσας. Nam placuit ea vox auctori. *J. G.*

Ibid. Γεννικῶς] Sic, ut emendare jusserant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικὴ, etiam prave. *M. du S.*

Γεννικῶς] Quae ad p. 9. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit Vir eximius *Laur. Norrmann.* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς & γεννικὸς egit, *ne adverbio* γεννικῶς, *hactenus sine certo lare ac patrono oberranti*, ἀπροστάτου *fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γεννικῶς· *Aldus*, γεννικὴ. *T. H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 200. *T. H.*

Ibid. Ἐπαιρέσθων] Ἐπαιρέσθωσαν. *J. Br.*

Ἐπαιρέσθων] Probanda omnino est emendatio *Brodaei*

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ χλίνιον χρυσῆν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει. τὸ δὲ πλῆθυν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸ πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸ ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ὄχ τ' ἀφανὴς ὅτος ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ [b] δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

[b] Δείματα] *F.* & *P.* perperam δήγματα. eaedem τ' ἀφανοῦς· in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola *F.* eſt ἄνοια.

93. Τὴν δὲ πλῆθυν ὦ Χάρων † ὁρᾷ] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. *V.*

† Ὁρᾷ] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba adferat. *M. du S.*

daei in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐπαιρέσθωσαν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali fit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J. J.*

Ἐπαιρέσθων] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Fenſius.* Vid. Νεκρ. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἰδιόν τι κ. ἔ. καὶ τὸ πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Factare indu foro ſe omnes, decedere nusquam,
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut caute poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J. C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίσουσιν (editur ἀποβλίττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ῥῳμβοῦντες τὴν γλῶτταν. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & διὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius. T. H.*

6. Ἄνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοιαν· reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοια mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, adſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης ἢ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲν, quod ſta-

γίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲ κάτω ξυναναμέμιχλαι αὐτοῖς, καὶ ξυμπολίτευταί γε, νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπερφέρω πετόμενοι, ὁ μὲ ἐμπίπλων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρόμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἁπλήψεσθαι αὐτῆς, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιπόσαι, [a] ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἦν δ' ἀτενίσῃς, [b] κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἁπλωθείσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἤρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καλαβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα [c] ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἱμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνον, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τοῦτον· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ὃν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμάμενον ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, inscitia, perplexa hæsitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod si aciem intenderis, conspicies etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi aranearum fila quædam in singulos a fusis demissa? CHAR. Cerno tenuissimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus significat. Perspicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum adtractus

a Ὅπερ] F. ὥσπερ prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπεπλεγμένα P. J.

statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. XXI. T.H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήττω, inquit *Thom. Magister*, ὃ μόνοι τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ ☉ τὸ ἐκπλήττομαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνι ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε ☉ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris Edd. vulgatur. T.H.

24. Ἐπιπεπλέγμθα] P. & Ed. J. melius quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, μίτου, λίνου subaudiendum. *Erasm.* in Paroemia, *De filo pendet.* J. Br.

38. Κείσεται] Mallem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. T.H.

44. Τῷ βελτίστου θανάτου] Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Jupiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Herculе quoque impari praelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄναλτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843. & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* Θάνατος . . . ὁ σωματοειδὴς θεὸς. *Xenoph. Ephes.* III. p. 49. δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ scite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Æschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature red-

ctus sublimis apparet; at paulo post præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamsi ceciderit, nullo jacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem sunt nuncii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt; simulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo quum se sperent usuros esse rebus præsentibus, ubi præsto fuerit minister, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἴ αἴ, καὶ ὤ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγω-

d Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. J. idemque praefert margo *AIW*.

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθαι. *V*.

reddatur, ὡς ὀβολοστάτις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι ajebat, ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὦτα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adscribere juvat tum, quia cum Lucianeis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἵ τινες, ὀλίγω πυρετῷ ἐπιγινομένῳ, ἀνθέων τρόπῳ συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον εὐπολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra *Noster* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, disces ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκινησίαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud *Plutarch*. T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ' ὧν ἔνιοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol*. p. 539. Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ. *T. H.*

ἀγωγὴν, ἣ πόλε προσδοκήσαντες [a] Ἀποσπα-
σθήσεσθαι αὐτοῦ. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν
ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ
τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ
μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸ
ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν
ἐπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας
ἅθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων,
ὅτι ἄῤῥενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ
φίλους μετὰ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τὸνομα τοῦ πα-
τρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο, ὡς [c] ἑπτέτης
γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκεῖ
χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴ-
τιον, ὅτι τὰ μὲν εὐτυχοῦντα ὑπὸ τῷ παιδὶ
ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸ δὲ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμ-
πια νενικηκότος· τὰ γείτονα δὲ, τὰ ἐκκομί-
ζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ'
οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ εἰς
τὰ ὅρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς
ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

rant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iſte, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget, ſi didicerit, hanc quidem eſſe ſibi finiendam, at ſe, vixdum inpoſito tecto, deceſſurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne ſemel quidem ipſe miſer cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod maſculum infantem uxor ſibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, ſi ſciret ſeptennem puerum eſſe obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? ſed hoc nimirum in cauſa eſt, quod illum felicem filii ſorte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; ſed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo ſtamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus ſit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

[a] Ἀποσπασθήσεσθαι] F. ἀποσπαθήσεσθαι. [b] Μηδὲ] Δὲ οὐδὲ P. & in ora *Aiw.* [c] Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπαίτης. Hoc notatum invenio ad marginem *Aiw.* Ἑπτέτης & ἑπταίτης utraque ſunt in uſu, nec ſcribendi modus, quem omnes Edd. habent, eſt reprehendendus.

65. Ἄπιοι] Melius ad ἕξει conveniat ἄπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτέτης pro ἑπταίτης. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc ſane in cauſa eſt.* *J. Br.*

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An ſcribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκρέματο. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Πλούθ. §. 15. ἔθ' ὁ, τι πείσοιθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Legi poſſet αὐτὸ, ſcilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ὡς παλαιοῦ καὶ σαπροῦ χρεμαμβύοις πήμοσι· ſic Demades Antipatrum ſenem deſignabat. *T. H.*

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τοῦ ἀδ.] Obſervandus omnino hic uſus vocis ἔξω a vulgari longe diſſitus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φῂς] Haud minus eſt, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν· quorſum enim referas, aut quem ſenſum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum ſit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœſo, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde conſtabat τὸ ἀβέβαιον & ἀμφίβολον τῆς τύχης. Imo vero ſuſpicionem eam aliquando cepi, ac ſi omnis haec oratio Mercurii, ἦν γοῦν . . . . . τῶν ἰδιωτῶν ἀνείη, ſedibus ſuis exturbata huc neſcio quo caſu perveniſſet: inſerueris enim c. XV. poſt iſta, καὶ τὰ μὲ τούτων ὧδε ἕξει, nemo facile negabit, aptiſſime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum eſt, ne cuncta haec, deleta Mercurii perſona, Charonti melius adſcribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro ſingulari ingenii ſolertia jam rerum humanarum, quas ſimul omnes oculis habebat ſubjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: ſic eadem opera ſervare licet ὡς φῂς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quanquam opportunius exiſtimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunae impetu everſos demonſtrares. In hanc opinionem poſtremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chryſoſtomus* quae ſcripſit in Charid. p. 302. 303. omnino digna ſunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.* *M. du S.*

88. Φασὶν] L. In reliquis φῂς. *J. Br.*

92. Ἐῶ πένθη] *Praetereo luctus.* *F. G.*

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id eſt, ἐξ ἴσου, ἴσως.

93. Ὅπου

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

ὀλαῦσαι αὐτῷ καλυμμένους ὑφ' ὧν εἶπον ὀπόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς πρᾶγμ' ἦν βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ στερόμενοι ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τοὺς βασιλέας ἰδῇ τις αὐτῶν, οἵους εὐδαιμονέστάτους εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω δ' ἀβεβαίου, καὶ ὡς [e] φῂς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τὰ ἡδέως τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χειμῶνι τινι καλαῤῥάτλουσι ἀνι-

[d] Τί] F. & J. ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. [e] Φῂς] L. φασι.

81. [*] Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

[*] Ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. M. du S.

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ἃς εἶπον· quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta T. H.

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. F. G.

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere; quæ eis Latina appinxit *Moſellanus*: *usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Græcis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam quæ ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Græcis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero hæc ſint regum mala, opportunum*, vel, *præſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* J. G.

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίαι ἐναγκαλοῦσιν, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία ἐστὶν ἄλυπον ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται καλοῦντα τοῦτο; τῶν μὲ βιωτικῶν ἐδὲν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. M. du S.

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύσσας, φυσαλίδας, φύσημα. J. B.

Πομφόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὑδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῆς Ἀλκυόνης φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λίξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas*: Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερηφάνου ὄλλυται μὴ θάνατον. T. H.

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγαν † εὐφυὲς ὠδήδιγμα. V.

† Εὐφυὲς] In V. & A. Ed. ἐμφυὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. T. H.

ἀνιταμψύας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ὀπὶ πλέον διαρκοῦσι· καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τ' ἄλλων αὗται [a] ὑπερφυσῶνται ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντως ἐξερράγησαν ποτε· καὶ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ἓν διαρραγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τὸν Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, διὰ χρόνου, καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἃ δὴ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δέησει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπειδὴ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ἐνδιδόναι αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν γὰρ ἐνταῦθα σεμνὸν [b] ἀίδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάexistentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? desinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεθα] Prave *F.* ὑπερφυσόμεθα. b Ἀίδιον] Mendose *F.* & *Ar.* ἀοίδιον· adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀΐδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀποσβῆναι εἰώθασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum* Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur,* ἐξερράγησαν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, *Is. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci*, Viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* D. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod.* Ἔ. Κ. Ἡ. v. 185. & denique *P. Horreus* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν· & Φ, 464. — οἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον κῖθ' εἶπεν ἀνήρ, Οἵπερ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θητῶν ἅδε δεξάμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο — Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φῦσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι.

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt : viden ut ſeducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio

γοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα [c] ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι πολύ.

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διαστεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν ποτε Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τῶν Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅπερ γοῦν παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οἱ πεδιδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ καταγνωκότες οἷά ἐστιν. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτούς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τὸν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἁδαμῇ ἁδαμῶς ἀνέσχοντ) αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες πρὸς ὑμᾶς [e] ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γοῦν μισοῦντ), ἐλέγχον-

τες

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte *F.* & *S.* In ceteris plerisque ὀφεληθῆναι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. *J.* & *V2.* Reliquae Ed. ἀποσπάντες. Paulo deterius ad marginem *AIW.* ἀποσπάσοντες. e Ὑμᾶς] Conſentiunt Ed1. praeter P. quae ἡμᾶς. *Moſellanus* etiam vertit *ad nos:* improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines.* *T. H.*

21. Παμμιγεῖς] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμιγεῖς ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότων ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου καλακούσατέ μου. *T. H.*

40. Οἷόν περ Ὀδυσσεύς] *Homer.* Od. M. *J. Br.*

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* *J. Br.*

49. Ἐμβοήσωμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πένθ. c. 15. *M. du S.*

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. *J.* pro vulgato ἀποσπάντες. *M. du S.*

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀποσπάντες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποσπάντες, non una reddi poteſt ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τὸ ἐχθρὸν ἀποσπάσας τοῦ πολέμου. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου· quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. *T. H.*

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ γ' ὅτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τ' ἐξήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ἐστί. ΧΑΡ. Τί δῆτα ἐκεῖνοι στεφα-

sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

[a] Ἀμαθίας] F. J. V2. ἀμαθείας.

55. [*] Ὦ γεννάδαι] Ὦ γενναῖε ὦ εὐγενέσατε. V.

[*] Ὦ γεννάδαι] L. Ὦ γενάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέσατοι. M. du S. Sic in ipso *Scholiasta*, ne scilicet ab editis *Luciani* exempla-

58. Ἓν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. J. Br.

61. Θεάσασθαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. M. du S.

Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an inprudens eum in modum scripserit *Lucianus*: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι: tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τ' σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. T. H.

Ibid. Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. M. du S.

Ἡρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ἡρῶα violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. T. H.

63. Πρὸ τ' πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*, ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex So-

ribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. T. H.

lonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* T. H.

66. Τί δῆτα ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. J. C.

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πόθον. M. du S.

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὰ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη. Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* reperies Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ᾧ χρῶνται περί τε τάφους, quod auctore *Athenaeo* reingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & scrobe quadam effossa comburunt sumtuosas istas cœnas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum. CHAR. Illi ut adhuc bibant; edantve, quorum crania sunt aridissima?

ιθσι τὺς λίθυς, ϗ χρίυσι μύρῳ; οἱ δὲ ϗ πυρὰν νήσανλες πρὸ τ χωμάτων, ϗ βόθρον τινὰ ὀρύξανλες, καίυσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ϗ εἰς τὰ ὀρύγμαλα οἶνον ϗ μελίκραλον, ὡς γῆν εἰκάσαι, ἐγχέυσιν; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὺς ἐν ᾅδθ· πεπιςεύκασι δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς 75[b] οἷον τε [c] περιπετομένας τ νίσαν, ϗ τ καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τ βόθρυ τὸ μελίκρατον. XAP. Ἐκείνυς ἔτι πίνειν, ἢ ἐδθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρόταλα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

b Οἷόν τε] P. L. *J. V2.* οἷονται, quod & in ora *AuW.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. *c* Περιπετομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat περιπεττομένας· pejus in *V2.* & *P.* περιπτομένας.

probandam. Usu & significandi potestate non multum distat Ἔρως, ὁ ςέφων πρὸς Νικαεῦσιν ὁπ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teste *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, *ad coronandos mortuos vendi solitus:* nihil succurrit, quod aeque commodum videatur, ac πλεκόμενος. *T.H.*

69. Καίουσι ... δεῖπνα] Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *silicernium*, & *exequium* & καθαγίσματα. Vide Πέν. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίουσι] Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogum ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν πυίσαν ϗ τ καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Pers.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam delicioſam* (δεῖπνον πολυτελὲς) *apparare ſolebant, quae ad rogum allata cum ipſis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congeſta cremantur Turea dona, dapes, fuſo crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*; primum *cœna, quae infertur Diis manibus, quod eam ſilentes cernant, id eſt, umbrae poſſideant*, teste *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsique, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περίδειπνον· ex eo autem, quod additur, λύχνους δ' ἅπτειν ὐ πάνθει ὁ δῆμος, *Scaliger* ad *Festum* acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse quasi *ſelucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Verisim. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte reſtitui* λίχνους, mirum errorem committit ἅπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι· & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse cœnam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τ ἐπὶ M. Σ. c. 28. ἔοικας δ' τότε σκιᾷ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντ ἐναγίσματα· ϗ δ' ἐκείνου καταχέαντες μύρον, ϗ τ ςεφάνους ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι ϗ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα· prorsus ut *Augustinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis ſuis caris dicit, quod ipſe devorat; quod praeſtat ventri, imputat pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exſequiati laute ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium confecimus:* quae nec *Heraldum* fugerunt Digress. I. c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barnesio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. sed & δαίειν τάφον dici solet: *Menecrates* apud *Dionys. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὁμως δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσανλες ἐπολέμιον τῇ πάσῃ ita legendum, non γῇ· absurde vertunt, *exſtructo ſepulcro*; quum oportuisset, *epulis ipſi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πεπιςεύκασι] Festo quodam & stato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant, quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Castellanus*, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII. 682. Alia in eam rem testimonia qui volet, *Meursium* adeat ib. 884. 824. *Eustath.* ad Od. I. καλακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, ϗ δὶς ἀνελθεῖν, ὡς μιτάχοισν δαιτὸς Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. *J.* P. & L. ὡς οἴονται pro his habent: sed cave mutassis. *M. du S.*

75. Περιπετομένας] In diversa hic abeunt Edd. Parisiensis habet περιπεπτομένας· reliquae περιπτομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγονλι αὐτύς. οἶθ' ἦν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμψοι; ἐπείτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαχον, ὃς ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτύς, ἀλλὰ ϗ αὖθις ἀνάγειν παιλιν. ὦ μάταιοι τ ἀνοίας, ὃς εἰδότες ἡλίκοις ὅροις ἀφωρίσθη τὰ νεκρῶν, ϗ τὰ ζώντων πράγματα· ϗ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ὄξι· ϗ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ,
ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβυ, 90
Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero ſim, hæc tibi ſi dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime noſti, poſſintne remeare, ubi ſemel terram ſubierunt. Illud enimvero mihi, qui ſatis quod agam habeo negotii, plane riſu dignum accideret, ſi oporteret non deducere ſolum ad inferos, ſed inſuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inaniſſimi mortales, qui neſcitis, quam longinquo finium intervallo diſcreta ſint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum ſit noſtrarum ratio; nec, mortuum eſſe ſimili modo & qui tumulo careat, & qui ſepulcrum fuerit ſortitus; uno eodemque honoris eſſe gradu Irum, regemque Agamemnonem; Therſitæ parem Thetidis filium pulcra coma conſpicuæ: omnes namque perinde umbrarum ſunt

[a] Ἔλλαχε] Sic *B2.* & *P.* ex verſus norma: in ceteris ἔλαχε· corruptius in *V2.* ὅτ' ἔλαχε.

79. Κατάγον αὐτούς] Legendum *κατάγοντι αὐτοὺς*. *J. Br.*

89. Κάτθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. verſibus:

Ἐν δὲ ἴῃ τιμῇ ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ ϗ ἐσθλός.
Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄεργος ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς. *J. Br.*

Κάτθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyſſ. *J. B.*

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ] Hos ſex verſus Lucianus ex variis Homeri locis παρῳδούμενος contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potiſſimum hi centones conſarcinati. *B2.* & *P.* recte ἔλλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἴῃ] Conſentiunt Edd. noſtrae: in *Homero Barneſius* dedit Ἐν δὲ ἴῃ, quoniam iſtius voculae ſyllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyſſ. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyſſ. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo ſunt Trojæ promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum*. De hiſce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diſſita promontoria notiſſimum eſt tumulis inclaruiſſe hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhœteo in litore] *Ubi erat aſylum Ajacis, ſicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, ϗ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο Ἀχτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ ϖόλῃ βάθεσιν Ἑλλησπόντου· ſignatius de Ajace V, 654. — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηίῳ ὄχ ἐκὰς ἀκτῆς· prorſus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηίοιν ἀκταῖς. *Dauſqueio* ad poſteriorem *Calabri* verſum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaeſit, Plinii interpunctio V. c. 30. ſed jampridem a magno *Pintiano* veriſſime correcta. Miror, cur *Iſ. Voſſius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incuſare maluerit, quam remedio tam leni uti; niſi quod idem *Salmaſio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri poſſet *Seneca* Troad. v. 1122. in ſcriptorem incidiſſe, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti ſive Rhœteum appellet, ſive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate ſuo jure fecerit. Praeterea nec *Voſſium* probo, quum *Salmaſii* medicinam in ejusdem regionis deſcriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpoſitio tamque facilis, ut *Dauſqueius* etiam ſic plane ſcripſerit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli ſimul oſſa complectebatur: *Philoſtr.* Her. p. 739. Ajacis longo poſt tempore violentia maris effractum immanem oſſium magnitudinem patefecit, ex qua celſa heroïs vivi ſtatura aeſtimari poterat: *Pauſan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψύξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν ἢδ νεῶς σὺν ἔστιν ἀνελκύσαντας ἀφαψύξαι· ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praeſtantiſſ. *Dukerus.* Mirum, ni *Scholiaſtes* exponens ἀφαναθᾶραι legerit ἀφαψῆξαι, prout ψύχειν & ψήχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum ſit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium eſt,

ſunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem aſphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri verſus ingeris. Sed quandoquidem me commoneſeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit,

95 Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τ' Ὅμηρον ἐπαν∫λεῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τ τῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τ' ὂπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπ) ἐν τῷ

[b] Ῥοιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τ Νῖνον τ Σαρδαναπάλυ, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τ Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γῦν μέμνημαι ∫απορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν∫ μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ ∫αψύξαι τὸ

100 σκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπό-

[b] Ῥοιτείῳ] *F.* vitioſe Ῥητείῳ.

eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent ∫άβροχοι, & humore ſalſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum ∫αψύξαι, ſed etiam mox ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & ∫αψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere: ſcite *Plutarch.* Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλαίας ∫αβρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνεμῶσαι *Heſychio*, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τῦ ἀνέμου πνοήν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχώσω, licet uſus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *AElian.* Ep. I. Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὴν εἰλην τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ἐν ἑξήκοντα δὲ ἡμέραις τελείως γυμνοῦται & ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſiccescunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτον τ αἰγιαλὸν καταχθέντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet νεωλκῆσαι μηδὲ ∫αψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare*, *in aëre ſuccutere*: *Heſych.* Ἀναψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto*, *ventulo facto refrigerare*. *Theophraſt.* apud *Harpocr.* in Κεγχρεών· τὴν ἐκ τ μετάλλων κέγχρον ∫αψύχειν· non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες & ἱστάντες & ∫αψύχοντες & φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam ∫αψήχοντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aeruginem avertant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Tan. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη & ἐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyriae.* Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν ἐν Νίνῳ πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μὲν τὴν τ Σύρων κατάλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit*. Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus

ἀπόλωλεν ἤδη, κ᾽ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ᾽ ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ᾽ ἦν, ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τ᾽ μέγαν περίβολον, ὃ μὴ πολὺ κ᾽ αὐτὴ ζηληθησομένη, ὥσπερ ἡ Νίνος. Μυκήνας δὲ, κ᾽ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· κ᾽ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ᾽ ὅτι τ᾽ Ὅμηρον καλεῖσθαι ὑπὸ τῆ μεγαληγορία τ᾽ ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι κ᾽ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, κ᾽ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· κ᾽ τὸ παλαιὸν δοξότερον

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. V.

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt vel negotiati sunt, audivi sæpe asseverantes se vidisse antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant vestigia, ut ait ille lib. 13. ὅλον δὲ ἴχνος σώζεται τ᾽ ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ὅτε γ᾽ ἐκπεπορθημένων τ᾽ κύκλῳ πόλεων, ἃ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ οὐ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ᾽ ἄν φασι τὸν Μιτυληναῖον οὐ τ᾽ ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id est, *nullum enim vestigium restat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archæanactem ajunt Mitylenensem Sigæum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum vestigium extabat tempore *Strabonis* & Augusti, sub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in litteris virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed supersluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in suo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & sileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . ἀπόλωλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ᾽ ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ᾽ ἦν, *dicere nequeas, ubi fuerit*; sed dumtaxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νῖνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam

neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quæretur, haud secus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ sunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes; quodque mi-

veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae:* & *Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & *Philostratus* p. 23. Restaurata igitur Ninus est, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Crœsi ætate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ἠρημωμένας πανωλεθρους testatur *Pausan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigesimum cum *Luciano* conferendum est. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὑστερον καθεσκάφησαν ὑπ᾽ Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ᾽ ἴχνος εὑρίσκεσθαι τ᾽ Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus eversio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper refloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidiendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt*; *Hasne Dei, dices, cœlo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe jaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro *Regnaque* summo *Scaligero* placuit *Regia:* mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque:* de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις· de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omisit. *Ambros.* Ep. XXXV. *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, ter-*

ra-

mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius supereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſa ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

ρον, καὶ πολλαὶ ὅλοι. Ἰνάχῳ ἦν ὅδε τάφρος ἐν Ἄργει ἔτι καλαλείπε. ΧΑΡ. Παπαὶ τῆς ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμενα Κλεωναί.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ [a] αὐτοῦ [b] αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τί-

[a] Αὐτοῦ] Sic quidem Edd. ſed mallem αὐτῷ *J. F. R.*

[b] Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι.

rarumque ſub eodem adſpectu funera. *T. H.*

12. Ὅπου ποτ' ἦν] *Campus ubi fuit.* *J. B.*

Ibid. Ἡ Βαβυλών] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J. Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe Εὐχ. c. 34. Babylonis & Seleuciae, ut diverſarum, diſerte meminit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſaepius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praeſertim capitis X. noviſſimae Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia ſuperfuiſſe docet. *M. du S.*

13. Ἡ τὸ μέγαν περίβολον] Ἔχουσα ſubaudio. *J. Br.*

Ἡ τὸ μέγαν περίβολον] Τὸ ἔχουσα aut quid ſimile deſiderari videtur. *F. G.*

15. Μυκήνας] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J. B.*

22. Ἰνάχου ἦν ὅδε τάφρος] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro τάφος reſtituiſſe τάφρος. *J. J.*

Ibid. Τάφρος] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M. du S.*

Τάφρος] Veriſſime *Faber*: ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς εἰς τάφρον πεπηγότας παασάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐροήν. *Sylburgium* fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: poenam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὑσαντος τοῦ θεοῦ. Ἱέρους δὲ αὐτὰ σφίσιν ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τοῦ εἰς Λέρνης, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T. H.*

25. Ἱρὴν εὐρυάγυιαν] Trojam his epithetis ſaepe ornat Poëta. *J. Br.*

Ibid. Εὐρυάγυιαν] Pro vulgata ſcriptura εὐρυάγυιαν legendum cenſeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Caſtigo αἵματι. Hoc alias probavi. *J. Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaïd. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. *Th. ab Almelov.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectiſſime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodaeum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Caeterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelaedamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egiſſe*. Quot fuere Othryadae, ad quos inſcriptio tropaei ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum praeceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. *J. J.*

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem *Brodaei* & *Barthii* firmat αἵματι ſcribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ.

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ ᾧ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴασιν, ὅτι καὶν ὅλιον τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν πεδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ ἐπὶ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ὅπῃ τὸ σορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον κἀγὼ νεκροστολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι παρὰ σοῦ ἐκ ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, οὐδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos est ortum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo pugna conseritur. CHAR. O insignem dementiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Æaco accepturos esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac sæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φανερῶς γεγράψῃ. *V.*

* Ἀναγεγράψῃ] Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. *T.H.*

Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* & *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine vertisset: *Othryades vir bellator. . . tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, *licet nihil scripserit sanguine*: *Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *gessit* conjectura fueram adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo, Laconum*,) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lintzii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit*: Κατὰ Ἀργείων τροπαῖον Ὀθρυάδου, vel Λακώνων· sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀνασήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς· inferendum est ἀνασήσας ἐπιγράψας τε· sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restituram lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. *Nec foret Othryades congestis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heins.* & *Wass.* ad *Sallust.* B. J. p. 257. *T.H.*

39. Τρόπαιον] Tropæa evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte observatum Miscell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus supra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. *J. C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lysias* p. 159. v. 39. Εἰ μὲ ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤτει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου. Vid.

DE SACRIFICIIS.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1 Α Μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω καθηφὴς ἐστὶ, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον ὅταν γελᾷν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τἀναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵγε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεές, καὶ κολακευόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γὰρ Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ * δίεται θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ ἁλόγου ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει πρόσωπον· ὁ δὲ ἁλόγου πρόσωπα ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδοις] Πρόσοδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανήγυρις, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ὁδεύουσιν. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεύς· ὅτε θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰς ἀνεῖλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

* Δίεται] Ita *V.* δεῖται magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῖς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum farcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem verses, nec cum proxime præcedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῖς &c. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἠρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάρων δὲ ὧδε λόγου sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

50. Τύμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι· male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάρων δὲ] Θανάτου δὲ. *J. Br.*

2. Προσόδοις] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Καθαφὴς] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] *Tzetzes*: Αἰτωλοὶ γὰρ οἱ Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί. διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου συὸς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες καθετρίβησαν. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Hæc & cetera in *Homer*. *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὰς τοσάτας φόνας, καὶ τὴν Μελεάγρου ἀλάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· ἕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν [a] ἱερείων διαμαρτία. καί μοι [b] δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τοῖς ἄρα-νῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως παρορωμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθῆναι.

Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

15. & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter fe-

a Ἱερειῶν] Ἱερῶν P. *Alii.* b Δοκῶ] Priores Edd. δοκεῖ alterum & orationis structura poscit, & praestant G. P. L.

15. * Καὶ τὴν Μελεάγρου ἀλάλυσιν] Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἅπτεται. Ὅτε ἂν ἐφορεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τῷ Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ θεοῖ ☾ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας,

§ οἳ σὺν αὐτῷ τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔχθρα πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνεῖλεν ἂν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. *V.*

22. Σχετλιάζουσαν] Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. *V.*

* Καὶ τὴν M.] Ista totidem literis in *V.* reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in *A. E.* habitus. *T. H.*

† Ἅπτεται] Ἅπτεται spiritu vitiato in E. A. ex *V.* ubi prave itidem Ἀτλάντης. *T. H.*

‡ Οἱ θεοῖ] Pro θεοί, *Dii*, legendum θεῖοι, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. *J. C.*

§ Ἐπ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili sunt: σὺν ex *V.* est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. *M. du S.*

Facilius interseri putavi οἳ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in *V.* αὐτῷ pro αὐτοῖς Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. *T. H.*

15. Τὰς τοσούτους φόνους] *AEtolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. *J. Br.*

Ibid. Μελεάγρου ἀλάλυσιν] Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J. Br.*

17. Μεμψιμοιρούσης] Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. *J. Br.*

Μεμψιμοιρούσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A. V.*

20. Καὶ μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν] Scribendum ex Mss. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν· quamvis & sine Mss. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. α. v. 425. *J. G. G.*

Καὶ μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti *ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse* καί μοι δοκῶ, *videre posse*, ait verissime Vir summus, *J. G. Graevius*. At unum tamen Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Græcæ linguæ notitiam præ se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur hæc, digna scilicet viro Græcis literis docto, controversia, optimæ notæ auctoribus confirmata est dictio μοὶ δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terssissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν ὦν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφαιρῆσαι ἂν μοι δοκῶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς. In Parasito: Ἐγὼ γὰρ ἐδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτῷ χεῖρα εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ ☾ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Lucianum* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut μοὶ δοκῶ, ita & μοὶ δοκοῦμεν, dixisse Græcos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοὶ δοκεῖ legitur, ita & apud *Xenophontem*

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; a-

25 θυδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἴγε [c] ἀπομνημονεύοι τ' χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τ' Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες, κ) ταῦτα, ἐπαγόμενον κ) τὺς ἄλλυς θεύς. ὅτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, κ) ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοΐδιον· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον

[c] Ἀπομνημονεύοι] Ἀπομνημονεύει L. [d] Τὸ μὲν] In cunctis Edd. fuit τ' μὲν, & deinde τ' δὲ· quæ vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τ' Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὅμηρός φησιν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖ εἱστιᾶτο ἡμέρας. *E. V.*

¶ Ἐπεδήμησεν] Malim fere ἀπεδήμησεν quanquam infra *Scholiastes* ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπεδημεῖν τὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. *T. H.*

tem lib. I. Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μέν τοι τόγε μελετᾶν ἑκάστα τ' πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινάς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προεπιτιθέναι ἑκάστοις, κ) ἆθλα προτιθέναι, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἑκάστα, ὥστε, ὁπόσα δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio soloœca est, μοὶ δοκεῖ προεπιτιθέναι, & προτιθέναι. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. *Cæterum*, inquit, *quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est certamina quædam singulis* (militibus) *indicentem, pronunciantem, & præmiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam.* Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χορὺς τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας θεάσῃ. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quæ oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τό γε μὲ πειθομένους παρέχεσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo post, ἐρᾷν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστα ὂν τὸ τ' μὲ πειθόμενον ἐπαινεῖν τε κ) τιμᾶν, τ' δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε κ) κολάζειν. *Videor mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulces.* *J. J.*

Ibid. Δοκῶ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. *M. du S.*

21. Ἐν Οἰνέως] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνέως· *aliis Deis ad domum Œnei profectis.* Ἐν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Sæpissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινῶν τ' γραφίων, *in pictoris cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀριστοτέλους, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπώλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in Hermotimo, c. 82. εἰς διδασκάλου in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαμίας, εἰς Παιδοκλέους, εἰς Ἀρχελάου. Sic *Plato* in Symposio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, ἐκ Παλροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. *J. J.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (ἐν ᾄδου) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. *M. du S.*

31. Πολοῦσι τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* 1. Oper. *Lucian.* passim. *J. B.*

32. Τὸ μὲ . . . . τὸ δὲ] Τὸ Mss. R. ubique hic habebat. & recte. *A. V.*

Τὸ μὲν ὀγ. . . . τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mss. R. in textum recepimus. quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Vorstius*, reperimus. *M. du S.*

35. Ταῦ-

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸν ἐκ Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἀφαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο τῇδε τῇ Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὀπτάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος [b] ἀπῆει παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωλον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ὑπὲρ τοῦ βωμοῦ· σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτιδα. τοιγαροῦν οὕτω καλεδυσώπησεν αὐτὸν ὁ τῶν λόγων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, καλέτοξθυσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,

lius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo -ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocasset gratiam, & vicem reposcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, sæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut sagittis correptis insessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiæ telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi men-

a Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη verissimam impertiunt. A. G. R. P. L. *J. A1W.* in qua tamen omittitur γάρ. *b* Ἀπῆει] Omnes Edd. infederat vitiosum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ ἀπὸ * τοῦ Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει ἔτι· ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἐννάκις ἐννέα. *V.*

41. Ὦνια] Πράσιμα. *V.*

55. Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου] † Ναύσταθμον, τὴν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυλικὸς στρατὸς ναύσταθμος καλεῖται. *V.*

* Τοὺς] Perperam in τοῖς mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννάκις darent, quum in *V.* prostet ἐννάκις. Est autem *Homeri* locus, qui *Scholiastae* castigandi *Luciani* occasionem praebuit, Od. Γ, 7. *T. H.*

† Ναύσταθμον] Leguntur apud *Suidam*, in quo necesse non est, ut cum *Kustero* quicquam inmutes. *T. H.*

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. seq. *J. M. G.*

36. Καὶ τὸν ἐκ Αὐλίδος] Liquet ex praecedentibus scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἀφαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τό. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. *J. G. G.*

Ibid. Ἐκ τοῦ Αὐλίδος] Vide Ovid. Metam. XII. *A. V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *J. Br.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Rectius Mss. Anglic. doctissimi *Golmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη· patet apud *Homer.* Il. 6. *J. B.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῇ Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *J. G. G.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Floren-

mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenuſtus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adſpernata illum fuerit: ſed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, teſtarumque ſuffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque ſorte uti juſſus eſt. Eſt vero etiam, cum ſervili miniſterio, in Theſſalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus eſt, apud hunc quidem non ipſe ſolus, ſed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris ſtruendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hiſce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio verſuum Muſis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exſecto ſtatim Cœlo patre in illo imperaverit, ſuosque natos de-

βέλομαι δ' τἄλλα εἰπεῖν, [c] ἃ περὶ αὐτῶν οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, ὑχ' ὅσα περὶ τὰς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τὸν Ὑακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ τὴν Δάφνης τὴν ὑπερφίαν, ἀλλ' ὅτι δ' καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξοστρακισθεὶς ἀφ' τούτου ὑπ' οὐρανῦ καταπέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενον τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ δ' ἐθήτευσεν ὑν Θεσσαλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, δ' ὑν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ μόνον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, δ' ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, δ' οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

[d] Ἡ γοῦν οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, δ' πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, δ' Προμηθέως, δ' Κρόνου, δ' Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τοῦ Διὸς οἰκίας; δ' ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας σιωπώσας ὑν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκός, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ὑν αὐτῷ, δ' τὰ τεχ-

[c] Ἃ] Ἄγε L. [d] Ἡ γοῦν] Ἦ γαρ *Fl.* ut in his particulis ſaepe ſolet.

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Ἐξορισθείς. *V.*

rentini, quo uſus ſum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inſpecto ſaniori codice. Id nimirum ait *Noſter*, Hecubam duodecim boum ſacrificio captivitatem, ſive expugnationem Trojæ ab Minerva redemiſſe. *J. J.*

Ἡ μὲν δὴ Ἑκάβη] Sic Mſſ. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime ſane. Vulgata ὁ. μ. γ. ἑκατόμβη manifeſto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δώδεκα κὴ π.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεκτρυόνος] Ab Æſculapio praeſertim, cui moriens Socrates a ſodali ſuo adhuc ſatisfacit. *J. M. G.*

48. Σοῦ τὸν νεὼν] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καὶ δυσωπήσεν] Hoc eſt, *pudore incuſſo exoravit:* nam δυσωπία eſt *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτοῖς ἡμιόνοις] Eadem rhapſodia A, 50. Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλώπων θανάτῳ] Apollo enim orbitatem ſuam in ipſum Jovem ulciſci non auſus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æſculapius percuſſus eſt fulmen, interfecit. V. ſupra J. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Rhetores Græci Interpr. *Ariſtoph.* paſſim *Heſych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Κἀξοστρακισθεὶς] Hygin. fab. 49. ſed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρησάμενον] Quid ſi legamus χρησόμενον; & mox, ὅτι δὲ κὴ ἐθήτευσε, ut reſpondeat illi, quod praeceſſit, ἀλλ' ὅτι κὴ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Hæc *M. Fœlix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ, 442. ſeq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τοῦ Φρυγὸς] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc ſit aperiant alii. Lucianum non agnoſco. Scripſerat ἐπ' αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατήθιεν, ὥσωρ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τ Ῥέας ὑποβαλλομένης τ λίθον, ἐς τ Κρήτλω ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνεθράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφε, κ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τ κυνός· εἶτα ἐξελάσας τ πατέρα, κ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τ ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲ ἄλλας, ὑστάτην δὲ τ Ἥραν τ ἀδελφὴν, κτ' τὸς Περσῶν τῦτο κ Ἀσσυρίων νόμυς. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, κ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τ οὐρανὸν, τὺς μὲ ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίυς δὲ κ νόθυς ὄντ ἔτ θνητῦ κ ὑβριγείυ γένυς· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετός, κ ὅλως ποικιλώτερος αὐτῦ Πρωτέως. μόνῃ δὲ τ Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τ ἑαυτῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τ μὲν γ Διόνυσον ἡμίελλῆ Φασιν ἐκ τ μηρὸς ἔτι [a] καομένης, ἁρπάσαντα, ὡς κελεύει ἀδελφὸν ξυνοικεῖν· ἄλλον μέν τοι νόμον § ἐξευρηκέναι, ὃς ἀσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται· κ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

yoraverit: ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheæ, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile cœlum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

a Καομένης] Καιομένης B2. P. A. illud ἀτλικώτερον veteres Edd. probant: « ſaepe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τῦ † Περσῶν ἐραθεὶς τ ἀδελφῆς Ἀτόσσης ‡ εἴρετο τὺς βασιληίους δικασὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τ βουλόμενον ἀδελφῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφεὸν ξυνοικεῖν· ἄλλον μέν τοι νόμον § ἐξευρηκέναι, ὃς θεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται· κ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III, 31. ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Περσέως male. *M. du S.*

Περσῶν hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*: nihil erat, quo minus lectiones *C. V.* ſequerer: in paucis enim *Schol.* ſuo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὃ ἂν pro τὰ ἄν apud *Herodotum*, & in fine cum *V.* ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφεὴν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τῦ Περσῶν βασιλέως· niſi ſatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τῦ Πέρσυ. *T. H.*

‡ Εἴρετο &c.] Ed. A. ὑρέτα τὺς βασιλικὺς δ. ac pejus κωλύων & κωλύει, quum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἤρετο τὺς βασιλικὺς δ. κελεύων, κελεῖ, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod εἴρετο fuit revocandum, licet *Heſychius* etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Hibro dedit, ὑπεκρίνοντο. *T. H.*

§ Ἐξευρηκέναι] V. Ἐξευρικέναι· hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Ζεὺς κλαπεὶς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem, doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Fœlix.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερον] Mutandum putaram. V. *Is.* β. c. 9. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad *Z. il.* 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant, Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, licetne Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt; vetari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in ſuo ipſe femore defodit, ac deinde inſtante partus dolore exſecuit.

6. Similia vero hiſce etiam de Junone canunt, ſine viri conſuetudine eam peperiſſe filium Vulcanum, quaſi aura conceptum, non nimis illum beatum, ſed ſordidum opificem, fabrum ærarium, igne aduſtum, in fumo viventem ſemper favilla oppletum, qui camino adſtet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex caſu, cum de cœlo projectus a Jove eſſet: & niſi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepiſſent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Aſtyanax. Quanquam Vulcani iſta tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea cauſſa, quod ſupra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila appoſita, quæ jecur viri quotidie roſtro tunderet.

σας, ὁ τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κἄτα ξὲξέτεμε, τ ὠδῖν᾽ ἐνστάσης.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τ Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνθυ τ πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τ Ἥφαιστον, ὃ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ [b] πυρίτιν, καὶ ὃν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινοῦτην, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε· χωλοῦσθαι γοῦν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁπότε [c] ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲ Ἡφαίστου μέτρια· τ δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ᾽ ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γοῦν αὖ καὶ τοῦτον ἐς τ Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ὑπὸ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ προσκαλεσάμενος τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάπτοντα.

Οὐ-

b Πυρίτην] Πυρητὴν G. P. πυριήτην vel πυροιτὴν notatur ex L. πυρδυτὴν *f. V2. A1W.* Reliquae Edd. Fl. ſequuntur. *c* Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη ſolae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum conſenſum non valent.

7. Ὑπηνέμιον] ¶ Ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας ♂ μίξεως. *VI*

¶ Ὑπηνέμια] Haec *Suidas* ſuppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. *T. H.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adverſus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuiſſe, orationem Andocidis *adverſus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Περσῶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J. B.*

7. Ὑπηνέμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J. Br.*

Ὑπηνέμιον] Quaſi vento gravida facta fuiſſet, quod fabulantur de equabus Hiſpanicis. Nam ὑπηνέμιόν ἐστι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium ſerio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. poſt alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, murierem Theſſalam, ſine viri concubitu peperiſſe. *J. C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperiſſe Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτιν. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum ærarium, & ignipotentem*: βάναυσος eſt *arte ſordida* ſeu *ſellularia quæſtum faciens*: ſed πυρίτιν Græcis eſſe *ignipotentem*, qui circa ignem verſatur, mihi perſuaderi non poteſt: πυρίτιν lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mſ. eſt πυρητὴν ſed hujus vocis exemplum quæro. Forte ſcripſit *Lucianus* πυρωτὴν, *qui igne utitur in flando, & coquendo aere*, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Eſdræ. *J. G. G.*

10. Πυρίτιν] Ed. *f.* πυρδυτὴν. viderint alii an commodius. G. & P. πυρητὴν. L. πυριήτιν vel πυροιτὴν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πᾶν] *Prorſus.* *J. Br.*

13. Ἐρρίφθη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus ſcriptum eſt ἐρρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulyſſes, ne quis ſupereſſet, qui excidium Trojae ulciſci poſſet, de turri praecipitavit. *A. V.*

Οὕτω μὲν ἓν ἐξετέλεσε τ καλαδίκλω. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) ὡς οὐκ ἀχρημονεῖ, καὶ δεινὰ [a] ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξω ὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδερασθῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὑπὸ τοῦ λεόντων φέρυσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε ὡς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τ Ἐνδυμίωνα κατιύσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τ ὁδῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τ λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τ ὐρανόν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κτ' τ αὐτὴν Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τοῦ ἄνω. καὶ ὅτι μὲ χαλκῆς ἐσι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμοῦ ὦ Ὁμήρυ λέγοντος ἠκούσαμεν. ἐπιβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτειχῶς ὑπὸ ὦ νώτυ γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσῆν τὸ δάπεδον. [b] ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲ οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἥ τ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξῆς δὲ ὦ Ἡφαίστυ τὸ χαλκεῖον

7. Hic pœnas igitur persolvit. Rheam vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi esse possit. Quæ cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunæ de media sæpe via ad suum descendenti Endymionem.

8. Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Hesiodusque via evecti, videamusque quomodo cœlestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paullum etiam superiora sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum *& terga convexa* evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique & solum aureum. Ad primum ingressum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

a Ποιεῖ] Ποτεῖ P. b Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *AEW*. Lectio minime contemnenda.

24. Οὕτω μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum *B2.* & *P.* nova sententia inchoanda. *M. du S.*

30. Μηκέτι χρήσιμον] *Sed eviratum.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἔσι] Iliad. A, 426. Διὸς ποτὲ χαλκοβατὲς δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ, 2. Χρυσῷ ὐ δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. E, 749. Θ, 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον ὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,

Τῆς ἐπιτίτραπται μέγας ὐρανὸς, Οὔλυμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Passim in *Homero:* ut & illa ἑλιοτομένη περὶ καπνῷ. Quæ rursum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀναφερομένῳ κιόσαν ἑλιοτομένῳ περὶ καπνῷ] Il. A. v. 310. *J. G. G.*

Ibid. Ἑλιοτομένῳ] Κιόσιν δ' ὐρανόν ἶκεν ἑλιοτομένη περὶ καπνῷ Il. A, 317. *J. Br.*

60. Ἐπικεχυμένοις τῷ καπνῷ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Nasum nidore supinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui classicus prope locus, ubi *cuissas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὥσπερ αἱ μυῖαι] Idem Muscæ encom. *Athen.* lib. 1. *Aristoph.* *J. B.*

64. Συνε-

ficina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Consedere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & comessationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως περικαλλῆ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἑλισσομένην περὶ καπνῷ. κἂν μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἢν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ [c] θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

c Θνητῶν] Θνητῷ P. neque aliter in Fl. eaque sola.

70. Θρησκειας] Λατρειας. V.

64. Συνέπινον αὐτοῖς] *Pausan.* in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας. *J. Br.*

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. *M. du S.*

67. Ἀπόρρητος] Forsan ἀπόρευτος vel ἄπορος, ut δίψ. c. 2. *M. du S.*

71. Ὕλας] *Sylvas ac saltus:* ὀργάδας vocant. *J. Br.*

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀπετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. *J. M. G.*

Ibid. Ὄρη ἀνέθησαν] Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. a. 5. *M. du S.*

Ibid. Ὄρνεα] Nam *pica* Baccho sacra est, Jovi *aquila*, Minervae *noctua*. *J. Br.*

72. Τὰ φυτὰ] *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Jovi *quercus*. *J. Br.*

73. Νειμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. *J. Br.*

74. Ὁ μὲν Δέλφος] Cæcil. in *M. Fœl.* qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. *J. B.*

ναῖος τ' Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γᾶν τ' [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ τ' Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος. καὶ ὁ Μυγδόνιος τ' Ῥέαν· καὶ τ' Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες ὑ γενέσθαι φασ' αὐτοῖς, ὐδὲ τραφῆναι μόνον τ' Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῶ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τ' Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τἄλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ὢν δὲ Κρησὶ τεθαμμένος.

nervam vero Athenienſis: (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Græco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Jovem prædicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit.

Ἔπειτα δὲ ναὸς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας [d] αὐτῶν ἀπεικάζουσι, καλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

11. Deinde templis excitatis, ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκιότητα F. b Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta *V2*. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem oſtendit ora *AIW*. c Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί; d Αὐτῶν] Αὐτοῖς P. & margo *AIW*.

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. ſeq. praeſertim Spanh. ad Callim. p. 372. seq. *J. M. G.*

Ibid. Ἄργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pauſanias* p. 344, 5. Weech. de Mygdone agens Coraebi patre, ὑ ἀπ' αὐτοῦ inquit φρυξ τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. ſupra Τιμ. c. 4. infra Ζ. τρ. c. 45. & *Ez. Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενέσθαι τ' Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παιδὰ] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ὁ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπηνήτην] Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὑπηνήτην adſcripſit, ſe conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari γναρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſaniſſimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, ſatis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc eſt florens ætate, ὐ ἥρι τ' ὥρας, ut vocabulum hoc exponit *Pollux*. Immo quum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Heſychius*, τ' ἀπαρχὴν ἔχοντα τ' γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, ſed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vſ. 348. eum ſimilem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τὸπερ χαριεστάτη ἥβη.
Cui ſunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc verſu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἠρέσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, ὑ ὡμίλησε καλῷ ὄντι ὑ νέῳ, ὑ πρώτῳ ὑπηνήτῃ) emendandum cenſeo πρῶτον ὑπηνήτῃ· abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπηνήτην] Iis quos Cl. *Jenſius* attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπήνῃ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem deſignat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. K. 279. *M. du S.*

95. Ἐλέφαντα] Eburnea enim erat ſtatua Jovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. συγκρ. c. 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου ὑ Ῥέας] Ethnici nimirum paſſim de ſtatuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πισαίων ἑρημίαν] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Διὰ πάντα] Ne cui fraudi ſit illud ὅλων, notanda

viderint Deos, fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adoleſcentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum ſibi ebur videntur videre, aut quæſitum ex Thraciæ metallis aurum; ſed Saturni ipſum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Piſæorum deſertis præſidere juſſum, ac ſatis habere, ſi ipſis quinque interjectis annis, per Olympiorum occaſionem obiter aliquis ei ſacrificet.

12. Poſitis vero altaribus & edictis & vaſis luſtralibus, hoſtias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἰδόντες ἀναπλάττῃσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ἂν οἱ σαριόντες ἐς τὸν νεὼν ἤτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶον ὁρᾶν, ἤτε τὸ ἐκ τῆς Θρᾴκης μεταλλεῦθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἀφ' ἑκάστου πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ σάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ σπορρήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶ-

92. Ὑπηνήτην] Ὑπήνη τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ * ὑπεῖναι, ὑποκεῖσθαι· καὶ ὑπηνήτης ἀνὴρ, ἀκμαῖος. *V.*

94. † Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. *V.*

98. Τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ γὰρ ‡ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατεσκεύασε Φειδίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἕνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοσε δὲ § μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. *V.*

2. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, δι' ὧν ¶ προκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες. *V.*

* Ὑπῆναι] Lege ὑπεῖναι ex Etymologico Magno. *J. C.*
C. ὑπεῖναι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γενείῳ. *M. du S.*
Sumta ſunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαῖος in *V.* ἀχμαῖος. *T. H.*

† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰ. ἐλ.] Hoc in *V* praefigitur: pertinet tamen, monente *Solano*, explicatio ad τὸν νεών. *T. H.*

‡ Τῆς Ἠλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos:* recte. *M. du S.*
Quamvis in A. E. conſpiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἠλιακῇ, cui *Matt. Sladus* adſcripſerat, Ἠ- *quae eſt in Elide*, oſtendit tamen ne litera quidem minus *C. V.* τῆς ἠλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλιακὸς a *Stephano* conſignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο Ed. A. *T. H.*

§ Μηδέποτε] Coll. ποτε· male. *M. du S.*

¶ Προκαθήραντο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiaſtes habet non alio diſcrimine, quam quod in uno προκαθήροντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipſa luſtralis aqua, ſed vel aquiminalia ſive vaſa ſacra foribus adpoſita templorum, aut manu praelata; vel adſpergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus luſtrali lymphae immerſis aedem ingreſſuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miſcell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III, 16. Ἑκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰσήκεισαν νεωκόροι περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. *T. H.*

da hujus locutionis naturà, quæ Græcis inprimis familiaris, ut videre eſt in ἀφὰ πέντε, ἀφὰ τεσσάρων, quae Muſici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo eſt, *quinto quoque*; atque adeo ſpatium intermedium *quatuor*. Eadem phraſi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. c. 24. Vide apud Lucianum ipſum quatuor annorum determinatum illud ſpatium in Περ. c. 20. Hæc in tironum gratiam fuſius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde conſtat. *M. du S.*

2. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copioſe alibi. *J. B.*

Προῤῥήσεις] Non ſatis apte haec vox voci Θεμένοι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noſter in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Conſule *Meurſii* Eleuſin, & emenda *Philoſtratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πρόσρησιν, pro μὴ πρόῤῥησιν. quod diligentiſſimo editori fraudi eſſe nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? *M. du S.*

Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, ſcripturam in edito propoſitam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς, &c. *J. M. G.*

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Heſiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Ruſt. dico ad *Pauſan.* *J. B.*

6. Φι-

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσαλο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τ αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἵγε θύονλες (ἐπ' ἐκείνες γὼ ἐπάνειμι) ςεφανώσανλες τὸ ζῶον, ϗ πολύ γε πρότερον ἐξετάσανλες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τ ἀχρήςων τι καλασφάτλω-σι, προσάγυσι τῷ βωμῷ, ϗ φονεύυσιν ὂν ὀφθαλμοῖς ζ θεῦ, γοερόν τι μυκώμθνον, ϗ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημῆν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλῆν. τίς ὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθ ταῦθ' ὁρῶντας τὺς θεύς.

Καὶ τὸ μ πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω πειῤῥανληρίων, ὅςις μὴ καθαρός ἐςι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕςηκεν ἡμαγμέν, ϗ, ὥσπρ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖν, ἀνατέμνων, ϗ τὰ ἔγκαλα ἐξαίρων, ϗ καρδιαλκῶν, ϗ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ πειχέων, καὶ τί γ' ὐκ εὐσεβὲς ὑπτελῶν; ὑπὸ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τ αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβαλον. ἡ δὲ caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata ſolum dextra. Ipſi vero ſacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, ſi ſit integrum (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam ſonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam ſpiritu ad ſacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vaſa luſtralia, ſi quis manus puras non habeat. Caeterum ſacerdos ipſe ſtat cruentatus, & ut Cyclops ille ſecans, & exta eximens & cor protrahens, & ſanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenſo imponit ipſam cum pelle capram, & ovem cum ſua ſibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας . . . . δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic poſt alias fuſius proſequi non lubet. V. ὀρχ. c. 17. *Apul.* Mileſ. IV. & in Apol. & *Salmaſium*. *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἐντελὲς] Conſule *Outramum* p. 102. *Athen.* 674. F. Ἀριςοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι ὁδὸν κολοβὸν πρόσφερομεν πρὸς τὺς θεύς, ἀλλὰ τέλεια & ὅλα· τὸ δὲ πλῆρες τέλειον ἐςι· τὸ δὲ πίφειν, πλήρωσίν τινα σημαίνει. *M. du S.*

Ἐντελὲς] Certe πίφειν pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι μ κρητῆρας ἐπεςέψανλο ποτοῖο· quo illuſtratur Virg. 2. G. 528. - *& ſocii cratera coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπιςέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὡςε διὰ τοῦ ποθοῦ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in tranſitu monitum ſit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi ſuſpecta. *M. du S.*

Ἡμίφωνον] Quid ſi igitur εὔφωνον, vel potius ἡδύφωνον; *J. F. R.*

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Celſ. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, ſacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyſſ. K. *J. Br.*

21. Τῷ βωμῷ π.] Qui mos non gentium ſolum, ſed & Hebraeorum, Dei juſſu; Lev. VII. 2. *M. du S.*

26. Διατκιδναῖαι] *Homerica* dictio, ut & verſus ſequens, qui lib. v. *J. B.*

27. Σκύθης] Res eſt ex omni genere Scriptorum notiſſima. Tangit iterum Z. τρ. *M. du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κριοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Pignorii* menſa Iſiaca, quibus hae res cordi ſunt, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Celſ. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philoſtr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendeſius* Panis ſymbolum. *M. du S.*

38. Κροκόδειλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διοσπόλις. & *Clem. Alex. ſtrom.* V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet ſaturam ſerpentibus IBIN.

& vſ. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos ſummo proſequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet Vir Illuſtriſſimus. *M. du S.*

39. Δαήμμαι &c.] *Homer.* Il. Φ. 487. Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμμαι ὄφρα εὖ εἰδῆς. *J. Br.*

Δαήμμαι] Il. Z, 150. *J. M. G.*

41. Καὶ ἐξυρημένων] Sic de Dea Syr. *J. B.*

Ἐξυρημένων] Solemne hoc in Aegyptiorum pleriſque

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

σκνίσα θεσπέσιος, καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ' οὐρανὸν ἀφασχίδνα[a] ἠρέμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτὸς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ ὅτῳ ποιῶν χρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Αυδῶν. ἢν δ' ἐς τ' Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τ' οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τ' Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τ' βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τ' Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῇς, ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν[a] ἐξυρημένων, διηυθμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, θύρας δ' ὀπίθεν[b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τ' πολεμίων,

a Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων πρότερον· δ' φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. b Βέβηλοι] Βεβήλοις A.

41. * Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. V.

* Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in V ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηυθμένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe auguror. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ἐπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte prophani. Callim.* εἰς Ἀπολ. ἐκὰς, ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] Male Angl. βεβήλοις. Callim. alii Καρδιουλκεῖν, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] *Fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἐκὰς, ἐκὰς ἔστε βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *fores occludite profanis*, hoc eſt, aſſoribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum*. *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀείσω σωφροσύνῃσι Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὁμῶς (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent βέβηλοι & πάντες (v. Not. *G. Worth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ. v.* p. 59. & *Grot.* flor. ſparſ. 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. *Ez. Spanhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ὥσπερ ἂν ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ κελεύουσιν οἱ τοῖς μυστικοῖς λόγοις, ὅταν παύσωμαι τοῦ τοῖς ἀνθρωπίνοις νομοθετήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς

μίων, ἡ τ̃ γιγάντων τ̃ ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον ἐς τ̃ Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τ̃ δέος· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθ τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γ' ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειτ γράφεντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

quam, ut ab hoſtibus & gigantibus ſeditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere ſe ſperarent ab hoſtibus, deinde unus illorum caprum ſubierit, arietem prae metu alius, beſtiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob cauſam illas formas hodie quoque ſervari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repoſita ſervantur, ſcripta ante decies mille amplius annos.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται πρὸς ἄνθρωπον ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γ' Ἄπις, ἐπ

15. Caeterum ſacrificia etiam apud illos eadem, niſi quod lugent hoſtiam, & plangunt circumſtantes modo mactatam, alii vero eam ſepeliunt, contenti jugulaſſe. Maximus quidem illorum Apis Deus ſi moria-

55. Ὁ μὲν γ' Ἄπις ὁ μέγιστ] Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τ̃ Αἰγυπτίων εὑρίσκεται βοῦς ὤν, ἡ ἔχων τινὰ * ἴδια σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐετηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. *V.*

* Ἴδια σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoſcendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuiſſe tradit *AElian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὴν ἄνοδον τὴν τ̃ Νείλε ἐπισκήψασαν σημεῖον· quare mirum non eſt εὐετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auſpicium ab eo captum. *T. H.*

ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπίθεσθαι κελεύω ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in ſermonibus myſticis imperant PROPHANIS, ut ſibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, ſed veriſſimis myſteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipſe Vir Ampliſſ. tum Galeni commentator eruditus Caſp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam ſimillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidiſſem, obſervatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. οἱ δὲ οἰκέται ἢ εἴ τις ἄμουσος ἢ βέβηλός τε ἢ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & ſi quis alius adſit PROPHANUS & agreſtis AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, ſi quis adhuc ſcripturam quam ſequimur, ſollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ion. 882.

— Τόδε μὲν ἤδη σόφισμα σὺν πύλαις
Καθίζω δυσκατέργαστον.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκειναι
Ἁρμόδιαι.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lamprid.* in Alex. Sev. & *Meurſ.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui ſuis fabulis tantam antiquitatem prætexerent, eamque ſuis hieroglyphicis ſcriptam teſtarentur. Solide a viris doctiſſimis noſtra & patrum memoria praeſtitum eſt id quod Lucianus pro more ſuo, riſu tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κόπτονται] Τύπτονται paſſim de hac ipſa re Herodotus, id eſt pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis uſos, quibus digni erant. *J. M. G.*

57. Κόμωνται] Luctus indicium coma barbaque raſa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμωνται] *Lamprid.* in Commodo IX. *Sacra Iſidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. *Caſaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἱερεῖς τ̃ θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομῶσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρῶνται. *Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Ψιλὸν . . . τὸ πένθ] Dura omnino phraſis. Vide an arrideat *P.* & Edit. *J.* ſcriptura, ὀψηλὸν legentium. *M. du S.*

60. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρωτέρῳ χειροτονούμεν] *Benedictus: eſt autem hic Apis Deus ex armento jam antea ſuffragiis deſignatus:* quod mutuatus eſt ab *Eraſmo.* Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exſiſtit? aut quis intelligit? Immo, *poſt priorem creatus*, prioris mortui ſucceſſor & quidem per ſuffragia ſacerdotum quaerentium paſſim. Adeo plane contraria eſt *Luciani* ſententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidiſſe, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτέοισιν, etiam in Cataplo. Sed ſic tamen aliquoties hic deſidero acumen interpretum. Nam libro 2. Veraе Hiſtor. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς χαλάζουσιν· ubi *Benedictus* in

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ὕτω δεῖ πολλῶ ποιεῖται τ' κόμιω, ὅστις ὀυκ ἀπέξύρησε, κ' [a] ψιλὸν ὑπὲ τ κεφαλῆς τὸ πένθ@ ἐπεδείξαλο, κἂν τ Νίσυ ἔχῃ πλόκαμον τ πορφυρᾶν; ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὑπὲ τῷ προτέρῳ χειρολονύμεν@, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερ@ τ ἰδιωτ῀ βοῶν. ταῦτα ὕτω γιγνόμενα, κ' ὑπὸ τ πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ ὧ μὲν [b] ἐπιλιμήσον@ ὐδενὸς, Ἡρακλείτυ δέ τιν@, ἢ Δημοκρίτυ, ὧ μὲν γελασομένυ τ ἄνοιαν αὐτ῀, ὧ δὲ τ ἄγνοιαν [b] ὀδυρομένυ.

a Ψιλὸν] Ὑψηλὸν P. *J.* ὑψιλὸν ad oram *AIW.* scriptum est. *b* Ὀδυρομένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου· illud poscunt ἐπιλιμήσονος & γελασομένου.

59. Κἂν τ Νίσου ἔχει πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ὢν, ἔχων ἐπὶ τ κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολέσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευεν. *V.*

† Ὢν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὢν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

in cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est *post cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲ ἦ᾽ ὀυκ ἀγελαστὶ διεξῇεις αὐτὸ, κ' πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μελαχὺ ⓒ ἐπὶ πᾶσιν ὑπό σου ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. *J.G.*

61. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de sal. dicta. Ἐπιδιεσκδυᾶζ λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν &c. V. *Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τᾶ μὲ . . . τᾶ δὲ] Hic & proxime supra ad τᾶ μὲν respondet τᾶ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἔνι & ἔνεσι, etiam quando fere pro ἔξεσι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν ὀυκ ἔνεσ' εὐχημονεῖν. *Lucian.* de Parasito. §. 16. ὀυκ ἔσιν εὐφραινόμυον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) ὀυκ ἔνι τοῦτον εὔνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed frustra; nam etsi ἔνεσι, τ μὲν πρίασζ ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, κ' τὸ ὀυκ τ Αὐλίδ@ — ἁμαρτεῖν, præcedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *J.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΤΣ.

Σὺ μὲν πρότιθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ φῆσον ἑξῆς παράγειν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανῶσι, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντοδαπούς,

VITARUM AUCTIO.

JUP.

1 TU ſcamna diſpone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: ſed exorna ante, ut formoſae videantur, & emtores quam plurimos alli-5ciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adeſſe ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philoſophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. *AE. M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inſcribitur, longe eſt facetiſſimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philoſophorum, ſectis diſtinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philoſophorum ſumit pro ipſis Philoſophis; quare ubi Vita Pythagorica, ſive ipſe Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem eſt, poſſe haec verba reddi, ut fieri debuiſſe contendit ad hunc locum Vir Eruditiſſimus, *vita optimum*, *vita virilem*, *generoſum*, &c. genere loquendi Graecis tritiſſimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, ſcilicet Πυθαγορικὸς, ut praeceſſit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuiſſet in anterioribus pro ἔστω ὁ Πυθαγορικὸς καταδεθῆ, dixiſſe Noſter, ἔστω ὁ Πυθαγόρας. Sed & inſcribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipſi Philoſophi. Paſſim quoque toto hoc opuſculo οἱ βίοι pro ipſis ſumuntur Philoſophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifeſtiſſime c. 12. ubi Ariſtippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διόρμου. Βίος ἔστω ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀδρόταλον; Reſpondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quaſi hominem; Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰώθεις τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ. τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inſcribitur Βίων πρᾶσις. At *Thom. Magiſter* hunc ſemper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre eſt in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J. J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic deſignet pauculis lectis facile colliges, nempe inſtitutum, ſive quas *profeſſiones* vulgo hodie dicimus. *M. du S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipſo libello βίους non dubitavi, nec enim adſentior Leopando, qui Emendat. 14. *mancipia* ſignificare dicit, hic & in Ariſtippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque aſſentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Ariſtippo, καταγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem neceſſarium eſt ſervos intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et ſi aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen ſignificationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari ſuadet Ariſtippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* ſunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philoſophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues ſine corpore vitae.* Sed retinet βίος ſolennem & frequentiſſimum intellectum, quo vitae rationem, profeſſionemque adeo notat: niſi quod Satyrica proſopopoeia hic vitae & inſtituta ponuntur ut perſonae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, eſt perſona omnium, qui ſe Pythagoricos dicunt. Interim ſubinde dentes ſtringit Lucianus in acta & ſermones ipſorum veterum Philoſophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. *J. M. G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute ſane in hoc opuſculo variarum, in quas Philoſophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico ſale perſtringit. Hæc autem & ſimilia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor ſim, non eo animo ſcripta eſſe, ut a ſtudio ſapientiæ ad ſupinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; ſed ut quid in pravis perniciosisque quarundam diſciplinarum inſtitutis vitandum; in aliis vero, quæ honeſtum rectumque ſequun-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra ho-

γ̀ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ὀλὴ ἔχει τοσοπαραυτίκα τἀργύριον καλαβαλέσθ, εἰς νέωλα ἐκτίσει, καλαστήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ὦν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον προαγάγωμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικὸν, ἐπεὶ γ̀ σεμνός τις εἶναι φαίνετ. ΕΡΜ. Οὗτος [a] ὁ Πυθαγορικὸς, κατάβηθι, γ̀ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνόταλον, τίς ὠνήσετ; τίς ὑπὲρ ἄνθρω-

a Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *M. du S.*

Ipse *Lucian.* causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J. F. R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *J. B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν· & *Harpocr.* Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες· inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. *Demosth.* contra Aristocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ γ̀ κωμῳδῆ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπουωνίζοντες. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam est Mercurii praeconium? Praeconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suæ non satis memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, monetque & quasi imperat ut festinet. *Non bene divisa temporibus isthæc sunt tibi o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mercurii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πολλοὶ & in ν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὴ legas tantum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter saltem præcedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porsenæ regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καλαβαλέσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίνειν, *solvere* usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καλαβαλέσθ ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καλαβολὴ, ἡ ἔκτισις, γ̀ καλαβάλλω ῥῆμα· vide, quae ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E. L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Praeco nusquam rem venalem prædicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc praeconium. *J. B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, γ̀ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam:* rectius vertas, *vita optimum, vita virilem, generosum, liberum:* hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effœminate, libere vivit. Est loquendi genus Græcis tritissimum. *J. G. G.*

20. Ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aiit quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho.* *E. L.*

ἄνθρωπον εἶναι βέλεϑ; τίς εἰδέναι τ᾽ ϑ᾽ ϖαντὸς ἁρμονίαν, ϗ ἀναβιῶναι ϖάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιϛα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμηϊκὴν, ἀϛρονομίαν, τεϱατείαν, γεωμελρίαν, μυσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεϛιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, ϖαϱὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δή, ἢν ϖρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν ϖρότερον τ᾽ ψυχὴν ἐργασάμενος, ϗ τ᾽ ἐπ᾽ αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαϑάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τ᾽ ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν ϖρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, ϗ ἀφωνίη, ϗ ϖέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ὦ βέλιϛε τ᾽ Κροίσου ϖαῖδα

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & revivisscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposturam. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν ϖαϱ᾽ Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα ϖρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν ϖροϋπάρχειν διὰ τῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεσϑ κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο ληρεῖν τὸ νῦν ϖεποίηκε τ᾽ Πυθαγόραν. G.

21. Τῇ ϖ. ἁρμονίαν] Pythagoras docuit καθ᾽ ἁρμονίαν σωιεῖσθαι τὰ ὅλα, ut *Laërtius* affirmat p. 221. A. & *Cicer.* III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere.* E.L.

Τῇ ϖαντὸς ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. M. du S.

24. Τεϱατείαν] *Suidas* exponit ψευδολογίαν, ϖαϱαδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsiloquium*. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis disserebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. E.L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. E.L.

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* M. du S.

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. E.L.

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Rittershus.* in Porphyr. p. 29. b. M. du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul. J. B.*

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μαθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. E.L.

39. Ἀφωνίη] Vid. *Rittershus.* ad Porphyr. N. 19. M. du S.

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. M. du S.

50. Ἃ σὺ δοκεῖις τετϱαϱα] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem. (δ᾽. γ᾽. β᾽. ά. ὅτω μὲν ὂν ὁ δ δέκα) τϱίγωνων δὲ ὅτω. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τϱίγωνα, τϱάγωνα, ϗ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ ϛοιχείου τοίνυν ἀϱξάμϑοι τ᾽ μοναδ᾽ ϑ, ἣν δυνάμει βούλου) εἶναι ϖάντα τὰ ϖολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργείᾳ ϖολύγωνα, τϱίγωνα, ϗ τϱάγωνα, ϗ ϖεντάγωνα, ϗ ἑξῆς· τ᾽ μὲν ὂν μοναδ᾽ ϑ, δυνάμει ὅσης τϱίγωνοι, ϖλευ-

Τϱίγ. δυν.	ἐνεϱγ. ά.	
	.	
	. .	
β᾽.	γ᾽.	
.	.	
. .	. .	
. . .	. . .	

filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? PYTH. In Musicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, si prius fieri citharœdum oportet, tum deinde sapientem.

4. PYTH. Post haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec sacros magis sermones audivi. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habitumque & forma cassa moveri?* Ad hæc intelliges

παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βέλομαι. τί δὲ μετὰ τὸ σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν παλαιστίαν; ΠΥΘ. [a] Μουσικὴν γὰρ γεωμετρίᾳ ἐνασκήσεαι. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κἄπειτα εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἶτ' ὀπὶ τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα γὰρ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, ἃ πολὺ θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ τοῦτο ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ὅτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίᾳ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ὀπὶ τετέοισι

σι

[a] Μουσ. ἐ γεωμ.] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul*. Μουσικὴν ἐ γεωμετρίαν] γρ. αἰ μουσουργίᾳ καὶ γεωμετρίᾳ ἐνασκήσεαι. Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet, Μουσικὴν ἐ γεωμετρίαν ἀσκήσεαι· sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur appositum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσῃ.

πλευρὰ μονάς· τῶ δὲ ἐνεργείᾳ πρώτου Δ. (τῶ Γ.) πλοὺρὰ δυάς· τῶ δὲ δευτέρου (τῶ ἑξ) τριάς· τῶ δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλοὺρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ ἐ τετραγώνῳ συμπελούμενον τοῖς πρώτοις ἐ εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ· τᾷ δὲ τετραγώνῳ διὰ τὴν πλοὺράν· ὁ γὰρ τέσσαρας πούτου πλοὺρὰ, ὃς ἐστιν ἀρχὴ τ' τετρακτύος. Οὕτω μὲν ἦν, ὡς σὺ παρεκβάσει ἐρεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ί. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τ' δ'. ἔτως·

Ναὶ μὰ τὰν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν,
Πᾶσαν ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. *G.*

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lege* τριγώνου hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate sunt explicata a *Theone Smyrn.* *Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem*. *T.H.*

51. Τρίγωνον ἐντελὲς] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud est quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo.

. . .
. . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. *J.P.a G.*

52. Ὅρκιον] Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Isid. & Osir. 679. idem rursus omnia quæ illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτα. c. 5. & *Brod.* Misc. II. 6. & nostrum iterum φιλοπ. c. 12. *Rittersh.* ad Porph. p. 26. & ipsum *Porphyr.* cum notis N. 20. versus ipsos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, p. 20. m. *M. du S.*

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mss. *M. du Soul* inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. *J.F.R.*

69. Αὖ-

σι δὲ, γνώσεαι τ̃ θεὸν ἀριθμὸν εἶναι, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φὴς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ ὅτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ ἀμφιλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν ὅτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φὴς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεὸν] Ἔλεγον δὲ ϵ τ̃ θεὸν ἀριθμὸν ϵ μέτρον * δύεσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζώων μέχρι καὶ τ̃ κναφέλων· καὶ κυάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν ϵ θάτερον τ̃ μηρῶν. G.

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ + φαντάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι λέγεται ϵ ἐπὶ τ̃ ἐν ὕπνῳ ὁρωμένων· ἔστι δὲ ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁρώμενα. V.

* Δύεσθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἰσδύεσθαι vel ὑποδύεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. T. H.

† Φαντάζεσθαι] Paria docet *Thom. Mag.* in Ἀνατυπῶται & Φάσμαλα. T. H.

69. Αὖτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. M. du S.

74. Ψυχῆιον] Vide *A. Gell.* IV, 11. A. V.

Ψυχῆιον] *Jamblich.* N. 107. docet solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. M. du S.

Ibid. Οὐδὲ ἴν τι] Οὐδὲ ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad *Heliodor.* J. B.

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱροί εἰσι] Empturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνϵ εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit ὐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι. *Enimvero sacrae sunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνϵ δὲ ταύτης (ἑορτῆς) ὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτϵ πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Scheffer*us de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia ὐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι scribendum, idque Attice pro οὐ γὰρ ἱροί εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ' ὣν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· ὐ γὰ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τ̃ φροντ.δϵ.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, οὐ γάρ. ἀττικῶς. Καλλίμαχϵ, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτϵ, ὐ γὰ ἀλλ' ἥκω. ἀντὶ τοῦ, οὐ γὰ ἥκω. Ita hic *Scholiastes*, ut ὐ γὰ ἀλλὰ Attice dictum sit pro οὐ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τοῦ, οὐ γὰ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰ κακῶς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ϵ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. ὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ οὐ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci ὐ γὰρ, pro ἀλλὰ ϵ γάρ. & male in verbis *Callimachi*

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non aversor: sed sacræ sunt, & mira earum natura. Primum quantæ sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem, coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero majus, lex est Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήϊον μέν· [a] οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ σῶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἐκδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φύσιν. [b] ἐψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμελημένῃσιν; αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲ ἕν τι] Οὐδὲ ἓν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam Edd. pleraeque οὐδέν τι. B2. οὐδὲ ἕν τι· quo errore correcto P. οὐδὲ ἕν τι. [b] Ἐψηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σελ. Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Aristophanes*, ὅ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiasten* illud idem adsit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, ὅ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως ἄυτ'. ὅ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de suo Interpres, verba ὅ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero.* Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκοδὴν Herculeam ab hero Dionyso sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

—— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λῳκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.

—— *Namque insigni ratione*
Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ὅ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Thesmophoriazusis citat apud *Suidam.* Iterum in Ranis vs. 54. ab initio Comoediae.

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. ὅ γ' ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero.* Apud *Lucianum* quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ὅ γὰρ ἀλλὰ pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum Cl. *Perizonio*, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ὅ γὰρ ἀληθὲς, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κωθωκίδης ☾ ἐνδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, ὅ γὰρ ἀλλ' ἀληθές. *Praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est*, &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τῷ, ἀληθὲς, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec ὅ γ' ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, ὅ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. ὅ γὰρ, ἀλλ' ἥκω p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter ὅ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. *J. J.*

Οὐδὲ ἕν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτέων] Ionica Dialect. postulat hic ἱροὶ. pro communi ἱεροὶ. Qua in voce passim in Ἀσρ. etiam peccatur, & αὐτέων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem.* *E. L.*

80. Ἐψηθέντα] Turbant hic codices R. ἐψηθεῖσαν. Fl. ἐψηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse Viros doctiss. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam

νόμος, κυάμοισι τὰς ψηφὰς αἱρέεσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνόν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεός, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ἀνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε δὴ ὠνησάμενός τὸ γένος, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι εἷς εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κοινὸν [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. [b] Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον πρᾶγμα γάγωμεν.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. B2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ὁ βροτός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπωμένῃ τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸ Φοῖβον. V.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις ἁλιτρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, οὐ ἀλέᾳ τε τοῦ ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀποσὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολύ, εὕροι ἂν ὀδωδότα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμαθησάμενος λεῖον τὸ κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεται προσφερῆ: (ſic lego, non πρόσφερες aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνον dabimus Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἷμα? an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagoræ *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagoræ femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quæ Pythagoræ vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Græcia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα δὲ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν ἡ Θεανὼ ἦν. Τούτους ἐν φησιν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τρια-

7. MERC. Viſne ſqualidum illum Ponticum? JUP. Prorſus ita volo. MERC. Heus tu peram ſuſpenſe, exſerte humerum, veni, circumi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim ubivis ſe eſſe liberum. EMT. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habiti, niſi forte foſſorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βέλει ͂τ αὐχμῶλα ἐκεῖνον, τὸν Πολιικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲ ἒν. ΕΡΜ. Οὗτ⟃, ὁ ͂τ πήραν ἐξηρτημέν⟃, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ, ϗ θεῖθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, ϗ γεννικὸν βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσε͂ι; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς ͂τ ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα ὐ δέδιας μή σοι δικάσῇ ἀνδραποδισμῶ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει ͂τ πράσεως· οἴεται γὰ εἶναι πανταπασιν ἐλεύθερ⟃. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιλο, ῥυπῶντι, ϗ ὕτω κακοδαιμόνως ἔχοντι; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε ϗ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδείκ-

98. Οὗτ⟃ ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης ὅτ⟃ ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τῦ Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, ϗ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδια γὰ ἐφόρουν· τὸ δὲ ἓν χιτὼν παχὺς ϗ τραχὺς, ἅτε ἀγναπ⟃, κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ ϗ ‡ ἕτερ⟃ μασχάλη. Ἀχειρίδωτ⟃ δὲ ὢν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, πας' ὃ ϗ ἐξωμίς· ὃ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

6. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται οἰκέτης εἰς βάσανον, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικ⟃. G.

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Εὐξίνε erat in *V.* & A. Ed. Idem C. ſeparat Πόντε· Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. *Solanus* cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, cauſa non eſt. *T. H.*

† Ἐξωμίδρια] Sic ſcriptum invenio: ſed legendum ἐξωμίδια. *M. du S.*

‡ Ἕτερ⟃ μασχάλη] L. ἑτερομάσχαλ⟃. *M. du S.*

Vox Grammaticis uſitata, quando exponunt, quale veſtimenti genus fuerit ἐξωμίς. *Etymol.* in Ἐξωμὶς, *Heſych.* in Ἑτερομάσχαλ⟃. Vid. Joh. Meurſ. ad *Lycophr.* v. 1099. *Jac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. IX. c. 34. *T. H.*

§ Προκαλεῖται] Obſervationem non eſſe inanem docebit *Harpocr.* in Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima poteſtate προκαλεῖσθαι ſolum in uſu eſt: altera προσκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. *T. H.*

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi diſcipulorum κοινόβια, ſeu *conſortia*, de quibus vide *Joan. Scheffer.* Phil. Ital. c. XIV. *J. C.*

Τριακόσιοι] Reſpicit ad eorum diſcipulorum numerum, quos illic habuiſſe dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuiſſe ajunt. Vide *Diog. Laërt.* 214. & not. *M. du S.*

98. Πολιικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεὺς ab Euxino ponto, lege *Laërtium.* G.

Ποντικὸν] Sinopenſis erat Diogenes, quæ urbs Ponti. *M. du S.*

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημέν⟃ ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam verſionem editionis præcedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, *cui ex humeris pera dependet.* Ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius.* Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. *Ferrario* part. II. Rei Veſtiariæ lib. 4. cap. 20. & 22. *J. G.*

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] *Peram dependentem habens ex humeris.* Ita vertit Interpres; quaſi ὠμία inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ὠμίας diſtinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet, & ea inſignis eſt: ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis ſic dicta, eo quod humerum nudum & exertum oſtendebat. Vide *Gellium* lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Heſychium* & *Suidam* in ea voce. *J. P. a G.*

Ὁ ἐξωμίας] Vid. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 39. *Salmaſ.* ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. ſeqq. *J. M. G.*

4. Πωλεῖς ͂τ ἐλεύθερον] Incidit in pœnam legis Fabiæ, qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ultimo Inſtit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. *J. B.*

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Reſpicit hic hujus Philoſophi hiſtoriam, qui captus a prædonibus revera veniiſſe in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & *Plut.* 886. 1. & *A. Gell.* II. 18. *M. du S.*

11. Γε ϗ] Longe melius in *Thom. Magiſtri* codice legebatur; nempe ἤ (v. in χωρὶς.) *M. du S.*

δεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ὑπισχήσῃ, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τ κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ κ τὄνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, κ τίνα τ ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρῶ· κάλλιστον γὰρ ὕτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτῦ, κ καλῆφες, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ κ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς [b] διῆρκε τὸ ξύλον, κ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, κ ἀπειληλικόν τι κ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτῃ ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ κ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τυτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστὸς, ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθάραι τ βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τ προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τ τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων, κ ἰατρὸς τ παθῶν. τὸ δ'

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

[a] Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AiW.* quod paene vulgato praeferam. [b] Διῆρκε] Ad oram *AiW.* notatur διῆρτε· quod ſcriptum fuerit pro διῆρται· nam διαίρειν & ἀφαίρειν ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. [c] Λεοντῆν] Λεοντῆν *Bi.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

22. Τιθασὸς] Πρᾶος ἢ ἥμερος. *V.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J. B.*

32. Ἐκκαθάραι τ βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J. B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laert.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quaeſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτευω voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico.* *J. M. G.*

31. Οὐ κελευστὸς] Εὐρυσθεὺς ἐπέταξε τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

50. Τάφον] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt.* VI. p. 143. B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, κ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eumd. ibid. C. D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφον] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J. E. R.*

52. Ὅπε-

versum autem veritatis, & libertatis in loquendo Præco esse volo.

9. EMT. Age, Præco, si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia conclusero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equidem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

10. Porro quae maxime adesse tibi de-

ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δέ σε πρίωμαί, τίνα με τὸν τρόπον ἀφελήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ἀβαλαβῶν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκαλακλείσας, τριβώνιον ἀμπεβαλῶ. εἶτα δέ, πονεῖν καὶ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε σιτιοῦμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ παιδίου· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ ὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ τρέβλοι, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; ὁ γοῦν χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶττα ἔσται ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· ἵτα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, *interpunctum*. *V. G.*

54. †Ἢ στρεβλοῖ] Βασανίζῃ, δεσμῷ, μαστίζῃ. *V.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus scholii erat ἔρημον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.*
In V. & Ed. A. est: ἔρημον] προγεγραμμένον, *interpunctum*. Nomini praescripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καλαγεγραμμένων. *T. H.*

† Ἢ στρεβλοῖ] In *V.* ἢ στρεβλῇ τούτων] βασανίζῃ, δεσμῷ, μαστίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an sit ut apud Satyrarum poëtam, *scriptus & in tergo* &c. *Juven.* 1, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. scribendi, & ad eum notas Consultiss. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τοῦ μεγάλου βασιλέως] Sic *Aristophan.* in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi *Scholiastes* inquit. Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· ὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ καρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Aristoph.* Vesp. v. 1284. & Kust. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis versus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. ἅτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μεσιότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾷν ἀπόξυσον ἅπαν τὸ πρόσωπον παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωποτάτα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τοῦτο τοιαύτης ἀρχῆς. ὃν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν ποιεῖ· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτῃ σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾴστά γε,

bent, haec sunt. Improbum oportet esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & absona loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto: frontem perfricare ne satis habe, sed abrade penitus. Loca sequere celeberrima, & in his ipsis solus & insociabilis esse postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. V. * ὥθεν τὸ ἴσθι καὶ ὁρμᾶν. C.

65. Ἀπηχὲς] Ξένον † τῶν κατὰ πάντων ἤχου. V. G.

70. Ἀπόξεσον] Γράφεται ἐπόξυσον. G.

* Παρὰ τὸ ἴεσθαι] Ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. *Etymol.* & *Suid.* T. H.

† Τὸν κατὰ πάντων εἶκε] Corruptum: C. ξένον τῶν κατὰ πάντων ἤχου. M. du S.

Voss. Codicis depravatam lectionem illam expressit Ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τῶν ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἤχου· *discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur.* T. H.

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam sacram defendens, *maxime*, inquit, *cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abjecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatius atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumperent scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione jactarent.* M. du S.

70. Ἀπόξυσον] Puto me in versione vim verborum sic satis adsecutum esse. Vult funditus exstirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum erubescere.* Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, *erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas.* Sed non de sola facilitate hic sermo est; & *abstergere*, si cum ἀποξέω comparetur, parum vehemens. J. M. G.

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& sine ullo commercio esse velis, neque amicum neque hospitem adeundo.* Tu vero postrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hospitem admittendo:* nam προσιέσθαί τινα non est *adire aliquem*; sed *aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui* Ælian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἱμάτων τοὺς δεομένους προσίετο. *Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes:* & passim alibi apud Eundem & alios. *L. BOS* Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majestas ejus evilescat. J. C.

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Plu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ ἔτ⟨ος⟩, ϗ πᾶσιν εὐχερῆ μέλελθεῖν. ἀ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, ϗ λήρων, ἀλλ' ὁπίτομ⟨ος⟩ αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γ' ἂν ἦς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει [a] θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, ϗ τὸ θράσ⟨ος⟩ παρῇ, ϗ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπωρὸς ὢν καιρῷ γένοιο· ϗ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε πρᾶσθαι ὅτου τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν. ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντ⟨ος⟩ αὐτοῖς, καὶ βοῶντ⟨ος⟩, ϗ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντ⟨ος⟩ ϗ ἀγορεύοντ⟨ος⟩ κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἴαγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, ϗ πλουσίων δεόμενον. βί⟨ος⟩ ἔτ⟨ος⟩ ἡδύς, βί⟨ος⟩ τρισμακάρι⟨ος⟩. τίς ὀπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρόταλον; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σύ, ϗ

[a] Θαυμάσιον] Θαυμαστὸν P. *J. V2.* Θαύμαστον Margo *AIW.*

4. Ἁβρόταλον] Τρυφερώταλον, ἀπαλώταλον. *V.*

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποιήσειεν ἄν τις θαρρῶν, ποιεῖ] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειν ἄν τις, θαρρῶν ποιεῖ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* *J. F.*

78. Πολύποδι ὠμῷ] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam; qua pro βοὸς πόδι πολύποδι restituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian. Or.* VI. in. & Plut. *an aqua* &c. *Sotades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης γ' ἂν ἦς ἤτοι σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τέχνην βάναυσον, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτῃ spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτῃ βίου signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Ælian.* IV. Ποικιλ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *J. F. R.*

92. Κηπωρὸς] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. *M. du S.*

20. Πε-

καὶ λέγε ἄφρ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαί γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολιθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, κριάλλο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παραφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μελιὼν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μὴ αὐληρίδος· ὑπτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἄλλα δὲ πεμμάτων ὀπτήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ὢν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὑπτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet. MERC. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui commissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse & apud nos mansurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. *J.* & *V2.* quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος. accedit ora *AIW.* In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. *V.*

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακουντίων. *M. du S.*

24. Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. *V.*

Et recte quidem ita legi *Suidas* ostenderit: Πέμμαλα, πλακοῦντια. *T. H.*

20. Περὶ Σικελίαν] Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.* *E. L.*

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mss. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν· & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπραλοι καὶ οὗτοι μένουσι· mox ex eodem Ms. repone, ἅμα γὰρ αὐτὼ πιπρᾶσαι βούλομαι· *ambo enim vendere simul volo:* in Edd. βούλεσθον, *volunt:* & statim idem liber, ὁ δέ τινα ἔοικε πανθῶν· quod est ἀλληκώτερον quam vulgatum πανθεῖν· mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡβηδὸν sit *omnes, cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt: vide *Suidam*, & Glossas *Herodoti* a viro doctissimo *Gothofredo Jungermanno*, meo necessario, olim cum *Herodoto* editas. *J. G. G.*

Ἄπρατος] Sic praeter Mss. P. L. & Ed. *J.* in reliquis mendose legitur ἄπρακτος. *M. du S.*

31. Ἀβδηρόθεν . . . Ἐφίσου] Abdera patria *Democriti*; Ephesus *Heraclitii*, ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Transire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον· ἄλλον πρόαγαγε· μᾶλλον δὲ τὼ δύο τύτω, τ̓ γελῶντα τ̓ Ἀβδηρόθεν, καὶ τ̓ κλαίοντα τ̓ ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι [b] βούλομαι. ΕΡΜ. Κατάβηθι ἐς τὸ μέσον. τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ· τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, τ̓ ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἀπαλείπει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε [c] πενθεῖν· δακρύει γοῦν τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ ἑτοῖε, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γοῦν οὐ αὐτέοισιν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ τ̓ ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

Σὺ δὲ τί [d] κλάεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γοῦν οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. [e] ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γοῦν, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα [f] πράγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπικήριον· [g] τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δο-

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθον, excepta *F.* pro qua stant G. P. & margo *A1W.* *c* Πενθεῖν] Sola *F.* πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *A1W.* secutus non sum. *d* Κλαίεις] Κλαίεις *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur ι subscriptum saepe solet ad latus poni. *e* ΗΡΑΚ] Ἡράκλεις *F. A1.* quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. *f* Πράγματα] Πράγματα *F. F. V2. P.* Formam Ionicam *A1.* jam admisit, & in plures Edd. propagavit. Μήν video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari μή. *g* Τῷ δή] Τὸ, δὴ οἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par est.

51. Ἐπικήριον] Ἐπιθανάτιον. *V.* † κὴρ γὰρ ὁ θάνατος. *G.*

† Κὴρ &c.] Accesserunt ex *Etymol.* & *Suida.* *T.H.*

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθεῖν] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθεῖν legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἄπρακτος ἔοικεν ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν. & post p. 374. Ἔοικασι δ' ἂν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν θεραπεύειν. *F. F.*

Ibid. Πενθῶν] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *F.* venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsan πενθοῦντι scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. *M. du S.*

δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, σάμπαν ἀνιρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν ὅλην συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἐμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον), καὶ ἔστι τωὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω φοιχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστι; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεττεύων, διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡΑ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἑτος, ἢ γρίφους [a] συνιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε εὖ φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo saeculi lusu permutantia. EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

a Σωτιθεῖς] Σωτίδης *J.* *V2.* *B1.* 2. recte quidem: sed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad σωτιθεὶς F. & *A1.* hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Ἀντὶ τοῦ πῶς· ἔστι δὲ ὁ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεί τοι ὁ Ἔφεσος Ἰώνων. Ἔφεσος δὲ Ἡράκλειτος. *V.*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ἡ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ θηλητήριον, ἀπὸ τοῦ † κεχύσθαι κυκεών, καὶ κυκεών. *V.*

61. ‡ Διαφερόμενος] Σωδιαμαχόμενος. *V.*

65. Γρίφους] Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. § λέγεται δὲ ὁ τὸ δίκτυον, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. *V.*

69. Ἡδηδὸν] ¶ Ἀκμαστικῶς. G.

* Ἀλλάκως] Quum in Cod. *V.* scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] ἀντὶ τοῦ πῶς . . . . Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος. Ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ὀδύρομαι] &c. Ἔφεσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commode sunt correcta: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *M. du Soul*: *Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll.* *T. H.*

† Κεχύσθαι] Ex C. supplevi & emendavi. *M. du S.*

Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεκύσθαι καὶ κυκιῶν. Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, κυκᾶσθαι· sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. *Etymol.* Κυκεὼν ἡ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύσθαι χυκεὼν τις ὤν. Συγκειμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμενος· nam longius abit συγκεκραμένων. Pro ποιεῖ vidi, ni fallor, in V. πολλ". *T. H.*

‡ Διαφερόμενος] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. *M. du S.*

Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λέγεται δὲ καὶ ὁ συσμαλικὸς] Pro hisce in C. legitur: ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *M. du S.*

Primum ὁ συσμαλικὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obscuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δύκτιον· prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241. v. 35. Γρίφος, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμα φασί. ergo mendā non vacat illud γρίσπαν· quanquam ea de significatione γρεπίσματος ut tacuerunt *Jo. Meursius* & *Du Cangius*, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas *turpis lucri* & *rapinarum*. Γρίφος autem, quo destituuntur *V.* & Ed. A. in capite Scholii praeposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀκμαστικῶς] Ἤδην Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἤδη ἐκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. *T. H.*

54. Τὰς ἐκπυρωσίας] Heracliti ἐκπύρωσις. *F. G.*

56. Ἀλλάκως] i. e. ἀλλὰ πῶς. *F. G.*

57. Τέρψις ἀτερψίη] Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφίης, ἀσεβὴς εὐσεβείης, & mille similia. *J. B.*

58. Ἄνω] Heracliticam illam Philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I. 6. Γένεσθαι καὶ ἀπολέσθαι ταυτὸ ξυμμιγῆναι καὶ διακρι-

Θῆναι τωὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. *J. M. G.*

61. Διαφέρομεν] *Hesychius* etiam μαχόμενος. *Suidas* ἐρίζων, φιλονεικῶν. *M. du S.*

65. Γρίφους σωτιθεὶς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. *Diog. Laert.* p. 238. C. & 389. praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quomo-

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt ; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum ? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum ? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti ? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te ? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri ? Neque enim corporum amator ego , animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

Τετὶ τὸ κακὸν ὁ ϖόῤῥω μελαγχολίας ἐϛὶν, ἀλλ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῷ ὠνήσομαι. ΕΡΜ. [b] Ἄπραλοι γ' ὅτοι μένθσιν. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυτλε.

ΕΡΜ. Βέλει τ' Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τ' ϛωμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μ' ἦν. ΕΡΜ. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, γ' συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τ' ἱερώταλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιϛα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδεραϛὴς εἰμι, γ' σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς ἂν ἐγὼ ϖρίωμαί σε; ϖαιδαγωγῶ γ' ἐδεόμλν, τῷ ϖαιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ὀϖτηδειότερ ἐμοῦ γένοιλο συνεῖναι καλῷ; γ' γ' ὁ τ' σωμάτων ἐραϛὴς εἰμι, τ' ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι καλα-

75. Τὸν ϛωμύλον] Φλύαρον, ϖιθανολόγον, ἢ ** ἔφορον τ' λόγων, ἀπατεῶνα. *V.*

** Ἔφορον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στώμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἔφεδρον· cum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpungi debuerint , non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis , conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἡδὺν οἰμώζειν] Non debebat verti *a pueris plorare* , quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem, Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπραιλοι , unde ipſe dialogi index βίων πράσις. *J. G.*

Ἡδὺν] Alludit ad dictum Heracliti : Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡδὺν ἀπάγξασθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡδὺν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim, ſine diſcrimine.* *E L.*

Ἡδὺν] Audis μεγαλόφρονα ϖαρ' ὀντινοῦν & ὑπερόπτην, qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπραλοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδεραϛὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει , quod alias interjectione , aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent , cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt , tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἰϛ. c. 19. & Εὐν. c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταὐτὸν ἱμ.] *Veſticontubernium facere* dixit *Petronius.* *A. V.*

Ibid. Ταὐτὸν] Ταὐτὸν & τοιοῦτον Attici ſaepe , pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταὐτὸν θύμον. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe , vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτον πέλαγ. Plura *Mattaire* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταὐτὸν maſcul. gen. vertit; verum cum

καλακέων), ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα δ' ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὸν πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. [a] Ἡράκλεις δ' ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. [b] Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Cœlo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia minu-

[a] Ἡράκλεις] Ἡράκλης *F.*

92. Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος ἔστω, ὁ κατὰ κυνός, ἢ χηνός, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. * Οἷς μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν· θεοὺς δὲ ἐσίγων. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι δὲ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. *V. G.*

* Οἷς μίγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἦν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
Κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δὲ σιγάειν.
Queis jusjurandum maximum in re qualibet
Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. *J. C*

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμάνθιος) ὅρκος· οὗτος (*V.* ὅρκος ἔστος.) ὁ κατὰ κυνός, ἢ χηνός, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μίγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & statim ὅρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἔπι τυχὸν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χεῖσι) τοιοῦτοι (hic καὶ *V.* inserit) οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, *Suidas* in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, nisi quod θεοὺς δὲ σιγᾶν. Cratini nomen in eodem proverbio verlibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius* neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωσι· quod recte a *Jungermanno* observatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula depromto apud *Hephaest.* p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῦς, Ἀρχίλοχοι, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάειν, vel potius σιγάων; hunc in modum constitui debent.

Οἷς ἦν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
Ἔπειτα χήν· θεοὺς δ' ἐσίγων ——

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *T. H.*

ex MS. in notis adferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. *J. F. R.*

92. Κύνα πλάτανον] Per canem & anseren dejeraſſe, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Aristoph.* Avibus. Thespesion. ad Apollonium Thyanens. apud

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam, ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ πρὸς τὴν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τὴν φιλοδωρίας. τὴν δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τῶν ὄντων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τοῦ ὅλων. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἃ σὺ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχὴν τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, κἀμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῂς. ταργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καλαβαλῶ.

ΕΡΜ.

b Τῶν ὄντων] Τούτων *F.* *c* Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter *P.* in qua οὐδαμῶς· quod unde ſumtum ſit, ignoro. *d* Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. *V2. P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγένετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρων, ὃς τὴν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεούς τε ἡγεῖτο ὤμνυ. οὐκ ἀνὴρ, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφὸς· ὤμνυ γοῦν ταῦτα, οὐχ' ὡς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὄμνυ. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. χῆνα ὀμνῦναι, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθιος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὡσὲρ τὲ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰκαρ. c. 9. *M. du S.*

99. Οἰκῶ μὲ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injutiam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Κἀμὲ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον· ſic omnino legendum: perperam, κἀμὲ ἄλλου. in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedicti* etiam legeretur ἄλλου, *F. Guiet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. R.*

ΕΡΜ. Τί ἦν σοι τὄνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακόσι@. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τ Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲ γ γελῶντ@ ἐκείνου μαθητὴς, κ γ μεθύοντ@, οὓς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτοῖς, παρόσον ἀσεβέστερ@ τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, κ λιχνείᾳ φίλ@. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τ ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Caeterum suavis est, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνείᾳ] * Λαιμαργίᾳ. *V.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ὅτως ἀφελῶς τ λόγον προάγοντες ἐπὶ τ συγκρίπτειν τὶ βουλομένων τῇ ἀορισίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντες. *V.*

41. Τὰ γλυκέα] Τὰς ἰσχάδας, κ τὰ μελιτώδη προυβάλετο Δ/ὰ τὸ γλυκὺ Ϲ τὸ ἡδύ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τ ἡδονῆς Ϲ τὸ προσηνές. *G.*

* Λαιμαργίᾳ] In *V.* scriptum λαμαργίᾳ. *T. H.*

† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀορισία τοῦ ὀνόματος συγκρίπτειν· ἔτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν. G. *M. du S.*

In *V.* & Ed. A. fuit; τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. . . . . λοῦντες· cetera conveniunt. Quid sibi velit haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τοῦ συγκρίπτειν τί, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ παρασυγκρίπτειν τί βουλόμενοι, τῇ ἀορισίᾳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀτελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo *Scholiastes* usus est ad Δὶς Κάτων· ubi de τὸ δεῖνα. *T. H.*

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule *C. Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniisse in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συρὶ— antea mendose hic legebatur. Cæterum quanquam Socratis persona in Codd. impress. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *M. du S.*

34. Γελῶντ@ . . μαθητὴς] Ideo Democriti discipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis sensisse visus est. *Diog. Laërt.* p. 268. A. Veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τ ἀτόμων, κ Ἀριστίππου περὶ τ ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. *M. du S.*

35. Μεθύοντ@] Intellige *Aristipp.* *F. G.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel similem sententiam hic postulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane adsequor. An τόδ' εἰπὲ ὅπως ἴδω, *hoc dic ut sciam?* *J. M. G.*

42. Τὰς ἰσχάδας] Ἰσχάδας Ϲ παλαίθας τ καρικῶν Ϲ τὰ γλυκέα Ϲ μελιτώδη potissimum cupiebant, ipse passim Dial. seq. & aliis passim Athen. *J. B.*

44. Παλαίθας τ καρικῶν] *Emam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria.* Nam & παλάθη, teste *Eustathio*, est τ καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται Ϲ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviscentibus παλαίθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunæ has, clamitabat.* Sic & Chelidoniæ ficus a Chelidoniis insulis non longe a Cariæ littore sic dictæ. Ergo totus ille tractus Cariæ a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenæum* lib. 3. cap. 3. Plura possem congerere, sed hæc credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. *J. P. a G.*

45. Τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκεῖνον] *Detonsum.* Mirum est interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῷ κουρίαν σε. *J. B.*

Ibid. Κουρίαν] Ita postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Præterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27. ὑπωχρον, ἐν χρῷ κουρίαν, ἐν γενείῳ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίαι,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? EMT. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γοῦν αὐτῷ παλάθας τῆς καρικῶν.

45 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ [a] κυρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' ἤδη πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνηνεγμένων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειόταλον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔστος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλού-

[a] Κυρίαν] Sic A. P. L. & ex Edd. V2. S. Quod in ceteris extat κουρίας legitimae structurae adversatur: error emendatus in AIW.

44. Παλάθας τῆς Καρικῶν] Ὡς τῆ Κῷ διαφόρους· παλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ‡ ἀποσγκὸς σύκων συμπιπλομένη. G.

47. Πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τὴν ἀγορᾶν, ὅπου τὴ ἐπιδείξεως χάριν παρῆν Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

‡ Ἀποσγκὸς] [Haec qui ante me descripsit non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. Scrimg.] G. Quid sub ἀποσγκὸς lateat, nescio: sed συμπιπλομένη legendum est pro ultima scholii voce. M. du S.

Primum ab initio suppleri debet: Ὡς τῆς Κῶ διαφόρως ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quanquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbutei genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in *Hesychio* permulta. Ea de causa resingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιπλομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus est *Amyntae* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέπουσιν συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σταλάς ποιοῦντες &c. unde conficias pro συμπιπλομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. T. H.

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. M. du S.

Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενος, quod expono *coacti*, *congregati* velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad Ecclesiam convocantur. *Luciani* verba perversissime cepit ineptus Enarrator. T. H.

ρίαι, mendose. Sed jam ad rem ipsam; qui factum est, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia mulier-culorum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum caeteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a caeteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erraſſe eos facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad *Theophr.* Char. p. 240. „ ἐν χρῷ κουρίας· non est curiose caput detonsus, uti „ nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent „ haec a Cynicorum ingenio qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant". Vid. omnino Δραπ. c. 27. & quae illic annotata extant. Theophrastus περὶ μικρολογίας. Avaros ait istos esse ἐν χρῷ κειρομένους. p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. περὶ ὀλιγαρχίας. p. 70. C. de viro optimatium partes sectante dicit, eum μέσῳ κουρᾶν κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῷ κουρίας τε & ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτωνας & ἀνυποδήτους. *Diog. Laert.* 145. B. *Hor.* Epist. 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. c. 46. & Δικ. c. 20. M. du S.

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exspectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. M. du S.

54. ΑΓΟ.]

πλεύσι, νομοθέτης, καὶ [a] τἄλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νὴ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τεκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. ὁ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἢ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῄς; ὁ μανθάνεις ὅτι τ' τοιούτων τὰ μὲν ὄντι προηγμένα, τάδ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νὴν μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. ὁ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot sunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse? CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque

a Τἄλλα] Ita *P.* τ' ἄλλα *F.* pleraque τἆλλα. b ΑΓΟ.] Quum *F. A1.* & *S.* ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in *J. V2. P.* quibuscum facit L. & margo *A1W.* Plura variat *B2.* hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἑρ. καὶ νὴ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἐλθὲ ὦ γαθὲ &c. c Ἢ] Ὅ, τι καὶ A.P.L. Margo *A1W.* nihil mutandum: illud ἢ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Guiet.*

62. Ἐφ' ἡμῖν] Ἐφ' ἡμῶν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῶν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῇ τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως ϛ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. *G.*

Ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E.L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia esse solent. Verte, *indifferentia sunt:* nam ea est vis loquutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus loquutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. *J.C.*

64. Μανθάνω ἢ λέγεις] Angl. ὅτι ϛ λεγ. sic idem Cod. pro ὁπο'ων ϛ ὁπόσων habet ὁποῖα ϛ ὁπόσα. *J.B.*

65. Τὰ μὲν ὄντι προηγμένα] Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* manuductionem ad Stoicam Philosophiam 11, 23. *J.G.G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde disces haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. *M.du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *apoproëgmena* non minus ferenda esse ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *rejecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere, locupletem esse, non dolere*, bona *non dicit Stoicus, sed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *sed* praeposita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius. Illa autem, egestatem, morbum, dolorem, non appellat* mala, *sed si libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit se* expetere, *sed* legere; *nec* optare, *sed* sumere: *contraria autem non* fugere, *sed quasi* secernere. *J.M.G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Paris.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta & praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, in„ quit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi *pro„ ductum* esse ad dignitatem (id enim est προηγμένον) „ sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo „ proxume accedit ut secundus sit ad regium princi„ patum: sic in vita, non ea, quae primario loco „ sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, „ προηγμένα, id est *producta* nominentur — vel *pro„ mota* & *remota*, vel — *praeposita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. *J.F.R.*

68. Καταληπτικὴν φ.] Stoici phantasiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκατάληπτον. Vide Academica *Petri Valentiae.* *A.V.*

Καταληπτικὴν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M.du S.*

Καταλήπτικ.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam latinis adsumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones & comprehensiones* ac *perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. testimoniis docet. *J.F.R.*

71. Σύμπαμα] Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμπάματα,

i. e.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τὴν φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἢν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

d Ὁποίων καὶ ὁπόσων] Conſpirant Edd. Ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. P. ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. ὁποῖα καὶ ὁποσὸν Margo *AIW*.

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος * αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἤ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἐθελακριβεῖς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλά τινος ἐνδεᾶ, οἷον Σωκράτει μεταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὖν ὠνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, κἂν αὐτοτελές ἐστιν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι· τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπεὶ † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τοῦ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐνδεῶς ἡ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲν οὖν οὕτως. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

* Αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII. 64. *T. H.*

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo, Apollonius ambulat*. Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat*. Ammonius: ἂν μὲν οὖν ὀνόματός τι κατηγορηθὲν, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ· οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὁσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὂν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτει μεταμέλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. *F. G.*

Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων καὶ ὁπόσων] Ὁποῖον καὶ ὁπόσον. *F. G.*

Ὁποῖον καὶ ὁπόσον] L. quod magis arridet quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων καὶ ὁπόσων. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lu-

ΑΓΟ. Ὢ τ' ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μάλιστα φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἢν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κἀπά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτό, ἢν εἴπῃς ἀληθὲς ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως· βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ὑπὲρ πᾶσι τὸν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero amplius te nosse ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse? EMT. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

3. Ἠλέκτραν λέγεις ἢ τὸν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G.

Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *una ire*, *congruere*, significat, tum *accidere* & *contingere*. *J. M. G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. *J. B.*

91. Κροκόδειλος . .] Hinc κροκοδιλίτης λόγος Aphtonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Θερίζοντα] Sophismatis hujus meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid sit θερίζων sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC. emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recenset *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noster infra, c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsan κερατίνῳ vel κεράτινον reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἠλέκτραν] Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος ἀφαλανθάνων Ἠλέκτρα ἐγκεκαλυμμένου, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρὸς. & apud Plut. l. c. ἀργὸς, quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cresset.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit ſimul & non novit. Adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum, huncce hominem vero eſſe Oreſtem ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermonem jam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare jubeam, teque interrogem, hunccine noſti? Quid dices? EMT. Scilicet me non noſſe.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipſe erat pater tuus. Hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe. EMT. At ego retecto illo verum ſciam. Attamen quis tibi finis ſapientiae, aut quid facies cum ad faſtigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, ſanitatem, & ſimilia. Opus vero eſt multa ante laborare, libris minute ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſoloeciſmis impleri, abſurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τ πάνυ, τ Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, κ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔστος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τ δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, κ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τ πατέρα οἶσθα τ σεαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δῆτα; ἢν σοι προστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἔστος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τ πατέρα τ σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τ ἀλήθειαν. ὅμως δ' ἂν τί σοι τ σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τ ἕξεως ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κτ' φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, κ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] προσθήσοντα τ ὄψιν, κ σχόλια συναγείροντα, κ σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον, κ ἀτόπων ῥημά-

[a] Τὸ τέλος] Deeſt in *F.* ſola. Ad oram *AIW.* notatum invenio, τότε, quod non ſatis adſequor quo pertineat. [b] Παραθήσοντα] Παρατιθέντα Margo *AIW.*

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώστου. *V.*

rus, teſte *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chryſippo de eo ſcriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενος. *M. du S.*

23. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemſterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. L. V. p. 365. Ed. 2. ſunt autem verba Ciceronis, quae ad illuſtrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, niſi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, niſi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui*, &c. Ubi *Daviſ.* pluribus demonſtrat, per *prima naturae* ſignificari *ſanam mentem, valetudinem proſperam & ſi qua ſimilia.* *J. F. R.*

27. Ὄψιν] Non vult puto ſimpliciter admoveri oculos, ſed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμῶν] Σόλοικον, non σολοικισμὸν, dixiſſe veteres teſtatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici exiſtimarent, ſoloecas loquutiones philoſopho minime eſſe refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chryſippo verba faciens, poſtquam oſtendit, Chryſippum Rhetorica ornamenta laudaſſe, & accurate eſſe perſequutum, Οὕτω δὲ τὸς φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα ὁ περιττὸς γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τ τῶν φαινομένων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παριτέον τοῖς βελτίοσιν ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, κ ἐλλείψεις κ νὴ Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν σὺν ὀλίγοις. *Idem ille, qui hic ita accuratus & copioſus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoſcendum iis, qui melioribus adhaerent, ſed & quasvis obſcuritates & ellipſes, & per Jovem ſoloeciſmos, propter quos alios pudeat non paucos.* *J. C.*

μάτων. καὶ τὸ κεφάλαιον, ὦ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἐφεξῆς τὸ ἑλλεβόρου πίῃς.

ΑΓΟ. Γενναίά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸ ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ ἂν [c] τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, [d] μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἔκγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ὑπὲ τῆ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνου ὁ σπουδαίου μισθὸν ὑπὲ τῆ ἀρετῆ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, φειδωλὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι φειδωλὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere*:) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus*, *prodigus*) alius comprehensor (*tenax*, *avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; il-

a Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρεῖς Edd. praeter *Bl.* 2. b Γνίφωνα] Bene legitur in *F.* & *S.* ceterae fere γνυφῶνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. c Τὸ] Τούτῳ *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. d Μόνου] Μόνον *F.* e Ἁπλῶς] In ora *AlW.* ἁπλοῦς non inepte. f Αὐτὰ] Τοιαῦτα P. F. in qua prave οὓς συλλαμβάνεις.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad *Petronium*. *J. B.*

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud *Hesychium* vox adfinis soni, Γνυπῶνες, qui sunt συγγοὶ, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι ἢ μαλακοὶ, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι *morosi*, *tristes*, *timidi*, *remissi & molles*, *a cadendo in genua dicti*: nam γνὺξ est *in genua*, & πίπτειν γνὺξ, *cadere in genua*. *J. C.*

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem *Tim.* c. 34. in *Catapl.* c. 17. & *Al.* c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quære sensum alium ex Hesychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. *M. du S.*

Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. *du Soul* adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehensorem esse (*frugalem & parcum*) te vero, qui solus dives es, effusorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, sed vide ne syllogismo te indemonstrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & silentium, & mentis distractio.

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solve me per Jovem, & postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum sis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui sis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigueranf. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emisti? EMT. Non Hercle, sed hi quos vides, universi. MERC.

τἐναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲ εἶναι φειδωλικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτιλον.
ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ ἑτᾶρε· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ παραφροσύνη τῆς ψυχῆς.
Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γῆν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ φάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. πόσου ὑπὲρ αὐτοῦ καλαβαλῶ; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὅτοι πάντες, οὓς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Πολ-

g Καὶ] Defuit in F. *h* Οὓς] Ὡς P. Margo *Alw.*

58. Περιεκλικὸν] Περιλαμβάνοντα, πεφειδωλικότα. *V.*

versiones habuere, σκνιφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. *J. F. R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γνίφωνας ἔντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἤτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. *G.*

42. Ἑτέρους τόκους] Vid. Spanh. ad Aristophanem Νεφελ. 1155. *J. M. G.*

61. Ἀναποδείκτῳ] Vox ejusdem ingenii est, ac ἀκριτος c. 27. *E. L.*

Ἀναποδείκτῳ] Quinque genera hujus syllogismi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211. D. *M. du S.*

66. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est quod demonstrabo. *J. M. G.*

Πολλοί γε, καὶ τὼς ὤμως καρλεροὶ, καὶ τῷ θερίζοντϖ λόγῳ ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

ΕΡΜ. Τὸν Περιπαλητικόν σε φημὶ, [a] τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώταλον, τὸν πάντα ὅλως ὀπτάμενον. ΑΓΟ. Ποῖϖ δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριϖ, ὀπτικὸς, ἁρμόδιϖ τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλϖ μὲν ὁ ἔξοθεν φαινόμενϖ, ἄλλϖ δὲ ὁ [c] ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενϖ· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in *S.* adsunt autem in *F.* P. & reliqq. b ΕΡΜ.] In *F. H.* & *A1.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. c Ἔντοσθεν] Ἔντοθεν *F.* ἔνδοθεν *B2.*

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ὠνήσῃ, αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὑπορούντ' * ἐποίσεσθαι τὸ καταβληθέν σοι. *G.*

Ibid. Ὠνησάμϐρϖ] Ὠνούμϐρος. *G.*

* Ἐποίσεσθαι] Legendum ἀποίσεσθαι. *T. H.*

87. Τῷ θερίζοντϖ] In marg. *Edit. Par.* addita erat glossa: θερίζοντϖ, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam* τῷ θερίζειν. *F. F. R.*

88. Θερίζοντϖ λόγου] Vid. supra, c. 22. *M. du S.*

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. ἄλλϖ μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ; Ἑρ. ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. *Th. M.*

96. Ἔκτοσθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. *F.* ἔνταθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae Edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. *M. du S.*

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς περιπατητικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς· Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. Παρασύρων dixit. *G.*

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Reviv.* c. 48. *F. F. R.*

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμϐρϖ] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est; quod in illo emendo possis esse celerior, quam decear.* Secutus *Benedictus*, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάναι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας παρασιάς,

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu prius ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu pri-

εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῦ πόσον μοὶ ὁ κώνωψ βιοῖ τ̃ χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθ@ ἡ θάλασσα ὑπὸ ἧ ἡλίῳ καλαλάμπεται, καὶ ὁποῖά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τ̃ ὀστρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, δ ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ d ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τὰ ἐν ταῖς μήτραις τ̃ ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπ@ μὲ γελαστικὸν, ὄν@ δὲ ὐ γελαστικὸν, ὐδὲ τεκταινόμενον, ὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῄς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνῆσθαι αὐτὸν εἰκόσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν e καλαλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς ἑτ@ σὺ, ὁ Πυρρία, πρόσιθι, καὶ ἀποκηρύττου τάχ@. ἤδη μὲ ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' ἦν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

d Ἀκούσοις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. e Καλαλέλειπται] Καλαλείπεται A. P. J. Margo AIW.

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπό τιν@ δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπό τινος Ξανθίου, ὧν ὁ μὲ ἦν πυῤῥὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

ατίας, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exauctorentur*, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. *J. G.*

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. γνωμ. c. 14. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμ@. Et ſub fin. Ἡσ. οὐκ ἂν φθάνοις κἀμὲ μάντιν λέγων. c. 8. *M. du S.*

Οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμ@] Verſionem *Benedicti non nimis cito ipſum emeris*, *M. du S.* ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes*. Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Soulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque: *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non eſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμ@. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιſον τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τ̃ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini*. Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. *J. F. R.*

15. Ὅνος ὐ γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

19. Καλαλέλειπ̃] Angl. καλαλείπε̃. *J. B.*

Καλαλείπεται] Ita P. Ed. *J.* & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλαλέλειπται, minus commode. Vid. Ἰκαρ. c. 27. *M. du S.*

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. *M. du S.*

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *rufum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. *J. M. G.*

25. ΦΙ-

σὺ τί ὄπισασαι ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφηθα ; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμὲν τινές ; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βέλεται ; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ὂν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀποθυθύνω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύναλον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, οὐ καλαλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ὄπισάσεως; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid noſti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc reſponſo? PHIL. Nempe nihil omnino mihi eſſe videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam ſumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid eſſe noſti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec eſt dubitatio! Iſta vero bilanx quid ſibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amuſſim pares & ejusdem ponderis eſſe intelligo, tum demum utra verior ſit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, niſi quod fugitivum male perſequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile eſt. tardus enim & ignarus eſſe videris. Sed quis finis tibi ſcientiae eſt? PHIL. Nihil diſcere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur ſimul & caecum eſſe dicis te ipſum. PHIL. Et inſuper

[a] Τότε δὴ] Τότ' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. * Νωθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στρητικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστρημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

* Νωθὴς] In *V.* ſcriptum eſt: Εἰκότως βραδὺς γὰρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. ſed mox iisdem repetitis adcuratius: Νωθὴς] Ῥάθυμος &c. A. Ed. praefert: παρὰ τοῦ νω στρηλικὸν καὶ τοῦ θέω.. θεῖν. *Solanus* στρηλικὸν correxerat: verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non diſſentit *Etymol.* p. 608. Νωθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος· παρὰ τὸ νω τὸ στρητικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται νωθὴς· ὡς ἄρδω, ναρδὴς· ὁ ἐστρημένος τοῦ θεῖν. *T.H.*

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo eſt de Philone Sceptico philoſopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſtea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Baſileenſi, & in Salmurienſi. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philoſophus* nomen eſſet, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπίνομις dicitur; niſi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδέν] Hoc ait, quoniam ἀκαλαληψίαν ἐπρέσβευεν· αὕτη δὲ ἀκαλαληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα ἀλαθιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύῤῥων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἤτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* ſi recte memini. *G.* * Sic erat in ſchedis G. ego ἀποτυγχάνοντα a prima manu fuiſſe crediderim. *M. du S.*

Rectiſſimum eſt ἀποφυγγάνοντα, nec ſollicitandum; ut manifeſto patet ex ἀλαθιδράσκειν, δραπέτην μεταδιώκειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud poſtulant: alterum hac ſtructura ne Graecum quidem. *T.H.*

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a ſe *comprehendi*, h. e. plene & ſine oppoſiti formidine cognoſci. Haec eſt ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more ſuo nugatur noſter. *J.M.G.*

58. Κατὰ τὸν χείρω λόγον] Adſcripſit his pater notam

ab

per judicii omnis expertem, & ſenſus, & ſummum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica ſume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obſcurum id eſt. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & diſpicio. EMT. Quin tu ſequere me, ut par eſt meum ſervum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praeſentes. PHIL. Adſunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in piſtrinum compacto planum faciam, dominum me tuum eſſe, ſecundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adſenſum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Deſine contra niti, & ſequere emtorem, vos autem in craſtinum invitamus. Nam idiotas, & ſellularias, & forenſes vitas praeconio vendemus.

45 Ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως σ' σχώληκ' ἐδὲν ἄλλο διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέ' εἶ ἀλλὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. 50 Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γώ, καὶ τἀργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; 55 ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισί γὼ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλῶν ἐς τ' μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κτ' τὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' 60 ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲ παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. Ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margine poſitam, nempe [Alludit λόγους ἥττω ϛ κρείττω, quos vocant.] Non poteſt enim eſſe dubium, quin ſit inepta iſta animadverſio, quum nihil iſta vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quæ paulo ante vendendus dixerat, ſe ζυγοστατεῖν τοὺς λόγους ϛ πρὸς τὸ ἴσον ἀποδύεσθαι. Hinc lepide ludit, & denunciat ſe πείσειν εἶναι δεσπότην miſeriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapſu inter ſalutandum. ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ σοι οὐκ ἂν ἔχω εἰπεῖν τὸ ἁμαρτηκέναι. In Harmonide. ἄτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. *J. G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A. V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττω λόγου eſt, quum verborum induſtria ſ. ſophiſmatibus, cauſſa infirmior fit fortior. Conf. *Aeſchin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττω autem vel χείρω λόγου, ejus, qui vincitur, etiamſi cauſſam juſtam habeat, *Ariſtoph.* Nub. 112. utrumque hunc ſermonem explanat, eumque falſo Socrati tribuit, vid. *Clericum* ad Aeſch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Ariſtoph.* *J. F. R.*

Ibid. Χείρω λόγον] *Ariſtoph.* Νεφ. III. 2. λόγου ἥττων καὶ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ἕν τι c. 6. omiſſa eſt nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic ſubjungimus: Οὐδέν τι] ait, ſic recte Angl. Cod. hanc lection. agnoſcit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis teſtimonio Pythagoram animatis victitaſſe probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J. F. R.*

Ibid. c. 14. Τέρψις, ἀτερψίη] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quaſi adjectiva eſſent oppoſita, ſive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & ſimilia, & conjunctim legenda; ſed eruditi per ſe ejus feſtinationem detegent, ceteri vel ex ipſa verſione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, ſi ſpatium eſſet. *J. F. R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

ΣΩΚΡ.

Βαλλε, βάλλε τὸν κατάρατον [a] τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ὑπόβαλλε τῶν βώλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων· σαῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ ἀλαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ [b] σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, Ὡς πήρη πήρηφιν [c] ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα [d] ἡμῶν οὐ κ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

SOCR.

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Persona Socratis additur in *F. H.* Fl. & *Amst.* in nonnullis deest. *a* Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deest F. ἀφθόνοις ταῖς *F.* *b* Σὺ] Addit δὲ P. *c* Ἀρήγῃ] Sic C. Fr. *B2.* P. ἀρήγει F. *A1.* *F.* S. *d* Ἡμῶν] Ἡμῶν Fl. male.

1. Κατάρατον] Ἄθεον. G.
7. Πήρη. . .] Παραδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνα ἐν τῷ Β. τῆ Ἰλιάδος, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. G.

ΑΛΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miscellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus, addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. *J. F. R.*

1. Βάλλε] Vid. *Aristoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. *A. V.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, sed melius ex Ed. *F.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. *M. du S.*

7. Ὡς πήρη] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πήρη] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Parisina*, quam in *Graev.* Edit. Ideo eumdem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus. *J. F. R.*

Ibid. Βάκτροις] Hom. Il. B, 363. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, sed Scholiastes & *Brod.* in Misc. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam haec scripseram. *J. F. R.*

10. Ξύλῳ] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὴν ἀξίαν] Δίκην. *J. Br.*

12. Κεκρυφατε, ὦ Ἀρίστιππε] Auctior est vetus Codex: κεκρυφατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mss. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. *M. du S.*

14. Ἐς

lias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine estis, Epicure & Aristippe. Certe non decebat. Sapientes estote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit; dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi,

10 εἰ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῇς· δίδοτω τὴν ἀξίαν, βλάσφημον ὄν. τί τοῦτο; κεκμήκαμε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐστὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ὄπισπεύδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γὰρ αὐτίκα, ἐς τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκάκηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ὀπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, ὃς ἂν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. β ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, ἀνεσχολοπίσθω δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τὼ ὀφθαλμὼ ἐκκεκόφθω,

e Εἴ ποτε] Addit καὶ P. f Ἀρίστιππε] Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε G. P. g ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἔστιν ἐν ἅπασι τὸ Πλ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐστὲ σοφοὶ] Parod. *Homer.* quales hic multæ: *Homerus*, ἐστὲ φίλοι. *J. B.*

Ἐστε σοφοὶ] Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis Philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὁμηρικῶς classicum canit,

— Ἐστὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. Λ. vs. 287.

Ἄνδρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. *J. J.*

Ἐστὲ σοφοὶ] *Hom.* Il. Λ. 287. Ἄνδρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Unde & hic ἄνδρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐστὲ σοφοὶ] Il. Π. 270. Ἄνδρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐστὲ σοφοὶ] *Brod.* Miscell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Z. Θ. dixisse — μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Soulio* indicato; ubi semper habet: Ἄνδρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem Ἄνδρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πόρη pro φρήτρη. quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἀλλ. Ἀλλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia hæc in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litteræ sacræ. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum, vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Joseph.* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. R.*

24. Τὼ ὀφθαλμὼ ἐκκεκόφθω] Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parsenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, ἢ γλῶτταν αὐτὴν [a] ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμήσθω. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν ὂν πέτραισιν εὑρεῖν μόρον, ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι· ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' ἠ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
Χαλκόντε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

linguam ipsam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut discat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

3. LUC. Minime vero: sed per Jovem supplicum praesidem mihi parcite. SOCR. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque adspernabimini consuentem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

PLAT.

a Ἐπιπολὺ] Ἔτι πολὺ. P. nil mutat Fl. b Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστὸν. V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμήσθω.] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit *& in multas partes abscissa*, subintellecto *τῷ prius* ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, quum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abscisa*, aut *longo tempore prius abscisa*, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per supplicem Jovem*, quum debuerit *supplicum praesidem*. *J. G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. *J. Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & seqq. Orphei mors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. *M. du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Est autem *Euripidis* senarius. *J. Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica sunt ex 7. & 10. Iliad. *J. B.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* (Misc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. *Th. M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τραγ. v. 116. ubi noster id usurpat. *M. du S.*

33. Ἱκεσίου] Intellige Διὸς. *J. Br.*

Ἱκεσίου] In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obsecro per supplicem Jovem*; sed Graeca expressit Cl. *Gesn.* non visa manu *Soulii*, quae, *per supplicum praesidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et sic saepe video illi cum nostro convenire in versionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J. F. R.*

34. Ἄραρεν] Vid. & Καλαπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M. du S.*

35. Ὅμηρον ἃ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad Ζωγρεῖτο subjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτω Ἀτρέως υἱὲ σύ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα &c. vers. est 46. *J. F. R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι & ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Parisinae Edit. adjunctis. *J. F. R.*

40. Ζωγρεῖτ'] Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua Philosophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & A. 23. Item Λ. 131. *M. du S.*

42. Μὴ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

LUC. Vae mihi, Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς [c] ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσόν θ' ὡς λέξας, ἐπεὶ ἶκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρός μοι ἡμῖν ἀπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφυκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

[d] Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν, Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ ἓν ἕκατι ῥημάτων κτείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς, Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτιννῦναι, τὴν εὐκολίαν μηχανὴν [e] τοῦ ἀλαφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἰπατέ μοι, οἵ τι-

[c] Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. *Bz. H.* Fl. *J.* [d] Μὴ κτεῖναι] Sic etiam Fl. & *H.* [e] Τὸ ἀλαφ.] Sic sola *J.* reliquae τὸ male.

42. Μὴ δὴ φιλέουσι σοφοι περ.] *Lucianus* e suo addidit. *J. Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forsan ἀπολογίας. vid. Ἡσ. c. 15. *M. du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Est hic & Homeri vers. Il. H. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. *J. F. R.*

52. Μὴ κτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, nescio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖναι] Perspicuum est (ait cl. *Jens.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖναι corripi diphthongum αι etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra cl. *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad vers. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negasset, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. *Jensio* singulari excursione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inseri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ δεινὰ] Expressit *Livius* poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* *M. du S.*

55. Ἕκατι . . .] Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med.* 719. & alibi passim. p. 307. A. τίνα μ' ἕκατι κτείνετε. *M. du S.*

Ἕκατι] Fiat etiam hic senarius levissima trajectione. Νὴ ἓν ἕκατι ῥημάτων με κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. *J. M. G.*

Ibid. Κτείνετέ με] Κτενεῖτε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀποφρ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ ἀλαφυγεῖν με] *Nullum mihi restat refugium*; sic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad sensum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τὸ ἀλαφυγεῖν με. *nulla effugii mihi patet via.* Sic supra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τὸ ἀλαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ κἀκείνη προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; *Si vero etiam illa te adspexerit, qua tamdem ratione te ab ea avertes? Homerus* Il. I. vs. 248.

—— οὐδέ τι μῆχος
Ρεχθέντος κακοῦ ἔς' ἄκος εὑρεῖν ——
Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Nostro in Pro Imaginib. c. 24. ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ κἀ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. *Vel fieri non potest, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ ἐπὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; *Qui fieri possit, quo minus & in eo videantur illi male fuisse consulti?* Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀπήκεσα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi testatur

τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμᾶς ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ὑπὲρ θανάτου συνειλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὴ εἰργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους [c] σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ὑπὸ σοῦ, παραιτησάμενοι παρὰ τοῦ Ἀϊδωνέως, Χρύσιππος οὗτοσὶ, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὅσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, [e] εἰ μάθετε οἷος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων. ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε [f] λάϊνον ἔσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκ' ἔσχες ἔργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ὑπερθυμάτων, οὕτω ἔχετε, ἀποκλείσαντες; ἢν ἐμὲ ἀποκλείνητε, τοσαῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos adfecisti, tamquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀνήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. b Καλοὺς] Κακοὺς L. c Σου λόγους] Συλλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. d Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. e Εἰ μάθετε] Ἢ μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μάθοιτε. f Λάϊνον] Nihil mutat *H.* & Fl.

63. Ἀμειλίκτα] Ἀνήκεστα. *V.*

71. Παραιτησάμενοι] Παραιτεῖν καλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. *V.*

Ibid. Ἀϊδωνέως] Ἀϊδωνέως ἢ * Ὀρφέως. *G.*

* Ὀρφέως] Illud ἢ Ὀ. ex superioribus huc inscite intrusum est. *M. du S.*

tur Cl. *Graevius* ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. *J. J.*

Ibid. Τῶν ἀφυγεῖν] Secutus sum emendationem Cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. *Mer.* c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10. εἰκ. c. 1. & κατάπλ. c. 4. *M. du S.*

63. Ἀνήκεστα] Angl. ἀμειλίκτα. *J. B.*

Ἀνήκεστα] Procul dubio rectius MS. εἰπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis:* invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia:* σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit *Budaeus* ὁ πάνυ. *J. G. G.*

Ἀνήκεστα] *Hom.* Il. Λ. 137. — ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν. *M. du S.*

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. *J. B.*

72. Ἐπί-

bis laboris ſuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt Philoſophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſſa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris quos reliquiſtis, verſarer. Haec enim ipſa quae dico, unde alias, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a

g ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γᾶν μὴ h τὸ νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι ἔτι i κακηγορίας προσοφείλομεν; k οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει θεμιτὸν εἶναι λέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καλοῦντι πρὸς ἡμᾶς ὅτι τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ ποτε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς l καλλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν m θαλαττῶν, καὶ κατὰ μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ n παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸ λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξαθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξαθαι, καὶ ἁρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔοικε δ' ὅστις ἂν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας,

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam ſervant *H.* & Fl. h Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. i Κακηγορίας] Sic *Par. Ald. H. B2.* Fr. *A. S.* Fl. Sed καλῆγορίας. *J.* & Angl. k Οὕτως] Οὕτῳ S. male. Sed *H.* & Fl. vulgatam ſervant. l Καλλελοίπ.] Καλλελειπ. *J.* m Παραλαττῶν] Λαῶν P. n Παρ' ὅτου] Παρά του *Ex. Fl.*

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. περὶ *G.*

72. Ἐπίκουρος] Excidiſſe hic Socratis nomen ſupra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inſerendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ, &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen omiſerit. De Empedocle ſi quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philoſophorum facile deliteſcat, non excitandus omnino, niſi ridiculi cauſa, propter Ætnae crateres. *M. du S.*

77. Περὶ ὑμᾶς] Lege, meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμοὶ ἄδικος. 154. 7. *M. du S.*

81. Λάϊνον ἕστο] Iliad. 3. v. 57. *J. B.*

Λάϊνον ...] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λάϊνον] Eandem *Iliadis* Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Miſc. p. 2. c. 22. ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero, *J. F. R.*

88. Μὴ τὸ τ̄] Angl. κατὰ τοὺς πόλλους τ̄ νῦν φιλοσόφων. *J. B.*

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. καλῆγορίας. *J. B.*

1. Καλλελοίπατε] Ita omnino pro καλλελειπ. cum S. ſcribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ὄντος εἰ μὴ χτ τὴ Θάμυριν, [b] ἢ τὴ Εὔρυτον εἴη τὴ φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀνταῴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τὴ τοξικῆς.

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὦ γενναῖε, χτ τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι· ἐναντιώταλον γοῦν δὴ τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι τὴ τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φῂς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὴ σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα γοῦν σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὴ λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε ἀφ' οὗ τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τὴ ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκρι-

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

[a] Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι *Marc.* Edd. vulgatam servant. [b] Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. [c] Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. [d] Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* ὑμῶν recte *H. B2.* Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπεὶ ὡς ἀδιαγωνιστῇ χέχρηται τῇ πίστει· αὕτη δὲ μυρίων. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις περαίνουσι. *G.*

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλως. *G.*

* Ὀργίλως] In *V.* erat . . . γίλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γίλων. Sed *Coll.* unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media Ο (Φ). *M. du S.*

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. *J. B.* Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τοῦ τοξικῆς. *Th. M.*

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in *Sympos.* c. 35. οἰόρμοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν χρημάτων. In *N. T. Ep.* ad *Gal.* II, 6. ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναί τι. Et *Act.* V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. *Elsner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. *J. F. R.*

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102. . . & *Plut.* 2074. 1. *M. du S.*

Ibid. Εὔρυτον] *Eurytus* artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. *G. C.* Εὔρυτον] Vid. *Odyss.* Θ. 224. Adde *Hyg.* f. 173. & 14. *M. du S.*

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] *Hom.* Odyss. Θ. 224. *M. du S.*

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *J. B.*

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. *L. Bos* ad Ep. ad Rom. p. 98. *T. H.*

47. Φαίνωμαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν μέν τι ἀδικῶν φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὀφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. *Ego vero adversus* cri-

Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere, sed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me statuerit judicium, sustinebo nimirum justam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem esse & causidicum & versutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: suspectum

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατ' τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [e] διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι καληγορήσατε μὲ ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν [f] εἰ μή τι ἀδικῶν [g] φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσι [h] μὲ οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τὸν ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸ ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γάρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον ζητήσετε

e Διαλύεσθαι] Λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. f Εἰ μὴ] Ἢν P. εἰ μὴ. Fl. g Φαίνωμαι] Sic P. B2. & Fens. Reliqui vitiose, φαίνομαι olim ediderant. h Μὲν] Με Angl. Rel. Edd. μὲ.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Ἐς πεδίον τὸ ἵππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ὁπηνίκα ἀπορεῖαν καὶ ἄνεσιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν σωτεῖον τῷ τῶ ἐπιζητοῦντι δυνάμεως, τι καταλληλότερον † ἵππῳ πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδείξασθαι ἀρετὴν· ‡ παρήλλαται ταύτῃ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ¶ ὕδωρ βατράχῳ σέαρ γαλῇ, καὶ Λυδῇ πράγματα. V.

56. Παρακρουσάμενος] Ἐξαπατήσας. V.

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoscunt C.

† Ἵππῳ] Ἵππῳ legebatur, sed Du Soul s. in ῳ. mutavit.

‡ Παράλλαται] Ita manu sua correxit M. du S., cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. J. F. R.

§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

¶ Βατράχῳ] Verba duo sequentia σέαρ γαλῇ, in Impr. omissa addidit. M. du S.

crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero injurius, idque de me judices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. J. J.

52. Ἀφήσουσι μὲ] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μοι & sic Interpres. J. B.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτη εἰς λόγους.] A. V.

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Eustathium affert hoc enodantem. *Thes. Cr.* II. 501. M. du S.

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Remittit *Soulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miscel. P. 2. c. 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem*. Erasm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Eustathius*: Ἵππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάντις δὲ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου κόσμῃ, ἐξεφαυλίζετο ὡς δῆθεν τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. J. F. R.

62. Θαρρεῖτε] Lucianus itaque ubi postulasset aliquem sibi dari judicem, cui causam suam, si posset,

τὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ᾧ ὅτις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁρᾶτε γάρ, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν καλήγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ καλήγορεῖτε, καὶ δικάζετε· ἀδὲν ἀδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ἐπιφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ὅτι εὐεπείας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ὁ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ γὰρ [a] δίκης γε οὐκ ἠμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ καὶ [c] Μελίτῳ περὶ τοῦ ἐμοῦ καλήγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνή-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero. PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus. LUC. Vos iidem & accusate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum justitia causae superoro, & ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adsumta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gaudere nos justitia professi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant judices, si hic ne aqua quidem

a Δίκης γε] Posthaec verba τιμωρήσασθαι inserit *Pell.* b Παρέξομεν] Παρέξωμεν. *J.* Sed vulgatam tuentur reliquae. c Μελίτου] Sic *H. B2.* Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸ δίκης γε] Προσυπακουστέον καταψηφίζεσθαι. *V.*

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δωώμει. *V.*

81. Καταλεύσαντες] * Λιθοβολήσαντες. *V.*

* Λιθοβολήσαντες] Λιθοβολεύσαντες. V. *M. du S.*

probaret, Plato totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque Lucianum in causis judicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, judici. Ad id respondet Λυκῖνος. Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, ἑνὸς τοιούτου ἀμαθίαν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ἑνὸς τοιοῦτον, &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulsum, & sequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Florentina, nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto Interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλώ. *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται ἓν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλωθώ. οὐκ ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ἐφαύλον με ὑποκριτὴν ἔχων τῆς ἀπολογίας. *Ne sis, mi Lucine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θαῤῥεῖτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ

dem attributa (*& clepſydra*) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philoſophiam. illa judicet, & nos ſententia illius ſtabimus.

11. LUC. Euge viri ſapientiſſimi, meliora iſta & magis legitima. Verum lapides ſervate, uti dixi, opus enim paullo poſt illis erit apud tribunal. Ubi vero Philoſophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius conſuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas ſubmittentes, qui ab illa ſe venire dicerent, putans hos ſcire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non reſpondere mihi, ne ignorantiae ſuae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonſtrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus ſum, firma cum ſpe tandem aliquando me inveniſſe, idque colligebam ex multitudine

ξεῖαι, [d] μηδὲ τοπαράπαν ὕδαλος μέλαλαβών. ΠΛΑΤ. Ἄριστα φθαίνεις ὦ Σώκραλες· ὥστε ἀπίωμεν ὅπῃ τ᾽ Φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω, ᾗ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη ξυγνῷ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώταλοι, ἀμείνω ταῦτα, ᾗ νομιμώτερα. τὺς μέντοι λίθυς φυλάτλελε ὡς ἔφλω. δέησει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ὅῦ δὲ τ᾽ Φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; ἐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθλω χρόναν ἀναζητῶν τ᾽ οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμλω αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια πεφθεβλημένοις, ᾗ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, πας᾽ αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμλω ᾗ εἰδέναι αὐτὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιλο ὄκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ᾽ ἄλλης ἀπεδείκνυον. ὑδέπω γοῦν [e] ᾗ τήμερον ἐξθυρεῖν δεδύνημαι τ᾽ οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τιν@; ἦκον ἂν ὅπῃ τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμλω@ τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε ᾗ ἐξιόν-

d Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. S.* μηδὲ *B2.* & *P.* &c. e Καὶ τήμερον] Sic etiam *H. F .l.* & *P.*

86. Ὕδατ@ μελαλαβῶν] † Ἰσέον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δικασαὶ ἐπέχειν βουλόμλοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τ᾽ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατ@ ἐπλήρουν, ᾗ ἀφ᾽ τιν@ ἀτρήματ@ § παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν ¢ ἐν ἀρχῇ τ᾽ ἀφέσεως τὸ ¶ κρουνίσκου ἐκέλδυον τ᾽ ῥήτορα λέγεαλ, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ** ἐκρυῇ· ἅτε δὴ ὢν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τ᾽ λόγον ποιούμλοι, †† συνέτεμνον ¢ ἄκοντες τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὑδαλι.

Ὕδατος] Τῷ δικαϛικοῦ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμλοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσέον] Huic ſimile ſcholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam conſenſum alibi obſervare eſt, quo fit, ut credam duos hoſce ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Παρήκων. V. *M. du S.*

¶ Κρουνίσκου] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem ſe habet correctio, ſed vellem addidiſſet, qua auctoritate facta ſit, quum altera lectio non tamen fuerit plane abſurda. *J. F. R.*

** Ἐκρυῇ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod rurſus mutavit manus *Soulii*. Sed quum ſaepiſſime in marg. teſtetur, ſe ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxiſſe, etiam reliqua pleraque inde eum hauſiſſe credo. *J. F. R.*

†† Συνέτεμνον] Ἐνέτεμνον legebatur, noſter vero *Du Soul* adjecerat συνε. Ita ut legere poſſis συνενέτεμνον vel συνετέμνον; ſed poſterius eum voluiſſe, facile eſt conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

ᾗ διομοσαίμλω ἂν, &c. *J. J.*

Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα] Sic exhibui, ut cl. *Jenſius* juſſit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Graevii* clariſſ. *Hemſterhuſius*, *Dukerum* conſulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed eſt p. 532. n. 37. ubi ἐκ τοῦ περιόντ@, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti*, ſive, *plus quam opus eſt*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρὶ] In ferro & armis. *J. Br.*

86. Ὕδατ@] *Aquam alicui fundere*, eſt ei locum dare dicendi & cauſam ſuam agendi, ad aquae enim menſuram certam oratores dicebant & clepſydram. *A. V.*

98. Παρ᾽ αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipſam*. Vid. *L. Bos*, Obſ. crit. p. 50. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ χείμαλα εὐσταλῶν, καὶ φρονιστικῶν τὸ πρόσωπον. μετὰ τούτων ἂν ξυμπαραδυσθεὶς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄν· εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καλέφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφελον δοκεῖν τὸ κόμης ἀκαλλώπιστον ἐοῦσα, οὐδὲ τῷ ἱματίῳ τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιδεύτως περιτέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φῦκος, καὶ τὰ [c] ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἴ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοῦς πλουσιωτέρους ἂν [e] παρακαθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui ſeveri omnes viderentur, habitu compoſito, & vultu acriorem cogitationem prae ſe ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipſe intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad ſimplicitatem quamdam cultus expertem ſe concinnaret. Sed mox mihi apparuit ſcilicet, eam neque comas, quas negligenter ſolutas videri volebat, inornatas reliquiſſe, neque veſtis amictum ſine adfectatione compoſuiſſe. Manifeſto autem iis ſe rebus exornaverat, & ad decentiam, aſſimilato illo cultus neglectu, uſa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruſſae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique ſe ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, ſi quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adſideret, pau-

a Ἀφιλὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & *J.* Et recte conjecit *Graevius*. b Καὶ φῦκος] Deeſt in Fl. Habent autem *H.* & P. c Ῥήματα] *Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abeſt a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παρακαθισαμένη] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀναβολὴν] Περιβολὴν. *G.*

20. Ἀθεραπεύτῳ] Παλαιῶς καὶ ἀπεφρονημένῳ. *V.*

12. Ξυμπαραδυσθεὶς] Emenda ξυμπαραδυσθεὶς. *J. Brod.* in Miſc. *P.* 2. c. 22. Sed ſic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βησθεὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi ſic editum fuiſſe, ſed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. R.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etſi in modum quam maxime oportunum & incomtum ſe aptabat.* Eſtne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς ἢ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non ſimplicem, etſi ſe compoſuiſſet, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum eſt in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, ſe vidiſſe in illa περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis craſſiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἐμφατικώτερος, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοῖα & ὁ κλοιὸς vincula ſive ferrea, ſive alius materiae craſſiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. 11. Ἑλληνικ. οἵγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῷ δήσαντες περιδόασιν, ὕτω κἀκεῖνοι ὑμᾶς περιδόντες τῷ ἠδικημένῳ τούτῳ δήμῳ οἴχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos poſtquam tradiderunt populo iſti injuria affecto tradiderunt.* Apud *Euſebium* Hiſt. Eccleſ. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* eſt *boia: Colla boiis impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφελὲς] Sic omnino legendum, praeeuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J.* Quod enim in reliquis eſt ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione poteſt. *M. du S.*

Ἀφελὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἀφελές. *J. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φῦκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά] Abſit ut credamus id poſterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio poſitum? Puto ſcripſiſſe καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ' ὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίρά τινα. *J. G.*

Ibid. Ψιμύθιον καὶ φῦκος] *Bened.* vertit, *creta & fucus.* Sed, *ceruſſa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum ſuorum ne reſpiciebat quidem. Saepe vero etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis craſſiora. Haec videns mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illa non naſo quidem, ſed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Junone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere ſolet quotidie. Quin jam

σίον, τὺς πένητας τ' ἐρασ'ῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ γ' γυμνωθείσης αὐτῆς τ' τὸ ἀκρόσιον, ἑώρων θεἰδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὅπῃ πόδας ἀῦ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὺς κακοδαίμονας ὑπ' εἴνης ἑλκομένης πρὸς αὐτῆς, οὐ τ' ῥινὸς, ἀλλὰ τῦ πώγωνος, γ' τ' Ἴξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τ' Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τῦτο μὲ ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γ' πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ὅπῃ τ' οἰκίαν· ἐνταῦθα γ' ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσειε γ' ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῦτο γ' ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

f Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἰγχέλεων. g Αὖ] Ἦ f. Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. h Ἐπανιοῦσα] Ἀνιοῦσα Fl. vulgatam ſervant H. P.

29. Ἐγχελέων] Κλοιῶν. G.

33. Ἰξίονα] Nota hiſtoria quemadmodum Ixion cum Junonis ſimulacro ſeu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti ſic ὡς ἀπὸ τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. G.

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῦ κεραμεὺς κεραμέως γενικῆς, γίνεται κεραμεϊκὸς ὁ σωαιρέσει κεραμεικὸς. V.

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' * Ἀθηναίοις· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπ' τ' ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

* Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in *Impr.* ſed ων in οις mutaverat noſter *du Soul*; ideo ſic dedi, quia recte emendavit. J. F. R.

dum gaudebat; ſed rectius Cl. *Geſn.* vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma poſt ἐρασῶν ſuſtuli, & poſt καλλῶ poſui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obſ. cr. p. 50. Sic εἰς pro propter etiam *Ael.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος. *Xenocrates quum a Platone ob ruſticitatem derideretur.* Quia autem τὸ καλλῶ, docente *Heſych.* & *Euſtath.* etiam ſignif. *unguentum Veneris*, neſcio num ſimul ex joco ambiguo huc alludat. J. F. R.

26. Οὐδὲ προσέβλεπε] Id quod meretrices Corinthiacae facere conſueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. L. BOS.

29. Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. J. B.

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *variantibus* notatum) confer. Ἀπ. μισθ. c. 1. *Eurip.* Κυκ. 183. de torque Paridis. M. du S.

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi poteſt, cur κλοιῶν ſubſtitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* ſibi hic vellent, de *anguilla* ſubſtituenda *bovis*, neſcio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, conſtat, vid. Scheff. de torqu. p. 12. J. M. G.

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariſſ. *du Soul* deleverat ἐγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluiſſe in textum recipere. Sed rectius clariſſ. *Geſnerus* vulgatam ſervavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec luſus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. J. F. R.

32. Τῆς ῥινὸς] Eadem locutio occurrebat ſupra Deor. Dial. §. 3. J. F. R.

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ξ. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. M. du S.

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer ſcurra, Platonem quoque non ſatis familiarem fuiſſe Philoſophiae & veritati. J. M. G.

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pauſan.* J. B.

Ἐν Κεραμεικῷ] Gloſſa edit. Pariſ. „ *Ceramicus*, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, ſepelie„ bantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porti„ cus: nam ibi bella varia, quae Athenienſes adver„ ſus hoſtes geſſerant, depicta erant. meminit Pauſa„ nias. J. F. R.

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti ſic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laërt.* in *Zen.* p. 165. C. M. du S.

δὲ ἤδη [a] προσεισιν. ὁρᾷς τὸ κόσμιον τὸ ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὸ προσηνὲς τὸ βλέμμα, τὸ ὅπως σωφρονικὰ ἠρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ. accedit. Viden' illam decenti habitu, adſpectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video ſimiles

[a] Πρόσεισιν] Προσέρχεται P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνὲς] Πρᾶον. *V.*

41. Πρόσεισιν] Angl. προσέρχεται. *J. B.*
43. Ἠρέμα] *Compoſite.* *J. B.*
45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Juſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Λυκῖνος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐν αὐταῖς. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῶ τῶ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἴθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν περιξ ἀέρα συναρόφουν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpirarunt aurae; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρπούς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλυσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲ ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant,* &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur ἅς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲ τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καθ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων· reſpiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καθ' ἰδίαν ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμὲ ὅτῳ ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim* (cognoſcentem) *apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀνακολούθου, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλοί μὲ ἦσαν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέῤῥωσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. Poſceretur ἐκεῖνον, λόγον nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι καὶ τοῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα δύναταί τις καλαγνῶναι ἔχοντα ταύτην, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. At ſicut nec ego Fabro adſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

les habitu, inceſſu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum eſt

λὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία ὁ πάντως ἦγε ἀλη-

b Πάντως] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in οὐ τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt οὐ τούτοις, illa τελεία στιγμὴ, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt οὐ χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum nolim quis exiſtimet, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

—— οὔ τι με ταύτης
Χρεὼ τιμῆς ——

Notat id eſſe σολοικισμὸν ὡς δηλοῖ τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καί σε ——

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πλῆγέντε κεραυνῷ
Ἅψ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον ——

Nimirum πλῆγέντε poſitum eſſe pro πληγεῖσαι. Et certe hoc, vel in duali πληγείσα, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πλῆγέντε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

— Τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo — τῷ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὰ ὄσσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& Π, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἑλλάβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iſte τὸ, σφέτερος, ἐνικῶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας —

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κώδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας) —

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῖν. Sed vero ſicut ἄγουσι, ſive ἔχουσι, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν —

Hoc eſt, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ, &c. *Semper tibi placet, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadvertiſſe *Ferem. Hoelzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —

Ait

ἀληθὴς φιλοσοφία ϗ ἐν αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ϗ Χρύσιππος ἄνω, ϗ Ἀριστοτέλης, ϗ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν ἐοίκατε. ϗ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ,

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus in vitam? numquid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLAT. Et quidem, Philosophia sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τι P. & *Angl.* Edd. τις. b Λωποδύτης] Τυμβωρύχος P. *Angl.* L. vel τυμβορύχος. Sed Edd. vulgatam servant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. *G.*

Ait illud σφέα se non ὑγιῶς habere; convenire enim σφᾶς tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα ——
Redeamus quisque ad sua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in *Apollonium*, ubi in versu 893.

Ῥᾳδίως δ' ἂν ἰοῖ © ἀπείρονα λαὸν ἀγείρας.

Culpat τὸ, ἰοῖ de secunda usurpari persona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἰοῖ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J. J.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos saepissime *Principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & Epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγῤ. c. 28. & N. A. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, *de Nat. D.* initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *causam, id est principium.* ostenditque pluribus, qua ratione *Scientia* sit *causa* Philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Fulvius Ursinus a Mss. suo haec verba abesse ait: *Causam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *Cassam Principum Philosophiae esse scientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum Philosophos celebres *Principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsan videbitur locutio, *cassa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus esse arbitror; quum Clar. *Davies.* ex Mss. *Elienſi* nobis exhibuerit: *Cauſſam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *inscientia* sit ποιητικὴ αἰτία philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. R.*

52. Τίς ὑμᾶς] Angl. τί. *J. B.*

54. Δω-

ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expostulaverim; sed patiar illam ludere, quae convenire videntur & solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, &

κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι ἴσμεν σὲ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς [c] καλαλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τὰ κωμῳδίας ἀκούσασα ἐν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγοῦμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἠτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, [d] ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεργάζεται.

c Καλαλελοίπαμεν] Nihil mutant *H. B2. F.* Fl. d Ἀποσπώμενον] Ἀποσμώμενον Mſ. Gr. Ἀποσκόμενον. P.

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφεῖτο τὸ θέατρον * τοῖς ποιηταῖς † ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δὶς τὸ ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια· φθινοπώρου δὲ, τὰ μέγαλα. *V.*

* Τοῖς] Omissum in edit. articulum addidit *M. du S.*
† Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. sine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. Λωποδύτης] Angl. τυμβωρύχῳ. Has voces interpretantur *Pollux*, *Hesych. Suid.* copiose. Interpres *Demosth. Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J. B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J. M. G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει] Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quæso, quid hinc distat *Benedictus*, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur*, *clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater [Vide *Casaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum scilicet, unde discimus aliquod auri genus effossum solere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτεσθαι, ut *Strabo.* *J. G.*

Ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι] Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a scommate. sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque splendidius.* Quid hoc *aurum*, *quod erutum inciditur?* Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est *aurum incidere?* Κόπτειν est *ferire*, *signare aurum*: & κόμμα est *signum in nummo percussum*; hinc numisma ποιητὸν κόμματος, quod aliter dicitur κακεκομμένον, *malae notae*, *nummus adulterinus.* Hic tamen κόμμα est *ipsa percussio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi:* legitur autem pro ἀποσπώμενον in Mſ. ἀποσμώμενον, quod valde placet. Est igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum detersum ipsa percussione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Mſ. scripturam laudo proboque. *J. G. G.*

Ἀποσμαίμενον] Hanc scripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκόμενον mendose. *M. du S.*

Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι] Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T. H.*

Ἀποσπώμενον] Ἀποσμαίμενον. *M. du Soul* in textum recipi jussit; Ego vero propter consensum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio *T. H.* sensum probum ostendat. *J. F. R.*

ςίλβει, ϗ φανερώτερον γίνε). ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι ϗ ἀγαναϰλιτοὶ γεγόνατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἄγχέλε; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτῃ ϖροθαλπσάμενοι, ἤϰομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόϰῃ τ ἀξίαν ὧν δέδραϰε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν [a] διήγγελλον οἷα ἔλεγεν [b] ὅπιὸν ἐς τὰ ϖλήθη ϰαθ' ἡμᾶς.

ΦΙΛ. Εἶτα ϖρὸ δίϰης ἁδὲ [c] ἀπολογησάμενον ἀποϰλενεῖτε; δῆλον γᾶν ἐςιν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐϰ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὸ ϖᾶν ἀνεβαλλόμεθα. [d] ϰαί σοι ὅ, τι ἂν [e] δοϰῇ, τᾶτο ϖοιήσει τέλον τ δίϰης. ΦΙΛ. Τί φῂς σύ; ΛΟΥΚ. Τᾶτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ ϗ μόνη τἀληθὲς [f] ἐξθρεῖν δύναιο. μόλις γᾶν εὑρόμην ϖολλὰ ἱϰετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τ δίϰιν. ΠΛΑΤ. Νῦν ὦ ϰατάραλε, δέσποιναν αὐτὴν ϰαλεῖς, ϖρώην δὲ τὸ ἀτιμόταλον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσᾶτῳ ἀϖϰηρύτλων θεάτρῳ, ϰτ' μέρη δύ' ὀβολῶν ἕϰαςον εἶδον αὐτῆς τ λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ὁ Φιλοσοφίαν ᾶτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ὅπι τῷ ἡμετέρῳ ὀνόμαλι ϖολλὰ ϗ μιαρὰ ϖράτλοντας, ἠγόρθνε ϰαϰῶς. ΛΟΥΚ. Εἴση αὐτίϰα, ἢν [g] ἐθέλης ἀπολογεμένε ἀϰθειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον ϖάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τ ἀϰρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ὁμοῦ ϖεριωπῆς ἅμα ϰαλαφανείη ϖάντα τὰ ὁ τῇ ϖόλει.

of fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio caussae servaretur. PLAT. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si caussam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγελλον Fl. H. P. Sed J. Διήγγελον. b Ὅπιὸν] Deest in Fl. Sed nihil mutat H. & P. c Ἀπολογησάμενον] Sic J. P. H. Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. d Καί σοι] Ὅ σοι ἂν. Angl. P. e Δοκῇ] Ὅ σοι ἂν δοκῇ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Nisi quod δοκεῖ Fl. f Ἐξθρεῖν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mf. Gr. Nihil mutant Edd. sed ἀνθρεῖν L. g Ἐθέλης] Ἐθέλεις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τᾷ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi *Elsner.* ad *Tit.* I. 7. J. F. R.

72. Ἄγχε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δῆλον inquit, ἐςὶν εἰπεῖν τι θέλων. J. M. G.

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὔκλεια ἀντὶ τ κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. *Eust.* ad Iliad. 1. Inter. *Aristoph.* alii. J. B.

75. Ἐπιὸν] Alibi apud hunc & Demosthenem ϖαριών. M. du S.

80. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ] Angl. ὅ σοι ἂν δοκῇ. J. B.

83. Ἥπερ ϗ μόνη τἀληθὲς ἐξθρεῖν δύναιο] Malim cum Mf. ἥπερ ϗ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ ϖοικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poëcile*, quam cum interpretibus *in Poëcilo*. J. G. G.

Ibid. Ἐξθρεῖν] Mf. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim scripsisse Lucianum ἐξερθνᾶν. Vide tamen infra c. 45. ἐξθρ-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Pœcile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis consessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, [h] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἥν τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ ὀλιγιαθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νὴ μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασα πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. [i] οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἄν, [l] ὡς καὶ καλαμηνύοις ἕκαστα. [m] ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία

h Παιδεία] Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. *i* Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. *k* ΦΙΛ.] in *P.* Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΛ. P. L. *l* Ὡς] Deest in Fl. *m* ΑΛΗΘ.] Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ. *n* ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. *o* ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

ἐξεύρισκε eodem quo hic, sensu L. ἀνευρεῖν. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *G. C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Fulienf.* ad *Dionys. Areopag.* dixit *Suid.* Interp. *Aristoph.* alii de quib. ad *Pausan.* *J. B.*

Ἄρειον π.] Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Paus.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere Interpretes ad *Act. Apost.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnas.* c. 19. *J. F. R.*

96. Ἐκ περιωπῆς] Conf. supra Ἐπισκ. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philosophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis assecias* dixeris. Probabunt itaque, sat

σία μεθ' ἡμῶν, ὡς τ δείλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ὑπὲ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δικηθῶμεν· σὺ δ' Ἔλεγχε, αὐτῷ παρείμενον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δέησει μοι, ἀλλ' ἀλλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαίου ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατα μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τ ἀπόδειξιν προσλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπεὶ καὶ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τ δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσελαυνόμεθα καθ' ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τ Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ὖσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ

quendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia

a Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτους *M. du S.* b ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾷον μωμεῖσθε. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχόν. *Documentum non vulgare.* *J. F. R.*

32. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male δυσελέγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post hr. v. tollendum, & mox similiter εὑρισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἁλιεύς. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J. F. R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum Librorum ἈΡΙ. *Fl.* A. tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ. .] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Democharen* Lipsius edidit, pro *Democares*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Democharen ad illum, *Parrhe-* „ *siastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dicite*, inquit, *mi-* „ *hi, facere quid possim, quod sit Athenienſibus gra-* „ *tum?* Excepit Democharen: *Te*, inquit, *suspendere.* *J. F. R.*

50. Ἐπιφρατιδῶν] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σῦρος (εἰμὶ scilicet) ὦ φιλοσοφία, τ ἐπ' Εὐφρατιδῶν. Conjunctim legendum ἐπιφρατιδῶν, probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius*. Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδῶν. *J. F.*

Ἐπιφρατιδῶν] Hanc lectionem in textum recepi ex El. ac jubente *du Soul* cum *Gron.* (licet omnes quas in-

tia eſt, & adulandi facultate. Itaque perſuaſione a via illam abducet. VER. Bono animo eſtote. nihil profecto injuſtum fiet, hac una praeſente, Juſtitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen eſt? LUC. Parrheſiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus ſum, o Philoſophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adverſariorum meorum novi, non minus quam ego ſum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solenſium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore cauſa quis fuerit, neque ſi voce ſit barbarus; modo ſententia juſta eſſe appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi eſt? nam iſtud inſpexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia neceſſaria erat haec correctio. *J. F. R.*

λὰ δεινῶς πανθργός ἐϛι, ϗ κολακικός· ὥϛε πᾶμπείσει αὐτήν. c ΑΛΗΘ. Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ὰ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος ϗ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν d Ἐπθυφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; ϗ γὰ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, ϗ ἡ παιδεία οὐ χτὶ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ ϗ δικαία φαίνοιτο οὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο e ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰ ὀπίσαθαι τοῦ-

c ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. d Ἐπθυφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. e Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰ Ἀρατὸς ὢν, Ἑλληνικὴ παιδεία τοσοῦτον διήνεγκε· ὥϛε τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. ϗ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς ϛοᾶς κοσμήτωρ τε ϵ καθηγητὴς ὢν Κιττίου τῆς Κύπρου * ὥρμηθ', ϗ δὴ ϗ † Κράτων ϵ Χρύσιππος ἄμφω Σολεῖς ὄντε ἄσημοι κατὰ φιλοσοφίαν, ϗ μάλιϛα Χρύσιππος. ἀμέλει δὲ ϵ Ἀριϛοτέλης Σταγειρίτης, ϗ Δημόκριτος ϗ ‡ Προταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ' ὐδήπου ξενίας διώκουϑ, ὅτι μὴ ὢν μέϛης Ἑλλάδος ἰδαγενεῖς ὄντες εὑρίσκοιτο. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς χρεὼν Ἕλληνας § παρωδοκιμηκότες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

* Ὥρμηϑ'] Ὥκατο. V.
† Κράτων] *Crator.* C.
‡ Προταγόρας] *Pythagoras.* C. prave. *M. du S.*

§ Παρωδ.] Παραδεδοκιμηκότες editum erat, ſed ex V. correxit *M. du S.*

τῶ-

in Græcis legitur ἀλλὰ ϵ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη? Hæc Græca conveniunt iſtis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad præcedentia, poſteriorem ad ſequentia, & verti debuit. *fruſtra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad diſciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum eſt?* Paulo ante ſcribi debuit, Σύρος, ὦ φιλοσοφία, τῶν Ἐπθυφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

54. Σολέας] Vide Scholiaſten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Poſidonius, hic Apamenſis Syrus, ille Seleucenſis ad Tigrim, ſed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & noſtrum de utroque in Μακροβ. c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Poſid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, ſi lubet, Athenodorum & Neſtora Tarſenſes, ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππος, *Orig.* c. *Celſ.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarſenſis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solenſis Ariſtotelis diſcipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;] Quis poſſet has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem noſti?* An

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum ſenſum accedit verſio haec Cl. *Geſn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* noſtri, qui orae Ed. *Bened.* adſcripſerat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. F. R.*

τετό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιετῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; ἃ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. πολὺν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πενταχισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τὼ τέχνα· μία γὰρ ἐστὸν, δύ' εἶναι δοκοῦσαι.

quidem scire refert. LUC. Osor superbiae sum, & praestigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio sim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac pulchri, tum simplicitatis & quaecumque natura amabilia sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppositae arti subjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum est, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc est, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὼ τέχνα] Sic Edd. *P. S. H. B2. F.* & *P.* Sed *J.* & *Fl.* τὰ τέχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. *V.*

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ αὖτε . . . . νοσερὸν εἰδὼς . . . . ὑγιεινόν. ὡσαύτως δὲ ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μειώσεως δὲ αὐξήσεως, καὶ τῶν ἀναπλησίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο δέ φησι πρὸς τὸν Παρρησιάδην νῦν. § Διστεινόμενος. διαμαθεῖν τἀναντία τοῦ μισεῖν καὶ τὰ κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο . . . . τῶν ἀντικειμένων ἡ αὐτὴ γνῶσις. *G.*

* Ἐχρῆν] Ἔχρην accentu in prima erat in Impr. *Clerici*, & sic vulgaria Lexica, verum in Edd. *Luciani* ubique recte ἐχρῆν, & sic Grammatici jubent. *J. F. R.*

† Τάδε] Ἤδη male legebatur in impress.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, sed correxit *M. du S.*

§ Διστεινόμενος . . . τοῦτο] Corrupta haec.

69. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ] Non potest Latina versio hunc locum adsequi. neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. *J. M. G.*

78. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε] Dixerat *Lucianus* se duplicem scire artem, se esse μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit se vereri, ne alteram prae segnitie dediscceret, alteram vero melius addisceret, ad quae Philosophia καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: *atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt esse & illa & ista.* Ita ille intellexit, quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποί φασι, *ferunt homines*, & *ista & illa esse ejusdem.* Sed τάδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τάδε καὶ τάδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ. sc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. *Et haec & illa indicant ejusdem hominis* sc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit. μία γάρ ἐστιν (sc. τέχνη) δύ' εἶναι δοκοῦσαι. *H. V.*

79. Τὼ τέχνα] Sic Edd. *P. S. F.* & Mf. P. sed *Junt.* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. *Mattaire de dialect.* p. 37. &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod *articulus* τὼ in *duali* saepe commun. immo omnis sit generis. Scholiast. ad *Sophocl.* Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τὴ τῆ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν πᾶσι λογοποιοῖς τὼ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Eustath. adfert ad *Hom.* Il. B. p. m. 235. 37. Τὼ μὲ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex *Xenoph.* & *Thucyd.* jam prolata, ubi similiter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & *Lucian.* non semel alibi. *J. F. R.*

85. Προ-

duae cum videantur esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

ΟΣΑΙ. ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ Φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆ Πολιάδι διακάζωμεν· ἡ Ἱέρεια μόλις ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.

ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι καὶ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκούντων ὀσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἄτε δὴ [b] ἐπίσκοπος ἔσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἢν που κρατούμενον ἴδῃς, [c] καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν [d] καὶ δὴ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα [e] καλήγορήσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρεσθε τὴν καλήγορίαν,

b Ἐπίσκ.] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. *c* Καὶ] Κᾆν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* *d* Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη. *e* Καλήγορήσαι ἂν] Καλήγορήσειν δοκεῖ] Mſ. Gr. & L.

91. Ἐπίσκοπος] Γρ. αι ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. νῦν καιρὸς. *G.*

85. Προνάῳ] Πρόναος Graecorum *templo* Romanorum respondet: *ναὸς cellae.* *J. M. G.*

Ibid. Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* *J. B.*

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva.* *J. Br.*

Ὦ Πολιὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Periz.* *J. F. R.*

91. Ἐπίσκοπος ἔσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc ſcripturam pro vulgata ἐπίσκοπος ἔσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. Ζεῦξ. c. 4. *M. du S.*

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. *J. Br.*

94. Σὺ προθεῖσα] Proverbium, *Minervae ſuffragium.* *Th. M.*

Ibid. Προθεῖσα] *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo enim illum ſuffragio liberavit. *Brod.* Vid. etiam Ἀρμ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M. du S.*

Ibid. Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit. *J. Br.*

95. Εἶεν] Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſint iſta!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J. M. G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. *Th. M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. *M. du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορήσαι] Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *qui videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri. *J. G. G.*

98. Κατηγορήσειν] Hoc ex Mſ. Gr. & L. arripuimus. Edd. καταγορήσαι ἂν. *M. du S.*

Κατηγορήσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed majorem Edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed adſentior Rever. *Horreo:* qui in *obſerv. Crit* in Herodor. l. IX. p. 5. Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὴν Καυδαύλεα ex uno Mſ. in τίσεσθαι non mutandum cenſet, quod Cl. *Gron.* fruſtra exiſtimarat, cum aoriſti exemplum ipſe *Gron.* ad-

ξίαν, καὶ διελέγχεσθε. ὑ [a] γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μὴ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ ὑπτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σύ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μέτρον· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῆς ἀποδείξεως, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν [e] προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ὑπόπατλε οὖν καὶ τὰς [f] εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ κἀκεῖνό πως προσβύσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀγαναχτήσειεν ἂν, εἰ μὴ ἔτος ὑπόσχῃ τὴν δίκην.

reum convincite: neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis, tu vero post haec caussam dices Parrhesiade. REV. Quis igitur nostrum huic judicio aptissimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis sublimitas, & mere Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persuadendo valet: tum prudentia, & exquisitum illud artificium, & illae, ubi demonstrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copiose tibi adsunt. Itaque orandi suscipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adsperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

[h] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cretetem, vel

a Γὰρ . . πάντας] Inverso ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. *b* Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσηται uno verbo *J.* alii τι pro τὸ. *c* ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant etiam in persona proxime seq. Vid. not. *M. du Soul.* *d* ΧΡΥΣ Σῦ] Aberat haec persona a *P. J. H.* &c. sed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. *e* Προσηγορίαν] Προηγορίαν *J.* Sed prius P. F. & Fl. προηγορίαν vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* *f* Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. *J.* & *H.* *g* Συνεχῆ] Ita ex *S.* & *J.* dedimus. Edd. *H. P.* male σωεχῆ. *h* ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & *Fl.* *i* Διογένην] Sic Edd. *J. P. H.* &c. Διογένη *Fl.*

9. Προηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. *G.*

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀπέτισαν *magno luent.* Ubi recte Scholiast. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀόριστος χρῆται παρέχει τὸ μέλλοντος. Immo noster *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψεσθαι, quod Clar. *Jens.* tamen in -ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Mss. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticor. dissimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui similes tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Horr.* ubi ad *Obs. Miscell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. R.*

4. ΧΡ. Σῦ] Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In Edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed repugnant Codd. In P. est σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magist.* p. m. 155. προσηγορίαν καὶ προσήγορον, ὅταν ἡ προηγωρία ἢ ὑπερηγωρία ἡ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ἑαυτὸν ἡ προηγορᾶν. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀνειδιοῦντες ἢ ἀλιεῦς· τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Synes.* & *Aristid.* Quare & hic ap. nostrum προηγορίαν legendum arbitror, ut sit: *Tu prior caussae dictionem*

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιπτε. ὑ γ' δὴ κάλλυς ὀν τῷ παρόντι, ϗ δεινότητ@ συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τιν@ ἐλεγκλικῆς, ϗ δικανικῆς παῤῥησιάδυ· ῥήτωρ δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτῦ καληγορήσω. ϗ γ' ὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων [k] δεήσε@· ϗ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δύ' ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμέν@. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τ' λόγον [m] τ' ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτῦ μόνον πρεσβεύειν ὀν τῇ καληγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι ϗ πρὸς ἀλλήλυς διαφερόμεθα ὀν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τῦτο μὺ μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅτις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερ@, [n] νδν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκλει πεῤῥυβρισμένης, ϗ κακῶς ἀκυόσης ὀν τοῖς Παῤῥησιάδυ λόγοις. ϗ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ὀν αἷς διαλλάτομεν, ὃ κοινὸν ἅπανλες ἔχομεν, ὁ τῦτο ὑπερμάχει. [p] ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, ϗ ὀν σοὶ τὰ πάντα ἡμῖν νδν κινδυνευέ], ἢ σεμνόταλα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστωθῆναι, οἷα [q] ὅτ@ ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τῦ καλασκευάζε, * ἐπείπερ τὸ προϊσαμαί σου. προπολεμῶ σου, οὕτως ὃν © ὑπερμαχῶ σου. V.
ὑπερμαχεῖν αἰτιαλικὴ † σωτάσεται. ὑπερασπίζω σου.

* Ἐπείπερ] Ἐπεὶ πῶς editum fuerat; ſed correxit hoc M. du S.
† Συντασσ.] Ἐντάσσλαι legebatur in *Impr.* male. Sed reſtituit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J. F. R.*

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J. F. R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur. p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωσχεῖ] Σωσχῇ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲ δὴ μέγας ἡγεμὼν ὀν οὐρανῷ ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων. *J. Br.*

Ibid. Μέγας Ζ.] Meminit iterum Δικ. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J. B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J. M. G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam.* *J. Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ὀν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάτειν, quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα ὕτως ἀπέφηνε] Corrige ὅτ@. *J. Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, ὐδὲν [b] ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τὺς λόγυς ὀπικλαθεῖσα (φύσει γὰ ἥμερος, κὴ πρᾷός ἐστιν) ἀφεῖναι βουλεύῃ αὐτὸν, ἀλλ' ὐ τὰ ἐμὰ ἐνδώσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῦμεν. ΦΙΛ. Τῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, [c] ἢπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ὖν. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, κὴ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, κὴ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] καληγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας ὖν μή σε καλαψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γῦν κρατῆσαι βέλομαι. ΦΙΛ. Γενναίά σε ταῦτα· καθίσαλε δ' ὖν. σύ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὰ ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τ βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, κὴ ὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τῦτον, κὴ Πλάτωνα, κὴ Ἀριστοτέλην, κὴ Χρύσιππον, κὴ τὺς ἄλλυς, τίς ὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τ βίον

24. DIOG. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere. PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda est*: sed noli cunctari diutius. Jam enim infusa est *in clepsydram* aqua, & in te consilium intuetur. LUC. Adsideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adsidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. *b* Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι. O. *c* Ἢπερ] Ἢ O. *d* Δ' ὖν] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. *e* Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo.* ἐκκέχυται *F. P. B2. H. F.* Fl. *f* Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορήτωσαν O. Reliqui stant pro vulgata. *g* Καληγορείτω] Καληγορεῖται. O. *h* Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. *G.*
53. Ἢπερ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τ φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· παίζει γὰ αὐτοὺς ὡς τῷ χήμωλι μόνον φιλοσοφοῦντας. *G.*

51. Τοῦτο] *Diogenes* causam & suam & reliquorum Philosophorum contra *Parrhesiaden*, sive Lucianum, a quo omnis Philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, hujus causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲ μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰ, ἢπερ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor legendum esse τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo scilicet eos superes) *sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copiose *Galen.* Interp. *Aristophan.* passim. *Apul. Sen.* innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφύδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re *Hesych.* *J. B.*

Ἐγκέχυται] Sic optime in suo codice *Vorstius* emendarat. quod enim omnes Edd. insidet ἐκκ. nihili prorsus est. quamquam apud nostrum iterum mendose legatur Ἑρμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀποκηρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μικθ. c. 35. πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepsydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deesse ψήφοις. *Est enim, pluribus cal-*

quanta in vitam bona intulerint ? quibus vero nos, tales cum ſimus, execrabilis ter & amplius iſte Parrheſiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, eſſet, relictis judiciis, & ſecunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipſi ſuppeteret, omni, inquam, illo inſtrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non deſinit, cum praeſtigiatores atque impoſtores appellet, ac perſuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili ſimus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipſos & te Philoſophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime ſeria nos docuiſti, per riſum & ludibrium enarret, ut ipſe quidem plauſus ferat ac laudes a ſpectatoribus, nobis vero inſultetur. Tale enim ingenium eſt vulgi, gaudent irriſoribus & maledicis, praeſertim cum ea traducuntur, quae videntur auguſtiſſima: ut nimirum & olim quoque Ariſtophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc noſtrum riſus

καλὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιοῦτος ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος [i] οὑτοσὶ Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὡς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, διαύελαι μοῦ ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπαιδεύτους ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν [77] ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖν [k] πρὸς τοῦ πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτός τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν [78] Φιλοσοφίαν, φληναφῆς, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ὅτι χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μοῦ κροτεῖν, καὶ ἐπαινεῖν πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει [m] γοῦν τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι [n] τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα θρασύνῃ. ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτει τινὶ ὅτι χλευασίᾳ πᾶσι-

i Οὑτοσὶ] Οὗτος. O. *k* Πρὸς] Sic P. L. Em. S. *Fl.* Sed male πρὸ *P. J. H. F. B2.* *l* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν O. *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *J. P. H. B2.* *m* Γὰρ] Καὶ O. *n* Τοῖς] Deeſt in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. *G.*

calculis vincere. Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipſ. Gr. *L. Bos.*

63. Παρὰ τ. β.] Ex *Cod. Ox.* L. & P. reſtituimus. In impreſſis περὶ, quod nihili eſt. *M. du S.*

Περὶ] Παρὰ juſſit reponere *M. du Soul*, & uſitatius & rectius quidem, ac forſan menti Luciani convenientius, quod videtur ſignificare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita eſſemus*, ut opponatur ſtatui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere poteſt. Ceterum περὶ cum accuſativo, pro *ſecundum*, etiam *Ariſtot.* I. Hiſt. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισκήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic ſignificare poſſit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura ſimil. teſtimon. omittam. Interim πρὸς tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & πρὸς τὸν βίον iterum occurrit. *J. F. R.*

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggreſſus eſt: quod ipſe mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, ediſſeret. *M. du S.*

77. Τὸ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16. & Δικ. c. 20. *M. du S.*

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed Mſſ. Codd. P. L. & *S.* Ed. recte πρὸς. *M. du S.*

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* *J. Br.*

Ἀριστοφάνει & Εὐπόλιδι] De his priſcae comoediae ſcriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Euſebius obſervavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a noſtro Luciano celebratur. *G. C.*

Ἀρ. καὶ Εὐπολ.] Ariſtophanem quod attinet, res ex *Nubibus* ſatis nota; ſed Eupolis quid deſignarit, neſcio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus d Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

πρόφασιν ὑπὲρ τ σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν [b] Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει τ ἑορτῆς· καὶ ὁ Θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη [e] τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφιείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς πεπονθώς. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τ ἀγῶνα ἡμέτερον [i] οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν. ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος ὑπάρξαι, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδὺς τὸ κοινόν.

causa in ſcenam producentibus, & abſurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionyſiis, ubi permiſſum erat hoc facere, cum pars quaedam ea ſolemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui riſus amans ſit.

26. At iſte convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conſcripto in maledictis quibusdam libro craſſo, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, & in univerſum omnes, nec ſolemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laeſus injuria. Haberet enim ſane ea res veniam, ſi defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud eſt, quod haec cum agat, tuum tamen, Philoſophia, nomen ſubit; & conciliato ſibi dialogo, familiari noſtro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui inſuper Menippo perſuaſerit, noſtro ſodali, ut comœdias frequenter ſecum agat, qui ſolus non adeſt, neque accuſat nobiscum, communis cauſae proditor.

27. Pro

a Τὰ] Deeſt in O. b Διονυσίοις] Διονισίου *Fl.* Sed nihil mutant *H.* & P. c Τι] Deeſt vocula τι in O. d Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat *Fl.* e Τοῦτον] Abeſt in O. f Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. g Αὐτὸς] Αὐτὸ O. h Ὑποδύεται] Ὑποδιαδύεται. O. i Οἰκέτην] Οἰκεῖον O. forſan οἰκοθεν *M. du Soul.*

93. Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ * ἔδρων. *V.*

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος ἔτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος † κατὰ τ Σεβαστὸν φύσει κεχρημένος γενναίᾳ ς ἐλεγκτικῇ τε ς λοιπόμῳ, καλῶς τε τ κύνα ς ἐμφιλοσόφως μετιών, ὡς ς παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι. *V.*

* Αὐτὸ ἔδρων] Conf. ſupra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφίημι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod reſtituimus, legebatur in *Impreſſ.* corrupte, αὐτῷ ἔδρων. *J. F. R.*

† Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Haec verba non agnoſcunt Coll. *M. du S.*

95. Ὁ θεὸς] *Bacchus.* *J. Br.*

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ea ætate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noſter. *M. du S.*

12. Μένιππον] Conſule in ejus vita *Laërtium.* *J. Br.*

Μένιππον] Quæ de Menippo hic audis, duplici ſenſu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, ſed & per ſe olim in ſuis ſcriptis, ut ex *Diog. Laërt.* diſcimus, hominum vitia ſalibus comicis inſectatus fuerat p. 162. A. *M. du S.*

17. Ἔχοι] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἔχῃ. *M. du S.*

27. Ἀπημπώλησεν] Mſſ. Ox. P. & L. emendationem *Brodaei* confirmant. Sed recte jam in *S.* & *A.* ſcribitur. In reliquis mendoſe, ἀμπηπολ. niſi quod *P.* ἀπεμπώλ. habet. *M. du S.*

Ἀμπηπώλησεν] Recte *Brodaeus* ἀπημπώλησεν. *Th. M.* Nempe in *Miſcell.* p. 2. c. 22. ita caſtigandum juſſerat. *J. F. R.*

28. Πολλῶν] Oxon. πολλῷ. *M. du S.*

32. Ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν] Fallitur ergo *Th. Mag.* qui v. Βούλομαι multa ſimilia verba enumerans ſolo cum praeterito vel praeſenti, numquam cum futuro conſtrui

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hisce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐϛιν αὐτὸν ὑποϰεῖν ϯ δίϰην. ἢ τί γὰ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ σεμνόταλα [l] Διασύρων ὑπὸ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν ϰὴ πρὸς ἐϰεῖνος τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν ϰολαϛέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι ϰαλαφρονοίη Φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε ϯ ἡσυχίαν ἄγειν, ϰαὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεϛαι, ὐ μελριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, ϰὴ εὐηθείας εἰϰότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰ τελευταῖα, τίνι Φορητά; ὃς ϰαθάπερ ἀνδράποδα ϖϖαγαγὼν ἡμᾶς ὑπὸ τὸ ϖωλητήριον, ϰὴ ϰήρυϰα ὑπϵϛήσας, [n] ἀπημπώλησεν, ὥς Φασι, τοὺς μὲν, ὑπὸ [o] ϖολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀτλιϰῆς· ἐμὲ δ', ὁ [p] ϖονηρόϛατος ὄϛος, δυ' ὀβολῶν· οἱ ϖαρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧνγε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγαναϰτήσαντες, ϰὴ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴϰιϛα ὑβρισμένοις.

[r] ANA. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων ϰαλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηϰας. [s] ΦΙΛ. Παύσαϑε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· [t] σοὶ γὰ τὸ ὕδως [v] ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

ΠΑΡΡ.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῶ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος. ‡ ῥεῖ γὰ ἤδη τὸ ϰατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ διϰανιϰοῦ ἀμφορέως· ἴσιον γὰρ ὡς τοὺς ϖολλοὺς ἐπιχειῖν βουλόμενοι τ ἀπεράντου Φλυαρίας οἱ διϰασταὶ τ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος. ϖληροῦντες, ϰαϑ' τινὸς ϰλεψύδρατος ϖαρεῖχον τῷ ὕδατι ἔϰροιαν, ϰελεύοντες τ ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τ ἀφέσεως τοῦ ϰρουνίσϰου, ὅτε ϑὲν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τ λόγον ϖοιοῖντο, συνέτεμνον τ λόγον. V.

‡ Ῥεῖ] Addit *Bruno*, ſcilicet clepſydræ. *M. du S.*

ſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. *Fenſ.* obſervavit ad *Lucian. Somn.* in *Lect. Luc.* p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens; *Epict.* man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαϑὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, & cum praeſent. ibid. Ταῦτά με ϖράττειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. *Ael.* V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ ὅϖλα, *Thucyd.* III. 44. p. 195. Οὐϰ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπώσασϑαι. Et ubi non? *J. F. R.*

34. ANAB.] Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλα. εὖγε &c. aut: Φιλόσοφοι εὖγε. *Th. M.*

ANAB.] Ita recte L. & P. Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia *Philoſophiae* ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non *Philoſophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. *M. du S.*

36. Ἔγχει] *Aquam infunde.* *J. Br.*

Ἔγχει] Gloſſa *Pariſ.* habet *Verte horologium.* Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum *clepſammiis* pro *clepſydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat *Peraltium* ad *Vitruv.* Gallice converſum, *J. F. R.*

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μου, ὦ Φιλοσοφία, καληγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε κἂν εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. ὕτω γὰρ ἂν μάθοις ὅς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο πρόσεχε τὸν νοῦν, φιλάτοπε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὴν διελέγχουσα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥήτορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὥρμησας, ἄξιον ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καλαβιῶναι.

Καὶ ἐπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τόνδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, οἷς τοῦ βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant causidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella & aestu in serenum quemdam portum invectus, sub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponen-

[a] Μου] Μοι. O. [b] Ὅσα] Καὶ ὅσα J. In reliquis abest κἀ. [c] Οὗτος] Deesse h. v. in Fl. notat M. du Soul, ad marg. Junt. in marg. vero Hag. ait αὐτὸς deesse in Fl. [d] Ἔφθην] Ἔφην J. & Fl. ἔφτασα. O. ἔφθην P. B2. H. & P. [e] Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Καὶ ὅσα] Illud κἀ omittitur in omnibus aliis impressis; sed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & J. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. M. du S.

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. M. du S.

74. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς] In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. M. du S.

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo quid sub Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi *Capitolini* in *M. Aurelio* verba, 23. f. *Fama fuit sane quod sub Philosophorum specie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius οἱ πάνυ, quae legere

nendis utiliſſimisque, ſi quis ab iis non discedat, neque veſtigio fallente labatur, ſed intentis in regulas a vobis propoſitas oculis, ad illas componat vitam ſuam ac dirigat, quod me hercules veſtrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philoſophiae captos, ſed ſola, quae ab illo negotio ſperari poteſt, gloria ductos, promtis iſtis & publicis, quaeque imitari unicuique facile eſt, ſatis bene referre vi-ros bonos, barbam dico, inceſſum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria veſtris ſtudia habere, dignitatemque profeſſionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi ſimile, ſi quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Theſea, aut ipſum Herculem agens, nec inceſſu utatur neque voce heroica, ſed ſub tanta perſona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum ſibi ſimilem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipſa perſona actorem talem ſua clava eliſurus, a quo ignominioſe adeo in feminam fractus eſſet.

32. Huic ſimilem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam hiſtrio-

ὑποδαινύντας, εἴ τις μὴ [f] παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους [g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅρᾳς, νὴ Δία, καὶ τοῦ καθ' [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον ἕνεκα ἀπ' αὐτῆς πράγματα, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ὅπερ δὲ αὐτῆς βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποκρίσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ [k] γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρῳϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μέτρου αὐταῖς προσοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ὀπτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὅτως ἀτίμως [l] καταλελυσμένος πρὸς αὐτοῦ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τοῦ ὑποκρί-

f Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae recte — οι. *g* Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. P. & *H.* &c. — οι recte. *h* Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. *i* Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. B2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. *k* Γυναικίας] Γυναικεῖον *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B2. S.* *l* Καταλελυσμένον] Sic *H. B2. F.* Fl.

re operæ pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, ſi impreſſorum ἡμῖν ſerves, ornatus tantum cauſa additum, uti paſſim, cenſendum; ſed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quod in *Pariſina* ἡμῖν legitur, vitium eſt typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluiſſe, patet ex latina verſione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Junt.* habet hic γυναικεῖον. Sed vulgata melior. Vid. Ὀν. c. 41. *M. du S.*

88. Ἡρακλέα] Gloſſa *edit. Pariſ.* Herculem ſaltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Heſychius*. *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοῖς ξύλοις] *Lucianus* declaraturus *Philoſophiae*, & reliquo Philoſophorum coetui, quos eorum nominibus paſſim perſtrinxiſſet, venum propoſuiſſet, & omnimodo deridendos propinaſſet, acerbe exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque qui ſe veros antiquorum Philoſophorum ſectatores falſo jactabant, ſuis coloribus depingens; tamdem comparat illos cum

κρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε πταίων τοῖς ξύλοις. ὁ δὲ μάλιστά μοι δεινόν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ἐφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα [a] τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἀσχήμον ἢ ἀσελγές τι ὑποπτεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου [b] αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ [c] οὐ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P. *J. H.* τούτου A. Sed τούτων recte P. *Fr. S. Marcil.* & *Vorſt.* τοιοῦτον. b Αὐτὸν] Ἀυτῶν *J.* P. &c. male. τούτου τὸ Sch. c Οὐ τοὺς λόγους] Οὕτως ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. [a]Η * τουτουὶ τὸ ἐπώνυμον] Διογένους τοῦ κυνικοῦ. *V.*

* Τοῦτο legebatur; ſed *M. du S.* mutavit in τουτοὶ, in textu vero ipſo eſt ὅτου. Illud vero τουτοὶ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. *J. F. R.*

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τοῦ ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος ἑ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε πταίων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli* ὑποκρίσεως *dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. *J. J.*

2. Ἐν Κύμῃ ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δραπ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quae dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. *M. du S.*

10. Εἴ τινα τοῦτον] Lege: ἤ τινα τούτων. *J. Br.*

Εἴ τινα τοῦτον] Angl. τούτων melius. *J. B.*

Εἴ τινα τοῦτον] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. *Th. M.*

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον, conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores *J.* quia ſcribunt τοῦτον. *M. du S.*

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio οὐ τοὺς λόγους ἐπονεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. *J. G.*

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου τὸ ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discessseratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti estis.

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discrevi. At vos, qui honorem mihi ea de caussa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effutientem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero,

ἐποιεῖτο. καὶ ἀπ' ἔ κακῶς βιῶντ@, σωνηρὰ ᾠεἰ [d] ὑμῶν εἴκαζον, πρὸ πολλῶ τεθνηκότων (ὑ γ' ᾠδ' ζῶνλας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτῶ ἐγίνελο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὴ ἐν σωοδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπανλες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ὀπτηδεύονλα, ὥστε ἐρήμιω ἠλίσκεσθε μετ' αὐτῶ, καὶ ὑπ' ἴ ὁμοίαν ἀμφιβολὴν συγκαλεσπᾶσθε.

Ταῦτα ὐκ ἠνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' [g] ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὀπὶ τύτοις δέον, εἰς δικαςήριον ἄγελε. ὐκῶν ἦν τινα καὶ τ μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύονλα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχύμθυον, ἀγανακτήσω, ᾗ διελέγξω,

d Ὑμῶν] Ἡμῶν *F.* male; ceterae ὑμ. recte. e Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *F. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* sed restituimus ex reliquis. f Ὑμεῖς] Ὑμᾶς *L.* Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* g Ὑμῶν] Ἡμῶν *F.* male.

21. Ἐρήμιω] Ἐρήμιν δίκη ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμεν@ ἐπὶ τὴν δίκην καθαδικασθῆ, ὅμοιον ᾧ τὸ ἐρήμιω ἁλῶναι. *V.*

28. Ἐξαγορεύονλα] Τὰ μυςήρια ἐξαγορεύονλα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pseudophilosophi committerent turpis quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam *Philosophiam*, & *Chrysippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscumque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἐνικῶς *Diogenes Cynicus*, sed quilibet, cujus certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, scribendum. *J. J.*

14. Αὐτὸν] Αὐτὸν vulgo legebatur; sed recte *Gujetus* correxit, & αὐτὸν adspirate scripsit, cui paruimus, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adspirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre scribat ἑ αὐτὸν, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, si nevanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertiorem reddendum, comma post ἐπώνυμον sustulimus. *J. F. R.*

15. Ἐποιεῖτο] An ἐπονεῖτο; *F. G.*

Ἐποιεῖτο] *Brodaeus* προσεποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὐ τοὺς λόγους] Angl. ᾗ ὅτ@ ψόγους. *J. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] *Brodaeus*, ᾗ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; sed melius illud ἐποιεῖτο, intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. *Th. M.*

21. Ὥστε ἐρήμιω ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta causa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτων@ ἢ Ἀριςοτέλους ἤρηντο, τ ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμιω καθαγνούς. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipso damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta causa damnatis.* Rursus in eodem Hermotimo c. 30. δεῖν ἐχρῆν ἁπάντων καθαγιγνώσκειν, ὐδὲ ἐρήμων ἡμῶν καθαδικαιτᾶν, ubi rursus *indictam causam* profert. In Abdicato c. 8. ὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι habet *indefensam causam.* Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter καθαγιγνώσκειν ἄκριτον, & καταγινώσκειν ἐρήμιω. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *J. G.*

Ὥστε ἐρήμιω] *Indicta caussa. J. Br.* in *Miscell.* jam saepe adductis ita habet, pro ἐρήμιω. Sed vitium typographicum esse credo. *J. F. R.*

28. Ταῖν θεαῖν] *Cereris & Proserpinae. J. Br.*

Ταῖν θεαῖν] Cereris & Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθ vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμθυον] Quid esset ἐξορχεῖσθ copiose & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Aristidis κατὰ τ ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. seqq. Iebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμθυον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀναβ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξω, ἐμὲ τ̃ ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ κ̀ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, [a] ἤν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τ̃ Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τ̃ θεῶν, καὶ οὐδέν πω ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τ̃ περικείμενον αὐτῷ τὰ πρόσωπεῖα, κ̀ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ κ̀ ἥδοιντο ἄν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰκέτιον μὲν γ̀, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρινάμενον, μικρὸν τὸ πλημμέλημα. [b] τ̃ Δία δὲ, ἢ τ̃ Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείκνυσθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον [c] ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καί γ̀ αὖ κ̀ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτω βιῶσι πάντα μὲν γ̀ ὅσα φασὶν, οἷον χρηγορεύοντας τὰ μυρίκια † ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. V.

eumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, mali ominis instar & turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exem-

[a] Ἤν τις — τ̃ Δία] *Thom. Mag.* v. Εἰσήει haec verba adducens omittit articulum τὸν. [b] Τὸν] Τὸ male *P.* τὸν recte reliquae. [c] Ὡς,] Sic Edd. sed delevit comma post ὡς *M. du S.*

30. Ἀδικοῦντα] * Ἀσεβοῦντα. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαποσιτίονες saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *J.F.R.*

† Ἐξορχεῖσθαι] Ἐξορκεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paullo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia *Soulio* praeeunte correxi. *J.F.R.*

* Ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si irascor & objurgo profanum, qui Sacra reticenda effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus ex-

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Aristophanis*, & Oratores Graeci. *J.B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθόν] Summa Philosophiae Stoicae, quam explicat *Laërt.* in Zen. *J.B.*

62. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν] Sic apud *Plat.* Idem passim. *J.B.*

Ibid. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ] His incumbentes. *F.G.*

64. Παρωθούμενοι] Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. *J.B.*

Παρωθούμενοι] Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur κ̀ περὶ τὰς τ̃ πλουσίων θύρας ἀλλήλους ὠθιζόμενοι, quod merito probat *Bourdelotius*. *J.G.G.*

' Παρωθούμενοι] Egregiae Pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθήπασι, κ̀ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασι, ὀργιλώτεροι μὲν τ̃ κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τ̃ λαγωῶν, κολακικώτεροι δὲ τ̃ πιθήκων, ἀπελεγέστεροι δὲ τ̃ ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τ̃ γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τ̃ ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, κ̀ περὶ τὰς τ̃ πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileënsi φιλονεικότεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Cl. *Graevius*, legitur ὠθιζόμενοι pro παρωθούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν *Hesychius* exponit Ἐκβαλεῖν· qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδοῦντες, ἐκβάλλοντες

Lu-

exempli causa, divitias gloriamque contemnere, & sola quae bona sunt honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non continent. Idio-

ὁμάτων καλαφρονεῖν, καὶ δόξης, ϗ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθ' ἀγαθὸν, ϗ ἀόργητον εἶναι, καὶ τ̃ λαμπρῶν τούτων ὑπεροράν, ϗ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθ', καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, ϗ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ ϗ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθῷ διδάσκουσι, ϗ τὰς πλουσίας τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τ̃ χυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τ̃ [d] λαγωῶν, [e] κολακικώτεροι δὲ τ̃ πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τ̃ ὄνων, [f] ἁρπακτικώτεροι δὲ τ̃ γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τ̃ ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ὅτι ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τ̃ πλουσίων θύρας ἀλλήλους [g] παρωθούμενοι, ϗ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ὑπ' αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, ϗ πέρα δ' καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, ϗ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὅτι τ̃ κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπῳδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τ̃ ἄκρατον ὑ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ,

[d] Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed *F. P. H.* &c. λαγωῶν. [e] Κολακικώτ.] Κολακικωτ. Fl. [f] Ἁρπακτικώτεροι] Sic recte *F. H. S.* &c. Sed ἁρπαξαιότεροι male *P.* [g] Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι *L. Angl.* Mf. Gr. P. & marg. *AtW.* vid. Scholiast.

56. Τεθήπασιν] Ἐξεπλάγησαν. *V.*

64. Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι. *V.*

Lege omino παρωθοῦντες: neque enim παρωθεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eumdem, Παρώσας, ἐάσας, ὤσας, ὠθήσας, ἐκβαλών. Pergit Noster in depingendis Pseudophilosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere; sapientem solum esse divitem; paullo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὴ ὦσιν, persequitur Noster, αὐτούς τι δεῖ μὴ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τ̃ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, ϗ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, ϗ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, ὕδεν τ̃ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; Paullo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum littoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo littoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; ὕδεν τ̃ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum littoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum Philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino editio Florentina. *F. F.*

Παραγκωνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παρωθούμενοι, quod in impressis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζ. in textum recipi jusserat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim saepe alibi utatur noster τ̃ ὦθεῖν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. *F. F. R.*

67. Μεμψίμοιροι] Copiose hanc philosophantium δυχέρειαν explodit in Lapith. dixi supra. *F. B.*

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καλαπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸ σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθών, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβών, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη τὸ ὑποδεέστερον δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτός τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τἀργύριον, ὄφελος τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ὀπωρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιᾶς, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθών, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀπεπτάμενα. πλεροφόρητα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὑσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς παλαίσταις σκιαμαχούμενα.

tae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, inscitia & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

[a] Ὅπη ποτὲ] Ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. [b] Πάντα] Πάντως P. J. H. S. Fl. Sed πάντα L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon*. Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* M. du S.

83. Τῶν ἐν τοῖς &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas, *ajunt*. J. F. R.

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. J. B.

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim.* J. Br.

90. Ὅπη ποτὲ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ὅποι πότε. M. du S.

91. Πτερόεντα ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. J. B.

Πτερόεντα] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Domo* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. A. 201. — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ ἐδὲν ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eumd. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, ἀφὼ τὸ ταχύ. καὶ ἀφ' ὧν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν. καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. J. F. R.

98. Ἐξαλήλιπται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξαλήλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καλαπλ. c. 24. ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκωμιάστων οὐκ οἶδα εἰ' ὅπως ἐξαλήλιπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. M. du S.

4. Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Cleopatra: tangit enim Cleopatræ simiam, ut in Tract. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. J. B.

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος. verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi forte an duae historiae sunt. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contrivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία [c] ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφυγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸ προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, σιθήκους ποτὲ πυρρίχιζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμητικώτατα δὲ ὄντα τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ σίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, σίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὰ ἐσθῆτα διεσπάραττον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα [d] τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ καγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

Τοιαῦ-

[c] Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται *J. P. H. S.* &c. male. ἐξήλιπται *B2.* Sed ἐξαλήλειπται recte in Καταπλ. c. 24. habebant Edd. [d] Τῆς πυρρίχης] Τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. *J. H.* aliaeque vulgatam servant.

97. Ἄσπονδα] Ἔχθρα. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀδιάλλακτα. *V.*
5. Πυρρίχιζειν] * Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντομος *V.*
7. Ἀλουργίδας] Πορφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C. ἀλουργὶς, πορφυρᾶ χλανίς.

* Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed relicti ad verbum quo pertinebat, & forsan σύντομως scribendum, pro σύντομος. *J. F. R.*

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi carycæ aut amygdalæ sive nuces Græcæ ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ σιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐκεῖνον δὴ διδαχθέντα πέρας μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τις Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρρίχιζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχῆς. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπου] At infra in Ἑρμ. c. 37. legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

Τοιαῦτα κ᾽ ἕτοι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρθυον, κ᾽ ἔ πολε παύσομαι διελέγχων, κ᾽ κωμῳδῶν. περὶ [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τ᾽ ὑμῖν προσηκόντων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ἔτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς [b] δ᾽ ἀλαζόνας ἐκείνους, κ᾽ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, κ᾽ Χρύσιππε, κ᾽ Ἀριστότελες, τί φαῖε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι κ᾽ ξυγγενὲς ὅπι δείκνυσθ᾽ τῷ βίῳ; νὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασι, κ᾽ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, κ᾽ φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι, κ᾽ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ᾽ ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν κ᾽ ὅπ τ᾽ ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γὺψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ ἔτοι φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ὅστ.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius luscinam vultur imitetur, quam isti Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. *H. J. P.* *b* Δ᾽ ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab *J.* & *B2.* Ceterae omnes eam habent. *c* Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. *d* Πίθηκος] In *J. P. S.* &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. *e* Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι *J. P.* & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & *Angl.* Mſ. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι κ᾽ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παρηλλαγμένων * κ᾽ ἀσυμβάτων. καθ᾽ ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς ὢν αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ ὅτε † ἀνδρίαν ἔχοντες ὢν καλαγέλαστοι ὢν εὐφώρατοι ἀνδρίας ὑποκρίνεσθαι εἰσαγόμενοι. *V.*

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίαν] Ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit *M. du S.*

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. *J. F. R.*

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. *J. B.*

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Persistens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, κ᾽ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, κ᾽ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Graevius* pag. 969. rectissime judicans τὸ, φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46. ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τ᾽ φιλοσοφεῖν φάσκοντα. *De Parasito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἑκάστη & ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι. c. 68. Οὐκ ἀκούεις τ᾽ Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; *J. J.*

Ibid. Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, κ᾽ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, *& qui dicunt*

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philosophia illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines dilucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubescebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet. DIOG. Ipse quoque ego, Philosophia,

40 ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παῤῥησιάδη, ποῤῥωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; [f] ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ φιλοσοφία, μέλαξυ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ γῆς δῦναι ἠυχόμην· ἔτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γὰρ ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ ἐφήρμοζον μέλαξυ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μέν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ὅπί τινος γραφῆς τὰ πάντα [g] προσεοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφειῆς αὐτὸν ἔγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτιν [h] ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ᾄσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. ᾀδέτω γὰρ, καὶ τοῖς θεοῖς ἐχθροῖς ὀκλαδοῦσι.

eunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est *in philosophia se exercent, philosophiae dant operam*, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mſ. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud *Graevium*: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. *J. M. G.*

Ibid. Σκυθρωποί εἰσι] Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. *J. B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem adloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post *Veritatis* testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem* alloquatur Philosophia? *J. M. G.*

43. Κατὰ γῆς δῦναι] Sic de Merced. conduct. εὔξῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν εἰσεῖπε πάντα. Sic adversus Indoct. εὔξῃ τότε χάνειν σοι τὴν χθόνα κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἐταιρ. πῶς ἂν μὴ ἡ χθὼν καλαπτοί; cad. in Lapith. Sic apud *Heliod.* lib. 1. ἠυχόμην δὲ καθαδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τόφρα μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est *Æschyli* Suppl.

Θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου
Βρόχου τυχεῖν σὺν σαργάναις. *J. B.*

53. Ἀρετὴ] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philosophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετή] Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. *J. F. R.*

56. Ἰλιέων] Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris se dedentes, in

Tra-

f ΑΡ.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *M. du S.* *g* Προσεοικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A1*. Nihil mutant reliqui, nec Edd. *h* Ἀναγεγράφθαι] Ἀνεγράφθαι Coll. Prius servant *H.* Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀναγράφεσθαι] Γρ. ἀνεγράφθαι. *G.*

πάνυ ἐπαινῶ τ̃ ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ καλλιγορέμενα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adsciſco.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφιέμεν σε τ̃ αἰτίας, καὶ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσεκύνησα τήν γε πρώτιν. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τ̃ ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στέφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δεύτερα κρατῆρος ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καλιγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστυ. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὑπὲρ τ̃ Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τ̃ Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμ-

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἁπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *AIW.* b Προσεκύνησα] Προσενικησα L. c Δίκης] Leg. δικαιοσύνης. *M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] Ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἴρηκα. *V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. c. 10. *M. du S.*

65. Ἁπάσαις] Ψήφοις. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. Δευτέρου κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δευτέρου κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] Συμπόσιον] Vid. *Eraſmi* Adag. τ̃ τρίτου τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἥκειν] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur δίκης. *M. du S.*

92. Σησαμαίῳ πλακοῦς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Πώγωνα βαθὺν] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαθυπώγωνα © εὐγένειον. Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael.* V. H. 2. 36. βαθύτητα γηρῶν.

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogiſme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſſa ad illos pertinere ſe judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de ſeſamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maſſam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, juſtitiam, continentiam minime; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria: verum quinque omnino ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperaverit omnes.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus invicem ſe trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelaſgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, & circa Areopa-

φὶ τὲς πλυσίυς ἔχονλες. εἰ δὲ βέλει πάνλας ἥκειν, χτ' τάδε ὦ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκυε· σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγυσι, χ' ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἱονῆ τ' ὀνόματ@, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ὅπῃ τ' ἀφνομήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονῆ, χ' σησαμαῖ@ πλακῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ὑπιδείξῃλαι, χ' πελάθην ἰχάδων ὕτός γε προσεπιλήψεῆ. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, χ' δικαιοσύνλω, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμὺς ἐξ ἅπαντ@· ἃ χ' θέμις ἄνθυ τύτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν [d] μέσοισι δύο Ιχρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν, ὃς μὲ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχ@ εἴη.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲ ἡ ἄνοδ@ ὡθιζομένων, [e] ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἥκυσαν μόνον. πᾶσι δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, χ' χτ' τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, χ' [f] περὶ τ' Ἄρειον πάγον

d Μέσοισι] Sic *P.* ſed *F. H. S.* aliaeque male *μέσοισι*. *e* Ἐπεὶ] Sic *H. B2. P.-S.* In *F.* videtur fuiſſe ἐπει ſine accentu, quem *du Soul* manu ſua impoſuit. *f* Περὶ] Παρὰ *L.* Nihil a vulgata abeunt *F. H. P.* Fl.

93. Παλάθην] Μάζαν σύκων. *V.*
5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπ@ Ἀθήνησιν, ὃπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφῃ δὲ ϵ Δ/φ τῦ ρ'. *V.*

ρῶν. Quod iterum L. VII. 5. γηράσκων βαθύτατα; ſed & *Ariſtoph.* Nub. βαθὺς τ' ἡλικίας, (ut obſervat Cl. *Jenſ.* ad *Dial. Lucian.* de ſaltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθὺς. *Ael.* V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeſchylum*, vid. Illuſtr. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans ſolum*, apud *Apollonium*, ibid. Immo & de latitudine, ſ. denſitate, *Herodian.* VIII. 1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε χήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. *acies denſas inſtruxit*. *J. F. R.*

93. Παλάθην ἰχάδων] Hæc paſſim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epiſt. 14. ὁ δὲ θεσπέσιος ὅτοσὶ νεανίας τ' ἰχάδων τὰ πλεῖσα ἐκβέβρωκε, χ' τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεῤῥόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχήνει, χ' μοῖράν τινα ἤτει μ' κορον κομίζεαζ οἰκαδί· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. *J. B.*

99. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. *J. B.*
Κεῖται] *Hom.* Il. Σ. 507. *M. du S.*
Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Leg. ἐν μέσοισι vel εἰνὶ μέσοισι. Il. Σ, 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μ' τοῖσι δίκην ἰθύτατα εἴπῃ. *J. M. G.*
Ibid. Μέσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* & *B2.* ſuſtulimus, in quibus erat *μέσοισι*. *M. du S.*
Ibid. Δύο χρυσοῖο τάλαντα] *Hom.* Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μ' τοῖσι δίκην ἰθύτατα εἴποι. *J. Br.*

3. Ἄνοδ@] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi ſint, neſcias. *M. du S.*
4. Ἐπεὶ . . . ὡς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; ſed abſque codicum auctoritate utra expungenda ſit, non patet. Quid ſi ἐπὶ τὰς δ' μ. legatur? *M. du S.*
Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἥκουσαν κ. τ. λ. *J. M. G.*
5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, ſi per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conſpecta haec

γον ἔτι πλείους ἔνιοι δὲ, καὶ ἐπὶ τὸν Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νὴ Δία καὶ βόρυδον, ἐς μὲν δίκλιν, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἠρι.

Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ὑπὸ βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ παλλαχῆ πήρα, [b] πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακλη-ρία, λιχνεία, συλλογισμός, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ὑπεῖνο ἀνήεσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σε μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἡμεῖνους

gum etiam plures; alii vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcurorum aedem ſcalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene ſane multi, & hinc ſexcenti,

Quot folia, & flores quot naſcens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore ſibi invicem adſidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, ſyllogiſmus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adſcenderant, vix apparent, nulla nota inſignes, reliquorum turbae immiſti, & latent ſimilitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoſophia, ſane moleſtiſſimum eſt, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut ſignum imponis. Saepe enim hi impoſtores ipſis vere philoſophantibus ſunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo poſt, ſed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipſos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, ſed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores

nos

a Ἦρι] Ὥρῃ. A. G. L. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes. b Πώγων] Deeſt h. v. in *Fl.* Reliquae habent. c Μηδὲν] Sic A. G. P. L. *F.* Μηδὲ *P. S.* Μὴ δὲ vero diſcrete *H.* Fl. B2. male. d ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] *H. F.* integre Πλαίονικοὺς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mſ. Gr.

7. Τῷ Τάλῳ] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄνακες δὲ οἱ Διόσκουροι * λέγονται. *V.*

8. Ἀνακεῖον] † Ἀνακεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν· ἄνακες δὲ οἱ Διόσκουροι λέγονται. *V.*

* Λέγονται] Hoc ſcholion commonſtrante locum *Soulio*, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, niſi quod bis poſitum inveniebamus; dilaceratum enim erat, & pars in Ed. *Gr.* in ſumma pag. 17. pars in *med.* p. 18. deſcripta. *J. F. R.*

† Ἀνακεῖον] Et hoc igitur abundabat. *J. F. R.*

haec omnia clarius intelligantur. *M. du S.*

Πελασγικὸν] Gloſſa *Pariſ. Loca Athenis juxta arcem.* Confer infra c. 47. *J. F. R.*

7. Τάλῳ] Confer Ὀρχ. c. 49. Et φιλοψ. c. 19. *M. du S.*

Τάλῳ] Τάλων Athenis ſepultum, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria ſalvis liberis obiit. *J. M. G.*

8. Ἀνακεῖον] De Anaceo ad Tim. c. 10. *Hemſt.* *J. M. G.*

10. Βόρυδον] Il. B. 89. *M. du S.*

13. Μυρίοι] Ex *Hom.* Il. B. pro ἦρι Angl. ὥρῃ. *J. B.*

Μυρίοι] Recte utique Mſ. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. eſt enim ex *Hom.* Iliad. B. v. 468. ἦρι eſt interpretatio. ὥρα n. accipitur cum pro vere tum pro aeſtate, ut ad Heſiodum oſtendi. *J. G. G.*

Μυρίοι] Vid. *Hom.* Il. B. 468. *M. du S.*

Ibid. Ἦρι] In Angl. L. & Mſ. Gr. ὥρῃ, uti & apud *Homerum* l. c. & Odyſſ. I. 51. ſcribitur. Sed de induſtria, uti multa ſolet, a Luciano mutatum opinor,

quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, ſed quantum ad pecunias, primi nos eſſe debemus, de Ambulatione Philoſophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & maſſas: de minis exſpectabimus, & ſi accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Oſtendemus enim Academici, quantum reliquis ſimus contentioſiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praeſentibus.

44. PHIL. Deſinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulſate: ad alia enim vocati eſtis, & jam ego Philoſophia, & Virtus haec, & Veritas cognoſcemus, qui veſtrum vere philoſophentur, deinde qui invenientur ex noſtris placitis vivere, beati erunt, judicio noſtro optimi. Impoſtores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne ſuperbia quadam ea, quae ſupra ipſos ſunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipſa praecipitia deſilientes multi. vacua igitur arx eſt, praeter paucos illos, qui remanſere, nihil metuentes judicium.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τ στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὰ δία· ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τ Περιπάτυ. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικυρείοις τὰς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς πελάθας· περὶ δὲ τ μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτυς δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τ̃ ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐκ ἡμ̃ γε τ̃ Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε [e] ὠθεῖτε ἀλλήλυς, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διακάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μ ἂν εὑρεθῶσι κτ' τὰ [f] ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τὺς γόητας δὲ, καὶ ὑδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακὺς κακῶς ὀλοῦμεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τ̃ ὑπὲρ αὐτὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, κτ' τ γε χρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλόμενοι; κενὴ δ' ἦν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τύτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, ὑ φοβηθέντες τ̃ κρίσιν.

Οἱ

[e] Ὠθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὠθεῖτε. P. & Edd. [f] Ἡμῶν] Sic L. F.P. ὑμῶν male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρειοῖς] Ὡς τ̃ Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τ̃ ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

quo ſignantius anni tempeſtatem deſignaret. M. du S.

14. Μετὰ δὲ] Caſaub. ad Athen. F.B.

Ibid. Κλαγ[ηδὸν πρoκ.] Hom. Il. B. 463. M. du S.

23. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώρισμα] Non eſt hic locus δὲ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae ſe ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα. quod & videtur agnoviſſe Latinus interpres. Statim nihil certius ſcribendum eſſe, quod & *Bourdelotius* probat, cum Anglicano & meo: δεχόμεθα ἤδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχείαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *fac ut cito aliquid capiamus.* F.G.G.

Ibid. Μὴ δὲ] Angl. μηδὲν. F.B.

Μηδὲν] Ed. F. & Mſſ. P. L. & a *Bourd.* & *Graevio* laudati. Vulgatae Edd. mendoſe μὴ δὲ vel μηδὲ. Adde hic *Euripidis* verſus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μ̃ ὃς κίβδηλ@ ῇ
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν σὶ' ὅτῳ χρὴ τ̃ κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴς ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Δεχώμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτούς· ſic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. F.B.

Δεχώμεθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon iſta vox ſit Philoſophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, *Quam mox accipimus?* Nec jam poenitet. F.M.G.

Ibid. Ἤδη αὐτούς. ΠΛ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum reſtituunt Angl. & Mſ. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτούς ἡμᾶς. M. du S.

33. Χρήμασι] Quae inter bona annumerant Peripatetici. F.Br.

Οἱ ὑπηρέ῀ ἀνέλεσθε τ῀ πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκῳ ἀπέῤῥιψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί ἔχει, ἤπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τ῀ αὐτοπυριτ῀; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον [a] θυλικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τ῀ ἀσκήσεως· καὶ μ῀ τούτων ἠξίους λοιδορεῖσ῀ ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσε῀, καὶ διαγνώσον῀ οἱ ἐντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτ῀ν, καὶ οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ ἐπὶ ἑτέρᾳ βίᾳ· σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γ῀ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ὑπερατῇ σε τὸ ψεῦδῳ, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τ῀ν ἀνδρῶν [b] ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδη, ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤφλαι καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, ὡδαλαζόνα μεθ' αὑ-

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus,

a Θυλικὸν] Κουρικὸν. Conjicit *M. du S.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. *Bz. H. P.* b Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τε τ. χ. μεμιμημένοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμημένους P. L. Vulgatam servant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τ῀ αὐτοπυριτῶν] Αὐτοπυρίτης ἄρτῳ ὁ λιτὸς καὶ ἁπλοῦς ἀπτημάτῳ, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ ἐν τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν * φαμέν. *V.*

60. Χρυσίον τουτί] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνθυρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν εἰωθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτελίζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνώτερον ἐν τὴν ὑπηνήν. οἱ κῦβοι δὲ δεῖγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου διαίτης. *V.*

* Φαμέν] Exc. G. φαμὲν. C. φασὶν. *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos.* *J. B.*
Ibid. Ἄρτους τ῀ αὐτοπυρίτων] Hæc omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*
61. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Seccspita. Casaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuse alibi. *J. B.*
Ibid. Μαχειρίδ. θυλικὸν] Placet πυθικὸν. Μαχειρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* *J. Br.*
Μαχειρίδιον θυλικὸν] *Brodaeus* μαχειρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχειρίδιον θυτικὸν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, sed quæ summarum deliciarum sunt, χρυσιον, μῦρον, μαχειριδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras, &c. quemadmodum sacrificationes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edissertare. *Th. M.*
Μαχειρ. θυλικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scholiastae a me jam memoratum silentium, risum captasse videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικὸν, jocum demum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor, tu, an recte conjece-

ximus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, Philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, recesset, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia. PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despicere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

τῦ τ' Ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, στεφανωσάτω [c] θαλῆ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καλαράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον ἀφισπάσας, ἀποκειράτω τ' πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ τραγοκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὑπὲρ μετώπου στίγματα ὑπεβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος ἔστω καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. [d] ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τ' ἀετῶν πρὸς τ' ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἴδῃς ὑποροῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τ' ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέπουτα, καὶ τ' χεῖρα ὀρέγοντα ὑπὲ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ὑπὲ τὸ καυτήριον ἰτῦτον, ἀποκρείναντα [e] πρότερον τ' πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

[c] Θαλοῦ] Sic *J. P. H. S.* Fl. [d] ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. [e] Πρότερον] Προτ̃ Fl. Vulgatam servant Edd. & P. πρότου Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κουρίως † ἐν χρῷ λέγεται ὁ μέχρι τ̃ σαρκὸς ἐξυρημμ̃ος. *V.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omissa in *edit.* supplevit *M. du S.*

cerim, ipse judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philosophis magiae operam dantibus scripserit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. Ἀπαιδ. c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. strateg.* VIII. p. 604. B. ubi μ. κουρίως. Casaubonus observat Graecis cultrorum mensariorum usum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epicteti libello. Adde tamen, si lubet, locum *Philostrati* insignem, sub finem *Herodis.* *M. du S.*

62. Καὶ κάτοπτρον] Hæc eleganter apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τ̃ ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι. *J. B.*

Ibid. Σὶ τ. χ. μεμιμημ.] Sic A. P. & L. nisi quod in A pro στ legitur τ. In Eddit. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. *M. du S.*

81. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic postea τῷ θαλῷ στεφόμμ̃ος.

Grammatici Graeci idem esse ajunt, ac θαλλὸς· quid autem θαλλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Hesych. Suid.* vocaverunt etiam ὄχον κρατὸς, ut apud *Hesych.* verbo χύτλασον, cujus locum emendat Clariss. *Scalig.* χύτλ῀ δὲ κρατὸς ὄχ῀ εὔσκι῀ παρῆν κυμίνοις &c. vocaverunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, σπονδεῖα. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Juncus* apud *Stob.* licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν. Usi sunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amyclæo spargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis olivæ. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer supra B. πρ. c. 20. *M. du S.*

87. Ἢ ἐγκαυσάτω] Quo modo prisci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑποροῶντα] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τὰς πολλὰς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρειά μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνῳ καὶ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅπερ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸ κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, καὶ ἰχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον ὦ χρυσίου. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθε-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piræeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum & aurum, se-

a Ὅπερ] Ὥπερ *J.* sola. b ΙΕΡ.] L. *J.* B2. Et sic emendare jussit *M. du S.* Deest plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰ λεπτὸν σχοινίον, ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. καὶ κλίνεται πειραιέως * ἀπὸ τοῦ περῶ περαιόω, περαιεὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι πειραιεὺς. *V.*

13. Ἀνύσασα] Περιττὸν τὸ ἀνύσασα, Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ ᾧ παίζεις ἔχων φασὶν, καὶ † ἑκὼν εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις ὁμοῦ πλείονα. *V.*

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat σχοινία διαπερᾶν, ut ostendit *Meursius* in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro *J. G. Graevio.* Vid. c. 1. *J. Cler.*

† Ἑκὼν] Ἔχοντα legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. *J. M. G.*

8. Ἡ ἱέρεια] De qua supra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὥπερ] Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur perveniisse. Quod ὥπερ hic legis ex Ed. *J.* est; in reliquis enim est ὅπερ. *M. du S.*

Ὅπερ] Ὥπερ duali numero ex *Junt.* recipiendum jusserat *du Soul.* obsecundassem certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνέθηκεν] *Dius dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι] *Brodaeus.* Ubi notata Παῤῥησιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται, pro τί πράττειν διανοῇ ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut piscículos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῤῥη. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι ᾧ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τείχους, καθῆκεν εἰς τὴν πόλιν. sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παῤῥη. ponenda omnino est persona sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione [τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ὦ ἄνερ, πράττειν διανοῇ, vel διανοεῖς;) sed ab alia persona, Ἱερείᾳ scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; errorem videtur suboluisse Marcilius pag. 418. pro καθῆκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, sacerdotis persona. *J. F.*

ΙΕΡ.]

ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem. PHIL. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PARRH. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn. LIBER. Non. ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules!

ζόμενος ὅπι τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, [c] καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἵππου τὺς λίθους [e] ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν θεώμενε· σὺ δὲ Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

— Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον [f] δὲ χρύσοφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. [h] ὀσφραίνεται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν [i] ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρ' ἴδω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; [k] κύων ἔτός γε. Ἡράκλεις, τῆ

c Καθῆκεν] Καθήκειν. Al. *Marc.* d ΦΙΛ.] Deeſt in P. Comparet in Edd. e Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* f Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. g ΕΛΕΓ.] Deeſt in P. h Ὀσφραίνεται] Ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam ſervant. i Ξυνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. k Κύων] Sic recte L. Deeſt in *Angl.* & P. Edd. *J. H. P. S.* & ceterae omnes αὖων male. *Vo.* forte χαίνων. ἀνύων Ex.

27. Ὀσφραίνεται τοῦ χρυσοῦ] Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. *G.*

ΙΕΡ.] Sic ex L. Ed. *J.* & *B2.* reſtituimus pro vulgato ΠΑΡ. abſurdiſſimo, & vel absque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Fenſius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

ΙΕΡ.] Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen *Brodaei* ſententiam damnaverim. *J. M. G.*

17. Καθῆκεν] Καθήκειν. *Th. M.*

20. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *G. C.*

Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Vide infra ad Συγλρ. c. 15. *du Soul*, adde & ſupra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2. c. 22. *J. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΥ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἔλεγχος. Hujus enim eſt deprehendere verum; hic adjunctus Parrheſiadae paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. *J. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minime felis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi. Diſcimus praeter alios ex *Ael. hiſt. anim.* I. 45. γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt καρχαρίας & ποικίλος. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Ariſtot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV. 17. & VII. 8. *L. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Felis. galeus. Gaza muſtelam interpretatur, eſt piſcis rapax.* *J. F. R.*

31. Αὖων ἔτος γε] Haec verba non ſunt in Angl. Cod. *J. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impreſſis jam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὖων legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo *Ael.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. *M. du S.*

Κύων] Pro αὖων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κύων. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς ſ. *muſtelus* piſcis, κύων, *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. *J. M. G.*

Κύων] Quia αὖων olim editum erat, *Brod.* Miſc. P. 2. c. 22. inde fecit ἄνων, vel feſtinans ita legi putavit, (ait enim: ἄτων. *Cum nati ſint piſces;*) ſatis abſurde hoc loco. *J. F. R.*

33. Ἔτι

τ̃ ὀδόντων. τί τοῦτο ὦ γενναιόταλε; εἰλῆφαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ὅτι τ̃ βραγχίων ἀπῃρημένος ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τυτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη [b] πρόσεχηλαι, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φὴς ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δυ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τ̃ πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τ̃ ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse. Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce, vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, & aurum descendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus adspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim sunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH.

a Λήσειν] *Gron.* Λαθίζειν. male, vid. nott. *b* Προσέχηται] Sic *H. Fl. B2. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? *c* Πολλοῦ] Sic P, & L. Edd. πολύ.

46. Καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς] Ἄμορφος, ἀπρεπὴς, *μυσαρὸς. V.

* Μυσαρὸς] Μισαρὸς editum erat, sed *μυσαρὸς* correxit *M. du Soul* recte; nempe a μῦσος scelus. *J. F. R.*

33. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] *Benedictus, ubi te latitaturum sperabas.* Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi praedari sperabas*, & adscripsit pater λαθίζειν. *J. G.*

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex Is. *a.* c. 4. ubi ἐνόμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex nostro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Junt. pag.* 420. 367. 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἤλπισας probam esse quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἴσῃ φανερὸς ἅπασιν. *J. F. R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus *CC.* ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti, licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in *Act.* Apost. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane noster supra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἀγχυραν — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J. F. R.*

52. Ἀφυῶν ἰλ.] Vid. *Aristoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A. V.*

Ἀφυῶν] Glossa *Paris. Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J. F. R.*

Ibid. Ἀφυέστατοι] Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione *ἀφυῶν apuarum*, & ἀφυε

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, sacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος ἕτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάσθω. Ἑλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας κἀκεῖνος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῦ νώτυ ἐπιχρύσυς ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τὴν Ἀριστοτέλυς προσποιούμενος, ἑτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη με περὶ αὐτῦ, ὦ Παρρησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν κἀκεῖνος Ἀριστότελες ἐκ τῆς πέτρας.

ΔΙΟΓ.

---

d Ψῆττα] Ψιττὰ Fl. *e* Ἐστιν] Ἑλ. ante τις hic inserit P. *f* ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet *J.* Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. *g* ΠΑΡΡ.] Deest in *J.* Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. *P. B2. F. A. S.*

55. Ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἢ † ψῆττα τῶν πλατέων. ἐκ δύο δερμάτων ‡ συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὁ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βούγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. *V.*

† Ψῆπλα] Ὀψὸν legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆπλα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὀψὸν, *opsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθύδιον haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκολλᾶσθαι] Συγκεῖσθαι. C. *M. du S.*

ἀφυεσμάτων. *J. M. G.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Platessen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. Ψῆττα] Gloss. *Paris. Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἑλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. *M. du S.*

60. Τί φῂς] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola *J.* Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] Benedictus, ac si in profundo varii coloris appareat. Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. *J. G.*

Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *J F. R.*

68. Περισκόπει ἀκριβῶς] Αὖθις ἐπανῆλθεν, e regione ibi in margine erat. *G.*

§ Βούγλωσσον. κακῶς] Βάγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribusque vitiis typotheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. *du Soul* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' [a] ἰδὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κ' ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, κ' τ' ὀπφάνειαν ἐκτεθραχυσμένους, [b] ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δέησει· ἀλλ' ὃ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶν ἕνα τινὰ ἕκ τ' ἀγέλης ἀναστάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδή, ὃς ἂν αὐτῷ θρασύταλος ἦ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ὀπτολὺ τ' ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καλαπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ [c] Πόσειδον, ἐπιτέλει τ' ἄγραν. βαβαί, μάχονται δὲ γε δελέατος. κ' οἱ μὲν, ξιφάμα πολλοὶ διατρώγασι τ' ἰχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται γ' χρυσίου. εὖ ἔχει. διεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σύ δ' ὦν Χρύσιππε, πρὸς τ' Ἀθηνᾶς εἰπὲ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco concolores, ſpinoſos, exaſperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque ſagena ad illos opus erit. verum ad manus non eſt: ſatis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus. ELEN. Demitte ſi videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis reſecet. PARRH. Demiſi: tu vero Neptune piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſca: & alii quidem, ſimul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magiſtrum? ELEN. Chryſippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chryſus*) inerat nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam, dic, noſti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contume-

lio-

[a] Ἰδὺ] Ἠνιδὺ Schol. *Al.* ἦν ἰδοὺ Fl. Ἰδοὺ. Edd. reliquae & P. [b] Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J. P.* aliaeque Ἐχίων *H.* [c] Πόσειδον] Ταχείαν poſt πόσειδον inſerit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abeſt autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἠνιδὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν ἐπίφθεγμα τοῦτο © ἀφελές. † Καὶ ἔστι δεικτικὸν ἦνι. τὸ ὁλόκληρον ἐκτίθλιπται. *V.*

* Ἠθικὸν] Sic reſtituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum eſſet Ἀττικὸν, & pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτίθαλπται. quum tamen in V. eſſet ἐκτίθλαπται, quo ipſo errore confirmatur ſcriptura C. ἐκτίθλιπται, quam dedimus; nam vel ſupra etiam pro βάγλωσσον, erat editum βέγλωσσον. *J. F. R.*

† Καὶ ἔστι] Ἐς τὸ C.

84. Ἐπιτέλει τὴν ἄγραν] Προσυπακουστέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ © τοῦτο Ἀττικὸν ὥσπερ © τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλήξῃς. προσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει. *V.*

74. Ἀλλ' ἦν ἰδοὺ] Ex Schol. & *Fl.* repoſuimus pro vulgato ἀλλ' ἰδοὺ. quod etiam in P. eſt. Vid. init. Cum. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum ſeveritatem & ſpinoſas ſubtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis eſſe ait, non dubium eſt, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipſum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloſſ. in marg. *Pariſ. Echinus. Latine Erinaceus, ſpinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον] Auctior voce una Angl. Cod. ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Περιεπάρη] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βύρσας εἶδες ἐρ-

πούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπλα, καὶ ἕφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεῦξ. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὕτω] Suſpecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. eſt ἔτω. *M. du S.*

10. Ὑπερήμεροι] Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἥκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba viſa ſunt, quae minus apte in Impreſſ. Parrheſiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οὐδὲν] ΕΛ. ἑδὸν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, ſed huic optime. *M. du S.*

Οὐδὲν] Ante ἑδὸν perſonam ΕΛ. inſerit *du Soul*, non male; ſed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocum-que venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖ ἴγε ὦ Χρύσιππε, γενναίως εἶ. [d] οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸς ὑπὲρ κεφαλὴν μὲν τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέως μὴ ξιφαπαρή τις τὸν λαιμὸν, ἑαθίων.

ΦΙΛ. Ἅλις ὦ Παῤῥησιάδη τὸ ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δέησει. ὥστε ἡμεῖς μὲ ἀπίωμεν περιπατήσασαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τὸ προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ὑπὲρ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανῦτε, ἢ ἐγκαλακαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δέησει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ γὰρ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πολλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν [e] καυστηρίων δεησόμεθα.

d Οὕτω] Οὗτος Fl. *e* Καυστηρίων] Καυλητρίων. Em. *Vo.* male. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυστήρων *M. du Soul.*

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ Ἓν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ καὶ Περιέργατον ποιῆσαι τὸ Λύκειον, § φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ¶ δ' Περικλέους φησὶν ἐπισατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. *V.*

‡ Ἓν] Ἐκ male legebatur in Edd. *Cler.* Sed recte correxit *M. du S.*

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττίδος. Vid. *Voſſ. Hiſt. Graecos.* & *Suidam* in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. *J. C.*

C. habent φιλόχορος. *M. du S.*

¶ Δ'] In priori *Edit.* horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. *M. du S.*

In priore *Edit.* Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναβιωτ. legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. *J. F. R.*

addimus, etiamſi in notis ita citat illud ΕΛ. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. *J. F. R.*

22. Καυστηρίων] Utitur & *Orig.* c. Celſum V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυλητρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & *Vorſtio* placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυστήρων, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur contra Celſ. 211. *M. du S.*

Καυστηρίων] Conjectura *Voſſii* nititur exemplo Ἀναβ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura *Soulii* melior, & propius ad literarum ductum accedens. *J. F. R.*

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὄρθωται, καὶ ἡ ἀθόνη [a] παρακέκρυται, καὶ τὰ κωπῶν ἑκάστη

CHAR.

SAtis de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad trajectum parata optime est. exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam

ΤΥΡΑΝΝ.] ΧΑΡΩΝ addit *J.* & *H.* Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. & *P.* [a] Παρακέκρυται] Παρακκέκρυται *J.* sola male. Reliquae recte, sicut & *Baroccian.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἰρῆσθαι ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν τῶν βιαίων καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ὤφθησαν ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ὥρμησαν εἰς πλοῖα, καὶ κατάγοντες εἰς * Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους † ἀρκτεύονται τῷ θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνῴκησαν. Οἱ δὲ ‡ ἐν Ἀθήνησι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτούμενοι ἔθος ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυρρηνῶν. G.

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ ὕτως. ἐπίρρημα ἀφορισικὸν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον παρορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ παρακελεύσεως, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή, ὡς ἐνταῦθα. *V.*

Ibid. Κλωθοῖ] Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα δὲ ποιεῖ τὸ Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρυται] Εἴ τι εἶχεν ἐχισμένον ὑφάνθη. ὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς ** νῦν ναύταις τὸ παρακέκρυται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *V.*

* Βραύρωνα] Βράρωνα legebatur, & mox iterum Βραρωνίοις. Sed recte correxit *Soulius*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύονται] Quaenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsan ἱρατεύσασι. *M. du S.*

Ἀρκτεύονται] Ἀρκτεύειν idem esse quod δεκατεύειν, docet *Hesych.* Nam ἀρκτεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος *ursa* autem ἀρκτεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος. ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν —— ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus testetur *Lysiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκτεῦσαι; sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιερῶν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen *Harpocration* v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirmantem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκτεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτας dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coislinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coislin.* p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum jusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας —— ἔλεγον, ut vitiose in *Suidae* edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγεν.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. scribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατοικησάντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaest. Graec.* p. 296. Τυρρηνὸς φασι τὰς τῶν Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἁρπάσαντας, ἐπινίκια Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατῴκειν, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etsi jam cum *Soulio* apud Scholiast. legas ἱρατεύσασι, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκτεῖσαι legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ etiam ap. *Suid.* est. Si jam tamen apud Scholiast. legas: ἥρπασαν παρθένους

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam usurpant *Cicero* & alii a Viro Illustriss. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inscriptio Scholiast. Impress. Καὶ Τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio Editoris, nescio. Edd. *Lucian.* ἢ constanter servant. *J. F. R.*

3. Εἶεν] Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiastes, nec ma-

quam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis est, quae ter jam hodie trajecisse poterat: & prope jam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omissiore esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita supra ipse aquis Lethes

τελρόπωλαι. κωλύει τε ἀδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴν γῆν ὑπάγων ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥᾳθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ οὐσης τ῀ αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τ῀ Λήθης

[b] Ἐμπεπολ.] Vid. supra. Pisc. c. 27. [c] Ὡς πέρ τις] Sic Edd. & Codd. εἴπερ C.

6. Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληνται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κοπὴν ἐμβάλλουσιν. *V.*

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὴν ᾅδην ἀγαγομίζειν τὰς τ῀ ἀποθανόντων ψυχάς. *G.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. *V.*

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκερδήναμεν. *G.*

16. Ὥσπερ] Γρ. αἴπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω. *G.*

θένες ἁρπευομένας τῷ θεῷ, sensus quidem commodus emerget; sed & mallem addi ἐν ante Βραυρωνίοις; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit: *abripuere virgines Brauronii*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *J. F. R.*

‡ Ἐν] Deleatur praepositio. *J. F. R.*

§ Εἶεν] Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo exmale. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praecessisse jam sermones alios quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit, atque ad alia transit. *J. M. G.*

2. Πρὸς ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *J. B.*

4. Ἄντλῳ] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, sic & Grammatici. *J. B.*

5. Παρακέκρουσται] Dictio Atticorum propria ὅταν γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *J. B.*

Παρακέκρουσται] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mss. Ox. Sed quid sit, nemo credo expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiastes, ut sensus plures colligat. Ed. *J.* ὠθακέρουσται. Quomodocumque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse ὠθακέρουσται, simplici κ. *M. du S.*

6. Τετρόπωλαι] *Loro ad scalmum alligata est. J. Br.*

Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβέβληται. Est autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν: tangit *Hesych.* verb. τροπώσασθαι. *J. B.*

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ] *Quod ad me attinet. J. Br.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν] Quid sit βουλυτὸν satis abunde declarant Interp. *Aristophan.* ad Vesp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Hesych.* apud quem βουλυτὸν τὴν δειλίνην ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τ῀ βοῶν. scrib. βουλυτόν. Est. ad illud Il. π.

Ἡμος δ' ἠέλιος μετανίσσετο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virg.* 2. Ecl.

Aspice aratra jugo referunt suspensa juvenci.

Non quod ibi somniavit Servius. *J. B.*

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦν μὲν ἤδη τ῀ ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῦν ἐλεύθεροι γηπόνοι. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. *A. V.*

16. Εἴπερ] Sic *Coll.* commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. *M. du S.*

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedies. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespillones & ejusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praecesserit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. *M. du S.*

θης ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται. καὶ ἤτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὴν λῆρον τὴν [a] αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ [b] γεννάδας [c] παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ [d] οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κακεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐχ [e] ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐχ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, κατεσχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδι-

potis redire ad nos obliviscitur, & vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

2. CLOTH. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi inciderit, si forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos umquam illum retinuimus cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descenden-

a Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτοῦ. b Γεννάδας] Recentiores Edd. vitiose γενάδας. c Παρελθών] Deest in B. d Οἶδας] Οἶσθ' B. e Ὥστε] Οἷός τε B. οὕτως P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * ιέ ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προίστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συναιριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο οὖν διαπαίζει. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἶδος ‡ βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] § Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα. V.

36. Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

* Ιέ] Ιδ. erat in impress. ιέ. in V. ιϛ. in C. M. du S.

† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam τοῦν malo quam οὖν. M. du S.

‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτόν. ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. M. du S.

§ Πᾶν] Omissa erat haec vox in Edit.

18. Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων] Hæ omnes artes Mercurii jam enarratæ Dial. Deor. & Mort. J. B.

21. Κλωπεύει] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1141. J. M. G.

Ibid. Ὁ γεννάδας] Ironia. J. Br.

Ὁ γεννάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γεννάδας, quod novissimae depravarunt. J. J.

Ὁ γεννάδας] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 1141. J. M. G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc supra docuimus. J. Br.

33. Χοαὶ] Dico ad Heliod. χοαὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς ἀπο-

dendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

δράσκων· ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς οὗτος ὡς ὁρᾷς, πολλούς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, δριμὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τὼ πόδε [f] κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας. ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπι-

f Κεκονιμένον] Κεκονισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt *P. B2. H.* Coll. P.

42. Γαλέπαινε] Ἀγανάκτει. G.
45. Σοβῶν] Διώκων. *V.*
46. Δεδεμένον] Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθην. *V.*
47. Γελῶντα] Μίκυλλον πένητα ¶ φησὶ τὸν σκυτοτόμον. G.
Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν κυνίσκον λέγει· ἐξημμένον ** δὲ βαστάζοντα. *V.*

¶ Φησὶ] Tria haec verba deficientia in *V.* supplevi ex G. *J. F. R.*
** Δὲ] Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Soulii.

51. Κεκονιμένον] Κονιορτοῦ πεπληρωμένον. G.
52. Τοῦ ἄσθματος] Τοῦ συνέχοντος πνεύματος, καὶ ἀναπνοήν. G.
56. Λειπόνεως] Ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. G.
61. Ἀνακωκύει] Κωκυτὸς φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἀλίβατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

†† Ἀλίβατον] Forsan legendum, ἀλίβαντα ποιηταί τινα εἶναι ποταμόν. *M. du S.*

ἀποθανοῦσι μελικρατον. *J. B.*
Ibid. Καὶ πόπανα] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. *Aristoph.* Thesmoph. & *Lucian.* Necyom. quid sit autem πόπανον docent *Poll. Hesych. Suid.* *J. B.*
34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. *Aristoph. piacula*, ἄγος γὰρ μιασμα. *Hesych.* *J. B.*
44. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. *J. M. G.*
51. Κεκονιμένον] Conf. supra *Tim.* c. 26. *M. du S.*
56. Λειπόνεως] Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. *J. B.*

67. Ὁ

ἐπιλελοιπότος ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, [a] κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γάρ μοι [b] παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τὼ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοὔδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἅλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod netum ipsi *a me* fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi solertia uti: satis tibi

a Κἂν] Sic P. & B2. Reliq. Edd. κἂν. Sed οὐκ ἂν male. B. b Παραδέδωκεν] Παρέδωκεν B. παραδέδοκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ * στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὴν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον τῷ νήματι. V.

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

71. † Ἀντερείδων] Ἀντιβαίνων. V.

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερὴς. V.

77. Τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὴν ᾅδην κατέρχεσθαι. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτοὺς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

80. Λαθὼν] Ἀγνοηθεὶς. V.

82. Ἐνέδει] § Ἐνέλειπε. V.

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. V.

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Υἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπέστησε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

84. Ἅλις σοι] Ἀρκέτω. V. (In V. est ἀρκεταί.)

* Στρέφει] Στρέφειν editum fuerat, male.

† Ἀντερείδων] Ἀντερίδων erat in impresso.

‡ Εὐχερὴς] Ἀχερὴς habet edit. *Clerici*, sed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐνέλειπε] Ἐνέλιπε legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impress. supplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων subaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Paris.*) ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipsi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐν ἀφεινοῦ. *J. B.*

76. Ἀνίειν] Ἀνίην. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censentur. Maleque adeo hic situm cis lacum Æaci por-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, inportorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀρφῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζον θ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν οὐρανῷ παιδιαί] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδόν. *J. Br.*

85σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ εὐδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς παραλελόγισταί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῆς κατ' ὁδόν. καὶ περιβλέπων εὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνειὸς τὴν ἀπόδρασιν, ἐθέλοντα ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, [e] καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δέ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καταγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν [g] καθεζομένη, ὡς

[c] Δυνάμβα] Δυνάμεθα B. [d] Σύμβολον] Συμβόλαιον B. [e] Καταλαμβάνομεν] Καταλαμβ. B. [f] Καταγιγνώσκομεν] Καταγινωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt *B2.* & reliqq. [g] Καθεζομένη] Κατεζομένη *J.* male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παρελόγισέ σε] Παρηριθμησεν. *V.* (Παραλελόγισαι. C.)
93. Συνειὸς] Νοήσας. *V.*
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. *V.*
96. Ὑσπληγγος] Ἀφεληρίας. *V.*
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑκάτοις. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) κλίμαξ νεώς. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὕτω καλεῖται ὁ τῶν νεῶν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

99. Ὀλιγωρίαν] Ῥαθυμίαν, ** ἀμέλειαν. *V.*
2. Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν. *V.*
5. Ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῶν νεὼς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. *V.* (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

** Ἀμέλειαν] Omiſſa erat haec vox in edit.

ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσομαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεὼς [a] τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; ΕΡΜ. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν [c] ἐκτεθειμένων. ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νῦν ἐξετάζουσαν; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτοις ἀράμενον παραγαγεῖν. ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν οὗτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπει-

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturita-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. *b* Δή] Deest in B. Habet autem *Fl.* &c. *c* Ἐκτεθειμ.] Ἐντεθ. *Vorst.* male. Cum vulgata stat Fl. &c. *d* Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. *P. B2. J.* &c.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας *V.*

Ibid. Ὀμφακίας] * Ἀώρους, ἀνεψήτους, ὅ ἐστι μικροὺς. *V.* (τὰ τετελευτηκότα νήπια. B.)

18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ † ταῦτα, κακῶς ἐνέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ ‡ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. *V.*

20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. *V.*

21. Ἀράμενον] Κουφίσαντα. *V.*

23. Τακεροὶ] Τακέντες. *V.*

* Ἀώρους] Addidit hoc *M. du Soul*; in Impress. enim omissum erat; sed & ἤτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem *Gron.* legere jubet πικροὺς; sed adsentior *Soulio*, recte se habere vulgatam, quam *Bourdelotii* Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. *J. F. R.*

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. *M. du S.*

‡ Γενομένου] Γινομένου legebatur in Edit. sed correxit *M. du S.*

§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνεξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *M. du S.*

8. Στοίβαζε] Πύκαζε, περίβαλλε, στέγαζε, σκιάζε, a στίβειν, unde στιπτοὶ, *Aristoph.* Acharn. quæ interpretatio huic loco recte convenit. *J. B.*

Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. *Bourd.* *M. du S.*

13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad *Aristen.* *J. B.*

15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, *cum his indefletos introducamus.* Sed rectius vertas, *post hos*, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυμαπίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, *saucios adducito post hos.* Xen. K. Π. II. 11. καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῷ (*post eum*) ἄνδρα νεανίαν. *L. Bos.*

17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. *J. Br.*

Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. *J. B.*

Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. *M. du S.*

20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. *Heliod.* lib. 3. *J. B.*

22. Δυεῖν

tate mites omnes & ſuo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita ſane: paſſi enim jam omnes & corrugati ſunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipſa ad ea quae deſcripta ſunt, recognoſcam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adſunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt ſe ſeptem: & Theagenes Philoſophus propter Megarenſem meretricem. MERC. Hic prope te iſti. CLOTH. Ubi vero ſunt, qui regnandi cauſſa alter ab altero interemti ſunt? MERC. Adſtant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fuſtibus & fidiculis excruciatos, itemque palo ſuffixos. Sexdecim

ροι, καθ' ὥραν τετρυγημένοι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί', ἐπεὶ ἀσαφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὰς τραυματίας ὑπὸ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ προσάγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἰπὲ, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἀπεθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας καὶ ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτοῦ Γωβάρην. ΕΡΜ. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Δι' ἔρωτα αὐτὰς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, ἀφ' ἑτέραν τὴν Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοιὶ πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῶς δὲ οἱ περὶ τὴν βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπεθανόντες; ΕΡΜ. Παρεσᾶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα πρόσαγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους.[e]

e Ἐκ τυμπάνου] Ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam ſervant Edd.

24. Τετρυγημένοι] ¶ Ἐψημένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ. καλαδίκους ἐφόνευον. V.

41. Ἐκ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ** ξύλον, †† ᾧ τοὺς

¶ Ἐψημ.] Corruptam vocem ἐψ. . . cenſeo. M. du S. Sed ſi Ἡψημένοι vel Ἑψόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis inest, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel juſto tempore conditi. Ἔψημα autem muſtum decoctum, vid. *Foëſ.* ad *Oecon. Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id ſatis adpoſitum; nec ſolet Scholiaſt. ſemper apta loqui. J. F. R.

** Ξύλον] In *Exc.* G. eſt ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui deſcripſit vir Doctiſſ. In C. eſt ξύλον. M. du S.

†† Ὧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abeſſe ex C. *Bourdel.* viderem, eliminavi. M. du S.

Commodius quidem abeſt praepoſitio; non tamen ita neceſſario eliminanda, ut alibi oſtendemus. Vid. etiam not. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. mort.* p. 429. J. F. R.

22. Δυεῖν] Priſcis Atticis. A. V.

23. Πέπειροι] Contra ὠμφακίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀσαφίδες. J. B.

24. Καθ' ὥραν] *Opportune.* J. Br.

25. Ἀσαφίδες] Lucilius, *rugoſi paſſique ſenes.* A. V. Ἀσαφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσαφὶς τὸ κρανίον, de quo *Suid.* & *Zenob.* M. du S.

30. Ἐν Μηδίᾳ] De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus ſtatuendum relinquo. M. du S.

33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philoſophum alium novi neminem. M. du S.

34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur *Thucydidi* I. 126. & Athleta ap. *Pauſan.* Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. *Theagenis* mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. J. F. R.

39. Ἐκ δικαστ.] Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in *Pl.* p. 32. A. V.

40. Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud *Plaut. Trucul.* Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας φόνευον. dixi de hoc ſupplicio ad illud *Petron. debeamus tenti perire.* J. B.

Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 470. oſtendit, tum fuſtium ſupplicium, tum fidicularum cru-

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει προσαγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὴν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν καθαρσίων ὠὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα ἀφανὸς ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἐμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε προπείσῃ δεόμενος.

cim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC. Adsunt saucii isti quos vides. Vin mulieres simul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cynisceus ille Philosophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere enim totum mihi susum glomeraveras: quamquam saepe tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eorum quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum felixque sit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum hunce imposuerimus: metuo enim ne precibus te suis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τῷ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπύαν J. P. Fl. & reliqq. male. Σηπίαν B. P. & B2. Vid. supra Βίων πρ. c. 10. c Εἴασας] Εἴας B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ τῆ Ἑκάτης δείπνῳ, ταῦτα προτιθέναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὠὰ δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροντο. V.

55. Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ * τοῦ ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσας. V.

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην. G.

* Τὸ] Τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σαυρὸς est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. J.M.G.

Ibid. Τυμπάνου] Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτουσιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. A.V.

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. supr. *Dial. mort.* I. M.du S.

51. Σηπύαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. J.Br.

Σηπύαν ὠμὴν] Sic antea βίων πρασ. J.B.

Σηπίαν] De hac historia supra dictum est, ad B. πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. M.du S.

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur est magistrum suum: jam adluserat in Vitarum auctione. J.M.G.

57. Ἐλθεῖν] Sic & *venire* pro mori, sive ad inferos venire, *Propert.* I. 14. 14. J.F.R.

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι pro *liberare*, *sanare ab errore*, noster infra in *Gallo*, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι ὦ Μύκυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἢν μόνῳ ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι. J.F.R.

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. J.B.

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem Laërtium* de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur; qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire. ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα φοιτᾷ, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. M.du S.

63. Μι-

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδε, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστιν, ὅ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τ' δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι [f] ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τ χρημάτων, ἔνθα τ μέγαν εἶχον θησαυρὸν καταρρωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ἓν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς περιαλήψεται. ΜΕΓ. Ὢ τ ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἐγὼ γε ὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· ἢ ἐπιβιώσεται

f Ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. J. F. P. Fl. H. S. Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. V.
70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πρωτεσίλαον ‡ τ Ὁμηρικὸν ἀποσκώπτει. V.
76. Ἄραρεν] Ἔδοξεν. V. (κέκριται. B.)
82. Ἐπιβιώσεται] Ἐπιζήσεται. V.

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit *Sonlius*, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. J. F. R.

‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. M. du S.

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. J. P. a G.

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus.* J. Br.

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. J. Br.

Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Conjux miseranda Caïco
Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος. J. B.

Ἡμιτελὴς.] Vid. supra *Dial. mort.* XIX. pr. M. du S.

74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Diog.* & *Alex.* sive Δ. XIII. & apud *Æl. Var. H.* XII. 49. *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. M. du S.

76. Ἄραρεν] *Placet. Sic visum est.* Æschyl. in Prometh. Ἄραρεν, ἡ δὲ γ' ὠλένη δυσέκλυτος. J. Br.

Ἄραρεν] Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. J. B.

Ἄραρεν] *Hesych.* Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ πεπαγέως δέδεται, ἢ κέκριται. F. G.

Ἄραρεν] *Hesychius:* Ἄραρεν· ἡρμόσθη, ἢ πεπαγίως δέδεται, ἢ κέκριται. AE. M.

Ἄραρεν] Vid. supra Ἀναβ. c. 3. pr. M. du S.

ταί σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις ἀφανέμενα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιόταλε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ὑποσφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νὴν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστηθι πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῇς ἀποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα ἀφ' ἡμῶν ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας [d] Κλεόκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκε

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres si vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. B2. *H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] *Καὶ ἐν τούτοις. *V.* (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.)

91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. ὅτω δὲ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. *V.*

96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*

2. Ἀπέφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τοῦ πολλάκις ἐψηθέντος ὥστε γενέσθαι ὀβρύζου. C.)

* Καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζου] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀβρύζου. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll.* G. confirmant.

83. Τι πρὸς] Sic Ἑρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*

91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος] Ἐξήρκει. *Th. M.*

Ibid. Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus? Satis utique commode ἐξιέναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. ὅτω δὲ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος. *J. J.*

Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*

2. Ἀπέφθου] Sic interpretandum aurum ἄπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*

7. Πέντε μόνας ἡμ.] Sanior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πενθεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Ἑαυ-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet &

αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκών.
ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπίσω [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀπίσω, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπίσω τοὺς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ τραγικὰ [h] περὶ τὸν βίον.
ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν ἀριθμόν.
ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρέχεσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ [k] παραδώσω τὸν ἀγαπητόν. ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ἤυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλαλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει καὶ ἐκεῖνος

[f] Πέντε μόνας] Πέντε καὶ δέκα P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Περὶ] Sic Edd. & B. κατὰ J. & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυσταθμὸς τῶν νεῶν. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Αὔτανδρον] Ὄνομα κύριον. V.

‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

§ Αὔτανδρον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtæ, & hic locus documento ſit. *M. du S.*

12. Ἑαυτῷ] Lege ἐμαυτῷ. *M. du S.* Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. *J. F. R.*

13. Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. *J. B.*

17. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου] H. e. *atqui celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum.* Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum eſt τοῦ τάχους & τῆς ἐπανόδου. Simili modo *Ariſtoph.* Plut. p. 37. Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει & τῇ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυτῇ. *L. Bos.*

20. Τὸν ἀγαπητόν] *Amaſium meum.* *J. Br.*
Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἄνταδρον *ſuccedaneum* dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. *J. M. G.*
Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum *Agapetum*, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum *Brodaeo* in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum *Geſnero* adjective ſcribere. *J. F. R.*

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Ῥητ. c. S. & Συμπ. 23. *M. du S.*

25. Ἀγ-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένου.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅν τινα ἕξει [b] τ τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τ μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαλαλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναλελραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τ φίλων δέ τις ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τοῦ λεγομένου καὶ πραττομένου ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τ δεχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τ καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. *b* Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν in P. & B2. *c* Ταῖς παλλακίσι] Ταῖς νῦν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἶμαι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. *G.*

35. * Ἐγκαταλογήσεται] Συγκαταριθμήσεται. *V.* (συναριθμήσεται. C.)

* Ἐγκαλαλογήσεται] Immo ἐγκαλαλεχθήσεται rectum erat. *M. du S.*

† Ὅπως] Ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit *M. du S.*

‡ Πάντες] Πάντως quoque male editum fuerat. *M. du S.*

§ Ἐξωνούμενοι] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, *tempori servire.* *M. du S.*

25. Ἀνῃρημένου] *De medio sublatus.* *J. Br.*

35. Ἐγκαλαλεχθήσεται] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεται. Eodem recidit utrumque. *J. J.*

43. Ἔκαστα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* *J. B.*

49. Ὅλως] Illud ὅλος in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλος tamen positum erat, in *Hagen.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. *J. F. R.*

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἑνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τ τυράννων ἐμφαινίζει ὑβρίσειαν. καὶ † ὅπως ὑβρίσῃς φίλος, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, τ καιρὸν § ἐξωνούμενοι. *V.*

Ibid. Ὅρκος ἦν ἐγώ] Jurant Parasiti per reges suos. *J. B.*

52. Ἐνεχθεὶν] Φέρω. *J. Br.*

60. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε] Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἴργασαι· Ἀττικὸς χηματισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. *J. B.*

63. Γλυκέριον] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. *J. B.*

64. Κεκοινωνήκει] Vid. supra Deor. Dial. I. μηδὲν — κοινωνήσῃς τῇ Νηρεΐδι. *M. du S.*

Κεκοινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δῆ, οἶμαι,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari ſolebant, vicariam pro me mortem, ſi fas eſſet, ſubire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periiſti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum eſt, illud ipſum huc te demiſit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid guſtabam. quo vero conſilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inſcendendum ſit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem reſpicere. CLOTH. Quid vero illud eſt? videtur enim magnum quiddam eſſe. MEG. Cario ſervus meus, cum primum me vidit mortuum circa veſperam, cum aſcendiſſet in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me cuſtodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua ſtupri conſuetudinem olim, credo, habuit, oſtio clauſo, quaſi nemine praeſente, ſubegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδονλες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ κ᾽ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκας᾽ αὐτῷ ἕτοιμ᾽, εἰ οἷόν τε εἶναι. κ᾽ [d] ὅλως, ὅρκ᾽ αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαρῦν παρ᾽ ἑνὶ αὐτῷ χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελθλαῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δθυρὶ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τῦτ᾽ ἄρα πικρῦ τιν᾽ ἠθόμλν. τί βελόμλν᾽ δὲ ταῦτ᾽ ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἕν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθεν κ᾽ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι πραμμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόνλα εἶδε, περὶ δείλλν ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς ὔσης, (ἐδεὶς γὰρ ἐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τ᾽ παλλακίδα μν, κ᾽ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ὑπισπασάμεν᾽ τ᾽ θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ ἐδενὸς ἔνδον παρόντ᾽· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τ᾽ ὑπνμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

[d] Ὅλως,] Ὅλ᾽, *F.* ſola. [e] Ἐπισπασάμν᾽] Παραγαγὼν] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & *B2.* & *P.* &c.

60. Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε] Ἔθ᾽ Ἀττικοῖς ὅτω χρῆται ἐπὶ τ᾽ ἀνυπερθέτως τ᾽ παροῦσι γινομένων. ἀντὶ ἓν τῷ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργάσαι, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς τ᾽ Ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε τ᾽ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τῷ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρούθιον. Ἐρώτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, κ᾽ πάντα ὅσα τῇ τ᾽ δευτέρων φωνῇ κατὰ θῆλ᾽ γένους †† καταγορεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει Ἀττικὸς· μεμίμηκε δὲ τὸν τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ὁ Φάνιον, ὁ ‡‡ Ἀβρότιον. ἅπερ κ᾽ μέχρι τ᾽ ἐνικῶν μόνον κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποκορυστικὸν τ᾽ γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ὅτως §§ ὑποκορίζουσι, κ᾽ μάλιστα ἐπὶ τ᾽ ἑταιρῶν· τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, κ᾽ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. αι κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμν᾽] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμν᾽. *V.* Ἐπιβαλλόμν᾽ κ᾽ κλείσας. C. Ἐπισπασάμν᾽, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμεν᾽, ὑφαγαγὼν. *G.*

Ibid. Σποδεῖν] Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τ᾽ σποδοῦ. κ᾽ τὸ ἐπὶ τ᾽ σποδοῦ βινεῖν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑβριστικῶς ἀφροδισίαζεν. *V.*

¶ Τῇ] Γὰρ τῇ habebat Edit. *Cler.* ſed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πόλιον] Mallem Πώλιον. *M. du S.*

†† Καταγορ.] Lege κατηγορεῖται. *M. du S.*

‡‡ Ἀβρότιον] Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποκρίζουσι] Quinque verba ſequentia deerant in Edit. *Cler.* *J. F. R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant ſcholia in diverſa loca diſtracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J. F. R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parentheſi incluſit idem in Edit. *Fiunt.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J. F. R.*

67. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ] Phraſis noſtro familiaris, ut Cl. *Fenſ.* alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra c. 11. Vel cupere, exſpectare. Ep. ad *Heor.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plu-

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πολλάς μοι πολλάκις ἐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, κὴ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με κὴ κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, κὴ καλαπτύσας με, κὴ ἐς τὰ τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἄπιθι [a] ἐπειπὼν ᾤχετο, ἐγὼ δὲ, [b] ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι κὴ δράσαιμι αὐτὸν, αὖος ἤδη κὴ ψυχρὸς ὤν. κὴ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφος προσιόντων τινῶν ἠκούετο, [c] σιέλῳ χρίσασα τὼς ὀφθαλμὼς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύσασα, κὴ τένοντα ὑποκαλυμένη, ἀπηλλάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἤδη σε ἁπάντων ἐπὶ τὸ δικαστήριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδείς, κτανόντι δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, κὴ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ τὴν δίκην ἐπιτιθέντα· [e] τὸ δὲ νῦν

me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero quamvis excandescens, non habebam quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorumdam supervenientium, animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed inscende, tempus est, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, & juste de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπειπὼν] Ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν *J.* b Ἐνεπιμπράμην] Ἐπεπιμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast. c Σιέλῳ] Σιάλῳ L. *Th. Mag.* d Δακρύσασα] Δακρύσουσα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. *P. B2.* &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες. *V.*
70. Καὶ τ' κόρρης] Καὶ τ' κεφαλῆς. *V.*
71. Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον *. *V.*
74. Ἐνεπιμπράμην] Ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. *V.*
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ † συντελεῖν ἐᾶσθαι τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτέμνεσθαι, ἐνδεὲς ἔτι ὄντος, ὡς κὴ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἰώθε γίνεσθαι, ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου. *V.*
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ ἔστιν υἱὸς ἐστιν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς ἔστιν, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τελευτησάντων πράξεις κὴ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας. *V.*

* Πταριδμενον C. prave, forsan scripserit πτυσάμενον. *M. du S.*

† Συντελεῖν ἐᾶσθαι] Συντελεῖσθαι ἐᾶν. C.

Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graeciss. p. 446. Sed hic tantum est, *respicere*. *J. F. R.*

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. *Hemsterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi frustra *μικρὸν* pro *μιαρὸν*, ex sola *Junt.* legi voluit *Soulius*. *J. F. R.*

72. Καὶ &c.] Confer infra Μισθ. c. 26. *M. du S.*

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit*. *J. Br.*

77. Σιέλῳ] At infra Ἀλεξ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych.* Σίαλον, σίελον, ἀφρός. *J. F. R.*

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. *J. F. R.*

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum suorum poenas ab his exigerem*. aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. *J. Br.*

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res sese nunc habent*. *J. Br.*

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ ἀφάτριδες] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ ἀφάτριδες. Nota vis hujus participii cum verbo. *J. M. G.*

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Gesn.* conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. *J. F. R.*

89. Κὰν δοῦλον] Sic Homericus Achilles Odyss. Λ. *J. Br.*

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adsume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adsidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui. CLOTH. Et non juste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cynisscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀφάτριβε. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτιν με ποίησον ὦ Μοῖρα τῶν πενήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. ἐὰν γὰρ ἐμβαίη ἑκών. ΕΡΜ. Ἔπου νῦν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἱστὸν δεδήσεσθον. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' ἐδικαίως σε παρέπτιλλεν ὁ Καρίων, ὑτωσὶ σκαιὸν ὄντα; σμικρὰν δ' ἐν τῇ τυραννίδα ἔξεις, γλυσάμενος τὸ ξύλον. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος [h] ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ὀπτιμηλικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπατταλεῦσα; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἱστῷ προσπεπατταλευμένος.

ΜΙΚ.

f Πῦ δὲ ὁ] Πῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ *J. P. B2.* &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *J.* Sed K. simpliciter Fl. unde & ΚΥ. personam possis facere. *h* Ἐπανατείνασθαι] Ἐπανατείνεσθαι. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque person. Κυ. Cynisci significare potest.

92. Εἴσω τοῦ ποδὸς] Τουτέστι, κατὰ τοῦ ποδὸς. *V.* (ἢ, ἔθει, τὸ φρόντιζε, ἢ σκόπει. *V.* ἀπὸ τοῦ ποδὸς. C.)

94. Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως] Κἀνταῦθα ‡ ἐλλείπει Ἀθηναίων

6. § Προσεπατταλεῦσα] Εἰς πάσσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. *V.*

‡ Ἐλλείπει] Ἔλλειπεν legebatur in impresso, & omissa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. *M. du S.*

§ Προσεπατ.] Προσεπατταλεῦσα, editum fuerat; item mox ἔδησα pro ἔδησα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit *M. du S.*

91. Τὸ ξύλον] *Quo*, nisi cymbam conscendas, *vapulabis.* *J. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer supra c. 4. pr. & non semel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δεῖνα] Cynicum designare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμέλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem video *Vorstio* eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: [*hic pone novam personam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, sed ΚΥ. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, χάρων, ἀμέλει legendum contendit *Soulius*, & post ἀμέλει duo puncta adposuerat, ΚΥ. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut seq. c. 14. post med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Ubi vertitur in *Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispescunt in duo membra. *J. F. R.*

99. ΚΥ. Εἶτ' ἐ] Verba haec in Edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una extat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone ΚΥ. *M. du S.*

6. Προσεπατταλεῦσα] Megapenthes intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα, καὶ ἐπιτιμητικὸς μικροῦ δεῖν προσεπατταλεῦσα; *Nonne ego te nuper, quod valde libere & aspere ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσεπατταλεῦσα] Εἰς πάσσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ, ἀνε-

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. ΜΙΚ. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἄν τε γοῦν πρῶτον, ἄν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τἀμὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ [d] ἡμῶν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ [e] τὸν βίον, φοβερὸς ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ [f] ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῷ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάτ-

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim sive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio est. e diametro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

a Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκείνη male Edd. *J. P. B2.* Fl. & *S.* b Τὸ ὑπισχν.] Deest in P. c Περιμένουσιν] Μὲ περιμένουσιν. B. d Ἡμῶν] Ἡμῖν O. e Τὸν] *J.* sola articulum vitiose exprimit, τῶν. f Ἀργύριον] Ἄργυρον B. g Ἀποσπώμενος] *J.* ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. *P. B2.* &c.

16. Ἀγαπητὴ] Ἀντὶ ἀρκετὴ, ἐπιπόθητος. *V.* (ἡδεῖα. C.)

17. Ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ † πάντας ὕστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὔτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσέα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. *V.*

19. Ὅτι πύματον] Ἔσχατον. *V.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ διαφερόντων. εἴληπται δὲ ‡ ἐν τῷ ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν § μείζων ἡ διὰ τοῦ κέντρου· ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ¶ ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. *V.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἴρηκε. *V.*

30. Προσέχεται] Κρατεῖται. *V.*

* Σοι] Ὅτι. V.

† Πάντας] Sic habet C. Edit. πάντων.

‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in Edit. sed mutaverat *M. du S.*

§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τοῦ κέντρου ἑκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo *Cod.* nec refert, quia falsum est. *J. F. R.*

¶ Ἀπὸ τούτου οὖν] Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impressa.

ἀνεσταύρωσα. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur personae; ἔδυσε pro ἔδυσα, &c. *J. J.*

15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με] *Hom.* Od. K. 326. *M. du S.*

18. Δωρεὰ] Od. Υ, 389. *J. M. G.*

19. Οὔτιν] Vid. *Hom.* Odyss. I. 368. Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι. *Neminem*, i. e. Ulyssem, *ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam *Brod.*

quibus olim illiquefacta velut voluptate ſolutus fuerit. Potius illud quaſi neſcium rumpi vinculum eſt, quo devinciri eos contigit. Quin ſi quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces ſint caetera, meticuloſi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque converſi retro ad ea, quae a tergo ſunt, ut invenuſti amatores e longinquo certe adſpicere ea, quae in vita ſunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec inſtrumentum, neque gloriam, neque ſtatuas, non eſt mirum quod ſuccinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto ſcalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exſilii ſtatim, ut eram diſcalceatus, ac non abluto prius atramento, ſequutus ſum, vel praeivi potius, ad anteriora proſpiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra eſſe veſtra

τεσθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ἦτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μὴ βίας, [h] ἀνακωκύουσι· καὶ τἆλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν ἐπὶ τὴν Ἅιδου φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τὰ πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἐπιβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιδιδράσκων, κἀνταῦθά σε καλαλιπαρῶν.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ σωοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. καὶ παιδιὰ μόνον ἡ Ἄτροπος ἔνδυσέ μοι, ἄσμενος ἐπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάτλυμα, [i] κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδητος, οὐδὲ μελανηρίαν ἐπινιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγεμὼν ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν με κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μελεκάλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ σαῦ ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

[h] Ἀνακωκύουσι] Ἀνακωκύουσι & ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abeſt ἱκετεύουσι, neque comparet in *F. P.* nec *B2.* [i] Κρηπίδα] Κρηπῖδα Anap. Pell. [k] Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *B2. H. P.* &c.

32. Προστεθηκυῖα] •• Προστεθηκυῖα. προστακεῖσα. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καλαλιπαρῶν] Παρακαλῶν. *G.*
44. Οὐ σωοικίαν] Τὰ νῦν ἐνοικιὰ λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ὀξέως βαδίζων. *V.* (ἐλαφρὸς, C.)
47. Σμίλῃ] Σμιλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν. *G.*
48. Κρηπίδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἐθεώρουν, ὡς †† ἐπιθυμῶν τῷ φωτός. *V.*

•• Προστεθηκυῖα] Non agnoſcunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impreſſ. ſed mutavit *M. du S.*

Brod. Miſcell. L. VIII. c. 12. hunc verſ. in Odyſſ. I. quaerendum. *J.F.R.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Eraſmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppoſitum.* *J. Br.*

Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βιοὶ] Mſ. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάνυ διαφερόντων. *J. B.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. *J. B.*

30. Προσέχεσθαι] Forſan *Lucian.* dederit προσιχεται, quod hic efficacius videtur, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακιῳ προσιχέλαι. *Inſtar oſtreae adoleſcenti adſixa eſt.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσέχεσθαι etiam adhibet idem *Veſp.* 105. *J.F.R.*

35. Ἀμέλει] Vid. ſupra c. 13. m. hujus Dial. *J.F.R.*

39. Ἀποβλέπειν] Hoc eſt quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. *J.M.G.*

48. Κάτλυμα] Vid. interpretem *Ariſtoph.* *A.V.*

τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα ἧττον πλησίον καθῆσθαι, ὑπερήδιστον ἐμοιγε ἂν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπολελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγοῦν ὑπὸ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τοὐμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι ἤν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ὅτε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τὸν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσοῦν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῶν σκελαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα ἧττον πλησίον καθῆσθαι, ὑπερήδιστον ἐμοιγε ἂν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπολελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγοῦν ὑπὸ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τοὐμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι ἤν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ὅτε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τὸν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσοῦν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῶν σκελαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με·

videō omnia. Quod enim aequo omnes honore ſunt, neque quisquam ſuper alium eminet, ſupra ſane quam dici poteſt, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum repoſci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulſari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium verſae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites adflictantur & plorant.

16. CLOTH. Hoc eſt, quod diu te ridere obſervavi, Micylle. Quid vero eſt, quod riſum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud ſuperos vicinus eſſem tyranni, accurate, quae fierent ab illo obſervavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis eſſe. Quippe florem purpurae quum viderem & miniſtrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis diſtincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

[a] Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omiſſo δὲ B. [b] Μηθ'] Μὴ δὲ *F.* B.

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰσχυρότερον. *G.*

61. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] Τουτέστιν ἐναντίως τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*

73. Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνὸς. *V.*

74. Ἀπέκναιέ με] Ἀντὶ τοῦ ναθρότερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. Ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκέντει καὶ † ἐμᾶτ . . , καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· ἄτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. poſt alterum Scholion intermiſſum repetitur: Ἀπέκναιέ με] Ἐφόνευέ με.)

* Ἐμᾶτ.] Ἡμμάτει editum erat; ſed in V. eſt ἰμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἰματᾶ. Ex ſagaci tamen conjectura in Λ. ἠμμάτει editum eſt. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos æqualem honoris ſedem, ſic alibi vocat in Dial. Mort. & poſtea p. 231. & paſſim. *J. B.*

59. Μηδ' ὑπὸ] Ita recte Mſ. Ox. Impreſſi μηθ' ὑπό. *M. du S.*

Μήθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδὲ? Cum vero illud μηθ' ſit a μήτε, recte per θ ſcribebatur, ob ſequentem adſpiratam. *Hom.* Il. H. 401. Μήθ' Ἑλένῳ — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic ὐδὲ & ὔτε, quorum poſterius ſimilitur eodem caſu fit ὐθ'. *Theogn.* 178. — ὐθ' ἕρξαι δύναῖο. At non ignoravit hoc noſter; verum quia bis μηδὲ praeceſſit, etiam tertio loco idem voluit ſubſtituere, quod tamen minus neceſſarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie ſignif. *neque*, cum μηδὲ ſit, *non vero*, licet etiam ſaepe confundantur, nulla ſenſus differentia. Sic poſt ὐδὲ quoque recte ſequitur ὔτ' apud noſtrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πειθεῖεν, ὔτε — quamvis frequentius ὔτε — ὔτε repetitum reperias. *J. F. R.*

61. Τὸ ἔμπαλιν] Mſ. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντίως τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*

67. Ἄνω] *Apud ſuperos.* *J. Br.*

70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ὥρας. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπταλο, παύσατο δὲ φλόξ.

A quo *Philoſtr.* in Scamand. *Æſchyl.* Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. *J. B.*

72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Poteſt ſumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, poteſt etiam ſignificare λευκόποδας, ut ἀργυροπέζα, λευκόπους, ut apud *Catul.* Epithal. Jul. & Manlii.

O

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio: sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiscentem & cruciantem se poenitentia, qui fruitus non est divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compescere risum non potui, recordatus prae-

75 ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος καλεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήτ-
80 των. ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν, καὶ μᾶλλον ἔτι καταγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων
85 ὅπη τῷ αἵματι τῷ ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν [c] Γνίφωνα ἰδὼν γέγηθα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγου-
90 σος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπών (ἦν δὲ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ὅπη τὸ κλῆρον ἐκαλεῖτο καὶ τὸν νόμον) ὃν εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς
95 ὠχρὸς ἀεί, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. *B2. H. P.*

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους. *V.*

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ σῆθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. *V.*

† Λακωνικῆ] Λατινικὴ C. mendose.

O cubile quot ô nimis
Candido pede lectuli.

τὸν κλινης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J. B.*

75. Ὑπεράνθρωπός τις] Mf. Regius ὥσπερ ὢν θεῖός τις ἀνήρ. *J. B.*

Ibid. Τρισόλβιος] Ut in principio Nigrini. *J. B.*

Τρισόλβιος] Vid. supra *Nigrin.* sub init. *M. du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros supercilios Τιτανώδεις βλεπούσας, his verbis attollere. *J. B.*

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. *V.*

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον ὤφθη τὸ κοινὸς εὑρηθὲν τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. *V.*

91. Ἄγχιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. *V.*

‡ Ἐγγύταλα] Ἐγγύτα vitiose editum erat.

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis justo cubito major est. *A. V.*

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo solet esse longior. Nos hodie in Gallia quædam mensurarum genera *regia* nominamus. *J. Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic scriptum ad oram Mf. Regii. *J. B.*

85. Λακ. θ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus describit. *M. du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* *J. Br.*

88. Γνίφωνα] Confer supra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M. du S.*

96. Τοῖς

μέτωπον ἀνάπλεως, ϗ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα ϗ μυριάδας ἐλογίζετο, κ᾽ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ᾽ ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ [b] μακαρίου Ῥοδοκάρδου. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; ϗ μελαξὺ [d] γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἔμβαινε, ἵνα [e] ϗ [f] ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ μεῖμενε· ἐς αὔριον ἑωθέν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί δ᾽ διανήξομαι κατ᾽ αὐτούς; δ γὰρ δέδια μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμεῖα

fertim, quam pallidus ſemper ſqualidusque fuerit, curarum, quod frons oſtenderet, plenus, ſolisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo poſt effundentur a beato illo. Sed cur non jam ſolvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam eſt cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, ſi relinquas me heſternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero ſolus hic deſtituar: quamquam cur non poſt illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus ſuffocer, qui jam ſim mortuus, praeſertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. b Μακαρίου] Μακαριτου B. c Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καὶερχόμεθα. B. d Γὰρ] Abeſt haec vocula in B. e Καὶ] Et haec conjunctio deſideratur in B. f Ἀνιμήσηται] Ἀναστάσῃ R. g Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας Mſ. Bo. Nihil variant Edd. h Πορθμεῖα] Πορθμεῖα Schol. Πορθμῖα H. Sed vulgatam ſervant B. Fl. P. S.

97. Ἐλογιζετο] Ἠρίθμει. V.
4. Καὶ * ἀνιμήσεται] Ἀναστάσῃ. V.
9. Ἔωλον] Χθεσινὸν. V.
13. Διανήξομαι] Κολυμβῶ. G.

14. † Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας. V.
15. Τὰ πορθμεῖα] ‡ Πορθμεῖα λέγει τὸ μισθὸν τὸ ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. V.

* Ἀνιμήσεται] Ἀναμένσεται male editum fuit, & ἀναστάσεται pro ἀναστάσῃ. M. du S.

† Ἀπαγορεύσας] Ἀναγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. J. Br.

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad ſequentia reſpexiſſe, quae dicunt *digitos* hic ad ſupputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie ſecum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipſos nummos delectationis cauſſa contrectare; ſed quia de eo hic nulla mentio, non opus eſt *Brodaei* interpretatione. Eſt autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, ſatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *ſuos jam dextra computat annos*, & *Taubman.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. J. F. R.

97. Μυριάδας] Vid. infra Μισθ. c. 20. M. du S.

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ... J. B.

Ἐκχυθησομ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis eſt ἐκλυθήσο — non placet. V. Τιμ. c. 14. ubi eadem phraſi utitur. M. du S.

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auſcultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta eſt diviſio, atque ille inſtituerat. Poſt haec autem nos eamdem capitum diſtributionem ſervavimus, quam ille in Juntina deſignaverat. J. F. R.

4. Ἀνιμήσηται] Mſ. ἀναστάσῃ. J. B.

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀτονήσας. Lucianea prorſus dictio. J. B.

19. Προκαλαχθ.] Diu me vox haec torſit: Video tandem quid ſignificet. κατάγομαι eſt *diverſari*, *hoſpitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me quaerere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te

καλαβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; θεῖμεινον ὦ Μίκυλλε· ὁ θέμις ἔτω σε διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἀ προκαλαχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, ἀ σὺ ὦ Ἑρμῆ, [i] συναράσπασον.

ΧΑΡ. Πῆ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γῶ πάντα ὡς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὲς ὤμες, εἰ δοκεῖ, τ̃ τυράννε. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε ἦν, ἀ τ̔ τένοντα τ̃ ἀλίηξίε καλαπάτει· [k] ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τ̔ ὀβολὸν μ̓ ἐκ ἂν ἔχοιμι δ̃ναί σοι, καλαπλεύσας· πλέον γῶ ἐδέν ὅτι τ̔ πήρας, ἣν ὁρᾷς, ἀ [l] τύτε τ̃ ξύλε· τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμ@, ἀ [m] πρόσκωπος εἶναι· μέμφῃ δὲ ἐδέν, ἢν [n] εὗρες ἀ καρτερόν μοι ἔρετμὸν δῶς μόνον. ΧΑΡ. Ἔρετε· ἀ τετὶ γῶ ἱκανὸν πρ̃ σ̃ λαβεῖν. ΚΥΝ.

i Συναράσπασον] Sic A. G. P. L. συνάρπασον Edd. & B. *k* Ἡμεῖς] Sic *F. S.* & *B2.* recte. Adſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male *P.* Fl. Ald. *H.* & P. *l* Τούτου] Τουτουὶ B. Sed vulgatam ſervant Edd. *m* Πρόσκοπος] Πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatam P. *P. F. H.* *n* Εὕῃρες] Εὕρῃ P.

25. Τένοντα] Τράχηλον. *G.*
26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελοῦσμὸς ἢ ἐπίφθεγμα τ̃ πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφιέναι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τ̃ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμμοι. *V.*

32. Καὶ πρόσκοπος εἶναι] Ἐπὶ § τ̃ κωπ̃ καθήμενος. *V.* *Ibid.* Εὕῃρες] Καλῶς κωπηλατοῦν. *V.*
33. Ἔρετμὸν] Κώπιον. *V.*
34. Ἔρετε] Κωπηλάτει. *G.*

§ Τ̃ κωπ̃] Τῆς κώπης C. Nam quod τ̃ κοπῆς turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὕβῆρις pro εὕῃρες. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcribentis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *J. F. R.*

pitio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, ἀ σὺ Ἑρμῆ συναράσπασον & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Συνάρπασον] Angl. συναράσπασον. *J. B.*
Συναράσπασον] A. G. P. & L. Συνάρπασον. In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. φων. c. 4. Ἰσ. β. c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατ̃ς. p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. f. ult. f. legitur, ἀ ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. *J. F. R.*

32. Πρόσκωπ@] Ἐπὶ τ̃ κώπης καθήμεν@. varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἦ καὶ ὑποκελεῦσαι δέησει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤν γε εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν ἕτοι δακρύουσες. ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα διαταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κλημάτων. [a] ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀτοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' [b] οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ μὴν ἡ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν [c] οἰμώξωμαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως [d] ἂν μικρόν τι [e] πρὸς τὸ ἦθος ὀπισθέναξον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατυμάτων· οἰμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀτοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἑωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ χειμῶνος [f] ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος φρικώσω, τοὺς ὀδόντας

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore den-

a Ἄλλος οἴμοι] Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta *S.* *b* Οὐδέν] Οὐδὲ *P.* At reliquae & B. οὐδέν. *c* Οἰμώξωμαι] Οἰμώξομαι B. *d* Ἂν] Κἂν B. *e* Πρὸς] Ὡς *Angl.* ἐς BC. πρὸς Edd. *f* Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἦ] Ἆρα. *V.* (Ἄρα. C.)

Ibid. Ὑποκελεῦσαι * δέησει] † Ὡς οὐ τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἑνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ᾀδόμενον, ὥσπερ ὅτε τὴν ὀθόνην τῶν πλοίων μὴ τὸ κεραίας ἐπὶ τὸν ἰσὸν ἀναφέρουσιν. *V.*

41. Ὀτοτοῖ] Φεῦ. *G.*

43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. *V.*

52. Καττύματα] Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλε). *G.*

* Δέησει] Δείσῃ editum erat, & mox πασθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *J. F. R.*

† Ὡς] Lege Ὅ. Habent tamen etiam C. ὡς. *M. du S.*

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. *ep. ad Thess.* c. IV. 16. ubi vid. Cl. *Elsn.* κελεύειν autem & κέλευσμα non semper esse *jussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & *Wass.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipsum *Thuc.* II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι *hortor*, saepe retinet. *J. F. R.*

40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. *M. du S.*

ΑΛΛΟΣ οἴμοι] Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omissa erat; in *Juntina* quidem & *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Parisina* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. *J. F. R.*

50. Πρὸς τὸ ἦθος] Angl. ὡς τὸ ἦθος. *J. B.*

63. Ἢ καθ' ὕδατος] Dictio, φασὶν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *J. B.*

67. Τήμερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Aristoph.* Plut. v. 232. & 433. Et nostrum supra *Rev.* c. 11. & alibi. *J. F. R.*

71. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ] Alii Codices αὖτι. *J. Br.*

72. Ἰνδοπάτλω καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σύρας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syrae filios*. Sed in *Bourdelotiana* est τοὺς Σῆρας, & *Mosellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. *J. G.*

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τῦ κρύους συγκροτῶ. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει, καὶ τὸ κεντητήριον; [g] ἱκανῶς τεθρήνηλαι· ἀχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καλαπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδολε· καὶ σὺ δέ, δός· πᾶσι γὰρ πάντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, πᾶσι Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀλλὰ νὴ, ὅτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ [h] στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὦ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς [i] τήμερον· ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ ἐκεῖνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, πᾶσαλαδῶν· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, εἰς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην τὰς [k] Σῆρας διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προΐωμεν ὦ ἕτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἕξῆς ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τὸν διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα

g Ἱκανῶς] Καλῶς B. h Στρογγύλον] Στρογγύλος B. i Τήμερον] Σήμερον B. k Σῆρας] Σῦρας *J.* Σύρας *S. H.* & recentiores; ſed Σῆρας recte *P.* Fl. *B*1. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἢ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. *V.*

69. Μέτειμι] Μετέρχομαι. *G.*

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δέ φησι Σῆρας ὄντας, ἀπεῖμι ἐναγκεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας τοσῦν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας § τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ ἐν τοῖς χορίῳ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. *V.*

78. Μέγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μέγιλλος †† Κορίθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτὸν. *V.*

Ibid. Ἢ τῷ] Ἤ τινι, ὅ ἐστι ἰάζοντος. *V.*

79. Εἰ καλλίων] Πορνῶν ‡‡ ὀνόμασα. *V.*

‡ Τὰς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. *Graev.*) Ubi juxta *Benedicti* editionem Σύρας legitur, cum in *Bourdeloriana* legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. *J. C.*

§ Τὴν μίταξιν] Τὸν μίταξιν. *Enc.* G. Τὴν μίταξαν. C. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. *M. du S.*

¶ Εἶναι] Omiſſum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὲ *du Soul*, & notavit, ordine inverſo: ὁ Μέγιλλος ἔτος legi in V.

†† Κορίθιος] Facile eſt conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam *Soulii*. *J. F. R.*

‡‡ Ὀνόμασα] Deerat in Impreſſ. Sed ex C. ſupplevit *M. du S.*

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. *M. du S.*

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer ſupra *Dial. mort.* I. §. 3. *M. du S.*

79. Φρύνης Συμμίχης] *Phryne*, *Symmiche* Graeca ſcorta fuerunt. *J. Br.*

Φρ. Σιμ.] De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2. 15. *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam.* De poſteriore vid. *Lucianum* ipſum in Ἑτ. δ. IV. *M. du S.*

ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν ἧττον καλὸν, ἢ τὸ πάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότιμον [a] γίγνεται τῇ πορφυρίδι τοῦ Βασιλέως. ἀφανῆ γοῦν ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλαδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, [b] τὰ Ἐλθυσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ δὴ προσέρχεταί τις δαδοῦχός τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν [c] προσβλέπουσα· ἦ ἆρά γε Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ὑπὲρ τοὺς χιλίους. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ἔτος ὑμᾶς θεμιθεῖ. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΥΝ.

dem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, ſed jam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: ſpeciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras ſubiit. Tu vero ubi es Cyniſce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, ſi videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt? MIC. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

23. MERC. Adſume hoſce quatuor ſupra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exſpectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per

ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως ἄμφω ἢ * ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκοινώνησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθύσινια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ † ἐγένοντο ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν διαπαίζει. V.

91. Δαδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτεθραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταὐτὸ] Ταύτη legebatur in Impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτη. i. e. ταυτα. (*J. Gron.* Ego ταὐτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγένοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν διαπ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλθυσίνια] Cereris ſacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. περὶ mendoſe. In Impreſſis περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τοῦ περὶ in ϖαρά, licet minori *Codd.* numero fulta, quam ſupra *Reviv.* c. 25. pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet ϖαρά utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & Edd. antiqq. Sed ϖαρά verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non ſemel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. ϖαρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Periz.* ad *Ael.* XIV. 10. qui ϖαρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia uſitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rurſus παρὰ τὸν βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, quumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Sulio* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων] Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove. RHAD. Qua cauſſa? CYN. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus. RHAD. Huc accede, & primus ſta in judicio. tu vero accuſaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce. Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus eſſem? RHAD. Quaecumque veſtrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam viſum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur,

Ἰ Ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι προσαγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βέλομαι καληγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ [d] περὶ τὸν βίον. Οὐκ ἂν ἦν ἀξιόπιστος εἶναι λέγων, μὴ ἐχὶ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρο ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὸ δίκιον κατάστηθι σὺ δὲ προσκάλει τοὺς καληγόρους.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τινὶ καληγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· [f] ἀλλ' ἐκ ἱκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῶς γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται περὶ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς φορεῖ. ΚΥΝ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦ-

d Παρὰ] Περὶ B. unde παρὰ legendum ſtatueris. Περὶ tamen habent Edd. *e* Αὐτὸς] Αὐτοῖς B. Paullo poſt ad οἷος notaverat *M. du S.* μοὶ male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. *f* Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abeſt.

1. Πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο δὲ ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ¶ πῶς στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. *V.*

§ Τὲς οικέτας] Excerptor G. cum invenisset δέλας, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῶς] Τῶς male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν ἐνδεῆ ὑγιείας ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ ἑλκῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπιστιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Rufi. Claudian.*

Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſtæ
Deformant maculæ. *G. C.*

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura ſimilia ex *Theophylact. Philoſtr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elſner.* ad 1. *Timoth.* IV. 2. p. 298. -9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adſentior; num vero verba Apoſtoli κεκαυτηριασμένην τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad caracterem ſive notam imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. litterae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. *J. F. R.*

ταῦτα, ἆρ' σὺ φὴς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ὀπίπαν ἔτοσι, πλὴν τέτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μὲν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ μὲν τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] ὄντι, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶ ἡγορήσας γε πρότερον ἃ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει.

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

ΜΙΚ. Καὶ τἀμὸν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γάρ σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει. ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκον τουτονί· τὸ τύραννον ἤδη προσκάλει. [e] ΕΡΜ.

25. ΜΙC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. b Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν. inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. c Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36. d Οὗτος] Sic *J. P. H.* Fl. B2. Ita hic & interdum alibi notavit *M. du S.* Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. e ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. ΕΡΜ. recte *J. P. H.*

25. Πολλὰ τὰ * ἐγκαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καί ‡ τι ἔχῃ πρώην ἁμάρτημα, δυνατὸν λέγειν τὰ πόνων ἀποκαθάραι αὐτόν. *V.*

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀναθεν. *G.*

30. Ἐμπολήσας] Κερδάνας, συνάξας. *V.*

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα λέγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θάνατον. *V.*

43. Ἀνεπίγραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. *V.*

* Ἐγκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. *M. du S.*

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit *M. du S.*

‡ Τι ἔχῃ] Τι ἔχει. C.

§ Μακάρων] Μακάρας editum erat, & proxime iterum μακάρας νήσας, insicite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. *J. F. R.*

24. Στιγμάτων] Lege *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & *Platonem* in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. *Brod.* Th. Crit. *P.* 2. 457. *M. du S.*

32. Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς] Ὀνειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. *J. B.*

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse *bonum* hocce remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum perveniisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

Philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ὅτῳ legendum ᾧ ὅτος necessario est. *M. du S.*

35. Ἄπιθι &c.] Rhadamanthus Cynisco: Ἄπιθι εἰς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καλήγορήσας γε πρότερον ὃ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἄπιθι εἰς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καλήγορήσας γε πρότερον ὃ φὴς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim καλήγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. & postea iterum ad Mercurium, τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. *L. Bos.*

48. Ἐπὶ τράχηλον ἀθοῦσα] *Collo innixa*, *Heliod.* lib. 8. *J. B.*

54. Καὶ τῷ λ.] V. *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 355. n. 4. *T. H.*

59. Ἀκρίτους μὲ] Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. *J. B.*

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. supra *Deor. Dial.* V. med. *M. du S.*

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, irae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt. sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*. quod itidem ut Graecum ὠνοματοποιημένον est. *J. M. G.*

70. Ἀσκαρ-

Μεγαπένθης ᶠ Λακύδε ἡκέτω. ποῖ τρέφη; πρόσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ὅπη τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καλήγορει, οὐ διέλεγχε ἤδη πλησίον γὰρ ἀνὴρ ἐστί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· ὅμως δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ οὐ λόγῳ δείξω φανερώτερον· ἐστὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσελαυνόμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ᵍ μυρίων· τὰς δὲ οὐσίας ἑκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλοῦτον πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, ἀδεμίαν μὲν ἀχολασίας ἰδέαν παρέλιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει χρὴ τῶν ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους ἀφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερηφάνου μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ οὗ πρὸς τοὺς συντυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὸν δίκην· ῥᾴδιον γὰρ

ᶠ Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. ᵍ Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. *V.*

¶ Πρόβαλλ'] Προκάλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. *J. F. R.*

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. N

γοῦν ἄν τις τὴν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγήσασθαι δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολὴ, αὐτίκα εἴση, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φῄς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, οὓς λέγει. τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὴν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ

quam istum oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam, quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari jusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum perductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est. CYN. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Lectus & Lucerna Megapenthis

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς, V.
72. Καινουργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες οὕτως ἐμπαίζων, λύχνον καὶ κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

* Ἐπινοοῦντα] Ἐπινοοῦν male habebant Impress. M. du S.
† Εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα. V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. M. du S.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἄνευ τοῦ καμμύειν] Sic Grammatici. dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* J. Br.
92. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην] Ut antea *Necyom.* c. 12. induxit τὰς πρὸς τὴν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὴν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Græcos Philosophos καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τὴν λύχνον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντα παραγαγὼν, siquidem Philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.
5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. J. Br.
Ibid. Μεθ' ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Οἴμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. J. F. R.

9. Ὑπεο-

this adſunto. Bonum factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos, quorum conſcii ſitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accuſavit Cyniſcus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planiſſime igitur contra illum fers teſtimonium, qui nec dicere ea ſuſtineas. Et tu jam, Lucerna, dic teſtimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, paſſus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem ſupergreſſa. quamvis ſaepe ultro oleum non biberem, exſtingui cupiens: at ille & admovit me factis ſuis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam teſtium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus ſtigmatum. Papae totus hic eſt lividus, & notis ſcriptus, quin caeruleus eſt a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

95 ὁ Λύχνος [c] ὁ Μεγαπένθης παρέστω· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἶπαλε ἂν [d] ὑμεῖς ἃ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· πρότερα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' [e] ἐμοῦ διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μέν, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τὴν νύκτωρ ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, οὐκ ἂν λέγειν πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλά, καὶ ἄῤῥητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τὸ λαιὸν οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα [i] καὶ τὸν ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα ἂν κολασθείη τρόπον; ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

c Ὁ] Deeſt articulus in B. *d* Ὑμεῖς] Ἡμεῖς *J.* ſola, male. *e* Ἐμοῦ] Ἐμοὶ. B. male. *f* ΛΥΚ.] ΚΥ. *J.* male. Item *H.* Ceterae recte. *g* Οἶδα] Εἶδον B. *h* Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. *i* Καὶ] Deeſt in B. *k* Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. *V.*

9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. *V.*

17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδοειδής. *G.*

19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ἄδου. *V.*

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omiſſum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem ſignificat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiaſt. etiam legit *Steph.* in *Theſ.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F. R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. ſi lubet, ſimilia exempla adferentem Rever. *Elſner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνόν ἐστι τὸ μετέχον τοῦ ὠχροῦ καὶ μελανείας οἱονεὶ μολυβδοειδές. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Cæſar. vide Clar. *Caſaubon.* ad Perſ. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νώτου ποικίλος. In re tamen diſſimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ ΡΑΔαμάνθυος [a] τῷ Κερβέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ [b] θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ὀφλήσω χάριν. ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [c] μόνος ἐξ ἁπάντων ἄπους ἔσται.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ ΡΑΔαμάνθυος τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς [e] οὗτοσὶ, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κατὰ τὸν βίον.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me inituros. CYN. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est. CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita pœnam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in *B2*. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —οις *H. J. P. S.* c Μόνος ἔξ] Μόνος ἕτος ἐξ B. d ΡΑΔ.] EPM. Edd. m. e Οὐτοσί] Sic *J. P. H. S.* Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω· τὸ γὰρ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. *V.*

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. *G.*

32. Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καὶ ἐξερχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ Διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ· θεορῶν γὰρ δένδρα πεπληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς παραῤῥέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. *V.*

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάριν. *J. F. R.*

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omissa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorsus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adduxit in Belga Graeciss. p. 460. Recte quidem Scholiast. ait veteres, non dixisse εὐχαριστῶ; si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, sed & ap. LXX. In Libr. *Judith. Sap.* & *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Thessalon. I. 3. *J. F. R.*

28. ΡΑΔ.] Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit ut sese his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. *M. du S.*

ΡΑΔ. Διατί] Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Paris.* ejus persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. *J. F. R.*

33. Οὐτοσὶ] Non satis sanus mihi hic locus videtur. *M. du S.*

34. Κατὰ] Quaesivit mutationem *Soulius*, non invenit; forsan quia ante bis, ter, noster dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. *J. F. R.*

DE

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ET quid primum tibi, amicè, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censeri se in amicitiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpessi essent non sine jucunditate memoran-

1 Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καλαλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὑπὸ μισθῷ συνόντας, κἂν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοιοῦτος πειραθείς. εἰ γὰρ ἦν ἀνάγκη μοι καὶ πεῖρα ἐγεγένητο[a], μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλωκότων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ οἷα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν ἀλ-

a Ἐγεγένητο] *Heinf.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος ὅτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famæ simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipso bene meriti, & a suæ ætatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. *M. du S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. ιζ. Τί πρῶτον καλαλιξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium sumptum est ex *Homer.* Odyss. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καλέωμεν; *G. C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemæo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕστατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. du S.*

12. Ἐξηγόρ. πρός με] Ex Grammaticorum placitis scribendum foret πρὸς μὲ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, post praepositionem. Noluī tamen mutare, quia non solum Edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (forsan male) ut ap. *Aristoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός με παῖσαι; &c. In *Epict. Man.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit ᾠδὴν πρὸς σέ. non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τὸ πλησίον. *Aesop.* fab. 138. κατὰ τινα τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω φημὶ & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epict.* Sent. 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν. *nuntiavit senatui.* Noster *Phalar.* altero, c. 8. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *J. F. R.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ηὐφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἕτοι πρὸ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τὰ τελετῆς [b] διεξελθόντες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. ἐπαρέργως μὲν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπῆκουον [c] αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τοιαύτης τραγῳδίας ἕτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ὅτι μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα λιμένα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἷ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον διαλύσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paullatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus prout ipsis

a Ἡυφραίν.] Εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S.* & M. εὐφαίνοντο pejus *F.* b Διεξελήλ.] Sic W. & V. recte. Ἐξελήλυθότες Edd. omnes. c Αὐτῶν] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. d Αὐτῶν] Ex M. P. & V. in Editt. omissum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *J.* Fl. *B*2. *H.* & M. f Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν servant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἵῳ τὸ παλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι * ἐχρῶντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν † αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκεχρῆντο editum erat, sed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Λὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰρ] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. *M. du S.*

Ibid. Ηὐφραίνοντο] Sic necessario mutandum esse existimo quod in M. & Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. συνευφραίνεσθε τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἷων ἀπηλλάγησαν] Sic saepissime sine praeposit. Ut infra *Philops.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, & alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάξομαι φόβου Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου *a publ. functionibus re libera, discede.* Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξέρχεσθαι. Proverb. de quo paroem. *J. B.*

Ibid. Διεξελήλυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξελήλυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρήμθοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρηντο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμθοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμθοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput. ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. eamque Caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμοθρῃξι θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐξυ-

ipsis tum usus est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.

2. At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram solverint, tranquillo ad speciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua salsa: & denique, ut ad coecum aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium necessariarum indigentes. Inter haec sane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum oblivisci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [h] τὴν θαυτίκα χρείαν ὑπεραγῳδῶσιν, ὡς θαῤῥῶ πλειόνων λαμβάνοιεν, ὑ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ κὴ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκῶντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, κὴ [i] τὰς τρικυμίας, κὴ, νὴ Δία, πενταικυμίας τε, κὴ δεκαικυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγύμενοι, κὴ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῆ ὑποφαινομένη ἔ πελάγυς, κὴ ὅσα πράγματα θαῤῥῶ τὴν πλῶν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑθραντλύμενοι τῇ ἅλμῃ· κὴ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, θειῤῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, κὴ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τύτοις, κὴ τῇ τύτων διηγήσει, ἐδόκυν μοι τὰ πολλὰ ἔτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, κὴ ἑκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐ-

h Τὴν θαυτίκα χρ.] Χρείαν τὴν θαυτικα, W. V. i Τὰς] Omissus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. F. Fl. k Ἐπιλανθ.] Ὄντες ἐπιλανθάνεσθε. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἑκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἑκόντες εἶναι ἄνευ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἑκόντες] Hoc scholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeeunte *Soulio* restitui suo loco. *F. F. R.*

Ἐξυρυμένοι] De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *F. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempestatis in mare jacturas.* *F. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις] *Transversas gubernaculorum fracturas.* *F. Br.*

27. Τοὺς Διοσκόρους] *Castorem & Pollucem.* Hoc illustrat *Plinius.* *F. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *F. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Erasmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *F. Br.*

35. Εὐμενείας] Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμοιρίας. *M. du S.*

Ibid. Ἐκεῖνοι μὲ] *Naufragi.* *F. Br.*

36. Τὴν θαυτίκα χρείαν] *Beza* non satis accurate in ep. 2. ad *Corinth.* 4. 17. θαυτίκα ἐλαφρὸν verterat: *illico praeteriens*, cum παραυτίκα sit *in praesens*, quod si probatione indiget, vide ex *Demosth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab Rever. *Elsnero*, ad N. T. l. c. *F. F. R.*

37. Λαμβάνοιεν] *Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant.* *F. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & *F.* eum addidi. *F. F. R.*

Ibid. Τρικυμίας] Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus est, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a *decumano* ad *vicesimanum*, *tricesimanumque* velis adscendere. *F. M. G.*

47. Ὑπερανταλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Erasmo* adoptavit *Benedictus*, *salo perfundebantur*, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum salsugine gravabatur.* *F. G.*

Ὑπερανταλούμενοι] Vid. Clar. *Hemsterh.* ad Timon. I. c. 4. *F. F. R.*

54. Ἑκόντες] Apud *Th. Magistr.* mendose descriptus est hic locus, voce ἐκὼν. *M. du S.*

αὐτῶν. ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα, καί [a] τιν' ἄλλα ὅτι [b] τῶν λόγων ξυλλιθεὶς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, [c] ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ὅτι πολλῆ ἤδη καλανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ὁπόθεν βουλεύοντα.

At ego & illa, & quaedam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae ineundae consilium agitare.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὸν τοιαύτην [d] μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς πλουσιωτάτους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οἰκίαν καλὴν, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυππιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, [g] ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεται. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκέ-

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime jucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec & his simi-

[a] Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Soulio*: sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco. [b] Τῶν λόγων] Τοῦ λόγου M. V. [c] Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. [d] Μισθοφορὰν] Sic Fl. *J. P. H. S. F. Al.* [e] Οἷς] Οὓς margo *Al W.* [f] Μετὰ τοῦ] Μετὰ τὸ male W. & Fl. [g] Ἐστὶν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. *Tp.* c. 4. & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἕτοιμοκλῆς in Συμπ. c. 21. & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permolestе ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocre videri.* Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem distinguit editio Salmuriensis & Parisina, quum Basileensis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστὶν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur*, *non parvi esset emolumenti mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *esset* acceperit pro *liceret*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. *J. G.*

68. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Λευκὸν ζεῦγος vocat *currum candidis equis tractum.* *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet.* *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί. *Aristoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiast.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere*, *omnino*. ἀτέχνως autem, mutato accentu est, *ruditer*. Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Aelian.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyss. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. *J. Br.*

Ἄσπο-

similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & necessitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res prosit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπλαμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς ἦν τό γε ἡμέτερον [h] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖς, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὲν τὸ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν ὅτῳ λαιμῷ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες [i] ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν· ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπεδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἂν λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκυσον ἐξ ἀρχῆς [l] ἁπάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τὸ κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοθεν ὅπῃ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν σκόπει μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τὸ ἄγκιστρον δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὸ ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκολοποῦ ἀναστροφὴν, καὶ τὸ τριαίνης τὰς [m] ἀκμὰς εἰς τὰς

h Εἰσαῦθις] Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *J.* & *Ar.* *i* Ἐξελκομένου] Ἐσελκομ. *Gron.* Sed vulgatam servant Edd. & M. *k* Οὐδὲν] Οὐδὲ W. *l* Ἁπάντων] Ἄπυλα *Pell.* *m* Ἀκμὰς] Αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam servant Edd. & M.

91. Τοῦ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον. *V.*

Ἄσπορα] *Hom.* Od. I. 109.

Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

M. du S.

78. Μετὰ τοῦ καρίδου] *Cum squilla*, hoc est, *cum esca*. hoc enim pisce plerique inescantur. *J. Br.*

Μετὰ τοῦ καρίδου ἄγκιστρον κατεπίοντα] Sic in Piscat. *J. B.*

Ibid. Καρίδου] *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata? constet certius, *ficum* interim hamo addidi. *J. M. G.*

81. Περιμειναντες ἐξελκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Erasmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater ἑσελκομένου. *J. G.* Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. *J. F. R.*

83. Ὁρᾶν] Forsan ὁρῶντες. Sed in libris quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. supra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.* Ὡ οὐκ] Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse causam nostram defendere*; sive *demonstrare*, *nos non peccasse*. *J. F. R.*

88. Καὶ τὸ κύρτων] *Retis sinuum*, aut *nassae*. *J. Br.*

Ibid. Κύρτων] Κύρτος ἀγγεῖον ψιαθῶδες ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται *Hesych.* εἶδος ἀλιευτικοῦ. *Etym.* M. Vid. *Zenob.* in *Paroem.* Ἔνδον τῶν ἁλιευτικῶν κύρτων. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De potestate hujus vocis egit doctiss. *Th. Sellius*, in Observ. c. 6. Μυχὸς pro intimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Hesiod.* Θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Psalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Musaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενιῶνος. Hinc Θεοὶ μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *J. F. R.*

91. Τοῦ σκόλοπος] *Unci*, *hami*. *J. Br.*

92. Καὶ τὸ τριαίνης] *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. *J. Br.*

Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, ϗ πρὸς τ γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκλα, μηδ' ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασιν Φαίνηται βιαίως σπῶντα, ϗ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, ϗ ἅμα τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· [a] σαυτὸν δὲ προσκαλέσας θαρρεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρος, ὅλον πρόσχανὼν τὸ δέλεαρ.

in manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violente, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως ἅμα σὲ, πλὴν ἀλλ' ἔ γε περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιοτέραν τ προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ ϗ περὶ [c] γραμματικῶν, ϗ ῥητόρων, ϗ μουσικῶν, ϗ ὅλων τ ὅσοι [d] παιδείᾳ συνεῖναι ϗ μισθοφορεῖν ἀξιούμενοι. κοι-

4. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σεαυτὸν W. b Λάρος] Λάραξ margo *Alw.* c Γραμματικῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν conſtanter ſervant cum Cod. M. d Παιδείᾳ] Παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τὸ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam ϗ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, ϗ τ τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμὰς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσασθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου, &c. Ergo ἀκμαὶ τ τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς *Heſychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν·
Ἀλλ' ἐσὶ ἐπ' αὐτῆς τ ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντας ἀμύνειν.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ τ εὐτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Deor. dialogis* ſive *Dear. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τ Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem quae aliis sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum caussam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deter-

νῶν [e] δὲ ὡς [f] ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τοῖς ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεσθαι [g] τοῖς φιλοσόφοις, εἰ τοῖς ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδόται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἐν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοί, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [i] ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι ἐξ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἐπιτρέπειν [k] ἄξιον τοιούτων [l] σωφρονιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πει-

[e] Δὲ] Sic Edd. & M. & V. [f] Ἐπίπαν ὄντων] Ἐπιπαρόντων. Mſ. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. [g] Τοῖς] Τῆς vitiose *F.* [h] Ἄλλοις] Forsan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H.* Fl. *P.* &c. [i] Ἐπιτίμιον] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίσιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *AIW.* ἐπιτίμιον recte. [k] Ἄξιον] Ἀξιῶν W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur *H.* Fl. *P. S.* [l] Σωφρονιῶν] Σπουδ. W. Misere Fl. ν. μου σιῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ἄῤῥᾳ γάμου. Istiusmodi nubilis virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur *Dionysius Halicarn.* lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum; verum etiam in malum. Samosatensis Noster in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad summum pervenisse.* Apud *Longum* in *Pastoralib.* pag. 3. edit. Franeq. μισημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *F. F.*

94. Ἦν μὴ πάνυ ὀξέως] Quae nuper retulit omnia; τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμὰς. *F. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λάρος χάσκει. *F. B.*

Ibid. Λάρος] Vid. *Aristoph.* interprett. *A. V.*

Λάρος] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἦν Κλέωνα τὸν λάρον ὧδε ἐλόντες καὶ κλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ ὁ Ἱππεῦσι· Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. *F. F. R.*

7. Γραμματισῶν] Sic iterum usurpat in Ῥητ. c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματισὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demosthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *ratiocinator*, Λογιστὴς; uti videre est ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo synonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erravit.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atriensem*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους, semper enumerantur. Vid. *Xen.* Συμπ. p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Κοινῶν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat δὲ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego γὰρ legere; interim, quum nec Mſ. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὲ saepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum si γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. *F. F. R.*

Ibid. Ἐπίπαν] Mſ. ἐπὶ παρόντων. *F. B.*

13. Εἰ τοῖς ὁμοίων] Ἀτιμιῶν & ὕβρεων. *F. Br.*

20. Ἐπίτιμον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *F. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲν τοῦ λοιποῦ γαυσαμένοις, καὶ τοῦ σεμνύνειν ἀκούσασιν ὅλεθρος ἦν· τοῖς δὲ εὐδοκιμοῦσι & τοῦ ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀποτρωθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τοῦ Σκυθικοῦ ἐπιτήμιόν ἐστι, & in Διαθ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὀποχάν. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὑ. εἰκ. c. 28. *M. du S.*

πειθεῖεν· ὅτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῆ [a] μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ὀπτήδειοι γάρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς. ἄλλως τε ὑδὲ σχοῖεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας [b] αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ ἀχρεῖοί εἰσιν. ὑδὲν οὖν ὅτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἄν, ὅτ' ἐκεῖνοι ὑβρίσθαι δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ὀπὶ γάρ τοι τῷ ὑβρίν ταύτῃ ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς [c] οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. χρὴ δὲ ὧν προεῖπον τῆ πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὀπί τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, [e] προεξετάσας, δείξαιμι, ὑ πάρεστιν ἀπολογήσασθαι τοῖς ἐπιτιμῶσιν. ἔστι δὲ ταῦτα πλείω μὲν καὶ ἄλλα, μάλιστα δὲ τρία· ἀπαιδευσία, ἀπορία, καὶ ἀλαζονεία. ἀπαιδευσία μὲν οὖν ἐστιν ἀγνοεῖν τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ, καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, καὶ τὰ ἀληθῆ καὶ τὰ ψευδῆ, καὶ τὰ ἀναγκαῖα καὶ τὰ περιττὰ, καὶ τὰ ἀφελοῦντα καὶ τὰ βλάπτοντα· ἀπορία δὲ, ἐπιθυμεῖν μὲν τούτων, μὴ ἔχειν δὲ πορίσασθαι· ἀλαζονεία δὲ, δοκεῖν μὲν εἰδέναι, μὴ εἰδέναι δὲ, καὶ ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν εἰδέναι πάντα ποιεῖν καὶ λέγειν. ἐκ τούτων δὲ τῶν τριῶν ἐστιν ἃ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπιτήδεια γίγνεται· ἀναισχυντία, ἀκολασία, ἀδικία, ἀνελευθερία, ἀνανδρία, ἀσωτία, ἀκρασία, ἀπιστία, ἀνοία, ἀσέβεια, καὶ ὅσα τούτοις ὁμοῖα. ἐπὶ τούτοις οὖν ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους ἐπιτιμῶ, ὅτι μὴ ἀπαλλάττονται τῶν κακῶν τούτων, μηδὲ ἐπιχειροῦσιν ἀπαλλάττεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐπιμένουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐπιτείνουσιν ἔτι μᾶλλον τὴν κακίαν, ἐπιτηδεύοντες τὰ ἐπιτήδεια τούτοις. ἐπιτήδεια δὲ ἐστιν ἀπαιδευσίᾳ μὲν, ἀκολασία καὶ ἀναισχυντία· ἀπορίᾳ δὲ, ἀδικία καὶ ἀνελευθερία καὶ ἀνανδρία· ἀλαζονείᾳ δὲ, ἀσωτία καὶ ἀκρασία καὶ ἀπιστία καὶ ἀνοία καὶ ἀσέβεια. ἐκ τούτων δὲ τῶν ἐπιτηδείων ἐστὶ

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignavissimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

45 νυ βιαίως, ὐδ' ἀναγκαίας. ὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς [f] ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοί, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώταλον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν ἀφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[h] [οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐθ' ἕρξαι δύναται], γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐν τοιούτων ξυμφορῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων

τῶν

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἐθελοδουλείας, male. *g* Ἱκανὸν] Καιρὸν P. A. & margo *Ald. W.* Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. *h* Οὐτ' ἔτι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δέδεται, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἕρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. *V.*

* Ὡς ὁ καλός που] Misere habitum hoc scholium erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, & nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* & admodum vitiose descriptum. *J. F. R.*

† Νοσούντων] Νοούντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

64. * Ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ταυτί φησι τοῖς † νοσούντων σιτίοις ἐοικότα, ‡ ἃ οὔτε § σώζειν, οὔτε ἀποκτύναι δύνανται. *V.*

‡ °A] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *M. du S.*

§ Σώζειν] Σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

digna essent quae insererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξενηνόχασιν] Ἐκφέρω. *J. Br.*

64. Ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλός που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Soulius* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid. Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem, quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ ὅτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, ὅτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς ὅτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ μόρκη, ὅτ' ἀπογόντας ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου ῥαθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. *Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

των σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως καὶ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεί, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν, οὐδὲ σωστὸν ἐς φυλακήν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, κἂν δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, κἂν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας [a] ἐνδεῶς καλαναλίσκει. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ὀπτικεῖν, αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι, μὴ βοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέργε τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πέτρων, ὡς φησ, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ δοκεῖν ἀποφεύγειν, οὐκ οἶδα πῶς οὐ τοιοῦτος ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὑπὲρ τὴν δὲ ῥᾴστην οὖσαν [d] μισθοφορὰν, ἀπηλλῆκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est quod reponant, aut tamquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne & in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei causa in pontum forte cetis horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεῶς] Ἐνδεὲς L. *b* Ἔδει] Sic *F. P.* Fl. *H. S.* εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. *c* Πετρῶν] Πετρέων omnes Edd. male. *M. du S.* *d* Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ ἐς βαθυκήτεα] Aut μεγακήτεα πόντον. Hoc ante ostensum est. *F. Br.*

Ibid. Ἐς βαθυκήτεα] De hac voce dictum est supra ad Τιμ. c. 16. Vid. *Theogn.* 173. *M. du S.*

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρέων. Recte apud Stobaeum legitur *Grot. Flor.* 387. *M. du S.*

88. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. *M. du S.*

90. Εἰ οὐκ τοῦ ῥᾳστοῦ] *Si e facili. si nullo negotio F. Br.* Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥᾳστοῦ pro ῥᾴστου, male. *F. F. R.*

91. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι φεύγειν ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a φεύγ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. *M. du S.*

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. αἱ δὲ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. *F. B.*

Εὐχῇ . . . ἐοικότα] Cl. *Hemsterh.* orae Edit. *Graev.* adleverat vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, ὁδὶ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὕτω δὴ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. nostrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. *F. F. R.*

97. Ὑγείας] Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγεία ubique apud *Aelian.* ὑγίεια vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in *Categor.* Sect. *de contrar.* p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγίεια semper. *F. F. R.*

4. Ταύτῃ] Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia, praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant* neque dici, prout res postulat, potest: tot labores sustinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de caussa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis caussa illos & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in cœnis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed

90 εἰ ἐκ τ῀ ῥᾴστ᾽ [f] περιγίγνε῀ αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τ῀ ἄλλων πονοῦσιν. εὐχῇ γ῀ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δέ ὅτι καὶ ῥηθῆναι κατ᾽ ἀ-
95 ξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι κ᾽ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείον῀ ἐνταῦθα [g] κ᾽ ὑπὲ τοῦτο μάλιστα τ῀ [h] ὑγείας δεῖ῀, μυρίων ὅλων ὁσημέραι τ῀ ὑπερβόντων τὸ σῶμα, κ᾽ πρὸς ἑκάτερα ἀπόγνωσιν καταπονεύν-
1 των. λέξομεν δ᾽ αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὰν κ᾽ τὰς ἄλλας αὐτ῀ δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς [i] οὐδ᾽ οἱ ἀφ᾽ ταύτῃ λέγοντες αὐ-
5 τοὺς ἀποδίδο῀ τ῀ πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν.

Λοιπὸν δὴ κ᾽ ἀληθέστατον μ῀, [k] ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτ῀ λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα κ᾽ τ῀ πολλῶν κ᾽ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μ῀ τὸ πλῆ-
10 θο῀ τ῀ χρυσ῀, κ᾽ τ῀ ἀργύρ᾽, [l] εὐδαιμονί-σαντας δὲ ὅτι τοῖς δείπνοις, κ᾽ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ᾽ ὅσον αὐτίκα χανδὸν ἐδεν-ὸς ὑπερομίζον῀ πίε῀ τ῀ χρυσίου· ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, κ᾽ δέλους ἀντ᾽ ἐλευθέρων τί-
15 θησιν, οὐχ ἡ τ῀ ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφα-

σκον,

e Εἰ] Deest in W. & Fl. Habent reliquae. f Περιγίγνεται &c.] Vid. notas. g Καὶ] Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. h Ὑγείας] Ὑγιείας J. M. V. Prius vero reliquae Edd. servant. i Οὐδ᾽] Sic J. P. H. Fl. & M. Sed ἐχ᾽ Coll. k Ἥκιστα] Ἡδονὴ margo AIW. l Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονήσ. Edd. Prius vero habet Mss. Vat. 1. Vid. notas.

92. Εὐχῇ γ῀ ἂν] Αἱ γ῀ εὐχαὶ * ὡς † ἐπὶπαν τὰ ἀδύνατα προσάλλονται. V.

4. Ὡς ἐδ᾽ οἱ] Ὡς ἐχ οἱ ἀφ᾽ τούτων λέγοντες. G.

* Ὡς] Et hoc scholium falso ad *Piscat.* relatum suae sedi restituimus. Lacunam autem *Cod.* V. post εὐχαὶ ex M. supplevit *Sonlius.* qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur. J. F. R.

† Ἐπίπαν] Ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. M. du S.

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. M. du S.

6. Λοιπὸν δὴ ☾ ἀληθέστατον μ῀, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Erasmus cum Benedicto, *Superest jam ut eam causam referamus, quæ quidem ut verissima est, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam superesse, ut referat eam causam: sed more concludit, *reliquum igitur* (quia præcedentes prætextus pro vanis auctor traduxit) *ea verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum.* In Apologia pro eo dicit τί ἂν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. J. G.

Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. M. du S.

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ἐνυπν. c. 7. Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίω vid. Γυμν. c. 10. M. du S.

σκον, ἀλλ' ἡ τῶ οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶ πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσερώτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς [a] ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι φιλαδόνλες, ὑποπτικῶς φυλάττουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραστήσονται αὐτοῖς θεραπεύονλες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶ παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόνλες· ἴσασι γὰρ ὡς ἐν τῷ τυχεῖν τῶ ἀφάλυσιν τοῦ ἔρωτος γεννησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείσασι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστον αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπιχνοῦνται, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσανλες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arridٍent igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum:* inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἔντεχνοι] Ἄτεκνοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφρω *J. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. *P.* Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ ἀφ' πολλῆς πείρας ἐληλακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνιος] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνε ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. R.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελείων. *J. Br.*

19. Ἔντεχνοι & τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἔντεχνοι] MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod ἄτεκνοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔντεχνοι & τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἄτεκνοι & ἔντεκνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt: & licet ex Mſ. *Vat.* ἄτεκνοι, conjicias illum voluiſſe ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἔντεχνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit; *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867. 868. pro *adſueto*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς σεμνὸς ὑπίτριπτος; *quam ſerio vultu haec dicit veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον κίναδος. *callida, ſceleſta, vulpecula*, eoque putat reſpexiſſe *Andocidem* Orat. I. p. 222. ὦ συκοφάντα & ἐπίτριπτον κίναδος. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβω reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν Ἰοὺ, Ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτος, quaſi multo uſu *tritus, callidus.* Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. R.*

24. Ἐν τῷ τυχεῖν] Hæc ſic dixit *Heliod.* lib. 1. κόρος γὰρ ἔρωτος τὸ ἔργων τὸ τέλος. *J. B.*

29. Ἀνέραστος — γένηται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνέρωτοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Vorſtius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄφρω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄφρων γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφρω, quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte νόμιμοι, καὶ ὅτ' ἂν ἐρᾷν, καὶ κεῖν' ἂν μεταδιδόναι. πέρας δ' ἂν αὐτοῖς οὐδὲν εἰς ἄπαντα τὸν βίον πέρα τῆς ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδώδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἂν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην [d] αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα [e] μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, ὅτε ἐγένετό πω τοσούτῳ χρόνῳ· προσέτι δὲ, οὐδὲ γε-

[d] Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. [e] Μόνον] Μόνῳ Gr.

quod caeteras editiones pervasit. *J.J.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἄξωροι γενόμενοι καὶ ὅτος τῆς ἐρᾶν, κἀκείνος τῆς μεταδιδόναι, legendum εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* *J.G.G.*

Ἄμφω] Ita W.L.P. Fl. & *P.* recte. Reliquae ἄφνω. *M. du S.*

Ibid. Ἄξωροι] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἄνθος ὥρος. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J.B.*

35. Πέρα τῆ ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. *M. du S.*

Πέρα τῆ ἐλπίδος] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τῆ ἐλπίδος verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆ ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J.F.R.*

39. Θεραπεύῃ] Mihi placebat θηρεύῃ, venetur. *J.M.G.*

42. Ἐχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J.M.G.*

Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτύχοιτο *si contigerit*, nempe *id*, *quod cupiunt*. Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J.F.R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιτο] *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιντο. quod probo. *M. du S.*

59. Τὸ

γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλησαν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τὰ καλῶς ἐχόντων καλεφρόνησαν· ὥστε ἐπ' ἀντὶ ἀλογίας αὐτοῖς ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς ἀφαιρεθέσης. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ καὶ αὐτὸν ποτὲ γεύσασθαί ποτε [c] δεδόσθαι, τὰ καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ὑπολελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύταλα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τὰ καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπαλρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο προβλεπτέον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον,

rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac socii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gustato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia suave videretur, honesta & pulchra neglexerunt, & non omnino absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavitate illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustandus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud mehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae divitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem injecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur versandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Περὶ marg. *AIW.* b Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο] Τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J. P. H. S.* c Δεδόσθαι] Sic *P. H. S. F.* Item P. M. & V. διδόσθαι vero Fl. & *J.* ἀποδιδόσθαι marg. *AIW.* omisso ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἔνιοι καλοῦσι * μυρόλωτον. *V.*

59. Τῷ καὶ] Legendum τῷ καὶ αὐτῷ θιγεύσασθαί ποτε διδόσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δεδόσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* est διδόσθαι; quamvis etiam Mss. P. M. & V. praeferant vulgatam διδόσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teste Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὸς γεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de sociis, qui Lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ἀπημπόλησας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Ac supra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τοὐμὸν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. supra B. πρ. c. 9. *A. V.*

Ba-

* Μυρόλωτον] Μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait *M. du S.* Sed ego nescio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus ejus controversia sit (vid. *Matthiol.* ad *Dioscorid.* p. 157. & *Salmas.* de *homon. hyl. iatr.* p. 6.) λωκὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est μυρόλωτον verum esse, etsi compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus.* *J. F. R.*

gno Rege esse, & in victu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

ὐδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, ϗ συνὼν ὁρᾶν, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τ ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

75 Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τ ὑποθέσεως ὕσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὴ πρὸ γ εἰσδεχθῆναι ϗ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ πᾶσι [d] δὲ, ἤ τις αὐτοῖς ἡ 80 καλαστροφὴ γ δράματος γίγνεται. ὐ γὰ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ ϗ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, ϗ ὐ πολλῦ δέησει γ πόνυ, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολ- 85 λῆς μὴ τ ἀφροδρομῆς, συνεχῦς [e] δὲ τ [f] θυραυλίας, ἑωθεν τε ἐξανιστάμενον, πρεμένειν ὠθούμενον, ϗ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τε- 90 λοῦντα τ μνήμης γ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐθητ ὑπὲρ τ ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ γ θεραπευομένυ

[d] Δὲ] Δὴ *J. H. S.* Fl. Δὲ *P. W.* [e] Δὲ] Καὶ male *S.* sola. [f] Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Bourd.* [g] Συρίζοντι] Ita constanter legitur: fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* [h] Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. [i] Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *J. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τῦ δράματος] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *J. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ὡ ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀλατρίδειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *J. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh.* *J. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Cels.* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex Εὐχ. c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ὀνομακλήτ. Λ.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαλολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. I. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὄνομα & κλήτορα discretim legisse; frustra. *J. F. R.*

μένε ἀξίωμα, καὶ χρώμαλα αἰρεῖαζ, οἷς ἂν ἐκεῖνϛ ἥδηλαι, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προς-
κρούῃς βλεπόμενϛ· καὶ φιλοπόνως ἔπεαζ, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τ οἰκετῶν προω-
θούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπλη-
ροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς
ἡμερῶν.

Ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ
σε, καὶ [a] προσκαλέσας εἴρηταί τι, ὧν ἂν τύ-
χῃ, τότε [b] δὴ τότε πολὺς μοὶ ὁ ἱδρὼς,
ἀθρόϛ δὲ ὁ ἴλιγγϛ, καὶ τρόμϛ ἄκαιρος,
καὶ γέλως τ παρόντων ὑπὲρ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ
πολλάκις ἀποκρίναζ δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς
τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς
λέγεις. τοῦτο οἱ μὲ χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν·
οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀ-
παιδευσίαν. σὺ δ' ὢν ὑπισφαλέστατης πει-
ραθεὶς τ πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες
καταδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τ ἀπόγνωσιν.
ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲ ἀΰπνους νύκτας ἰαύ-
σῃς, ἥμαλα δ' αἱματόεντα ἀφαγάγῃς, ἤ,
μὰ Δία, τ Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τ Πριάμου
Περγάμων, ἀλλὰ τ ἐλπιζομένων πέντε ὀβο-
λῶν, τύχῃς δὲ καὶ τραγικοῦ τινϛ θεοῦ σωι-
στάντϛ, ἐξέτασις τἀντεῦθεν, εἰ οἶδα τὰ
μαθήμαλα· καὶ τῷ μὲ πλησίον ἡ ἀφθονία
οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ·

bus suscipere oportet, ad dignitatem nem-
pe ejus quem colas, & colores eligere,
quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo,
neque offendas si forte te videat; tum stu-
diose illum assectari, vel praecedere potius
impulsum a servis, & quamdam quasi pom-
pam implere. Ille vero multis deinceps die-
bus neque adspicit te.

11. Si vero aliquando felicissimus sis,
& videat te, & ad se vocatum rogaverit
fortuitorum quiddam: tum sane sudor
multus, & crebra vertigo, & tremor in-
tempestivus, & risus praesentium de aestu
tuo: & saepe cum respondendum sit, quis
Achivorum rex fuerit? respondes, mille
illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
pudorem appellant, audaces vero timidita-
tem, & maligni, inscitiam, tu vero pri-
mam tibi humanitatem periculosissimam ex-
pertus, discedis tuam ipse damnans metucu-
losam diffidentiam. Cum vero multae tibi
inde *noctes sine munere somni*, *sanguineique
dies* transierunt, non Helenae sane caussa,
aut Pergamorum Priami, sed quinque quos
speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus
aliquis obvenerit, qui te commendet; exa-
men inde instituitur, an literas noveris? Ac
diviti quidem illa non insuavis exercitatio,
qui laudetur per hanc occasionem, & feli-
citatis nomine praedicetur; tibi vero certa-
men

a Προκαλέσας εἴρηταί τι] Sic Edd. &c. προσκαλέσεταί τι W. b Δὴ τότε] Deest in S. c Ἰαύσῃς] Ἰαύῃς W.

5. Ἴλιγγϛ] Ὅταν περὶ τὴν * καρδίαν στρόφϛ γένη-
ται, ἐπακολουθεῖ σκότϛ, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

* Καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. *Foes. oecon. Hippocr.* Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου. *Oris ventriculi dolor cum tormini-
bus*, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. *J. F. R.*

13. Καταδικάσας] Ἀντὶ τοῦ καταγνόντας. *V.*

94. Χρώμαλα] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. *M. du S.*

Ibid. Οἷς ἂν ἐκείνοις] Castigo ἐκεῖνϛ. *J. Br.* l. modo adducto. Sed ἐκεῖνϛ ego in omnibus jam inveni. *J. F. R.*

3. Εἴρηται] Nimirum lego ἴρηται, εἴρηται nondum observavi active positum; melius ad ἴρηται convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* *J. M. G.*

4. Τότε δὴ τότε] Conf. supra *de Sacrif.* §. 14. pr. τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in *Merc. cond.* male omissa in Ed. *Benedict.* *J. F. R.*

13. Καλα-

men de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim alios esse eadem quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris: porro metuas & speres, & ipsius invultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum quae dicis videatur, perisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas & bona cum spe adstes.

12. Est autem vero simile, multos esse qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de caussa tibi offensus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τ̃ ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαν[τ]ος βίε τότε προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλε δὴ καταδεχθῆναι, πρὸς ᾧ πρότερε ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν εἰς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲ ἀντεξελαζομένοις φθονοῦντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλυς εἶναι τ̃ αὐτ̃ ἀντιποιεμένυς) αὐτὸν δὲ πάντα ὡδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβέμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνε πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μὲ ἐνφαυλίζοι τι τ̃ λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν [d] ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐελπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας, καὶ ἄλλυς ἀντὶ σὲ τιθεμένυς ὧν ἕκας[τ]ος ὥσπερ ἐκ λόγε τοξεύων, λέληθεν. εἶτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲ δοκεῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή· μέσος ὢν τοσύτῳ χρόν[ῳ], καὶ πολυπραγμονεῖταί σε ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βί[ος]· κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνε, ἢ γείτων ἐκ τιν[ος] εὐτελῦς αἰτίας προσκεκρεκὼς, ἀναχρινόμε-ν[ος] εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τῦτ' ἐκείνο, ἐκ τ̃ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

[d] Ἀκούοι] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius.

13. Καλεσθικάστας] Καληγορήτας. *J. B.*

14. Πολλὰς μὲ ἀύπνους &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἤμαθα δ' αἱματόεντα] *Hom.* Il. I.

Ὡς ἐ ἐγὼ, πολλὰς μὲ ἀύπνους νύκτας ἴαυον
Ἤμαθα δ' αἱματόεντα. *J. Br.*

17. Ἀλλὰ τ̃ ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Græcos æstimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quæ regibus suis præbebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Græcis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluisse. *J. P. a G.*

Ibid. Πέντε ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τιν[ος] θεοῦ] Affine est adagium huic, *Deus e machina.* *J. Br.*

Τραγικοῦ τ. θεοῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios eorundem rerum esse competitores) modo existimes, te non omnia uti par erat*, dixisse, *modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούοι] Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41. Adde eandem significationem τ̃ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I. qui κόμων βαθείων similiter dixit: Nostrum infra, c. 19. & saepe alibi. *J. F. R.*

46. Ἐκ τ̃ Διὸς δέλτων] *Erasmus* in paroemia: *ex Jovis tabulis testis.* *J. Br.*

Ἐκ τ̃ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J. B.*

εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι. [a] μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] τῆς εὐχῆς μειζόνως· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵληφας, ἢ τῶν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τὸν τελεσθέντα μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὸ ἄλλως τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

[a] Μόνως] Μόλις margo *AIW.* [b] Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Ἐκ τύχης μειζόνως *J. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μειζόνως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μειζόνως adscriptum erat ad marg. *AIW.* [c] Οὔτε] Sic W. & V. ὅ δὲ discretim *J. H.* Fl. ὅδε conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Παροιμιά ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προσπέσῃ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων * γάλα. *V.* (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ. C.)

* Γάλα] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ εὐτύχησε πόλις, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ὧν τυχῆς μειζόνως] Leg. ex Mss. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μειζόνως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Impressi omnes ὧν τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μειζόνως. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μειζόνως, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εῖς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in adag. *Copiæ cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρνίθων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV.

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum caussa adsumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso jam convictu fiunt. Considera autem ipse dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditialem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, &, apage, inquiens, a te ne ego? &, me Hercules non fiet, subjiciens,

τὸ τ' εὐχῆς, ἀποτείνασθα τὼ πόδε κατθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττουσα, ὧν ἕνεκα τ' ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, κ' οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τ' ζυγὸν ἐλαφρόν τε κ' εὔφορον, κ' τὸ μέγιστον, ὑπόχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλῶ, μᾶλλον δὲ ἁπάντων δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξ ἀκοῆς, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκώς.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τ' μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς ἂν πρόσεισι παράγγελός τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, προσβύσαντα ἐς τ' χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι [d] δοκῇ, τὰλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ [e] ἀκκισάμενος, κ' Ἄπαγε, πρὸς σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

[d] Δοκῇς] Sic M. & emend. *Vorst.* δοκεῖς Edd. omnes. [e] Ἀκκισάμενος] Ἀκοισάμβος male B2. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκκισάμβος] Προσποιησάμενος, ὑποκρινάμενος. *V.*

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Fast.* V. 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλινος στέφανος] Metaphora ab athletis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ τ' εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτεινάσθα τὼ πόδε] *Erasmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

Ἀποτεινάσθα τὼ πόδε] Quod pag. 237. dixit ἐξαπτιάζεσθα. sic in Paras. ὕπτιος ἀφεικώς, tangit *Casaub.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

84. Προτέλεια] Metaphorice sumit προτέλειαν ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt πρωτοτέλειαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiast. *Æschyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοκῇς] Emendatio *Vorstii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκκισάμενος] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorstius* tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo; verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκοισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ] *Abs te ego quicquam sumam?* *J. Br.*

γένοιο [a] ἐπειπὼν, τέλος ἐπείθη· καὶ ἄπει-
σί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθα-
ρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν [b] ὡς κοσ-
μιώτατα σχηματίσας, λησάμενος ἥκεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρό-
καλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν, φορτι-
κόν. αὐτὸ δὴ τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσ-
ελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ
τις παλαιῶν, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοὺς
πλουσίους, μετὰ δύο που καὶ δέοντα τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἅτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ὑπολήψεται· οὐδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ὑποσκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν οὖν τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ πολλαχοῦ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, [g] τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] καὶ τὸ χειρόμακτρον

denique persuaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste depromta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis accumbere jussit paullum supra divitem, post duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingressus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas observant. Nec ipse dives non hoc curat, sed praecepit etiam servorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum saepe circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem servi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, rident, signumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenasse, quod novum tibi insolens-

que

a Ἐπειπὼν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετεία] Οἰκετία W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς πολλακὰς. *Th. Marcil.* Sed vulgatum servat M, & Edd. omnes. f Ἐκ περιωπῆς] Deest in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. *F. P. S.* &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic *F.* in reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπειπὼν] Sic M. In reliquis ἐπειπών. *M. du S.*
Ibid. Τέλος ἐπείθη] *Tandem flectitur.* *F. Br.*
Ibid. Καὶ ἄπεισί σοι] *Ac discedit, te late diducto ore ridens.* *F. Br.*
93. Ἐγχανὼν] Vid. supr. *Dial. mort.* V. med. *M. du S.*
94. Ὡς] Sic M. ut Συγγρ. c. 12. & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. *M. du S.*
Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis seq. *F. B.*
1. Ὑπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμποσ. c. 9. vel ὑπὸ τὸ πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸ πώγωνα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9. & *Theophr. Char.* π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. *M. du S.*
3. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit *Heliod.* lib. 2. *F. B.*
Ibid. Διὸς τὸν οἶκον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 75. *M. du S.*
4. Τεθαύμακας] Et apud *Cic.* in parad. *F. B.*
11. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς πολλακὰς. *Th. M.*
Ibid. Ἐκ περιωπῆς] *Limis oculis.* *F. Br.*
Ἐκ περιωπῆς] Attenta consideratione, *circumspicientia, Gellius.* πρόσοψις *Hesych.* *A. V.*
Ibid. Περιωπῆς] Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. *F. B.*
13. Ἐκπεπληγμένον] Iterum infra c. 42. *M. du S.* Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit pr. c. 16. proxime sequentis. *F. F. R.*

16. Καὶ

que sit mantile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere cum sitis, poscere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad singula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri caussa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis usurus, & aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter adridentes, venustiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

i τιθέμενον· ὥσπερ ἓν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα k πιεῖν αἰτεῖν τολμᾷν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων προβεβλεβέντων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τῶν χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸ πλησίον δεήσει, κἀκεῖνον l ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ κἀκεῖνο m εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτοῖς ἐξ ἰσομοιρίας. οἴει γοῦν εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ πολλὰ καὶ μειράκια ὡραῖα διακονούμενα, καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διαγωγήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο n φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τοσαύτης εὐ-

i Τιθέμδον] Τιθέμενοι *F.* & Fl. m. Deesse autem in *H.* notaverat *M. du S.* falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *F.* quæ — οι habet cum Fl. k Πιεῖν] Ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. l Ζηλοῦν] Δηλοῦν W. male. m Εἰσέρχεται] Ὑπεισέρχεται margo *A W.* n Φθέγγεσθαι] Ἐπιφθέγγεσθαι M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *F.* est. W. Fl. & *F.* habent τιθέμδοι pro τιθέμδον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμδον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Hesych.* interpretatur Clar. *Casaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. *J. B.*

30. Τὸ μηδὲν ὤν] Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20. τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν ὄντα. Et in Ἀναδ. c. 25. Vid. & *Plat.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ὤν] De phrasi opposita εἶναί τι agentes supra ad *Revivisc.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *J. F. R.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. *J. B.*

32. Τὸν βίον] Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart. J. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *J. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Athenienses alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam; οἰνοχόων τε ὁμιλοῦσι παρ' αὐτοῖς εὐμειρακίων ὡραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *J. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τοσ-

εὐδαιμονίας. φιλολησίαι τὸ ὀπὶ τούτῳ. καὶ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, παρέπιέσοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ πολε προσειπών· σὺ δὲ λαβών, ὅ, τι μέν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονος δ' ἦν ἀπὸ τ προποσεως ἐκείνης πολλοῖς τ παλαιῶν φίλων γεγέννησαι, καὶ πρότερον ὀπὶ τῇ καλακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἥκων, πρὸ κρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς ἦν καὶ τοιοῦτός τις [c] περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τοῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς [e] ἐλείπετο, καὶ τ ἄρτι [f] ἐσεληλυθότων ἐς τ οἰκίαν, δουλτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ὄφελος ἐφ' ὅτῳ προλιμῶν ἡμῶν; ἐ ῥημάτια δύσμηνα λέγοντες, οἰόνταί τι πλεονεκτεῖν ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ, ἐ γ' εἶδες ὅσα μὲ ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ προκειμένα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως· ἐ δ' ὄναρ λευκοῦ πολε ἄρτου ἐμφορη-

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & jam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris qui multorum jam annorum servitutem exhausere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: &, solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num sermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo adposita sibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem umquam

a Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὶς. b Ἀπειρίας] Ἀπορίας male, Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. c Περὶ σοῦ λ. ὁ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. d Ἡμῖν] Ἡμῶν M. e Ἐλείπετο] Ἐλίπετο M. f Ἐσεληλυθότων] Constans scriptura. g Κατέφαγεν] Κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν, ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ, λαβὼν τ δοθεῖσαν αὐτῷ φιάλην πιὼν, τὸ λοιπὸν ὠθεῖ τῷ φιλῳ καὶ τὴν φιάλην χαριστάμενος. V.

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis est, τὶς. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. M. du S.

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, *veterem convivam*. J. B.

Πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων] Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35. existimarat ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὀδύνην, λύπην. Eurip. in Cyclope vs. 10. — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79. Alcest. 354. Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαντλεῖν (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) noster infra de *mort. peregr.* c. 5. quod similiter tuetur Jens. in Lectt. Luc. p. 367—8. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. J. F. R.

56. Ἀνέωκται] *Patet*. J. Br.

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graeculus esuriens*. AE. M. Idem Scholion habet F. Gujet. J. F. R.

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* est? immo *vacuus*. Sed τὸ *plenum* significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, *omnia vastitatis plena*. J. F. R.

62. Λευκοῦ πόλε ἄρτου] *Albo pane*. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόνος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. G. C.

Λευκοῦ . .] Lepidum est, quod de Hispano homine com-

quam candido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto jacebit miſere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte jam ad calumnias ſe parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus juſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſurgere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia

ϑεὶς, ὅτε γε Νομαδικῆ, ἢ Φασιανῆ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καλαλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πένθ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά σου ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποθούμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ παληθῇ πολλάκις, καὶ τῷ πηλῷ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίψεται· κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ τρέφουσι, καί σου ἤδη καὶ πρὸς ἀλλήλους τινὲς αὐτῶν διαπτύουσιν.

Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τὸ γαστρὸς ἐπείγεσθαι, πονήρως ἔχεις· καὶ ὅτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, ὅτε μένειν ἀσφαλές. πλεονομένῳ τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παρειόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὐ-

h Καὶ τοῦ πηλοῦ] Καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo *AiW.* omittit ὑπὸ. *i* Ἀναπλαοθῇ] *Conſt.* ἀνεπλασθῇ male. Sic notavit *du Soul.* Credo indicare volens ἀναπλασθῇ conſtantem eſſe lectionem. At margo *AiW.* recte habet ἀναπλησθῇ. *k* Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. *l* Γιγνομένων] Sic Fl. *P. H. S.* Γινομένων *J.* & M.

67. Ποτνιώμενον] Δυσφορούντα. μ᾽ οἰμωγῆς διακαλούντα. *V.*

commemorat alicubi *Wagenſeilius*, eum in contubernium principis adſumtum, collare micis panis candidi reſperſum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſcilicet omnes, quo pane veſceretur. *J. M. G.*

63. Νομαδικοῦ ὀρνέου] *Gallinae Africanae* ſeu *Numidiae.* Horatius *Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. ſaepe adlato: ita ſcribit ὀρνέου pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidiae* pro *Numidicae.* *J. F. R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E ſervis quispiam.* *J. Br.*

70. Καὶ τοῦ πηλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepoſitionem nullus dubitavi, praeeunte margine *AiW.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogis exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπληθῇ pro ἀναπλαοθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepoſitio, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω ſaepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa ſine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia jam nihil opus eſt, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπληθῇ notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J. B.*

αὐτῆ βέλεσθαι) κόλασιν ὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὴν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχὴ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ κ) Δαλυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τῆτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, κ) ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, ὃν ἐμοιγε τῆ θύμῳ, κ) τ' λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βέλομαι, κ) ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐσθιομένῳ. ἵνα γῆν σοι τ' [b] ὀξυρεγμίαν τ' ὀπὶ τούτοις παρῶ, κ) τ' ὀρ τῇ νυκτὶ ἐμεῖν, ἑωθεν δεήσει σοὶ ξ μισθῆ ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσον τε κ) ὁπότε ξ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων δὴν [d] δύο ἢ τριῶν Φίλων, προσκαλέσας σε, κ) καθίζεσθ κελεύσας, ἄρχεσθ λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποιά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, κ) ὡς τύφος ὀν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγῴδητα δὲ, κ) πεζὰ πάντα, κ) δημοτικά· χρὴ δέ σε ἔτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰ εἰ τὸ κυριώτατον, τ' ψυχήν σοι τ' [e] ἐμαυτῆ, ἢ καὶ, νὴ Δία, τ' παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶ ἄλλων μὴ [f] ἐπίσης ἡγούμενω

enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, decepa & candido sale jucundius, cum volo & quantum volo, libere sumenti; ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere jusso, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

a Ἐσθιομένῳ] Ἐσθιομένων W. & Fl. & margo *AIW.* Vulgatam habent *F. P. H.* & P. b Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορύγμιαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes, excepta P. c Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P.S.* & Fl. item W. & L. & margo *AIW.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *F.* pejus ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. f Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *F.* quae ἀπίσης, & Ms. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτῆ] Omnes Edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. *F. F. R.*

96. Ὀξυρεγμιαν] In Ed. *Par.* ὀξυρεγκίαν legebatur; sed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. *F. E. R.*

4. Ἀτραγῴδητα] *Omni fastu atque apparatu carentia.* *F. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *F. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. *M. du S.*

14. Εὐνοίας] Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσεληλύθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τ' δ' ἄλλων ἕνεκα, τ' εὐοίας τ' παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἰδὸς ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε. male in novissimis εἰδὸς pro εἰδώς. Deinde versus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus,

Χείλεα μέν τ' ἐδίην' ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.

Est ex Il. X. vs. 495. ubi plane ita scribitur. *F. F.*

18. Ἐν ἑορταῖς] Utpote Saturnalibus. *F. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν] Cl. *Jens.* Lectt. Luc. p. 9. bene observat, falli *Thom. Magistrum*, qui εἰκὸς ἐστι numquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum noster supra, in *Nigrin.* §. 23. Φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἦν. *F. F. R.*

29. Τὸ-

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum caussa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis ejusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nescius haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

δεσπότῃ. ἐπεὶ δὲ καὶ ὡρίσθαί τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες ἔχον σε τρόπον, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθῷ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τὰ δ' ἄλλων ἕνεκα, τὰ εὐνοίας τὰ παρ' ἡμῖν, καὶ τιμῆς, ἣν πᾶσι πᾶσιν ἕξεις· ὅμως δ' ἔστιν καὶ ὡρίσθω τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βέλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλταλε, κἀκείνων, ἃ σοὶ ἐν ἑορταῖς [g] ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνεθέμεθα. [h] πολλαὶ δέ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι [i] ἐπιβάλλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν χρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε ἀφεῖσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, [k] συνίης μὲν ῥέμα τὰ μικρολογίας, [l] σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ [m] εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' [n] ἐδίην', ὑπερῴῳ δ' οὐκ ἐδίηνε.

Te-

g Ἐτησίοις] Διετησίοις M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo *AIW.* i Ἐπιβάλοις] Ἐπιβάλλοις W. k Συνίης] Συνείης M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχέσεις. *Coll.* Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἰδὸς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. n Εδίην'] Ἐδίηνεν omnes Edd. & M. male.

28. Τιθασσὸν] Τιθασσὸς ὁ ἡμερῶν. καὶ ἀτίθασσον ὁ ἀνήμερον. *V.*

29. Τάλαντα — μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν] Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elsner.* ad I. *Thess.* 3. 3. μηδένα σαίνεσθαι &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑπόσχεσιν, vertatque: *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem ὑποχέσεσιν legisse, pro ὑπόσχεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, si quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel ἀλλὰ videtur intelligendum, ut fit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Gesn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχέσεις] Γρ. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν] Melius infra est: χείλεα μέν τ' ἐδίην'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X, 495. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίην'] Sic restituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίην'] Ἐδίηνεν editum erat, in medio versu, quod mu-

Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἃ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα καὶ πράγματα εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ [a] γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ λημψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, [b] ὁμογέρων τις, ὢν παίδων κολακείᾳ σύνηροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατός εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὃν οὐκ ἐροῖς, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὸ πρώτιστον οἰκίαν τὴν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. [c] εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν [d] εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, [e] συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐπομπίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν [f] τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν δὲ νομίζω, εἰ μὴ πάνυ [g] ἄσω-

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Crœsi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae caussa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem acceptarus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

[a] Γίγνοιτ'] Γίνοιτ' M. [b] Ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὠμογέρων male omnes Edd. ὠμογέρωνίς conjunctim. *J.* & M. [c] Εἶδον] Εἰδὼς L. male. [d] Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in *AIW.* & ante δέοι repositum. [e] Συνεῖναι] Τὸ συνεῖναι margo *AIW.* [f] Τῆς τοιαύτης] Sic *J.* Ald. *S.* Fl. *H.* & M. ἐκ τοιαύτης *P.* Fr. *B2.* Εὐ τοιαυτ. *Marc.* & *Graev.* male. [g] Ἄσωτ' εἰ] Ἄσωτός εἰ *Vorst.*

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπερῴου] *Hom.* Il. X. *J. Br.*

38. Μέσον] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. *M. du S.*

42. Ὁμογέρων] Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὠμογέρων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Υ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in *vit. Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ὠμὴ δ' ἔτι συμπεπηγυῖα. Ἐτ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γεγηρακὼς, ἀφ' λύπῃ ἢ συμφορᾷ. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. *M. du S.*

Ὁμογέρων] *Soulii* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὠμ. *J. F. R.*

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter dictantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. *J. M. G.*

57. Μισθὸν εὐ τοιαύτης] Ἐκ τοιαύτης. *Th. M.*

Μισθὸν τ. εὐδ.] *B2.* *Fr.* & *P.* μ. ἐκ τ. quod cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. *M. du S.*

Μισθὸν εὐ τοιαύτης] Quod ἐκ pro εὐ conjicit *Marc.* recte quidem; sed ἐκ habebant Edd. *Par. B2.* & *Fr. Graeviana* autem absurdum illud εὐ servarat. Nos jam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & *Cod.* M. *J. F. R.*

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas ſpes tuas.

21. Tamen boni conſulas neceſſe eſt: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipſi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec ſenſim plane manſuetus illi fias. At qui extra familiam ſunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos eſſe, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum eſſe. Tu necdum ipſe vides, qua re felix illis eſſe videaris: gaudes interim, & ipſe te decipis, & futura ſemper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu ſperaveras accidit, & quod eſt in proverbio, Mandrabuli more ſuccedit negotium, quod ſingulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

22. Paullatim itaque & quaſi per obſcu-

τ@ εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, ϗ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ὃ γὼ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τ' χαλινὸν, μύσας, ϗ τὰ πρῶτα εὐάγωγ@ εἶ πρὸς αὐτὸν, ὃ πάνυ ῥᾳδίως σπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμεν@. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὴ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τ κιγκλίδ@ ἀφιλτάτους, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, ϗ τ πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, ὃ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, ϗ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, ϗ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθ νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνετ· ϗ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ [h] Μανδραβούλῳ χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τ ἡμέραν, ἀποσμικρυνόμενον, ϗ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον.

[i] Ἡρέμα ἴσ ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τό-

h Μανδραβ.] Μανδροβούλου M. Et ſic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo *AIW.* *i* Ἡρέμα ἴσ] Ἡρ. ἴσ ϗ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τ ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὼ * Μανδράβουλ@ ὅτ@ εὑρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν τρόπαιον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ † ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. *V.* (μέμνηλαι Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Διὶ κακουμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράβελ@] Μανδρόβελ@ bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, ſed merito correxit *M. du S.*

† Ἔτει] Ἔτη editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης εὐδ.] Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτης εὐδ. pro vulgato εὐ. *J. M. G.*

58. Ἄσωτ@ εἶ] *Vorſtium* legere ἄσωτός εἰ, accentu enclitice trajecto, notat *Soulius*; ſed vix mihi perſuadeo eum tam craſſe errare potuiſſe, cum Grammatici doceant ſecundam perſon. ſing. verb. εἰμὶ, non eſſe encliticam. Cujus rei rationem eſſe credo, ut vitetur ambiguum, ne ſcil. confundatur cum particula εἰ atona. *J. F. R.*

63. Μύσας] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἢ μὴ γαμεῖν χρὴ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς φέρειν,
Μύσανθ' ὅλην τὴν ὄψιν, ϗ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Ἰσ. β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Eraſmus* in paroemia: *Mandrabuli more res ſuccedit.* *J. Br.*

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quæ vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὼ Μανδράβουλος ὅτ@ εὑρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν τρόπαιον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, ϗ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διὶ κακουμένῳ. *J. B.*

Ἐπὶ Μανδραβ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῷ Μανδρ. & *Zenob. Æl. de anim.* XII. 40. qui Ariſtotelem adducit teſtem. *M. du S.*

78. Ἡρέμα ἴσ] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mſſ. W. & P. Cum vero tria illa verba abſint ab omnibus Edd. & gloſſam oleant, non recepi. *J. F. R.*

τότε πρῶτον ἀφαβλέπων, ἄρχῃ καλανοεῖν, ὡς αἱ μὲ χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὑπόχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες ἔτοι ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ὀπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ὀπινῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καμαληρὰ καὶ ἀφόρητα. ἀκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμαλγος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς, σὺν ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπαλρίδιον σεαυτὸν οἰέσθω. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, καὶ ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καλαλείψων, ἴθι, ἐπειδὰν ὑπὸ τοιούτῳ σαυτὸν καλαλείαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὅτῳ ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος ἂν, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ ζητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ὑπὸ μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυνηραφείς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολ-

ram lucem tum primum perspiciens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc solum, an labor insit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, & omnino servile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstipo capite praestabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tamquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui sero discas, atque aetate jam provecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Constans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Constans Edd. lectio, cui consentit M. c Εἰ καὶ] Κἂν L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, scriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ] Sic & infra Ἑρμ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falso legebatur τοῦ ὀδοῦ. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & supra Reviv. c. 27. ac saepe alibi. *J. F. R.*

2. Θηθεύεις] *Homerica* dictio, ut illud sequens ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Ex *Odyss.* T. 341. *M. du S.*

Ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Hemistychium est, ait *Brod.* Miscel. IX. c. 13. m. Interim ἀεικελίῳ apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem ejus ostendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipsi Interpres dum subjungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Casaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis servos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutem suam lugent. *J. B.*

10. Πονήρως ἀπαλδάτειν] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονήρως est misere, πονερῶς male, & πόνηρος, *agricola*, *laboriosus*, *molestus*, *miser*, πονηροὺς *malus*. Vid. si quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 265. & *Ammonium* de simil. & differ. Ἀπαλδάτω autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te ſubiens libertatis recordatio, & reſilire facit non numquam, & ea ipſa de cauſſa ſervitute male defungi. Niſi forte illud ſatis eſſe putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis ſub vocali praecone veniiſti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, inſtantibus Kalendis permiſtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui ſervi porriges, capiesque quidquid eſt quod tibi datur; haec vero venditio eſt: praecone quidem non erat opus in viro qui ipſe ſuo ſe praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quaſi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praeſertim ad eum, qui Philoſophum ſe ferat, ſi te navigantem hoſtis, qui ſubmergere navim poſſet, vel pirata vendidiſſet, miſerareris te, ut praeter dignitatem calamitoſum. Aut ſi quis, manu injecta, ſervum te ſuum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce teſteris: & te ipſum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum ſi natus eſſes ſervus, tempus erat libertatem circumſpi-

λῆ ἄξιον τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας [d] ὑπιοῦσα, καὶ ἀποκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ὀφ' τῇ δουλείᾳ [e] πονήρως ἀπαλλάττειν. πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίᾳ μηδὲ [f] Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τὰ νουμηνίας ὀπτάσῃς, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἀνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ [l] τὴν δεσπότιν.

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὴν φιλοσοφεῖν φάσκουσα) εἰ μή σέ τις ἢ πολέμια καλαπονλιστὴς συλλαβὼν, ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο· ᾤκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμενος, ἥγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐδόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῇ ἡλικίᾳ, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθε-

d Ὑπιοῦσα] Ὑπτιοῦσα M. male. *e* Πονήρως] Πορηρῶς Ex Fl. Sed in vulgata conſpirant ceterae. *f* Ζωπυρίωνος] Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. *g* Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίνιω male *f.* ſola. *h* Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. *i* Καὶ] Deeſt in *f.* *k* Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes exceptа Fl. quae διδώμενον expreſſit. *l* Τὴν δεσπότιν] Sic *f. P. H. S.* M. & P. δεσπότῃ male Fl. *m* Συλλαβόμενος] Λαβόμενος M.

2. ubi βελτίον ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρον ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus verbi uſus, ut pluribus de eo agere locus non ſit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Theſ.* Alia de eodem verbo vid. ſupra. *f. F. R.*

11. Πυρρίου] Iterum in Τιμ. c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. eſt §. 22. *Tim.* ubi conſule notam ſatis amplam Cl. *Hemſterh.* *f. F. R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quoddam mancipium.* *f. Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum eſt, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipſa verſ. Latin. expreſſerint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *f. F. R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Τοξ. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis eſt, διδόμενον. *M. du S.*

20. Μνησάμενον] Rurſus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καλαπονλιστὴς] *Pirata.* *f. Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. ſupra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τῇ ἡλικ.] *Id aetatis.* *f. Br.*

33. Φι-

θερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας; οὐδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγους αἰδεσθείς, ἃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλεύθεριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ ψεγαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει [a] Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὴν [b] χθιζὸν [c] πηλὸν ἔχων [d] ὁπὶ τοῖν σκελοῖν· ὅτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ὁπὶ ταῦτά σε

cere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi herba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & majorem partem malorum. In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae despe-

a Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. Ἀσιακῶν L. Ἀσιακῷ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. b Χθιζὸν] Χθυζὸν *J.* male. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ἐπὶ] Ἐν *Th. Marc.*

46. Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιοῦ * Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. *V.*

* Λατίνοις] Λατίνοις editum erat. Mutavit *Soulius*, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνοις, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiast.* λατίνοις scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ει, ut *Liris* amnis Λεῖρις *Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λείριος, item Εὔξεινος *Pontus Euxinus*, idem ubique. *Cluver.* quidem L. III. c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τήλεφος γάρ —— ὑποκληθεὶς Λατῖνος. Sed in ipso *Suid.* legitur Λατῖνος, & Λατῖνοι. Certe in Edit. qua utor, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quosvis. *J. F. R.*

33. Φέρων] Haec dictio vacare potest. ait *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo *Luciani* dialogo sit petitum; mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque φέρων ἀπημπόληκας erit: *in voluntariam servitutem te tradidisti.* Confirmant sententiam meam verba quae supra c. 9. habuimus: αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. *Kuhnius* in Ael. V. H. III. 22. ἔφερε βασάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Cl. *Periz.* & id & praecedens ἀποφέρειν ἀρόμενον ait significare: *sublatum auferre.* Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, ὥστε φέρων αὐτόν τε —— ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad *Polluc.* V. segm. 48. φέρουσα ἐπέγραψεν exponens: *data opera inscripsit.* Addit ibi quidem: *Est ubi* ὁ φέρουσα *plane otiosum videtur.* Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀποῤῥίψῃ φέρων, & forte in aliis a *Budaeo* adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. & 39. *de mort. peregr.* & *Periz.* ad Ael. V. H. VIII. 14. *J. F. R.*

34. Ἀπημπόληκας] Constans lectio & vera; quare supra *Rev.* c. 27. falsum illud ἀμπηπόλ. recte correctum est; conf. hoc *Dial.* c. 23. pr. *J. F. R.*

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Haec verba saepissime solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius

He-

desperatione ad haec devenires ? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supereſt.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo inesset huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviſse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς ὐχ ὑδαλ@, ὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ ϖεμμάτων, καὶ [e] ὄψων, καὶ οἴνυ ἀνθοσμίυ ὀϖθυμῶ', ἑάλως, καθάϖ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως ⸌ ὀρεγόμενον τύτων λαιμὸν ⸍ ἀϕαπαρεὶς· ϖῶϕ ϖῶδας τοιγαροῦν [f] λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. ϗ ὥσϖερ οἱ ϖίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς ⸌ τράχηλον, ἄλλοις μὺ γέλωϊα ϖαρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔϖι σοι ⸍ ἰχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, ϗ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς Φυλέταις ϗ Φράτορσι, Φροῦδα ϖάντα, ϗ ὐδὲ μνήμη τις αὐτῶ'.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν ϖροσῆν τῷ ϖράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθέρυ δοκεῖν, οἱ δὲ ϖόνοι μὴ χ⸌ τὺς ϖάνυ τύτυς οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μειρικώτερά σοι ϖροστέτακται ⸍ Δρόμωνι ϗ Τιβίῳ ϖροσταγμάτων. ὧν μὲν γ' ἕνεκα ⸌ μαθημάτων ⸍ ὀϖθυμεῖν Φήσας ϖαρείληϕέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γ' κοινὸν Φασι λύρᾳ ϗ ὄνῳ; ϖάνυ γοῦν ὐχ

e Ὄψων] Ὄψου M. f Λιχνείας] Sic recte sola *S.* & margo *AIW.* Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit *Solanus.*

Hesych. verbo ἀγοραίου τέχναι. *J. B.*

Ibid. Βωμολόχοις] Sic *Aelian.* V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα ϗ γελοῖον. Rationem vocis ex *Suida* tradit ibi Periz. N. 4. *J. F. R.*

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. ϖλήθει ἀστείκῳ. *J. B.*

41. Ξενίζων τῷ τριβ.] Dixi supra ad *Nigr.* c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. *M. du S.*

Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. nostrum *Gall.* c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερον ὦμιλω αὐτοῖς. Et vid. *Bos* ad 1. epist. Petri IV. 12. Item *Elsner.* ad I. Petr. 4. 4. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ τρίβωνι] *Graeco pallio.* *J. Br.*

Τῷ τρίβωνι] Angl. τῷ ϖώγωνι. *J. B.*

44. Συγκλύδων] Συμμίχθων. *J. Br.*

Συγκλύδων] Συμμίκτων ϗ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. *J. B.*

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, versus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. *Casaub* ad *Suet.* Aug. *J. B.*

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave *Jos. Laurentio* credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam Dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX. 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum nôrat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. *M. du S.*

48. Συμπεριθεὶς] Aliud exemplar συμπεριπατεῖς. *J. Br.*

Ibid. Ἔτι τὸ χθιζὸν ϖηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad *Propert.* Eleg. 3. L. III. *Th. M.*

50. Θέρμων] *Lupinorum, cujuscunque cibi.* *J. Br.*

58. Λιχνείας] Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. *M. du S.*

59. Τἀπίχειρα] Τὰ ἐπίχειρα *J. Brod.* Sic ad praecedens verbum Ἀϕαπαρεὶς quoque commentatus erat idem, id esse a Ἀϕαπείρω, & paullo supra ad ἑάλως, esse ab ἁλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthaec omisero. *J. F. R.*

69. Δρόμωνι ϗ Τιβίῳ] *Postremae classis servitiis.* *J. Br.*

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τιμ. c. 14. m. citat *Soulius*, sed (jam est c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. *Hemsterh.* *J. F. R.*

72. Λύρᾳ ϗ ὄνῳ] *Erasm.* in adagio: *Asinus ad lyram.* *J. Br.*

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τὴν Ὁμήρου σοφίας, ἢ τὴν Δημοσθένους δεινότητα, ἢ τὴν Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καταλειπόμενον ὄγκῳ τυφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὸ πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς [a] προϊοῦσι, καὶ προπομπεύσειν αὐτοῦ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμασίων λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἑωθεν ἐξανιστάμενα, παρέχειν σεαυτὸν ὀρθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν· ὁδ' ἐπιβάλλων [b] ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν [c] τύχοι, λήγειν, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod supereſt fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet: Verorum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permistum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosis. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam paliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec umquam desiderari, sed mane surgentem praebere te ridendum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens ob-

[a] Προϊοῦσι] Προσιοῦσι P. Sed in vulg. consp. Edd. omnes. [b] Ἐνίοτέ] Ἐνί ὁτέ vitiose M. [c] Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honesta.* *J. Br.*

2. Ἀναλα πολλα &c.] *Hom.* Il. Υ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάταλα] *Ac declives.* Ἡ πόλις. *Urbs Roma*, olim in montibus sita. *J. Br.*

6. Καθίζεις] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molesta & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, exspectare. κάκεινον (δεσπότου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, συλλεγομένου μηδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ἀρθὰς ἐν ἀπορίᾳ ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος. *Et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi consideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumptum lectitas.* Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni, καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζοις foret longe rotundius. *J. J.*

Καθίζῃς] Sic W. Codex. In L. καθίσῃς. Cl. *Fensius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζεις. καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἄσιτόν τε ἐ ἄπολον] Non absurda sane Codicis L. scriptura σε pro τε exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio τε & καὶ apud omnes Auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. ὁρῶντές τε ἐ πάχοντες, & sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. E. 501. — καρπόν τε ἐ ἄχνας. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. vers. 33. πρεσβυτέρους τε ἐ νέους. Noster paullo supra ἰδιωτὰς τε καὶ πονευς. & sexcenties alibi. *J. F. R.*

13. Ἐς τὺπίσω] *Tu post tergum. tu neglectus es.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suspicatur Casaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athenaeus de laurea ad mustaceos Cato R. R. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forsan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. *Casaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. V.*

Ibid. Συνειλοῦσιν] *Cui reliquas quisquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα Parenthesis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἁσμὸς ἐστὸ λιμοῦ ἀναψόμενος. *J. Br.*

20. Παραψώμενος] Lucianus ut per omnes convi-

ctus

obviis, se neque in via curam musarum deponere, sed ipsum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miser partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, talis enim est urbs, ut nosti, post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemtissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

οὐδ' ὁδῷ βαδίζων, [d] ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν.

1 Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περιελθὼν, ἱδρωκάς τε καὶ πνευστιᾷς. κἀκείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου [e] καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας [f] ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ [g] ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς [h] παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοὐπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τῶν παραφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ [i] ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθείη ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ [k] παραψάμενος. οὐ μὴν οὐδ' ἡ

d Ἀμελής ἐστι] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, nescio. *e* Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. *f* Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγινώσκεις M. Sed prius servant Edd. *g* Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε L. *h* Παροῦσιν] Παριοῦσιν margo *A1W.* *i* Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. *k* Παραψάμενος] Sic *J.* & P. Παραψόμενος reliquae Edd. & M. παρειψόμ. *B2.*

2. Βάδην] Ἠρέμα ἢ θᾶττον, ἢ ταχέως. *G.* (cave posteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

13. Νεαλέστερος] * Κυρίως ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς ἰχθὺς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς. *V.*

* Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem observavit in Schol. ad καταπλ. 73. nisi quod ibi levi mutatione κύριον designat. *M. du S.*

ctus cum potentioribus partes amicum suum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque contingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, circumrosa ossa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame absorbeant. In verbis Graecis macula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παροψόμενος, lege παροψώμενος, a παροψάομαι. *J. J.*

Παραψάμ.] Genuina haec scriptura, quae in P. & *J.* Ed. reperitur. Vid. Κρ. ἐπ. versus fin. Ubi quamquam *tangendi* sensu usurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem sensu usurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. παραψόμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invasit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arrepturus*) vel *accepturus* (ed. Amst.) Sed, si quis audacior duas literas mutare sustineat, ille sensum habebit facilem & commodum, παροψώμενος, cum pane, opsonii instar, edens. *J. M. G.*

Παραψάμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jensii*, quam & Cl. *Gesnerus* amplectitur, immo recepissem in contextum, si verum foret, priscas Edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At cum il-

ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' ὅτε ὠὸν ἔχεις μόνος, ἐπεὶ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τὰ αὐτὰ ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε· ὅτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν [a] πλουσίῳ, παχείᾳ καὶ πιμελῆς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάτλα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἢν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως [c] ἐπιπαρόντος ἐράμενος ὁ Δάφνων τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προσετέθεικεν, ὑπολοιθορύσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐπὶ παντὸς ἢ τὸ Δαναΐδων ἵλεων ἔχειν, ἢ τὸ Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὸ λοπάδα

abeſt : ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adfectare ſemper, quae hoſpites & ignoti : (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur* : verum diviti pinguis & ſaginata ; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud : tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti

a Πλουσίῳ] Πλησίον M. b Ἦν ἐπιλίποι] Ἐπεὶ λίποι W. c Ἐπιπαρόντος] Sic *Gron.* recte voluit, nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. Παριόντος margo *AIW.* d Τὸ γὰρ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *F.* habeant προσψομ. Et P. atque Ed. *F.* προσψάμενος exhibeant, a παράπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *F. F. R.*

26. Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *F. B.*

Νεοττὸς] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c. *M. du S.*

28. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἐράμενος ὁ Δάφνων τὰ σοι προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατίθεικεν] Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem Δάφνων. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te praeſente tollens ea quae tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus ? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἐράμενος ὁ Δάφνων τὰ σοι προσκείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπιπάρειμι. *F. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρὼν. *M. du S.*

31. Ἡμέτερος εἶ] *Noſter es. tu e domo es ac familia.* *F. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *F. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *ſumine* vel *abdomine* ; cum fiat oſſium mentio : utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis*, *lactens* ; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta* ; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo : prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *F. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *F. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὴν χολὴν] Nam modicam eos habere liquet. *F. Br.*

43. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων] Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Cæterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum : nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente,

ti adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' ὕτω ταχέως ὑπολαμβάνειν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν [e] ὁπόσιον αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχουσι; καίτοι οἶδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδίστου τε καὶ παλαιοτάτου οἴνου πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις. θεραπεύων ἀεί, οὐ χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ [f] πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, ὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνῳ ἐς χόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οἶδ' αἰσχύνεται ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἄθρόα, καὶ ἡδὺν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα [g] ὅταν σε παροδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωλιχὸς ἀνθρωπί-

[e] Ὁπόσιον] Ὁπόσοι W. male. [f] Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίναν tamen B2. & 3. [g] Ὅταν σε] Ὅτὰν σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Gifan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀσίφας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνειν] Τῦ οἴνου additum in marg. *Ald.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀσίφας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν] *Hom.* Il. Υ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅτάν σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Editt.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acutî non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὥσπίς τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: eum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60. *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Iam nunc, & inceſtos a-*

πίσκῳ. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα ἀγορευομένοις, καὶ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμος καλαχείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τινι συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς [b] καλαδεδυκὼς, φεύγεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, ὅτι ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων [c] ὄπτεχάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι [d] δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶν ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. [e] ὁρᾷς γὰρ [f] οἷ τὸ προλιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ἐστιν. ὑποφαίης δ' ἄν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι, τῶν κληρους πολυλαλάντους, καὶ ἐξοχὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ οὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· καὶν ἔν τι [g] γοῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἐπίβλητος καὶ περιττὸς εἴης, ἀλλ' ἐδέ-πρως ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μεῖναι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμώζοντα καὶ ἀμελούμενον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris, & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe commode; cum videas quibus rebus honor & plauſus adjunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

a Γραμματίδια] Γραμματιδία W. Sed mutatum eſt. b Καλαδεδυκὼς] Καλαδεδοικὼς W. c Ἐπιψεκάσασαν] Ἐπισκυάσασαν P. L. & margo *AtW*. Nihil a vulgata abeunt *H. P. J.* Fl. d Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. e Ὁρᾷς] Conſtans lectio Edd. & M. f Οἷ] Οὖν male L. g Γοῦν] Οὖν W.

mores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπιψεκ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ σὺν Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω) ὕτως. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe ἐπισκυάσασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem aſtrorum curſu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιθαρίζοντα] Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant, vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alieniſſimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐν τῷ πράγματι] Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. *Ariſtoph.* Plut. 348. Ἐνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari poſſent, ni temporis anguſtia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Χρὴ ἓν χερσαίου βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρύνου intellexiſſe, hoc eſt *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranae terreſtres, quae in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae quae in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χερσ. βατρ. δ. δ. κ.] Repetit libro *adverſus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἠρέμα κὴ γελοῖον] Legendum eſt fortaſſe ἀλλ' ἠρέμα γελοῖον. *J. Br.*

Ἠρέμα κὴ γελοῖον] Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, nec quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ μὴ Δία γε δ.ψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε σήλῃ ἑώλου τι-

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἦν μὴν γ' κατείπῃ σέ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ [h] ἐπήνεσας τὴν δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος ὑμῖν μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ δὴν χερσαίου βατράχου δίκην [i] διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ τοῖς ἐπαινέταις, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλήν, ἥρεμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντι ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνα καλαχέαντες μύρον, καὶ τὸ στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα.

Ἦν μὴν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἡ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, ἐπ' ὀ κίνδυνος εὐ-

h Ἐπήνεσας] Ἐπήνεις M. *i* Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶτος margo *AIW*. *k* Πόρρω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *AIW*.

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. *V*.

25. Ἑώλου τινὸς] Χθεσινοῦ. ψυχροῦ. ματαιου. ἀναφελοῦς. ἀνυχρόυ. *V*.

τινὸς νεκροῦ, ἄγοντι ἐναγίσματα. *Nam eſurientem & certe ſitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic ὑχ ἥρεμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivis here: ſed nihil ſcidiſti.
Res ſalſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ἥρεμα] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ἥρεμα fere adhibet, ut: ἐδυχέσαινον ἥρεμα Mer. c. 6. ἥρεμα καὶ ἄχθεσθαί με. Ἰχαρ. c. 9. & Nigr. c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀνὴρ σίφωνα ἔχει δίψει δ' ἀπόλυσαι. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἥρεμα] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſth.* προσαχθῆς ἥρεμα recte vertit: *ſenſim cogare.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ἥρεμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἥρεμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. *J. F. R.*

85. Στήλῃ — νεκρῷ] Conf. ſupra Ἐπισκ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἐπισκ. c. 21. *M. du S.*

89. Ἦν μὲν γὰρ ὁ ζηλότυπός τις ᾖ] Ἦν μὲν γάρ. *Th. M.*

Ibid. Ζηλοτυπός τις ᾖ] *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

93. Ὧτα

εὐκαλαφρόνητος. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμετρῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ δὴν ὥσπερ οὖν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα καλακεῖαι, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἂν μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] Διαπείρας τῷ οἴστῷ μελαξὺ πίνοντος, τὸ [c] γνάθον.

Εἶτ' ἀπελθὼν ὀλίγον δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ᾠδῆν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὢ δείλαιος ἐγὼ φὴς, καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μεθύοντα τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἐμαυτὸν ἐνέσεικα. τίνος

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adspicientis quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum trajiciat.

30. Deinde egressus convivio paullum obdormiisti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miserum me inquis & aerumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodalibus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipse praecipitavi. Cujus rei causa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* b Διαπείρας] Διαπεῖραι ἂν *Marcil.* & *Pell.* Διαπείρας Edd. omnes. Διαπήρας W. c Γνάθον] Γνάθον ἔτρωσεν margo *A*1*W.* d Ἐλευθέρους] Ἐλευθερίους W. & P. e Ἐμαυτὸν] Sic recte *P. Fl.* & W. & margo *A*1*W.* Ἑαυτὸν male *J. H. B*2. *Fr. S.*

95. Προσεπιμετροῦντες] Ἀντὶ τοῦ καὶ * πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πέρα] Παρὰ editum erat, sed mutavit *M. du S.*

93. Ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ] Erasm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὦτα . . .] Vid. Xen. *Paed.* VIII. *Aristoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A. V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus suis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo lusit cum multo risu *Aristoph.* in Acharnis. *J. P.* a *G.*

1. Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. *J. Br.*

Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Explicat haec verba Cl. *Jens.* Lectt. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. vers. 55. ad verba, εἰς τὸ χρυσίον πάντες ἐδουλεύσατο. ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra *Brodaeum* ostendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Διαπείρα. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ οἴστῷ] Διαπεῖραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κίνδυνος, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ οἴστῷ] De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse, & quis credat Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam exstingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ οἴστὸν. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P.* a *G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non potest enim hic ferri participium. Forsan scripserit διέπειρέ σου, ut Ἐτ. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Æsc.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθον εἶτ'] Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Juntinae editor, asteriscum ad marginem posito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λέων χρόκῃ δεθείς] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos osten-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς ἔτός ἐστιν; ὅ γ' ἂν ἄλλως μοι πολλῷ πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ κλόγῳ, λέων κροκὴ δεθείς, ἄνω καὶ κάτω σεισύρομαι, τὸ πάντων οἰκλιστον, εὖ δ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, εὖ δὲ κεχαρισμένῳ εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [g] ὡς δὲ καὶ [h] ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, εὖ δ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὑτοῦ εἶναι [l] θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ ὅπι

f Μισθὸς ἔτος] Οὗτος μισθὸς W. g Ὡς δὲ] Ὥστε L. h Ἀχάριστος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo AiW. i Ἐνοχλῶ] Ἐν ὄχλῳ M. k Αὑτοῦ] Sic M. Edd. male αὐτοῦ. l Θέλω] Θέλῃ Edd. m Ἁρμόσωμαι] Sic ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσομαι.

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. G.C.

Λέων κρόκῃ δεθείς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud *Æl.* de *anim.* VII. 48. Et *Gell.* V. 14. *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. *M. du S.*

Λέων κρόκῃ δεθείς] Eraſm. in paroem. *Leo cordula vinctus. Brod.* Miſc. IX. 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro κρόκῃ errore typothetico, quibus illa *miſcell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκῃ & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim κρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma*. *Epict.* Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑψοῦται. *Nec avis ob floccos (plumas,) elata eſt.* Et a κρόκη forſan latinorum *crocus*. *J. F. R.*

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτου *J. Br.* l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi *Brodaeus* τοιούτου alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. *J. F. R.*

19. Τέχνῃ τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀρχ. c. 9. 21. Et *Mort Peregr.* c. 18. *M. du S.*

20. Ἀχάριστος] Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita uſurparint. *M. du S.*

24. Αὐτὸς αὑτοῦ] Ubi ex perſona *Mercede Conducti* Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὑτοῦ εἶναι θέλῳ ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτοῦ εἶναι θέλω. ἑαυτοῦ pro ἐμαυτοῦ, ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſo volo eſſe jucundior & gratior.*

Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτῷ γε ὁ ὕπνος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicit & reſpuit.* *J. J.*

Αὐτὸς αὑτοῦ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Clar. *Jenſius* in ἑαυτοῦ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum ait p. 1. B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθήνησι Ῥήτορες ὑπὸ τῶν ἐν τῷ λέγειν θερμοτήτος. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. *M. du S.*

Αὐτὸς αὑτοῦ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Jenſius*, ἡδίων αὐτὸς αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, idque pro ἐμαυτοῦ. *J. M. G.*

ὅπῃ γ σεμνῶ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, κ μονονυχὶ φθυκτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, κ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, καλεφρόνησεν εὐθὺς, κ διέπλυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, [a] τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ τὰ παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς.

Ἔτι σὺ ταῦτα ἀναλογιζομένῳ, ὁ κώδων ἤχησε, κ χρὴ τὰ ὁμοίων ἔχεσθαι, [b] κ περινοστεῖν, κ ἑστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὼ βωβῶνας, κ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις ἀναρκέσαι πρὸς τὸ ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, κ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸ πάλαι βίον ἀντίστροφα, κ ἡ ἀγρυπνία δὲ, κ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάματος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κώλυε ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττουσιν. ἀντέχεις δὲ ὅμως, κ πολλάκις καλακεύσας δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

gravitatem ſervo, inſuavis illi videor & tantum non fugiendus; ſin rideam & ad ſuavitatem componam vultum, contemnit ſtatim & deſpuit; & ſimilis mihi res videtur, ac ſi quis tragicam perſonam indutus comœdiam agat. In ſumma vero, quam aliam ſtultus ego vitam mihi vivam, hanc praeſentem ſi alii vixero?

31. Adhuc iſta cogitas cum tintinnabulum ſonuit, & conſuetus vitae tenor ſervandus eſt: circumeundum eſt, ſtandum eſt, unctis prius ſummis femoribus poplitibusque, ſi velis durare ad inſtans certamen: tum coena ſimilis, & in eamdem horam protracta. Inter haec victus ratio ſuperiori vitae contraria, tum vigiliae, & ſudor, & fatigatio paullatim cuniculis te ſuffodiunt, & vel tabem, vel reſpirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & ſaepe, cum decumbendum eſſet, neque hoc tibi conceſſum eſt. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus ſemper,

[a] Τίνα] Sic *P. S.* & *Pell.* Τινὰ. Edd. reliquae. [b] Καὶ περιν.] Κἂν περιπ. M. [c] Ὑπορύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; ſola tamen *Junt.* ὑποῤῥίπτουσιν.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. ſupra c. 24. *M. du S.*

Ὁ κώδων ἤχ.] *Magius* de tintinnab. c. 6. commineiſcitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu ſonitum tintinnabuli ſuſpenſi excitaret ad certam horam; ſed vanum hoc eſſe quilibet videt. Recte quoque ſupra ad c. 24. Scholiaſten riſit *Soulius*, quod campanas, quibus Chriſtiani ad concionem vocantur, ſimili jam uſui aptatas Luciani tempore crediderit. Uſum enim campanarum ad ſeculum octavum vel ſummum ſeptimum revocandum, vid. ap. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. voce κώδων & Latino, v. *Campana*. Ita noſtra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfuſa eſt, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inſcriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, ſed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi ſolent. Tintinnabulorum autem minorum uſum ſatis fuiſſe antiquum, vid. *Caſaub.* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei faſtigio poſitum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Theſ. *Graev.* T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula ſepulcro regis Porſenae imminuiſſe ex *Plin.* Hiſt. VII. 55. jam retulit *Magius* c. 2. *J. F. R.*

50. Ὅσον οὐδέπω] Ad verbum eſt *tantum nondum*, i. e. *propemodum, jam jam.* Sic noſter *Ver. hiſt.* I. c. 8. f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον. *Jam jam fructus laturi erant.* Plura ex *Thucyd.* & *Herodian. Steph.* v. Πόσος, p. 497. *J. F. R.*

54. Ἤοιτ' ὦ δὲ πολλάκις] Διὸς ſubauditur. *J. Br.*

55. Καὶ τὸ ζεύγ] Delendum illud καὶ, ſed ne ſic quidem ſatis ſanus locus videtur. *M. du S.*

57. Τῷ τὸ δὲ κομμωτῇ] Horum vis artem noſſe? *Galenum* audi, Λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἢ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς ἕλας ἢ πυῤῥὰς ἢ μέλαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα κ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστὶν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teſte *Conſtantino* L. I. κατὰ τόπους. Sed ſubit hic mirari, quod apud noſtrum feminae, non feminarum ad eam rem, ſed virorum opera jam tum utebantur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi accidiſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi accidiſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

ἁπάντων ὠχρὸς ἀεί, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ [d] που καὶ ἀποδημῆσαι [e] δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐᾷ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἕστ' ἂν ὀκέτ' ἔτ' ὕσης καλαγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις [f] οὗτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καί, νὴ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίησειεν· μὲ γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ὀψοφάγων ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, [g] συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ πεπαιδευμένῳ φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν πεπιτιλωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ πώγωνα πεξυρημένον. ἀφ' τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τὄνομα δὲ ᾧ κιναίδῳ ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τῷ-

d Που] Ποῖ margo *Aix W.* *e* Δέοι] Δέῃ W. *f* Οὗτος] Οὕτος *f.* male. *g* Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadvertiſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἑρμ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνέλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαν] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Πεπιτιλωμένων τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ πιτλοκοπούμενον τὶν ἢ
Ξυρήμενον.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſolebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Πεπιτιλωμένων] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*, non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, ὀρωπακισθῆναι. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat Διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐπαίνων ἄγειν apud *Ælian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatræ cinædus Χελιδών. *Suidas* in Κίναιδα. *Th. M.*

τῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παρακαθίζεσθαι φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμὰς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὴν τράχηλον ὑπικεκλασμένον, ἀ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ πεπιτετιλμένον τὸν πώγωνα τὰ πλευρά· καὶ εἰ γε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῦ, καὶ τὴν κεκρύφαλον ἔχοντα, ὑπὲ τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' ἓν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς [d] ἀηδίας ἀναχέασθαι, ὑπάδοντα, καὶ [e] τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχεμένην ὑπὲ τὴν ἀπήνης. ἕτερον δ' ἓν τι καὶ τοιῦτον αὐτῷ προσλαχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολί, φησιν, ὕτως ὄναιο, χάριν δὸς μικρὰν αἰτύσῃ, δὸς, μηδὲν ἀνείπων, μηδ' ὅπως ὑπὲ πλείονος σε [f] δεήσομαι παρεμείνας. τὸν δὲ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ὑποχομένην πάντα πράξειν, δέομαί σε τῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ὑπμελῆ, καὶ φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν [g] Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ὑπμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· mum quale est? Tetrico & feni viro, & cano mento, (nosti vero quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, (*quae nominis illius vis est*) sed vulturem quemdam vulsis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo & minuriente, qui nisi ipse retinuisset, forte & jam in ipso plaustro esset saltaturus? Verum injunctum sibi etiam aliud hujuscemodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

[a] Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. [b] Παρακαθίζεσθαι] Sic *J.* & Codd. W. P. L. Edd. vero *P. B2. H.* Fl. & *S.* Παρακαθέζεσθαι. [c] Συγκαθέζεσθαι] Sic *J. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. [d] Ἀηδίας] Ἀηδίας M. [e] Τερετίζοντος] Sic W. Τερεττίζοντος male Edd. omnes. [f] Δεήσομαι] Sic Edd. & M. Δεήσωμαι *B2.* [g] Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & *P.* μυρρ. litera minore *J. H. S.*

76. Παρακαθίζεσθαι] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis παρακαθίζεσθαι. *M. du S.*

77. Διασεσαλευμένον] Sic iterum infra Ῥητ. c. 11. *M. du S.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; sed corruptam esse, cuivis manifestum est. *M. du S.*

Δεηθῆναι αὐτῦ] Δεήθητε αὐτῦ in suo exemplari legebat *Brod.* Misc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat ἀδήθη αὐτῦ. merito quidem; verum quum ego δεηθῆναι constanter scriptum invenerim, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forsan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur; sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic prospere tibi contingant omnia, sic te Dii bene adjuvent.* *J. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν δὸς μικρὰν αἰτούσῃ δὸς] *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* *J. Br.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας & πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καλαβρίᾳ. Quod & per se futile cum sit, nec quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. *M. du S.*

Μυρ-

rit misera, & prope abest a partu: execrabiles autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum perstringens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens in primis si quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, assessor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur suis familiaribus, quos paullatim mansuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam

βαρύνει· γὼ ἡ ἀθλία ἡ γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ὑπάτεξ ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι ἕτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ σφισπύδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετεύσης, καὶ μονονουχὶ καὶ δακρύσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸ πώγωνα, καὶ καλοῦν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὼ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου σφιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκαλεμέμικτο. καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ πολὺ καὶ ὑπὲρ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τελοχέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην.

Τοιαῦτα ἐνρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κἂν μικρὸν αὐτοὺς χειρόηθεις τῇ ὕβρει προσκευάζωνται. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα

b Ὁ κίναιδος] Ὁ γε κιν. M. *i* Τοῦ Θεσμ.] Τῷ τοῦ Θεσμο. M. Sed vulgatam servant Edd. omnes.

Μυρρίνῳ] Non adnotassem variationem Editionum inter *μυρρίνην* & *Μυρρίνην*, nisi *Soulii* diligentiae ostentandae caussa facerem; nam nimis notum est MSS. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταῖα* versus fin. hujus cap. quoque scriptum erat *μελιταῖα*. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgueat, ut c. seq. v. *καρχάρων*. *J. F. R.*

11. *Βαύζον*] Hanc vocem attigi ad principium *Petronii*. *J. B.*

12. *Τὰ μελιταῖα*] Hujusmodi enim sunt Melitæi canes. Erasm. in proverb. *Melitaeus catulus*. *J. Br.*

Ibid. *Μελιταῖα*] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euseb. Chron.* p. 223. Insula est orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. *π. μικροφιλοτιμίας* monumentum ejusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione; ΚΛΑΔΟϹ ΜΕΛΙΤΑΙΟϹ. Cujus vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, *feli* Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Φιλοψ.* c. 27. & *Συμπ.* c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. & *Æsop.* f. 88. *M. du S.*

15. *Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων*] Benedictus, *nunquam insulse alios etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, *quum non insulse super convivium dicteria quaedam jeciisse in eos qui aderant.* Sic enim debet, *quum*

τ̃ [a] καρχάρων ὅπ̀ [b] τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τ̃ Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπηνεῖτο γὰρ μεταξὺ πινόντων, ὑ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον [c] ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ὅπ̀ ἑξακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν ἦν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλέσιος ἦ, πρὸς τὸ δεῖπνον τὰ αὑτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαῤῥαγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα [d] καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ὑπονοοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ὅπ̀ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πήχεως ἐνίοτε τ̃ ῥῖνα ἐχόντας. σὺ δ' ἂν [e] ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθολομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ὑπεβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ [f] τὸ τ̃ Ἀτθικῆς καὶ τ̃ Ὑμηττοῦ μετοὺς δοκεῖν τοὺς

de asperis illis jussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. καρχέρων *Palm.* litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] Ἀμφορέως W. d Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deest in *S.* Adest in reliquis & in W. e Ἐὰν] Ἂν M. f Τὸ] Τοῦτο margo *AIW.*

quum aliquando non insulse jocatus esset. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τ̃ κάρκαρον. *J.Br.* Misc. IX. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest, intelligitur enim ἕνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μαχάρι© αὐτῶν. *Aristoph.* Pl. 345. εἴ γ̃ τ̃ φίλων. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidæ, Phoenices, Eteobutadæ. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, & interpretandum *mordacium*, *asperorum*, *exertos dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδόυς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Græcæ linguæ satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam sæpe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.* a *G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, & *Hesychio* ita scribenti: κάρχαροι οἱ ἔχαλοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. *J.F.R.*

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europæ gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostræ *arena*, veterum clepsydræ (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀναβ. c. 24. *M. du S.*

31. Τοῦτο ὑποσῆ] Syncera lectio: ὑποσῆναι. *Brod.* l. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus Edd. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ ἑξακοσίαις δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. *M. du S.*

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore disrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miscel.*) *J.Br.*

39. Ἀκούειν] Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio εὖ δ' ἀναίνομαι πολυπλάθους ἀκούειν, plura simil. Cl. *Jens.* Lectt. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis commu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγως, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὴ ἂν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθῷ ὑπολελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ Φορείῳ παρεπομένους) ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων [g] καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῶν Σαπφοῦς ἀποδέοντα. καὶ ἅμα δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὗται περιάγουσαι ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν ποτὲ καὶ (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ [h] κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας [i] περιπλεκόμεναι, ἢ καὶ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε καὶ τοῦ μοιχοῦ [k] γραμματίον· οἱ δὲ καὶ

g Καλλωπ.] Sic recte Edd. *P. Fl. S. B2. H.* Fr. item M. & S. *Junt.* sola male καλλοπ. h Κοσμούμεναι] Sic recte Edd. omnes. Κομμούμεναι male Mſ. W. & B. i Περιπλεκόμεναι] Παραπλεκόμεναι M. k Γραμματίον] Γραμματεῖον W.

munes collegit. *J.F.R.*

40. Πήχεως ἐνιοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, initio *conscrib. hist.* Sed ut nunc ῥὶν, ita etiam πῆχυς in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris & Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense desecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deûm.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. *J.G.*

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysiacas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic.* Act. 7. in Verr. *Plaut.* in Capt. & *Liv.* *G.C.*

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. lautumias vult legi, dico alibi. *J.B.*

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀπαιδ. c. 15. *M.du S.*

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus versiculos tyranni laudare recusantis. *J.M.G.*

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθομίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poëtae exemplo *J. Brod.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expresserit; nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6. *J.F.R.*

51. Μισθῷ ὑποτελεῖς] Conf. supra c. 10. *M.du S.*

60. Κοσμούμεναι] Mſ. κομμουμέναι, male, nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι: esset que δὶς τὸ αὐτό. *J.B.*

63. Ἡ ἄβρα] *Ancilla.* Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. *J.Br.*

Ἡ ἄβρα] *Serva Hesych.* ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. *J.B.*

69. Πα-

ΦΩΣ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐς ἅπασι ΦΩΣιμέ-
νοντες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀνιγράψασα τῷ μοιχῷ,
ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἐπειδὰν δέ ποτε ΔΙΑ μακρῷ τῷ χρόνῳ
Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιόντων, πέμπη-
ταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑ-
πόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ ΤΗΝ
μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
τος, εὐθὺς [a] ἔτι σκεπτομένῳ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΟΥ
δεσπότῃ, προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀ-
πέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τὴν ἀγγελίας
προσλαβών. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κο-
μίζοντες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-

37. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime multam institui magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut

[a] Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεστρίδιον] Μανδύαν τινὰ. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. *V.*

69. Παναθηναίων] Quid Romae *Panathenaea*? *M. du S.*

70. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Persii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. leg. *Casaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Hesych.* & *Suid.* verbo χειρόμακτρον. *J. B.*

Ἐφεστρίδιον] Interpretatur *Erasmus* ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *pannulam*, vel tale quid. *J. P. a G.*

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum esse καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΟΥ ἀκούσας, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nunciat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΟΥ, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subausultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι est cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. *J. G. G.*

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. *Cod.* P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι *de mandantibus* eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; Adi tamen nos ad *Catapl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode posse, *munus* quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *considero* apud *Aristotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἰς. β. c. 10. Δήμων. c. 57. Ἑρμ. c. 50. & 73. *M. du S.*

Ἐπισκεπτομένου] Quid si ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. *J. M. G.*

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* *J. Br.*

77. Πολλὰ εἶπε] *Multos de te apud dominum sermones fecit.* *J. Br.*

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς] *Utque, cum id arbitrio ejus permissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* *J. Br.*

Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξιὼν] Perperam Erasmus, *quemadmodum adhortans commodiora subjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut sibi dato arbitrio commodiora subjecerit*, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, *cum ei commissum esset negotium, pulchriorem* vel *optimam vestem elegerit.* In *Nigrino.* οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In *Apologia* hujus dialogi. ὃ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθει ἐπιτραπῆναι. In modo *Conscrib. histor.* οἷς καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est loquutio. *J. G.*

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο] *Optimum tibi delegit.* *J. Br.*

79. Διεξιὼν] *Commemorans.* *J. Br.*

80. Λαβόντες] *Aliquot a te extortis assibus.* *J. Br.*

Ibid. Βρεθυόμενοι] Narrat Noster quemadmodum, si *Mercede Conductus* festis diebus donativum aliquod pusillum ab Domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαντες δ' ἴσθ', inquit, ἀπαλλάττοντες λαβόντες, ἔτι δὲ βρεθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Omnes itaque aliquo accepto*

ut monuerit, ut dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munusculo abeunt, insuper cum fastidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipsa *minutatim tibi solvitur*, obolis binis aut quaternis, si petas, gravis videris ac molestus. Ut igitur accipias adulandum primo ipsi & supplicandum; colendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur vestiario aut medico, aut sutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μνησε, καὶ ὡς ὀπίτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπελέξαλο διεξιών· ἅπανλες δ' ἐν ἀπαλλάτλον] ὀλαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κτ' δύο ὀβολὼ, [b] ἢ τέτλαρας. καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἐν λάβῃς, κολακευτέος μὲ ἑαυτὸς, καὶ ἱκελευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. ἔτος μὲ καὶ [c] ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ [d] ξύμβυλος καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν, [e] ἤδη προοφείλελο ἰμαλιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυλοτόμῳ τινί. [f] ἄδωρα ἔν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνηλα.

Πο-

b Ἢ] Sic recte P. & L. καὶ Edd. male S. Ceterae recte ut edidimus. *c* Ἄλλος . . . τρόπος] Ἄλλον τρόπον margo *AIW.* *d* Ξύμβουλος] Ξύμβολος Ex. Fl. *e* Ἤδη] Ὁ ἤδη male ἄωρα. *f* Ἄδωρα] Sic recte *Coll.* & *Gron.* Edd. omnes

80. Βρενθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τὸ παχέων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσυφον καλοῦσι. *V. M. du S.*

* Κόσυφον] Lege κόσσυφον.

90. Ἄδωρα ἔν σοι τὰ δῶρα] Gr. ἄωρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) *G. M. du S.*

cepto discedunt, insuper mussitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τὸ παχέων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσυφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Hesychius:* sed quum apud *Hesychium* juxta & *Helladium* in Chrestomathia pag. 14. editionis cum notis Meursii, legatur Βρένθιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Hesychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc Βρένθειον, nunc in plurali Βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθυον· an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Hesychio* βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex *Hesychio*, & *Etymologico* apud Scholiasten pro κόσυφον lege κόσυφον. Apud *Hesychium* quoque, ubi legitur, Βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκχαρις, &c. sciendum apud Etymologici Auctorem scribi βάκχαρις, & ex adjecto ibi articulo ἡ, patet fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Hesychium*, Βρένθος ὁ θυτύμβος λέγεται· hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie *H. Stephani* sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρένθος per τύφος exponitur. Apud eumdem *Hesychium*, ubi Βρενθιάσται, δυχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito quin Βρενθύεται sit

80. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat. quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. *M. du S.*

84. Μὲν αὐτὸς] *Ipse dominus.* *J. Br.*

86. Οὗτος] Muneribus scilicet, non obsequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in consilium adhibetur.* Talem enim hic locus postulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα ἔν σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva.* At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo æs alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quæ pro donis haberi non possunt, quum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barleo* ἄπλουτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τέρψις ἀτερψία. Sic ab aliis κόσμιος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Ἄωρα

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί πω καὶ ἀφορμή τις ῥήματα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τοῖς κατὰ σοῦ λόγοις ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκλελυμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὸν ποδάγραν δὲ ὑπανιᾶσαν. ὅλως γὰρ ὅσον ἦν νοσιμώτατον ἐν σοί, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

Ἄωρα ἔν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόητα] Qui lectionem hanc [ἄωρα] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄωροι.

Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτοί: adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄωρα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἄδωρα *enim* δῶρα *eadem elegantia dici, qua* πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερψία, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσία eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τέρψις ἀτερψία. Sic Χάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας
Ἄρηϊ, ταύταν τὴν ἄχαριν χάριτα.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

——— φίρ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκά.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος pag. 55.

Ἀπόλεμος ὅδ' ἁ πόλεμος, ἄπορα
Πόριμος.

Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαλαμάχητον, ὃν ὁ πολλά τις μηχανησάμενος, ἐφεύξη). (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. 200. *AEschylus* Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Persis. ναῦς ἄναες Choeph. χάρις ἄχαρις *Eumenid.* παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis.* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III, 9. *Homero* Il. I, 34. ἀλκὴ ἄναλκις. *AEschylo* in Persis p. 157. ναῦς ἄναες, *naves perditae*, & p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτης ἀμήτωρ. Haec addidit *T.H.*)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab se temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*;

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceranis* Philipp. I. citat *Torrentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardeliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

——— *nulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ———

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάμματος, *Veneris oscula*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἢν δέ τι λίγγῃ (Ἔρως scil.) λάβῃ ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,

Μή-

mam vitae tuae partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

μαιόταλον ϗ σώματος ὀπτρίψας, ϗ ῥάκος Ισε πολυχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τ κόπρῳ [a] ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τ δυναμένων τὰς πόνας καρτερεῖν προσλήψεται. ϗ ἤτοι μειράκιον αὐτῷ ὅτι ἐπείρασάς [b] ποτε, ἢ τ γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

[a] Ἀπορρίψῃ] Ἀπορρίψει margo *AIW.* [b] Πότε] Conjecit *Jenſ.* Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. [c] Διαφθείρεις] Sic W. recte ait *Soulius.* Ἀφθείρας Edd. male. Διέφθειρας correctum in Ald. [d] Ἄλλο τι] Ἄλλό τι Edd.

Μήτι θίγγις, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται). *J. J.*

Ἄδωρα] In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri teſtantur *Galaei* Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & reſtituta Sophoclem ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ἔς' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδωρα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia diſcors, inſaniens ſapientia, dulce malum, ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON.* *J. F. R.*

Ibid. Καὶ ἀνόνητα] Ex Sophocle in Ajace Maſtigoph. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὠνήσιμα. *J. Br.*

95. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα ϗ ἀπηυδηκότα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀπαυδᾶν eſſe collabi, deficere? *J. G.*

97. Ὅπερ ἦν νοσιμώτατον σὺ σοὶ] Haec ita legenda ſunt. *J. Br.*

Ὅπερ ἦν νοσιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ὁρᾷς γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τ συνεχῶν πόνων ἐκτετριχωμένον, ϗ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, ϗ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοσιμώτατον σὺ σοὶ, ἀπανθισάμενος . . . ἤδη περιβλέπει σε μὲν οἷ τ κόπρου ἀπορρίψῃ, &c. Sic potius, quam vulgo νοσιμώτατον, σὺ σοὶ ἀπανθισάμενος, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perſpicit enim te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque podagram tibi ſuborientem. Proinde poſteaquam id quod erat in te florentiſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat*, &c. *J. J.*

Ibid. Νοσιμώτατον] Ἡδὺ. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J. B.*

Νοσιμώτατον] Vid. iterum infra Πυθ. c. 19. *M. du S.*

2. Ἀπορρίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud φέρων. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abjiciat.* *J. F. R.*

5. Πότε . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, ϗ ἤτοι μειράκιον αὐτῷ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τ γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ ἀφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπιχληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & ἀφθείρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puſionem ejus aliquando tentaſti, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſus, egreſſus & orbatus omnium.* *J. J.*

Πότε] L. Uti conjecerat Cl. *Jenſius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πότε] In Lectt. Lucian. *Jenſii* p. 204. unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum* τότε . . *non autem, ut adhuc*, πότε. Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *J. F. R.*

6. Διαφθείρεις] In omnibus antea legebatur ἀφθείρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam ἀφθείρεις, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato ἀφθείρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *J. F. R.*

τι τοιῦτον [a] ὀπισληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος; ὀπὶ τράχηλον ὠθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, τὸ βέλτιστον σοδάγραν αὐτῷ γήρᾳ σοδαλαβών. καὶ ἃ μὴ τέως ἤδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ. θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ σε τῆς ἕθους καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐν τῷ ἀποδῆναι διαβολὴ σοὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν σοιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ σρὸς σᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τὴν τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι σερὶ [c] ἡμῶν, καταμενοηκέναι τὴν αἰτίαν. σολλοὶ γὰρ [d] οἱ ἐς τὰς οἰκίας σαρελθόντες, ὑσὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑσέσχοντο, καὶ χάριτας ὀπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ [e] ἐσαγωγὰς

aliud huic simile incusatus noctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante sciebas, ventre auctus majore quam culeus est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex consuetudine, & cum indignatione & querela dedisci.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis similem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, & majus quid suspicata, ut moechus vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt, & gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita aver-

a Ἐπικληθεὶς] Ἐπεγκληθεὶς margo *Aldi*. b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *J. P.* Fl. &c. & W. d Οἱ] Deest in W. e Ἐπαγωγὰς] Sic *J.* Fl. *Ald.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *B2. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Θυλάκου] Θύλακος ἡ ἀποθήκη. Θύλακοι δὲ σφῆνες καὶ ὑπερώλματα, γυμναστῶν εἴδη. *V.*

14. Ἐκ τοῦ ἔθους] *Ea quibus assuevit.* *J. Fr.*

23. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui est in Ἀλεξ. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34. Ῥᾴδιον εἰς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς,] Nimirum ἡμᾶς & paullo post ἡμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum, [Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑσὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑσέσχοντο, καὶ χάριτας ἐσὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθροῖς.] quid esset ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tamdem editio Florentina, habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres quid-

aversiones : idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in cœnis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem lucri caussa personam suscipiant.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos esse multa illa in natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior : intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

τοῖς ἐχθροῖς. καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαλαφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως ἂν τὰ ὁμοίαν πρὸς πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὃς δείσας φόνον, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὰ ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τὴν ἄλλην ξυνουσίαν κολακείαν, καὶ τὰ πρὸς τὸ κέρδος δυσλοπρέπειαν.

Ἀποστεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκείνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, πορφυρᾶ δ' ἔξωθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περιβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τραγῳδίαν σκέπουσες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα μὲν μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

f Εὐκαλαφρονήτους] Εὐκαταφρονήτους P. *g* Ἐπωπτ.] Ἐποπτ. *f*. Ceterae recte ἐπωπτ. item M. *h* Πορφυρὰ] Constans lectio. *i* Ὀπυίων] W. Ὀπύων Edd.

quidquid mali ominis esset, id omne in hostium caput ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pseudomanti c. 5. Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐρασὴς γόης, τῆς μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεοπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ δυσαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. *Accepit eum amans quidam praestigiator, ex iis qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν κακὸν ἐπαγόμενον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J. J.*

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλιξ. c. 15. *M. du S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. supra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum sequeretur Prognen uxorem & ejus sororem Philomelam, ambæ versæ sunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Pers.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impress.* ὀπύων. Vid. & Ἀλιξ. c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etsi in omnibus inveni ὀπύων omisso ι, tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Hesych.* ter quater id repetentem, ὀπυιομένη, μισγομένη. ὀπυίομένη γαγαμημένη. ὀπύειν, γαμεῖν. &c. & sic noster supra. Quare vel nullo Mss. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wit.* adsentiatur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. *Gujeti* quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. *J. F. R.*

τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα [a] εὐανθὴς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς ἀκριβῶς, καταγνοὺς αὐτοὺς ἐκπραγῳδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.

Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοιαύτην [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παριητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ [e] Αετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα ἔτι γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, φιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ [f] δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλιασθῆναι, ἁμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς [g] ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέρατος, ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ

aut Sophoclis *ingenio dignum :* extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis sejunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret.

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque. Apellem quemdam aut Parrhasium, aut Aetionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praestantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: adscensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe qui in summo se jam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

[a] Εὐανθὴς] Εὐανθὴς male *S.* Εὐαιθὴς pejus *A.* [b] Σοὶ βίου] Βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ Edd. [c] Αὐτὴν] Ταύτην W. [d] Παριητέον] Προσιτητέον margo *A1W.* Προσιτέον A. & P. Προσιτέον M. Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt Edd. [e] Αετίωνος] Deest in W. vulgata consentiunt Edd. [f] Δὴ] Hanc voculam adesse in S. M. *H.* Fl. notat *M. du S.* quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. Edd. [g] Ὅλος] Ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter servant.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει * δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. *V.*

* Δὲ] Δὲ editum erat, sed recte correxerat *M. du S.*

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δράματα ἐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθής. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐαιθής. *J. J.*

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Cujus exstat libellus. *J. Br.*

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse verosimile est, cum *Collectanea* exhibeant βίου. Vulgatum σου enim minime ferendum. *M. du S.*

64. Παριητέον] Ἀντὶ τοῦ παριητέον. Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur Interp. *J. B.*

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rursus fin. hujus *Dial.* *M. du S.*

66. Ἐδεήθην] *Cupiam.* *J. Br.*

72. Καὶ ἀνάντης] Malim καὶ ἄναντες. *J. Br.*

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit effecta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum *Brodaeo* legendum sit ἄναντες, non video. *Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus.* *J. J.*

76. Χρυσοῦς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum est,

adſcendit, & ad januam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſumtum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non jam per aureum qua ingreſſus fuerat veſtibulum, ſed per averſum quemdam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te

πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. ΠΑλαζέσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπ& κ) αὐτὴ, κ) ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τἐντεῦθεν δὲ, ἡ μὲ Ἐλπὶς ἀεὶ [h] προηγείθω. Παδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, κ) Δουλεία, ΠΠαδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τ ἄθλιον καλαγυμνάσας, τελευτῶν, [i] ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα, κ) [k] τεθραμμένον τ χρόαν· ὑστάτη δὲ [l] ἡ Ὕβρις ὑπιλαζομένη, σωρέτω πρὸς τ Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὰ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς [m] ἀποπτάσθω, κ) μηκέτι καθ' ὃς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔκ τιν& δ' ἀποστρόφου κ) [n] λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ [o] ἑτέρᾳ μὲ, τ Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς ὐδὲν ὄφελ&, κ) τ ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲ ἔστω τὸ τέλ& τ γραφῆς· σὺ δ' ἦν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόν-

h Προηγείθω] Sic Edd. & M. Προηγήσθω *B2*. *i* Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω. *k* Τεθραμμένον την χρόαν] Τετριμμένον τὴν χρῶτα Mſ. Gr. G. *l* Ἡ Ὕβρις] Deerat articulus in *J*. aderat in ceteris & in M. & S. *m* Ἀποπτάσθω] Ἀποπτέσθω W. & Fl. Vulgatam retinent *H*. & reliquae. *n* Λεληθυίας] Ita ex M. & *S*. reſcripſi. Nam λεληθείας ceterae Edd. omnes male. *o* Ἑτέρᾳ] Ἑταίρᾳ male *J*. ſola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum mſ. M.

eſt, ut etiam antea notavimus, ſic p. 279. & paſſim. *J. B.*

82. Ἐκπεπληγμένον] (Nota hic non obſervari diſcrimen illud, ἔπληγον *ad corpus*, ἔπλαγον *ad animum*.) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc *Dial.* c. 15. *M. du S.*

84. Διαιδέξαμεν αὐτὸν] Reſtitue Δ/αδεξάμεναι δ' αὐτὸν. *J. Br.*

88. Καὶ τεθραμμένον τὴν χροὰν] Legitur in Mſ. ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑπονοσοῦντα & τεθριμένον τ χρῶτα, cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τ χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. P. v. 733.

Τῶν δὲ τρέπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἰὼν ἐθέλειν δηριάασθαι-

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Procurrens pro mortuo pugnare. *J. G. C.*

Ibid. Τεθραμμένον . .] Vulgatam hanc ſcripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5. Εἶδον γοῦν τότε . . . τιν& χρόαν τρεπομένην, κ) βλέμμα τεθαραγμένον, κ) πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἂν φθόνου & μίσους γίγνεται. In Εὐν. c. 11. ἐς μυρία τραπόμεν& χρώματα. Denique in Z. Τρ. c. 30. ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξεφερεῖς, &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. *M. du S.*

93. Λεληθυίας] M. recte. In reliquis fere omnibus λεληθείας corrupte. *S.* emendavit. *M. du S.*

95. Τῇ ἑταίρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μεν. *J. Br.*

97. Ἐς ὐδὲν ὄφελ&] Eruſtra. *J. Br.*

4. Ἐκεί-

θόντα εἰς τ̔ εἰκόνα κτ\ ταύτας τὰς θύρας, [a] ἐκείνῳ τ̔ ἔμπαλιν αἰσχρῶς ὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τῷ σοφῷ λέγοντι, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένη.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui [5] innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

ΠΑλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν [b] ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τ̔ ὑπὸ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ [c] ἀγελαστὶ

11. OLim apud me consîdero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

a Ἐκείνην τὴν] Ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. b Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἦν. Fl. plane omisit. c Ἀγελαστὶ] Ἀγελαστθὶ P. Ἀγελαστθεὶ pejus H. B2. A1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo AIW. B1. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὦ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται· ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ & αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A. 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & *Gellius* horum versuum. *G.*

4. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν] Sensus facilior, si legas ἐκείνης τ̔ ἔμπαλιν. *J.B.*

Ἐκείνῳ τὴν ἔμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν. *F.G.*

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id quod est in hominum moribus, ut cum ipsa incogitantia præcipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer*. Odyss. I. *Æschyl*. in Prometh. *G.C.*

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Platonis* locus est huic argumento sane quam aptissimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. *M.du S.*

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in causa non est, si quid mali nobis inveniat. *J.Br.*

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum statuerit*. *J.Br.*

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixisse *Petrum Mosellanum* hujus Apologiæ Interpretem oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. hujus Apologiæ pars potior in tractatu præcedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. *J.B.*

2. Ἢ] W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Florent*. est. *M. du S.*

5. Καὶ] Adseverantis est.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miscell. L. IX. c. 14. *J.Br.*

Μεταξὺ] Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Mosellani* versione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in singula diceres*; *Soulius* vero haec merito in marg. sic mutaverat: *inter legendum, & perlecto libro*. *J.F.R.*

7. Ἀνεγνωσμένοις] Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec quid eliminem aut quid servem, scio. *M. du S.*

Ἀνεγνωσμένοις] Nescio quid haereat *Solanus* noster; nam si ἐφαρμόττειν exponas *adjungere*, *adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec jam addere, adjungere paro praecedentibus a te jam lectis*. Confer supra *Revivisc.* c. 38. καφήρμο-

id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interjecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot hunc Midae & Crœſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus eſt libertate, cum jam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι προδήλον. ἃ δὲ μέλαξὺ καὶ ὅπι πᾶσιν ὑπὸ σᾶ ἐλέγελο, ταῦτα γὰρ ἐφαρμότλειν ζητῶ τοῖς [d] ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μανλικὴν, δοκῶ μοι ἀκύειν σε λέγονλ@, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, καὶ καληγορίαν ὕτω δεινὴν κατ' ὦ τοιύτε βίε διεξελθὼν, ἔπειλα πάντων ἐκλαθόμενο@, ὀστράκε, [f] φησὶ, μέλαπεσόν@, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δελείαν ὕτω σφοδρὰν καὶ σφοδρὸν [g] ἐνῆκε; πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακλωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλλω καὶ σύνλροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονυχὶ τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχονλα, παρέχειν ἑαυτὸν ὀκλεῖ@ καὶ [h] φέρε@, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸ αὐχένα δεδένλα, οἷά τῶν τρυ-

d Ἀνεγνωσμένοις] Conſtans Codd. & Edd. lectio. Κακῶς ἐγὼ *P. Ald. F. Fl. B2. H.* Κακῶς ἔχω *S.* &c. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. Ἐνσήσεικε L.

e Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & *f*. & marg. *AIW.* *f* Φασὶ] Ex P. Φησὶ Edd. & M. *g* Ἐνῆκε] Ἐνσεσεικε W. *h* Φέρεσθαι] Σύρεσθαι W. L. Vulgatam ſervant Edd.

12. Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν * πρώ-

* Πρώτων] Pro πρώτων C. habet πρώην. *M. du S.*

μοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. *J. F. R.*

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amſtel. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα vel ſimile quiddam. *J. M. G.*

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod *S.* mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Baſil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερο@ ὑμῶν εἶναι τὴν μαντικὴν. *M. du S.* &c.

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ σιωόντων literis mandavit, *oblitus*. *J. Br.*

12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος] *Eraſmus* in paroemia *Teſtulae transmutatio*. *J. Br.*

Ὀστράκου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. *A. V.*

Ὀστράκου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Baſ. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chryſoſt.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀστράκου φοίτροφῆ, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius*. *Euſtath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kuſtero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. *M. du S.*

13. Φέρων . . ἐνῆκε] Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. *J. F. R.*

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde conjicio, quod in iis qui ſuperſunt libellis, nihil ſit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculasque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Αἰακῷ] *Tam morti proximum.* *J. Br.*

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Eraſm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. *J. Br.*

τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ collari devinctum, quales sunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Bt.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & sequentem κουράλια. *J. B.*

Τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut sequentem κουράλια. *Bourd.* Hæc ultima vox κουράλια non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas gestabant, Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀποτροπαῖον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis uhtatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis æstimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia.* Et rursus eodem capite: *animal sphingion.* Talia animalia sæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἕλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari solita fuisse testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His positis pro κουράλια (quam vocem *Mosellanus* interpretatur *coralia*, tamquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto κουράσια vel κοράσια vel κωράλια, quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam κωράλια. *Hesychius* habet sic: Κωράλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo post: κωράλισκον, μειράκιον. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ κάλλιον, τούτων δὴ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. παιδίον τι τῶν ψιθύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὸν, ὡς πλήθει ἀθυράσεως τρέφουσι. Quæ sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronæ nudos delectationis causa alere solent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἕλκεσθαι & κλοιῷ δεθέντα: vox ἕλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κορασια & aliis, quæ puellum significant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditissimus *J. Bochartus* descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinens. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *Cæsaris* aulam se contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Crœsi*, quot *Pactoli* illi persuaserint ut chara illa libertate cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorum divitum monilia & corallia (id est monilia e corallio facta)* ita reddidit Cl. *Botius*; sed quod illius pace dixero, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges, non monilia.* 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio* sed *monilia & corallia.* 3. Praeter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuisset potius quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantheræ vinciri solent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum *Philosopho* libri secundi *Historiæ animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philostrato.* Nobilissimus, atque idem

do-

divitum ſimiolae & parvi ſciuri. Multum

[3] κυράλια. πολλὴ γῆν ἡ ἀλφωνία ὃ νδν

Βίθ

a Κουράλια] Vid. nott.

doctiſſimus, mihique amiciſſimus *Dominus de Grentemeſnil* τὰ κουράλια mutat in τὰ κωνάρια. Cui conjecturæ ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία ☞ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillæ* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quaſi verborum hic eſſet ſenſus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὀφίδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armillæ anguium figuram habentes, quæque brachium in anguium modum circumplicant.* Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat *Philoſtratus in Epiſtolis*. Et pluribus deſcribit *Nonnus* libro quinto Dionyſiæ. *Collarium* autem pro torque eſt *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldæis* & *Thalmudicis*. Et Græcis κολλάριον. *Heſychius* κλοιὸς, περιτραχήλιον δεσμὸς, κολλάριον, ἔτοι μανιακὸς. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium*. *Ariſtophanis Scholiaſtes* ad *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plautum*, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολιὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. κολλάρια ad pœnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Græcis ævo Luciani*, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix poſſint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypariſſus*, *Metamorphoſeos* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confeſſo longa, poſt centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἄχαναι ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ παρδάλιον ἑρπτῷ ἅμα, ὃν περὶ τῇ δορᾷ ἔφερε χρυσοῦν δέ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pordaliũm* (id eſt *pantherum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inſcriptum*, *Rex Arſaces Deo Nyſæo*. Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κουράλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. *Almeloveen.*

Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια] Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μοιχεύοντι τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχει ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸ αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τὰ τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (*Heſych.* in οἰκούρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κουράλια nihili eſſe, & Graecis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία ☞ κουράλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo *Palmerio*, qui ex *Heſychio* καραλλία, vel κουράσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nusquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in praecedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τῦ λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς ἄνω ☞ κάτω περισύρομαι. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota ex hiſtoria Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

[a] βίῳ πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω ᾧ πολαμῷ χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναιρεπομένων τοὺς λόγους καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτόν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, καὶ οἵαν σοι χρηστῷ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν [e] ὑποδύς τὸ σὸν πρόσωπον [f] ὑποκρίνωμαι, εὖ

ergo haec vita & illa scriptio discrepant; & hoc sane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inversa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

2. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subjicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam ejusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res habet, & Elo-

[a] Βίου] Deest in W. male. [b] Ἄνω τῷ πολαμοῦ] Ἄνω τοὺς πολαμούς. L. [c] Παλινωδεῖν] Sic recte Edd. & W. Παλινοδεῖν male *Coll.* [d] Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. [e] Ὑποδὺς] L. & margo *AIW.* melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus Edd. erat. [f] Ὑποκρίνωμαι] Const. & Vo. Δύνωμαι, notat *M. du S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινοδεῖν] Ἐναντίως ὀδεύειν. *G.*

* Παλινοδῶν] Data opera scripturam codicis expressimus. *M. du S.* Quid enim peccatum sit, manifestum est. *J. F. R.*

Picta quod jugo deligata collo
Pardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni Bochardi; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui, sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. *J. G. G.*

Τὰ σφιγγία ϵ κουράλια] Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustranea est Bocharti disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea posset; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa *Salmasii* doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse *Palmerium*, quam diserte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377. Sic κουράλια ex *Hesychio* de parva κόρη pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J. G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religiosum in primis gestamen esse existimant amoliendis periculis.* *J. Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *E. G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, Illustrissimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Salmasio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Usu & praest. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κυνάρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας ϵ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς ἐκτίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themistocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide an hic κώλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. *M. du S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum esset in versione quod responderet τοῖς κουραλίοις, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuisse olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J. M. G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus : ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere ; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

ἀν ἡμῖν [g] ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μελασκυλάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, [h] καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὑπὲρ σωτηρίας, σὲ δὲ ὑποπάτλειν τὰ φαρμάκων, καὶ τὴν σμίλην ἅμα προχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον ἀφάπτοντα· καὶ δὴ προσλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς ἐμὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, [i] ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τοτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς πεπαι-

δα-

[g] Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. [h] Καὶ καιόμ. . . . εἰ δέοι] Deſunt haec in W. [i] Ὡς Deeſt in W.

44. Τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους †καλοῦσιν οἷον ψηφίσματα. Ἢ παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος· ὡς οὐ χρησμοῦ τιθέμενοι. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα. καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

† Καλοῦσιν] Καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. M. du S.

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. *Fenſ.* in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλια, quod proxime ad Heſychianum κωράλλιον, παιδάριον, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. *J. F. R.*

24. Ἄνω τοῦ πολαμοῦ] *Eraſm.* in proverbio: ἄνω ποταμῶν. *J. Br.*

Ἄνω τοῦ πολαμοῦ] Vid. Νεκρ. Δ. VI. Et *Eurip.* Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. *Age: fac ſis dicto audiens*; herus reſpondet; ἄνω πολαμοῦ χωροῦσι παγαί. 146. C. *M. du S.*

Ἄνω τοῦ π.] Quid ſi melius ſit ἄνω τοὺς πολαμοὺς χωρεῖν vel τὸ πολαμοῦ; neque enim mirum eſt aliquem adverſo flumine ire; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. *J. M. G.*

26. Καὶ παλινῳδεῖν] *Eraſm.* in adagio: *Palinodiam canere.* *J. Br.*

27. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης] Steſichori Poëtae lyrici exemplo. *J. Br.*

Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης] Conf. ſupra Μισθ. c. 11. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὲρ Ἑλένης] Steſichori palinodia de Helena. *F. G.*

Ibid. Ἑλένης] Ut Steſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſmus. *J. M. G.*

28. Ἰλιάδι] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. *J. B.*

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. *M. du S.*

34. Καὶ οἵῳ σοι χρησῷ] *Et quae tibi viro bono congruat.* *J. Br.*

36. Ὑποδὺς] L. optime. In reliquis enim quod exſtat ὑποδύεσθαι omnia conturbat. *M. du S.*

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. *J. Br.*

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. *Pſeudol.* c. 24. Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. Et ſupra *Deor. Dial.* Plura Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XIV. 12. & *Th. Sellius* Obſervatt. c. 16. *J. F. R.*

42. Τὴν σμίλην] *Scalpellum.* *J. Br.* Miſc. L. IX. c. 14. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe: *acum*; falſo; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, *ſcalprum* & *ferrum candens* iſtum adferre jubet. Scholiaſtes quidem ad c. 15. *Catapl.* generaliter tantum ait: Σμίλη, ἰργαλεῖον σκυλοτομικόν. Sed recte *Geſnerus* & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu ſutoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. *Catapl.* c. 20. fin. τίς ἅρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον. *J. F. R.*

44. Τὴν ῥήτραν] Iterum infra Τόξ. *M. du S.*

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. *M. du S.*

δθυμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἁψὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ, καὶ μεμπτὴ, καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω [b] ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἐλευθερίαν [c] μακρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, ἐνταῦθα φύσιν δουλευτέον.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ τῳ διάσχῃς τὴν παρόδια [e] σου βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὖχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καταχεάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ ὄντι Κορινθίου μύθου ταυτόν τι πεπονθέναι, καὶ σαυτὸν ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί',

& privatim apud eruditos, qui cognoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu veniisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. b Ταῦτ'] Ταῦτα W. c Μακρὰ] Μακρὰν P. d Ἀκούσηταί] Ἀκούσῃ) W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσηται cum jota subscripto, quo nihil opus. e Σου] Sic L. recte; Σοι Edd. f Τῷ] Τω vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἁψὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt:* malim ego: quotquot cum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἁψὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. *Ael.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἁψὰ στόματος ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive *Obsopoei* sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epict.* Sent. 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλέει δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλάγιος. *Brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἁψὰ χειρὸς, ἁψὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἁψὰ στόμα ἔχειν invenio apud *Parthen. Nicaeens.* Erot. c. 12. Διὰ μνήμης autem φέρειν *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J. F. R.*

61. Ὅπου τὸ κέρδος . .] Versus est *Euripidis*, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, ἐνταῦθα φύσιν γαμητέον. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J. P. a G.*

Ὅπου τὸ κέρδος . .] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὸν παρόντα σοι βίον] *Quippe qui nunc servias.* *J. Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis literae.* *J. Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *A. V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. *M. du S.*

70. Εὐπρόσωπος] *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elsner.* *J. F. R.*

79. Καὶ σὲ τὸν κολοιὸν] *Erasm.* in Paroemia: *graculus Aesopicus.* *J. Br.*

Ibid. Κολοιὸν] Vid. *Aesopi* fab. Infra Ἀποφθ. c. 5. plene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοιὸν. *M. du S.*

80. Ὁμοιά

met, ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere: praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Cro-

οὐχ ὁρῶ τ' ἀπολογίαν, ἥ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τὰς καλῃγορίας· καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὰ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα. καὶ τ' ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τ' συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες, καὶ ἑκόντα ὑποδεδεμένα τ' αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γᾶν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου γε γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· ἢ σὲ τ' κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρόταλον χύτραν μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων γε ἀδελφοῦ τ' γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τ' Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι μὲν ἁλοὺς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος, καίτοι ἐλεόντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν,

g Σαλαίθῳ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Ζαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. h Περὶ] Παρὰ *F.* Fl. & L. Ald. Περὶ integre reliquae & M. i Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης. *V.*

80. Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Ζαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variae hiſtoriae, patet conferenti. *F. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Zaleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe mocchus, ſed filius. V. *Æl.* Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Περὶ πόδα] Emendo, παραπόδως, τουτέστιν ἐγχὺς καὶ πλησίον. *F. Br.*

Περὶ πόδα] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris; qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Περὶ πόδα τοίνυν, inquit *Sabinus* pag. 506. καί σε τ' Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 14. legit παραπόδως. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet περὶ πόδα Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent*; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret*; niſi malis *dicat*, vel *dixerit*. *F. F.*

Περὶ πόδα] Retinui περὶ; nam περὶ πόδα de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt, vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *F. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *F. F. R.*

88. Ἑκὼν] Lege ἑκῶν. *F. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, adſequi non poſſum; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *F. F. R.*

90. Ἐν-

τῆ, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βάλοιο. τὸ δὲ σὸν, ὦ ϖῆ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβῶν ἐν τοῖς λόγοις τὸν τοιοῦτον βίου δουλοπρέπειαν, καὶ καλῆγορῶν εἴ τις εἰς ϖλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιο, μυρία τὰ δυσχερῆ ϖάσχων, καὶ ϖοιῶν. ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανηρημένος, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύων ἑαυτῆ. ὅσῳ γὰρ φασιν ὀφθαλμότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀνθιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ὑπὲ σὲ καλῆγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καλῆγορῆνλες καὶ ἄλλων ϖαδειγμάτων ὑπὲ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ὑπὲ μὲ σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ ϖροσω-

toniatae, & fugae atque exilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tamquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, *Sophistam qui sibi nihil sapit?*

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt

a Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. b Φυγεῖν] Φυγὴν W. *J.* quae καὶ νῦν. c Καινὴν] L. & *Anon.* Κενὴν Edd. omnes & M. Exc. d Ἀπορήσουσι] Ἀπορήσουση male *J.*

91. Τὸ δὲ σὸν ὦ ϖῆ μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ ϖάνυ ἄτοπον, ὦ ϖῆ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expressit dictionem. *J. B.*

93. Εἰς ϖλησίου τινὸς] Οἶκον subaudio. *J. Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. supra ad c. 1. *M. du S.*

97. Ὑπὲρ τὸν οὐδὸν] Ὑπὲρ τὸν γήρᾳ ὦ οὐδὸν. *Erasm.* in adagio: *Limen senectae.* *J. Br.*

Ibid. Τὸν οὐδὸν] Frequens istud apud *Homerum*. *A. V.*

Τὸν οὐδὸν] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyss. O. 246. & 347. *Hesiod.* Ἔργ. 329. ἐπὶ γήρᾳ ὦ οὐδῷ. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poëtica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. *M. du S.*

3. Καινὴν] Pro κενὴν in Florentino exemplari erudita manus reposuit καινὴν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset καινὴν, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe αι & ε confusa. inde toties ἕτερος pro ἑταῖρος, & ex adverso; de quo infra plura. *J. J.*

Καινὴν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὴν, nihili est. Nunc ita etiam in *L.* legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *J.* Ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifesto ex καινὴν corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. *M. du S.*

Καινὴν] Edidi ex L. & vestigiis *Juntinae*, quae καὶ νῦν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito καινὴν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Paris.* Ed. licet enim textus κενὴν exhibeat, tamen *novam* versio latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὴν in Graeco edi paterentur. *J. F. R.*

5. Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* senarius. *J. Br.*

Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* versus, teste *Cicerone* Epist. ad Famil. XIII. 15. *A. V.*

Μισῶ σοφιστὴν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non extet, aut aliam *Medeam* scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* sit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epistolam. Citat & *Plut.* 2067. Sed sine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad vers. 255. *Incert.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

πεῖα, γίγνου ὑπόμιθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγόμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ γ' ἀιθήκιν πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲ ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ὑπολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐπὶ τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, [e] καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι [f] συγκείμενον Ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα καταλρώγειν, ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος φανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὤν, καὶ ἀπ' ἄκρων χείλεων Φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς [g] εἰκότως ἄν

e Καὶ] Ἐν P. & marg. *A*1. non male. *f* Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. *g* Εἰκότως] Εἰκότος *J.* & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἡ * ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος. *V.*

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὔμελος ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος εὐφρόσυνον. *V.*

* Ἀμύγδαλον κειμένην] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non ſemel. *J. F. R. M. du S.*

† Εὔμελος] Sic & C.

cert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. *M du S.*

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* *J. M. G.*

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. *Menip.* ſive *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

10. Πῶλος] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

12. Ἐκπίπτοντες δὲ] *Exacti, expulſi. J. Br.* in Miſc. Sed nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus eſſe poteſt. *J. F. R.*

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. *M. du S.*

14. Τῷ θεάτρῳ] Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ. *Nobiliſſimæ illi Cleopatræ.* *J. Br.*

15. Πιθήκου] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. *J. F. R.*

21. Συγκείμενον] Mſ. συγκινούμενον. *J. B.*

Συγκείμενον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. *M. du S.*

Συγκείμενον] Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. *J. F R.*

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* *A. V.*

Ἕτερα μεν . .] *Hom.* Il. I, 313. *M. du S.*

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. *J. Br.*

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζει pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. *J. F. R.*

ἄν τινα ὑπὲ σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι ἀξιοῖς, χείλεα μοὶ σε ἐδίηνεν, ὑφρώην δ' αὐχμῶσαν καλαλέλοιπε. τοιγαροῦν [a] παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκην, προπετῶς μὲ θρασυνάμενον πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενον τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἑφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς καληγόρεις τῶν ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τἀναντία μεταβολήν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους καληγορεῖν τοῖς παρὰ ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὴν Αἰσχίνην μὴ τὴν κατὰ Τιμάρχου καληγορίαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθυνεν ὑπὲ τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀποκρύπτων

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigasse quidem, siccum liquisse palatum*. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui temere audaciam sumseris contra hominum necessitates, paullo post autem tantum non sub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in tuum sinum, accusares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia sustinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero jam senex, eadem in se designet. In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. J. Fl. H. P. Πόδα S. b Ἀποκρύπτων] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκρύπτειν Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν εἶναι. G.

41. * Τῶν ἄλλων καταγελᾶν] Ὁ νοῦς, ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενον ἐπὶ γαυριῶν, ἐφ' οἷς τὰ εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκομψεύου. V.

43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν † πάνυ μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπιγρμφίους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πόρρω, ἐς ὃ ἡ χυδαία λαλία ‡ μακροπτύστους καλεῖ ἀφιστᾶσα §. V.

* Melius hoc referretur ad Θρασυνάμενος supra. M. du S.

† Πάνυ] Πάνυ legebatur in Edit. Sed facilis est correctio, ac de permulsis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. J. F. R.

‡ Μακροπτύστους] In C. marg. μακροπτύσεως. Sed M. vulgatam tuetur. M. du S.

§ Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit. M. du S.

Κεύθων ἐνὶ φρεσί] Male omnes κεύδων, patet apud *Homer.* Il. 9. J. B.

34. Χείλεα . .] *Hom.* Il. X. 495. Vid. supra Dial. praeced. J. F. R.

36. Θρασυνάμενον] Sic quoque in *Junt.* legebatur; sed mutavit *Solanus* sive *Soulius*, in Θρασυνόμενον, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego caussam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομοσάμενον. J. F. R.

43. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] *Erasm.* in adag. *In suum ipsius sinum inspue.* J. Br.

Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me jussit expuere.* J. B.

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi caussa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adra-

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

κηρύτλων βηχὸς φάρμακον, ϗ αὐτίκα παύσειν τὺς πάχοντας ὑπιοχνέμυς, αὐτὸς μελαξὺ σπώμυς ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνελο.

Ταῦτα μὺ, ϗ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷς σὺ καληγορῶν, ὡ ἅτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, ϗ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥν τινα ϗ τράπωμαι πρὸς τ' ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιςον [c] ἐθελοκακήσανλα, ϗ τὰ νῶτα ὑπορρέψανλα, ϗ ἀδικεῖν ὀλ ἀρνέμενον, ὅπ τ' κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καλαφυγεῖν; λέγω δὲ τ' τύχην, ϗ μοῖραν, ϗ εἱμαρμένην, ϗ παραιτείας συγγνώμην ἔχειν μοι τὺς ὑπολιμῶντας, εἰδότας ὡς ὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείτλονος, μᾶλλον δὲ μοίας τ' προειρημένων ἀγόμεθα, ὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι πανλάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τῦτο μὺ κομιδῇ ἰδιωτικὸν, ϗ ὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάρχοιο τοιαύτῃ ἀπολογίαν προϊχόμενον, ϗ συνήγορον τ' Ὅμηρον παραλαμβάνονλα, ϗ τὰ ἐκείνυ ἔπη ῥαψῳδῦντα,

Μοῖ-

c Ἐθελοκακήσανλα] Ἐθελοκακήσαντι P.

60. Ἀμφιλαφεῖ] Ἀφιλαφεῖ ἀντὶ τῦ ¶ ἀφθόνῳ, πολλαχῶς κεχαραγμένῃ. V.

¶ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνως editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe, malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. c. 15. Vide tamen locum ex *Æſchylo* a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀποπτύσαι δεῖ ϵ καθήραλο τὸ σῶμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰσχίνην] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* 624, 1. *M. du S.*

49. Τὰ ὁμοια πάσχοντα] *Muliebria patientem.* *J. Br.*

51. Εὔθυνεν ἐπὶ τοῖς] *Ejus reum fecit, quod in adoleſcentia commiſit criminis*, hoc eſt, *impudicitiae.* *J. Br.*

54. Ἀποκηρύττειν] Scribe ἀποκηρύττων. *J. Br.*

Ἀποκηρύττων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ σὸν ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, ϗ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάχοντας ὑπιχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀποκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. J.*

Ἀποκηρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Caeteri libri ἀποκηρύττειν. *M. du S.*

Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

καὶ [a] τὸ,

Γεινομένῳ ἐπέννησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ἐ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποστῆναι τὴν παρεῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ὑπαφερομένῃ καληγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κἂν τὰ εὑρίσκωμαι ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἦλον, καὶ μείζονί [c] γε τὸν σμικρότερον ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δυσπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτην χείριστον νενόμισται.

Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολο-

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

a Τὸ] Τῷ male Fl. b Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad *αἰτίαν*, desunt in W. c Γε] Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον] Τῷ μείζονι ἥλῳ τὸν μικρότερον. V.

77. Μοῖραν μ̓] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *J. J.*

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. H. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γεινομένῳ ἀπέννησε λίνῳ] *Hom.* Il. v. *J. Br.*

Γεινομένῳ ἀπέννησε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπέννησε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἀπέννησι; & pro v. lege Υ. Ibique vers. 128. *J. F. R.*

90. Ἥλῳ τὸν ἦλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἥλῳ τὸν ἦλον] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Suid.* Paroemiog. *J. B.*

Ἥλῳ τὸν ἦλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciundum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἥλῳ τὸν ἦλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον. Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἥλῳ. Adde nostrum infra pro Lapsi. c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος] *Erasm.* in proverbio: *Sacram ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύρεσθαι] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοὶ ἴσως, inquit, ἐκείνη ἀγκύρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, &c. Graecus Interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας] ἁπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασκυαστικά. Posset quis κατασκυαστικὰ, sed sine dubio legendum κατασκλυαστικά· id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ σκλυασμόν. *J. J.*

98. Νόσον] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μηδὲ αὐτὰ] Castiga μικρὰ. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam sani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem, & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesta moliar,
Sed major urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abjicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis caussa dicere habeat, quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse

γεῖν [d] μηδὲ ἐν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ τούτων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ἵνα ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
Πενία δὲ [e] κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κτῆνος χρημάτων γε ἠλιβάτων, εἴ μέλλοι τις ὕστως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, ὑπὲρ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖ-

[d] Μηδὲ ἐν &c.] Μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt *P. H. F.* El. [e] Κρίσσων τῶν ἐμῶν] Κρεῖσσον δὲ πεῖνα] *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἁπλότητος * ἤθους ταῦτα καὶ ἀσκευασικὰ ἀλλ' ὧν βωμολόχε, εἰς ταύτην κάκεῖνοι ὧν κατέδραμες † ἀπηνῶς καὶ ἀφεύγοντες ἀπολογίαν, λῆρόν σε ‡ φιλαίτιον καὶ μεμψίμοιρον ἀποφαίνουσι § κώνωπα, φασὶ, μιμούμενον ἄετόν. Τάχα δὲ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι ¶ οἷς ἦν Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπέδραμεν

* Ἤθους] Ἤθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κατασκευας. . . editum erat καλασχευ . . . pro ὦ, ὄν, pro ὧν, ὡς &c. quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπηνῶς] Ἀπημελημένως ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit *M. du S.*

‡ Ἀποφαίνουσι καὶ κώνωπα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur *M. du S.*

§ Ἄετὸν] Pro eo monstrose legebatur αὐτὸς. Ex *Coll.* restituit *M. du S.*

¶ Οἷς] Οἷον antea editum est; mutavit idem *Soulius*, an correxerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μιμεῖσθαι distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti accipias, ut sit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit*. Aliquid tamen post μιμεῖσθαι excidisse credo. *J. F. R.*

* Sic manifesto legendum, licet sic in Ms. σοφιστὴν τὸν κεῖον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in *Protagora*, qui consuli poterit. (Coll. κεῖον) *J. Clerc.*

** Ὁμήρου] Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus *Coll.* omissa sunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion restitutum ait.

†† Ἀγείρας] Ἀγήρας Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. Γ. 47. ἀγείρας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ἐλικοβλεφαρου, quam corruptam esse patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μὲ οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὥσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου σε βάλλειν. ἢ τοῖς δὲ ἐὼν . . . Πόντον ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρίηρας †† ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. *V.*

10. Ἠλίβατον] Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. *V.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Br.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσον δὲ πεῖνα. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ὃ πάνυ δ' εὐπρόσωπον? *F. G.*

ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένῳ. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὁ ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν καλλιγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο σύνησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι

jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

a Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοιλην Ἀραβίαν. W. σκυλλαραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν legit *M. du Soul*, Sed Σκύλλαν ῥαβιείην ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβίαν vide notas. b Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Κρησφύγετα] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπήλαια καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασι * Κρητῆς τοὺς νησιώτας ὅτε Μίνως τῶν βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινὰ, ὅθεν † ἐκείνη ὠνομάσθη κρησφύγετα. *V.*

Κρησφύγετα] ‡ Φρούρια τινὰ ὅτω λεγόμενα, ἃ ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸ Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρήτην αὐτὰ ὄντα. Τὸ δὲ κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τὸ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπήλαια καὶ ὀχυρώματα. *V.*

* Κρητῆς] Κρῆτας C. mox pro ἔφυγον, φεύγειν legendum. *M. du S.*

† Ἐκείνη] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖνα editum fuerat. Item pro ὠνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν.

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίην] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοῖλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feraciss imis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀπροσδιόνυσος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* κυλλάραβις δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὴν κυλλάραβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχείρουν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς ἐπὶ περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat κυλαράβου γυμνάσιον, & sic a Sthenelo filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*, *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facto meo*, ac tantumdem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράτλοντά τι τῶν ποιῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιθυόμενον, ὅπῃ τύτῳ πρὸς βασιλέως μισθοφορεῖν. [c] διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καλαθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰ τὸ τῶν μυσικῶν δὴ τῦτο, δὶς διὰ πασῶν, τὸ [d] πρᾶγμα. καὶ τοσῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις τὰς βίβς, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ; καὶ [e] ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πί-

c Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διελὼν. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.*
d Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſ. L. & margo *AiW.* Sed Γράμμα *J. P.* Fl. *Ai.* & reliqq. item W.
e Ἀνεμώνῃ ῥόδον] Sic Edd. *J. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui poſteriori Codici jota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *AiW.*

31. Ἀνεμώνῃ] Τὸ ἄνθ☉. Διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. *V.*

tum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *J.G.G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάραβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλάραβις; nam in Pyrrho Κυλάραβις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαράβιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάβαρις ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſ. W. & P. etiam hic Σκυλλαραβῖνι habent. L. autem Σκύλλαν ῥαβιεῖνι & Σκυλλαραβίαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλάραβ☉ unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Κοιλὴν Ἀραβίην] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *J. M. G.*

Ibid. Ἀραβίην] Quae longiſſime Argis diſtat. *J. Br.*

19. Ὑπ' ἀπορίας] Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. *Joſeph.* Antiq. I. 3, 3. ἀπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ἀπόκοπην. *Ael.* V. H. I. 30. ἐπὶ ἵππῳ ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἑκάστου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπελλοῦ. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡσαΐου. & 2. 17. ὑπὸ Ἱερεμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμου. & ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſoleant, patet ex poëtis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. Ibid. 56. — πεποίηται κατὰ οἶκον. Et 62. — ἀπὸ ἕθεν ὥσαλο χειρί. *J. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *J. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat *Vorſtius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγγρ. c. 7. & Ἀπαιδ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διαγράμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.), tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πραγμάτιος nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. τοῦτο — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. *J. F. R.*

31. Ἀνεμώνη ῥόδῳ] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praeſertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. jota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hacte-

πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ κἀκεῖ, κἀντεῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλῃ ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ ὁ πολὺς τῶν ἐργυρωνήτων καὶ οἰκετρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ [b] προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διαχειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ [c] διαβάλοιντο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς καταγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ ὅτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, ἢ οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες, ἢ οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτοῖς τοῦ ἔργου πρόκειται. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθίστάναι.

Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας

vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

12. In universum vero non omnes ego qui

a Παμπόλλῃ] Sic recte L. margo *AtW. B2. P.S.* Παμπόλῳ male *J.* Fl. *F. H. A1.* b Προσιόντες] Εἰσὶ W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. c Διαβάλοιντο] Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *H.* &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας * ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προστασίας. *V.*

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οἷον τοὺς ἐπὶ τῷ μισθὸν ἀντικαλλαττομένους· καὶ μισθαρνίαν λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐργασία. *V.*

* Ἀναιρήσῃ] Sic ex C. pro vulgato ἐναιρήσῃ restituit *M. du S.*

ctenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incurioси iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *M. du S.*

Ἀνεμώνῃ ῥόδον] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος, ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνῃ ῥόδον, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit: *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. *J. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic supra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. *J. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov.* ibid. pag. praeced. *J. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo antè* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ᾤκτειρον. τουτὶ δὲ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' οὖν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν· καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὴν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ

56. Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἧκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

62. Ἁπαξαπάντων] Ἁπαξαπάντων ὑφ' ἕν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἁπαξάπαντα καταμεμυττομένα. *V.*

68. Παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἴ τισιν ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγόρει καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι προθυμηθέντι. τό γέ τοι ‡ περὶ βασιλείας προσθεῖναι μισθοφορεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ἥτις ἄλλῃ ταύτην ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμίᾳ καὶ πλεονεξίᾳ. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τὶς τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην § ὑπερτερεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς πλῆθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἄν τε ὑπὸ μικρᾶς ἄν τε ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδα συνέπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὔχομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλά μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὔχομαι verbis, haec leguntur: οὕτως. ὄναιντο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπεῖν κατ' οὐδὲν διακείμενος ** Ἀνακενδάξιδος. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. *G.*

† Εἰρήνῃ] Εἰρήκει male C.
‡ Περὶ βασιλείας] (Lege παρὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπερτερεῖ] Lege ὑπερφέρει. *T. H.*

¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
** Ἀνακενδάξιδος] Hic latet nomen Ἀνακυνδαράξου potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Trag. c. 48. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς] Intellige πράγματος. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ' ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias; & crimine ab uno
Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἑρμ. c. 61. nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος . . . μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἄνδρας. *M. du S.*

62. Ἁπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde eumd. *Plut.* 110. — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΛ. Μὰ Δί, ἀλλ' ἁπαξάπαντες. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλεισμένα. *J. F. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ἡ πάνυ τρυφή. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγαν πλεονεξίας. *J. F. R.*

68. Βασιλέως] Unum cum nominet Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

οὐ σμικρὸς οὐδὲ ὅτῳ, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μὲν ταῦτα δὲ, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, [a] ἀλλ' ἔθνος ὁπλίτας παῦναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γοῦν ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ὑπερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω, οὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεια, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ [b] νεὼ, καὶ τεμένη, ὁπόσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῆς φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονθ' προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἢν ἐθέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς [c] σωρῶ κορυφῆς, ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειθ' καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδα-

rator ; nec parva illa , ſed multorum talentorum : & poſt haec non ſpes quaedam exiguae , ſi fiant , quae conſentaneum eſt fieri , ſed futurum ut gens integra nobis committatur , aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti , utens fiducia , & cominus congreſſus intentato crimini , ultra etiam quam oportet cauſſam dicere , & illud nempe dico tibi , neminem quidquam ſine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines , qui res maximas gerunt ; cum neque ipſe Imperator mercedis expers ſit. Non vectigalia dico neque tributa , quae a civibus quotannis veniunt : ſed eſt Imperatori merces maxima laudes , & gloria apud omnes , & quod beneficiorum cauſſa adoratur ; ſtatuae porro & aedes , ac templa , quae habent a civibus , merces & iſta ſunt pro curis & providentia , quam adhibent procuranda ſemper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adſimulemus magnis , ſi volueris a vertice quaſi acervi ad unumquodque eorum , quibus conſtat , deſcendere , videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui ſummi ſunt ; caeterum mercenarios aeque eſſe univerſos.

14. Si igitur eam ego legem ſcripſiſſem , neminem quidquam oportere agere , tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a Ἀλλ'] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὡὼ notamus. b Νεὼ] Νεάι M. c Σωρῶ] Sic bene P. S. Fl. Σορῶ male J. A1. H. B2.

80. Φόρους] Μερισμοὺς, φωρολογίας. G.

90. Τῆ σωροῦ] Dedi, quia ὁ σωρὸς *acervus* eſt, ἡ σορὸς *ſepulcrum* , ut infra Ἑρμ. c. 78. ἕτερον ποῦδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. *Alterum pedem , quod ajunt , jam in ſepulcro habens.* Et *Ariſtoph.* Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ γοῦν λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur verſu *Homer.* Il. Υ. 91. qui vulgo ſic a Lexicogr. adfertur : Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σορὸς dici ; cum ſit legendum ὁμὴ una voce , i. e. ὁμοία , ut Scholiaſt. ibi bene monet. *J. F. R.*

5. Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος] *Hom.* Il. Σ. & Odyſſ. Υ. *J. Er.*

Ἐτώσιον . . .] *Hom.* Il. Σ. 104. *M. du S.*

6. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνῆσθαι] Quum omiſiſſet *Moſellanus* priora interpretari , *Benedictus* reddidit *ante alia autem* , ut videatur legiſſe τῶν ἄλλων , ut ſolet quoque alibi dicere φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte *ante omnia vero.* Sic in Scytha. συγγραψάμενος προστάτας συναγωνιστὰς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. *J. G.*

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων] In *Salm.* converſum erat : *ante alia* , quod *Solanus* noſter jam mutaverat in : *ante omnia.* *J. F. R.*

18. Ἐπὶ ῥήτορικῇ . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde ſatis patet , ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam si reprehendas vitam praesentem nostram; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi caussa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis caussa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

μȣ̃ τȣ̃ βιβλίȣ λέλεκταί μοι, χρὴ δὲ τ̃ ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῶτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, κἂν τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὐτȣ̃ διδȣ̀ς, ὅπως [d] ἔχει πίστεως, καὶ σπȣδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ἀρȣ́ρης ἄχθος εἴη.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνῆσθαι χρὴ τȣ̀ς ἐπιτιμῶντας, ὅτι ȣ̓ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί πȣ σοφὸς, ἐπιτιμήσȣσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τȣ̃ πολλȣ̃ δήμȣ, λόγȣς μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινȣμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τ̃ ἄκραν ἐκείνων τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, ȣ̓ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', ȣ̓δ' ἐπὶ τȣ́τῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ȣ̃ν ἐντετύχηκα, τ̃ τȣ̃ σοφȣ̃ ὑπόσχεσιν ἀποπληρȣ̃ντι. σȣ̃ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μȣ τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ἐπιτιμώης, ὃν πρὸ πολλȣ̃ ᾔδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε κατὰ θέαν τȣ̃ ἑσπερίȣ Ὠκεανȣ̃ καὶ τ̃ Κελτικὴν ἅμα ἐπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμȣμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τ̃ λευκὴν πᾶσα σȣ̃ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ

d Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἔχει consentiunt.

24. Τὴν λευκὴν παρὰ σȣ̃] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττομένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. *V.*

Vide etiam Δικ. c. 27. *M. du S.*

20. Κελτικὴν] Iterum infra Δικ. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philostrati Sophistas* locum; quod ante me Clariss. *Vossio* jam diu observatum est, *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut viro Clariss. *Oleario* visum, *Pseudonymus*, & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1o. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2o. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desiit. 3o. Quia de Philostrati heroe, Apollonio Thyanensi aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος] *Non in postremis habens, neque neglectui.* *J. Br.*

Ibid. Τὴν λευκὴν] Ψῆφον subaudio, absolutorium calcu-

ἐπεὶ πρός γε τὰς ἄλλας κἂν σωάμα πάντες καθηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, ὃ Φροντὶς Ἱπποκλείδη.

Apud alios enim si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

ΧΑλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἀφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν παλόγε καὶ δαιμονίε παίσματος. ἄμφω μὲν οὖν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμην [a] παρά σε, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ [b] χρυσοῦς ὑπιλαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. DIfficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusse-

a Παρὰ] Πρὸς *Th. Mag.* v. χαίρω. Edd. consentiunt in *M. duS.* notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστὸς dare.

b Χρυσοῦς] Χρήστος (Leg. χρηστὸς) L. Sic Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππ' . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν κατα φρονούντων τινὸς καὶ ἀπεριμερίμνως διακειμένων. *V.* (In V. erat ἀπεριμερί.)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἑωθιναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριναι, ὑγίαινε. *V.*

culum. *J. Br.*

Τὴν λεύκην ὦ διὰ σοῦ ἐ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι] Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον. *non perforatum calculum*, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolvit.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabæ albæ. sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λεύκην] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλήρη] Nam pertuso condemnabant Graeci. *J. Br.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλ.] *Erasm.* in adagio: *Non est curæ Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδη] Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλ.] Εἴη μοι τὸ, Φροντὶς Ἱπποκλείδη &c. Εἴη μοι τὸ ὃ Φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zenob.* Conf. infra φιλοπ. c. ult. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. duS.*

Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλ.] Notabilis locus *Aeschinis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοὶ, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ὂν τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἡ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ παραιτεῖσθαι Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μή. Adde *Poll.* 8, 123. Ψήφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην ἑ ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ μὲν τῶν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν ἑωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριναι, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγείαν *Valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse experi-

jusserim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίουν, εὔφημον μὲν κἀ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς ἐ κἀτ' ἔ ἐω. ἐγὼ μὲν οὖν ὅπῃ τάχιστα εὐθὺς [c] ἴδιον τε, καὶ ἠρυθριῶν, καὶ σαλοῖς ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὤοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ὅπως ἠνέγκας τὸ γεγονός· ἐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ὑπεσημήνατο ἡ γλῶττης τὴν ἁμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ὅπῃ τῷ σιαίσματι, μήδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην οὐ καλῶς ἔχοντι, ὅπῃ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἅπαξ εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Ἀρ-

[c] Ἴδιον] Sic *A*1. Fl. *S. Fr. H.* &, ni fallor *J*. vid. nott. Ἰδίων *P. B*2.

pertus est *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J. F. R.*

2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit 3, 40. &c. *J. M. G.*

6. Τὸ ἑωθινὸν] Τὴν ἑωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. *J. Br.*

Τὸ ἑωθινὸν] *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85. Ἐρώτα ὑγίαινε, ὅτε λέγειν ἀγαθόν. ὅ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, ὅτε μέλλοντές τι πράττειν, τοῦτο λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. *J. M. G.*

7. Χαίρειν κελεύειν] *Th. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia var. Lectt. modo notavi. *J. F. R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. *ego aureus atque elegans.* *J. Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercer. Cætera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *J. B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. *J. J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem* (*in libro Philosophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol.* I. 86. ubi additur sequens hemistichium: πωλεῦμαι μὴ πᾶσι τετιμένος, teste *Davisio* I. *Tusc.* p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laërt.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhus.* p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἴδιον] Deleverat *M. du S.* posteriorem hujus vocis syllabam in *Juntina*, & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδίων, quod & Parisina habebat, idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere ἴδιον. Unde primo conjicio ἰδίον quoque habuisse *Juntinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Soulium* deceptum esse sequenti sono verbi ἠρυθριῶν; ex quo forsan festinans conjecit ἰδίων similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* & reliquas. Nam ἴδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδίω *sudo*, ut ἠρυθριῶν & sequens ἦν satis docent: & *Brod.* quoque Misc. IX. c. 15. ἰδίον τε *sudabam*, scribit. *J. F. R.*

Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπορῶ ἐντεῦξεως ὅμιλον τῷ προβλήματι προϊόντι δὲ πολλὰ προφάνη τὰ λεκτέα. ἃ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἦν μὴ δεῖ χαίρειν αὐτὸν, καὶ εὖ πράττειν, καὶ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. ἃ μὲν ἑωθινὴ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆς δὲ γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἴσης οὐκ ὀπιδνειῆς,

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ [b] ἐρρητόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' * ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progresso multa se dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*) est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum post coenam quoque ad *comessationem & liberiores* in vino sermones jam conversi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulysses inquit: cum mandatam sibi legationem apud illum orat: &, qui jam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, versor:

Pro-

[a] Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὲν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ servavit. [b] Ἐρρητόρευε] Ἐρητόρευε Fl.
* Ὑμμιν] Ὑμῖν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τοῦ ἀπὸ. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graeviana* μὴ pro μὲν, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed & *Paris.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτην ἔντευξιν respicias, eique πρῶτον μὲν subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. R.*

37. Χαῖρ' ὦ δύναστα] *Euripidis* versiculus. *J. Br.*
Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*
Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν] Versus est *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*
Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud *Philostr.* de vita Apollon 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua usus est Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philostr.* l. c. *Olearius.* Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εἶπας, ἥλιε χαῖρε &c. Utrumque jungitur in illo Menelai Odyss. O, 151. Χαίρετον, ὦ κοῦρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν, *Valete & salvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ἤδη] *Eurip.* Phoeniss. 1462. *M. du S.*
Χαίρετ', ἤδη] Versum hunc ex *Eurip.* Phoeniss. esse desumtum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe commonstrato. Videtur hunc *Soulius* noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus; etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim *Soulianae* diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, ſolum matutinum: cum etiam minime auſpicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum ſe in poſterum ſignificat.

3. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *uſurpaſſe*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe ad Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἰδιῶ δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμηλο τῇ ϖροσρήσει, οὐδὲ ὡς νδν μόνῳ ὁ ἑωθινός, ὅπϖ γε ϗ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων ϗ ἀπευκλοτάτων ὁμῶς ἐχρῶλο αὐτῇ· ὡς ὁ ϒ Εὐριπίδϖ Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τ βίον, ϗ,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με ϖεριβάλλει σκότῳ.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ ϗ ἀπεχθείας, ϗ ϒ μηκέτι χρήσεσθϒ ἀλλήλοις. τὸ γοῦν [c] μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φρονλιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτῳ δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγε) ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν ϖρὸς τοὺς ἄρχονλας καθημένους ϗ ϖεφρονλικότας ὑπὲρ ϒ τέλους τ μάχης, χαίρελε, νικῶμεν, ϗ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, ϗ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ἐν ὀπτολῆς δὲ ἐχῇ, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακληρίας ϖρῶ-

c Μακρὰν] Μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* *d* Φιλιππίδης] Φειδιππίδης *Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] Τόπῳ Λακωνικὸς. *V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J. F. R.*

58. Πρῶτῳ] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo jam diu orationis ſeries tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaſi ſoluta omni tempori apta cenſebatur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cujus rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in Epiſtolis aſſignat. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a Clariſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum eſt ſaepiſſime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina ſaepe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τῦ λέπειν τὴν ϖήνην. Sic Ἡλέκλρα ἀϕ' ὃ ϖολὺν χρόνον ἄλεκλρον εἶναι. Sic Μελέαγρῳ ὅτι αὐτῷ μέλει τ ἄγρας τῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι ἀϕὰ τὴν Ἥρην κλέῳ ἔχε. Sic Πολυίδῳ, ἀϕ' ὃ τὸ μάντις ὢν ϖολλὰ ἴδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνησρα ὅτι ὑπὲρ μνησῆρῳ Λυγκέως ἐκινδύνδυε. & ſexcenta talia. *J. P. a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etſi *Palmerio* Solanoque plane adſentior, Φειδιππίδης ſcribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt ejusmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. *J. F. R.*

64. Κλέων] Vid. Schol. *Ariſtoph.* ad ἱππδδ. κώλων ϛ. in *Pluto*, & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρειν. *M. du S.*

Κλέων . . . ϖρῶτον χαίρειν ϖρόσθηκεν] *Thom. Mag.* v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιϛολῇ Πλάτων λέγεται γραψαι ϖρῶτῳ. ϗ Κλέων Ἀθηναίοις, μ τὸ λαθεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam obſervat Cl. *Menagius* ad Diog. Laert. L. III. ſegm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticiſtae, cujus liber nondum eſt editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. *J. F. R.*

65. Ἀπὸ Σφακληρίας] *Plutarch.* in Nicia. *J. Br.*

66. Πρῶ-

πρῶτον χαίρειν προέθηκεν, εὐαγγελιζόμενον τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας Ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενον τῶν πραγμάτων.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστον νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ ἑδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ Ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου,

quam Sphacteria *dederat*, victoriae illius & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omnino post illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epistolarum *more* perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens.

4. Sed admirabilis *noster* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dionysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

a Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲ ἡμῖν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δημόται· Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν. *G.*

66. Πρόθηκεν] Hoc non verum esse, ex *Hippocratis* epistolis colligo. *J. Br.*

67. Τὴν νίκην] Athenienſium contra Persas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελ.] Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελ. κ. π. ἀποδοκιμάζειν] Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. cad. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expressit, quod ante illum *Erasmus* in versione ostenderat. Nam quum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Graecis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει ἐς ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu hujus verbi. Sed quis neget non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει ἐς ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noster) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ ἑδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε ἐ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum* servare *jubet plane improbare tamquam malum*, &c. Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν ἐ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . . illud* salvere jubere *plane abrogat tamquam molestum.* Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *salvere jubere*. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, pag. 517. B. δεῖν τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, & salvere jubere.* Sic paullo post pag. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi serii quid scriberent, salvere statim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditissimi attulerunt. Quod *Marcilius* scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex *Brodaeo*, qui IX. Miscell. cap. 15. illud idem habet. *J. J.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid statuam non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Diog. Laërtio* adscribi observat *Vorstius*. Certe, si non mendosi sunt codices, pro

χαί-

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſanum eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

κ) ὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' ὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ κ) μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καλαλιπεῖν τῆς αὐτῦ σ5ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, κ) Ἀρχύτᾳ, κ) τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτῦ τεκμαίρεσθαι, ὅτε τὸ [c] εὖ πράτειν πρὸ γράφειν, ἀλλ' ἀπὸ τῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γὰρ οἱ ἀπ' αὐτῦ ἀλλήλοις 90 Ὅπως ἔλλοντες, ὁπότε σπυδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς κ) αὐτὸ ψυχῇ τε κ) σώματι ἁρμοδιώτατον, κ) συνόλως ἅπαντα πρειληφὸς τὰνθρώπυ ἀγαθά. κ) τόγε τριπλῆν αὐτοῖς τρίγω-

νον,

b Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Οἰκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκείλῳ uno λ ſcribitur. *c* Εὖ πράτειν] Εὐπράτειν una voce marg. *AIW.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράτειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. εὖ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non εὖ διάγειν, εὖ πράτειν ve praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſalveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδοκιμάζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν με τέρπει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Ποιῶν] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, κ) ἡδύμολπον βίοτον διάσωζε τυράννου, *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: ὐχ' ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, ὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* *J. F. R.*

84. Μηδὲν] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not. p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

85. Οἰκέλλῳ] Cod. Florent. Ὀκέλλῳ. *J. B.*

Ὀκέλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τῦ παντὸς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκέλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὤκελλος. In reliquis fere Luciani Edd. Οἰκελλος ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio alii ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura orietur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtran-

νον, τὸ ἀφαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, 95 ᾧ συμβόλῳ πρὸς τὰς ὁμοδόξας ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ [a] ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν [b] εἶναι, εὖτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, εὖτε [d] τὸ χαίρειν πάν-

lud triangulum ſibi implexum, quinque deſcriptum & incluſum lineis, qua teſſera ad ſententiae ſuae homines uterentur, *ſanitas* ab ipſis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* ineſſe [etiam ipſum *bene agere* & *gaudere*] ſed neque *bene agere*, ne-

a *Ὅλως] Ita ingens aſteriſcus in *Junt.* typis expreſſus ſuſpect. lect. indicat. b Εἶναι] . . . ναι Fl. vacuo ſpatio ante ναι. At marg. *AIW.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inſerit ante εἶναι. c Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* d Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *A1.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris conſtet, Pythagorae figura, qua hodie contra faſcinationes utuntur. Figura conſtat ex tribus triangulis, quorum latera deſerviunt ſibi invicem. Et trinitatis quae eſt in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur ſignum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων ἀναγνωριστικὸν καὶ τούτῳ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι τοῦτο. † *V.*

96. Οὔτε δὲ τὰ εὖ πράττειν οὔτε τὰ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. *Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικὸν* &c. *G.* (& addunt, quaere in Luciani Impreſſo.)

* Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικὸν. *M. du S.* † Deerat in impreſſo figura, quam oculis ſubjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*; (de literar. ap. Graecos ſcript. & uſu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam ſibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aeſculapium docet Pauſanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέχη Κρολανῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρόταγοι Πιλανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ ὁ πόρρω τῆς λέχης ἔστιν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aeſculapii vel muneris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic ſibi velit? Hunc quoque cultum ſcribit in Laconica, Lyſandrumque ejus rei ſ. primum ſ. poſt alios auctorem laudat, idem Pauſanias Lacon. p. 100, 10. Caeterum manſit ſuperſtitio inter Judaeos & Chriſtianos: Germania ſuperior appellat Pentagonum illud *den Druiden fuſz*. Vid. elegantiſſ. *Keyſlerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριπλοῦν] Quia nummus Πιτανατῶν, quem Cl. *Geſnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eamdem figuram habet, quae pag. proxima jam deſcripta eſt, ideo nummum ipſum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem ſequuntur doctrinam atque haeſin.* *J. Br.*

97. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. εὖτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, εὖτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis ſententiam, & deeſſe aliqua talia. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι & τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. εὖτε δὲ τὸ εὐπράττειν εὖτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de ſententia Pythagoraeorum ponderantium efficaciam ſignificationis trium horum verborum, quorum adeo validius cenſebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in ſe contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par eſſet verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca ſic ſupplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus; quique adeo in Ed. *J.* ſtellula notatur. In Fl. lacuna eſt trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . ναι.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν ſermo incidit, ſubit animum quomodo ea uſus ſit Ageſilaus ad caſtigandum Menecratem medicum, qui Jovem ſe appellari non patiebatur modo, ſed ipſe in epiſtola ad eum data ſcripſerat Μενεκράτης Ζεύς. Ageſilaus reſcripſit nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius ſane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epiſtola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De poſteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII. 51. cum utrumque reſponſum uni Philippo adſcribit. *J. F. R.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita ſunt ſupplenda, ut factum eſt a *Gronovio*, ut ſupplenda videram ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innoteſceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo ſupra, ſed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XV. 29. εὖ πράττειν ſignificare, *felicem, beatum eſſe.* Nec tamen ita perpetuo hoc ſolo ſignificatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Æſchin.* Dial. 2. de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

Ιτως [e] κὴ τὸ [f] ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ κὴ τ̈ τέτρακτὺν, τ̈ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [g] ἢ τ̈ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν [h] ἀποτελεῖν. οἱ δὲ κὴ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν κὴ Φιλόλαός ἐστι.

Καὶ

e Καὶ] Forte Δὲ *M. du S.* f Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν εἶναι marg. *AIW.* g Ἢ] Ἡ *Brod.* & *Marcil.* h Ἀποτελεῖν] Ἀποτελεῖ, ἤδη *Marcil.*

2. Τέτρακτὺν] Quære in aureis carminibus & commentariis. G.

de divit. §. 6. Ἀλλ' ἆρά γε τούτους ἂν τ̈ ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησαίμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν ὅτοι ἄριστα πράττοιεν ὁσοιπερ κὴ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς, κὴ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, *& bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. *J. F. R.*

98. Τὴν τέτρακτὺν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὰ τ̈ ἡμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τέτρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. *J. B.*

2. Τέτρακτὺν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ, οἳ ϵ̓ τὴν τετρακτὺν, τ̈ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ τ̈ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, κὴ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, quum, ut omnes antiquae editt. habent, scribendum sit τετρακτύν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τ̈ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Brodaeus* dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τ̈ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Caeterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τ̈ ἀμετέρᾳ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἀμετέρᾳ γενεῇ ibi ἀμετέρᾳ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τ̈ ἀμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου, &c. *J. J.*

Τετρακτὺν] Ea de re jam supra in B. πρ. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii & *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. du S.*

Ibid. Ὅρκον] Ἢ τ̈ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὁ δὲ κὴ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἢ τ̈ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἤδη ϵ̓ ὑγείας. *Th. M.*

Ibid. Ἢ . . . . ἀποτελεῖν] *Rittershusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quae de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τὰ Θεολογούμενα τ̈ Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. c. 36. *M. du S.*

Ἢ τ̈ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν] (Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. *Brod.* Misc. IX. 15.) Castigo ἡ τ̈ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea quae dixit ad verba; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. *J. F. R.*

3. Τὸν ἐντελῆ] Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *J. M. G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. *M. du S.*

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπως ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προλελαγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἥκω πεπραγὼς δεινά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, ὃν καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν ἔχει δ' ὅτως * αὐτοσελὲς, † Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον θνητῷ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβῶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροιμία ὠδή, ὡς ὁ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἦν ᾠδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συν-

* Αὐτοσελὲς] Αὐτολέξει Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum sit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non constet utra harum lectionum alteri sit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μὲν] Exc. G. Παρὰ μὲν π. κ. τιθέντα. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὖλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *M. du S.*

20. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valitudo Divûm Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

μέμνηϑ', τί γὰρ ἔτός φησιν; ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσϑαι. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τὸ δὲ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι σχεδὸν στόμαλος, λέγω, [b] Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων μετὰ σεῦ [c] ναίοιμι τὸ [d] λειπόμενον βιοτᾶς. Ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, πρωτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ Φιλοσόφων καταδεῖξαί σοι ἔχων, προλιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἦλῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον. ὀλίγα δέ σοι τῶν ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

8. Cum Alexander praelium ad Issum

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὸν ἐν [e] Ἰσσῷ μάχην ἀγω-

b Ὑγίεια] Vulgo ὑγιία, vid. nott. *c* Ναίοιμι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Νέοιμι Edd. *d* Λειπ.] Λοιπόμενον *Athen.* *e* Ἰσσῷ] Ἰσῷ C. Fl. Ἰδῷ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλῳ ἦλῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι καταπολυδόντων. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Πόλει. *V.*

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἐ. ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φυὲν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνεδὸν μετὰ τῶν φίλων. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Grot.* flor. 425. *M. du S.*

Πλάτων μέμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* II. 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγίεια] Sic incipit Ἀριφράνου τοῦ Σικυωνίου παιὰν εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγιεία ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγία scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγία dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγία propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1. Οὐκ ἐσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim Ὑγίεια ὦ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δίδο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγεία an ὑγίεια scribendum; sed cum Edd. pleraeque semper ὑγεία scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 6. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἦλον ἥλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἦλον ἥλῳ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intellige λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. ἐν Ἰσῷ. *J. B.*

ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλεν, ὡς Εὐμενὴς ὁ [a] Καρ-45 commissurus esset, ut narrat in Epistola ad
διανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέ- Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in
γει, ἑωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡ- tabernaculum regis ingressus Hephaestio,
φαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκπλαρα- vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut
χθεὶς ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο ego, & aestuans, vel numine quodam co-
καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαι- ogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex,*
νε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη σπουδαστέα. τα- *tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis
ραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ ἄσμενον autem ad insolitam salutationem reliquis, &
τῆς προσαγορεύσεως, καὶ μόγις Ἡφαιστίωνος ὀλίγου Hephaestione prae pudore tantum non mor-
δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, tuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, sal-*
δέχομαι, εἶπε, τὴν κληδόνα· τὸ γὰρ σώους ἐπα- *vos enim nos e praelio redituros, jam mihi*
νήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖται. *pollicetur.*

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλά- 9. Antiochus autem Soter, conflicturus
ταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ὑπο- cum Gallo-Graecis, per quietem videre
στάντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα sibi visus est adstantem Alexandrum, qui
πρὸ τῆς μάχης δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑ- tesseram juberet ipsum dare ante pugnam
γιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν militibus, *vale:* & ea ipsa tessera admirabi-
ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. lem illam victoriam retulit.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ 10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Se-
ὑπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν leucum aperte invertit ordinem, qui in
ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσει- principio epistolae *valere* illum juberet, in
πών, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπο- fine autem, pro ejusdem potestatis verbo,
γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus re-
ἐπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν. fert, qui collegit illius epistolas.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ- 11. Operae vero pretium est Epirotae
etiam

a Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. *b* Δὲ]. Omissa haec particula in *J.* comparet in Fl. *P. H. B2. S.* & M.

45. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *C. Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in *sū μὲν* in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Æl.* l. c. *M. du S.*

Εὐμενὴς ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & *μνημονικὸν ἁμάρτημα* ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum *ἁμαρτήματα* vid. ap. *Periz.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *sigma* Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. R.*

66. Ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύρ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

70 ναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ἔστω τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθεὶς ἐδὲ σώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐ-
75 κλειαν, ἢ πλοῦτου ὑπεροχὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ηὔχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἑᾧ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι ἐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων
80 ἀγαθῶν, [c] ἓς' ἂν [d] τὸ ὑγιαίνειν [e] μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νῦν ἑκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδειχται, [f] τάχα ἂν εἴποι τις. σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηθα,
85 ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἶης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις [g] περὶ τὴν κνήμην τὸ κρανος, ἢ περὶ τὴν κεφαλὴν τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιτο· ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλε-
90 γες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενον. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ [h] δεῖσθε τοῦ σώματος.

ἔτι

c Ἐφ' ἂν] Lege ἔφι, αν. *M. du S.* *d* Τὸ] Τῷ M. *e* Μόνον ἀπῇ] Ἀπεῖναί φησί τις W. *f* Τάχα ἂν εἴποι τις] Quatuor haec verba absunt a W. *g* Περὶ] Παρὰ male P. & L. *h* Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πύῤῥου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Justin.* L. XVIII. *G.C.*

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Senis L. III. de diaeta, alludere: ἐδὲν ὄφελός ἐστιν, ὅτε χρημάτων, ὅτε σώματος, ὅτε τῶν ἄλλων ἑδένος, ἄτερ τῆς ὑγιείας. *A.V.*

80. Ἐφ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lectt. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι ἐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. nam etsi paullo praecedens illud ἐφ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, ὥτως ἔχοντα. *Omnino vero, inquit, haec ita se habent.* *J.F.R.*

84. Μηδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. du S.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adlecverat, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi. & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Mss. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον — τεκμήρασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*, hic vero minus commode subaudiri posset. *Ael.* quoque V. H. I. 4. ὅσον ἁρπάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem fefellisse video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si eousque opellam no-

ἔτι δὲ, ὁ μὲ χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσαλο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν προσκελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τοὺς πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συνελεύντων· καὶ ὐ συνεύχε) μόνον, ἀλλὰ καὶ προαγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶ ἐνλολῶν βιβλίῳ, [a] ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως [b] λαμβάνελε, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ὄφι προάγγελμα, τὴν ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτοὺς ἐπιμελεῖσθαι; καὶ [c] μάλα εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῖν πρὸς τἄλλα, μὴ οὕτω διακειμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι κἀγὼ τὴν Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τοὺς προσαγορεύονλας ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τὴν ὑγείας ὀνόμαλι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν τὸ χαίρειν, ὑπολημδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μοὶ ἄκων παθών, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἀλλάτλων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

5 Gaude dicit, bene ominato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat 1 modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate.* Recte sane. 5 neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. 10 *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus 15 *studio* fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W. b Λαμβάνετε] Λαμβάνεσθαι W. Sed ι subscriptum est. c Μάλα] Μαλ' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερον ἡμῖν αὐτοῖς ἔσεσθαι, plura forsan dabimus. *J. F. R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τῶ ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th. M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *J. M. G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὲ δὲ ὑγιαίνειν τε εὔχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est*; &c. ad quam respexisse Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Παράγγελμα] Ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures.* Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praesides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th. M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod servavi, nam apostrophus centies negligitur, vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπὸ ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. *J. F. R.*

10. Τῇ τὴ ὑγείας ὀν. πολ. ἀμείβ.] Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th. M.*

Τῷ τὴ ὑγ. ὀν.] Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. ὅτι γε τῷ ἐωθινῷ προσρήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ἑσπερινῷ τῷ ὑγίαινε χρησαμένου. Adde *Muret.* var. Lectt. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐν

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac

σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον ϖρεπετράπη, ϗ εἰς τὸ ἄμεινον ϖαρώλιθον. καὶ τάχα τ Ὑγείας, ἡ Ἀσκληπιῦ αὐτῦ [d] ἐπινοίᾳ τῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπιχνυμένυ. ἐπεὶ ἔγωγε, ϖῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθ' ὑμῶν ϑεῦ, μηδέπω ϖρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ ϗ ἀνθρωπίνῳ τινὰ ὑπὲρ ὧν γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, ϑᾶττον ξένον, εἰ ϖάνυ ἐσπυδακὼς ὑπὲ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σῦ γνωρίζεσθαι, ὀκ τ ἄγαν ὑπιθυμίας εἰς τἐναντίον ϖαραχθεὶς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἄν τινα ἐκπλήξειε τ κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, ϗ ϖρατιωτῶν ϖλῆθος, ὧν οἱ μὲ, ϖροωθῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τ ϖροσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ϖαραφροσύνῃ [g] ϖαραφέρωσι τὸ ϖρᾶγμα, αἰδῆς αὐτὸ σύμβολον, ϗ ἀφελείας ἐποίησω, ϗ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον ϗ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε ϖάνυ ϑαῤῥαλέον ἐν τοῖς τοιύτοις, ὑ ϖόῤῥω ϑρασύτητος ϗ ἀναιδυντίας [h] ἐστί. ϗ ἔμοι γε εἴη μη-

[d] Ἐπιπνοίᾳ] Sic W. Ἐπινοίᾳ vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl.* [f] Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat o. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἐστίν W.

11. Ἐκ ϖρονοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ὀκ ϖρονοίας σωνήντηκας. Et ſic ὀκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ὀκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἔρωτος μανέντα. *Cic.* ad Att. VI. 1. ἐξ ἀφαιρέσεως ſanare. *J.F.R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Auguſtus, apud Plutarchum ϖερὶ ἀδολεσχ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J.M.G.*

20. Ὑγείας] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea*. Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Jonice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine ὑγεία aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπιπνοίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπινοίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ἐπιθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. ἀπὸ τ ἄγαν ἀκρασίας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τ ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J.F.R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A.V.*

μηδὲν μὴ [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπολύσας ἐγκλήματος μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, [d] ἔτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὔνουν εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημός καὶ αὐτή.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιὲ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Caussam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuste judicasti.* Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis sed mentem examinare aequum est.* Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperies, sive linguam, bene ominata etiam haec est.

19. Caeterum huc delatus non sine caussa videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba sic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius.* Nescio quare; nam *J. A1. P.* & *S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & M.

45. Τῷ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον*. *G.*

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse; quo in Edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. *J. F. R.*

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent Edd. *M. dus S.*

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Nostrum ubique. *J. F. R.*

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex inceſſus celeritate colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proſit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim heſternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΟΣον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ ὀξὺ βαδίσματος σπουδῇ [a] τεκμήραιο, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐνενόεις γοῦν τι μελαττὸν προϊὼν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ῥῆμα ὑπολογοθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ὅπως [b] σεαυτῷ ξυντιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλυθεὶς, ἢ σχέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, ἀεί σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα: ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γοῦν χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac perſona recte incipiunt *J. H.* & *A1.* Deeſt in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B2.* Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *a* Τεκμήραιο] Lege τεκμαίρεσο Ex *Marc. Soulius*; ſed nihil mutat M. nec Edd. *b* Σεαυτοῦ] Ἑαυτοῦ W. at prius ſervant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. Μυια. c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμε] In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Junt.* vero aliisque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήρασθαι] *Gujet.* ait: an τὸ ἐστὶν deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐστὶ recte omittitur: vid. *Ælian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τι ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι. Unde ſimul confirmatur τεκμήραιο recte ſe habere, & male *Soulium* illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τῷ ἐστὶ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens ſit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήραιο] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μελαττὸν προϊὼν] Ne credas male cohaerere μελαττὸν προϊὼν, καὶ διεσάλευες, memineris μελαττὸν eleganter cum participio jungi, ut μελαττὸν πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Conf. ſupra *Somn.* §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et ſaepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ θέουσαι. *Dionyſ. Hal.* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile ſit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opſopœus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit.* Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad praecepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *praecepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ἣν μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος ſcilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ὅπιὸν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐγὼ εἰς ἰατρικὴν μὲν ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρᾳ πράγματος· Φιλοσοφία δὲ ἢ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἆθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ [a] παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

a Παραπολόμ.] Παραποκόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τοῦ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τοῦ Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J. Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ βίος] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J.B.*

21. Ἐγρηγόρως] *Vigilans.* *J. Br.*

Ἐγρηγόρως] An ἐγρηγορὼς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κεκληγὼς. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διδεγμένῳ excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἑστήκασιν. *Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex Ovid. Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clariss. frustra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Lectu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J.F.R.*

24. Παραπολόμενον] Castigo παραπολεύμενον. *J. Br.*

26. Θαυμάσια ἡλίκα] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M. du S.*

31. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη] Conf. infra hujus Dial. c. 59. f. *M. du S.*

32. Οὐδὲν ἄλλῳ] Legendum ἄλλο. *J. Br.*

Οὐδὲν ἄλλῳ] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J.F.R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* *J.M.G.*

37. Οὐδὲ ὄναρ...] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. *M. du S.*

Οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν] Non cepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; quum significent: *ne per somnum quidem umquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse quod καθ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὄναρ ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἀκούων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J.P.R.*

38. Οὕτως ὅλῳ] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus scorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena.

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὑ πόρρω σε εἶναι αὐτῷ, εἰ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι ὑ μέτριον ὂν πολλῆ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' ὧν σε ὑδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ πρὸς τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐγκεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἐπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα καλεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' ὑδὲ ὀναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὅτως [b] ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἐν σκοπουμένῳ μοι, φαί-

[b] ὅλος] ὅλῳ B2. & W. ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

na. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, cum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' ὑδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτὸν, ὅτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλῳ. ὅτως ὅλῳ εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris & Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ἥσα ἐν τῷ Ἄττῃ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum; sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλῶσθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus*. Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; sc totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲ Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. in his manifestissime ὅλως idem quod ὅλῳ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [δίδοικε δὲ τ ἕτερον, ὥτε ὐκ θεῖ κατόχως ἐνθουσιῶντα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Fac. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ὑ μάλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτικὴ,] legit pag. 416. edit. Amst. ἀηδὴς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. sive §. 5. ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τ παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτ῟ ληφθείς· quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δόναν) καὶ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτ῟ ληφθῆ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαίθων δὲ, τὸ ἡλίου δρόμον ἐπεκμήρατο, ὑ μὴν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τ λόγον ἀπολιπών, ἀπίθανος. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, ἐκ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, ὑδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter se pugnantes.* Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. F.*

Ibid. ὅλον] ὅλῳ in W. & B2. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

ὅλῳ] ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ὅτως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque voluerit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. R.*

Φαίνῃ οὖν ἐς μακρὰν ὑπολήψεσθαι τὴν εὐδαιμονίας, εἰ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι προσκύπτειν ἐς τὴν ὁδὸν; ἡδὺ δὲ Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κεῖται τοῦ Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τραχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ ἓν ἱδρῶσαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ [b] ὠδοιπόρηκας; ΕΡΜ. Οὔ, φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ὑπὸ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] ἀρχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ φησὶ παντὸς εἶναι, ὥστε κατὰ μέσον τὸν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω γε οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυτο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τὴν ὁδὸν τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλιγηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χειραγωγοῦ ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ὥσπερ ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & asperа, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. A1. S.* &c. *b* Ὠδοιπόρηλαι] Sic recte *B1.* & *2.* ac W. Ceterae Edd. male ὁδοιπόρηλαι prima brevi. *c* Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A1.* *d* Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recentt. omnes. *e* Σε] Δὲ M. Σε Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσίοδον οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. haec tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.*

Ἡσίοδον οἰκεῖ] *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

48. Ὠδοιπόρηται] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ ἓν ἱδρῶσαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὠδοιπόρηλαι; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὠδοιπόρηλαι. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, &c. & in Vera Hist. c. 4. συνωδοιπόρουν ἡμῖν ἀφικόμενοι. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προοδοποίηται pro προωδοποίηται. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρασκευασμῷ dederunt προπαρασκευασμῷ. *J. J.*

52. Ἀρχὴν . . . Ἡσίοδος] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσίοδος ἥμισυ] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus* falsam hanc esse citationem. Sed & *Seidelius* in *Portula L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc *Hesiodi* Ἔργ. 40. — ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad Somn. §. 3. p. 5. *J. F. R.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

65 ἀναστᾷ δηλαδή, καὶ [f] ἀνακυφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ [g] ἀναβεβηκώς. ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφηθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συὼν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν,
70 ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνου [h] συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλά τινα σοι ἐλπίδα
75 [i] ὑποφαίνει, ὡς δήπουθεν ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἰκάζει ὅτι τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον [k] μετὰ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; ΕΡΜΟΤ. Ὀλίγον φῂς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. Καὶ
80 τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ [l] εὐθείαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' οὖν τοῖς ἀφ' ἑσπέρου μέσου ἔθνεσι περιπλανώμενον. καίτοι πόσῳ τινὶ βέλει ὑψηλοτέραν καὶ λιπαρωτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ'

f Ἀνακουφίζει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola *f*. ἀνακουφίζοι male. *g* Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rursus male *f*. Ceterae vulgatam tuentur cum M. *h* Συμπροθ.] Ξυμπροθ. W. *i* Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνειν W. male. *k* Μετὰ] Sic Edd. & M. *l* Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς νέωτα] † Μέλλων. *V.*

* Εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς, & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat ἐς, interdum εἰς, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui ait: Ἀγεωργὸς εἰς νέωτα πλέσιος. *Semper agricola in novum annum dives.* *J. F. R.*

† Μέλλων] Deest ἑαυτόν. In Exc. G. legitur μέλλον. *M. du S.*

56. Πανύπολυ] Placet πάμπολυ. *J. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *J. F. R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. Δ. *J. Br.*

Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. du S.*

68. Ὅσῳ] Lege ὅσον invitis omnibus nostris libris. *M. du S.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. *J. B.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *J. B.*

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellipsi p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. *J. F. R.*

90. Ἡμῖν]

ἐφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, ἣ Ἀόρνε ἐκεί-
νης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κρά-
τῳ εἷλεν.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι
τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς
ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ'
ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ
πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχον-
ται οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρ-
χονται ὅπη ποσόν, οἱ μέν, ὅπη πάνυ ὀλίγον, οἱ δέ, ὅπη πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀφιέμενοι, καὶ ἱδρῶτι ῥεόμενοι, καὶ φέροντες τὴν κάμαλον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος ἀφικνῶνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ὑποσκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. [b] Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς

ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur. LYC. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Py-

a Ὑμῖν] Sic Edd. octo vett. & mss. M. Sola *Junt.* ἡμῖν. b Παπαί] Βαβαὶ L. Nihil vulgatum movent *H. Fl. J. P.* &c.

90. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum *Lucini* persona supra inducatur quasi ignara quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philosophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a vers. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης] Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deincops.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat variantem lectionem quaesiturus atque additurus, at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra *Dial.* omnium primo, s. *Somn.* haud longe ab init. ταχείάν τινα τὴν ἐπικουρίαν, ubi conf. not. Cl. *T. Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert: Οὐ γάρ ἐστι γένος ἄνθρωπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πανταπασιν οὐ χρῶ τῆς γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ οὐ χρῶ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέπωλας. sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἑρπόμβοι ἐσμέν, sed veram scripturam nobis ostendit Ms. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς πανταπασιν οὐ χρῶ τῆς γῆς. In praecedente pag. 507. non frustra idem codex: εἰ δὲ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζει τις. sane ἀτλικώτερον hoc est quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. sic apud *Xenoph.* εὐθείας ἐξεληλέναι. *a recta via aberrare.* exempla passim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Hesiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor.

— ἐπεὶ

Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: jam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam ſuperatis nubibus, eo quo feſtinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

6. LYC. Tamen non dixiſti, quantum, ut tempori comparare poſſemus. HERM. Nempe nec ipſe accurate ſcio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe ſcire talia. neque enim veri ſimile eſt, te re-

Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῖς [d] πανταπασιν οὐ χρῷ τ γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μετ τ θεῶν καὶ ὑμᾶς προσθυξόμεθα ὑφνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε. ΕΡΜΟΤ. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφηθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] περιβαλεῖν. ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι ἐς πλείω τ εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μετ' ὀλίγων πάντως πε [h] καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τοῦτο μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ἢ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὤν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἴσασιν; φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δή σέ γε εἰ-

c Χαμαιπετεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. d Πανταπασιν] Πάντα παθεῖν W. male. e Ἐρχόμενοι] Ἑρπόμενοι *Gron* male. *M. du S.* f Εἰ] Sic recte ſine accentu Fl. P. Nam εἰ male *J. H.* g Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. h Καὶ] Deeſt in W. Agnoſcunt Edd. i Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male *Fl.*

18. Εἰ] Εὐκλεικὸν τὸ εἰ. πολὺ δὲ ᾤμην Πλάτωνι τοῦτο. M.

——— ἐπεὶ δ' ποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus uſurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anſeres domeſtici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Uſurpat etiam *Pindarus Ol.* IX. Genuina & vere Lucianea ea eſt ſcriptura quam ſecutus ſum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. *M. du S.*

13. Ἐν χρῷ τ γῆς] *In ſuperficie terrae.* *J. Br.*

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι] Quum Opſopæus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, quum Baſileenſes ediderint μετ τῶν θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς ὡσεὶ χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, καὶ μετ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros. *J. G.*

Ibid. Χαμαὶ ἐρχόμενοι] *Hom.* Il. E. 442. & *Heſiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legiſſe in ſuo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius*. *M. du S.*

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. ᾤμβαλεῖν. *M. du S.*

Περιβαλεῖν] Etſi non ſatis adfirmare queam, quae vera ſit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperaſſe, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuiſſe *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inſcripſerat. *J. F. R.*

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

31. Χαλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. *A. V.*

εἰκὸς, ὅπῃ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέξεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη τὸ ἄκρον γενόμενον, τὸ χρεὼν ὅπισθεν, καλασπάσει λαβόμενον τῆς κόμης, ἐξ ἀτελοῦς τὴν ἐλπίδα. ΕΡΜ. Ἄπαγε. δύσφημα μὲν ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴν ὑπομεῖναι δι' αὐτά, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; ὃ γοῦν δὴ αὐτὸς πω ἀνελήλυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν. ἄτε ἀκρότατος ἤδη ὤν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτόν, ἢ τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ· ἦπου τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. [a] ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ [b] ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ὅπῃ, βεβαίως πεπεισμένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ [c] ὅσα γε σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles? HERM. Bona verba, amice, nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim

[a] ΛΥΚ.] Male deerat haec persona in *J. Ald. Fr. H.* [b] Ἀνδρίαν] Ἀνδρείαν W. [c] Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσα *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ἐπισθεν] *Fatum imminens.* *J. Br.*
43. Ἀκαριαῖον] Vid. rursf. infr. c. 62. *M. du S.*
53. Πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀ. β.] Πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀριστῇ βίον ἀλλὰ τίνα. &c. Excidit persona Lucíni. Scilicet fuisse: πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀριστῇ βίον. ΛΥ. ἀλλὰ τίνα. *Th. M.*
Ibid. Τῇ ἀριστῇ βίου] Post verba haec scribe. ΛΥ. *J. Br.*
59. Πλούτους] Conf. supr. Mer. c. 12. *M. du S.* Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J. F. R.*
62. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυθέντα] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo cremabantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J. F. R.*
66. Διεδυκρινηθὲν] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere εὐκρινηθεὶς; sed nulla medicina eget locus sanissimus. *M. du S.*
84. Ἂν δουλεύῃ] Lege δουλεύοι. *F. G.*
Ἂν δουλεύῃ] Non male quidem *Gujetus* conjicit; & sic rursum infra c. 13. f. μάθῃς in μάθοις, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebam-

καλὸν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε τοῦ μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήραλον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπταλο ἐς τοὺς θεοὺς [d] διδυκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ ὅτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν Οἴτην, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τό δέ μοι εἰπὲ, καταπέρχονταί ποτε οὐκ ἂν ἄκρας, ἢν ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, καταλελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν τελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ὅτε ὀργῇ, ὅτε φόβῳ, ὅτ' ἐπιθυμίαις ὁτουοῦν ἂν δουλεύῃ· οὐδ' [f] ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθῳ ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθὲς, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἔπιθον ἕως

d Διδυκρινηθὲν] Constans Edd. lectio & mss. M. *e* Ταῦτα] Τὶ ταῦτα *Heins.* *f* Ἂν] Εἰ W. *g* Μηδ'] Μὴ δὴ *F.* *h* Εἶναι] Sic *H. P. B2.* Fr. & P. Εἶ *F.* ἦ vero *A1.* Fl. & W.

item c. 22. ἂν εἴδῃς in εἰδοῖς, ac non semel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. *F.F.R.*

85. Πάθῳ] Stoici, teste *Aristot.* II. Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. *A.V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba solemnis hujus formulae σίγα πᾶς ἔνω λεώς, εὐφημεῖν χρή. de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *F. B.*

88. Μηδ' ὅσιον οἶμαι] In P. & Edd. multis est, οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἢ. Ed. *F* εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. *M. du S.*

ὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτούς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ ὡς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) [b] ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνθρωπον ὀνόμαζε; ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτός τοι ὁ σός, ἀνὴρ τἆλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον. ΕΡΜ. Τί δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, τὸν ξανθόν, τὸν ἐριστικόν; ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίωνα αὐτῷ τὄνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτόν, ἐπεὶ τὸν μισθόν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρόν, ἀπήγαγε [c] παρὰ τὸν ἄρχοντα ἕναγχος, πεισθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἑβόα, καὶ ὠργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι,

que rem ita habere, sapientesque fieri illos & fortes, & justos, & reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis senex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tamquam discipulus? rufum illum? contentiosum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen est. LYC. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui commodum adessent, eripuissent ipsius ma-

a Πλούτου] Sic F H. Fl. Fr. S. A1. Πλούτων P. sola. servant. c Παρὰ] Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo Edd.

b Ἐπέστην] Ἔπεσιν W. Sed prius Edd. constanter

97. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & saepe alibi. pagina 281. & seq. repetit in Lapith. F. B.

98. Πλούτου] Quum ad Parisinum exemplar describatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas Edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat *M. du S.* Evolvi itaque alias editt. sex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & sic supra c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni Editioni prae omnibus, auscultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet *Suicerus* in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit *Aristot.* Pol. I. c. 6. scribens: ποιητικὴ γάρ εἶναι τοῦ πλούτου ὁ χρημάτων, ibid. paullo post: πλοῦτον καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rursus: παντὸς πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur noster distinguere, in *Timon.* c. 21. ubi PLUTUS ait, *se non suis ingredi po-*

dibus, sed a PLUTONE *mitti*, de quo disputat Illustr. *Spanh.* ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi sic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemsterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλοῦτοι hoc loco recte legi posse credo], quia *Lucinus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores esse philosophos*; cumque ipse *Hermotimus*, ad cujus verba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτοι, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς, iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γένη. Philosophicum enim esse videtur similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & *Xenoph. Ephes.* L. 2. p. 32. πλούτων καὶ ἐπι-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu nasum homini abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras tempori. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum; jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλοντο τὸ νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, οὗ ἵνα δι, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὸ ῥῖνα ὁ γέρων, ὅτως ἠγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, πρὸς τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους, οἷς δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό πω [d] διατέθεικεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. ΛΥΚ. Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τοῦ ἐν τῇ Οἴτῃ καλαλελειμμένων δεομένῳ; ΕΡΜ. Οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καλαβιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ὅπη τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν [f] αὐτῷ, πλούτου [g] καταφρονοῦντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον

d Διατέθεικεν] Sic Fl. H. P. & M. Διατέθηκεν] *F.* e Δὲ] Δαὶ W. prius vero Edd. f Αὐτῷ] Αὐτοῦ W. male. g Καταφρονοῦντα] Καταφρονοῦντες W.

ἐπιμελείας. *F. F. R.*

7. Ἐς τὸ ὑγιαῖον] *Valde.* *F. Br.*

11. Δίων] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Λεξ. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. *M. du S.*

13. Ἀποδίδου] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex *Achill. Tat. Aristoph. Aelian.* & hoc Lucianeo testimonio probatur. *F. F. R.*

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. *M. du S.*

20. ΕΡΜ. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *Nam* vel *Enim*, ostendimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἶει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. *F. M. G.*

23. Ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυκῖνε δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? *F. G.*

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. *Laërt.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν ἀφ' ἑστίας ἀφιγμένον. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Aristoph.* in Pluto pro eo ὡρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec *L. Bos* in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε, quem adeundum esse, in marg. *Graev.* Edit. notaverat *T. H.*

27. Ἐν τῇ Οἴτῃ] Vid. supra cap. 7. med. *F. F. R.*

γον γὰ ἐκεχειρία ἐπήγγελ. ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τ ὁδόν. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι σὺ τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάς τι ἐκρέμαλο ὑπὲρ τ πυλῶν, μεγάλοις γράμμασι λέγον, Τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγελο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑτιῶνλι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τ Περιπάτε παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τ Στοᾶς. ὑπό τε [a] ἦν τ κραυγῆς, πονήρως τ κεφαλὴν ἀλγεῖν, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκλας, ἀπολαθείσης, ὡς φασι, τ συνεσίας· ἅμα δὲ καὶ [b] ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τ ἱκανῦ, τ παρόντων εἰκὸς φιλοσοφίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἡμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον [c] ἀριθμῷ ἀπέλαβε τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι [d] παρέδωκε, καὶ σημηνάμενος ὀπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae sunt, itaque ego tibi quod reliquum est viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit; cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro sene, cibi sumserat. Igitur domum reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, & cum primum adnumerari sibi jussisset carnis frusta, quae puero a tergo stanti tradiderat, & curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὗν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐπεπώκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παρεδώκει] Παρεδώκει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκεχειρία] Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τ ἔργων. Copiose hac de re Schol. *Arisoph.* ad pac. *Hesych.* J. B.

Ibid. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τ ὁδοῦ, misere conversa erant ab *Obsopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam*; sed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto.* J. F. R.

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Pers. dico ad *Heliod.* J. B.

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur, vid. fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graeciff. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam ὁ. Varia autem verba post ejusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit: *hodie non est philosophari*, i. e. *non possum*. tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. J. F. R.

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκρίσει. J. B.

Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forsan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Encrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Thesmopolis* enim illic memoratur depontanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in Μισθ. c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plut.* & *Merc.* seu v. d. V. M. du S.

50. Οὗν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis est. M. du S.

55. Φιλοσοφίας] Conf. supra de *Merced. Cond.* c. 16. M. du S.

57. Ἀρ. παρὰ γαλ. τὰ κρέα] Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσκαλεσάμενον τ ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ τ τραπέζης. *Athen.* init. IV. Vid. *Casaub.* ad Theophr. p. 219. M. du S.

70. Οὐδ' ἀναιμωτί] Ut in Tim. & passim alibi. J. B.

75. Σκύ-

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus ſervo qui narraret quibusdam ipſius diſcipulorum, qui & ipſi, multi ſane, reverebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, diſceſſit ſuperior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum eſſe, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit ſenex ſuperior. Euthydemum enim nec incruentum diſceſſiſſe ajunt, ſed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim inſolens eſſet, & convellere noſtrum ſtudioſe vellet, & perſuaderi ſibi nollet, nec facilem refutanti ſe praeberet, optimus ille tuus magiſter, quem forte habebat ſcyphum, Neſtoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, & ita ſuperavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adverſus eos qui cedere melioribus recuſant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum ſenem incendit, irritari neſcium, & ira ſuperiorem, ſcyphum adeo gravem manu tenentem?

εἰσδέχεσθαι τὰς ἀγγελίας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα ὑπ' οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ πάνυ ὁ πρεσβύτης ἐπῆρε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, ὥδ' ᵉ ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα πεμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικὸς, καὶ πειθεσθαι οὐκ ἤθελεν, ὁ δὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτῷ, πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔπαισε. ΕΡΜ. Εὖγε. ὡς γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παράξινεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον ὕπω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

ᵉ Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτεὶ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capaciſſimum*. Iliad. Λ. *J. Br.*

Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Heliod.* lib. 5. de Scypho Neſtoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. *J. B.*

Σκύφον Νεστόρ.] V. *Hom.* Il. Λ. 631. *M. du S.*

76. Νεστόρειον] Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Ariſtoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Hic duo longaevo cenſentur Neſtore fundi
Pollice de Pylio trita columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Neſtoris deſcribit *Homerus* Iliad. Λ. 635. Reſpicit autem noſter hos praecipue duos verſus:

Ἄλλῳ μὲν μογέων ἀποκικήσασκε τραπέζης
Πλεῖον ἐών. Νέσωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae ſupra §. 10. ad v. καιρὸν ex *L. Bos* attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epiſt. ad Rom. p. 97. ſ. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς *eſt fervor ſanguinis qui circa cor movetur: ira naſcens.* Schol. *Ariſtoph.* ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ἡ ὀρεξις ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ἐναρχομένη. Sic fere etiam *Laërtius* in Zenone, unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice inſinuabant per focum ardentem corde deſuper impendente. Non male *Euſtath.* ad Iliad. Α. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὁρμᾶν, *ſubito commoveri*, vel *furere*. Cic. θυμὸν vertit *excandeſcentiam*. Tuſc. IV. *Excandeſcentia*, inquit, *eſt ira naſcens*. Ὀργὴ vero *eſt libido ulciſcendi & puniendi eum qui laeſiſſe videtur injuria*. Ὀργή ἐστιν ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ ἠδικηκέναι δοκούντων, ut idem *Schol.* & *Laërt.* locis dictis. Unde *Euſtathius* ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. *concupiſcere*, dictam putat, quia nihil aliud eſt ira, quam appetitus vindictae.

Quan-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὼ ἄγομεν, τί ὐ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, [a] ἔτι συνοδοιπορoίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῦ δὲ ἀρξάμῳ; ὐ γὼ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὼ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὺ βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει ὐ αὐτὸς πρὸ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην Φιλοσοφεῖν τετταρακοντύτης σχεδόν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα [b] γώ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τ' αὐτὴν ἄγε, λαβὼν καμὲ, δίκαιον γώ· ὐ πρῶτόν γέ μοι τῦτο εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βέλῃ, ἐρώτα μέλαξὺ, ὐ ἀντίλεγε· ῥᾷον γώ ὕτω [c] μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τ' Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ὃ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres quantum superes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *si comparentur*, omnes: tantum illos superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli esse solicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non concediditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ.] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. A1. Edd. enim male ἐπισυνοδοιπορoίλν. b Γὰρ] Γοῦν Marc. c Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c. quae subjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia*: non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Paris. animoque longe praestantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum.* i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur: Οὔ μηδ' ὀργὴ μηδὲ θυμὸς καθίκεσθαι. Sic fere *Lucian.* in Revivisc. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν. i. e. *Iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel, *numquam putaveram, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere posse existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ἄνθρωπον ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior est. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος *robur* derivetur, & sic κρατεῖν *vincere, in potestate habere.* Sic inquam noster supra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores.* Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus.* Ita fere κρειττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero discessit superior? J. F. R.*

84. Τί ὐ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς & αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοπορoίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῦ δὲ ἀρξώμῳ;] Monstrosum verbum ἐπισυνοδοιπορoίην potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe (*qui diverſas vias ſequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa? HERM. Omnino diverſa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa. HERM. Recte ſane.

15. LYC. Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingreſſus ſis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut ſola ea vera ſit, & rectam viam oſtendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento iſta tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipſum cogitare, vel ſemiſapientem, vel ſapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῖν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; ΕΡΜ. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἅπτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα; ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτοῖς, ἀλλ' ἅπερ πάντα διάφορά γε ὄντα. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι τῷ, πόλε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἤεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀνεπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἦλθες, καὶ δι' ἐκείνης ἤξιως ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τὰς δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὰ νῦν [a] δὲ τὸν σεαυτὸν οἴεσο, εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

a Δὲ] Δὴ *H.*

editores? In poſterum ex Mſ. ſcribe & diſtingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, σωοδοιπορήσω ὑμῖν τοσαυτηνδὶ ἀρξάμενος, ut *ego ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiſcum iter capiam, inde initium faciens*, unde ſcilicet vos cœpiſtis. *J.G.G.*

87. Ἔτι σωοδοιπορήσω] Inſolita quidem vulgata ἐπισωοιδοπορήσω, & eo forſan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur ſignificare, *longo quamvis intervallo ſequi*, & ſic, *quaſi una iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mſſ. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι σωοδ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε] Opſopæus: *ſi modo haec res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J. Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J. Br.*

92. Αὐτὸς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forſan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus eſt; nam vel efficacior hic nominativus, ut ſignificetur: *tantum prae illis ſapies ipſe.* i. e. ipſe tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τετρακοντούτης] Si iſtud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta ſunt, quo Hermotimum itare ad Philoſophos viderat, conferatur, conſtabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigeſimo. At vero parum illud juvabit, niſi in hoc etiam opuſculo criterium aliquod temporis quo ſcriptum eſt, inveniatur; quale nondum perſpicere valeo. *M du S.*

97. Τοσαῦτα γὰρ] Τοσαῦτα γοῦν ὦ Ἑρμ. *Th. M.*

5. Οὕτω μάθῃς] Μάθοις *Gujetus* vult legi, bene quidem; ſed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi ſupra ad c. 8. hujus Dial. v. δουλεύῃ. *J.F.R.*

22. Τῷ πόλε πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J. Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non fit probabile caſtigatum & diligentem, ſi quis alius ſcriptorem bis poſuiſſe τὸ πρῶτον σὺ ac ſtatim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, poſterius praeſertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J. Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Supra vulgus.* *J. Br.*

νάμην· ἀλλ' ὅτως ἀπόκριναι, ὁποῖος τότε ἦθα ἰδιώτης, ᾗ χτ' ἤ νδν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ὑ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, ᾗ Ἀριστοτέλους, ᾗ Ἀντισθένους, ᾗ τ[ῶν] ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, ᾗ Ζήνωνος, ᾗ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἃ σφ προήρησαι, ἀξιοῖς χτ' ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα ᾗ σὲ ὥσφ τ Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅπ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων [b] προειπών; ἔθος γὰ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τ ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην περὶ τούτων τ θεόν. ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ᾠήθης αὐτὸς εἶναι ἑλέσθαι τὸ βέλτιον χτ' σαυτὸν, ἄνευ [c] τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. ᾠόμην γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ᾗ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως γνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, ᾗ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἢν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους vulgo ſumus, poſſis: verum pro eo reſponde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc ſum, ſimilis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi ſermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuoſum interrogavi. Cum enim philoſophi ſint multi, ut Plato, ut Ariſtoteles, ut Antiſthenes, & de veſtris progenitoribus Chryſippus, Zeno, reliqui quotquot ſunt, quo, inquam, argumento reliquos adſpernatus, ex omnibus elegiſti quae elegiſti, & ſecundum haec philoſophandum cenſes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philoſophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hiſce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod ſufficere te putabas, qui per te ipſum quod optimum eſſet, etiam ſine Deo eligeres. HERM. Nimirum ſic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio ſtatim dignoſci poſſit, quae ſit optima philoſophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam eſſe colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ὑμετέρων] Ἡμετέρων male *Vorſt.* b Προειπών] Sic Edd. omnes & M. Προσειπών legendum, conjiciunt, vid. nott. c Τοῦ] Τῶν male *Bz.* Τοῦ ceterae & M.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] * Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γοῦ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προυτρέψαλο εἰπών· ἀνδρῶν † δὲ πάντων Σωκράτης σοφώταλος. *V.*

* Ὅτι Στ.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuiſſe judicet.

† Δὲ] Omiſſam hanc in Edit. *Cler.* particulam inſeruit *M. du S.*

33. Καὶ κατὰ τ νδν ἐμέ] *Et is atque nunc ſum.* *J. Br.*

38. Ὑμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. *J. Br.* Ὑμετέρων] *Noſtri majores* tamen Obſopaei verſio in Ed. *Pariſ.* habebat, etſi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *veſtrorum majorum.* *J. F. R.*

41. Ἅπερ προήρησαι] *Quae delegiſti.* *J. Br.*

42. Ὥσπερ τ Χαιρεφῶντα] Conſule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προσειπών] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipſo M. προειπών. Qui Graece ſciunt, probabunt, ſat ſcio, emendationem noſtram. *M. du S.*

46. Τὴν ἁρμόττουσαν.] Ὁδόν. *J. Br.*

74. Μόνος βασιλ.]

Ad

plures *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in ſuffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! ſed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicaſſe, & verum apud me dicere ſubterfugias. HERM. Non hoc ſolum, Lycine, ſed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos eſſe & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentioſos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes eſſe & cognoſcere omnia, qui vero illam viam elegiſſet, eum ſolum regem, ſolum divitem, ſolum ſapientem, & in univerſum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim ſane illis ipſis credidiſſes ſua laudantibus. HERM. Nequaquam, ſed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diverſae ſententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philoſophantur. HERM. Non ſane. LYC. Ergo idiotae dicebant iſta. HERM. Ita eſt. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, ſed cum Margite

τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτούς δηλαδή, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἰκάζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φῂς χρῆναι κρίνειν, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτῃ ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς πιστεύσας ἐπαινέσαι τὰ αὐτῶν. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ' οἴει Μαργίτῃ ἁλῶναί τι-

d Οὗτοι δὲ ...] Vid. notas.

86. Μαργίτῃ] Μαινομένῳ. *V.*

Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *A. V.*

80. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι] Omnes priſcae Edd. *Al. F. H. B2.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera conſului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, teſtatur *Soulius*, qui tamen poſteriora illa: ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ. in *Junt.* deleverat; nimirum olfaciens gloſſam eſſe; idem & mihi videtur; nam quid aliud ſunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι? Interim, quia non adfertur Codex in quo deſint, ea ita contextu addere tutius duxi; ſed ut ſuſpecta uncis incluſi. *J. F. R.*

81. Εἰκὸς Ἑρμό.] In omnibus Impreſſis & ipſo Codice M. verba ſequentia hic inſerta legebantur; ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες, inſulſe prorſus, ſi Dialogi Perſonae tribuantur; exulare itaque ego juſſi, cum palam ſit, ſcholion merum eſſe, quid per ἀντίδοξοι Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. Οἴει Μαργίτῃ] Eraſmi Chiliades: ibi Μαργίτης. *J. Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margita.* Inerte & nullius pretii ſtolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Ariſtot.* atque *Clem. Alex. Demoſth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἁλῶναι] Ἄφρονι, μωρῷ, de hoc ex *Heſych.* Interp. *Ariſt.* ad aves. *Suid. J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεί, ἀρρενωπούς, οὐκ ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] ὑπεκπίπτον, ὡς ἐκπληκτὸν εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἆλλα ὅσα ἐπιδείκνυσθ); ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ᾖ ἡ ἀναβολὴ, καὶ

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum composito sit amictus, & barba prolixa, & ca-

[a] Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. [b] Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M. du S.* [c] Ἀλλ' οἶσθα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. [d] Ὑπερκπίπτον] Sic *J. Fl. P. H. S.* & M.

Μαργίτῃ] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Grot.* Ed. 990. C.) Junioris & vires tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτῃ] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. *F. G.*

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non λέγοντο. *J. Br.*

94. Οἶσθα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴστθι, vel potius ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonsus. Plaut.* Capt. cujus ἀντίθετον, *per pectinem attonsus.* ἐγκυτὶ κεκαρμένους *Archilocho.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. *A. V.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐνχρωκουρίας una voce *F. G.* scribit. Adsentirer, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἁβρόν] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonſus? &, quod ſupereſt, hunc habemus canona, hanc regulam exquiſitam talium, de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit, qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſententiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae ſit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuravit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt, quid faciat, ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῷ ἡ κεφαλή; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τεθὲν κανόνα, καὶ σάθμῳ ἀκριβῆ τ τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ κεφαλῆς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φρονιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀποβλητέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος σιωπήσω. ΕΡΜ. Διατί τοῦτ' ἔφηθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτῃ ἐξέτασιν λέγεις, τ ἀπὸ τ σχημάτων. πολὺ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίᾳ τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ ἀγνῷ τ τ ἀμείνω προαίρεσιν προηρημένῳ, οὔτε σχῆμα οὔτε βάδισμα ὁρᾶν δυναμένῳ; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε ὑπὸ πρὸς τυφλοὺς

tus omnis, atque alieni adeo judicii contemtus. *J. M. G.*

11. Ἐν χρῷ ἡ κουρά] Ut antea ἐν χρῷ κουρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κουρίαι. *tonſi, cute tenus.* Ipſe vero *longa coma venerandos, prolixa in capite Caſaries, capillus prolixior* ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* haec monebat Senator Clariſſ. *Godofred. Maluynus.* Dixi hac de re antea. *J. B.*

20. Παίζεις πρὸς μὲ] Et haec ita legi in *J. H.* & *Fl.* adnotaverat *Solanus*; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A1. P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim πρός μι, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis monituri: licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. *de Merc. cond.* ἐξηγόρευον πρός μι; nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τε, ἐπί τε.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. *Ariſtoph. Plut.* 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra *Soloec.* c. 6. pr. *J. F. R.*

21. Συνίημι] *Mihi fucum fieri non ſentio.* *J. Br.*

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum ſtatuat aliquis.* *J. Br.*

29. Εἰ τυφλὸς ἂν] Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam; perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. *J. J.*

Εἰ τυφλὸς ὢν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum; ſed ἂν in ὢν mutandum monet *F. G.*

Εἰ τυφλὸς ὢν] Quia Codex W. *Jenſianae* ac *Gujetianae* conjecturae adſentitur, non dubitavi ὢν pro ἂν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. *J. F. R.*

e Ὢν] Ὤν W. Sed Edd. omnes ἂν. f Δυναμένῳ] Δυναμένῃ W. Sed nihil a vulgata abeunt *H. Fl. P.*

ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τ τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπεὶ οὐδὲ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ σφόδρα ἀχθοιντο ὑπὸ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, κἂν σφόδρα ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο σαφὲς ἰδεῖν τ τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τ ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς.

Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τ γνώμης τ ἀνδρῶν ἔρωτι προσήει αὐτοῖς, καὶ ἠξίεις ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τ γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τ γνωρισμάτων διορᾶν, τ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω προφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ οὐ φανερὰ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

est non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferorent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis *& sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστὶν, οὐχ ὅτι τ γνώμης τ ἀνδρῶν ἔρωτι προσήει αὐτοῖς] Immodice Opsopæus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandæ & colligendæ sapientiæ cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & præter Græca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiæ virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses, quî potuit eisdem placere Opsopæus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiæ virorum eorum causſa ad illos accedis, &..?* *J.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud nostrum collocatur illud οὐχ. *M. du S.*

46. Καὶ ἠξίους] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἠξίους. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Is. β. c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἐρίσαι] Hujus fabulæ mentionem facit Plato. *G.C.*

56. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀρχ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εὐτεχνίας περὶ] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας περὶ constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. B. 91. — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H. 104. — μύλης ἔπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Cl. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.] Adseverat orae Edit. Graev. *T. Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. *J.F.R.*

65. Ἐπέπληξε] Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. *J.F.R.*

68. Εἰ ψεύδεται] Prave hic omnes ἤ, quod *B2.* sola ita emendavit. *M. du S.*

Ἤ] Εἰ *Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἤ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἤ—ἤ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἤ πρίθι, ἤ ἅπριθι notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia interfessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumserant, perspecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam superfluum fuerit: in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unusquisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] περί· καὶ τὸ μὲν Ποσειδῶνι, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ὑφηνῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσαλο. καὶ ἐπεὶνῳ ὑπὸ τὸν Μῶμον ἦκον, ὃν ὥσπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἑκάστου τὸ ἔργον, τὸ μὲν ἄλλων, ἄτινα ἠτιάσαλο, ῥᾴδιον ἂν εἴη λέγειν· ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψαλο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπελαθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ὁπόσοι καὶ [c] ἢ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω ῥᾳδίως τοῖς ἀνθρώποις διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, satis autem hoc, mihi quidem, est. LYC. Mihi tamen

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γοῦν ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ

[a] Πέρι] Sic r. *Sunt.* Aliae περὶ. [b] Ἐπέπληξε] Sic *F. H. M1. P.* Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. & *P.* [c] Ἢ] Εἰ *B2.* Ἤ reliqq. & M.

etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret εἰ pro ἤ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil desiderarem: at noster nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauseam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. 3. *F. F. R.*

70. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] *Lynceo perspicacior.* Perspicaces intelligentes & acute subtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa, Origenistam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *qumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit solus, transibat sydera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiæ. *G. C.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ut in Contempl. *F. B.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, versus *Val. Flacc.* exstat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque cethera Jupiter umbra*
Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus.

F. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Aristoph.* Schol. in Pluto. *A. V.*

76. Κατὰ θεὸν] *Dei auspicio, divinitus.* *F. Br.*

Κατὰ θεὸν] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ θεὸν] Adducit haec Luciani verba Rever. *Jac. Elsner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην: *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσμένως δὴ ὡς κατὰ θεὸν ἀνυομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως. *laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet.* Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit *tristitia secundum Deum*, quam *a Deo immissa*, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis Scriptoribus, si quid opus foret. *F. F. R.*

79. Καὶ

οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ φείψει με [a] παραπολύμνον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδέν γ' [b] ἄν σοι δόξει, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με δόξειεν. ἐπεὶ δ' ὃν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν ἥ ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δή, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

Ἔστω δή μοι ἡ ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐνθένδε ὁρμώμενος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγου θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύοντας, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷ-

hoc non dixeris ſufficere ; ſed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet; quidquid dixero. LYC. Non ita eſt, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi poſſit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philoſophemur : ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro me invenire accuratum de his judicium, & ſectam certiſſimam. Audi vero & tu, ſi volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Conſidera igitur, ſed noli irridere, ſi hominis omnino rudis in morem illud diſquiram : neceſſe enim eſt ita *facere*; cum tu, qui melius ſcias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magiſter, inde aliqua via huc delatus) ſapientes ſummo gradu, fortes univerſos, tum juſtos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, juſto plus ſibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, ſed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus ſeditiones &

a Παραπολούμνον] Παραποκόμνον Fl. Sed pro vulgata ſtant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόμνον W. b Ἄν] Rectius abeſt ἄν in W. c Ἐθέλεις] Ἐθέλῃς *F.* male. Ἐθέλεις quinque Edd. priſcae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. ſupr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic ſupra c. 1. f. hujus *Dial.* σὺ τῷ πολλῷ τε ἰδιωτῶν συρφετῷ. *F. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἄν, quod hic inſerebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἄν με ἀρέσειεν] Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, jam vero accuſandi caſum adjungit eidem verbo ; utrumque vero uſitatum eſſe non monerem, niſi ſuſpicatus eſſem, *Solanum* noſtrum dubitare de hoc caſu. Dativus tamen vulgo notior. Accuſativ. vid. ap. *Ariſtoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh.* ad Plut. l. c. adfert, ut *Veſp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* Oreſt. 210. *Thucyd.* I. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, ſcribens: ὅτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur : εἴ τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Scholiaſt. qui Atticiſmum eſſe ait, accuſativum pro dativo. *F. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipſo M. ſcriptum ſit μοι. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Μοι ἀρεσ.] Quia ſcilicet paullo ante praeceſſit ἤδειν σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo conſtructum voluit *Soulius*; ſed hoc non ſatis eſt cauſſae priſtinam eamque conſtantem lectionem mutandi ex mera conjectura: vix autem mihi perſuadeo, eum ignoraſſe hoc verbum etiam frequenter accuſativum perſonae, aeque ac rei adſciſcere, id quod ſatis multis jam probavit *Stephanus* in Theſ. Adde nos nota proxima. *F. F. R.*

92. Ἄμεινον] Repone: ἀμείνων ἢ χείρων. *F. Br.*

1. Ἄν εἰδῇς] Εἰδῆς *F. Guiet.* Sed vide quae ſupra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *F. F. R.*

26. Κλαυ-

& contentiones excitant, quorum cauſſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut ubi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ζμαι, τὰς φάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδών ἐστιν ἐκείνοις. οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξελήλακασιν αὐτὰ, ὡς ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι· ὥστε γαληνόν τινα, καὶ εὐδαίμονα βίον βιοῦσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάμαλον ὑπολογιζομένους τὴν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαλεχόντων, καὶ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν καὶ κελεύειν συνακολουθεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

d Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M. du S.* *e* Ἐπικατεχόντων] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* &c. *f* Κλαυθμυριζομένων] Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαθμυριζ. *g* Ἀποσεισάμενον] Sic Edd. antiqq. Ἀποσεισαμένους mſ. P. Ἀποσεισάμενος Cod. Angl. *h* Ἀποῤῥίψαντα] Sic P. Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφέρεσθαι] Διαμάχεσθαι. *V.*

26. Κλαυθμυριζ.] M. *P.* & *A.* In aliis mendoſe κλαθμυριζομένων. *M. du S.*

29. Ἀποσεισάμενον] Angl. ἀποσεισάμενος, Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eamdem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium* (ſive *ipſo abjecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπιλημμένοι κατείρυοιεν, ἐστόμφον ἐκεῖσε, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντα] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντας mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. *M. du S.*

εἰ τύτῳ ἐπειλημμένοι καλερύκοιεν, ἐστύμφον ἐκεῖσε. ὑ γὰ δέος μή σέ τις ἀποκλείσῃ, [a] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα.

Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με παρώτρυνεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ Φυλέταις ποιήσασθαι, καὶ [b] Φρατρίας μεταδώσειν τῶν αὐτῶν, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονίην. ἀλλ' ἐγὼ [c] ὑπὸ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, περὶ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' ἣν πρὸς τῆς πόλεως, [d] εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, [e] καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικρούς,

impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus* cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum insciti, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa jam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & paupe-

res,

[a] Καὶ] Deest in B. & Angl. C. Adest in Edd. & M. [b] Φρατρίας] Sic recte B2. S. & Schol. Φατρίας corrupte J. H. A1. Fl. F. P. & M. [c] Οὐ πιθόμην] Sic H. Fl. P. A1. Οὐκ ἐπιθόμην B2. & S. [d] Εἴ γε] Sic J. H. A1. P. S. Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εἴγε supra scriptum erat, vid. nott. [e] Καὶ ἤδη & τάδε] Sic esse in Fl. H. & M, notat M. du S. Sed & B2. A1. P. & S. ita habent.

31. * Ἐστύμφον] Ὀρμώμενον. V.
Ἐστύμφον] Ὅμηρος (Il. Z. 518.) ἦ μάλα δή σε ἑ ἐστύμενον κατερύκω. M.

* Ἐσσύμενον] Ἐστύμενοι & ὁρμόμενον male in Ed. Cler. J. F. R.

39. Καὶ Φρατρίας] Συντάγματος. V.

32. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι καλερύκοιεν, ἐστύμφον ἐκεῖσε] Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τούτου καλειλημμένοι, καλερύκοιεν ἐστύμφον ἐκεῖσε. Pater notat sumptum ex Ὀδυσ. ὁ. ἐστύμφον καλερύκει, & Opsopœi versio est fatua. J. G.

Ibid. Καλερύκοιεν, ἐστύμφον] *Hom.* Il. Z. 518. Π. 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. M. du S.

33. Ἀποκλείσῃ] Ut in Dial. Meret. J. B.

Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Mss. & Ang. Cod. J. B.

39. Φρατρίας] *Curiae.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τριτον μέρος τῆς φυλῆς. A. V.

Φρατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic φατρίας habent, omissa littera ρ. In Scholiis. B2. & S. recte scribitur. Vid. supra Τιμ. c. 25. & infra Ἐκκλ. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. M. du S.

44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Conf. c. 1. med. de *Merced. cond.* bis. M. du S.

45. Ὡς εἴγε] Ex Cod. W. pro εἴγε vulgato. M. du S.

Εἴ γε μέμνημαι] Εἴγε quaedam Edd. conjunctim, sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εἴγε supra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit; sed si jam in isto *Cod.* εἴγε legitur, non tamen illico sic ederem; sed εἴγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, quum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per εἴγε tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, narrare. J. F. R.

57. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς] Αὐχμηρόν. *Suid.* F. G. Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. J. F. R.

Ibid. Λιπαρὲς] Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἀνδοῦναι. Vertitur: *intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum est, Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*. Dein lic-

НБ ОНУ

res, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laboro-

ἢ οὐδὲ] Καὶ ἔτω Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. *g* Λιπαρὴς] Sic optime G. P. Erasum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὴς. *h* Ἐπιδείξηται] Ita *F. H. B2. Fl. P.* & M. *i* Ὄντα] Εἶναι Angl. & P. ὄντα Edd. omnes & M.

ἢ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως τὴν βελόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, μὴ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι, τὴν ἐγγραφὴν, μηδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, μηδ' ἀπὸ γένους, μηδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μέν, μηδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ [g] λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνουσι· ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' [h] ἐπιδείξῃ καὶ διεξέλθοι, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ἅπαντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, μηδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἐμάτην, μηδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mſ. pro ἀλιπαρὴς scribit λιπαρὴς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὴς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J. G. G.*

Λιπαρὴς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὴς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὴς] Cum λιπαρὸς sit *curatâ bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat; sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia.* *J. M. G.*

58. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδιδόναι retrocedentium est in praelio; vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admiscere jocosum.* Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδιδόντων φυγεῖν, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *inflaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J. F. R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur conjunctione καὶ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται ⊛ διεξέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διεξέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro καταθύσῃς καὶ θυσιάζῃ *F. Gujet.* legi jubet καταθέοις ⊛ θυσιάζῃ, quod non improbarem, nisi καταθύῃς jam ex Mſ. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente καὶ conjungere. *J. F. R.*

Ibid. Διεξέλθοι] Sic legendum pro διεξέλθει *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmuriens.* autem ambigue διεξέλθῃ. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J. F. R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. *J. B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit.* *J. Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς ἅτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τοῦτο αὐτοῦ σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦλθον εἰς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν σὺν πολλῷ. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον· ἢ οὐκ οἴει σὺ ἅτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν [a] σοι μὲν ὅτι τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ὅτι τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ὅτι τὸν ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] ὅτι τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τοῦ μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri simile. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

a Σοι μὲν ἐπὶ] Sic *J. H. Fl. P.* Σὸν μὲν ἔτι P. b Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῆς. W.

73. Αὐτὸς ἦλθον εἰς αὐτὴν] *Ad eam profectus essem. J. Br.*

75. Καὶ Ἡσιόδου] Μακρὸς δὲ ὁ ὁρθιος οἷμος ἐπ' αὐτήν. *J. Br.*

Ibid. Ἡσιόδου] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοι μὲν ἐπὶ] Mend. *J. B.*

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τὴν ἄρκτου, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φράζεο δ' ἐκ κείνου τέλαμψδὸν αὖθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *J. F. R.*

89. Εὔυδρον] P. L. Ed. *J.* & *B2.* ἔνυδρον, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist.* α. c. 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ἔνυδρον in Εὐχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur εἰς τὰ ἐναντιώματα τελεῖν τῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιώταλα. *J. J.*

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώτατα, quum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἕκας] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γ' ἂν ἔλθω αὐτῶν (ὁδὸν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄτρακτου ἕκας ἕφεσις, οὐ τῇ ἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκας αὐτῶν μοι τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄτρακτου ἑκάσης ἕφεσις paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* *J. J.*

Ἕκας ἕφεσις] Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἑκάστοτε legendum, quam ἑκάσης, nulla quippe Ed. aut Ms. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis

Ἀφ' λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, εὐθὺν ἀντίτυπον καὶ δύσβαλον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψαν καὶ κάμαλον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, εἰς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκολουθήσαντας. κἂν ὅπου τοῦ πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς [i] αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τότε τοίνυν [l] τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-

[c] Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *F.* omnes; haec enim ἔνυδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιώτατα *Fens.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ πᾶ. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκαστος] Ἑκάστης *Fens.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. [h] Δυναμένοις] Sic *F.* Fl. *Ar.* &c. & M. Δυναμένους *P.* & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθος] Abest articul. a *B2.* & M. adest in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido statuere nequeam, quid Auctor ipse dederit. *F. F. R.*

4. Δυναμώμοις] Sic M. Ed. *F.* & aliae quaedam recte. *B2.* & *P.* δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτοῦ quod in Edd. erat. nam reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scribasne αὐτῇ, cum vulgata, an αὐτῆ, quia ad ἀπιέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. *F. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praestat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τό τε — τὸ πλῆθος] Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. *Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν προρρήσιν νενοήκασιν. *Aristoph.* Plut. 524. Περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν, τοῖσιν ὅτως εἰθισμένοισι διαιτᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foësius* adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. *Fensii*, *Solani*, & *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *F. F. R.*

αὐτῷ, ἀ μᾶλλον ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· ἢ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες [a] ὑπερδιαλεινόμενοι, ἢ τὰ ἑαυτῷ ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. ἀ γὰρ οἶδα ἥν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῷ ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ὅπῃ τοὺς ἄνδρας [b] μεταληλυθόσι. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὸν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῳ ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὸν Ἐπικούρου ἐκείνου, [c] καὶ ἄλλος ἄλλῳ· σὺ δὲ, τὸν ὑμέτερον· ἢ πῶς γὰρ οὐ Ἑρμότιμε οὐχ [d] οὕτω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ὅπῃ τὴν πόλιν· ἀ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκταί πρός τι τέλος, καὶ εἰδέ τινα πό-

me perturbat, & in consilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberasti me dubitatione, sed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim unumquemque illorum cum ipsum, tum ducem, unius modo viae periculum fecisse, & illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo unde sciam vera illum dicere: Verum veniisse illum ad finem quemdam, & vidisse civitatem aliquam, forte illi dederim.

a Ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. Ὑπ...ταινόμενοι Edd. b Μετεληλυθόσι] Μετεληλυθός. W. male. c Καὶ] Abest a W. adest in Edd. d Οὕτω] Sic H. J. P. S. Al. Οὗτος Fl. & M.

11. Ὑπερδιατεινόμενοι] Φιλονεικοῦντες. V.

15. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. J. B.

18. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων] *Brod.* Miscel. IX. c. 16. in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat: τίσι, non immerito: sed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus est conjectura τίσι. J. F. R.

27. Οὕτω] Parvi refert quam scripturam hic eligas, οὕτω, an ὅτως; nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, ὅτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis; sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. J. F. R.

36. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν . . .] Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώτε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡδέως εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι. ἄδηλον ἔμοι γ' ὅν ἔτι. ἀ γὰρ πάντως. &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem vero suam redigi & recorrigi sic potest. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν σε ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοι γ' ὅν ἔτι. ἀ γὰρ πάντως. Th. M.

38. Ἢ δῖον] In omnibus ante *Salmuriensem*, ἡδέως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. *Benedictus* ex conjectura, ut videtur, ὡς δῖον, quod ad verum propius accedit. Haud da-

rim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorsum ducat?

28. LYC. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcumque viarum ingre-

λιν, δόσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνῳ εἶδεν, ἦν ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. ὁ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴγε ἡ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ὕτω σφόδρα [f] παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, σὺ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ὑπὲρ τῆς αἱρέσεως τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. σὺ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἴμεν. ἐπεὶ λήσομεν ἴσως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ὑπὸ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. σὺ δὲ γὰρ σὺ δ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλοίμεθα, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὑπὲρ μίαν τῶν ὁδῶν ἡνιναδήν. δυνατὸν μὲν γὰρ

ὦ

[e] Ἢ δέον] Ἤδεως Edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἢ δέον recte margo *AIW.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰδὼν. L. Εἰ δέον *Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. [f] Παραπαίοι] Παραπαίῃ Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως * ὁ τινὰ πόλιν . . .] Τὸ παροιμιώδες μάτεισιν ἐκεῖνο· ᾧ πάντες ἀνδρὰς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς. *V.*

* Ὁ τινὰ] Male ἃ τινὰ editum erat.

dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) *M. du S.*

Ἢ δέον] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἤδεως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius ᾧ πάντες ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐστ' ὁ πλοῦς, vel *Non cuivis homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἢ δέον] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δέον similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi καὶ πολλάκις καταχεῖται δέον, ἀδὲ τοῦτο συγκεχάρηται. *J. F. R.*

55. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J. Br.*

64. Δεῖν

καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ μακροῦ χρόνου. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' εἰς στενὴν κομιδῇ καταικλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸ Αἰγαῖον, ἢ τὸ [b] Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύσας, καὶ ἀκοντίσας, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τὴν περιστερὰν καταβαλεῖν, ὁ δὲ, τὸν μίτον [e] ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρον, οἶμαι. ἀλλὰ πολὺ κρεῖττον ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν [f] προθήσεσθαι καὶ εἰπεῖν

diamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non puto oportere periculosam temere aleam jacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegeum* Ioniumve mare ausos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi sagittario contigit, qui cum columba dejicienda esset, lineam telo rupit, Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque sit*) feriatur, &

in

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. b' Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰώνιον Cod. M. prave, vid. nott. c Τοῦ] Τῆς W. Nihil mutant Edd. vett. d Ὃς] Sic *f.* Fl. *A1. S.* & M. Ὡς *P. H.* Fr. *B2.* male. e Ἔτεμεν] Ἐτέμνεν W. f Προθήσεσθαι] Τιτροθήσεσθαι *Pell.*

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς * πλέοι. *V.*

* Πλέοι] Πλέοις editum fuerat; sed πλέοι in V. & M. legi notaverat *Solanus*; itaque illi quidem obsecundavi, etsi πλέοις verum credam; nam & sic edidit Cl. *Hemsterh.* in fragm. *Menandr.* quas in notis mox adlego, & secunda persona proverbiis propria. *J. F. R.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; si conferas mox c. 36. f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. *J. F. R.*

Ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν] Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo Philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' εἰς στενὴν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸ Αἰγαῖον, ἢ τὸ Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum disputaverat in antecedentibus de tot diversis Philosophorum sectis, qui tamen singuli se jactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ὁδηγούς. At fieri non posse, contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in summo versetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniundi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat: nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praecessit) *neque spem nostram in angustiam quamdam* (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) *redigere*; *virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes.* Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipsin τὸ, κύβον, est *aleam jacere.* Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imaginibus c. 16. Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De Ἀναρίπτειν per ellipsin τὸ, κύβον, vide plura apud *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. *J. J.*

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Erasm.* in proverbio: *Aegeum scaphula transmittere.* *J. Br.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Paroemiogr. hoc autem proverbium εὕρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένου. *J. B.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Crate viminea.* *F. G.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit Poë-

in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σεῖ τῷ τοξεύμαλι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι ὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τ ἐπ' εὐθὺ ἀγώσης, ἐς τ πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθ τ τύχην ὑπὲς ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰς ἀναστρέψαι ἔτι, κ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ὑπιδῷ τῇ πλεύσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἐπώγεια λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ὐ τῷ πελάγει ζφερέσθ, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, κ δεδιότα, κ καρηβαρῦντα ὑπὸ ᾧ σάλυ, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ὑπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθ εἰ ὑπόφορόν ὑστι καὶ ὕριον τὸ πνεῦμα τοῖς ε εἰς Κόρινθον ζφαπλεῦσαι ἐθέ-

g Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δ' W. P. Nihil mutant Fl. *J. H. P.* &c.

Poëta ᾄδηλος. Similiter *Aristoph.* in Pace. Κέρδους ἕκατι, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Meminit hujus proverbii *Aristoph.* in Εἰρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A. V.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ θέλοντος· κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. ait *M. du S.* Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Aristophanis indicari; sed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero Εἰρην. v. 698. idem proverb. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J. F. R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. Ἥ τε Ἰονίην φθινάπτεται ὑδάξασα. Etsi Ἰώων natio secunda producta exaratur. Vid. eumd. *Strab* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J. F. R.*

70. Ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J. M. G.*

71. Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Ψ. *J. Br.*

Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* Il. Ψ. 865. *M. du S.*

72. Ὃς ὄφρα] Similem casum expressit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἔτεμεν] Non opus est lectione Cod. W. ἐτίτε-

μεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέταμεν ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μοῖρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam μ ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δ refertur. Sed & hoc saepe omittitur, vid. supr. de *Merced. cond.* c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. *J. F. R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire destinamus.* *J. Br.*

Τῶν πολλῶν] An τ πολλῶν τι; F. G.

78. Ἀγούσης] Intellige τ ὁδοῦ. *J. Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ sc. νηΐ, *navi eunti* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, *spiranti*, nimirum ἀύρᾳ *aurae*. *Vela ventis dare*, *navem austro permittere*, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. *J. M. G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adsentior Reverendo *Jac. Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto ἀύρᾳ, veluti eod. cap. vers. 40. ἐπάραντες τ ἀρτέμωνα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηΐ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad λυσάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. *J. F. R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος] *Qui jam oras resolverit.* *J. Br.*

ἐθέλῃσι. καὶ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν ἀρκέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, πανταπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἂν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, ἢ τε ἡγεμόνας ἀμείνους, ἢ τε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ [a] πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕπου, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστον. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ [b] γὰρ ἀσφαλέστατον [c] τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί'; εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστον δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

a Πρὸς] Εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. b Γὰρ] Nihil hic variare Edd. notat M. *duS.* c Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P. A1.* Τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολύ] *Brodaeus* inveniens παιπόλο, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παράπολυ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. *J. F. R.*

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. *pro Lapsi.* c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. *J. F. R.*

25. Ἐξαρκέσει] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoran, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes,* Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tamdem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti no-

aut cujus auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis respondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, neque contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inveniant: & si tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simile est.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum adseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse alnobis multo majoribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? *Talia si dicerent, quid tamdem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille*, &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείθην φίλῳ ἀνδρί;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσειέ μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἄν. *Nullius hominis vita sufficeret.* in Harmonide c. 3. ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *Qui unus esset instar omnium.* Et alibi similiter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἐμοὶ μὲ ἀποδοῦναι τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις· non dubium mihi est, quin legendum sit καθαζήσεις. *J. J.*

37. Ὡς ῥᾷον] [d]Ὃς ῥᾷον inveniens *J. Brodaeus*, ὡς ῥᾳοῦ corrigere jubet, Misc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥᾳοῦ inde factum sit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *J. F. R.*

46. Διϊσχυρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, *Opso-*

20 σαθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, πρεσβυτέρων ὄντων σφόδρα πολύ, χθὲς κ' πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν 25 ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστίς ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν 30 ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην δικάζειν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, κ' οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ 35 τοῦ ἑτέρου μόνου ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d]ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε κ' ψευδῆ. κ' ἢν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δί- 40 δωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅτινα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν κ' προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ [e]μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵους 45 ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ τὸ μὴ ἐκποδὼν ἡμηκέναι τοῦ παράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους

[d] Ἀντεξετάζοντες] Ita recte *J.* B2. & W. Ἀντιξετάζοντας male *A*1. *H.* Fl. *P. S.* habebant. [e] Μὴ δὲ πώποτε] Sic *J.* A1. & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & M. Μηδεπώποτε B2.

πως εἶναι λευκὸς, ἢ ξανθὸς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, ὃς γε ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν ἐδαμόσε, ἐδὲ, νὴ Δία, τὰ παρ' [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἶδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβαλεύεις; ΕΡΜ. Οὕτω· δικαιότατα γὰρ [d] ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μηδὲ δὲ ποτὲ, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρ' Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς [g] πολλοῖς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea quae

[a] Ἢ] Sic *J.* Fl. *P. H.* & M. [b] Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J.* Fl. *H.* &c. Τῶν ἄλλων P. [c] Οἶδας] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. [d] Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit *Marcil.* Ἐκπλῆξαι male Edd. [e] Μηδὲ] Sic *J. H.* Fl. Μηδεπώποτε P. aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδεπώποτε iterum *Bz.* junctim. [f] Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μὴν δὲ. Sed nil refert. [g] Πολλοῖς] Ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant Edd. & M.

poeus adcuratius: *pertinaciter adfirmaret.* Rev. *Elsner.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J. F. R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inseri modestiores nolint. Concursus ille & hiatus, ἢ εἰ εἴποι, fecit ut interjectum εἰ tanto facilius elideretur. *J. M. G.*

57. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι. *Th. M.*

Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλῆξαι, Mss. hanc conjecturam stabiliente, & vertendum *justissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιπλῆξαι] Secutus sum Mss. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐκπλ. *M. du S.*

Ἐπιπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι reposui supra c. 20. *J. F. R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν] Ineptissime Opsopœus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus. Ergo absurde propositus est nobis quispiam*, quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad haec Graeca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur.* *J. G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* sive proportionem Geometricam cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista adnotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discen-

quae ſunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius eſſe, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo ſciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa ſua* pedem protulerit? Quid vis illi reſpondeam? HERM. Veriſſimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediſcere, ut qui ſecundum illa philoſophari poſtulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magiſtrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum riſu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, ſodalis Hermotimus? Aequum cenſet adverſariis de nobis noſtris credere, ac talia eſſe putat noſtra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *ſtudio* occultant. Utrum igitur ſi quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petendi antiquum truncari etiam ſaeculo noſtro, ſubinde obſervarem. *J.M.G.*

69. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita tranſtuli. Qui novit, quomodo in MSS. ſaeculi IX. & X. diſtrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione noſtra facile *aliis* ſubſtituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. Συγῥ. c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio perſonae Ἑρμοτίμου, ſcilicet fuiſſe, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. *Th.M.*

75. ΕΡΜ. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere eſt: aliter enim non ſolet ille Codex. In reliquis *Luciano* abſurde tribuuntur. *M. du S.*

ΕΡΜ.] Non ipſam hic Hermotimi perſonam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: ſed ipſe Lycinus, quid reſponderi poſſit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipſe ſtupet hic, & poſt longum demum Lycini ſermonem ſatis breviter, nec minus male reſpondet. *J.M.G.*

70 τὰ τ' ἄλλα ὅσα, καὶ ἃ ἐκεῖνη φησίν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, εἰ εἰδὼς, μηδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸ ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

75 [h] ΕΡΜ. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶ ἐκεῖνα μέλαξυ καὶ

80 διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναιρέπει γε αὐτὰ, [i] προθεὶς αὐτός.

[k] ΛΥΚ. Ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἄξιοι τοῖς ἀνθιδίκοις σοῦ καὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἷς τοιαῦτα εἶναι τὰ [l] ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα, ἢ

h ΕΡΜ.] Omiſſa *Hermotimi* perſona in Edd. reſtituta ex *Marcil.* & punctis W. *i* Προσθεὶς] Προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. *k* ΛΥΚ.] Deerat in Edd. *l* Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald.* Fl. *H. P. F.*

ΕΡΜ.] Recte quidem hanc perſonam inſeri voluit *Soulius*; ſed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exſtare ad deſignandas perſonas ſolent. In marg. *Hag.* vero ſcripſit, ſe id ex Cod. M. habere. *J.F.R.*

81. Προσθεὶς αὐτὸς. Ἢ νομίζεις] Excidit notatio perſonae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτὸς. ΛΥΚ. Ἢ νομίζεις. *Th.M.*

Προσθεὶς] Leg. προθεὶς. *A.V.*

82. ΛΥΚ. Ἦ] Novam hanc perſonam, quamvis repugnent codices, poſtulat ſententia. Niſi forſan malis incipere ejus partes a καὶ ἀναιρέπει γε: ac tum quidem προσθεὶς ſtare aliquatenus poteſt. Mutavi etiam Ἢ in Ἦ. *M. du S.*

88. Ἡμέτερα] Pariſina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; ſed ſphalma tantum typographicum eſſe, ex verſione patet, quae *noſtra* exhibebat. *J.F.R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα] Sic in Epiſt. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. *L. Bos* p. 137–38. quem conſulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemſt.* in marg. Ed. *Graev.* *J.F.R.*

ἢ ϖὺξ κενὴν ϖληγήν τινα καλαφέρονλα, [a] ὡς
τ' ἀνταγωνιϛὴν δῆθεν ϖαίονλα, εὐθὺς ἀνακη-
ρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τι-
να· ἢ ἐκεῖνα μὺ οἴησε) ῥᾴδια εἶναι, κ) ἀσ-
φαλῆ τὰ νεανιεύμαλα, ὐδενὸς ἀνλαιρομένε αὐ-
τῷ, τ' δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεᾳ, ὁπόταν
καλαγωνίση) τ' ἀντίπαλον αὐτὸν, κ) κρατή-
ση, ὁ δ' ἀπαγορεύση, ἄλλως δὲ ὔ; μὴ τοί-
νυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμ⊖, ἀφ' ὧν ἂν οἱ δι-
δάσκαλοι αὐτῦ σκιαμαχῶσι ϖρὸς ἡμᾶς ὄντα-
τας, οἴεϑω κρατεῖν αὐτύς, ἢ τὰ ἡμέτερα
τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναιρέπεᾳ ῥᾳδίως. ἐπεὶ
[c] τὸ τοιῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τ' ϖαιδίων
οἰκοδομήμασιν, ἃ καλασκευάσανλες ἐκεῖνοι
ἀθενῆ, εὐθὺς ἀναιρέπεσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία,
τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφη τινὰ σκω-
δήσανλες, ἔπειλα ὀϖὶ κόντε ϖήξανλες, ὑ ϖόρ-
ρω ϖροθέμενοι, ϛοχάζον) ἀφιέντες· καὶ ἢν
τύχωσί ϖε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη,
ἀνέκραγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα ϖοιήσανλες, εἰ
διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλ⊖ διὰ τ' φρυ-
γάνων. ἀλλ' ὑ Πέρσαι γε ὕτω ϖοιῦσιν, ὐδὲ
Σκυθῶν, ὅσοι τοξόν). ἀλλὰ ϖρῶτον μὲ αὐ-
τοὶ κινύμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ ϖολὺ το-
ξεύσιν, ἔπειλα δὲ, κ) τὰ τοξευόμενα κινεῖᾳ
ἀξιῦσιν, ὐχ ἑϛῶτα, ὐδὲ ϖειμένα τὸ βέ-

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fallus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

[a] Ὡς] Sic *J.* Abest in ceteris Edd. & M. [b] Μὴ δὲ] Ita disjunctim *J. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδὲ. [c] Τὸ τοιοῦτον] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς τ' ἀνταγ.] Deerat ὡς in reliquis, sola *J.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομβύου] Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους cod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρούμβ⊖, sed ἀναιρόμβ⊖ hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἴρω & αἴρομαι *tollo*, non ab αἱρέω *eligo*. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀναιρομένους adfirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *J. F. R.*

99. Ἀπαγορεύσῃ] Quod digito erecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ϖοιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲ τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν.' Noster supr. c. 10. ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *J. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. Ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς ϖαισὶ ϖαίζομεν, οἱ ϖαρὰ τὰς θῖνας ὅτι ἂν ἐκ ϖηλοῦ ϖλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αἰγιαλῷ κλύζεσθ. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit *Ju-*

tam, dum incidat, ſed fugere quantum licet maxime. Beſtias enim ut plurimum dejiciunt ſagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad ſcopum tentanda ſit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut ſcutum e crudo boum tergore, propoſitum trajiciunt, & ita ſperant per arma quoque ſagittas ſuas tranſituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magiſtros ipſius propoſita ſarmenta ſagittis transjicere, deinde viros armatos a ſe devictos, gloriari: & pictas imagines noſtras pugnis invadere, iisque, ut facile eſt ad exiſtimandum, victis, nos a ſe putare ſuperatos. Noſtrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis iſta, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque
tueri Noſtrae,

Haec, inquam, univerſi, & pro ſe unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracuſio Geloni graveolens fuiſſe os ajunt, idque diu ipſum ignoraſſe, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λῶ, ἐφ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ ξυναθροίσαντες ὀκοῖα ὡς ἔνι μάλιστα, θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ καταλοχεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ που καὶ ὑπὲρ σκοπὸν δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοείνῳ προθέμενοι, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, κἂν δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τὰς ὀιστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ φρύγανα προθέμενοι, καταλοχεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραφάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκὸς, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστοι πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

[d] Οὐ γάρ νύ μοι ἔμπης κόρυθος [e] λεύσσουσι μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι [f] δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῳδεῖς εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ὑπὸ πολλοῦ ἐφαλαθεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξέ-

d Οὐ γάρ] Ὅτι οὐ γὰρ W. Abeſt ὅτι ab Edd. *e* Λεύσσουσι] Λεύσσουσι apud *Homer.* legitur; ſed nihil mutant Edd. Luciani. *f* Δοκεῖ] Sic L. & marg. *A1W.* Δοκῇ Edd.

Julian. eſt Iliad. 5. Tangit Piſid.

Ὦ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα,
Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων,
Τὰ λεπτὰ κόρφη συλλεγόντων εἰς σέγην.

Habet ſequens illud ἀσπίδα ὠμοβοείνην. Ex Homero. *J.B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] *Nuntia igitur noſtro nomine Hermotimo.* *J. Br.*

35. Οὐ γάρ . . .] *Hom.* Il. Π. *J. Br.*

Οὐ γάρ ἔμ.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γάρ] Mſ. W. praemittere ὅτι, probo Graeciſmo, Cl. *Jenſ.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lectt. ſuas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Dear. judic.* §. 1. pertinens cum ibi non ſit inſerta, alibi breviter ea utemur, etſi haec ſatis nota. *J. F. R.*

36. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος] Opſopœus *haec quidem uno ore dicturi ſunt omnes, ſingulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec ſimul omnes, ſingulatim unusquisque dixerit*, unde neſcio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους ἐκ παισθέντες ἐν τῷ μέρει παύσωνται. Ubi reddit *mutuo*, non ſingulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, ſi per circulum dicendi vices irent, ſua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pſeudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων σιωπῶντας, ἅπασιν ἐνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De ſaltatione, καὶ τοὺς ἐφεξῆς τοὺς θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν. quod non ſatis lucide in Latinis efferunt. Et infra εἰ μὲν οὖν τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. *J. G.*

39. Ἐκ Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus eſt. *J. Br.*

87. Εἰ-

ξένῳ [a] συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δέ, [b] περὶ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι σοι ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δέ, παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῆς. ὑπὲρ γοῦν τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τὸ στόμα. καὶ Ἑρμότιμον τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνόντα, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τὰ ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴ σοι λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις τὴν Φιλοσοφίαν, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γοῦν ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

regrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignoscI sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τὴν Ἑστίαν, Πλάτωνα μέν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· εἰ γοῦν κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῦν δέ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐ-

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sit ne tale quid philosophia, quale ego

a Συνενεχθεῖσαν] Ita habere *F. H.* Fl. *S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *F. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διῶνος ἱστοροῦσιν τὸ † Προυσαέως· ὃν καὶ Δημὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ‡ ἐπωνόμασαν. *V.*

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τὴν Ἑστίας] § Φίλον ὄντα κατὰ τὴν Ἑστίας ¶ ἐξορκοῖ· αὕτη γοῦν ⊂ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ ⊂ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν †† αὐτὴ συνάγει Δημὰ τὸ κατ' οἶκον ἐχάρας τοῦτο ‡‡ προμηθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omissam supplevit *M. du S.*
† Προυσαέως] Sic C. & M. In V. Προυσίως erat. *M. du S.*
‡ Ἐπωνόμασαν] Ὠνόμασαν Edit. *Clerici*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἐξορκοῖ] Ἐξαρκοῖ prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*

** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτῆς prave Edit. *Cler.* Emendata ex cod. fonte.
‡‡ Προμηθουμ.] Προμώθυμένη Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα σοὶ ἄν ποτε] Placet εἰδότα ὡς σοὶ ἂν ποτε. *F. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustraxit, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' ἂν ἀδύ-

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

τὸ εἶναι· Αἰθίοπας [e] δὲ, ἢ [11] τ Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τ λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲ ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τ λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστόν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τ Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τ̄ ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. ὅτῳσὶ δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τ τέτταρα ἀριθμὸν ἀπολελοῦσιν, ἆρα δεήσει περιόντα σε πυνθάνεσθαι τ ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. ΕΡΜ. Τί ποτ' ἂν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, συντυχόντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πεισθῆναί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τ ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἂν ποτε γένοιντο [g] πέντε, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγωσιν.

90 ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

e Δὲ] Γε W. *f* Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Fens.* ex *B2*. *g* Γένοιντο] Sic *A1. H.* Fl. *F. B2. S.* & M. Γένοιτο *J.* & *P. h* Λέγωσιν] Ita Edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδών] Procul facessant. *G.*

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πεισθῆσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τ ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἄν ποτε, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in describendo dedisse caussam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Fens.* conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in variantt. indicavimus. *J. F R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἄν ποτε] Cl. *Jensius* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι *B2*. *M. du S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Erasm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

κάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῶν διαφέρονται. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, ἢ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, ᾗ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ᾗ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, ᾗ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵ τινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, [b] ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαίεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· 10

disceptatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? 95 HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidisti ne umquam, (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut 1 Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram ratio- 5 nem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

a Πάμπολυ αὐτῶν διαφ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ διαφέρονται αὐτῶν Edd. b Ὅπερ ἄδ. εἰ οὕτ. ἔχει] Sic Edd. & M. c Ὑμᾶς] Sic W. L. & B2. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὴ τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — *μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων.* Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πάντα πήχεις μάλιστα συμβαῖνον: *Staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos.* *L. Bos.*

1. Ἢ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. *J. Br.*

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopœus apud *Basileenses* & *Bourdelotius. fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut *vestram*, ut fecit Opsopœus, sed *ipsos* vel *se*. Caeterum male peccavit, quum *Basileensium* ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio* in ἡμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopœi *compositionem*? Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐπίθεμεν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα. εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συντεθέντα ὦ κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. *J. G.*

10. Ὑμᾶς] Non sola P. habet ἡμᾶς. *Ald. J.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & B2. recte ὑμᾶς. *M. du S.*

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea esse Stoici dicunt.* Basilides Stoïcus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. *F. G.*

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν] Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. *Th. M.*

23. Ὥρα σιωπᾶν] Conf. infra Εἰκ. c. 13. *M. du S.*

Ibid. Σιωπᾶν] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Paris.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Fient.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab *Solano*, qui id literae α subjicere voluit;) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de Idiotism. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾶν non recipere jota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τῷ ν τι ἀνεκφώνητον. i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent jota subscriptum.*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse, Epicurei autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane judicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aeque audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

ἢ σὲ δοκεῖσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως [f] αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν προδήλου γένηται τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου περὶ διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

ΕΡΜ. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι

d Ἐπικούρειοι] Ita constanter Edd. Ἐπικούριοι W. semper. male *J.* *e* Ὑμεῖς] Recte sic *H.* Fl. *P.* & M. Ἡμεῖς male *J.* *f* Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτοῖς *Marc.* Αὐτὰ W. *g* Ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.] Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat *M. dis S.* *h* Στωϊκῶν] Στωϊκόν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον *J.* Στωϊκῶν ἐστι μόνων *H.* Fl. *A1.* *P. B2.* & *S.*

ptum : quia verba in ν finita numquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν. plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίεον, ἐποίουν &c. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ, ΛΟΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud *jota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adsensum ei praebere cogar; sed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Cl. *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Editt. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾷν passi sumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἁρᾷν dedit *Hemsterh. Contempl.* §. 13. f. Ὁρᾶν *Timon.* §. 56. f. ἐπιποδᾶν ibid. §. 48. p. 161. ἐπιγελᾶν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. Περιορᾶν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾶν. Idem I. 5. p. 6. 2. Τελοῦντᾶν *Herodot.* Steph. L. p. 51. f. Ὁρᾶν ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Florent.* & *B2.* Edd. Luciani id habent ubique; sed *Juntina*, id non habet, nec *Hagenoana*, nec *Aldina* prima, sed ubique scribunt ὁρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & jota recte subscribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Cl. *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. *J. F. R.*

ναι ϖῶς βέλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ [b] Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τὸ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δέησει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ ϖάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴγε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν ϖρῶτον μὲν τῷ ϖροτέρῳ εὕρῃς αὐτὴν, οὐκέτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· ϖρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὑροιμεν ἐν τῷ ϖροτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος ϖάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ ὕτω δεῖ. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη ϖρὸς τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλιν, οὐκέτι ἐρευνῶν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ ϖάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὕροιτε, καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ [d] εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δέ, ὦ ἑταῖρε, ϖρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ ϖαρελθόντες ἐς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα ϖολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτό, ἄδηλον ὅ, τι ϖοτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, siquidem perdita sit? HERM. Igitur si apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione, neque sic, opus est. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cujus rei gratia plus laboris sumamus?

38. LYC. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi. Deinde ipsum quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona? Quot enim sunt sacerdo-

[a] Τοιοῦτον] Sic *J. H.* Fl. P. &c. & M. [b] Ἀσκληπιεῖον] Sic Edd. omnes & M. [c] Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab Edd. [d] Εἰ] Abest εἰ in P. Adest in Edd.

32. Ἀσκληπιεῖον] Sic hic quidem libri omnes. & Ἰκαρ. c. 16. At Δημων. c. 27. Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42. & utroque modo scribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forsan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter *ἀνάθημα suspensum donarium*, & *ἀνάθεμα*, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen ejusdem thematis sit utrumque, vid. *Periz.* contra *Sanctium* disputantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Distinguit etiam *Hesych.* Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet *Suicerus* in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα ϖροσαγόμενα τῷ Θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων ϖραγμάτων· ὅτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῶν ϖιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ Θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ϖροσκληροῦται τῷ Διαβόλῳ, καὶ ἀνα-

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγωσι, ϗ οὐδὲ περὶ τ ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, καστιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τὰς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· ϗ γὰρ ἂν περὶ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλιον χρυσοῦν, ἔτι ϗ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ ϗ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ὅτι γε χρυσοῦν ἅπαντές φασιν εἶναι τ φιάλιον· εἰ δὲ ϗ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπολοῖτο χρυσοῦν, ϗ σὺ περὶ τὸ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσοῦν, οὐδὲ ὅτῳ παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ Διός· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; EPM. Ἔγωγε. ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ὅπῃ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, ϗ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἰέσθαι.

Καὶ γὰρ ε αὖ τὸ τ πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τ f ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· ϗ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὁ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πάντα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, ϗ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν ϗ ὅτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Διὸς ὑφῃ-

e Αὖ τὸ] Ita habent *J. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male *P. S.* & G. f Ἀποδυθησομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων Edd. omnes male.

ἀνατίθησιν αὐτὸς ἑαυτόν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. *J. F. R.*

75. Ἐπὶ πάντας ἰέναι] Sincera lectio ἰέναι. *J. Br.*

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & Ms. *Gr.* αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυθησομένων] Scribendum ex Ms. ϗ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυθησομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

ὑφηρημένῳ. ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἕν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ὑπογεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἀνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γε, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν πολὺ καὶ [a] πρὸ τῶν ἀθλοθετῶν αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ὑπὲρ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου [b] Ἠλείου θέαν μοι προκαλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ πρὸς τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅντινα χρὴ πάλλειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, παλαιὸν, ὑπὲρ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι [c] τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις [d] ἀργυρᾶ προκεῖται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, ἐς ταύτην ἐμβάλλουσι κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι

licet enim privata quoque habere. Causſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis faceſſere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quî cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, in hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλείου *J.* c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργυρᾶ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδης ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα Δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum ediſſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M. du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης . . . . quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Ed. & in *Ald.* ſemper ejusmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ προκειται] Sic c. 57. in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capeduncula (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. *urna κληρωτὶς, κάλπις. ὑδρία*, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem *κάλπις ἵππου βαδίσης καὶ οἷον δρόμου*, tangit enim rem quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶ? Recte;

tur, inscriptae. Inscribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demissa in urnam manu, sortium unam extrahit, & post illum alius; adstansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec sinit illum videre, quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inspicit sortes stantium circulo, atque ita eum, qui Λ habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem; litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverso sibi respondentem

τὸ μέγεθος, ὑπογεγραμμένοι· ἐγγράφει δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ὃν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ [e] γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσβυξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [f] ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ὑπαρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ὑποσκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ οὕτω τῷ μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταὐτά. οὕτω μὲν [g] γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, [h] οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, [i] γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλει αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἐφ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· ὃ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο ὀλίγου

[e] Γράμμα] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. [f] Ἀνέχει] Ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. [g] Γὰρ] Abest haec particula a W. [h] Οἷον] Ὅλον Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. [i] Γράμμα τι] Γράμμαλι una voce H. Γράμμα τί Fl. Γράμμά τι S. & M. Γράμμα τὶ P. Sola Aldina recte γράμμα τι.

ete; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem B2. hic bene legit ἀργυρᾶ, quam sequor. *J. F. R.*

25. Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. *J. B.*

Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. *manu elata*. ut ap. Hom. ἀναχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. *J. G. G.*

27. Ἀλυτάρχης] *Pete Varinum.* *J. Br.*

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos isthic laudat Cl. Vir *H. Prideaux* (*Cod. Theod.* XV. 9. *Cujac.* Obs. II. 13. *Gothofr.* ad *Cod.* l. c. *Phavor.* & *Etym.*) Praerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. *M. du S.*

Ἀλυτάρχης] *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*. sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. *J. F. R.*

32. Παγκρατιάζειν] *Pancratium* quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, *pancratium* palaestram simul & pugillatum vocari. *G. C.*

38. Γράμμα τι] Misere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγός τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constent. *J. F. R.*

44. Συμ-

χρὰ εὐτυχία ϒ ἀθλητῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖϑϒ.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τύτυ γὰ ἐδεόμην μάλιϛα· ἐκῶν ἐννέα ὅλες, ἀνεσπάκασιν ἅπαλες, κ) ἔχυσι τὺς κλήρυς, ϖῶϊὸν δή, (βύλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατῦ ϖοιῆσαι) [a] ἐπισκόπησον τὰ γράμμαλα, κ) ὰ ϖρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅϛις ὁ ἔφεδρός ἐϛιν, ἢν μὴ ἐπὶ ϖάλας ἔλθῃς, κ) συζεύξῃς αὐτύς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐϛιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλῦν ϯ ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲ γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, ὰ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐϛιν, ὰ γὰ ϖροείρῃ ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐϛὶ τὸ χειρολογῦν ϯ ἔφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) ϖιτύχῃς, ζητεῖς ϯ τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, κ) εὑρὼν, ἐκείνυς μὺ ἤδη σωέζυξας· ϖλυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπυ ἐϛὶ ζητεῖς, τὸ ἀνϊπαλον τῷ εὑρεθέντι, κ) [b] ἐπὶ ϖάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι ϖεϊλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναντιλαγώνιϛον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ ϖρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ϖιτύχῃς, τί ϖοιήσεις; ΛΥΚ. Οὐμθυν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι κ) ϖράξεις, ϖότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι ϐτός ἐϛιν ὁ ἔφεδρ@, ἢ δήσει ἐπὶ ϖάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ ϖυ αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐϛιν· ὡς εἴ γε μὴ τὺς ϖάντων κλήρυς ἴδοις, ὐκ ἂν μάθοις ϯ ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γῦν

literam. Et eſt illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus ſit fatigatis.

41. LYC. Inſiſte. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum ſint, extraxerunt omnes & habent ſortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro ſpectatore Hellanodicam facere, inſpice literas, nec prius puto didiceris, quis ſubſeſſor ille ſit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non poteſt ut ſtatim invenias literam illam ſubſeſſoris indicem, aut literam forte invenias, ſed utrum illa ſit, neſcies. neque enim praedictum eſt, aut K aut M aut I eſſe, quae ſubſeſſorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alteram A habet, eoque invento, illos jam comparaſti: & cum in B incidis, altera B ubi ſit quaeris, inventae reſpondens, ac de omnibus ſimiliter, donec ille tibi relinquatur, ſolitariam literam habens, cui nulla ex adverſo reſpondet.

42. HERM. Quid ſi vero in illam primo aut ſecundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus ſim quaeritur.* Sed tu Hellanodica, ſcire volo, quid facturus ſis? utrum ſtatim dicturus ſis, hic eſt ſubſeſſor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, ſi qua ipſi litera ſimilis ſit? atque adeo niſi omnium ſortes videris, non diſcas ſubſeſſorem. HERM. Quin, Lycine, facile diſcam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. b Ἐπὶ ϖάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. du S.*

44. Συμπεσεῖϑϒ] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. du S.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confuſa erant. *J. B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμμαλα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inſpicis litteras.* *J. G. G.*

55. Ἐκεῖνός ἐϛι] Lego εἰ ἐκεῖνό ἐϛι, refertur enim haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes ſervent ἐκεῖν@. *J. M. G.*

Ἐκεῖνός ἐϛιν] Si vulgatam ſervamus, ἐκεῖν@ referendum ad praecedens ἔφεδρ@; ut ſenſus ſit: *etſi inveneris literam, tamen neſcias num ille praeſes ſit, penes quem invenitur illa litera*, ſ. *qui indicatur litera illa inventa.* *J. F. R.*

89. Μὶν γὰρ] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut ſupr. de *Merced. cond.* c. 17. verſus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud no-

cam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Z autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies', si primum Z invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τ' ὀγδόα, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν ἕτω φαίνοιτο εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἔφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆ συνέσεως, ἢ θέλεις ἀνείπω τάχα μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀπορῶ γέ τοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀνειπεῖν ἔχοις πρὸς τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν δὴ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου μὲν (Α) δευτέρου δὲ (Β) καὶ κατὰ τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν. κἀγὼ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν δὴ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὑπὸ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὑπὸ τοῦ ἑνάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀγνοίᾳ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτό, ἢν μὴ ὑπὸ πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὅστῳ νῦν τῇ τάξει αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

c Μέν τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μήν τι, male. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελθόντες male W. e Μὲν γὰρ] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. f Γράφωμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mss. M. J.F.R.

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. G.C.

98. Γράφωμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paullo post. J.F.R.

1. Τὸ δὲ Z.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio judice* Z. unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. M. du S.

ΛΥΚ. Ἰδὲ δὴ κ᾽ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ὀπτικόπησον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ὀπὶ τ᾽ κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, κ᾽ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τ᾽ γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, κ᾽ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲ ἐάσομεν, ἐπείπερ ἀλλόκοτά ὀστ᾽. φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ κ᾽ ἁπλᾶ ὀπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες [a] δύο ἀνθρώπους ὀπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ὀπὶ δυοῖν, κ᾽ ἀλεκτρυόνας δύο, κ᾽ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐνάτῳ, λέων ἔστω ὁ τὸ ὀπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν δεχῇ ἐντύχῃς, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τ᾽ ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ παντελῶς θεωρήσῃς ἅπαντας ὀπιὼν, εἴ τις κ᾽ ἄλλῳ λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἢν ἐθέλωμεν ἢ τ᾽ ἔχοντα τ᾽ ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τ᾽ ἔφεδρον, ἢ τ᾽ ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν, ἐς τ᾽ πόλιν ἐκείνην τ᾽ Κόρινθον, ὀπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, κ᾽ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι κ᾽ ἀποδύοντες, κ᾽ [c] περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. κ᾽ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud conſidera. Quid enim, ſi neque literas ſcribamus in ſortibus, ſed ſigna quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa ſcribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum abſurda ſint: ſed age uniformia illa & ſimplicia in iis pingamus, obſervata quantum poteſt ſimilitudine, homines in duabus ſortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota eſto leo. In hanc igitur ſignatam leone ſortem ſi primum incidas, unde habebis dicere, hanc eſſe quae ſubſeſſorem faciat, niſi ante obeundo omnes inſpexeris, ſi qua etiam alia leonem habeat. HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, reſpondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim ſpecioſum quidquam *eſt quod reſponderi poſſit.* Itaque ſi voluerimus vel eum qui auream phialam habeat invenire, vel ſubſeſſorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes neceſſario deveniemus, & inquiremus ſummo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inſpicientes. Vix enim vel ſic verum diſcamus. Et ſi quis velit conſiliarius mihi fide

[a] Δύο ἀνθρώπους] Δύο inſertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. [b] Τὸ ἐπίσημον] Τὐπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. [c] Περιθεωροῦντες] Sic *J.* Fl. *P. H.* &c. Παραθεωροῦντες W.

10. Κυνοκέφ.] Horum figuras ſi videre lubet, adi Menſam Iſiacam *Pignorii*, & *Kircherum*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας περί] Jam recte & conſtanter ſic praepoſitionis accentu propter anaſtrophen mutato exhibent Edd. Conf. ſupra c. 20. Ibique adductum *Fenſium*. *J. F. R.*

33. Πασῶν] Notat *Soulius* ſ. *Solanus* in W. reperiri πασσῶν, additque id verum; Editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. *Fenſ.* in Ferculo liter. p. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiſerit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo πασσῶν legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus ſupra egit & mox agere perget; nam ſtatim ſequitur μιᾶς ἀπείρους, & — ἀρίστην ἐκείνην. Et pr. §. ſeq. μίαν ἐξ ἁπασῶν ὁδόν. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praeſtare putares, ſponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amſt.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in verſione ejusd. latina, aeque ac in *Pariſ.* tamen legitur *ab illis*. Interim, ſi quis πάντων ad viae duces, de quibus ſupra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τ᾽ ὁδῶν inſolentius videatur, & viae ſ. ſectae hic non ut perſonae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; ſed qui πασῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲς, & ſic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Reſtituenda eſt poſtliminio ſincera lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Poſteriores perperam dederunt αὐτῷ. quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἦν δὲ τοὺς σὺν εἰδότας λέγῃς, ἐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσάξεταί με πιστεύειν. quum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut credam.* *J. J.*

34. Ατε-

fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcumque incidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

ξιόπιστ@ ἔσεαθ, φιλοσοφίας πέρι, ἥν τινα φιλοσοφητέον, ἔστ@ ἂν εἴη μόν@ ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [c] αὐτῷ λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· κ᾽ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἕως ἂν κ᾽ μιᾶς ἀπείραλοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις ἀγαγησάμενο@ καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲ γὰρ κ᾽ ἔστ@ καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστ@, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ [f] αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, κ᾽ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, [g] οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήποτε καλῷ ἐντυχόντες, ἀλλ᾽ ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλ@, οὗ ἀναγκη ἓν εἶναι.

46. HERM. Vera *ſunt iſta*. LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Ariſtotele & Chryſippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, κ᾽ Πλάτωνος, κ᾽ Ἀριστοτέλους, κ᾽ Χρυσίππου, κ᾽ Ἐπικούρου, κ᾽ τ᾽ ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, κ᾽ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μό-

d Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. *e* Αὐτῶν] Sic *F. H.* Fl. *B*2. *P. A*1. & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A.* *f* Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. *g* Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *F.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. *h* Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτελεῖς] Pendebam animi ἀτελῆ ne hic putarem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum?* Sed cum hujus intellectus nulla dum allata ſit auctoritas, isque potius videatur eſſe ἀτέλες@, manſi in ſolenni vocis uſu, quique optime huc faciat. *F. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum ac ſi legatur αὐτοῦ. *F. M. G.*

54. Τελευτῶν] Τελευτῶν, *denique, poſtremo* interpretatur *F. Brod.* Miſc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo, Edd. vero *F. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. *F. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apoſt.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τ᾽ ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε κ᾽ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diſerte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo ſupra apud noſtrum, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένο@ ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit: *omnes philoſophiae ſectas expertus.* Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis notum eſt. *F. F. R.*

μόνη ἄγει εὐθὺ τ᾽ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἀν ἀπαγορυτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐπορήσομεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀφ᾽ ἁπάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ σκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ἀποδύντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὸ ὀθόνιον, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς καλαχεθησομένῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ γοῦν Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον παρὰ τ᾽ τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τ᾽ λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, [a] ἐξεῖναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ᾽ ἂν, ἢ πόθεν γε λίνου εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae disputata sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videar

[a] Ἐξεῖναι] Ἐξιέναι marg. *AIW.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ᾽ εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere*, *ducere ad aliquid*, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθύ, *ducit rectâ*, τ᾽ εὐδαιμονίας *usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellips. qui ex nostro in *Bis Accusat.* Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἄπιμεν εὐθὺ τ᾽ καθόδου παρεπατήσοντες. *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J. F. R.*

81. Τινὸς τ᾽ σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero*: *nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. Νῆφε) Νᾶφε καὶ μέμνασ᾽ ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J. Br.*

Ibid. Νῆφε] *Epicharmi* esse, adscripserat *M. du S.* Idem jam fecerat *F. G.*

Νῆφε] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cantilenam illam sicam:*

Νῆφε, καὶ μέμνασ᾽ ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τ᾽ φρενῶν.

J. M. G.

84. Τοῖς ἐξῆς λόγου] *Aliis loquendi copiam.* *J. Br.*

92. Μὴ] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud καὶ deletum velim. *J. F. R.*

93. Πέντε ἔτη] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ τ᾽ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſane. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, ὅ τινες ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. ΕΡΜ. Τί ὂν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τὸν λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἶεν. Ὅπῃ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' ὂν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον ὁηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ καὶ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά. ΕΡΜ. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

b Μὴ] Sic L. Μοι vulgo Edd. *c* Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. *d* ΛΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *F.* & P. *e* ΕΡΜ.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte ΕΡΜ. *F.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eaedem reſtitutae.

16. Τὸ * νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Νῆφε] Ἥρε ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. θῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *J. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus*. Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam ſuboluerit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina verſus finem hujus cap. ſ. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ Δμακόσια, ὦ Λυκῖνε in fin. recte, ſed ante rurſus ΕΡΜ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *J. F. R.*

98. Οὐ γάρ] ΛΥΚ. Οὐ γάρ. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμο. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.*

ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ ἑαυτοῦ αἱρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συλλεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ; ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς δεξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνδρα πείρας αἱρούμενον, μαντείᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει ταληθὲς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιροῦμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *Ald.* bene. b Πεντήκοντα & ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *Ald.* Πεντεκαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et ὁ γὰρ Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἱκανὰ. Λυκ. repone Ἑρμο. ὕστως. ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. *J. F. R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον. *Th. M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In summa.* *J. Br.*

21. Ὡς πεντεκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, Mend. *J. B.*

Ὡς πεντεκαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πενδεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα & ἑκατὸν. *centum & quinquaginta*. & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in Mss. *J. G. G.*

Ibid. Πεντεκαίδεκα] Sive sic, aut cum *Angl.* Ms. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempus ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur; quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo usque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me cum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ἀναζητεῖλα, ἠχ ὅτως ἐλέγομεν; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνιω ἀνάγκη ὅπι τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, ϗ ἑλόμενοι φιλοσοφήσειν, ϗ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ ὅτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχούμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες, ϗ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ ϗ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην ἐμπεσόντες αὐτῷ, ἠχ ἕξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲ δοκεῖς μοι λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) ὑ μετρίως ἀνιᾷς με διεξιὼν αὐτὰ, ϗ ἀκριβολογούμενος ὑδὲν δέον. ἴσως δὲ ϗ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, ϗ ἐξελθὼν ἐμπεπλέχθαί σοι, ὃς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τὴν ἀλήθειας εὕρεσιν, ἐπεὶ γε τοσούτων δεομένων. ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σε Μενεκράτει, ϗ τῇ μητρὶ, (ᵈ ἤ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, ὑ γὰρ οἶδα) ἢ ϗ πολὺ πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν,

ᵈ Ἤ τις] Εἴ τις W. male, ait *M. du S.*

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. *M. du S.*

Πεντήκοντα ϗ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime *Herm.* dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nonne reſtant 150? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam πεντήκοντα ⊜ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. *F. F. R.*

50. Οὐδὲν δέον] *Cum minime oportuit.* *F. Br.*

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] *Haud auſpicato, malo omine.* *F. Br.*

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Brodaeus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι. Eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſtoph.* Plut. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γ' ἦλθεν ἐς τὸν ἄνδρα τόνδε.

60. Κα-

ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ διέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατόν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐπὶ σοὶ λόγου ἄπιθάν.

ostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πάθων, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσόφους ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος· ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς ἡδὺ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ ἅμα τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας ἅμα λέγει τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἅμα τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷων ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς ἡδὺ πάνυ ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὥου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καταμαθὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὥου ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque caussa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem speraasses, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παρευδοκιμεῖται] Νικᾶται, ἤτοι † εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται. *V.*

* Παρευδοκιμεῖται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C.

† Εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερφαίνεται, erat ὑπαφαίνεται. Emendaverat vero sic, ut dedi, *Soulius*, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mss. hauserit. *J.F.R.*

60. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν] *Erasm.* in proverbio: *Tithoni senecta.* *J.Br.*

63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δημ. §. 57. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. *M. du S.*

83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem supra *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. *Brodaei*, *Solani*, & *Hemsterhusii.* *J.F.R.*

89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* *J.Br.*

96. Διαίρεσιν] Sic *Dial.* seq. c. 1. med. Conf. & Συγγρ. c. 9. *M. du S.*

3. Κἀκεῖνος Ἕρμιππος ποιήσεταί σε] Imperite in *Basileensi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam majore characterе efferant. Itaque adscripsit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* *J.G.*

Ibid. Ἕρμιππος] Vid. supr. *Somn.* c. 9. καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμιππος ὤν. *M. du S.*

6. Φοίνικος] Hinc adagium: Phœnice vivacior. *J.Br.*

12. Δεήσῃ] Mallem δεήσει. *M. du S.*

14. Προσάξεταί με] Sic habere *J.* & Fl. notaverat *Solanus*: quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interragabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

53. HERM. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phœnicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui sciunt, & 10 otys πολλὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δέησιν. ἢν δὲ τὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτῶν προσάξεσθαί με πιστεύειν, ἄχρις

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας [a] αὐτοὺς, ἰδιώτας καλαβιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπεὶ πολλὴ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ὑπὲρ φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] καὶ ἀγαθὴν ἄγειν φάσκουσαι, οὐδ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν [e] ἀφαίρεσιν. ἀδύναλον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ὑπὲρ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτα πως μακρὰ ἡ πεῖρα ὤφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γοῦν ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕπου, καὶ συμφιλοσοφήσεις· καλεῖν Ἑρμαιον ποιήσεταί σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἔτι; ὅς γε οὐτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιὼν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δέησιν. ἢν δὲ τὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτῶν προσάξεσθαί με πιστεύειν, ἄχρις

a Αὐτοὺς] Sic recte *P*. Ceterae pleraeque male αὐτοὺς. *b* Γοῦν] Abest haec particula in *S*. Adest in W. Item in Edd. *J. P. H.* Fl. *c* Ἑκάστη] Ἑκάστῳ male Cod. P. Vulgatam servant Edd. optimae omnes. *d* Καὶ] Sic recte Edd. Fl. *H. J. P.* & M. Ἐπ' male *B*2. *e* Διαίρεσιν] Sic Edd. & M. *f* Πεπειραμένους] Πεπειραμένους ridicule *J*. *g* Δέησιν] Sic *J. P.* Fl. *H.* & M. *h* Αὐτῶν] Αὐτῷ *S.* & *A.* male.

3. Ἑρμαιον] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V.*

* Τὸ] Τὸν prave Edit. *Cler.*

5. Ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιώῃ] Φοίνικα, * τὸ Ἀραβικὸν λέγει πλῆθος. *V.*

Hag. plures enim jam consulere nolo, quia non dubito quin rectum sit; vid. Ζευξ. c. 2. προσάγεσθαι αὐτοὺς. Et *Phalar.* I. c. 3. ἐς τὸ πειθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. Forsan maluerit προάξεσθαι alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isocr.* loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἄγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius significet: *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ πειθοῖ . . . προσηγάγετο. Ibid. 12. 9. ἤλπιζε προσάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. *J. F. R.*

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται. ΕΡΜ. Μόνος [b] δὲ σὺ τἀληθὲς καλεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καλαψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί ποτε ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ ὑπομνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀφελεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὀπτὸν πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως ἐλέγχειν τὸ βέλτιον, ἢ ὕστως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς ἀφορμῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

15 cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a Ἢ] Delet *Gronov.* Adest in Edd. *F.* Fl. *H. P.* &c. b Δὲ] Δὴ *Pell.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ τῆ σκεπτικῆς ἔοικας, ὦ Λυκῖνε, ληρεῖν. ἐπεὶ γὰρ καινὴν ἀκαλαληψίαν παρεσκεύουσα ἀνεπίκριτον μαλαιολογεῖ τὸ ἀληθές. παράσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δεόμενοι τοῦ ἐπικρινοῦντος. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι. καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάπτωτος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ κἀγὼ φήσω. ἐπεὶ ὁ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, ἐν μέρει ὁ σὺ τῆς παραπολὺ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθείης ἄλλο γε τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ ὕστως τοῖς οἰκείοις ἀλώσῃ πτεροῖς. M.

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων. *V.*

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari desiniendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronunciabunt.* *J. G.*

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt.* *M. du S.*

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, ὃ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. *G. C.*

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Unde ortam paroemiam: ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα ferunt nonnulli. *J. Br.*

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* Π. Χρησ. 730. 1. Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. *M. du S.*

35. Ἀναλελογίσθαι] Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Jensium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. *J. F. R.*

51. Οὕτω, καί μοι &c.] Verba καί μοι τοῦτο ἀπόκριναι, *Solanus* in *Junt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro ὕστως, legerem, ὅπως

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi responde, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis di-

35 c ἀναλελογίαζ ἡλίκ☉ ἂν ὁ ϖᾶς λέων γέ-
νοιτο, κατ' ἀξίαν ☧ ὄνυχ☉ ἀναπλασθείς· ϗ
σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνιν ἀνθρώπ☧ δεί-
ξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα καλακαλύψας, εἶσῃ, οἶ-
μαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐϛι τὸ κεκαλυμ-
40 μένον, κἂν μὴ τὸ ϖᾶν σῶμα ἴδῃς. ϗ τοίνυν
τὰ μὲ κεφαλαιώδη, ὧν ἅπανλες λέγ☧σι, ῥᾴ-
διον καλαμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ'
ἐϖᾳκριβὲς τῦτο, ϗ μακρᾶς τ ἐξετάσεως
δεόμ☧ον, ϗ ϖάνυ ἀναγκαῖον ἐς τ αἵρεσιν ☧
45 βελτίον☉, ἀλλ' ἔνεϛι κρῖναι ϗ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ
ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τ μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα
εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκ☧σας, μέμ-
νημαι, ὡς ὁ μὲ τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν ϗ τὸ
50 μέρ☉· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρ☉, ϖκέτι καὶ τὸ
ὅλον. d ὕτω καί μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φει-
δίας ἂν ϖοτε e ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν
ὅτι λέοντός ἐϛιν, εἰ μὴ ἑωράκει ϖοτὲ λέοντα
ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπ☧ χεῖρα ἰδὼν, f ἔχες ἂν
εἰ-

c Ἀναλελογίαζ] Ἀναλελογῆαζ Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *J. P. H.* & Cod. P. Ἀναλογίαζ marg. *Aldi.* d Οὕτω] Οὗτ☉ Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω servant. e Ἰδὼν] Εἰδῶς P. Sed nihil mutant Edd. f Ἔχες] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Sed & reliquae sic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντ☉ ἔγνω ἂν] Τὸν ἐγκεκαλυμμμένον λόγον, ὃς ἐϛι σοφισματώδης, ἐπ' ὀδενὶ καταϛρέφων * χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. ϖλὴν ἐϛὶ ☾ μερικὴ γνῶσις αὐτόπτις ϗ ἀληθὴς, ϗ μηδὲν τ καθόλου δ☧μένη. ὡς φέρε τ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο ϗ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα ϖροσεχῶς, ὡς ☾ τ δέκα ὁ ἑκατὸν, ϗ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μυρία. ὀδὲν μέντοι κωλύσει τ τὰ δέκα μὴ ἐπισάμμον ἰδιώτ☧, μὴ δέ γε τὴν τ ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίϛαζ ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία ϗ μία δύο, ϗ δὶς δύο τέσσαρα. ὥϛε ϗ ϖάνυ γενναῖ☉ ὁ Πυθαγορείων λόγ☉ τ τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡ τὸ καθόλου τις εἰδὴ ὀδὲ τὸ κατὰ μέρ☉. τἀναντίον γὰ ἀπὸ τ μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, § ϗ ἡ τ κατὰ μέρ☉ ἄθροισις ϖρὸς γνῶσιν ¶ τ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφιϛαμένη. ταύτῃ ϗ ὁ σοφὸς ** ὑμῶν Ἀριϛοτέλης τερετίσματά ϖου †† τ ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὡϛε ☾ ὁ τ λέοντ☉ ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρ☉ γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τῷ φιδίᾳ, εἰ ☾ μὴ τὸ ὅλον εἴδης, τὸ γοῦν μέγεθ☉ ϖαραϛῆσαι τ ϑηρίου ὀδὲν ϖεποίηκεν ἐμποδὼν, εἰ δὲ ☾ ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ ϖρὸς ἄλογον σαυτὸν σιωπήσεις, ϗ τ ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζωὴν; ϗ φθόν☉ ὀδείς σοι τ σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας. δι' ἣν ☾ ϖρὸς τοὺς λύκους ἀποπεμφθήσῃ ὡς λυκῖν☉ τῷ ¶¶ ὄντι ☾ ὢν ☾ καλούμ☧ν☉. *V.*

* Χρησίμῳ] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit *M. du S.*

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Ed. *Cler.* pro τέσσαρα autem lege ἓξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *M. du S.*

‡ Τὸ καθόλ☧] Ita pro vulgato τὸν καθόλ☧, iterum τὸ κατὰ μέρ☉ pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente *M. du S.*

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ supplevit *M. du S.*

¶ Τ καθόλ☧ λεγομένῳ] Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφιϛαμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλ☧ ὑφίϛησιν ἐπεὶ μηδέ τις φύσις. Ex *Soulii* adnotatis. Sed pro καθόλ☧ M. habet κατὰ ὅλ☧. *J. F. R.*

** Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *M. du S.*

†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit *M. du S.*

‡‡ Τῷ φιδίᾳ] Τῶν φιδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?

§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναιρήσῃς M.

¶¶ Ὄντι] Legendum conjicio ὀνόματι. *J. F. R.*

ὅπως *quomodo*, id enim sensum facit planiorem, etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. *J. F. R.*

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βέλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸ λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, [a] ὦ παῖ, [b] λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο γε γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ [c] ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

Ὃ δὲ φὴς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεὸς οἱόν ἐστιν εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἅπασι μὲν ἀκοῦσαι ῥᾴδιον, καὶ ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ πονῆσαι οὐδὲν, ἀλλὰ μόνον ἐθέλειν· ἐπὶ δὲ τὸ μαθεῖν καὶ ἐπιστήσασθαι, καὶ ἐπὶ τὸ ἐπιδείξασθαι ἑτέροις, πολλοῦ δεῖ ῥᾴδιον εἶναι· ἀλλὰ πολλοὶ μὲν ἱδρῶτες, πολλὴ δὲ ἀγρυπνία, καὶ πολλὴ ἀνάγκη τοῦ ἐπιμελοῦς καὶ ἀκριβοῦς, ἵνα μὴ τὰ ἐναντία τοῖς ἐναντίοις ἐπιφέρωμεν, ἢ τὰ ἀσύμφωνα τοῖς συμφώνοις, ἢ τὰ ἀκόλουθα τοῖς ἀκολούθοις, ἢ τὰ ἀσυλλόγιστα τοῖς συλλογιστικοῖς, ἢ τὰ ἀπίθανα τοῖς πιθανοῖς, ἢ τὰ ἀσαφῆ τοῖς σαφέσιν, ἢ τὰ ἀπερίληπτα τοῖς καταληπτικοῖς, ἢ τὰ ἀνεπίστατα τοῖς ἐπιστατικοῖς, ἢ τὰ ἀνεπίδεικτα τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, ἢ τὰ ἀνεπίπληκτα τοῖς ἐλεγκ

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ἔργον ὐδὲν, εἰδέναι δὲ ὅτις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ ὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέῃ. ἢ τί γὰρ ὀκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δέησει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέγχῃ αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον καλανοήσας, ὀπτόμος γὰρ αὐτῇ γένοιτ' ἄν, ὐκ ἔχουσα πολυπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μελετειλάμενος τὴν μάντιν, ἀνοίξας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ ἱερείῳ ἥπαρ ἃ τινά σοι αἱρετέον.

Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καλαθύης ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καθ' *B2*. *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστης W. Nihil mutant Edd. *f* Καλαθύης] Sic *B2*. & M. Reliquae Edd. male Καλαθύεις. In *B2*. tantum deest jota subscriptum. Καλαθύειν *Vorst*. *g* Παρακαλῆς] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν Edd.

μέρας. *J.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὡς'. *F. Guiet.* Non, mi *Guiete*, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεονάζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialectt. p. 76. f. *J. F. R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστης, quod forsan melius. *M. du S.*

92. Ἅ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philosophorum sectam.* *J. Br.*

94. Καλαθύεις] Lege καλαθύῃ. *J. Br.*

Καλαθύεις] Καλαθύοις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ παρακαλεῖν, i. e. καὶ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. *F. G.*

Καταθύῃς] Ita M. In impressis καταθύεις & παρακαλεῖν. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, sed δέων. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. *M. du S.*

Καταθύεις] Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διεξέλθοι & ἐπιδείξεται legitur. *J. F. R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et sacrifices Deo; *neque opus sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* *Th. M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ὠν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subjiciam tibi aliud:* quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. *J. M. G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμμαλεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τὄνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμμαλείων, καὶ τοιοῦτον ἤδη τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

gna mercede conducendum. ſed conjectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum inſcripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum cujus ſors exierit, qui demum cumque fuerit, philoſophare.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικά, καὶ οὐ σοί. σὺ δέ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλιον πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἑκάστου ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ὀπτάλεον ἐνοχλοίης, τάχ' ἂν καὶ προκέαι σου ὕδατος;

58. HERM. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſe ne unquam vinum emiſti? LYC. Et ſaepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, deguſtans & comparans, & inter ſe conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo guſtu dicere poteras univerſum vinum quale ſit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, ebibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. Haec ſi dicas, non putas te ab illis deriſum iri? LYC.

a Γραμματεῖα] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *J. P. H.* &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari ſubit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe decebat, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione ſimiae Divinatrici ſubjicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab *Angelino Gazaea* Jeſuita, p. 94. qui ſe eam ex litteris *Indicis Antonii Figueredo* ex eadem ſocietate anni 1611. hauſiſſe ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μηθενὸς ὀρφανισμοῦ. Sic hanc vocem, ex Interprete *Ariſtophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull.* Marcil. ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Euſtath.* ad *Homer.* *J.B.*

6. Καὶ οὐ κατὰ σέ] *At te indigna.* *J.Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ & ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopœus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit 1. εὐώνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλιον verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J.G.*

28. Εἶ] Cod. W. recte εἴ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. *M. du S.*

30. Ὠνησάς γε] *Gratum mihi feciſti.* *J.Br.*

37. Εἰ μὴ ἄρα] Duas illas voces ex conjectura ſupplevimus, quas & ſenſus poſtulat, & vox εἴη, ut omitteret, Librario oſcitanti anſam dedit. *M. du S.*

39. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror. nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸ πίθου, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου γε γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ὀλιθηρὸς [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' οὐκ ἔφυγες γε· οἰόμενος δ' ἐκπεφευγέναι, εἰς τὸν αὐτὸν κύριον ἐμπέπλωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι [c] αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβών, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶς ὅλως· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, [d] ἆρα [e] κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἐνδιδόασι τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κεκερασμένοί γε οἱ πολλοί, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετρήσαντες· ἀτὰρ σκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο κεκερασμένου ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἰσεται αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι [f] ἀνείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σός, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέ-

b Εἶ] Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Edd. *c* Αὐθομολογούμενον] Sic Edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat *M. du S.* *d* Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat *M. du S.* *e* Κατὰ] Καὶ *B2.* male. Κατὰ servant reliqq. & M. *f* Ἀντείπω] Ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. *g* Ταὐτὰ] Ut *Jensius* correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. *Hemsterh.*) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex *Aeschyl.* 7. Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Eonius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud *Aristoph.* aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi, quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. *Aristot.* I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. *J. F. R.*

Ibid. Κεκερασμένοί γε] *Aquam immiscentes.* *J. Br.*

Κεκερασμένοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 244. *M. du S.*

49. Ἆρα ταὐτὰ] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. *F. G.*

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἴσως. προδήλου ὄντος, ἢ σὲ μὲν εἰκὸς ἔτι παρέμβυσε αὐτῷ κατὰ τὸ Ὀδυσ-

μέραι, ϗ περὶ τ̃ αὐτ῀, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν [a] εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κ. τ. λ. τ̃ Ὀδυσσέα περινοστῶν, ϗ πλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι ϗ ἅπαξ ἀκούσαντι.

dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum mansisse circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

ΕΡΜ. Πῶς γὰ̃ ἦν; ΛΥΚ. Πῶς ἦν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ γ̃ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰ̃ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' [b] ἀεὶ ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. [c] ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τ̃ πίθον, ϗ ἄλλως, μεθύων δοκεῖς ἀτεχνῶς γὰ̃ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καλλακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τ̃ τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ ὅποτ' ἂν εὕροις τὸ νεκτάρεον

60. HERM. Quî enim possit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum il-

[a] Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius *Solanus*. mend. ὥστε μηδὲν ὦ . . . ἀλλ' ἄλλως . . . . At in vulgatam conspirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

[b] Ἀεὶ] Deest in M. [c] Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vorst.* e-

Ὀδυσσέα περινοστῶν, ϗ πλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. Annon vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse?* Sed nihil certius juxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει σήμερον, legendum ταὐτὰ π. ὁ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον; scilicet alia idemtidem proponi, quum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, sufficeret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J. J.*

Ταὐτὰ] Secuti sumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jensius* inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἴκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorstium* exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui codicis pro εἰκὸς adscripserat εἰκῇ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero qui meminissem Hermotimum XX. annos perpetuos magistro Stoïco operam dedisse (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulyssis*, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim absque codicum ope quaedam insanabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] Εἰκόσιν ἔτη *Solanus* jussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione est suffulta, & Clar. *Gesneri* versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non ausim ipsum contextum mutare, etsi *Solani* sive *Soulii* emendationem valde probo. *J. F. R.*

53. Περινοστῶν] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τ̃ πρώτου γεύματος] Pro ἐκ τ̃ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis *Epist. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt; satis multis probat Rev. *Jac. Elsn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J. F. R.*

59. Ὥστε

illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paullum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus fias, ut Delphis ajunt Antiſtitam cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere videtur. Itaque ipſe tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam*. Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non jam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igi-

65 ξεον ἐκεῖνο πῶμα, ὃ πάλαι [d] διψῶν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὰν 70 πίῃ τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐχ ὕτως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' ἂν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία 75 ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς [h] ὑπέρανω καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ

[d] Διψῶν] Sic *J.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* jota ſubſcriptum addit. [e] Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. [f] Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *J. P.* & *S.* Σίγ' male Ald. *H.* Fl. [g] Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* [h] Ὑπεράνω] Ὑπὲρ ἄνω Edd.

59. Ὥσε] Scribo ὥσε μηδὲν, ὧ — κἂν ἄλλως. *A.V.* Ὥσε] Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων φρένας] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. Ἐν τῷ πυθμένι] Ex *Heſiod.* *J. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς] Dico ad *Pauſan.* *J. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pauſan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τοῦ ἱεροῦ νάματος] *Fontis Creſphontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, ſufficere ſi quis unam ſectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine mentis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, judicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, quum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint ejusdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων τὸ σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ὅπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ ☉ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Jam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manus indiderit: poſſesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles*, &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demoſthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐννενήκοντα ☉ μικρόν τι πρός. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 73.

Ἡ μὴν κελεύσω, κἀπιθωύξω γέ πρός.

Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa ſit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεραῖόν τι ἀΐφθη, ὁ παρέργου τ' ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίω-

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τοῦ σπερμάτων, καὶ ὅς ἀφελὼν ἀπὸ τοῦ πυροῦ, ὅσον ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι ἁβρόχενοι. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, [b] ὃν φήσει τις ἀπὸ τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστίν· οὐ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἕτεροῖόν τι ὤφθη, καὶ παρέργου δεόμενον ἐξετάσεως. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, οὐ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ τῆς ἀπολείας, [c] ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, καὶ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν οἶνον, ὡς κοτύλιον πρίασθαι, ζημιῶσαι ἂν τὸ κάπηλον, εἴτως ἀπίθανα γυρόμενος

[a] Εἰ δὴ . . . . ἀφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* [b] Ὃν] Ὃν *Vorst.* Sed nihil mutant *J.* Fl. *H. P.* &c. [c] Ὡς καὶ αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

tur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absur-

πρίασθαι, οὐ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κινδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ τῆς ἀπολείας, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, καὶ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ τῆς ἀπολείας] pendet ab sequentibus, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ὤφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κονδύλῳ tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ὤφθη. Quin & verba illa καὶ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita, referenda itidem ad ὤφθη. ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῇ συρφετῷ ἀπολείας, καὶ μικρὸν εἶναι κακὸν ὤφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noster supra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solanus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. & noster *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφελὼν] Ὁ κάπηλος. *F. G.*

84. Εὐτακεῖς] *Facile macerantur.* Οὐ διάκενοι. *Inanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος, μετρεῖτε τὸν Κλεάνθη &c. *M. du S.*

87. Τὸ πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἄν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Soulius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi inveniissem, sine haesitatione recepissem. *J. F. R.*

Ibid. Ὁποία ἐστὶν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Cl. *Jensii* Lectt. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater *G. O. Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἠρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πρωτίστοι. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. οἶσθ' ἂν ὃ δράσεις; & Nostrum infra c. 81. f. καὶ τὸ γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα λήρεῖ. Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut ἑνὸς ἢ. δ. legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ οὐ ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν, &

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim diffluueret ; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimilem dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, &

νῶ· φιλοσοφία δὲ, ἐὰν ἐν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθῳ γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ὑπερρεῖ γὰρ κἀκεῖ τὸ παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ σωτεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι κἀγὼ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀποκτείνοι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκριβαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, ἐκ

d Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. e Εἰπεῖν] Ita M. B2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & J. male. f Κωνείῳ] Κωνίῳ ἢ ἀκωνίῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. g Ἀποκτείνοι ἂν] Sic J. P. H. &c. Ἀποκτείνῃ Fl. Ἀποκτίνει M.

2. Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἄλλῳ * μὲν † ἐξαντλοῦμεν, ἡ δὲ ‡ ἐπιῤῥέει, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ M. du S. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de *Merced. Conduct.* J. F. R.

† Ἐξαντλοῦμεν] Ἐξαντλῶμεν perperam Edit. *Clerici.*

‡ Ἐπιῤῥέει] Ἐπισῤῥεῖ erat in Edito, ἐπιῤῥέει inde fecerat M. du S. Ego in ἐπιῤῥεῖ mutavi, quia id voluiſſe *Soulium* ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. J. F. R.

& *Demoſth.* 148. 1. σὺν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἄν. M. du S.

94. Ὡς σὺ αὐτὸς — ἔφησθα] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ δὲ αὐτὸς ἔφησθα σὺ μικρὸν εἶναι κακόν; vel ita : ὡς κ. α. ἔ. σ. μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ἄφθη huc revocare, cum alia jam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. J. M. G.

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum *Solano* illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam hic ſenſus fit planus : ſi enim ὡς retineas, illud ſequens εἶναι in ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum σὺ τῷ συῤῥέτῳ ὠθούμενος πολεῖσθαι σὺ μικρὸν κακὸν, habuimus etiam ſupra, c. 2. J. F. R.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] *In hujus Dialogi initio.* J. Br.

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλῳ μὲν ἐξαντλοῦμεν ἡ δὲ ἐπιῤῥέει, conſule paroemiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. J. B.

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] *Eraſm.* in Proverbio. *Danaïdum dolium.* J. Br.

4. Δαναϊδῶν] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In *Pariſ.* erat vitioſe Δαναΐδῶν duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. J. *Ald.* B2. & S. &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur : quod tum communis generis credendum ; id quod tamen vix mihi perſuadeo ; ſed rectius cum *Suida* Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δαναΐς, ut ἐλπὶς, ἐλπίδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. J. F. R.

14. Ἀκαριαῖον] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σύγκρ. c. 7. M. du S.

Ibid. Ἀποξύσας] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait M. du S. At cum ibi legatur ἀποξέων ἂν τὸ κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξέω & ἀποξύω utrovis modo dici. J. F. R.

οὐκ ἂν [a] ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τελάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀπολεέσαι τ' ὅλου γνώσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἔγωγε ταῦτα ὡς βέλει, Λυκῖνε. τί δὴν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γῶ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐδὲν δεινὸν οἶδεν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δέ σε οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ σωφελαύνεις ἐς στενὸν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρόκοπον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὀλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, πρόχωρει ἐς τὸ πρόσθεν τὴν ὁδὸν, καὶ πέραινε τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua caussa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

a Ἀποθάνοιο] Ita *J.* Fl. *H. P.* & M. &c. b Ἑαυτοῦ] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. *M. du S.*

24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. *M. du S.*

25. Ὁ μὲν βιος βραχὺς] *Virgil.* X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vitae — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. *G.C.*

40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. *Th. M.*

Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν πω ἄλλο εἴποιμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non sinis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet weten/ dat ik noit anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* haec tractavit [ἕως ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τὸ βίαιος, ἤδη ἀγόμενον] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis*, duceris, *eripiat*, vindicet. *J. J.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν πω ἄλλο εἴποιμι] Opsopœus *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus *me nunquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris judicabant.

ποῖε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κ᾽ τ᾽ ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἕως ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃ τ᾽ βίας, ἤδη ἀγόμενον. ἰδὺ γέ τοι κ᾽ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ᾽ ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὼ εἴ τι ἄῤῥητον καλαλέλειπῃ αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐκ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν κ᾽ διεξελθεῖν δι᾽ αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἑλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ᾽ ἔτι γ᾽ μεγίστου ἐνδεῖν. ΕΡΜ. Τίνος τοῦτο; ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς διανοίας, κ᾽ νοῦ ὀξέος, κ᾽ διανοίας ἀκριβοῦς, κ᾽ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τ᾽ περὶ τ᾽ τηλικούτων δικάσουσαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἑωραμένα εἴη. Ἀποδοτέον ἦν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, κ᾽ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, κ᾽ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ὑπὲ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κ᾽ τὸν Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντας. οἳ δὴ νυκτὶ κ᾽

c Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὔτως *Marcil.* M. in litura *v.* Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὰ *P.* d Ἐνδεῖν] Ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. e Ποιοῦντας] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J. G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. *v.* *J. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M. du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτὸν . . . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἕως ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. *F. G.*

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὔτως corrigit *Th M.* Et marg. *B2.* *J. F. R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc. *F. G.*

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριτικῷ. *F. G.*

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. *F. G.*

Καὶ προθέμ. ἅπ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, κ᾽ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H. V.*

Ibid Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα κ᾽ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopoeus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J. G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitae in tenebris judicabant. *F. G.*

κ᾽ σκότῳ δικάζεσιν, ὡς μὴ ἐς τοὺς λέγοντας, ἀλλ᾽ ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, κ᾽ τότ᾽ ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. Μετὰ τ᾽ βίον φῄς. Ὀκ γ᾽ τούτων οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς [b] ἅπαντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ἰδεῖν, κ᾽ ἰδόντα κρῖναι, κ᾽ κρίναντα ἐλέσθαι, κ᾽ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γ᾽ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φῄς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ᾽ ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μού τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, κ᾽ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς πολλοὺς γε προβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνῃ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ κ᾽ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλῃ· ἀτεχνῶς [f] γάρ με προβάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ [g] διεκδῦναι· σὺν θεῷ γ᾽ οἶδα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γ᾽ κἂν ἐφ᾽ ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, κ᾽ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάνυ

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, ſed ad ea quae dicuntur reſpiciant: tum demum licere poſt firmam electionem, philoſophari. HERM. Poſt hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita ſuffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inſpiciamus, inſpectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philoſophemur. Hac enim ſola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam ſatis eſſe, ſed nos videri per imprudentiam putaſſe firmum quiddam a nobis inventum, inveniſſe autem nihil: uti piſcatores ſaepe ſubmiſſis retibus pondus quoddam ſentientes, extrahunt, piſces ſe quamplurimos comprehendiſſe rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non aſſequor, quid illa ſibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, ſi quis alius, natare didiciſti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipſum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an ſimiliter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. B2. & M. Ἑλωμένῳ J. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἐπιδεῖν] Ἐπὶ δεῖν diſcretim ſola Ald. male. d Γὰρ] Sic L. P. M. & marg. Alw. Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμῳ] Ψάμμου P. Vulgatam ſervant ceteri, & Edd. f Γάρ με] Με γ᾽ M. g Διεκδῦναι] Sic bene Fl. P. H. B2. Διεδῦναι J. male. Διαδῦναι legendum adſcripſerat *Juntinae Solanus*, fruſtra, ut poſtea ipſe vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixiſſet, Hermotimum ſuum tum denique certo & liquido philoſophari poſſe, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque ſpeciei, neque exiſtimationis dicentis ratione habita; reſpondet Hermotimus, Μετὰ τ᾽ βίον φῄς· Ὀκ γ᾽ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, κ᾽ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν. κ᾽ ἐπιδόντα, κρίνειν. κ᾽ κρίναντα, ἑλέσθαι. κ᾽ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. *Poſt vitam dicis. Ex his enim ſequitur, nullius hominis vitam ſatis longam eſſe, ut omnia perluſtret, & accurate ſingula perſpiciat; perſpectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philoſophetur.* Saepe ſupra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, ſectas ſcilicet, perquirere, perluſtrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν· in hoc tamen loco mirifice mutat, ſi modo ipſe mutationis ſit auctor. Certe pag. ſeq. κἂν ἐφ᾽ ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι. *Etiamſi per omnes iverimus, experimentum capientes.* c. 68. δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τ᾽ ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ κ᾽ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ᾽ ὅν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν. *Oportebit igitur te, ſi Stoicorum optimum cognituris ſis, ſi non per omnes, per plurimos ſaltem iſtorum ire.* ſupra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα. c. 42. δεή-

illud habet? LYC. Obscurum. nisi forte fieri non posse putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud possit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi caussa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est? HERM. Est sane. LYC. Verum enim vero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri sic posse. LYC. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino

τως ἔχει; ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύναλον δοκεῖ ἅπανλας ψεύδεαθ, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἴόντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲ ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τ' χεῖρα λαβὼν, ὑπερωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζονλες, ὁ μὲ, ἑπτὰ, [h] ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκονλα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πενλεκαίδεκα, κ' ὅλως ἄλλο ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεθ' μέντοι κ' τ' τύχῃ τινὰ ἀληθεῦσαι, [i] ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύναλον, ἅπανλας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, κ' οὐδ' ὅλας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φὴς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύναλον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπανλες μὲν οἱ φιλοσοφοῦνλες τ' εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ὄν, κ' λέγουσιν ἄλλο ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν κ' τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ κ' ἄλλο τὶ παρ' αὐτὰ πάντα· κ' ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τ' ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθ' πρὸς τὸ τέλος. ἔδει [k] δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθ', ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς, κ' πάντως ἔχει

h Ὁ δὲ πέντε] Haec addita ex M. Desunt in omnibus Edd. *i* Ἦ γάρ] Ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. *k* Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant *J.* Fl. *H. P.*

δείσει ἐπὶ πάντας οὐ κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν. c. 41. ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς. *J. J.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Jensii* secutus essem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἐλθεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δῆν[Restituo ἐπιδεῖν. *J. Br.*

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro κ', quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔτι μοι δοκοῦμεν] Παρέλκον illud μοι. *F. G.*

78. Οἱ ἁλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æsop. alludere. *A. V.*

86. Οὐκοῦν πειρῶ δεκδῦναι] Hoc *Opsopoeus* verterat: *proinde ego te rursum extricare conabor.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. *J. F. R.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, *Opsopoeus* reddiderat: *neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare scis.* Posterius verum esse, si probatione indiget, adi *Aristoph.* Plut. 114. Et *Kusterum*, idem ex *Eurip.* adstruentem. *J. F. R.*

2. Ὁ δὲ πέντε] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

88. Ἰδιώ-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τ̃ φιλοσοφούντων, εἶτα μὴ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. ΕΡΜ. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς ὅτι ϗ δ' ἂν ἁφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τ̃ λόγον αὖθις αὐτόν· ϗ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐπ' ἂν ἄδηλον, ᾖ, εἰ ἕν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φὴς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτου τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ φιλοσοφεῖν. [a] τοῦτο ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, ϗ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τ̃ φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τ̃ ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ ἁπ' πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τ̃ ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενον ἐπὶ ἀριθμὸν, ὁπόσον ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς

haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *aetati* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae sola recte omittit person. ΛΥΚ. *b* Ἐξ ὧν] Deest ἐξ in *S. J.* Fl. *H.* & M. Adest in *P.* & *B2.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἵνα ☪ εὑρῃ. τίς * ὢν εὑρήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὤν; ϗ τίς τούτῳ πιστεύσει; τ̃ ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ ϗδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον ☪ ἀδιάπταιστον. M.

* Ὤν] Lege ἔν. num autem illud ὤν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτου τινὰ βίον] Clar. *Jens.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, quum significet vitam *rudem*, *indoctam*, *impolitam*, *incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τ̃ φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.] Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba haec εἴτη ☪ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε ☪ μὴ. ΛΥΚ. *J. Br.*

34. ΛΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota personae ΛΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opsopœus *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere*, & hujus nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hîc ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ὃτι δυοῖν δυάδων συντεθεισῶν. *J. G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promtum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab Arith-

adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num possis juratus dicere, eam inventam ab illis esse? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere igitur eos qui sciunt, & dignoscere ab his, qui cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ἐφήμερον [c] γίγνεσθ τἀληθὲς ϑ ἑκάστ
45 βίϑ. τελϑυτὼν δὲ, ἢ τῦτο αὐτὸ ὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὕρηϑ πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθὲς, εἴτε ἢ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμϑ εἰπεῖν
50 ὅ, τι εὕρηϑ πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς ἢ αὐτὰ δεόμϑα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τ Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους
55 ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας, ἢ διαγνῶναι, ἀπὸ τ ὐκ εἰδότων μὲ, φασκόντων δὲ, ὅ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶ-
60 ναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σὲ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τ ἄριστον εἴσεσθ, εἰ ἢ μὴ ὅπῃ πάντας, ἀλλ' ἓν ὅπῃ τοὺς πλεί-

c Γίγνεσθ] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνεσθ. *M. du S.* d Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Nescio quare. e ΛΥΚ.] Deest in Edd. Adest in *J.* W. & P. f ΕΡΜ.] Deest in Edd. Adest in M. i. e. designatur solitis punctis. g ΛΥΚ.] Deest in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὧν φῂς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* s. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τῶ ἰδίου βίου ϑ χρόνου φθέγξασθ recte interpretatus est ex *Cicerone Tollius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* *J.M.G.*

45. Τελϑυτὼν] Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. *J.* *A1. H. P. S.* quas consului, τελϑυτὼν adverbii more, non τελϑυτῶν, ut *Bud.* in Comment. *J.F.R.*

48. Εἴτε ϑ μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota personae, Εἴτε ϑ μὴ. ΛΥΚ. συ δὲ πῶς. *Th.M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum est, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J.F.R.*

Ibid. Τί εὕρηται] Τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲ σὺκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲ σὺκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th.M.*

Τί εὕρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. personas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans *Hermotimi* personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omisissem, nova confusio orta foret. *J.F.R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲ σὺκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. *M. du S.*

πολείσθης αὐτῷ ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, [a] ὃν ἐκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπὶς ὅπῃ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ ὑφ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, [b] καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ βασκανόμενα· καὶ εἴ πῃ τοιαύτῃ τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνῃ πορισάμενος, [c] ἥκεις ὅπῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι ὡς ὑδὲν [d] κωλύσει σε τὸ ῥηνὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ [e] θαλλῷ προσεχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ὑπὸ τραπέζῃ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἔφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ πολεμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μι-

rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam si judicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis argentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet*: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam

a Ὃν] Οὗ P. Vulgatam servant Edd. priscae. b Καὶ] Deest in W. Adest in J. Fl. H. P. &c. c Ἥκεις] Ἄγεις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. H. P. Θαλῷ J. f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. J. H. P.

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὑδατι] Τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ λέγω τὴν ἰσορροπίαν ἔχ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆ τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆ ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς * τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως † ὑπάρχον ἔχ ἀτρεμεῖν μὴ ‡ πεφυκός. V.

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. *Voss.* erat, à jubet legere *Solanus*. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. J. F. R.

† Τπάρχον] Sic recte correxit *Solanus* pro ὑπάρχων, quod in *Cler.* Ed. erat. J. F. R.

‡ Πεφυκὸς] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότι. J. F. R.

71. Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. F. G.

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abesse conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omisissem, quia jam nimis frequenter ost repetitum; nam qui paullo supra, a verbis καὶ λογισμοὺς incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνῃ, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra jam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per &, *ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum* &c. Dum Graeci καὶ & τε solis contenti sunt, etsi ἢ μὴν, ἤδη interdum pro iis adhibeant. J. F. R.

80. Ἥκεις] Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet non malum. Interdum enim ἄγω ita ab-

& minuta quaevis aura flatu ſuo commoveat.

69. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi dijudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia jam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverκρά τις αὖρα ἀφυσήσασα, ἀφαλεύσῃ σαυτόν.

Ὡς εἰ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περι, καὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀκρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, σαύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ ἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὸ τριπόθητον εὐδαιμονίαν κεκτήσῃ, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. EPM. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλοῦ γ' ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν τάνδρός τις τοιοῦτος, ἀγνωστικός τε, καὶ ἀκριβικὸς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικός, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ σὺ πολλῆς ἀφαιρεθῆς δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν [g] οἶδά σοι, εἰ ἐξεῦρόν τι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξεύρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ τοὺς [h] παροιμιαζομένους, πολ-

69. Ἰταμὸς εἰ] Sic Fl. P. B2. S. A. & M. Ἰταμὸς εἰ Ald. H. Fr. J. Ἰταμὸς εἶ Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

g Οἶδά] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. Εἶδά Ald. H. Fr. J. h Παροιμιαζ.] Προοίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

absolute uſurpatur, pro *venio*, i. e. quaſi ἄγω με. *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ὥστε Ἀλέξανδρον — ἐπάγοντα ὑκέτι ἐδίδοντο. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοντος Ἀλεξάνδρου οὐκ πολλοῦ συμπεφυγότες ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοντα δὲ κώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένῃ. *J. F. R.*

81. Τῆς ῥινὸς ἕλκειν] *Eraſm.* in proverbio: *naribus trahere.* *J. Br.*

82. Θαλλῷ] Vid. *Athen.* 25. A. B. & *Caſaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philoſtr.* p. 587. ταύτῃ ἀμφορέα μὲ οἴνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, ξυμπαραχειρίσῃ ἐχρήσατο. καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. *M. du S.*

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & ſupra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. conſenſum ſequimur. *J. F. R.*

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐμχεομένῳ ὕδατι, ὃ ἀφ. τὴν ἰσορροπίαν ὃ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεσηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ ſunt repetitiones comparationum quæ paſſim alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aquæ ſuper menſam injectæ vel effuſæ.* *J. Br.*

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo fodere, Luc. VII. 24. ubi *Elſner.* & hoc Luciani addu- cit. *J. F. R.*

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ [a] γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸ κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὑρήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγινώσκειν τὸ ὀρθῶς κρινοῦντα ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸ ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀπολείνει, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στῆναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἱόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσταί [b] αὐτῶν, διὰ ἄλλων ἀμφισβητουμένων πεῖθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεὸς, διότι βωμοὶ αὐτῷ ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν

bio, poſt multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triſte quiddam & deſperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamſi inveniamus aliquem, profeſſum ſcire ſe demonſtrationem, ac docere velle alios, non ſtatim, puto, illi credemus, ſed quaeremus, quî judicare poſſit, an vera ille dicat? Et hujus ſi oblata copia ſit, obſcurum adhuc nobis, utrum ille index dignoſcere poſſit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipſum alio, arbitror, indice opus eſt. Nos enim unde ſciamus dijudicare eum, qui judicare poſſit optime? Vides, quorſum hoc pertineat, & ut ſit infinitum, cum ſtare nusquam, & comprehendi poſſit? quandoquidem ipſas quoque demonſtrationes, quotquot inveniri poſſunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipſis adhuc lis eſt, perſuadere nobis nituntur ſe ſcire: aliae vero, quae obſcuriſſima manifeſtis copulant, & commune nihil habentibus, demonſtrationes tamen illorum eſſe dicunt. Verbi cauſſa, ſi quis putet inde ſe demonſtraturum Deos eſſe, quod altaria illorum eſſe apparet. Itaque neſcio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad

a Γὰρ] Γάρ τι *J. P. H.* Fl. *B2. S.* At ignorat illud τι Cod. M. & ſic *Vorſt.* voluit, quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorſt.* αὐτῷ. c Τοῖς] Ταῖς Edd. *J. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. d Ὅμως] Ex W. Deeſt in Edd.

24. Εἰ ὁ ἐπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τὶ ϵ αἱ νῦν αὗται ἐπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι. *V.*

17. Γάρ τι λυπ.] An γάρ τοι? *F. G.*
Γάρ λυπηρ.] Inter haſce duas voces inſerebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*
24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus oſtendit Lexicographis non ſatis perſpectam. Vid. *Suid.* *M. du S.*
34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. *F. G.*
35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. *M. du S.*
37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoſcit. *M. du S.* At Opſopoei verſio exprimebat illud *tamen.* *J. F. R.*
43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae ſuae opinionis eſſet, exclamat, Οἷά με ἐργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis ſordes; cui ſimilem labem addas licet ex Aſtrolog. c. 23. ἐργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοιτο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi ſcriptoribus talia ſunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum eſt in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσασθε ſcribitur pro ἐργάσασθε. *J. J.*
Εἰργάσω] Cl. *Jenſii* emendationem auctoritate ſua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*
Ibid. Ἀνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν] *Eraſmus* in proverbio:

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, moleste feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: caussam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

κύκλῳ θέοντες, ὅπῃ τ αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἷά με [e] εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τ θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάμαλος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι σὺ μόνος ἔξω μένεις τ ἐλπιζόντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ Φιλοσοφοῦντες. [f] ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὥσπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι νῦν δὲ, ὅμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τ τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τ οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τ θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τ Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τ λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, σὺ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατ' τ ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δή καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τ ὕπνον βαρέως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας; πάσχουσι δ' αὐ-

[e] Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B2. εἰγάσω exhibens. [f] Ἢ τίς] Εἴ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.* *J. Br.*

Ἀνθρακας . . .] Infra rursus Ζεύξ. c. 2. f. *M. du S.*

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Erasm.* in parœmia: *De asini umbra.* *J. Br.*

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii caussa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξί, v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. *M. du S.*

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ὁδὸν. *F. G.*

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ὁδὸν. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* *Æ. M.*

64. Ἐκθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἱ. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. *M. du S.*

αὐτὸ καὶ οἱ τὴν [a] κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μελαξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτος ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἦ, φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τὸ οἰνοίκιον, ἐκ πολλοῦ ὀφειλόμενα, ὅτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρωτῶντος καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι τὸν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, ὑπὲρ ὀφθαλμοῦ σοι παντὸς τοῦ βίου, ὀνείρῳ ἥδεῖ μοι ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· μανιώδη δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε ἐμπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὀνειρατα καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες,

Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod supereſt vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

[a] Κενὴν μακαρίαν] Κενὴν ⟨ μακαρίαν male W. Sed recte abest καὶ ab Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c.

68. Τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα * τὰ εἰς τρυφὴν ⟨ εὐετηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ ⟨ μακαρία μὲν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι † μηδὲν ἐσὸς ἔχει ⟨ βέβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου ‡ καὶ τὴν § εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο ⟨ τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθήνας ὠνόμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τὸ ἐν ὕπνοις εὐετηρίας διαφερούσας. *V.*

* Τὰ] Deerat in V. inseruit ex M *M. du S.*
† Μηδὲν ἐσὸς] Μηδ' ὅλως M. Non agnoscit *Bourd.* *M. du S.*
‡ Καὶ] Κατὰ erat in Edito, sed mutavit *M. du S.*
§ Εὐημερίαν] Sic etiam est in C. *M. du S.*

68. Κενὴν μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Paris. Talis autem illa est qualis felicitas Micylli in *Gallo*, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφὴν ⟨ εὐετηρίαν, κενὴ, ὅτι μηδὲν ἐσὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. *J. B.*

80. Ὡς

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

ἀναπλάτ|θσιν, ἤτε γενόμ|να πώπο|ε, ἤτε γενέ|ᾳ δυνάμ|να· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύ|σιν αὐτοῖς, ϗ κηλῆν|ῆ ὁρῶν|ες, ἢ ἀκού|ον|ες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα ϗ ἀλλόκο|α εἶναι.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae* conſequentia *& cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

Καὶ σὺ δή μυθοποιῷ τιν ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, ϗ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρου ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, ϗ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τῇ αὐτῇ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὴν λέγουσαν ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπειδὴ ἅπαξ εὐθὺ τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωράτε μόνον, ϗ διὰ τοῦτο εἵλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινός, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, ϗ ἤγετο ὑπὸ τῆς ἀγαπωμένου, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, ϗ οὐδεὶς οὔπω ἔτι ὑποστρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθής ἐστι, ϗ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδοιπόρων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν [d] αὐτῷ ἡγούμενον, δέον ὑπὲρ τῆς εἰσόδου, ϗ χρὴν [e] εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιτητέον.

Ὁ

b Εἶναι] Sic Edd. & M. Οἶμαι L. Ἐκείνην *Pell.* & *Marc.* Καὶ *Solanus.* *c* Ἐξήταζεν] Ita bene *J. Fl. H. P.* & W. Ἐξήταξεν male *S.* *d* Αὐτῶν] Sic *J. H. P. P.* & M. Deeſt in Fl. *e* Εὐθὺς] Αὐτὴν marg. *AIW.* *f* Εἰσιτητέον] Ita Fl. *J. P. S.* &c.

17. Λαβὴν] Ἀφορμὴν, μέμψιν, ἐπαφήν. *V.*

80. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου] *Ut ab eo qui hoc percunctatur.* *J. Br.*

91. Παραπέμψει] Conf. infra Δικ. c. 1. Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἑταιρ. Διάλ. c. 1. *M. du S.*

92. Τὰ κοινὰ] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. *J. Br.*

94. Ἱπποκενταύρων & χιμαίρων] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernûm veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimæram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. *G. C.*

5. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὴν ὑρανίαν ἐκείνην, &c. nempe ἀφροδίτην. *Th. M.*

Ibid. Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe ϗ. *M. du S.*

21. Εἰ ἀληθής ἐστι] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: εἰ ἄληθης. emenda εἰ ἀληθὴς ἐστι. Sed quod is emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. *J. F. R.*

30. Πο-

Ὁ δὲ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον προθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις [a] ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, σέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ὅτως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῷς, ὁπῤῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ ὑπολεῖ στήσεις, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοια ὄντι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres & conferas ejusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita; ille statim consequenter subjungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumsisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam dejeciisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possetne recipi? & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit.

[a] Ταῖς] Ex W. Abest ab Edd.

30. Πολὺ τρικέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐννοοῦντες] Ista verba οὐκ ἐννοοῦντες εἰ μὴ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, pessime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*, cum haec sit sententia: *non considerantes sicubi quid se invicem consequatur*, (vel *sibi congruat*,) *quamvis falsum sit*. ut si quis credat bis quinque esse septem, *credat etiam* quater quinque esse quatuordecim, paullo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, non est, ut Latinus, *datis uniuscujusque sectae principiis*, sed *admittentes*, *concedentes principia uniuscujusque sectae*. statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, *cumque a falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere*. Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: *& postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens*. hoc est pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. *J. G. G.*

Ibid. Εἰ μὴ] Forsan εἴπερ. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit*. In M. & Fl. εἴ τι. *M. du S.*

Ibid. Ἀκ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδος] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elsnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἔπειδα ἀνθρώπων προσποιήσιν ξυγγενείας τισὶ, καὶ μὴ ὄσαν, καὶ ἀλλιπόντες, ubi καὶ μὴ ὄσαν quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Cl. *Gesner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. *J. F. R.*

55. Λό-

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, initio a falſis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

οὐπὸ γ᾽ δὴ ἔρωϛ, καὶ ϖροθυμίας, ϑκ ἐξεταάσαν|ϵς τὰ κϛ᾽ τ᾽ εἴσοδον ἑκάϛην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, ϖροχωρεῖτε ὑπὸ ϛ ἀκολϑίας ἑλκόμενοι, ϑκ ἐννοοῦν|ϵς [b] εἴ ϖη γένοιτ᾽ ἂν ἀκόλϑόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδ῏ ὄν. οἷον, εἴ τις [d] λέγοι τὰ δὶς ϖέν|ϵ, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ ϖιϛεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀϱιθμήσας ὑϕ᾽ σαυτῷ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι κ᾽ τϵτράκις ϖέντε, τϵσσαραικαίδϵκα ϖάν|ως ἐϛὶ, κ᾽ μέχρις ἂν [e] ὅτϖ ἐθελήσῃ, οἷα κ᾽ ἡ ϑαυμαϛὴ γϵωμϵλρία ϖοιεῖ. κἀκείνη γ᾽ τὰς ὀ᾽ ἀϱχὴ, ἀλκόκοτά τινα αἰτήμαλα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, ϑδὲ συϛῆναι δυνάμϵνα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, κ᾽ τὰ τοιαῦτα, ὑϕ᾽ σαθροῖς τοῖς ϑϵμϵλίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, κ᾽ ἀξιοῖ εἰς ἀϖόδϵιξιν ἀληθῆ λέγϵιν, ἀϖὸ ψϵυδοῦς ϛ ἀϱχῆς ὁϱμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνιν κ᾽ ὑμεῖς δόντϵς τὰς ἀϱχὰς ϛ ϖϱοαιϱέσϵως ἑκάϛης, ϖιϛεύϵ|τοῖς ἐξῆς, κ᾽ γνώϱισμα ϛ ἀληθείας αὐτ῏ τ᾽ ἀκολϑίαν ἡγεῖσθϵ εἶναι, ψϵυδῆ ὄσαν. εἶτα οἱ μ᾽ ὑμ῏, ἐναποθνήσκϵσι ταῖς ἐλπίσι, ϖϱὶν ἰδεῖν

b Εἴ ϖη] Sic Edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. *c* Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *J. H. B2.* Αὐτῶϵ *P. S. A.* *d* Λέγοι] Sic M. Λέγϵι Edd. *e* Ὅτου] Ita ſola *J.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτϵ. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μ᾽ ὑμῶν . .] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ᾽ ἔχωσι ϖϱόϑυμουϑίαν, in *Dial. Achillis & Antilochi* dixit, ϕέϱϵι δὲ ϖαϱαμυθίαν ϵ᾽ ἡ κοινωνία τῦ ϖϱάγματ῏. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγϵι. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *J.* eſt. Reliquae ὅτϵ, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐϛιν, ὃ μέϱ῏ ὐδέν· γϱαμμὴ δὲ μῆκ῏ ἀπλατές. quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *J. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo ediſſerendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πται. deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἵππ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμϵϱῆ, κ᾽ γϱαμμὰς ἀπλατεῖς, κ᾽ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθϱοῖς τοῖς ϑϵμϵλίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *J. J.*

[a] ἰδεῖν τἀληθὲς, καὶ καταγνῶναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, κἂν ἄθων) ἐξηπατημένοι, ὀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικοῦτοι αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες ὑπ' συνίεσαν, ὥς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ὅπη τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἦν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν ἓν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ εὐτύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτημαι), καὶ τοὺς ἄλλους παρορέπειν τῶν ὁμοίων [c] πειρωμένους. εἰ δ' ἓν τινι τοιούτῳ εὐτύχοις, Φιλαλήθη τε κάλει

verum viderint, ſuosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet ſero denique ſenes jam facti deceptos ſe ſentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, ſi oporteat, id aetatis cum ſint, fateri, ſe imprudentes puerorum tractaſſe ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praeſentia, & quotquot poſſunt ad eadem hortantur, ne ſoli ſint decepti, ſed ſolatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae ſibi uſu venerint. Nam rurſus illud quoque vident, ſi verum dicant, ſe non jam graves ut adhuc, & ſupra vulgus elatos viſum iri, neque honorem eundem conſequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis ſciant, quibus exciderint, & quam ſimiles videantur reliquis. Paucos omnino reperias ſatis fortes, uti audeant dicere, ſe deceptos eſſe, & dehortari alios, qui ſimilia tentent. In talem ergo ſi incidas, veritatis amicum vo-

ca,

[a] Ἰδεῖν] Ἰδὴ male P. Vulgatam tuentur priſcae Edd. [b] Ἔχωσι] Sic *J. H. P.* Ἔχουσι Fl. M. & *Coll.* [c] Πειρωμένους] Nihil hic mutare *J.* Fl. *P.* notat *M. du S.* Non invenit ergo variationem. At marg. *A1.* πειρωμένοις habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. *Jenſ.* in ferculo liter. p. 9. & 10. exiſtimat hoc verbum ſolis fere ſacris ſcriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; ſed non aegre feret, ſcio, ſi ei hunc *Luciani* locum oppoſuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jac. Elſn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis ſcriptoribus non inuſitatum eſſe. *J. F. R.*

Ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* *J. Br.*

82. Παραμυθίαν] Confer ſupra Νεκρ. Διαλ. XV. §. 3. *M. du S.*

Παραμυθίαν] Illa *Soulii* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuiſſe παραμυθίαν. quod vitium *H.* quoque cum obſideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id ſuſtulerat *Soulius* ſive, ſi mavis, *Solanus*. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omiſſum, quia Edit. *Juntin.* in qua editionum varietates notaverat noſter, non poſſidebat Clar. *Hemſterh.* Etſi forſan, ſi poſſediſſet, ejusmodi minutias non adnotaſſet. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. *J. F. R.*

96. Ἢ ἰδόντες] Angl. εἰδότες. *J. B.*

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipſo M. ἰδόντες. *M. du S.*

1. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Peloponneſiaci, de quo non eſt hic ſermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta eſt amneſtia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſaepe apud auctores hiſtoriae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica inſtaurata fuit, facta inter cives pace. *J. P. a G.*

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Montfaucon* in *Biblioth. Coslej.* p. 490. In Excerptis inſcriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἀφεγενόμοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵ τινες τῶν πολιτῶν μὴ ταῦτα κακῶς ἐκέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων ἓν τῶν τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum ſuperiore Scholio conferri, & videri queat, idem eſſe, ſed nonnulla aliter legi.

ca, & frugi, & juſtum, & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut quod ſciunt occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam, per ego te Minervam *oro*, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe, aliam vero quamcumque nullam: ac videamus deinde, num illa talis ſit, ad quam pervenire, & quam aſſequi aliquis poſſit; an vero fruſtra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa, de eorum felicitate, qui ad faſtigium ejus delati ſint: ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & ſummum Stoi-

τ' τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· ὃ γὼ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ γε ὀνόμαζε· οἱ δ' ἄλλοι, [c] ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ [f] εἰδότες, ἀποκρύπτουσι ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ τοῦ προλιμᾶσθαι βούλεσθαι.

Καίτοι πρὸς τ' Ἀθηνᾶς, ἄπαυλα μὲν ἐᾶ ἰέφλω, ἐάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἃ ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐληλύθοτες. μόνους γὰρ τούτους [h] πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μὲν ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον [i] εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ [k] καὶ Στωϊκῶν τῷ

d Μόνῳ] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. *e* Ἢ οὐδὲν] Οἱ οὐδὲν W. Nihil a vulgat. abeunt *J.* Fl. *H. P.* *f* Εἰδότες] Ex P. L. & *Angl.* Ἰδόντες Edd. *g* Ἡνίκα] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P.* Ἡλίκα Gr. *h* Πάντα] Πάντας W. male. *i* Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδοίης W. *k* Καὶ] Ἐς W. *k* Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *J.* Fl. *P.*

2. * Ὥσπερ τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἀφειστηκόμενοι λ' τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἵ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετ' τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καταλυθέντων δὲ τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθῆκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέτασα εἶναι. *V.*

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. *J. C.*

Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Καταπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. *M. du S.*

legi. Adde, ſi lubet, Schol. & Commentatores ad *Ariſtoph. Plut.* v. 1147. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμνησία. *F. G.*

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. *M. du S.*

7. Τὰς μὲν γὼ ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν γὼ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ πορίᾳ λιθοξόος γενόμενος. *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. *J. G. G.*

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἆθλα θαυμάσια ἡλίκα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, niſi aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ὡς εὐδ— quod minus elegans foret. *M. du S.*

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Quae haud dubie ſunt bona.* *J. Br.*

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλλ. ſub init. *M. du S.*

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. ἐς Στοϊκὸν τὸ ἄκρον. *J. B.*

τῷ ἀκρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μητ' [a] ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶσθαι, μητ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καλαφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρόταλον ἐνδέων, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο μήκι, οὐδέπω εὐδαίμων.

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*, nondum, *inquam*, *est* beatus.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι ὁ ψεύδη ἑκών. εἰς τί γοῦν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ [b] ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι, καὶ ὁ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅς, τε πρὸ τῆς θύρας ἔξω ἑστὼς, καὶ ὁ πόρρω. διαλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ὃ-

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum; neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a Ὑφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *J. H. P.* Fr. *B2.* & *Ald.* male, vid. nott. b Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι] Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστιν Edd. Sed ἐστι Codd. M. & L.

33. Διαλάττοιεν] Διαφέροιεν. *V.*

14. Ὑφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera ε, vel υ. *M. du S.*

Ὑφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, sed sic: μήθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse; recte observarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείττονι] Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidiâ major*, est quidem, *qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa quam passiva simul intelligi, i. est qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. *J. F. R.*

19. Κἂν πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorst.* legit κἂν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. *M. du S.*

31. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Gesneri* versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant οὐδοῦ ἐστιν, enclitice. Aliae ἐστιν cum accentu. Et quamvis ἐστι hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen MSS. scripturam. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦ οὐδοῦ] Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare eum* dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed Luciano familiaris. Sic Mich. c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλείψων εἶτι, &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5. Οἰκ. c. 18. & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἔνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & *Suidas* affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariss. *Johannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in specimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex jam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens τῷ ἀνιάσεσθαι, ὁρῶν ἐγγύθεν οἷων ἐστέρησαι. εἶτα, ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς καταθρύπτων σεαυτόν· καὶ οὐδαμοῦ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ κώμασιν, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενδυκότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῂς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τὰ λοίπα, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος. [d] ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως οὐκ ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοί, καὶ ἀγαθοί, καὶ ὠκύτεροι πολλῷ διώκοντες οὐ κατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὤν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, οὐκ [e] τῇ σορῷ ἔχων· εὖ

c Πλησίον] Πλέον *P.* sola male. *d* Ἢ] Εἰ *B2.* Nil mutat *J. H.* Fl. *P.* ἦ M. *e* Τῇ σορῷ] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c. Τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, Τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. *G.*

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἔστιν] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est ἐστὶν. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἢ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. *B2.* εἰ, nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες οὐ κατέλαβον] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos.* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Thesmophor.* Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκεις ταύτην; *Adhuc ipsum comprehenderes*, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ οἱ διώκοντες καταλάμβανον. Et *Artemid.* L. I. p. 295. οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi* pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in observatt. miscellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Hesych.* Διώκειν, etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὴν δίωξιν εὐθὺς ποιούμενοι. quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε] Satis absurde *Obsopoeus* verterat: *Sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi καταλαβὲς legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἔχε satis docere poterat; at forsan voluit: *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apolog.*

εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον [a] προγυμνάζεις [b] σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιῶν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς.

in capulo; nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

Ἀλλὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό πω καταμεμάθηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥηματία δύσκολα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ὑπὲρ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τοιοῦτον θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας εἰς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ παναργῆ-

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum caussa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo utenten-

[a] Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. [b] Σεαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* sed pro τῇ σορῷ scribit τῇ σοφῷ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J. F. R.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum Δικ. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διατρίβετε] Conf. infra Συγγρ. c. 7. *M. du S.*

74. Ἄφυκλα] Angl. & Mss. ἄφυκλα. *J. B.*

Ἄφικλα] Lege ἄφυκλα. *F. G.*

Ἄφυκτα] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφικτα. *M. du S.*

83. Ὁλκοῦ] Ὁλκὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander* Θηριακ. p. 162. & praesertim 166. Ὁλκοῦ δὲ τροχόωσαν ἄλων' εἱλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen.* Germanicus in Arateis 424. de hydro, *tractu subit ille leonem* add. Nemesia. ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum serpens*, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & *Ovidium* Met. 15, 725. Itaque non male ὁλκὸν, qui ἀπὸ τοῦ ἕλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐκχέας] Vid. supra Ἀναβ. c. 24. *M. du S.*

Ἐκχέας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐγχέας in *J. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχέας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius aliunde effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀποδοῦσα, ubi πρὸς & ἀπὸ *ad* & *ab* tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* cod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambiguis.*) Ita fere *de Domo* c. 3. f. λαλοῦσαν ὡς τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. *Arrian.* de Exped.

tendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? HERM. Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aeque iratendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? EPM. Non, sed haec ipsa. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυσάντας τὸ σῶμα, ἢ τὴν ὄφεως τὸ σύφαρ, ἀμελήσαντας τοῦ ὄγκου; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις εἰς ὄλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ στίλβοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ πρᾶγμα οἰόμενον, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ, φασὶ, τοὺς ὤμους στίλβων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τοῦ λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, εἴτω μὴ ὀργίλον, εἴτω

c Ἄφυλλα] Ἄφιλλα Edd. omnes male. Ἄφυλλα recte M. mf. B. & *Angl.* d Πτίττοι — πτιττων] Ex *Schol.* Πλήττοι & πλήττων. Edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σύφαρ] Ἢ γοῦν τὸ δέρμα. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τοῦ ὄλκοῦ] Ἀμελήσαντες τοῦ ὄλκοῦ, ἢ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὁ ὄλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως, ἀπὸ τοῦ ἕλκω λέγεται * ὁ ὄλκὸς, καὶ ἀπὸ τούτου ἴχνος, ἢ γοῦν ἡ † κοινῶς συρμὸς. ὥσπερ πούς ζ τὸ μέρος τοῦ σώματος ζ τὸ ἀπὸ τούτου ἴχνος. *V.*

* Ὁλκὸς] Ἀλκὸς prave editum fuerat, quod correxit *M. du S.*

† Κοινῶς] Exc. G. idem habent. *M. du S.*

85. Πρὸ ἔργου] Πρὸ ἔργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. Ἰσωκράτης φησίν. ἵνα προύργου τι γίνηται, ἀντὶ τοῦ ‡ πλέον. *V.*

87. Τοὺς ὤμους πτίττων] Πτίττων ἀντὶ § τοῦ πτίσσων, ¶ ὁ περὶ τὴν ἄχνης λέγεται ὅθεν πτισάνη τὸ ἔνδυμα ** τῆς ἄχνης. *V.*

‡ Πλέον] Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito delevit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnoscere C. adnotat *M. du S.*

§ Τοῦ] Inseruit articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*

¶ Ὁ περὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἄρτου (leg. ἄρτου) *M. du S.*

** Τῆς ἀχνης] Exc. G. & V. τοῦ ἄρτου (leg. ἄρτου) Cur a scriptura codicis V. tantopere recesserit Cl. *Clericus* saltem monere debuerat, & unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. εἰς Μακεδονίαν ἀποτρέψων τὸν πόλεμον. Ubi εἰς & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποτρέφων etiam ἐπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. *J. F. R.*

85. Πτίττοι — πτίττων] Scholia πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ἂν ἀποβάλῃς &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. 2. Impressi omnes πλήττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλον] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, εἴτω μὲ ὀργίλον, εἴτω δὲ μικρολόγος, εἴτω δὲ φιλόνεικον ὢν, καὶ φιλήδονον νὴ Δί', εἰ ζ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις δηγή-

85. Πρὸ ἔργου] Πρὸ ἔργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. Ἰσωκράτης φησίν. ἵνα προύργου τι γίνηται, ἀντὶ τοῦ ‡ πλέον. *V.*

87. Τοὺς ὤμους πτίττων] Πτίττων ἀντὶ § τοῦ πτίσσων, ¶ ὁ περὶ τὴν ἄχνης λέγεται ὅθεν πτισάνη τὸ ἔνδυμα ** τῆς ἄχνης. *V.*

σομαι. primo male μικρολόγον vertitur *ita minutus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus & iracundia alterius Philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονον; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi levi mutatione lo-

cum

ὅτω δὲ μικρολόγῳ, ὅτω δὲ φιλόνεικῳ ὧν, καὶ φιλήδονῳ, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. ΕΡΜ. [b] Τισί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι ἃ πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸ μισθόν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον τῷ ὀφλήματι, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκλελοιπέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, ὅτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ [d] ἐπὶ ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti ſis, aeque voluptuarius, *talis enim eſt* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cujus domum multi admodum juvenes ſapientiae cauſſa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo 1 diſcipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſoluiſſe debitum, quod ſolutum jam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe 5 conveniſſe.

81. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabi-

lis,

a Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. b Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; Graev. c Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio. d Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. H. S. P. & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα J. & L. e Καὶ] Omiſſum in J. habent Fl. H. P. B2. & M. In *Juntina* ἄνθρωπος per compendium ſcriptum ſic: ἄνος. f Ὑμέτερα] Ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: εἰ © μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. *Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem τισί γε, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: εἰ © μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε. Aequis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen. *J.G.G.*

94. Τί σιγᾷς] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M.duS.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere ſuo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, τισί γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cujus proinde ſimilis eſſe equidem jam nolim. *J.M.G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque perſonam ΕΡΜ. ante τί & ΛΥΚ. poſt σιγᾷς deleverat, quod neceſſarium erat, ſi cum illo σιγᾷς legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non eſt; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud τί σιγᾷς noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud τίσι γε uſurpare. Immo quo plus conſidero, eo magis perſpicio nexum orationis id poſtulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγήσομαι; Si vero praemiſerit *quid taces?* concinnius ſequitur, *vin' igitur pergam?* id eſt, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero ſignum interrogandi quod poſt τίσι γε aderat in Edd. etiam omiſi, quia Cl. *Geſn.* ſic velle video. *J.F.R.*

96. Τινὸς λ. ἀ.] Non poſſum hic cum Viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio Philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia ejus opuſcula in quibus nominatim in ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL. aetatis annum ſcripta. *M.duS.*

3. Ἕνῃ καὶ νέᾳ] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuſe enarrat qua ratione id nomen ultimo menſis diei inditum ſit, quia eodem die luna

&

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum desiderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugisset, nisi talento redemissem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore anno

μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια τινὰ σοὶ πριάμενοι, μηδέπω ἐκλελύκαμεν ἀλλ' ἀφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτός, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμεις, συνέστησά σοι τὸν νεανίσκον, ὃν οὐδὲν ἀμείνων γέγονε διὰ σέ, ὃς τὸν τοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα [g] συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην [h] ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος [i] τὸν κάδον, ὡς [k] ἔχοι συμβολάς, οἶμαι, καλαθεῖναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον εἶ-

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Soulius*. Sed cum *P.* haberet σωαρσάσας. Id ex *F.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγεν sola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδῳ vitiose omnes, praeter *F.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *AIW.* sic quoque corrigit. k Ἔχοι] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G.*
18. Πλημμέλημα] Ἁμάρτημα. *V.*

21. Κάδον] Μέτρον οἰνηρὸν. γαυλὸς ὑπὸ * Σολέων. κεραμίον ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

* Σολέων] Exc. G. σολίων. Non adgnoscunt C. posteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& desinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. 1. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex addito ἄγροικον adparet, & ex aliis quos adduxit *Jens.* Vid. supra, ad c. 67. Adde, si lubet, Rever. *Elsner.* ad Act. Apost. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. est enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Cetera hujus Dialogi antea sum interpretatus. *J. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγεν. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam scribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγεν] W. Cod. & plerique impressi ἔφυγον. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἐλάβετο] *Quod eum manu prehendisset* *J. Br.*

11. Τὸν κάδῳ] *Cadum, ut symbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδῳ scribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum est in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομιζοντος τὸν κάδην. Quid est κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc est *vini cadum in sinu efferentis*. quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominabant. vide superius in βίων πράσει. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi responsum, quam sene dignum philosophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν responsum est *anile responsum*, ut patet ex sequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιστέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ὅν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. *siquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magistrum illis eundum, nam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. G. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum est in omnibus impressis, si a Fl. & *F.* abeas, κάδῳ hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipse M. ἔχει *B2.* & *P.* ἔχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἔχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obsequerer *Salmuriensi* soli, nisi res ita manifesta foret, ut paullo supra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipso quod M. non ἔχῃ, sed ἔχει habet, adparet eum ἔχοι dare voluisse; ideo vulgatum ἔχῃ securus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε πέρυσιν, ἢ νδν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ σφᾶς ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ὅπου τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτό, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης, μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως σοφιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ὅπου τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ὅπου ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἐξεις τινὰς, καὶ ἀχέσεις, καὶ καλαλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τὸν γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα λῆρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδέν κωλύσει με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα δὲ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος,

quam nunc habuit. Atqui volui ego in hisce potius illum a te juvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset pater nescio quid? aut, necesse esse si dies sit, non esse noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone nescio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non in caelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapides, & animalia, ad res usque contemtissimas. Ac cum mater ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixisset, quod respon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte *J. P.* &c. & M. Ἀποδόσειν male Fl. b Ἀποκρίνηται] Ita bene *B2.* Fl. *H. P.* & M. Ἀποκρίνεται male *J.* c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata stant *J. H. P.* & P.

29. Ὡς κροκόδειλος] Ὄλεθρε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

29. Ὁ κροκόδειλος] Hoc ante explicatum est, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. *J. Br.*

Ὁ κροκόδειλος] Studio expressi *Brodeanum* ὁ pro ὡς, etsi festinantis aberrationem credo. *J. F. R.*

Ibid. Κροκόδειλος] Vid. supra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. *M. du S.*

33. Κέρατα] Vid. iterum supra *Dial. mort.* I. *M. du S.* Immo & saepe alibi de hoc Syllogismi fraudulenti cognominatione dictum est, ut in *Vit. auct.* &c. *J. F. R.*

35. Ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα] *Ne quid audiat, quod sum, haec apud se meditantem, turbet atque interpellet* *J. Br.*

43. Λῆρεῖ] Variationis notam adposuerat *Solanus*, nec tamen addiderat qualis ea esset, fors rursus λῆρῳ quaesivit; sed Indicativus sese recte habet. Vid. nos supr. ad c. 61. *J. F. R.*

45. Μόνον βασιλέα] Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. *J. Br.*

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii praeceptor.* *J. Br.*

54. Καὶ ἡ πρὸς ταύτῃ αἰδὼς] Perperam reddunt, *philosophia, & praeter hanc verecundia*; sensus enim est: *philosophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. In *Abdicato* . . Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *Imagin.* . . . *Pseudomant.* . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς, est in L. *de Saltatione* . . . Οἷον μὲ ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν. *H. V.*

Καὶ ἡ πρὸς ταύτῃ αἰδὼς] Quod Cl. *Horat. Vitringa* in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec *Obsopoeus* melius reddiderat: *philosophia juxta ac verecundia.* Recte Cl. *Gesnerus* jam dedit, etiam non visa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus

nott.

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίναλο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ωρεσβυλικήν. ἔφη γὰ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν ὅτ@, ὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσαλ5, ἢ κὰ, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ ωδαδεδόλ5; ὡς νὺν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ Φιλοσοφία, κὰ ἡ ωρὸς ταύτῃω αἰδὼς, κὰ ἀφ' τοῦτο, μελριώτερός ἐ5ιν ὑμῖν, κὰ φορητὸς ἔτι. Φέρει γάρ τινα αἰσχύνῃω αὐτῷ, εἰ ἀνάξι@ φαίνοιλο ἧ5 σχήματ@ κὰ ἧ5 ὀνόμαl@· ἃ δὴ ωδακολυθοῦνλα, ωαιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥ5ε δίκαι@ ἂν εἴην, εἰ κὰ μὴ [d] ὢν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν ωαρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὧν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδέμων Φιλοσοφίαν, ἐπεὶ κὰ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι ωρὸ τ ωαιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλε. κὰ γὰ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνλαι, ἀλλ' ὧν φαῦλον ὑδὲν ωοιήσουσιν ἐκεῖ μένονλες. ἐγὼ μὲν ὧν τὰ ἄλλα ωάνλα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, κὰ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τ εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἧκέ μοι ἐς αὔριον ωρὸ λαβών, ὄψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, κὰ ὡς ἀποκρίνε), κὰ ὅσα μεμάθηκε, κὰ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, ωρὶ ἀξιωμάτων, ωρὶ συλλογισμῶν, ωρὶ καλαλήθ-

d [Ὧν] Ὅν male W. Ὧν Fl. *J. H. P.*

53. Δημίῳ] Τῷ κολάζονλι τοὺς ωδηγνόμους. *V.*

notti. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam ωρὸς cum accuſativo ſignificare *adfectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian.* I. 4. 6. Ἐκ ηδ ὧν ἀφῖγμαι ωρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἀνιχθῶς ωρὸς τ Περίνθιον ἀφιγμένοι. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian.* I. 8. 5. Καὶ ἡ ωρὸς τοὺς φίλους αἰδὼς· quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian.* I. 5. 5. Κοινὴν εἶναί μοι ωρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καλαλαβοῦσιν ἀλγηδόνα, κὰ μηδὲν τι ἧττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν. *Communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me graviter ferre.* Et III. 6. 5. τοῦτο ωρὸς ἐκεῖνον ἐνειμώμην. *Hoc cum illo divisi, (communicavi)* ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

64. Ἀπιτέω] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. ὄῖκον. Vid. de hac Ellipſ. not. *Jenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit.* ſive Lectt. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* Il. Z. 47. Ἐν ἀφνειοῦ ωατρὸς. *Ariſtoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kuſter.* ad Plut. *Ariſtoph.* 237. & 242. Et *Maittaire* de Dialect. p. 73. & *Solan.* ad Somn. c. 1. *J. F. R.*

67. Ἀποκλῆσαι] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9. & 19. Item Τόξ. c. 51. *M. du S.*

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδόντων legerat in ſuo exemplari *Brod.* vid. Miſc. IX. c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. *J. F. R.*

71. Ἀνέγνωκε βιβλία] Stoicorum libros. *F. G.*

Ἀνέγνωκε βιβ.] Chryſippi liber erat ωερὶ ἀξιωμάτων. *Diog. Laërt.* 210. C. & ωερὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam ὅτός φησιν ἤδη κὰ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I. c. 4. *M. du S.*

λήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα· εἰ δὲ ἢ τὸ μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένος συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπέστησαλε αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς ἀφ' τούτου φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν περιστέλλες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί [a] δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγα δέω; ἐς τοσοῦτό [b] με καθίκελο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἆθλιος χρόνον [c] ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγα τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γοῦν, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοὶ ἦσιν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα ἀφ' ταῦτα.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν μῦθον ἐκεῖνο πάνυ σιωπητέον, οἶμαι, ὃν

de comprehenſione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulſavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

84. LYC. Et quid lacrimis opus eſt? o bone! valde enim prudens conſilium arbi-

[a] Δὲ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *J. H. P. Ald.* 1. [b] Μου] Mſ. W. ſolus. [c] Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀπήλωκα B2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panætius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin* καθῆκον officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laërtium* in Zenone Cittico. *AE.M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſaepius efferri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia *B2.* mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec cum multis aliis, Æſopi fabula; neque enim in Æſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τὴν κυματώδη] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἔφη γάρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſedisſe, ut numeraret undas.* vides ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Mſ. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματωγήν. quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠιόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἔφη γάρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine littoris conſedisſe, ut numeraret fluctus.* Κυματωγή eſt ἠιών κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματωγή, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγή. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόξηροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι καθηγόμεναι τοῦ κλύσματι, καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγήν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. *Erant rupes nudae & aſperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματώγη, & in Mſ. Luciani κυματογή. *Euſtath.* ad Odyſſ. ε. ἐπιωχεὶ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπην ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰὼν τουτέοισι, πόνῳ ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. *J.G.G.*

Ibid. Κυματώδη] Vid. *Tim.* ſub finem: μὴ μέντοι ἐς βέ-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum caussa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γάρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυμαλωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύμαλα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὶ κερδὼ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τὸ παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ὀπισθεν ἐξαριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν ἐπεί σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, μηδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ μὴ αἰσχύνῃ, ἢν γε εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τὰς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπαναιρούμενον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος. ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τὰ

d Κυμαλωγὴν] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *A1W.* Κυματωδὴ male Edd. omnes. *e* Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male *μεταθήσῃ*. *f* Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. *g* Ἥρησο] Edd. ἥρησο. *B2.* ἥρησο cum puncto subscripto.

96. Κερδὼ] Ἀλώπεκα. *V.*

βάθος, ὠγαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. ubi itidem in Mss. legitur *κυματώγης* pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Gravio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi *κυματωγὴν* cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κοικυλίων. G. M. P. & L. *κυματωγὴν* habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat *κυματωδὴ*. *Polyaen.* ὡς δὲ τὴν ἠιόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματωγὴν] Etsi *Solanus* Editionum lectionem *κυματώδη* servari maluerit, ego hic *Gravio* & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠιόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν superfluum sit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag.* P. Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant *μεταθήσῃ*. Quod mutavi, quia *μεταμαθήσῃ* hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dediscere*, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸ Πλοῦτον αὐτόν. *J. F. R.*

9. Ἐπαναιρούμενον] Προαιρούμενον, θέλοντα. *V.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. *φιλοσόφους*. *J. Br.*

12. Ἥρησο] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνούς. sed quid est ἥρησο? legendum omnino ἥρησω. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἱρεσθαί τινος est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκολασμένη δίαιτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα & ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat δίαιταν κεκολασμένην. *J. G. G.*

Ἥρησο] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἥρησο] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi; etsi *Brod.* quoque scribit ἥρησο, *delegisses*. Sed ex *B2.*

τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνώς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοὰν ἀποτεταμένος ὁ λόγος ἔοικεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γὰρ οὐκ εἰς μακρὰν ὅτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθὺν, ὅτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἑλλέβορον πιεῖν ἀφ' οὗτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ἐννοήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' ἓν τὸ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] παραφερόμενον ὑπὸ θολερᾶς τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος, ὑπιδιόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοῦν συῤῥέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-

telis ſectam ſecutus eſſes, reliquis indicta cauſſa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum ſectam praetuliſſes, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipſum, ut ipſum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo poſt neque barbam uti nunc hirſutam & prolixam, neque victum ita caſtigatum, ſed remiſſa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti ſciant omnes, nihil mihi jam eſſe cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecumque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chryſippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aſpero, cum jam ceſſiſſem fluctibus, & ſecundo flumine cum aqua ferrer, extraxiſti, ſupervenien

a Ἐννοήσαιμι] Νοήσαιμι W. ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. b Παραφερόμενον] Περιφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. *AIW.*

punctum ſubſcriptum addidi; eſt enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. paſſivae formae in hoc verbo active valet, veluti πεθέαμαι *vidi*, *Euang. Joan.* I. 32. δέδεκται *accepit*, *Act.* VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian.* l. 13. 15. ἐδεδουλώντο active ponit. Miror itaque Cl. *Graevium rogare* quid ſit ἤρετο? *J.F.R.*

20. Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην] Id eſt, *neque caſtigatam* (h. e. *ſtrictiorem*) *vivendi rationem*. Sic *Ælian. V. H.* XI. 3. κεκολασμένῃ τροφῇ ἀμείβεσθαι. *L. Bos.*

Ibid. Δίαιταν] Vid. ſupr. *Nigrin.* c. 7. ex diviſione *Soulii*; ſed quia alia ibi facta capitum diviſio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. *J.F.R.*

26. Ἑλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Ediſſertavi hoc ἀμφίλογον ad *A. Perſii* S.V. *Th. M.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hiſt. 2. c. 18.) *F.G.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Ipſe Lucianus infra, veræ Hiſtoriæ Lib. 2. ἀκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad *Laërtium*. *AE.M.*

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] *Ut eorum omnium obliviſcerer.* *J. Br.*

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chryſippum enim helleboro cerebrum purgaſſe, ut ad meditandum aptior eſſet, memoria proditum eſt. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* & noſtrum in B. πρ. c. 23. & Ἱ. β. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adverſus Carneadem diſputaturus helleboro caput purgaſſe fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ὕδωρ ὑπέρω πλύττειν in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἱ. β. c. 18. & ſupra B. πρ. c. 23. *M. du S.*

30. Παραφέρ.] Ex L. haec ſcriptura; in quo tamen mendoſe ωδαφυρ— legebatur. In reliquis φεριφερ— minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. *M. du S.*

Παραφερ.] Etſi primo intuitu admodum blanditur vulgatum φεριφερόμ. quia *agitatum*, *circumerrantem* ſignif. tamen id non vult Noſter, ſed *abreptum*, *delatum* eo quo tempeſtas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem ſequebar*, *non utens libero ratiocinio*, quod ipſe mox per συῤῥέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J.F.R.*

34. Θεὸς σὺ μηχανῆς] Miror *Brodaeum*, qui hic more ſolito non dixerit, vid. *Eraſm.* in Proverb. *J.F.R.*

35. Χαρί-

niens tanquam ille in Tragoediis praesens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita aversabor, ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

σπασας, ἐπιστὰς τὸ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς· [c] δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγιῶν ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον [d] ἄξων, τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

HERODOTUS, SIVE AETION.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi caussa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sen-

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 [e] ΗΡοδότου εἴθε μὲν καὶ τἄλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. οὐ πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ [e] Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυὲς, ἢ τῆς γνώμης

c Δοκῶ] Δωκῶ *J.* sola male. d Ἄξων] Ἄξειν Fl. & M. Ἄξων ceterae & Cod. P. e Ἰωνίᾳ] Ἰονίᾳ male *H.* & *B2.* Ceterae recte Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανεὶς] Ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ * γὰρ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν † ἢ τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας καὶ παρανομήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν· ‡ οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἢν ἔβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταὶ. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν § ὁ φοβούμενος ἐδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ ¶ στολὸν τοῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] * Σημειῶσαι ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κίττων τοὺς ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. *V.*

* Γὰρ] Aberat in Ed. Inseruit *M. du S.*

† Ἢ τόλμα] Ἢ τολμὰν C. Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *M. du S.*

‡ Οὐκ ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτοῖς Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*

§ Ὁ φοβούμενος] Mire sane haec corrupta. Ego malim οὐ φοβ. Et Καταστολὴν. *M. du S.*

¶ Στολὸν] Στολὴν, εἶναι. C.

* Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet *Solanus.* Nam pro ὑπέδειξαν in Ed. *Cler.* legebatur ἐξηφήνει, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδεῖξαν ὡς. Pro κίττων, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro περιειργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. *J. F. R.*

35. Ξυρήσασθαι] Vid. supr. de *Merced. Cond.* c. 1. *M. du S.*

36. Ἐλεύθεροι] Conf. infr. Εὐχ. c. 2. *M. du S.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Est λαλιὰ, sive προσλαλιὰ, cujusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra περὶ τοῦ οἴκου. Et ἱππίας ἢ βαλανεῖον. Et περὶ τῶν διψάδων. *Th. M.*

3. Μεῖζον γὰρ εὐχῆς] Confer supra Μισθ. c. 12. *M. du S.*

5. Ἁρμονίαν] i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat *Dionysius Halic.* περὶ συνθέσ. s. 3. p. 22. Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante s. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaserit, Lysiam*, Herodotum, *Thucydidem parum studiosos compositionis fuisse &c.* *J. M. G.*

8. Πέ-

μης τὸ ϖλεῖττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖν@ ἅμα συλλαβὼν ἔχει, ϖέρα τ̃ εἰς μίμησιν ἐλπίδ@. ἃ δὲ ἐποίησεν ὀϖὶ τοῖς συγγράμμασι, κ̀ ὡς ϖολλαχῶς τοῖς Ἕλλησι "γνώ-ριμ@ ὂν βραχεῖ κατέϛη, ἐγὼ κ̀ σὺ κ̀ ἄλλ@ ἂν μιμησαίμεθα. ϖλεύσας γ̀ οἴκοθεν ὂν τ̃ Καρίας εὐθὺ τ̃ Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο ϖρὸς ἑαυτὸν, ὅϖως ἂν τάχιϛα, κ̀ ἀϖραγμονέϛαλα ὀϖόσημ@ κ̀ ϖειθόημ@ γένοιϖο, καὶ αὐτὸς, κ̀ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μ̀ ἓν ϖερινοϛῆλα, νδν μ̀ Ἀθηναίοις, νδν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ὂν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, κ̀ τριβὴν ὐ μικρὰν ὂν τῷ τοιύτῳ ἔσεσθαι. ἤκεν ἠξίω ϗασπᾶν τὸ ϖρᾶγμα, ὐδὲ κτ' ϗαίρεσιν, ἕτω κατ' ὀλίγον [b] ἀγείρων κ̀ συλλέγων τ̃ γνῶσιν ἐϖεβάλθε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόως ϖθ λαβεῖν τὺς Ἕλληνας ἅϖανλας. ὂϛα@ ἓν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα

tentiarum divitias, aut quae ſexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem ſpem transgreſſa. Caeterum quae circa libros ſuos hiſtoricos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innoteſceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria verſus Graeciam navigaret, diſpiciebat apud ſe, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore inſignis & celebris tum ipſe, tum ſi quid ſcripſiſſet, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laborioſum & longum eſſe ducebat, moramque in ea re haud parvam eſſe futuram. Noluit igitur negotium hoc diſtrahere, neque diſperſe ita & minutatim conciliare & cogere *ſibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, ſi fieri poſſet, confertos alicubi Graecos univerſos deprehenderet. Inſtant igitur magna

[a] Γνώριμ@] Decrat in Edd. Aderat in L. & *J.* Item in marg. *AIW.* [b] Ἀγείρων κ̀ συλλέγων] *Graev.* ἀγείρειν κ̀ συλλέγειν. At nihil mutant *J. All.* Fl. *F. H. Bz. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν ὂν τ̃ Καρίας] Ἡ Ἁλικαρνασσὸς ϗ τ̃ Καριας. *V.*

8. Πέρα τ̃ . . ἐλπίδ@] Conf. ſupra Μιθ. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti eſſe *libros* ipſius *hiſtoricos*, ſatis ex iis conſtat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia diſputantur ab *H. Stephano*. *J. M. G.*

10. Γνώριμ@] Vox haec, ſine qua manca prorſus ſententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *J.* reſtituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέϛη] Hic aliquid deſideratur. An γνώριμ@? Sic infra: γνώριμοι ὂν βραχεῖ ἐγένοντο, pag. ſeq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέϛη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus*. Id ipſum enim quod omiſſum conjecit, in L. & *J.* inventum reſtituimus. *J. F. R.*

12. Πλεύσας ϗ οἴκοθεν ὂν τ̃ Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis noſtrae* CCCX. *anno*; *Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hiſtoriam eam condidit in Thuriis in Italia*. Non igitur e Caria ſolvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut hiſtoriam ſuam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco ſcribit Lucianus) ſi eam tum demum ſcripſit, cum patria relicta factus eſt Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim ſcribit in voce Ἡρόδοτ@· μετέϛη δὲ ὂν Σάμῳ ϗ̀ Λύγδαμιν τ̃ ἀϖὸ Ἀρτημισίας τριτον τύραννον Ἁλικαρνάσσου. ὂν δὲ τῇ Σάμῳ κ̀ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, κ̀ ἔγραψεν ἱϛορίαν ὂν βιβλίοις ϑ', id eſt: *Seceſſit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & hiſtoriam ſcripſit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Græcanicæ antiquitatis, ſi quis alius, callens. Suidas ſua omnia ex antiquis auctoribus, qui ſuo tempore exſtabant, habet. Conjecturæ etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemiſiam, videtur ea ſcripſiſſe, dum ſub tyrannide Lygdamidis ejus foeminæ nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, ſuadet, eum non amplius Halicarnaſſum habitaſſe, quando hiſtoriam ſcripſit: nam Dorica Dialectus ibi erat in uſu. Itaque quando ἀϖορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo præjudicio te onerabo Lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. *J. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὸ ϖάνυ in notis ad Euſ. Chron. p. 104. aſſeruit, ſcilicet ante ſcriptam ab Herodoto hiſtoriam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingressus in posticum *templi Jovis Olympii*, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, & eo usque demulcens hos qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui & ipsi novem essent, vocarentur.

2. Jam igitur multo ipsum magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepissent: & sicubi conspiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus est, *dicentium*, qui praelia cum Persis Ionico sermone conscripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille talem histo-

καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, ὃ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἀπανλαχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν [c] ὀπισθόδομον, ὃ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι δὴ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ὀννέα καὶ αὐτὰς οὔσας.

Ἦδη οὖν ἅπανλες αὐτὸν ἤδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσανλες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τὰ [d] ἐκ τῆς πανηγύρεως ἥκοντες πυνθανόμενοι, καὶ εἴ πού γε φανείη μόνον, ἐδείκνυλο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τῶν ἱστοριῶν,

[c] Ὀπισθόδομον] *F.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. [d] Ἐκ] Gr. ἀπό. Nihil mutant Edd. sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam Editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit; quae etiam Nobilissimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* sententia est; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae versionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum? Eam autem quam habemus non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. supr. *Catapl.* c. 17. *F. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων] Haec verba ἔκουν ἠξίου Ἀμασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ Ἀμάρεσιν ἔτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων & συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae postulante, sic esse rescribenda, ἔκουν ἠξίου Ἀμασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ Ἀμάρεσιν ἔτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem discerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam.* Nam quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἠξίου & οὐδὲ, Nec dubito quin pag. 573. sit scribendum οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἥκοντων πυθανόμενοι. in editionibus, ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vocem eam requirat. *F. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philostr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τοῦ τῷ ναῷ βαλεῖν. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τοῦ κρηπίδος τοῦ ναοῦ. AG. X. 95. Vid. *Philostr.* Gorgia p. 493. ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν, Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Περ. c. 32. *M. du S.*

33. Μούσας] Non ergo Herodotus ipse ea suis libris nomina fecit; quamvis non desint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Casaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia, ipse postea, *Cic. Apul.* de Prodico, Xenophon, & nos ad somnium Luciani, de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Aristot. Diog. Laërt.* de Ætione, *Theocrit.* Epithap. Æscul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, *Arrian. Curt.* *F. B.*

38. Οἱ δὲ τὰ ἐκ] In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τὰ ἐκ τὰ . . . saepe enim sic usurpatur & apud Nostrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱστοριῶν] Intellige ἕνεκα τῆς ἱστ. ellipsi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἴ τ' ἀρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιώσεται, εἴθ' ἑκατόμβης. *Sive is nos OB vota non reddita incusat, sive ob Hecatomben.* *F. F. R.*

51. Ἰπ-

ριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀναπηρυχθεὶς οὐχ [a] ὑφ' ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστοι ἦν τῶν πανηγυριστῶν.

riarum suarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane praecone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum essent.

Ὅπερ ὕστερον καλανοήσαντες, ὀπτόμου τινὰ ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸ πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

3. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti sunt.

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸ ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὸν εἰκόνα ἐπιδείξαντα, ὅτε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκου τότε ὄντα, πεπεῖσαι τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a se* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam ostendisse, *successu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἦν τῇ γραφῇ αὐτῶν [b] ἤρετο τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκου δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τὸν θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ,

5. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-

a Ὑφ' ἑνὸς] Ἀφ' ἑνὸς male Fl. b Ἤρετο] Sic *J.* Fl. B2. H. S.

51. Ἱππίας] *Hippias Elens*, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus est, statim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς & παιδευτοῖς. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philostratus* in ejus vita p. 496. ἤθελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις & περιττοῖς εὖ. *M. du S.*

53. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pausan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

54. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philostratum* p. 493. Et *Lysias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philostr.* p. 169. & *Cressol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

Ibid. Λόγους ἔλεγον] Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅπου] Etsi vulgo locum significat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* usurpatur, veluti Latini solent, observante cod. *Jens.* p. 276. Sic supra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον. &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς & δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομείας διδόασι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅκου ἂν τις βούλεται καθαίρειν, εὔροα ποιέειν. *Corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet.* Ibid rursus aph. 2. Et S. I. aph. 7. Potest & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἤρετο] Commodius legeretur ἤροιτο. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, nescio. *M. du S.*

71. Χρῆμα παρθένου] Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. *Aristoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆμα τῆς νυκτῶν. Alia similia *Spanhem.* ibid. Plura frater carissimus *G. O. Reitz.* in Belga Graecissans p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν] Dixi ad *Petron.* de tædis Hymenæi, notum & multa Sc. ad Catull. *J. B.*

75. Κα-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in cur-*

κἀγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θάλαμός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφική. καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένε, εἰς γῆν ὁρῶσα, αἰδημόνη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τὴν κεφαλῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δεξιῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς καλακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος δὲ χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἕρως, καὶ ἕτερος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὑποσπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστηκε, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστὶν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ τὴν εἰκόνα, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου. δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῦνται. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ὑπὸ τὴν ἀσπίδα καλακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύ-

γος λέγεται. καὶ οἱ παρανυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖν τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἤγον. *V.*

ρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. G.

82. * Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦ-

* Πάροχος] Ad verbum φέρονλες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. *J. F. R.*

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, supplevi. *M. du S.*

75. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus *Langbaen.* ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque *κάλυπτραν flammeum* reddidi. *J. M. G.*

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Proserpinae, versus fin. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49. Εἰ παταξόμεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. Κ. 385. Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακείῃσι . . . καθαιρόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λογοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. *Volo te circumdare, coronare* (in) *catena panum.* Noster infra *Zenx.* c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιζάνομοι. *colore matrem referentes*, & *Philops.* §. 33. ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτὰ. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnas. c. 19. m. ὑφιστάναι τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Mattaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Tzetz.* ἐν ἄορι ἐ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* Plut. 628. (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. mort.* loco supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. *J. F. R.*

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt; sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. *M. du S.*

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. *J. F. R.*

ρσι, τ̃ ὀχάνων τ̃ ἀσπίδ@ ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τ̃ θώρακα ἐσελθὼν ὕπλιον κείμ@νον, λοχ@ῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδία δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ γ' Ἀλεξάνδρ@ κ̀ τ̃ ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. κ̀ ὅτι ἅμα κ̀ Ῥωξάνης ἦρα, κ̀ τ̃ν ὅπλων οὐκ ἐπελέλησ-ο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ὂπ̀ τ̃ ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνησθυσαμένη τ@ Ἀετίωνι τ̃ γ Προξενίδ@ θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας κ̀ αὐτὸς, πάρεργον τ̃ Ἀλεξάνδρ@ γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμ@, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτ@ μὴ ἦν (ἐπάνειμι γ' ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τ̃ν Ὀλυμπίων τ̃ πανήγυριν ἡγεῖτο, κ̀ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖν@ διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, κ̀ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

95 *rii* trahunt, comprehenſis clypei anſis. Unus autem in loricam, quae ſupina jacet, ingreſſus, inſidianti ſimilis eſt, qui perterreat illos, ſi forte inter trahendum ad ſe deferantur.

6. Caeterum non luſus iſta ſunt, neque temere in illis operam abuſus eſt Aëtion, ſed indicant amorem Alexandri etiam adverſus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non eſſe oblitum. Caeterum ipſa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: diſceſſitque *pictor*, nuptiis & ipſe celebratis, quae parergon eſſent, & *appendicula quaſi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore ſponſae ipſo rege, mercedis aſſimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam hiſtoricum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipſo factum eſt, (victorias) Graecas enarraſſet. Ego vero, & per amicitiarum vos praeſidem *Jovem obteſtor*, ne inſanire me putetis, aut mea illius ſcriptis comparare, ſic vir

a Νίκας] Deeſt in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Λώρων, ἱμάντων· σημαίνει δὲ κ̀ τὰς ἐξοχάς. *V.*

* Λώρων] Hic pro *loris*, *habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος ſignificatt. meretur videri *du Cange* in Gloſſar. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

92. Ὀχάνων] Ὄχανον ὁ τ̃ ἀσπίδ@ πόρπαξ. *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam eſſe vim amoris, ut ex armatis etiam ludos ſibi faciat &c. *J.M.G.*

5. Πάρεργον] Qui ſuavitatem hujus loci ſentire velit, illum quae ſint πάρεργα pictorum cogitare oportet, deſcripta ſatis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid inſtar corollarii. Rex conciliator & deductor ſponſae ſeu veteri verbo *domiducus* eſt pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τ̃ Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο ⊂ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Graecis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem*: Ab aliis, *ſatis ſuperque ſufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum ſcriptorem eſſe admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea reſidet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam ſufficere* & valere *etiam ad ſcriptorem admirabilem oſtendendum Graecis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic ſolita erant δείκνυσθ, non hiſtoriarum ſcriptio. *J.G.*

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic deſiderari videtur. *F.G.*

Ibid.

97. Περιείργασται] † Περιγίνεται. κατασκοπεῖ. ᾠῆιστον ποιεῖ. *V.*

† Περιγίνεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium eſſe puto; Λοχῶντι] Κατασκόπῳ· ubi pro λοχῶντι, γένοιντο, mox eam vocem ſequens, ſcripſerit. *M. du S.*

vir ille mihi faveat ! Ego *igitur* illud certe ſimile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo*. Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum veniſſem, apud animum meum conſiderabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam ſane innoteſcere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid eſſem oſtendere : circuire autem ipſum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur : ſi vero hunc veſtrum conventum obſervarem, ac tum progreſſus in medium dicendi facultatem oſtenderem, ſic *ſperabam* votum mihi meum recte eventurum.

8. Jam igitur & ipſi conveniſtis, quidquid in unaquaque civitate praeſtantiſſimum eſt, caput ipſum *&* *flos* omnium Macedonum : & ſuſcepit vos urbs praeſtantiſſima, non illa Piſae ſimilis, per Jovem, neque anguſtiis illis, & tabernaculis, & caſis, & aeſtui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum ſpectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum : ſed Rhetorum, & Hiſtoricorum, & Sophiſtarum

1 ſτὰμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· Ἴλεως ὁ ἀνήρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ἐμοὶ
2 ὁτῳοῦν ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δείξαι τὰμά. τὸ δ' αὐτὸν περιόδια τηνικαῦτα ἕκαστον ἔτους ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τοῦ σύνοδον;
2 εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτως ἀποβήσεσθαί μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

Αὐτοί τε ἦν ἤδη συνειληλύθατε, [b] ὅ, τι τῷ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ
3 τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη ἔσα δὴ τὴν Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πηγάς. οἵ τε οὖ πανηγυρισταὶ, ὁ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν
5 [c] δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, οὐ παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

[b] Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. [c] Δὲ] Abeſt a Fl. Adeſt in *F. H. P.* &c.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφελιμώτατοι. *V.*

‡ Ἀξιωφελιμώτατοι] Monſtrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud ſcripſiſſe ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγγρ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Noſtrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo ſtatim in contextum, ut ille jubet, inſero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis ſecluſi. *F. F. R.*

28. Ὅτι περ ὄφελος] Recte ibi *Opſæp.* nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *F. B.*

Ὅ, τι περ ὄφ.] Illuſtrat hanc formulam *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Ἐκκλησ. 53. *F. M. G.*

31. Ἡ ἀρίστη] Comma poſt ἀρίστη quod in Edd. erat, ſuſtuli, quia ſenſus id poſtulat, ut quilibet facile videt. *F. F. R.*

32. Σκηνὰς καὶ καλύβας ὁ πανήγυρις] Voces interpretatus ſum alibi : rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad quæ omnia ſpectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenæ aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis poſitis manerent, ac ſæpe præ turba, eliſi exanimatique ſint plurimi, & in his duo Senatores.* *F. B.*

Σκηνὰς & καλύβας] Itaque ἀνὴρ Χῖος apud *Ælian.* V. H. 14, 18. ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλωνα ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίων ἄξω. *F. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava diſtinctione. Sic n. haec verba interpungenda : non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε & συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον δὲ μικρὸν ἤδη μὴ τέμενος παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τοῦ Ὀλυμπίων. Sic quoque legiſſe videtur Obſopoeus, qui hunc locum bene vertit. *F. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Graevius* interpungit, ſic Ed. *Par.* jam habebat. *F. F. R.*

ταῖοι· [a] ὅσον δ' μικρὸν ἤδη, μὴ τὰμὸν σαραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] σαραθεωρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ σολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, [c] ἐπ' ἐμαυτῷ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν δ' σάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' ἂν εἴη τοῦτο.

probatissimi. Ferme parum jam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

ΕΝαγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῄειν οἴκαδε. σροσιόντες δέ μοι τῶν ἀκροατῶν σολλοὶ (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα σρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) σροσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζο-

1 NUper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

---

a "Ὅσον δ' μικρὸν ἤδη] Ὡς δ' μ. δέος. *Pell.* Sed vulg. servant *J.* Fl. *P.* Vid. *Dial.* seq. c. 3. b Παραθεωρῆτε] Π . . . εῖτε *Th. M.* Παραθεωρῆτε *B2.* cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. c Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. Ἐφ' αὑτοῦ *J.* Fl. *H.* Ἐφ' αὑτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὑτοῦ nota *Gron.*

41. Παραθεωρῆτε με] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζετε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνατε Edit. *Cler.* Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίναιτε, ἐξετάζοιτε, legendum censeo. *M. du S.*

38. "Ὅσον δ' μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit. *Parum ergo abest quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

"Ὅσον δ' μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* est, hoc est, Parum abest quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versuri. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Pers. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.* Πολυδάμαντι] Vide Σύγκρ. c. 35. & ὑπὲρ Εἰκ. c. 19. *Scotussaeus.* Cujus statua febri laborantibus mederi credebatur. Ἐκκλ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. *Paus.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Basilius* de Leg. Gr. lib. (*Grot.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* p. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὑπὲρ Εἰκ. c. 19. Carystius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pycta* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περὶ στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur Καρισίου. & *Æschin.* c. 63. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* p. m. 441. C. ubi idem *Carystius.* *M. du S.*

41. Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum ac παριδεῖν apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι δειλίαν τινὰ vertendum est, *observans IN ME timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *J. M. G.*

Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖτε *Th. M.* legere, *Solanus* notaverat; sed quia dubites, sitne *Theod. Marcilius* an Tho-

me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim prosecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptionum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere. *Vah novitatem! Admirabilis Hercles oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causssam habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicetur enim, ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, & cum tandem post illorum discessum, solus

σιν ἐῶντες. Ὑπὸ πολὺ γὰρ παρομαρτοῦντες, ἄλλῳ ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῄνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' ὂν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὸ γνώμην τε συγγραμμάτων ξένην θέσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸ νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἃ δὴ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς εὐδοξολογίας· εὐμήχανον ἄνθρωπον· οὐδὲν ἄν τις εἴποι τῆς ὑπονοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψευδεῖς καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, καὶ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἠνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν ἐγὼ

Thomas Magister intelligendus, moneo *Th. Magistrum* significari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ ἐν παραθεωρῷ παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἦν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μύλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas, ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* c. 10. ex divisione *Solani.* Item *Hermot.* 74. Et infra, *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνου ἀποδύσαντες ἴδητε] Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὑτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam jussi; melius enim est quam vulgatum ἐφ' αὑτοῦ; nam etsi αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 19. Εἰ . . . τὴν ψυχήν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem, quia dubito, liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae personae verbi adjungere; ut enim proprie dicitur πέπεικα ἐμαυτόν, *Herodian.* I. 55. Σύνοιδα ἐμαυτῷ. Et πάντα τὸν ἐμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, idem *Herodian.* I. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere ἴδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀποδυσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδητε conjungendum, & parvi interest, hoc tum vertas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. *J. F. R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσοντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. Μαιευόμενος] Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Προσλαλιὰ ut supra. Habita vero ista etiam in theatro, patet fine hujusce Laliae. *Th. M.*

5. Προσιόντες δέ] Epanalepsi inservit illud δέ, veluti infra Tom. II. *quom. Conscr. Hist.* c. 62. Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας δέ. Et *Pseudom.* c. 19. τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκεῖθεν δὲ τὸ ἐνδύσιμον λαβών. Bene observante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III. 31. *J. F. R.*

35. Ὤμην

ἐκεῖν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ σωήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν [a] βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβὲς κανόνα συγκειμένων, ἢ νῷ ὀξέϊ, ἢ διανοίας τινὸς, ἢ χάριτι Ἀττικῇ, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τὸ ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοὐμόν· εἰ γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνεσαν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾠόμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· εἰ μὴν τοσοῦτόν γε, οὐδὲ ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μέν, ὥσπερ ἂν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸ ἔπαινον συλλελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε εἰ μετρίως ἐπήρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιῷ τινι ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

essem, ita cogitabam: Ergo illud solum jucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi solertia, aut venustate Attica, aut compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam laudant novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum consurgerent, forte quidem hoc ipsum etiam eos allecturum esse, cum verum sit Homericum illud, *novam cantilenam jucundam esse audientibus*; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam instar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia

non

a Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει *B2.* b Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. c Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμην.

35. Ὤμην τάχα μέντοι ἐς αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτούς] Benedictus, *statim quidem id ipsum etiam addituros putabam.* Ineptissime. Nam quî id in laudando addituri erant, quum ipse Lucianus ante dixit se suspicatum esse omnes meliores laudatæ orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Græca, quæ optime percepit Opsopœus, *hoc ipso eos potissimum adductum iri*, nisi quod congrua oratio poscat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ.] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortasse attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἑρμ. Parum ergo refert utram scripturam sequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τῦ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A. v. 351. *J.G.G. Ibid.*

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

55 ὃν ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεούς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καί τι ἀλλόκοτον ἂν ᾠήθη ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ὃν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ
60 θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναθρέψασάν γε πρόσθεν παιδίω Ἱπποκενταύρω διδύμω, νομιδῆ νηπίω. ἡ εἰκὼν δὲ ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνῳ ἀκριβεῖ τῇ γραθμῇ μεμελη-
65 νεγμένη. τὸ δὲ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τὴν ὁλκάδα, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε
70 εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μεμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑποθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην,
75 τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τὴν ἵππῳ χαμαὶ κειμένῃ, καὶ ἀποτέταται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ
80 γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ αὐτοὶ ἀπετάθησαν, οἷον ὅπερ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, [e] ὧν [f] καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ
85 [g] ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ ἐδάφους ἀπολαμβά-

d Αὐτὸς] Sic habere *f. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. *e* Ὧν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. *f* Καμπύλος] Καμπόλος credo fuisse in *f.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus.* *g* Ἐπανίσταται] Ἐμπικνίς. *P.* male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἄνθρακες . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus.* Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιεῖν] Vide idem ferme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Græcarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contulisse. *J. M. G.*

βάνειν], [a] οἷόν εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ὃν τοῦ ἵππου θηλάζει, ἐς τὸ σαυρικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τοῦ εἰκόνος, οἷον ἀπό τινος [b] σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τοῦ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ὑπακύπλει γελῶν, οὐχ [c] ὅλῳ φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον [d] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς [e] δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν δὴ ἄλλα τοῦ γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, ὑπ' ἀπείρου ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τοῦ τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύταλον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, καὶ εὔκαιρον τὴν ὑπόβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τοῦ [f] μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖ-

humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii

[a] Οἷόν εἰσιν] Οἷ–όν εἰσιν *F.* Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. [b] Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* [c] Ὅλῳ] Sic Edd. octo. Sola *F.* ὅλως. [d] Ἀνέχων] Ἀνέχον *F.* [e] Δεδίξαιτο] Δειδίξαιτο *Vorst.* Nihil mutant Edd. [f] Μερῶν] Μέρων sola *F.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων Mf. Gr. P. & L.

86. Οἷόν εἰσιν ἵπποι] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τἀμὰ. Ubi plura ejusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. *J. F. K.*

90. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Opsopoeus? *quemadmodum pulli a matribus lactari solent.* *J. G.*

98. Ἐφ' ὅσα] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus descripsisset Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα & ἁρμονίαν γραφέων παῖδες, ἐπαινοῦσι-

τωσαν, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire.* Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, & *Plinius*. Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* *Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καλῶν ὄντων αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε & πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* 1. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio.* *Plinio* in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam*

lii laudaverint, quorum opus eſt intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare ſoleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis oſtendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines ſuperbe jactantem, hirſutum majori ex parte, non qua equus eſt modo, ſed etiam altera parte humana, & *ſub* humeris ejus quantum poteſt elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime manſuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praeſertim ſunt Theſſalae, nondum domitae, & ſeſſorem nondum paſſae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipſa pulcherrima praeter aures, illae enim ſolae ſatyrorum inſtar illi ſunt. Commiſtio vero & commiſſura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, ſen-

δες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδι ἐκεῖνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ φερτὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, ὡς κατ' αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας [g] αὐτοῦ στὺς ὤμους ὑπὲρ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντι, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀρειόν τι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· [h] τὴν δὲ Θηλειαν, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ [i] Θετταλαί εἰσιν, ἀθῆλητες ἔτι, καὶ ἄβαλοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτει, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μετα-

g Αὐτοῦ] Sic Edd. *J.* Fl. *P. H.* &c. Αὐτῷ P. L. & marg. *A1W.* h Τὴν] Abeſt a Fl. Adeſt in *J. H. P.* i Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat *M. du S.* Quare? quia a *J.* minuſcula inchoabatur. Sed hoc ſexcenties fieri in Edd. priſcis, ſciebat, in nonnullis ſemper.

22. Σατυρώδη] * Χορευτικά. *V.*

* Χορευτικά] Ride. *M. du S.*

tiam aequalitatemque deprehendere, poſſes tamen judicare an id ipſum ſatis elegans eſſet. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens.* hoc eſt, verbis Luciani ἦν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης & ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, noſſe partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam ſimilitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipſum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad univerſam totius magnitudinis ſummam, ex partibus ſingulis convenientiſſimum debent habere commenſum reſponſum.* Hunc Luciani locum ſic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Schiltero*, neceſſario meo, qui nunc illuſtriſſimo Duci Saxoniae eſt a conſiliis, & inter Juriſconſultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc ſcriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidiſſe excerpta Mſ. quae tredecim ab hinc annis nactus ſum, oſtendunt, in quibus μερῶν legitur, quamvis ſine iis ipſa ratio ſic ſcribendum eſſe jubeat. *J. G. G.*

5. Μέρων] Sic recte, praeter Mſ. Gr. P. L. & Ed. *J.* Reliquae omnes μήτρων. *M. du S.* Ego μερῶν ſcribo. *J. F. R.*

6. Γραφέων παῖδες ἐπαινούντων] Γραφέων παῖδες ſunt diſcipuli pictorum, immo pictores ipſi, ut φιλοσόφων παῖδες Noſter alibi dicere amat. Ceterum ne mirere ſtructuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῖεν mutandum ſuſpicere. Eſt enim genuinus Atticiſmus participii, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illuſtrat *Th. Magiſter* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Weſſelingi* Obſerv. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Maſtig.* 981. adfert: Οἱ δ' ἂν γελῶντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 79. *J. F. R.*

8. Ἐπῄνεσα] Abſurde *Opſopoeus: laude extollebam*, cum aoriſt. indicativi hic vertendus ſubjunctive; Exempla ſimil. vid. ap. Clar. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notaſſe ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. *J. F. R.*

μελαβαίνουσα, καὶ ἐν προσαγωγῆς τροπομιᾷ, λανθάνει τὸ ὄψιν ἐν θατέρᾳ εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· [a] τῶν νεογνῶν δὲ τὸ [b] ἐν τῷ νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸ σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ δὲ θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι.

Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅτε καὶ μετ' ὀλίγον πρώην ἐκεῖνοι τὸ ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὸ

7. Haec itaque cum oſtenderet Zeuxis, ipſe quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret ſpectatores. At illi ſtatim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum ſpectaculum admiſſi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper iſti: in-

[a] Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

[b] Ἐν τῷ νηπίων] Ἐν τῷ νηπίῳ Gron. Sed nihil mutant

28. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῷ νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non ſecus ac pater agreſtis eſt, & in tenera aetate jam terribilis.* Satis fideliter, niſi quod quatuor voces, quae ſequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo ſimilis eſt patri, non etiam alter pullus? An vero ſcribunt hanc fuiſſe naturam centaurorum & diverſitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quaſi vero in lactantibus etiamnum beſtiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus eſt ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος? Profecto meraè abſurditates, & miſere depravatus eſt hic locus. Nam ne Graeca quidem bona ſunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῷ νηπίων? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῷ νηπίων, vel τὸ ἐν τῷ νεογνῶν? Quin etiam cur non addit manifeſtius differentiam, ut appareat quam hic ſit ex patre ἄγριος, alter ſit inſtar matris aut καλλίων aut mitior? En igitur neceſſariam & egregiam reſtitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, ſed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi viſum eſt admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad ſequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendiſſe *Opſopaeus.* *J. G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῷ . . . προσιστάμενοι] Etſi praepoſitio ἐν hic vix abeſſe queat, accedit tamen ad pleonaſmum, de quo *Dial.* praeced. *Herod.* c. 5. ad verba παίζουσιν ἐν ὅπλοις, diximus. *J. F. R.*

46. Περίβαλε . . . . καὶ ἁπάλμοι] Unum adloquitur diſcipulum, tamen ſingulari & plurali numero ſimul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἁπάλμοι ἀποκομίζετε. hoccine ἀσύμβολον: *involve hoc & auferte.* De Graecis ſecurus *Opſopoeus* utrumque ſingulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an poſteriora in ſingularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἁπάλμοι excidiſſe dicendum? quia, poſtquam unum puerum involvere picturam juſſerat, dein converſus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari poſſet. At poteſt ὑμεῖς ſic per ſe ſatis intelligi, ideo nihil muto; quin vel ſine tranſitu ſic poteſt accipi, ut unum nomine vocans ei ſimul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Pariſ. poſt εἰκόνα erat, ſervavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero ſi quis praetulerit, ut novum a καὶ ἁπάλμοι mandatum incipiat, poteſt recipere. Eſt tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adſtruere. Alia enim enallage eſt haec *Ariſtophanis* Plut. 527. — οὐκ ἔξεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καθαδεῖν, καὶ δὴ ὅσονται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (ſcil. lecti) Ceterum hic quoque obſervemus, non ſemper in tabulis pinxiſſe veteres, ſed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuiſſe tempore *Plinii*, vid. ap. ipſum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis ſe multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus uſos, ait Eruditiſſ. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-*

Kro-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, *involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognomento, γνώμην τ γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν [c] ἠγνοημένην ὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτὸς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ ὖσα, καὶ ἀπάγει τ τέχνης, ὡς ἂν παρέργῳ τιθεὶς τ ἀκρίβειαν τ πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τ μαθητὴν, βάλε ἤδη τ εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζεσθε οἴκαδε, ἔτοι γὰρ ἡμῖν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, [d] τ δ', [c] ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατ' τ τέχνην, ὁ τ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρθυδοκιμεῖ τ ἀκρίβειαν τ ἔργων ἡ τ ὑποθέσεως καινολομία.

Ὁ μὲν ὖν Ζεῦξις, ὅτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ὀνομασθεὶς, καὶ ὅτος ὅμοιόν

[c] Ἠγνοημένην] Sic habere *J. M.* Fl. *B2.* notat *M. du S.* Sed & habent ita aliae. [d] Τῶν δ'] Ἴσως τῷ L.
[c] Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur; vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore*, *cestro:* ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθον olearium ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Prothogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, *quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *J. F. R.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τ δ' ἐφ' ὅτῳ· sed respondere sibi debere τῷ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. *J. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τῷ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan τῷ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. *J. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ἔτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, τ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, ὁ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum τὰ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de caussa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitanti qua de caussa venisset.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. si igitur scribas, τ δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην ὁ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* *J. G. G.*

54. Σωτὴρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλά-
τας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει πολλοὺς ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συνηρμένην, καὶ ὅπλα μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ὅπλα τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅπλα κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὸ ἵππον [a] δισμυρίαν οὖσαν, ἐν δὲ τῷ μέσῳ, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγης τῆς παρεσκευασμένης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελαστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τῆς παρασκευῆς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ πρόφασιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρεὶς ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, ſimile quiddam uſu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

[a] Δισμυρίαν] Δυσμυρίαν male *J. H. B2.* Fl. *P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. [b] Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐπιβήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. Fl. *J. H. P.* &c. [c] Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H. B2.* Fl. *P.* &c. [d] Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *AsW.* Δι' ὀλίγων Edd. [e] Γυμνῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυριάς. *V.*

72. Πελαστικὸν] Τοξικόν. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἤτοι δυάδας, etiam prave. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] *Opſopoeus* verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexiſſe. *Opſopaeus* & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectos ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πέζον. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denſo ex *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο οὐ πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθείᾳ φαλάγγι,

Hos jussit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum ceciniisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus; currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rostris tanquam ad rapinam sublatis; ante teli jactum, inclinati sine more

τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας, ὅτεως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε [f] καλακρύψαντας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑποφαινόμενοι τῷ στρατῷ· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὰ φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' [g] ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρμαμαξεύταις, καὶ συναρπασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτοὺς, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ ὅτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ὅτε αὐτοὶ Γαλάται, ὅτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ὅτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον [h] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ὑπολίβοντας ὑπομόχθηρον, ὡς ἂν εἰκ μέλανος τοῦ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑφαιρουμένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν-

f Κατακρύψαντας] Κατακρύψαντα P. *g* Ἑκάτερα] Ἑκατέροις P. *h* Τετριγότων] *Delrio* τραχυτήτων. Sed nihil mutant Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. *i* Πρὶν ἢ] Sic habere *J.* Fl. *H.* & *B2.* notat *M. du S.*

97. ‡ Τετριγότων] Ποιοὶ ἦχον ἀποτελούντων. *V.*

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

γις, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem *Dukerus* ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος τὸν ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. *J. F. R.*

64. Ἐπισάσασθαι] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐκπηδῆσαι. *J. B.*

68. Αὐτῷ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. *M. du S.*

Ibid. Δι' ὀλίγου] Ita, uti conjecerat *Vorstius*, P. Codex. In impressis δ' ὀλίγον. *M. du S.*

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Opsopœum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent; certe securius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. *J. G.*

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Flor.* I. 18. *A. V.*

97. Τετριγότων] *Mart. Delrio* ad *Senec.* leg. putat τραχυτήτων. *J. B.*

Τετριγότων] *Polyaenus* κραξάντων de elephantis usurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philostratus* 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετρυγὼς pro τετριγός. *M. du S.*

2. Πρὶν ἢ] Non solum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, sic habent Edd. sed & *P.* & *S.* nec dubito quin & ceterae. An vero credidit posse abesse illud ἢ? potest quidem; Sed & recte adest, ut supra *Dial. mort.* XIV. *ALEX.* & *PHILIP.* ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I. 21. νόμος ἐστὶν . . μὴ πρότερον λέγειν μηδὲ λαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυ-

σῆσαι

σὺν ὀδενὶ κόσμῳ ἔφυγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀνατρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπείῤῥ ἄπαξ τε [a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπελέπουλο, οὐκ ἀναχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ὑπασπάτας [b] ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καλαβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [c] καταβάλλοντο, εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναῤῥιπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδοῦσι διαπείροντες, καὶ τέλος, ὅτοι κρατοῦσι παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ γε φόνου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο αὐτόν. Et non ſemel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνεχθῆναι τοῦ Θεοῦ. Ne plura addam. *J. F. R.*

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo ſuorum jaculis, & ab equiſtibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipſi retro in ſuos, non ſine ſanguine inter ipſos differebantur, ſed ut eſt apud Homerum,

10 *Dederunt ſonitumque ruinamque.*

Equi vero ſemel recta regione viarum excuſſi, cum ferre elephantos non poſſent, dejectis aurigis, *currus cum ſtrepitu vacuos raptant*, ſecantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, ſi quos amicorum dejeciſſent ; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Inſequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & roſtris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & conſoderent dentibus : & tandem hi ſuis viribus tradunt Antiocho victoriam.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-

vi

a Ἐς] Sola *S.* omiſit ἐς. b Ἀποβαλόντες] Sic dedi ex Fl. & *B2.* Ἀποβάλλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *J. H. Ald. Fr. S.* c Κατεβάλλοντο] Κατελαμβάνοντο Mſ. B. Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' * ἀνεκυμβαλίαζον] Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ σωτριβόμενοι ἦσαν ἀπιτέλουν. *V.*

* Ἀνεκυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mutavit *M. du S.*

3. Περιπειρόμενοι] Sic quoque in *J.* erat, ſed α ſupra poſuit *Solanus*, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque conferendum Noſtrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id eſt in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μάλα καρτερὸς, legitur. Alter locus eſt in *Gallo*, c. 2. περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem uſus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum ; quin paſſivum hic praeferrem ; nam ſi medium adhibere voluiſſet, quidni dixiſſet : περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad ſignificationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elſner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Uterque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in ſuos dicant ; quae quemadmodum fieri poſſunt ? Praeterea didici, quum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀνατρέπειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonacte ἀναῤῥαπίσαντος τὸ σκάφος, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in *Ariſtophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reverſi*, ut in Scytha, ὅτε ἂν ὁδὲ ἀνίστριψεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmurienſi* editum τοῦ τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac editione repeti video, quum recte *Baſiloenſes* τοῦ ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. *J. G.*

10. Δί-

vi capti ſunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec ſine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum ſalus in ſexdecim his belluis poſita fuerit. Itaque niſi perculiſſet hoſtes ſpectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem juſſit aliud nihil quam ſolum elephantem inſculpi.

νοντο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδην τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ὅτι τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

12. Jam mihi videndum eſt, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* ſit ſimile. Reliqua quidem praelii, indigna *viſa ſunt attentione*: elephanti autem quidam *ſunt*, & peregrina ſpectantibus terriculamenta, & praeſtigiae: temere quidem illa laudant omnes. Aſt quibus ego confiſus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id ſolum obſtupeſcunt, pictam hic eſſe Centaurum feminam, idque, ut eſt,

Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὸ ἐμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς ὄψεις, καὶ θαυμαλοποιΐα, [g] ἄλλως ἐκεῖνα γὲ ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, ἐπάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται. καὶ ὥσπερ ἔστι, καινὸν, καὶ

d Ὀλίγοι] Ὀλίγου ſola marg. *AtW.* *e* Ἐπαιώνιζον] Sic *F. P. S. H.* Fl. Ἐπαιάνιζον *Schol.* & P. *f* Ἐγένετο] Ald. ἐγένεσο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. *g* Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *F.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* *h* Ἐπεποίθειν] Ἐπεπόσθειν L. male.

26. Ἐπαιάνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.*

27. Ἀνέδην] Ἐκφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Λ. 160. petita ſunt. *F. G. G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etſi parvi eſt, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetuliſſe, quia ex ipſa prava ſcriptura reliquarum ſuſpicor, eas aoriſtum dare voluiſſe; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etſi duplex λλ habent. Et mirum eſt, ut ſaepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui ſi plures vett. conſenſiſſent, non mutaſſem quidem; ſed aor. hic tamen magis placet, etſi mox τέμνοντες ſequitur, & ſequentia etiam participia omnia in praeſenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret; nam quod Κεῖν' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri ſunt, nihili eſt, quum novus ſenſus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo ſenſum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Eſt enim hic κεῖν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχεα, *vacui currus*, ſed κεῖν' f. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic ſaltem κεῖν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum eſt; alioqui potius ſine accentu ſcriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad ſenſum deeſſe videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον. *Seſſoribusque excuſſis vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, ſervandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non reſpicitur, id omiſſum rècte reſtituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. ſaepe in proſa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *F. F. R.*

Ibid. Κεῖν' ὄχεα] *Homer.* Il. Λ. 160. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *F. B.*

20. Περιπείροντες] Vid. paullo ſupra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιαν . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

χὴ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηϑ; ἀλλ' ὐ μάτην γραφικοὶ γὼ ὑμεῖς, καὶ μὴ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια ἔ θεάτρυ δεικνύειν.

novum ac portentoſum illis videtur. Reliqua igitur fruſtra elaborata Zeuxidi? Minime vero fruſtra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inſpicitis omnia. Utinam modo digna ſint theatro quae oſtendantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτῦ ὅτα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; χὴ τί ποιῦντα, εἴσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὼ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασϑαι τ αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, χὴ ἐμπνεῖν ἐς τ γλωττίδα λεπτόν τι, χὴ ἐμμελὲς, χὴ [a] ὑποβάλλειν τὰς δακτύ-

HARMONIDES.

1 HArmonides tibicen interrogavit olim magiſtrum ſuum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri poſſum? & quo facto meo me* 5 *Graeci omnes cognoſcent? Reliqua enim, agnoſco beneficium tuum! docuiſti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admo-*

a Ὑποβάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditiſſimum quendam de ſuis ſermonibus ſcribit, cujus judicium videtur plurimi facere. *G.*

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει τὸ ἔφη, χὴ ποιητὸν ἐς ὧν Ἀθηναίων ἔθει. *V.*

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non eſt προσλαλιὰ, ſed Σύστασις ſive commendatio. *Th. M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. i. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobiliſſimus ſub Alexandro magno floruit, de cujus Muſica, qua Alexandrum ad bellum accendere ſolebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G. C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus eſt apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidiſſet, Lacedaemone exulare juſſus eſt, *Plut.* 209. Hiſtoriam ex *Boëthio* & decretum ipſum emendatius exhibet *Caſaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Mileſius* ille, uti ex decreto conſtat; Noſter autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite obſervatum lucem loco mox ſequenti a viris doctis ſollicitato foenerabit. De noſtro vid. Ἀπαιδ. c. 5. De Mileſio *Leop.* 160. Hic eſt qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma ſubito excitatum mox remiſſo cantu a furore ad quietem revocavit. Hiſtoriam narrat *Baſilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum ſeu nomorum ratio circumſcribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico ſeveritatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Muſica. *G. C.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidæ quatuor ſolum muſicæ modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de muſica ſcripſerunt, quinque conſtituant, addentes his quatuor *Æolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Caſſiodor.* Epiſt. 40. lib. 2. & libr. de Muſic. Niſi ſub Dorio Æolium involvat, hæc enim duo ſæpe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice ſcriberet, vocavit muſam ſuam αἰολίδα μολπὴν. Aſſignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obſop. *attonitum.* voluit enim Harmonides *religioſum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum iſtorum qualitate omnes iſti fere inter ſe diſſentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *ſuavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. ſic ſæpe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos receſſus multasque latebras habet. *J. B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis muſicis ideam deſiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariſſ. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J. F. R.*

25. Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum inſignivit Lucianus, petit a Timotheo magiſtro ſuo, qui ſe tibias inflare docuerat,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi apparcam, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-

λες εὐαφῶς ὑπὸ ϖυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη ϖρὸς τ̃ χορὸν, καὶ τ̃ ἁρμονίας ἑκάτ̃ης ϕυλάττειν τὸ ἴδιον, τ̃ Φρυγίϑ τὸ ἔνθεον, τ̃ Λυδίϑ τὸ Βακχικὸν, τ̃ Δωρίϑ τὸ σεμνὸν, τ̃ Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μ̀ ϑν ϖάντα ἐκμεμάθηκα ϖαρὰ σ̃· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τ̃ αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ ϖῶς ἂν ἀϖ' αὐτ̃ς μοι ϖροσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ ϖαρὰ τ̃ ϖολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν ϖλήθεσι, καὶ δείκνυϑαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἥν ϖϑ ϕανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέϕεϑαι ϖάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τ̃νομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσϖερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, ϖρῶτον ἐλθὼν οἴκοϑεν ἐκ Βοιωτίας, ὑϖηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας σὺ τῷ Αἰάντι τῷ ἐμμανεῖ, τ̃ ὁμωνύμου σοι ϖοιήσαντος τὸ μέλος, ἐδεῖς ἦν, ὃς ἠγνόει τ̃νομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum ἐνίκησας. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis ceciniſti Pandionide, & ſuperior fuiſti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro ὁμωνύμου σοι legit ὁμωνύμου σου, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod σοι in σου mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. *J. J.*

Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοὶ, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio*. ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui*. Vulgo circumfertur: *cognominis ſui*. Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare ἀντὶ τ̃ nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. Τ̃ ὁμωνύμου σου] Leg. τ̃ ὁμωνύμου σου. *Th. M. Ibid.* Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τ̃ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio* τ̃ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum, &c. *J. M. G.*

Τ̃ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J. F. R.*

οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον ὄντα Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ἐν νῦν φανῇς, σιωθέωσιν ὅπη σὲ πάλιν, ὥσπερ ὅπη τ' γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ὅτι δι' ἅπερ ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τ' πόνον τ' πολύν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνθυ ὅ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, εἰ καὶ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἐπορρήτου, φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τ μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καὐμαυτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τ χάριν, καὶ ὅπη τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅπη τῇ δόξῃ αὐτῆς.

gnomine ; nemo erat , qui ignoraret nomen , Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conſpiciendum te praebes , concurrunt ad te omnes , ut ad noctuam aves. Haec ſunt , propter quae tibicen fieri optavi , & pro quibus laborem illum multum ſuſcepi. Ipſam quandoquidem canendi facultatem , a celebritate nominis ſeparatam , non receperim , ſi inglorio & ignoto contingat , neque ſi Marſyas aut Olympus in illa obſcuritate futurus ſim. Occultae *enim ajunt* , nullus eſt reſpectus Muſicae. *Verum tu* , inquit , *& haec doce me , quomodo & me ipſo & arte utendum ſit : & duplicem tibi habebo gratiam , & de canendi facultate , & quod maximum , gloriae etiam , quae inde continget ipſius nomine.*

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μού, ἔφη, εὖ ἴσθι, ὑ μικρᾶ πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δέ, εἰ μὲν ὑτωσί πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις προΐεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ ὐδὲ ὕτως ἅπαντες εἴσονταί σε· ποῦ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον ὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Reſpondet igitur illi Timotheus : *Tu vero* , inquit , *Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem & gloriam , & ut inſignis fias , & cognoſcaris a plurimis. Hoc vero ſi ſic in publicum prodiens , tuique audiendi copiam faciens , praeſtare tibi velis ; longum fuerit , & ne ſic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur , aut circus ita magnus , in quo tibia canas Grae-*

[a] Τὰ ὄρνεα — πεπόνηκα] Tredecim illa verba deſunt in *F*. Adſunt in ceteris ad unam omnibus. Adſunt etiam in W. niſi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα , habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt , canit & volat ſola , odioſa caeteris avibus , in quas aſtuta utitur dimicatione , nam avicularum multitudine circumdata reſupina pedibus pugnat , collectaque in arcum , roſtro & unguibus tota tegitur , ei auxiliatur accipiter , foedere quodam naturae , ut inquit *Plin. Laërtius* ſcribit Timonem Philiaſium hoc nomine maxime reprehendiſſe Arceſilaum , quod is populares plauſus non aliter conſectaretur , atque noctua frequenti avium conventu claudi conſuevit.

Haec ait , & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur , volucres ululas mirantur ineptae ,
Illa ſtupet ſolidum ; ſed tu vaniſſime , plebis
Captator , quid ob haec tam non praeclara ſuperbis ?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in ſua Lamia exponit. *G. C.*

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cætera enim ſunt Interpretis non Luciani , de hoc proverb. *Ariſtot. Laërt. Dio Chryſoſtomus* , alii. *F. B.*

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα] Vid. *Ælian.* de Anim. I. 29. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὄρνεα] Saltus quem typotheta in *Funt.* fecit , videtur natus a ſimilitudine terminationis in κα ; Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα omiſit. *F. F. R.*

30. Ταῦτ' ἐστὶ δι' ἅπερ ἠυξάμην] Lege δι' ἅπερ ηὐξ... *Th. M.* At illud δι' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *F. F. R.*

34. Μαρσύας] Vid. infra *adverſ. indoct.* c. 5. *F. F. R.*

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν γάρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς ὐδεὶς λόγος. Vide Interpr. *Perſii* ad Sat. 1. *F. B.*

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A. V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium*. *M. du S.*

Ibid. Ἀφανοῦς τ μουσικῆς] Hujus adagii ſenſus eſt , quasvis egregias dotes ingenii , ſi non proferas , per-

in-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus breri adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ὅπῃ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γοῦν αὔλει μὴ καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ὀπίτομός τε καὶ ῥᾳστα ὅπῃ τις δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἔσται. εἰ γοῦν ὁπλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ὅτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος· οὕτω βραχεῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γοῦν [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, ὅτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἀμείνον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς ὅτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὃν τινα δ' ἂν οἱ πρῶτοι ἐπαινέσωσι, πιστεύσει μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γοῦν ἂν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ [f] ἴσασι κροτῆ-

b Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. *c* Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. *d* Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta *B*2. quae vitioſe ἐπαιναίσονται. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινήσονται. Sed —ήσομαι in proſa uſitatius. *e* Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. *f* Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψέγειν Ⓒ ἐπαινεῖν. *G.*

inde eſſe, quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignotæ gratia magna lyræ. *G.C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectatæ utrinque fidei.* Quid intellexerit, ipſe viderit : certe nequaquam ad Græca. Opſopœus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime: nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. *J.G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ὅτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iique te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* *J.J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J.B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί πολε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μέλλοντι γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτον ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

judicant vero aut ſeptem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen deſcenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipſam quaſi tibiam exſpiravit, & ſine coronae honore in tabernaculo mortuus eſt.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐληταῖς, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, καὶ πρὸς τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἐγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τοῦ ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσειν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi ſolum dicta mihi videtur, ſed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipſe cogitarem de mea ratione ſimiliter, & quomodo celerrime poſſem innoteſcere omnibus, quaererem: Timothei ſermonem ſecutus, diſpiciebam quis in hac urbe eſſet praeſtantiſſimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus ſit inſtar

[a] Δή] Δεῖ L. Δὴ Fl. *F.* P. &c. [b] Οὐκ] Deeſt haec particula in Ed. Fl. Adeſt in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔμελλες] Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienſis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava diſtinctione, quae ſic eſt emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis eſſe exiſtimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omiſſa copula, & inepte ſententia oſtendit. Μέλλω eleganter hic eſt δοκιμάζομαι exiſtimor, ita me comparo, ut pro tali habear & exiſtimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique ſequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus eſſe.

Ubi Scholiaſtes: ἔμελλον, ἐώκειν, ἐνομιζόμην. *F.G.G.*

Οὕτω δὲ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam ſuum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet reſcribendum ὅτῳ pro ὅτω. Lucianus ſcilicet ipſe quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei conſilium ſecutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium eſſet optimus, & cujus conſilium ſequerentur reliqui, quique mihi futurus eſſet inſtar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis ſecutus ſum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἴη γὰρ ὅτῳ φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; ſublato poſt φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conſpicitur. Verto: *Si autem tibi oſtendiſſem mea, tuque ea laudaſſes, foret ut ita viderer jam ſpei meae terminum tetigiſſe, in unius ſuffragio ſuffragia omnium complexus.* *F. F.*

Οὕτω] Sic L. uti emendari juſſerat *Jenſius*. *M. du S.*

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud noſtrum interdum haec eſt, ut veriſimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & ſimilia. Luculentum praeſertim exemplum eſt in Scytha p. m. 593. ὁ χαλεπῶς ἔμελλε σὲ αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον ὅτῳ πιστεθήσεσθαι. *F. M. G.*

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 20. contra *Th. Magiſtr.* adfert, dicens: Ἤμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικοὶ, οὐκ Ἔμελλον. Atqui paſ-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

c οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμενος, οὐχὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦσθα. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

c Οὗτος] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ συνετὸς ἐν * κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ σχῆμα † γεωμετρικόν. V.

* Κανονικὸν] Κανόνιον. C.

3. Ἐπιδεικνύμην] Ἢ ἐπιδεικνύμην ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. V.

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* *M. du S.*

paſſim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε ἐν αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ ἐν δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὸν Ἠλλήσποντον περαιώσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἠβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ὑπεραττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φανήσεσθαι] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa*. Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Reviviſc.* c. 6. Λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone.* c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσι μὲν εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. *L. Bos.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τὸν

λυψηφόταλος ἐν παιδείᾳ. σύ γε καὶ μάλιστα ὅσῳ τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαρρεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀφ' οὗ γε τὸ μέγεθος οὗ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθέντα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι καὶ [a] αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἢν πῃ καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς

suffragandi jus habes, ea maxima de cauſſa, quod candidum ſemper & ſalutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praeſenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi ſunt mea, qui tum ex ea urbe ſim, quam ſaepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſa. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque ſint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *F.* Fl. *H. P.* &c. niſi quod ἀλλότριαν *B2.* male. Ἀλλότρια *Jenſ.* & *Pell.* quod cur non admiſerim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον ſervent.

12. Τὴν λευκὴν] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο, λευκὴ ὁλόκληρος, ὥσπερ τοῖς ἀτιμωθεῖσιν ἡ μέλαινα ὁλόκληρος ἡ τετρυπημένη. *V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Cler.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, ſed parvi eſt, & jam ſupra non ſemel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λευκὴν] De his calculis res nota. *F. B.*

16. Αὐτὸ θαρρεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ὁ αὐτῷ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui poſſe ſenſum. Sed videor mihi veriſſimam adſequutus ſcripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni ſe probare geſtiebat, quemque unum ſibi inſtar omnium fore dixerat, ſemper album & ſervantem ſecum ferre calculum, atque adeo ſe magno, qui ſe caeteroquin in negotio tanti momenti ſuſcepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipſum me amplius confirmat, quod res meae non ſunt a te prorſus alienae.* *F. F.*

Αὐτὸ] *Vorſtii* & *Jenſii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorſtius* & *Jenſius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etſi mirum nonnullis videbitur, ſingularem ita adjungi plurali, tamen eſt Graeciſmus verus, qui exponi poteſt per ellipſin χρῆμα, vel τι, ut ſignificet: *meas res tibi eſſe alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus poſſem dare haud pauca, ſed ſufficiant ſequentia, Noſter ſupra, *Zeux.* c. 4. οἷόν εἰσιν ἵπποι. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὑδάτια ταῦτα ὁ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τὸ Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum ſingulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas ſubſtantiv. ſingulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva ſingulari num. ſolent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epict.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρματα δοτέον. *danda ſunt alimenta*; i. e. Alimenta ſunt aliquid quod dandum eſt. (Etſi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum eſt.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo ſing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, ſimpliciſſime omnium exponitur per ellipſ. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie ſit: *animalia*, ſive *pecus eſt aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel ſaltem terminationem ſuam debere priſco ἔω *ſum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem ſingularis & plur. concurſus viciſſim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etſi refertur ad ſingularem, vel collective ad totam orationem praemiſſam, ut apud Noſtrum *de Salt.* c. 1. Ἀνὴρ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος & *Ariſtoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Ariſtoph.* Plut. 887. Ταῦτα ἐγὼ ὕβρις, πολλή ἐστι; alibi τάδε ὕβρις, vid. Ind. *Kuſteri.* *F. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad hiſtoriam Oreſtis, quem ſuffragiis in Areopago damnandum ſuo calculo ſervavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Conſu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

4. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis jam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem.

προστιθεὶς, ἀναπλήρε τὸ ἐνδέον σαυτῷ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦμαι πρὸς τῶν ἀκροατῶν οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ [a] ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον καὶ παιδείαν δείσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χω-

[a] Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίνων *Angl.* P. & L. item marg. *AIW.*

28. Ὑπηνέμια] Ἀβέβαια. *V.*

ſule etiam, ſi lubet, Schol. *Ariſtoph.* 244. D. & noſtrum in Ἀναϐ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philoſtr.* p. 568. Ed. Lipſ. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophiſtam: cum ſoleas, ut praeſes, & *rector* provinciae, quaecumque depravata ſunt *corrigere* & reſtituere: tui muneris partem eſſe putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laërt.* Democr. 246. D. & *Plut.* π. παιδ. ἀγωγ. 16. 2. λόγου γὰρ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. *Philemon* Caſaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adverſis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὗτος ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, ἔστος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον καὶ παιδείαν δείσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἢ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quisquam dubitaturus ſit, ſit ne hoc omni eruditione refertiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt & aliis etiam erit, inſtar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος ſive *finis* hic eſt *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult conſtitui ac definiri, quid de ſe ſentire debeant reliqui. σοί γε δόξαν abſolute poſitum, ut ſexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δείσει νομίζεσθαι σοί γε δόξαν ἢ πάντων] Opſopœus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *ſed aut optimum juxta diſciplinas æſtimandum eſt, quod tibi apportet* (ſic *Bourdelotius.* at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimarì oporteat, quod tibi viſum fuerit.* Unde apparet illas voces σοί γε δόξαν verius fuiſſe intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Baſileenſi* adſcripſit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipſe *Benedictus* non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων referenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, quum tamen ſimpliciter verti deberet, ac clariſſima ſit apoſiopeſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clariſſimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixiſſet, ſibi non ſufficere, quod vulgus ipſum admiratum fuerit, quodque ſermones ſui laudentur ab auditoribus: ea omnia eſſe vana: at nunc, ſi verus ille rerum exiſtimator judicarit, id quod verum ſit, demonſtratum iri; idque ut fiat, ſe unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, perſequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δείσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil*

χωρῶντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσαιτε ἡμῖν τὸ θαρρεῖν τοῖς ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαρρήσοντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censeri, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter judicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit.* At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; quum debuisset sequi χείριστον, vel simile. *J. J.*

Ἢ πάντων . . . . Εὐφ. δὲ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida jam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer qua ratione factum sit, ut Viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior Interpres recte aposiopesin observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla passim apud Auctores occurrunt; de qua *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit, *M. du S.*

38. Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι] Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, sed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Ægypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Διῒ τῷ Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐννέα, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἐσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, κρυναιαῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἤτοι Παναθηναΐα ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua *Jos. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset *Hesychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem *Scaliger*. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. supra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

SCY-

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

1 Ὁ[a] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ἵμερος ἐπιθυμίᾳ τ᾽ Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἐπιθυμάτων φιλομαθὴς τ᾽ ἀρίστων· οἴκοι δὲ, ὁ γε βασιλείου γένους[b] ὢν, οὐδὲ τοῦ πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἵοί εἰσι παρ᾽ αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. ὅτε ὁ Τόξαρις, οὐδ᾽ ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ᾽ Ἀθήνησιν[c] ἀπέθανε· καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἐδόξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξέ-

νῳ

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτος] Sic *B2. P. S. A.* Πρῶτον *Ald.* Fl. Fr. *H.* Obliterata est vox in M. vitio temporis. *b* Ὢν] Sic recte Edd. vett. Ὂν male recentiores. *c* Ἀπέθανε] Ἀπέθανεν W. Prius vero servant Edd.

ΣΚΥΘΗΣ] *Προσλαλιὰ.* Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. & sequentem. *Th. M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *Astrolog.* a c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte sit expressus. *J. F. R.*

1. Πρῶτος Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium.* *G. C.*

Πρῶτος] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτον. *J. B.*

Πρῶτος] Sic emendatum in *B2. P. S.* & *A.* In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M. du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in προτρ. ad Artes. *A. V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 155. *M. du S.*

6. Οὐ τοῦ βασ. γένους] Hoc a Luciano observatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. *M. du S.*

Ibid. Ὢν] Turparunt editores novitii finceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, ὁ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὤν, nempe ὢν pro ὤν. *J. J.*

7. Πιλοφορικῶν] Quis hoc memoraverit, me latet. *M. du S.*

Ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν] Sic infra Τοξ. c. 45. med. Πέντε — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. *M. du S.*

8. Ὀκτάποδες] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset *Hesiod.* bovem aratorem. *G. C.*

12. Μετ᾽ οὐ πολὺ] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, interceserunt. *M. du S.*

13. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ] Ξένος ἰατρὸς. *F. G.* Ita in nott. ejus Mss. invenio, an igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solanus* quoque voluit, facile admisimus. *J. F. R.*

Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* ἐκτέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ. hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* *AE. M.*

Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἥρωϊ δὲ ἐντέμνουσι. *Spanh.* Differt. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J. F. R.*

13. Ἐντέμνουσιν] Ἐναγίζουσι. *V.*

νῳ [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τὄνομα, ἥρως γενόμενος, ἐπεκτήσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας καταλέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθῃς οὐ Σκύθαις μόνον ὑπάρχον ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ὑπάρξαντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς τοίχους οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, οὐ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμοὺς τινὰς πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas.

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

[a] Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. [b] Παρὰ] Sic recte Fl. *S. A.* Item Codd. M. & L. Περὶ male *J. H.* &c. [c] Ἔπαυσε] Ἢ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμαινέτη. *G.*

24. Ἐπιξάντα] Multo ante vita functum. *G.*

Ibid. Ἐντέμνουσι ξένῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται ὡς ἐξήρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντέμνουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2, 44. *J. M. G.*

Ibid. Ξένῳ Ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἐκκλ. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. *G. C.*

Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. *S.* & *A.* recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ὅταν ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τινὰ τῶν ἀπολυμένων παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat quam ridicula crudelitate ſingulis quinquenniis interjectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμενοι τῶν ἂν ἑκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *J. M. G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdelotiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore ſaeva peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen *Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore ſaeva peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, ſeu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, conſuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perſolvitur, equus albus in ipſius monumento immolatus, *illo ipſo loco*, unde oſtendit Dimaenete progreſſum ipſum, illa de vino praecepiſſe: & inventus ibi fuerat ſepultus Toxaris, tum inſcriptione agnitus, etſi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella inſculptus erat Scytha, ſiniſtra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipſam faciem, tempus olim jam abolevit. Eſt autem non multum a Dipylo *ſive Jano*, ad ſiniſtram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὤν, συνεβάλετο. ὁ δ' ὃν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καταθύεται ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐπειλαμένη ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί, πλὴν ἀλλ'

d Ἔδειξεν] *Poll.* an ἔδοξεν ut ante? *e* Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male ΠΔΔ. *f* Εἰ] Erasa priore ſcriptura haec ſuperinducta eſt in M. quam etiam adgnoſcunt Edd. *g* Ἔτι] Punctum poſt ἔτι eſt in W. Idem aderat in *P.* quare id ſervavi, etſi abeſſet a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarunt. *h* Ἐγκεκόλαπτο] Ἐκεκόλαπτο W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem graſſatam nemo ita caecus eſt, qui non ſatis ex ſerie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Graeciam? & quum graſſaretur ita per univerſam non minus Graeciam quam Athenas, an non potuit ſingulare monſtrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorſus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄβαρις. Jam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, quum praecedentibus adhaereant prorſus quod ad ſyntaxin κακοζήλως, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος?) quod ad rem ipſam, nugaciter; quum Athenienſes nequeant θεοποιεῖν, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quaeſita eſt, ſed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν τὸν μ.] Tempore belli Peloponneſiaci, de qua peſte *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔπαυσε] In L. ἢ ἐποίησε. Et ſane cum παύω uſurpant, participia ſolent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide ſententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔπαυσε] Etſi tantum non ſemper cum participio conſtrui amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens eſſet. Et cum παύω quoque conſtruatur cum genitivo ſubſtantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ πονεῖν aeque ac παύειν τοῦ πόνου. Nec deſunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognoſt. pag. 151. verſ. 29. (monente *Foëſio* in Oecon. Hippocr.) ubi ſcribit *Galenus*: τὸ ἀφανισθῆναί τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, ἐφ' ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. *J.F.R.*

34. Λευκὸς ἵππος] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ εὑρέθη, κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα & quae ſequuntur. Diſtingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Meurſ.* AG. IV. 1010. In W. poſt ἔτι punctum eſt. In reliquis cum ſequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Diſtinctio quam Cl. *Graev.* poſt ἔτι fieri voluit, jam aderat in Pariſina, niſi quod pro commate punctum minus exſtabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

ἀλλ' ἔστε πλαί γε ἀεὶ, φασὶ, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', εἰκὸς ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν.

Ἀλλὰ γὰρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῄει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, καὶ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβερὸς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ σωτὴρ καταγελώμενος [a] πρὸς τῶν ὁρώντων ἐπὶ τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωττον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδεδοίκει, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅπου πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν· καὶ [b] πλοίοις ὑπεβάλλετο πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οἱ πολλὴ [c] ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως

Veruntamen coronata ſemper eſt, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope eſſe liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem ſanaverit.

3. Verum enim vero, cujus rei cauſſa mentionem illius injeci, ſuperſtes erat Toxaris, cum Anacharſis navigatione modo finita, a Piraeeo adſcendit, tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, ſtrepitum ſaepe quemvis exhorreſcens, de ſe quid faceret, neſcius: ſentiebat enim deriderí ſe ob habitum & arma; & linguae ſuae peritum inveniebat neminem: & in univerſum viae ipſum jam poenitentia ſubibat, decretumque ipſi erat, viſis modo Athenis, retro legere veſtigia, conſcenſoque navigio, navigare rurſus in Boſporum, unde via ſibi non longa domum ad Scythas ſuos futura eſſet. Ita affecto Ana-

a Παρὰ] Sic *J. H.* Fl. *P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίου] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* Πλοίῳ W. c Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] Inverſo ordine W. ἐμ. αὐτ. ὁδ.

57. Φοβοδὲς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. *V.*

49. Πυρεταίνοντας] Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. I. *quom. hiſtor.* c. 1. Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum ſit, nihil quoque hic immuto. *J. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita diſtinguendum, καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, *& ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos eſſe.* Certe puriſſima illa Florentina editio caret diſtinctione poſt τινας. Non ſemel hic libellus prava diſtinctione corruptus eſt ſive a librariis, ſive editoribus. Sic paullo ſupra pulchre vidit *Graevius*, V. Cl. legendum, καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο. *Ac inventus illic eſt ſepultus Toxaris, cum ex inſcriptione, licet ea non amplius exſtaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *inciſum erat.* ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα, &c. Sic c. XI. a prava interpunctione male ſe habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς, καὶ πατήρ. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἁπάξεταί σε. ὅτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε λύπη τῶν ὤτων ἀναδησάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἁπάξεταί σε. *Atque ut impenſius mireris, unius ejusdemque ſunt familiae, filius & pater: hic quidem ſi Solonem, aut Periclem, aut Ariſtidem animo verſas* (h. e. Pater talis cenſendus eſt, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero ſimul ac videris eum, te abripiet; adeo magnus eſt, & maſcula quadam forma decorus: qui ſi tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *J. J.*

Τινὰς ἤδη] Male *Salm.* punctum poſt ἤδη collocaverat. In *Pariſina* comma erat, rectius nihil diſtinctionis habet Fl. & *Obſopoeus* quoque continuo filo verterat, *Ajuntque nonnullos febre laborantes jam ab illo ſublevatos eſſe.* Quod cum recte ſe habeat, *Jenſium* quidem ſecutus ſum in tollenda poſt τινὰς diſtinctione; nec tamen novam poſt ἤδη addidi, quia non opus eſt. *J. F. R.*

60. Παρὰ] Ex ſolo Cod. L. *Solanus* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Junt.* innuit. Sed id non adeo neceſſarium puto, quin πρός, etſi alibi non idem ſit quod ὑπὸ, hic tamen non ſit ineptum. Παρὰ τινὸς enim ſaepe ſignificare *a parte illius*, ſive quod proficiſci-

Anacharsidi, obviam in ipso Ceramico sit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret popularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non cinctum, sine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipso jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharsis es Dauceti filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharsis, quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu ve-*

ἔχοιμι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα; εἶτα μέντοι ὑ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους [d] τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, [e] ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον, αὐτῷ τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μεταπεποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις εἶ τυγχάνεις, ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον [f] εἰδότα ὅστις ἦν ἐν Σκύθαις, καὶ ἤρετο,

d Τοῦ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl.* P. & L. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. e Ὑποξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. f Εἰδότα] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τόπῳ. *V.*

70. Ἐπισπάσατο] Allexit. *G.*

cisitur ab aliquo, non solum Cl. *Periz.* ad *Aelian.* aliique ostenderunt; verum & passivis adjungitur, ut in Euang. *Lucae* I. 45. τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ κυρίου, ubi & παρὰ locum habuisset. *J. F. R.*

63. Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν] Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* *AE. M.*

Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in *F. Guiet.* notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. *J. F. R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. supra Ἀναβ. c. 13. *M. du S.*

72. Τοῦ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. *J. B.*

Τοῦ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatam; interim credo lectionem Codd. numerum plural. experimentium esse potiorem, quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένους, ut sit γένους τῶν δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatissimis*, i. e. *dignitate conspicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione usitatissima. *J. F. R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* deinde, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον. verte *sine ferro, & jam lepidum*, seu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. consuetudine Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. *J. G. G.*

74. Ἔγνω] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subjunctivum expressisse oportuisset, dedit Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 30. *J. F. R.*

75. Ἐσταλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lipsi.* 309. vers. 8. ἐξιέναι αὐτοὺς — κούφῃ ἐσταλμένους ὁπλίσει. i. e. *levi armatura instructos.* Et L. XI. p. 707. 28. ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὁπλίσει. Noster iterum c. 5. hujus *Dialogi.* οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπεξυρημένον] Id verbum recte se habere, vid. supra *Tim.* c. 14. ex divisione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑπεξυρημένον τὸ γενεῖον. quae loca monente eodem contuli. *J. F. R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ'

το, σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὁ τῶ ἐπιφανῶν, ὥστε κ᾽ ἐγνῶσ᾽ ἄν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ ὃ ἐγὼ ἤκουσα ὡς τις Τόξαρις ἔρωτι τῆ Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν κ᾽ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, κ᾽ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, κ᾽ νῦν [a] Διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις κἀμοῦ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν, ἠκῶν, ἦν δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, κ᾽ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς μεταξὺ μέσοις [b] ἔθνεσι. κ᾽ εἰ γε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν καταίναι, ἅτως ἐταραγμένῳ, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου, κ᾽ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, περιαγαγὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἶτα κ᾽ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, κ᾽ ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, κ᾽ ἤθη, κ᾽ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, κ᾽ πολιτείαν, δι' ἃς σύ τε, κἀγὼ μετὰ σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν,

ro, *Hospes, unde nosti nos? Et ipse*, inquit, *inde sum, e vobis, Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus sim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & parvis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse apud optimos quosque? Ille ipse*, inquit, *ego sum, si quis de me adhuc sermo apud vos est.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharsis, *discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Hujus negotii studio profectus venio tibi sexcenta perpessus mala ab interjectis gentibus. Ac nisi in te incidissem, decretum jam erat, ante solis occasum retro rursus descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem, & Zamolxin, patria numina*, obsecro, *tu me, Toxari, adsumtum tanquam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & administrandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum itineris fecimus; ne-*

[a] Διατρίβοι] Sic W. Διατρίβει Edd. [b] Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτὸ] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὁ τῶ ἐπιφανῶν, ὥστε κ᾽ ἐγνῶσ᾽ ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό? Videtur significare *pariter*. *Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter*, sicut tu mihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτό. saepe est *pariter*, *simul*. *J.G.G.*

Κατ' αὐτό] Notaverat Cl. *Hemsterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Genes.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut sit: *ex quo signo?* Apud Lucianum simili ellipsi occurrit, ἐγνῶσ᾽ κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Eruditissimus *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro discedere liceret, verterem: *ex eo*, ut sensus sit: *Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem.* Haec ille. Sic fere *Dionys. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168. vers. 4. Ed. *Lips.* Κατὰ τί δὴ ταύτῃ ἡγοῦμαι τὴν λέξιν ἐοικέναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κἀκείνῳ πειθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert vertasne *ex*, *secundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eumd. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γίνεται μάλιστ' αἰτίαν ubi, *ex* qua causa, *ob*, *per*, *secundum* quam causam verteris, non multum intererit. *J.F.R.*

91. Διατρίβοι] Sic solus nostrorum Codicum W. melius quam quod in aliis est, διατρίβει. *M. du S.*

93. Οὐκοῦν, ἦδ'] Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, κ᾽ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum.* Hic etiam in inter-

pre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ ϖρεῖϑῃς ἀϑέλον αὐτ῀ν ᶜ ἀναϛρέψοντα.

Τᾶτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιϛα ἐρωλικὸν εἴρηκας, ὅϖι τὰς ϑύρας αὐτὰς ἐλϑόντα, οἴχεϖ᾽ ἀϖιόντα· ϖλὴν ἀλλὰ ϑάῤῥει· ὁ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, ᵈ ἀϖέλθῃς, οὐδ᾽ ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ ϖόλις, οὐχ ὕτως ὀλίγα τὰ ϑέλγηϱα ἔχει ϖρὸς τᾶς ξένους, ἀλλὰ μάλα ὅϖιλήψεϱαί σε, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήϖοτε ϖαίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆ᾽ι· ὡς δ᾽ ἂν τάχιϛα ϖᾶσαν ἴδοις τ῀ν ϖόλιν τ῀ν Ἀθηνᾶν, μᾶλλον δὲ τ῀ν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑϖοθήσομαί σοι. Ἔϛι σοφὸς ἀνὴϱ ἐνταῦθα, ὅϖιχώριος μὲν, ἀϖοδημήσας δὲ μάλα. ϖολλὰ γὰρ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυϖλον, καὶ τοῖς ἀϱίϛοις τ῀ν ἀνθρώϖων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, ὁ τ῀ν ϖλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ ϖένης· ὄψει γέϱοντα ὕτω δημοτικῶς ἐϛαλμένον· ϖλὴν ἀλλά γε τ῀ν σοφίαν, καὶ τ῀ν ἄλλου ἀϱετὴν, ϖάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥϛε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται ϖρὸς τ῀ν ϖολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου ϖροστάγμαλα βιᾶν. εἰ τᾶτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴϱ ὅϛι, ϖᾶσαν νόμιζε τ῀ν Ἑλλάδα ὀϕ᾽ αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τ῀ν τῇδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔϛιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

ᶜ Ἀναϛρέψοντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναϛρέφοντα enim Edd. omnes. ᵈ Ἀϖέλθῃς] Ἀϖέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *J.* Fl. *H. P.*

17. Θέλγηϱα] Θέλγηϱα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀϖάτην. *V.*

* Τὰ] Articulum in Edit. omissum supplevit *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. *G.*

pretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἀκοῦν, ἦδ᾽ ὃς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, infit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, pag. seq. Εὔφημει, ἦδ᾽ ὃς, ἐκείνῳ τὰ μέγιϛα χαρίεῖϑαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦδ᾽ ὃς, *inquit ille.* Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum sit *bona fortuna, bonis avibus.* *J. G. G.*

3. Ἀκινάκου] Vide Τοξ. c. 38. *M. du S.*

11. Ἀναϛρέψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναϛρέφ. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus ætate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐϛαλμένον] Vid. supr. c. 4. *J. F. R.*

σοι καλὸν χαρίσασθαι δωσίμιον, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδος, καὶ ὀκνηρότερον ᾖται σε τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ [b] ἡμῶν εὑρήμει, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παράσχων τοῦ εἰς ξένον ἄνδρα εὐποιΐας· ἕπου μόνον, εἴσῃ γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους [c] ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δέ τι δαίμονα αὐτὸς ἡμῖν προσεισιν, ὁ ἐπὶ σωσίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δέ ἐστι τοῦ παρ' ἡμῖν εὐπαιδιῶν, καὶ ὅμως τἀκεῖ πάντα ἀφεὶς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, κἀγὼ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεύρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς τῆς Ἑλ-

tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem.

6. *Ne igitur cunctemur, Toxari*, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens*, & simul Solonem allocutus, *Huc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. *Scytha autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sunt in Graecia, videat, ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem ef-*

a Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* recte, nisi quod nonnullae δυς πρόσοδος sejungunt. b Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M. c Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τὸ ξένιον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτην ἐξεῦρον] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
60. Καὶ προξενήσεις] Πρόξενος αὐτοῦ ἴσθι. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιο. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. *J. F. R.*

56. Ἐπίτομόν τινα ταύτην] Supple ὁδὸν. *AE. M.* Idem & *Gujetus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J. F. R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demosth.* Προὐξενεῖς αὐτῶν. *F. G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτῷ] Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum, eris publicus ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J. G. G.*

Προξενήσεις αὐτοῦ] Non credo Cl. *Graevium* dedita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gujeto* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, προύξ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπερατticίζειν sciens, ut non longe

efficies. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usurus.*

λάδ@. χ᾽ ὅσ᾽ σοι ἔφλω μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς, οὐκ ἔτι ξέν@, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐσθ᾽ τὸ κτῆμ᾽ τὴν πρεσβύτιν τοῦτον· ἁπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις δ᾽ ἀποδημίας τὰ ἆθλα, οὗ ἕνεκ@ τὸ τέλ@. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανών, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατ@ ὤν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, χ᾽ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθ᾽, ὅπως μὲ ἥδη ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων χ᾽ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, χ᾽ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, χ᾽ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, χ᾽ πάντα τρόπον ὀπιμελούμ@, ὅπως ἥδιστα [d] διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, χ᾽ μηδὲ τὸ ἕτερον ποῦ ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμεν@. ὡς γὰν ὑπέσχελο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς οὗ Σόλων@, ἅπαντα ἔγνω ἐν ὀλιγῳ, χ᾽ πᾶσιν ἦν γνώριμ@, χ᾽

d Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac Gr. In W. videtur fuisse Δ|φατρίψῃ. Sed alia manus Δ|φατρέψῃ fecit. Διαπρέψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥδθη] Laetatus est. G.

go hinc intervallo, ad verbum ἔμελλε pro ἤμελλε dico. *J. F. R.*

80. Ἥδιστα Δ|φατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc: χ᾽ πάντα τρόπον ἐπιμελούμεν@, ὅπως ἥδιστα Δ|φατρέψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia vivens renideret.* Quid est, *jucundissime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα Δ|φατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. οἰχοῖτο εἰς Ἀθήνας, χ᾽ νῦν Δ|φατρίβει κεῖθι. *ivit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῆ ostendimus rescribendum esse εὐτρεπῆ. *J. G. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse Δ|φατρέψῃ, sed alia manus Δ|φατρέψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Graevii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. dis S.*

81. Τεθηπὼς] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *J. F. R.*

82. Εἶναι] Legendum puto ἐκεῖνου, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. ὃ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, [b] ἐφίλουν ὃς ἐκεῖνῳ δοκιμάζοι. καὶ ὄπισθον ἄριστους ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνῳ βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητῳ γενόμενῳ, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν [d] οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε οὖν ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος φαινοῖτο; ὥρα γοῦν εἰδέναι ὅ τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταυτὶ ἐς Μακεδονίαν ἤκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγόμενοι Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καί, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τὴν εἰκόνα, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἰκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς Φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τἀμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante jure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus.

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem *& coronidem* fabulae, ne sine capite oberret. Jam enim sciendum est cujus mihi rei caussa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Ajo nimirum simile mihi quiddam Anacharsidi usu veniisse. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii generis viro me assimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τούτῳ solum, sine καὶ B2. Sed vulgatam tuentur J. Fl. H. P. & M. Καὶ τούτῳ L. b Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abest καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab Edd. Comma est in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲν J. male. e Ἐπάγω.] Sic Edd. J. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένῳ] Sic recte J. H. Fl. Ἐπαγομένῳ male Ald. & P.

91. Δημοποίητῳ] Δημοποιητός ἐστιν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. V.

86. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat*; quum debuissent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. J. G.

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν, ὃς ἐκεῖνῳ δοκιμάζοι. cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienses: *Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν ὃς ἐκεῖνῳ δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant quos ille probabat.* J. G. G.

89. Καὶ ἐπίσω ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα· καὶ ἐμυήθη μόνῳ βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane sic etiam attente interpretes, alter *ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharsis initiatus est:* alter, *eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus est Anacharsis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & si vis vel Graecismum vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίσω ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα δὲ ἐμυήθη. J. G.

90. Ἐμυήθη μόνῳ] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, fa-

illam affecto ; ſed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni , ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine , & pulchritudine , & civium numero , & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam , nec par eram admirationi , quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici , qui viderem , urbem in eo culmine conſtitutam , & ſecundum poëtam , bonis omnibus florentem , queis vigere urbes ſolent.

10. Ita nempe habens , quid agendum eſſet , jam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere , decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis , ſi ſilentio talem urbem praeterirem ? Quaerebam enim , (neque verum celabo) qui eſſent principes , & quibus quis applicans ſe , & patronis ſibi adſcitis , dein-

ἐς τ ὁμοιότητα , κατ' ἐκεῖνα δὲ· ὅτε γὰρ
πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῖν τῇ πόλει , ἐξεπλάγην μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος , καὶ τὸ κάλλος , καὶ τ ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος , καὶ τ ἄλλην δύναμιν , καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ὀλίγου ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα , καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι , οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τ γνώμην , ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ , καὶ κατ' τ ποιητὴν ἐκείνον , ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν , οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων , ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τ πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι g τῶν λόγων h ὑμῖν , πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα , σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν ; ἐζήτουν γὰρ (οὐδ' ἀποκρύψομαι τἀληθές ,) οἵ τινες οἱ πρῶτοι εἶεν , καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν , καὶ i συγγραφόμενος προστά-

g Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* h Ὑμῖν] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. i Συγγραψάμενος] Sic Edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχόν φησι , ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

factum hoc ante hunc libellum a Luciano ſcriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; niſi forte in reditu malis habitam , vid. c. ſeq. *Cic.* I. de Nat. Deor.

Omitto Eleuſinam ſanctam illam & auguſtam ,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Potterum* 46. 1. ubi plures recenſet. *M. du S.*

91. Δημοποίητος γενόμενος] Anacharſis ab Athenienſibus civitate donatus. *F. G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorſus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum , non ἀδὲν, vid. ex Παρασ. c. 45. δοκεῖ δὲ ἀδὲ ἀναπαύσασθαι τῶν ἱππέων , εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπίθανε. *M. du S.*

2. Ἐπαγομένου] Delevi jota ſubſcriptum, quod in *Pariſina* Ed. ſenſum turbabat , non enim eſt dativus, ſed nominativus dualis. *J. F. R.*

15. Νησιότης ἐκεῖνος] *Telemachus* ſcilicet ex inſula Ithaca, *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro, argento , electro , & ebore concinnatam cum ſtupore quodam miratur. *G. C.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* apud *Homer.* Odyſſ. repetit alibi. *J. B.*

Νησιότης ἐκεῖνος] *Telemachus.* *F. G.*

Νησιότης ἐκεῖνος] Vid. *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητὴν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲ δεῖξαι τ λόγων ὑμῖν. eſt & *ſpecimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. uſus etiam Petronius: *Rogo te , mihi apodixin defunctoriam redde* , hoc eſt , ede leve aliquod ſpecimen, ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. obſerv. c. 13. *J. G. G.*

Δεῖξαι τ λόγον] Malim δεῖξαι τ λόγον ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare auſim δεῖξαι (δεῖγμα) τ λόγων, vel δεῖξαι (τι) τ λόγων. *J. M. G.*

28. Ἐπιγραψάμ.] Ex L. haec ſcriptura. Sic Δισ. c. 29. & Περ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραψάμενος πρὸς ἀτας] Etſi non improbo ſcripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio , contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil abſurdi habeat vulgata; ſic ſaltem apud *Gregor. Nyſſen.* Orat. funebr. in Baſilium

τάτας, συναγωνιστᾶις χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐμοὶ γοῦν θά μοι δοκῶ εἷς, ὥστε πρὸ τοῦ Ἀναχάρσιδι καὶ ὅτῳ βαρβάρῳ, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι [a] τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἔστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστω, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρέποντες ἁπάντων παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δεκάδι πολὺ βαλλοίς ἄν. ἡ δὲ πολὺ δήμου εὔνοια, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοτὶ γίγνεται, ὅ, τι ἂν [c] ὅτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὸ μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὸ πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾷον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere, *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec aliàs tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam faciles accessus habeant; tute aliis enarrare poteris, periculo paullo post facto.*

11. *Ut-*

a Τοσούτους] Sic W. recte. Τοιούτους Edd. b Δεκάδι] Sic Edd. Δεκαδίᾳ W. c Οὗτοι ἐθέλωσ. ἐθ. γ. ὁ. τ. ἀ.] Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restituta.

39. Τῇ Ἀττ. δεκ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένην λέγει δέκα ῥήτορας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς λοιποὺς. V.

* Δημοσθένην] Δημοσθένους erat in Editis exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in ην, cum Δημοσθένα Δημοσθένη scribere jubeant Grammatici, videat nostrum in *Demosth. Encom.* c. 3. & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεα, alii Ἀριστοφάνην amant. *J. F. R.*

lium T. III. p. 480. συγγράφειν τινὶ, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est *Suicerus* in Thesaur. Eccles. Vide etiam Cl. *P. Wesseling.* Obs. II. 6. p. 162. (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia* (*praesules* est ap. Benedict.) quum debuisset: *quibusque adscitis patronis*; id enim significare προσάτην νέμειν, γράφειν, ὑπογράφειν, ἐπιγράφειν & συγγράφειν, ibidem docet *Wesselingius*. Cum vero ex *Luciani* bis accusat. c. 29. ἐπιγράφονται ἄπαντες προστάτην ἑαυτῶν adferat; nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatius sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. *J. F. R.*

39. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι] *Vincentius Opsopoeus* interpres sic vertit (*Atticae Musae*) quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δέκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit *Plutarchus*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. *J. P. a G.*

Ibid. Ἀττικῇ δεκάδι] Vide apud *Philostratum* p. 564. βοώσῃ δὲ ἐπ' αὐτὸν τῇ Ἑλλάδι, καὶ καλούσης αὐτὸν ἑνὸς τῶν δέκα, &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem.* In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & ~~hic in~~ Cod. W. scriptum est δεκάδι α. Quod an Lucianeum sit, viderint alii; mihi nunc de eo dispicere non vacat. *M. du S.*

42. Ὅτι ἂν ὅτοι] Haec verba: Ὅτι ἂν ὅτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γάρ, in W. solo reperiuntur. *M. du S.*

Ibid. Οὗτοι ἐθέλωσιν . . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripsit ad me Cl. *Gesner.* super hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum esse video Cl. *du Soul: Fit-*

„ *que*

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidisse: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὀπτνοεῖς. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, ὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἥ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων [g] παρέλθοι· ὁποῖόν φασι τοὺς τότε Ἀθηναίους, περὶ τὸν Κλεινίου παρεῖναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἐν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιή-

d Ἀπάξεται] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξηται male *S.* & *A.* *e* Οἰχήσεται] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε. *f* Ἀκούουσιν] Αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. *J. H. P.* &c. *g* Παρέλθοι] Παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant *J.* Fl. *H. P.* *h* Φίλον ποιήσαιντο] Φιλοποιήσαντο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. *V.*

„ *que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim,*
„ *quidquid optimum eſt.* Legit igitur, καὶ τουτὶ γίγνεται ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλονται· βούλονται δὲ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam,
„ tanto credibiliorem, quod repetitio τὸ ὅ, τι omiſſioni locum dare potuerit: recipere tamen non au-
„ ſim". Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Geſner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae *Soulium* legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *J. F. R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ &c. quam diſtinct. merito improbat Cl. *Jenſ.* Sed *Pariſ.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque monente *Jenſio* correxi. *J. F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος] Lege ἑλκύσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *J. P. G.*

Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio*, *abeo*, *diſcedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ὀχήσεται, *vehet*, *raptabit*. *J. J.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere ſtudiumus. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ τῶν ὤτων] Vide hiſtoriam Herculis Galliei picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *J. B.*

62. Ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

68. Ἐπι-

ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ [a] ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησίν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲ κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιῦτοι γένοιντο· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς ὕριος, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

a Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισεῖσαι χρηστὴν χεῖρα. W. *b* Δί'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. *c* Ἤδη] Ἤδε *S.* & *A.* male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. male Fl. Recte cett. *d* Ἔδοξαν] Ἔδοξα Edd. & M. *e* Φησὶν] Φασὶν male Fl. Recte cett. *f* Θάλασσα] Θάλατται W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀνακρέων. *G.* (fallitur, vid. notam nostram. *M. du S.*)

68. Ἐπισεῖσαι] Quid hoc sit, clarius ex ὁ Εἰκ. c. 4. discès, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δικ. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est, hoc solum* sc. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* *J. G. G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ἤδη. *F. G.*

73. Ἔδοξα] Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. sic leges. vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt.* sc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui vestras virtutes praedicabant. *J. G. G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. Ἐργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβωλίεργος ἀνὴρ ἄταισι παλαίει.

J. B.

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii Hesiod.* & vid. illum in Ἐργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. *J. F. R.*

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, est vers. 411. Ἐργ. *Hesiodi.* Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex *Ascraeo Ceüs* factus Hesiodus? Deinde ubi ἕδρα? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰωνίας χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἀβρόντι δεῖξαι. Fuisse autem *Ceïm* inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie *Ceüs.* Vid. Μακροβ. c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceüs* comparet. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* insula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lutatium* sive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galaei*, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. *M. du S.*

Κεῖον] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. observat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J. M. G.*

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI
NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN
TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. *Ἀλαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμός. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σωτὴρ, *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἐχατιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἴτης *pro* Αἴτνης. *de Jovis sepulcro ex historia sacra Evemori. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de* ἄξυ *contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

Pag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἠρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆ πατρίδος πέρυσι πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας; (quem locum infra examinabimus) *& strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent.* Acharnæ autem δήμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quæ hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanæ conjici debent, qui est ante Christum natum cccclxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, τίς ὅτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ καταγὼς ἐκ τῆ Ἀττικῆς τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὀπωρείᾳ; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus ἀφὶ παρεκβάσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao οὐ ἐθνικοῖς, non autem Ἐφεστιάδων) ut ubi ἄποθεν τὸ ἄστεως vivat, addit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον· sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀποῤῥίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι·
Τεθνάμα δ' ὃ πεύσοισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῆσι· sed cum duæ sint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiæ bibliothecæ expressam esse.

Νᾶφι ϵ μέμνασο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vs. 1. Ὦ ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπερείδης] (Ἐπερείδης erat in Ed. *Graev.*

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηρῷ δὲ τῷ δεξιῷ τὸ ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliæ descriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπερείσασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπικαμπὲς τοῦ χειρός; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα θατέρᾳ βραχίονι. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερείσασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed κωμικώτερον.

Ibid. 7. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque *Æschyli* in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνεται. pag. 74. edit. *Stephanianae*. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν ἡ ὠδὴ, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quæ nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, ἀρχαῖα ἡ τῶν μέτρων & ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 103. 28. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Illius enim vis ὑπνοποιὸς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἅρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ συμποδισθείς.

Pag. 105. 41. Κοσκινηδὸν] Παίζει χαριέστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, πετρηδὸν, σωρηδὸν, κοσκινηδόν. Ceterum cum ait σεισμοὺς fieri κοσκινηδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quæ fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Ῥαγδαῖοι] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ὄμβρου. Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑετοί τε, legendum est, sed ὑετοὶ tantum. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖοι in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κισσώτιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus*. Quæ enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod κισσώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν ἐν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίωνί φασι πεμφθεῖσαν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δήλωμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν εἶναι πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀποπταμένην. id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca omissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. Λυκωρεῖ] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὦ θαυμάσιε] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γενναῖε, ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλίωνες] Etsi constet plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θηλάτους, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse quam ut &c.

Pag. 110. 86. Μηδὲ ἀναγνόντες] Verti *ne legentes quidem*; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῶν σηλῶν ἀνατεταραμμένων.

Ibid. 89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ & θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, σωτὴρ *Latino uno verbo exprimi non potest*, nam *servator* idem facit Latine quod Graece σωτήρ. Terentius: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Ibid. 91. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius;

Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν. ὄθι δώματα, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς δὴ ὅτε τις δολιὸν σπόδιῃ ἐνέκρυψε μελαίνῃ
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ὧι μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyss. 5.

ἐσχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἀγρόν.

Pag. 111. fin. Νήδυμον] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδου] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri

fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. 1. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον· nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Pag. 112. 3. Οἴτης] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex cone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐναυσάμῳον] Libentius legerim ἀναυσάμενον maxime cum *Erasmus* verterit, *redaccenso*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἀναυσάμῳον, sed ἀναυσάμῳον.

Ibid. 6. Σῆς ταφῆς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπιγέγραπται, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε καταλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐν τούτῳ δὲν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum est, ita ut relictum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνωος, sed τὸ, Μίνωος, ut sit positum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θεράπειαν) *decoraveruntque: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur ἐν δ' ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum ἔνθ' σῆς ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τὸ Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑκατόμβας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum est ἄσας, id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, & ἀσηθεὶς pro λυπηθεὶς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένῳ τῶν κειμηλίων.

Pag. 114. 24. Οὐτωσὶ μὲν εἰπεῖν, &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους] In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φιλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄσυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianae. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄσυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ἐν Ἐθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄσυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκέων ἄσυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

Ibid. 46. Ἠγανάκτει] Lego ἀγανακτοῖ, & ποιήσοιμεν.

CAPUT II.

Lucianus, sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Θεσμοφόροι. *Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis.* τελεῖν ἐπὶ τέρμα, *recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in* Ἑρμῆς. *Lucianus emend.* δῆ *pro* δεῖ. *Dionis Chrysostomi locus in* Ὀλυμπικῷ *emendatur* Δι᾽ ἀπαρεκβάσεως. *de hac voce* ἡδηδόν, *contra Bud. & Vallam.* ὀρχηδόν, *& alia quaedam.*

Pag. 116. 48. Τοσαῦτα πιόταλα ταύρων] Ajunt esse Atticismum, πιότατα αἰγῶν; at ego ajo solos barbaros Graece dicere τοσαῦτα πιόταλα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris praecipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. Λήρας μιγάλη] Puto scripsisse Lucianum λήρας μεγάλας μεγάλη τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui istud λήρας nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. Συνέδη πρὸς ἡμᾶς] Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, næ illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς solœcismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὦ hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρώην &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συνετρίβη ὥσθ᾽ τὴν πέτραν] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, σωνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιώρθωσαν, feceruntque ὥσθ᾽ τὴν πέτραν, sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, si περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim *juxta petram*, significat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mss. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον οὐχὶ δικράνῃς ἐξεώθει με τ᾽ οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τ᾽ χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeso nonne ἀνακόλουθον sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculæ defectu, quæ propter similitudinem literarum facile excidit, κὴ scilicet, κὴ καθάπερ οἱ &c. quæ una efficiet, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiæ tam exiguæ res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiæ pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἠγανάκτεις] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μέν σε αἰτιᾶσθαι] Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σε. Sensus est: *numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σε ταῦτα significabit, *te in his accusare*, vel, *te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τῷ τε γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνειμένον] Melius scribi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνειμένον.

Ibid. 63. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμέ] Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat εἰς ἐμὲ in lingua communi, & ὡς ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *erga me*.

Ibid. 65. Κατάκλεισον σὺ θύραις] Suspicor legendum θήκαις, *in arca*. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quæ vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ἐπὶ θύραις, non σὺ θύραις, quemadmodum scripsit supra, καὶ κεκλεῖσθαι ἐπὶ μοχλοῖς & κλεισὶ.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασήπονται] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ μὲ ἐπειδὰν τῶ ἀρχούντων πολιτῶν κτήσωνται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύξωσι, τὰ δὲ καλαισήσωσιν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, κὴ μετροῦντες, κὴ ἱστάντες, κὴ ἀλαψύχοντες. libenter legerim ἀλαφήχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. Κύρε παιδείας pag. 211. edition. postremae Leunclavianæ.

Ibid. 76. Μέτρον] Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τῦ Διὸς] Hujusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. Ἀπάγοι μοι χευθησομένην] Cum sequatur mox ἀνοίγων τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγοι; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυσήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγεὺς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Erasmi* ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Ibid. 90. Ἐπ᾽ ἀρότῳ παίδων γνησίων] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

> Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
> *Heus, liberorum ne sulcum seras Diis*
> *Invitis.* ——

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρον τέμενος, *Cereris & Proserpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, ſed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi ſervus καλλιγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Ariſtoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in ſermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud eſt quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona eſt; nam avaros deſcribit, homines nec ſibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pſeudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morſum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus eſt; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vaſis pertuſis ferebant, loquitur, ſic ſcribit; ἔλεγε τοὺς ἐν ᾅδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ὁλοκλήροις ἢ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρειν. At pro τετριμμένοις legendum eſt τετρημένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei eſt.

Ibid. 21. Πρὶν εἰσρυῆναι χεδὸν ἐκχυθησομένῳ] Facile ſane; prius paene effundetur, quam infuſum fuerit. Tale aliquid apud Ariſtophanem eſt, ἐν πλούτ. de ſervo oblivioſo,

Ὅσις σκαλαθυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ εἰς ἅπαξ] Forte aliter diſponenda verba ſunt, ad hunc modum; ἐκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρήζηται τὸ κεχηνὸς, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέροις] Σκέλεσι videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Iſtud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud ſcriptores mere Graecos. hinc itaque eſt quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: ſed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exſcriptoris profecta ſit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: ῥᾷττον ἂν ἐς εὐμερέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν. *Facilius ad usque ſcopum pervenerit.* Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephaninae*, de Braſida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis ſe facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὀρνέων ὠκύτερον] *Horat.* de Fortuna

—— *ſi celeres quatit Pennas*

ſed quod in Mſ. Cod. legitur, impenſius placet, ὀνείρων ſcilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἔπεσε δὲ ὑσπληγὶς] Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes eſſent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. ſic habet: κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς τὴν ὑσπληγγα εὐθὺς καθαπεσούσης, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλούς] Mſ. Cod. ἐγὼ δέ τοι-

Ibid. 49. Οὐδ' ὀβολὸν ὡς πριάσθαι βρόχον] *Æs laquei pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quae cum nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etſi ſcio vocem hanc Latine reddi ſervata proprietate ſatis commode non poſſe.

Ibid. 64. Πρόκειται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενον pro θανόν.

Ibid. 67. Ἐπελπίσαντες] Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in ſpem inducere* eſt: hic autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii praeter ſpem fruuntur.

Ibid. 71. Λῖνον] Quo utebantur veteres, ut nos hodie ſerico ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίᾳ, Δρόμωνα] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. οἷα Δάων & Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

Pag. 136. 85. Ὁ θύννος] *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, & cetaria creſcent.

Ibid. 89. Παχύδερμος] Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque vero obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; ſi cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ' παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις] Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte, temere, aliud agendo.*

Ibid. 97. Ἱπποτροφίας] Ἥπερ νόσος, ut ait Comicus, δεινὴ φαγεῖν (id eſt δαπανηρὰ) ἐστίν.

Ibid. 99. Εὐγενέστερον Κόδρου] Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themiſtius ἐν βασανιστικῷ.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Eorum meminit ſaepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῆν προσκυνῶν] Lucrum enim inſperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etſi quod dicturus ſum, a Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud *Homer.* habes.

Ὦ πομάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.

His addas licet *Jul. Pollucis* teſtimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quo-

que Ἑρμῆς εἶδον πόσεως ἐν δείπνῳ Στράττιδι. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσεύρετον &c. ἐκλελοιπός] Hujus ἀφανοίας veluti σπέρμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τοῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 139. 43. Βαθυκήτεα πόντον] In Mſ. Cod. βαθυκεύτεα. Videlicet βαθυκύτης. nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κύτος habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in κύτος brevem esse; sciam praeterea allusisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est;

Ἦν (πενίαν scilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα ἐς εἰς μεγακήτεα πόντον
Ῥίπτειν ἐς πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκήτεα scilicet. locus est in libello περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί δ' ἂν ἐν αὐτῷ ἡδὺ] Mſ. Τί γὰρ ὅτι μὴ ἂν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰρ δεῖ] Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quam Mſ. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, ἐ γὰρ δεῖ εἰκός? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκάθεκτον] Mſ. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥσπερ ἐγχέλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ ἐγχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Mſ. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς παράγμα ἤδη &c.

Pag. 143. 3. Καταλείπων] Mſ. καὶ λείπων ἀεὶ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερβόλῳ ἐν Κλέωνι] Homines sunt sua μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operæ erit. sic habet p. 197. ἐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι ὑδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε ὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾶν ὑπισχούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiæ non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρήσας] Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥάκος] Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολείψει] Leg. vel ἀπολείπῃ, vel ἀπολείψῃ.

Ibid. 49. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν] Mſ. ἡμεῖς δὲ κὴ προσίωμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῆ κολάκων.

Ibid. 79. Τόνδε Δία] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἐκείνων] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκεῖνα non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἡδηδόν] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἡδηδὸν ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur καθ' ἡδῶντας. constat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡδηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἡδηδὸν, nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἁπαξάπαντες, *omnes omnino Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἡδηδὸν per, καθ' ἡδῶντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldasti evulgatum est, ἡδηδὸν conversum per ὀρχηδὸν, at illud ὀρχηδὸν legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie*, *uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quæ ad Laurium Atticæ erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: τὸ ἀπὸ Λαυρείου μεταλλων ἐμελλον λάξεσθαι ὀρχηδὸν ἕκαστοι δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ὀρχηδὸν per ἡδηδὸν conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὗτοι ἀπόβλητα] Ex *Homeri* versu.

Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἱρικύδια δῶρα.

Pag.

Pag. 150. 28. Προεδρίας] De hoc honore lege quae ab *Is. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπέρβαλλες] Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιβουλεύσοί μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθείς] Latine, *capite protrusus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μήθ' ἥκειν] Mss. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἐλέᾳ βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκσείων τ' ἄλλων. *Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.* Ἐρανᾷ. νεοδίδακτοι διθύραμβοι *quomodo intelligendum.* διδόσκειν, διδάσκαλ. *discipuli apud Terentium.* ἔσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ *quomodo intelligendum.* Ἐπιπηδᾷν. *Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus.* ὄθμια *quid. Lucianus duobus locis correctus.* κυρύκη. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ejectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.*

Pag. 151. 61. Εἰρεσίᾳ τ' ἀστραῖα] Ita Virg. *remigio alarum.* Ita γονιμώτατα poëta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σὲ φημί] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Pag. 152. 67. Ὑμῖν ὑποσήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποσήσομαι. *Nunc vero abibo.* nam jam antea abiturichat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἄνθρακας εὕρω] Notum proverbium, ἄνθρακες ὁ θησαυρός.

Ibid. 78. Ὦ χρυσέ] Versus *Euripidaeus;* quae autem sequuntur, αἰθόμενον γάρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νυκτί, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis nocte.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν διαπρέπειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 154. 85. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim *Pausanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Πανὶ τούτῳ] Recte τούτῳ; quippe cujus imago ibi, in ἑκατικῷ scilicet. Nam ἑκατικὰ est χωρίον νομὰς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθερίας pingebatur. *Justinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα est) *amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur.* itaque non absre est quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem *Menagius*, praeclararum artium παιήγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personas, Δρανοίας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet.* ἰὼ, παπαὶ βόμβαξ.

Ibid. 96. Ὑπεροψίᾳ] Editi quidam habent ὑποψίᾳ, sed eodem errore quo apud *Philostrat.* in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, τ' τε ὑποψίας ἐπελάθετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

Ibid. 97. Ἐλέᾳ βωμὸς] Hujus aras meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλέῳ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐπικυρῆσαι] In Cod. *Erasmi* legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim *suppeditare.*

Ibid. 1. Ἐθῶν] Mss. ἠθῶν.

Ibid. Μονήρης δίαιτα] Hanc vitam qui vivebant, ii μονήρεις & ἰδιάζοντες dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐωχείτω] Legendum εὐωχείσθω. nam εὐωχέω significat *aliquem convivio accipere,* εὐωχεῖσθαι autem *epulari.* error turpissimus.

Pag. 156. 17. Ἐκσείων τ' ἄλλων] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκσείειν τινὸς, sed τινὰ; itaque pro ἐκσείων τ' ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκὰς ὢν τ' ἄλλων, *longe ab aliis,* vel, *ab aliis remotus.* Non poëtae tantum, sed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφανον] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολίᾳ] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννος ἀνόσιος, εὔκολος, palam est legi debere δύσκολος. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur φειδώμεθα τ' ἀνοήτων τε ἐ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε ἐ δυσκόλων.

Pag. 157. 25. Πίττῃ ἐ ἐλαίῳ] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βαπτίζονται] Male in libris scriptis πίπτουσι.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidae filius.* quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἕρανον αἰτήσαντι] Qui *coenam* vertunt, ii mihi

hi dormire videntur. Longe enim aliud ἔραν@ , aliud δεῖπνον ; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis, p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. & 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] *Qui nuper evulgati sunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλ@, τραγῳδοδιδάσκαλ@, διθυραμβοδιδάσκαλ@. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Aristoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. *Num immemores discipuli?* id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es discipuli*, ποῦ τὰς φρένας ἔχουσι ; inde est etiam quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀγυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθύραμβοι νεοδίδακτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα φύσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est quod & apud *Hesych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ ; & hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur. διδάσκεται πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς & κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ & κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Ibid. 80. Καὶ προσῆλθον] *Erasmi* codex habebat, καὶ γὰρ &c. scilicet ᾄσῃ παρεισθέσεως.

Pag. 161. 87. Ξυνέφηβοι] Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιδιετὴς δὲ, ἡβάσκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπιπλῆξαι] Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita *Themistius* oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπηδᾶν ὑπολήψονται & ἐπιβατεύειν, καὶ ἐφαρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 162. 2. Ἔσαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ & βέβαια τυγχάνει. Latini, *sic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐρεχθηΐδι] Mendum est. legendum enim Αἰγηΐδι ; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teste *Harpocrat.* δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægidis fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congessit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θεωρικόν] De aere rhetorico diligentissime *Harpocration* ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas* quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφελ@] Josephum bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τ῀ ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τ῀ ἐπὶ τροφῇ χάριτ@, πότε μὴ παρόντ@, ᾠδήν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὄφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τ῀ ἐπὶ τροφῇ χάριτ@, πότε μὴ παρόντ@, ὄφελ@ ᾠδὴν ὄν. diligens Lector Josephum adibit. Istud autem ὄφελ@ ᾠδὴν ὄν, verti ea ratione debet, qua δέον εἰπεῖν, & δόξαν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δόξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

Ibid. 18. Ἔρεισμα τ῀ Ἀθηναίων] Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἔρεισμα τ῀ Ἑλλάδ@, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Aristoph.* Ceterum non possum hic praeterire Josephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρείδω, unde natum ἔρεισμα est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲ νέ@ ὢν ἥμαρτε & μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρισμέν@, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνηρισμέν@ nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρεισμέν@, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφότεραι] Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίων@. cum adito, si vacat.

Pag. 164. 28. Τελείῳ ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiastes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. Φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἥπια φάρμακα πάσειν decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐσήγαγεν ὄθμαλα δίφρῳ.

Sed quid hoc, quaeso, εἰσήγαγεν ὄθματα δίφρῳ περὶ δίφρον? Davus profecto sum, inquies, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νύσσαν (ita metam vocabant) in illis autem verbis ὄθματα δίφρῳ nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ὄθματα, ὄμματα νεολεῖς (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Aeolice ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil est aliud quam *motus*, vel *agi-*

agilitas, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὄθεσθαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τῶ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ὄθμα δίφρε (δίφρε est ἅρματος) ἀντὶ τῶ, εὐκίνητον ἅρμα. Itaque Callimachi versum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum*. In eodem versu lego, ἐσήλασεν pro ἐσήγαγεν; quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶ δήμων. distabat ab urbe 60. stad. sed non est quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις (locus est Atticæ) & quidem ἱππομαχίᾳ βραχείᾳ. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens; cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbe pugnare adversus Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρὸς τινάς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνὰς, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνὰς, inquam, cum Peloponnesios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ibid. 34. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

P. 165. 42. Ἡλιαία] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμον intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

P. 166. 50. Συγγενὴς ἀγχιστεύς] Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

P. 168. 53. Ἐγὼ δέ σοι τὴν τ' υἱὸν ἐθελόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ.] Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ τοι τὴν τ' υἱὸν &c.

P. 169. 69. Ὀπισθόδομον] Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. Αὐτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipsissimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus est.

P. 171. 98. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδεσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ ταράττειν, ἣν καρύκην φασὶν αἱματώδη τὴν χροιὰν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματείαν, καρύκην ὠνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ ὁ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματείαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματεία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe bronillée*, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

P. 171. 9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Unde ἀλαλέξεις & λόγοι ἐπικυλικειοι· unde etiam λέγειν & ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui è consessu cum surrexisset; quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. οὐκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν τὴν κύλικα ἔχοντα; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾖδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit: sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quæ autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une alluſion à ce mot κηλεῖν, qui ſignifie rejouïr par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis quam inter λόγον & φιλία, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis quæ sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Meſſieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Græcos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, μαρίαν ὀφλισκάνω ἀσμενίσατα. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

Abhinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu amici cujusdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, cum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis judicium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim νέῳ quidam φασφόρῳ exortus eſt, qui pronunciavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, ὄδς, ὦ παῖ, ὄδς ἐμοὶ λεκάνιν, ἐμεσείω γάρ?

P. 172. 21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Ibid. 26. Ὥσπερ οἱ τ' Πλοῦτον] Delendum ὥσπερ, & ſcribendum οἱ, jungendumque cum συνδιδρομήκασι.

P. 173. 31. Μάζα] Nihil aliud quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, feſtis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτημένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς προστιθέναι.

Ibid. 34. Ἐννεάκρουνος] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

P. 174. 46. Κυματώδης γῆς] Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. Αὐτῷ] Lege σεαυτῷ.

Ibid. 52. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Ibid. 58. Αἰγενητικούς] Ad ridiculum. nam menſura Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

— *Poſtquam impleviſti fuſtibus iſtorum caput,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *impluiſti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

P. 175. 66. Μῶν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί; μῶν &c. *quid? num te* &c.

371753.

ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ОДЕСЬКИЙ ФУНДАМ. БІБ-КА

1948

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБОНУ імені І.І. Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова